

ISSN 2304-4756

ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КРИМІНОЛОГІЧНА АСОЦІАЦІЯ УКРАЇНИ

ВІСНИК КРИМІНОЛОГІЧНОЇ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНИ

Збірник наукових праць
№ 1 (34) 2025

Засновник та видавець –
Харківський національний університет
внутрішніх справ
Виходить 3 рази на рік
Заснований у травні 2012 року

Харків 2025

УДК 343.2(477)(075.8)

ББК 67.9 (4УКР)305

В 45

*Рекомендовано до друку та до поширення через мережу Інтернет
Вченою радою Харківського національного університету внутрішніх справ
(протокол № 13 від 29 травня 2025 року)*

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

О. М. Бандурка – д-р юрид. наук, проф., академік НАПрН України, засл. юрист України, президент Кримінологічної асоціації України (Національна академія правових наук України, м. Київ, Україна) – *головний редактор*; **Ю. В. Орлов** – д-р юрид. наук, професор (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна) – *заступник головного редактора*; **Є. О. Гладкова** – д-р юрид. наук, ст. дослідник (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна) – *відповідальний секретар*; **О. М. Литвинов** – д-р юрид. наук, проф., засл. прац. освіти України (Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут», м. Харків, Україна); **В. С. Батиргарєєва** – д-р юрид. наук, ст. наук. співроб. (Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені В. В. Сталіна НАПрН України, м. Харків, Україна); **В. О. Гусєва** – д-р юрид. наук, проф. (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна) **О. М. Джу́жа** – д-р юрид. наук, проф., засл. юрист України (Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна); **В. П. Ємельнов** – д-р юрид. наук, проф. (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна); **О. О. Житний** – д-р юрид. наук, проф. (Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна, м. Харків, Україна); **К. Б. Левченко** – д-р юрид. наук, проф. (Урядовий уповноважена з питань гендерної політики, м. Київ, Україна); **А. Марковська** – канд. юрид. наук (Університет Англія Раскін, м. Кембридж, Велика Британія); **В. І. Павликівський** – д-р юрид. наук, професор (Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут», м. Харків, Україна); **П. Пойман** – д-р юрид. наук, член Комітету Чеського кримінологічного товариства (Празький інститут досліджень з питань безпеки (PSSI), м. Прага, Чеська Республіка); **Є. Л. Стрельцов** – д-р юрид. наук, проф., член-кор. НАПрН України, засл. діяч науки і техніки України, віце-президент Кримінологічної асоціації України (Південний регіональний науковий центр Національної академії правових наук України, м. Одеса, Україна); **Т. Г. Фоміна** – д-р юрид. наук, проф. (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна); **О. М. Храмцов** – д-р юрид. наук, професор (Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна, м. Харків, Україна); **Н. П. Христинченко** – д-р юрид. наук, проф. (Київський університет інтелектуальної власності та права Національного університету «Одеська юридична академія», м. Київ, Україна); **О. О. Юхно** – д-р юрид. наук, проф. (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна); **І. С. Яковець** – д-р юрид. наук, ст. наук. співроб. (Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності НАПрН України, м. Харків, Україна); **О. Н. Ярмиш** – д-р юрид. наук, проф., член-кор. НАПрН України, засл. юрист України (Інститут законодавства Верховної Ради України, м. Київ, Україна); **А. М. Яценко** – д-р юрид. наук, проф. (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна).

Збірник наукових праць «Вісник Кримінологічної асоціації України» входить до переліку наукових фахових видань України (юридичні науки, спеціальності – 081, 262), в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора наук, кандидата наук та ступені доктора філософії, категорії «Б» (наказ Міністерства освіти і науки України від 20.06.2023 р. № 768).

Статті збірника висвітлюють широке коло наукових кримінологічних, кримінально-правових, кримінально-виконавчих, кримінальних процесуальних, криміналістичних, а також міждисциплінарних питань, актуальних проблем протидії злочинності, вдосконалення національного кримінального законодавства, правового регулювання, інформаційно-аналітичного й організаційно-управлінського забезпечення кримінологічної безпеки в Україні.

Для науковців, правоохоронців-практиків, здобувачів, ад'юнктів, аспірантів, слухачів, курсантів та студентів, а також усіх, хто цікавиться проблемами реформування кримінальної юстиції. Редколегія не завжди поділяє погляди авторів публікацій.

За достовірність наукового матеріалу, професійного формулювання, фактичних даних, цитат, власних імен, географічних назв, а також за розголошення фактів, що не підлягають відкритому друку, тощо відповідають автори публікацій.

Електронна копія збірника безоплатно розміщується у відкритому доступі в репозитарії Харківського національного університету внутрішніх справ, а також на офіційному веб-ресурсі видання (<http://vca.univd.edu.ua/index.php/vca>).

ISSN 2304-4756

KHARKIV NATIONAL UNIVERSITY OF INTERNAL AFFAIRS
CRIMINOLOGICAL ASSOCIATION OF UKRAINE

BULLETIN

OF CRIMINOLOGICAL

ASSOCIATION OF UKRAINE

Collection of scientific
materials No. 1 (34) 2025

Founder and editor –
Kharkiv National University of
Internal Affairs
Published 3 times per year
Founded in May, 2012

Kharkiv 2025

UDC 343.2(477)(075.8)

BBC 67.9 (4YKP)305

B 45

*Recommended for publishing and distribution through Internet
By the Academic Council of Kharkiv National University of Internal Affairs
(minutes No. 13 dated from May 29, 2025)*

EDITORIAL BOARD:

O. M. Bandurka – Doctor of Law, Professor, Academician of the National Ukrainian Academy of Law Sciences, Honored Lawyer of Ukraine, President of the Criminological Association of Ukraine (National Academy of Legal Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine) – *chief editor*; **Yu. V. Orlov** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine) – *deputy chief editor*; **Eu. O. Hladkova** – Doctor of Law, senior researcher (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine) – *executive secretary*; **O. M. Lytvynov** – Doctor of Law, Professor, Honored Worker of Education of Ukraine (M. Ye. Zhukovsky National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute», Kharkiv, Ukraine); **V. S. Batyrhareieva** – Doctor of Law, senior researcher (Academician Stashis Scientific Research Institute for the Study of Crime Problems within the National Ukrainian Academy of Law Sciences, Kharkiv, Ukraine); **V. O. Husieva** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine); **O. M. Dzhuzha** – Doctor of Law, Professor, Honored Lawyer of Ukraine (National Academy of Internal Affairs, Kyiv, Ukraine); **V. P. Yemelianov** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine); **O. O. Zhytnyi** – Doctor of Law, Professor (V. N. Karazin Kharkiv National University, Kharkiv, Ukraine); **K. B. Levchenko** – Doctor of Law, Professor (The International Women's Right Center «La Strada – Ukraine», Kyiv, Ukraine); **A. Markovska** – PhD (Anglia Ruskin University, Cambridge, United Kingdom); **Yu. V. Orlov** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine); **V. I. Pavlykivsky** – Doctor of Law, Professor (M. Ye. Zhukovsky National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute», Kharkiv, Ukraine); **P. Pojman** – PhD, Executive Board and founding member of the Czech Society of Criminology (Prague Security Studies Institute (PSSI), Prague, Czech Republic); **Ye. L. Streltsov** – Doctor of Law, Professor, corresponding member of the National Ukrainian Academy of Law Sciences, Honored Worker of Science of Ukraine, Vice-President of the Criminological Association of Ukraine (Southern Regional Scientific Center of the National Ukrainian Academy of Law Sciences, Odesa, Ukraine); **T. H. Fomina** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine); **O. M. Khramtsov** – Doctor of Law, Professor (V. N. Karazin Kharkiv National University, Kharkiv, Ukraine); **N. P. Khrystynchenko** – Doctor of Law, Professor (Kyiv University of Intellectual Property and Law of National University «Odesa Law Academy», Kyiv, Ukraine); **O. O. Yuhno** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine); **I. S. Yakovets** – Doctor of Law, senior researcher (The Intellectual Property Research Institute of the National Ukrainian Academy of Law Sciences, Kyiv, Ukraine); **O. N. Yarmysh** – Doctor of Law, Professor, corresponding member of the National Ukrainian Academy of Law Sciences, Honored Lawyer of Ukraine (Legislation Institute of the Verkhovna rada of Ukraine, Kyiv, Ukraine); **A. M. Yashchenko** – Doctor of Law, Professor (Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine).

According to the Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine "On approval of the Procedure for the formation of the List of scientific and specialized publications of Ukraine" dated January 15, 2018 No. 32, documents confirming compliance with the requirements for assigning the appropriate category were submitted to the Ministry of Education and Culture. On June 20, 2023, by the order of the Ministry of Education and Science of Ukraine No. 768, the journal was assigned the "B" category.

The articles of the collection highlight a wide range of scientific criminological, criminal, criminal executive, criminal procedural, forensic, interdisciplinary and legal issues, relevant problems of crime combating, improvement of the national criminal legislation, legal regulation, information and analytical, organizational and administration guaranteeing of counteracting crime in Ukraine, etc. The Editorial Board does not always share the authors' opinion. The authors of publications have responsibility for authenticity of the scientific material, professional formulation, actual data, citation, proper names, geographic names, as well as the disclosure of facts, which are not for open press, etc.

E-copy of the collection is placed free of charge online on the web-site of V. I. Vernadsky National Library of Ukraine of the national Ukrainian Law Academy in the section «Scientific periodicals Ukraine», as well as on the web-resource of the edition (<http://vca.univd.edu.ua/index.php/vca>).

СТАТТЯ НОМЕРА

УДК 343.97

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2025.1.01>

Юлія Вікторівна ШВЕЦЬ,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

НАЦІОНАЛЬНІ САНКЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ В СИСТЕМІ ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ АКТИВІВ: КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ

Стаття присвячена кримінологічному дослідженню національного виміру санкційних механізмів у протидії злочинному обігу активів. Під санкціями запропоновано розуміти самостійний міжгалузевий правовий інститут, що регулює відносини у сфері реалізації національної моделі притягнення до відповідальності за вчинення міжнародно-протиправних діянь суб'єктів міжнародного публічного права та афілійованих з ними осіб, а також запобігання чи припинення використання активів для вчинення кримінальних правопорушень проти національної безпеки України, громадської безпеки, миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку. Обґрунтовано, що існує правове регулювання застосування санкцій в Україні характеризується високим криміногенним потенціалом. Невизначеними та суперечливими є правові підстави їх застосування. Констатовано наявність передумови для зловживання правом через брак контрольних механізмів прийняття рішення про застосування санкцій, відсутність правових гарантій на захист прав, свобод та законних інтересів для громадян України, щодо яких застосовуються санкції. Сформовані пропозиції щодо удосконалення Закону України «Про санкції».

Ключові слова: злочинний обіг активів, санкції, міжнародно-правова відповідальність, кара, запобігання, обмеження, кримінологічне

законодавство, правова визначеність, верховенство права, прогалина у законі, злочинність, протидія злочинності, війна.

Постановка проблеми. Злочинний обіг активів щільно вмонтований в механізм криміногенної детермінації. Будучи самотійним кримінальним феноменом, він, менше з тим, з телеологічної точки зору не є самодостатнім. Мало що було б таким хибним, як вважати, що легалізація (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, чи-то «корупційне інвестування» (не принципово важливо у що: бізнес, політичну партію, виборчий процес тощо) або ж фінансування дій, спрямованих на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу й низка подібних дій є функціонально завершеними практиками. Певна річ, з кримінально-правової перспективи – вони є окремими, самотійними кримінальними правопорушеннями. З кримінологічної ж – лише етапом розгортання, підтримання набагато більш розгалужених, багатоскладових мереж злочинної діяльності, обструктивний ефект якої є метасистемним: вражає складові політичної, економічної, правової підсистем суспільства, негативно впливає на соціально-психологічний ландшафт (коли йдеться, про фінансування інформаційно-психологічних операцій). Саме тому, виставлення належних операційних заслонів на шляху руху активів у вимірі функціонування таких мереж є одним з потенційно ефективних важелів їх дестабілізації та подальшої руйнації з виходом на кримінально-превентивні ефекти у сегментах політичної, економічної злочинності, злочинних посяганнях на основи національної безпеки, мир, безпеку людства та міжнародний правопорядок.

Різні аспекти кримінологічного забезпечення економічної безпеки порушувались у наукових працях О. М. Бандурки, Р. С. Веприцького, М. М. Зацеркляного, О. Г. Кальмана, О. М. Литвинова, Ю. В. Орлова, В. М. Поповича та низки інших дослідників. Проте й досі не сформовано як цілісної концепції протидії злочинному обігу активів, так і важливих окремих її компонентів. У зв'язку з цим перед сучасною кримінологією стоїть задача концептуального рівня – розробка міждисциплінарної парадигми управління діяльністю щодо контролю, моніторингу систем руху активів, виявлення та реагування на ті з їх кластерів, які ідентифікуються як такі, що пов'язані зі злочинністю. Невід'ємним елементом такої парадигми є санкційні механізми, застосування яких, як засвідчив досвід, потребує удосконалення та подальшого розвитку.

Мета статті – надати кримінологічну характеристику національному виміру санкційних механізмів як кластеру системи протидії злочинному обігу активів.

Виклад основного матеріалу. В. В. Сазонов небезпідставно стверджує, що економіко-кримінальні практики є безпосереднім діяльнісним виміром загроз економічній безпеці держави. Його, на думку науковця, репрезентовано декількома базовими сферами, а саме: корупційна злочинність, що є функціонально та за ступенем поширеності наскрізною для всього державного апарату й значного сегменту великих

приватних бізнес-компаній; політична злочинність і, зокрема, політична корупція як відносно самостійний блок загроз економічній безпеці; діяльність організованих злочинних угруповань у банківсько-кредитній і зовнішньоекономічній сфері, у сфері природокористування, енергетиці тощо¹. Ясно, що всі з описаних різновидів кримінальних промислів є суть злочинний обіг активів. Так само зрозумілим є і те, що вони становлять загрозу не тільки економічній безпеці, а й ширше – національній безпеці України.

Як і будь-які кримінальні промисли, ті, що пов'язані зі злочинним обігом активів, є, по-перше, інституціоналізованими феноменами, тобто відтворюються у межах функціонально однорідного виду соціальної діяльності, конкуруючи з легальними інститутами і економічними практиками, та, по-друге, підкоряються раціональній системі мотивації. У зв'язку з цим концептуальний підхід до протидії їх відтворенню має охоплювати три рівноважливих магістральних напрями: 1) підвищення конкурентоспроможності, економічної вигідності легальних інституціональних практик ідентичної (щодо злочинних) спрямованості; 2) ускладнення можливостей реалізації схем злочинного обігу активів, підвищення ризиків викриття злочинної діяльності; 3) запобіжно-репресивний вплив, спрямований на блокування самих активів, вилучення їх з обігу. Кожен з цих напрямів наразі діє. В тій чи іншій мірі він продемонстрував свою результативність. Проте, вочевидь, вона не є достатньою. Крім того, війна внесла серйозні корективи у їх зміст, направленість, пріоритизацію, актуалізував потреби обмежувати можливості агресора вести активні бойові дії, включаючи підрив міжнародно-торгівельної компоненти економічної бази агресивної війни, її проєкції на національний рівень. При тому що останній, себто національний рівень, виявляє досить значну кількість проблемних зон, на яких варто зупинитися більш детально.

Як підведення до цих зон – звернімо увагу на позицію авторів монографії «Злочинність в Україні: економіко-кримінологічний аналіз» (2013 р.), які слушно наголошують: «Загроза покарання є могутнім стримуючим чинником для злочинної діяльності тих індивідів, які за відсутності цієї загрози могли б з метою максимізації своєї користі відбирати власність в інших індивідів. Оскільки захищеність прав власності є надзвичайно важливою для ефективного функціонування економіки, то суспільств і держава зацікавлені у створенні і підтримці працездатних механізмів з надійного захисту цих прав. Інакше кажучи, до завдань держави належить створення, постійне вдосконалення й активне використання стосовно тих індивідів, які порушують законні права інших членів суспільства, деякого комплексу заходів, що охоплює пов'язане з насильством негативне благо у вигляді штрафних санкцій або позбавлення

¹ Сазонов В. В. Забезпечення економічної безпеки держави: кримінологічний аналіз : монографія. Харків : Панов, 2020. С. 71.

тих чи інших прав і свобод»¹.

Погоджуючись в цілому з викладеною думкою, наголосимо, що не стільки сама по собі загроза покарання чи інших штрафних санкцій є стримуючим чинником в механізмі прийняття рішення про вчинення кримінального правопорушення, скільки упевненість у його неминучості (за Ч. Беккарія, трактат «Про злочини та покарання»²), або відносно високий ступінь імовірності викриття протиправних дій та, відповідно, притягнення до відповідальності. Втім, існує додатковий до класичних (у розумінні вітчизняної кримінально-правової та кримінологічної доктрини і правозастосовної практики), вельми специфічний інструмент впливу на чинники раціоналізації кримінальної активності, так чи інакше пов'язаної з обігом активів. Цим інструментом є санкції.

Задля внесення ясності до предмету дослідження звернімо увагу, що під санкціями ми розуміємо не структурний елемент правової норми, зокрема кримінально-правової, або ж елемент статті (частини статті) Особливої частини КК України, поруч з диспозицією, а дещо інше – відокремлений правовий інститут, що має досить складну юридичну природу. Аналіз сфери застосування санкційних механізмів дозволяє виділити два рівні їх масштабування: міжнародний та національний. Кожен з них, з огляду на масштабність та юридичну специфіку, має стати об'єктом самостійного дослідження.

В цій роботі, звертаючись до національного рівня, наголосимо, що спеціальне правове регулювання цього інституту репрезентовано Законом України «Про санкції», в якому санкції визначено як спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи, що можуть застосовуватись з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави (ч. 1 ст. 1)³.

До санкцій фінансового характеру, застосування яких може розглядатися як захід обструкції каналів злочинного обігу активів, відповідно до змісту положень Закону України «Про санкції» доцільно віднести такі⁴:

1) блокування активів – тимчасове позбавлення права користуватися та розпоряджатися активами, що належать фізичній або юридичній особі, а також активами, щодо яких така особа може прямо чи

¹ Злочинність в Україні: економіко-кримінологічний аналіз : монографія / О. М. Бандурка, М. М. Зацеркляний, Р. С. Веприцький / за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. М. Литвинова. Харків : Золота миля, 2013. С. 93–94.

² Beccaria C. B. An Essay on Crimes and Punishments / The Online Library Of Liberty. URL: http://files.libertyfund.org/files/2193/Beccaria_1476_EBk_v6.0.pdf.

³ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

⁴ Там само.

опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

2) стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

3) обмеження торговельних операцій;

4) обмеження, часткове чи повне припинення транзиту ресурсів, польотів та перевезень територією України;

5) запобігання виведенню капіталів за межі України;

6) зупинення виконання економічних та фінансових зобов'язань;

7) припинення дії або зупинення ліцензій та інших дозволів, одержання (наявність) яких є умовою для здійснення певного виду діяльності, зокрема, припинення дії чи зупинення дії спеціальних дозволів на користування надрами;

8) заборона участі у приватизації, оренді державного майна резидентами іноземної держави та особами, які прямо чи опосередковано контролюються резидентами іноземної держави або діють в їх інтересах;

9) заборона здійснення публічних та оборонних закупівель товарів, робіт і послуг у юридичних осіб-резидентів іноземної держави державної форми власності та юридичних осіб, частка статутного капіталу яких знаходиться у власності іноземної держави, а також публічних та оборонних закупівель у інших суб'єктів господарювання, що здійснюють продаж товарів, робіт, послуг походженням з іноземної держави, до якої застосовано санкції згідно з цим Законом;

10) заборона або обмеження заходження іноземних невійськових суден та військових кораблів до територіального моря України, її внутрішніх вод, портів та повітряних суден до повітряного простору України або здійснення посадки на території України;

11) повна або часткова заборона вчинення правочинів щодо цінних паперів, емітентами яких є особи, до яких застосовано санкції згідно з цим Законом;

12) заборона видачі дозволів, ліцензій Національного банку України на здійснення інвестицій в іноземну державу, розміщення валютних цінностей на рахунках і вкладах на території іноземної держави;

13) припинення видачі дозволів, ліцензій на ввезення в Україну з іноземної держави чи вивезення з України валютних цінностей та обмеження видачі готівки за платіжними картками, емітованими резидентами іноземної держави;

14) заборона здійснення Національним банком України реєстрації учасника міжнародної платіжної системи, платіжною організацією якої є резидент іноземної держави;

15) заборона збільшення розміру статутного капіталу господарських товариств, підприємств, у яких резидент іноземної держави, іноземна держава, юридична особа, учасником якої є нерезидент або іноземна

держава, володіє 10 і більше відсотками статутного капіталу або має вплив на управління юридичною особою чи її діяльність;

16) припинення дії торговельних угод, спільних проектів та промислових програм у певних сферах, зокрема у сфері безпеки та оборони;

17) заборона передання технологій, прав на об'єкти права інтелектуальної власності;

18) заборона на набуття у власність земельних ділянок;

19) заборона діяльності на території України.

20) інші санкції, що відповідають принципам їх застосування, встановленим цим Законом¹.

Окремо слід звернути увагу на те, що відповідно до ст. 1 Закону України «Про санкції» самі санкції є інституціоналізованим втіленням суверенного права України на захист. І хоча прямо й безпосередньо саме таким чином санкції не визначаються, менше з тим саме ця ідея закладена у назві ст. 1 вказаного нормативно-правового акту. При цьому аналіз преамбули зазначеного закону дає змогу зрозуміти і цільову природу запровадження до національної правової системи інституту санкцій – наявність загроз від «прямого або опосередкованого втручання у внутрішні і зовнішні справи України під будь-яким приводом»². Крім того в преамбулі заявляється про «потребу невідкладного та ефективного реагування на наявні і потенційні загрози національним інтересам і національній безпеці України, включаючи ворожі дії, збройний напад інших держав чи недержавних утворень, завдання шкоди життю та здоров'ю населення, захоплення заручників, експропріацію власності держави, фізичних та юридичних осіб, завдання майнових втрат та створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод»³.

Отже, загрози для національної безпеки, прав і свобод громадян України ідентифікуються, перш за все, із діями ворожих держав, а також хоча і недержавних, проте організованих утворень. Щодо останніх – правдоподібно йдеться про організації «ДНР» та «ЛНР», які відповідно до узвичаєної, хоча і не безспірної⁴, національної правозастосовної практики визначаються як терористичні. У будь-якому разі не заперечується (ані на рівні законодавства, судової практики, ані домінуючого політичного дискурсу та, зрештою, здорового глузду) та обставина, що ці організації від початку свого створення були керованими державо-агресором, російською федерацією. Згодом відбувся квазіправовий акт щодо їх анексії – включення до складу росії, що знайшло своє відображення у тексті конституції рф. Тож

¹ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

² Там само.

³ Там само.

⁴ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Кримінологічна асоціація України. Харків : Право, 2023. С. 48, 53–55.

на телеологічному рівні прийняття однойменного закону про санкції виявляється формою реагування на загрози з боку ворожих держав, першочергово – російської федерації.

Така концепція цілком відповідає тій, що сформована та діє на міжнародному публічно-правовому рівні. Так, судячи з практики застосування санкційних механізмів на міжнародному рівні цілком слушним, гадаємо, буде висновок про віднесення санкцій до форм реалізації міжнародно-правової відповідальності держав. Водночас поглиблений логіко-семантичний та доктринально-герменевтичний аналіз тексту Закону України «Про санкції» та, головне, вже напрацьована правозастосовна практика, позиції Верховного Суду дають підстави поставити це твердження під сумнів. Власне як і наукову обґрунтованість окремих складових зазначеної практики, в тому числі й судової, що додатково свідчить про метагалузовий, неординарний для вітчизняної правової системи юридичний характер санкцій. З цього приводу висловимо декілька зауваг щодо змісту відповідного закону, підходів до його застосування.

Внутрішньо суперечливими лишаються положення про окремих суб'єктів, щодо яких санкції можуть застосовуватись. Мова йде про можливість застосування санкцій до громадян України. Тут варто звернути увагу: з огляду на припущення про віднесення санкцій (в основному) до заходів міжнародно-правової відповідальності, дивним може видатись саме допущення можливості такого застосування, адже у парадигмі вказаної відповідальності її підставами є міжнародно-протиправне діяння суб'єктів міжнародного публічного права (держав, організацій) та їх представників (посадових осіб та інших афіліатів). Проте, якщо припустити, що громадянин України діє в інтересах іноземної держави на шкоду інтересам України, фактично вчиняючи державну зраду та/або колабораційну діяльність, пособництво-державі агресору, то з'являється принаймні гіпотетична підставність застосування санкцій і до такої особи. Однак наразі йдеться про внутрішню суперечливість, невизначеність та розмитість нормативних положень, зі змісту яких належить виводити юридичні ознаки тих осіб, щодо яких можуть застосовуватись санкції.

Так, ч. 1 ст. 2 Закону України «Про санкції» визначає: «Санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, *а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність*, а санкції у виді позбавлення державних нагород – проти будь-яких нагороджених осіб, зазначених у частині четвертій статті 3 цього Закону»¹ (*курсив наш – Ю. Ш.*). Як можна бачити, громадяни України у категоріях та в контексті викладеної норми можуть бути ідентифіковані виключно із «суб'єктами, які здійснюють терористичну діяльність». Отже,

¹ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

підкреслимо, виходячи з буквального, логіко-семантичного тлумачення ч. 1 ст. 2 вказаного закону, тільки за здійснення терористичної діяльності на громадянина України можуть бути накладені санкції.

Однак, вже у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції» зафіксовано: *«Підставами для застосування санкцій є дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод»¹ (курсив наш – Ю. Ш.). Іншими словами: встановлюється можливість застосування санкцій до громадян України вже не тільки за терористичну діяльність, а й за будь-яку іншу діяльність, що створює не тільки реальні, але й потенційні загрози національним інтересам, «порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави», «призводять до створення перешкод для повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод»².*

Навіть побіжного аналізу цих положень буде достатньо для того, аби дійти висновку про максимальну неконкретність підстав застосування санкцій. Ба більше: ці підстави є набагато ширшими за ті, що визначені у ст. 1 зазначеного Закону. Такий стан публічної регламентації суспільних відносин не те, що не додає нормативної визначеності, а закріплює потужні чинники для зловживань, адже будь-яка правова дискреція – шлях до підвищення ризику суб'єктивізації, а, отже, й викривлення правового регулювання. Це – повна протилежність ідеї справедливої держави, що у праці «Левіафан»³ (при всій її вразливості до інтелектуальної критики) Т. Гоббс безспідставно пов'язував з категорією «безособистісний суверен». Натомість праві ті науковці, які наголошують на тому, що санкційний кейс є неоднозначним і досить небезпечним інструментом на політичному поприщі, що в теорії може слугувати підґрунтям для політичного тиску та переслідування, а тому потрібне чітке врегулювання цього питання, в тому числі на міжнародно-правовому рівні, починаючи із закріплення поняття санкцій та закінчуючи визначенням подальшого механізму їх застосування⁴. Переконані, слід неодмінно та негайно внести зміни і доповнення до аналізованого Закону з метою усунення колізій та невизначеностей у регулюванні підстав для застосування санкцій.

¹ Там само.

² Там само.

³ Гоббс Т. Левіафан / Пер. з англ. К.: Дух і Літера, 2000. 606 с.

⁴ Біланчук Р. Необхідність встановлення нормативно-правового регулювання застосування економічних санкцій. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 11. С. 234–237; Бугайчук К. Л. Нормативно-правові аспекти вдосконалення санкційної політики України. *Право і безпека*. 2022. № 1 (84). С. 30. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.1.03>.

Так само значна та необґрунтована дискреційність, погана логіко-нормативна визначеність фіксується й щодо законодавчого опису ознак окремих видів санкцій, а саме: «запобігання виведенню капіталів за межі України», «обмеження торговельних операцій», «заборона діяльності на території України», «інші санкції, що відповідають принципам їх застосування, встановленим цим Законом»¹. З цього приводу висловимо такі застереження:

1) як видається, формулювання словосполучення, яке починається на слово «запобігання» виражає не зміст заходу, а мету, у зв'язку з чим не може бути використане для юридичного опису ознак виду санкції;

2) обмеження чогось без вказівки на способи, форми, межі використовуваних засобів є радше декларацією про наміри, або у крайньому разі – напрямом діяльності, аніж визначенням змісту санкції;

3) щодо заборони діяльності на території України – то незрозумілим лишається, власне, вид діяльності (хоча б в узагальнених категоріях: господарська, освітня, тренерська, адвокатська, інформаційна тощо), яка може бути піддана забороні;

4) нарешті, найбільше критики об'єктивно викликає словосполучення «інші санкції, що відповідають принципам їх застосування, встановленим цим Законом» (п. 25 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»²). Це означає, що перелік санкцій законодавчо не обмежений і фактично будь-який захід впливу є доступним для його застосування уповноваженими суб'єктами на їх розсуд. Принципами ж застосування санкцій, відповідно до ч. 2 ст. 3 вказаного Закону, є: «законність, прозорість», «об'єктивність», «відповідності меті», «ефективність»³. Симптоматичним є те, що в цьому переліку немає принципу верховенства права, що було б відвертим знуцанням з його змісту.

В цьому контексті К. Л. Бугайчук, так само висловлюючи критику щодо п. 25 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», цілком справедливо звертає увагу на те, що фактично цією нормою порушується принцип правової визначеності (а від нього – й рівності громадян перед законом та верховенства права – *прим. авт. – Ю. Ш.*). У доповіді «Верховенство права», схваленій Венеційською Комісією на 86-му пленарному засіданні від 4 квітня 2011 року, зазначається, що серед обов'язкових елементів поняття «верховенство права» є юридична визначеність (*legal certainty*). Юридична визначеність означає, що: 1) держава повинна зробити текст закону легкодоступним, а також зобов'язана дотримуватися законів, які запровадила, і застосовувати їх у передбачуваний спосіб та з логічною послідовністю; 2) закон, як вимагає передбачуваність, має бути, за

¹ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

² Там само.

³ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

можливості, проголошений наперед – до його застосування та має бути передбачуваним щодо його наслідків: він має бути сформульований з достатньою мірою чіткості, аби особа мала можливість скерувати свою поведінку; 3) не відповідатиме принципу верховенства права ситуація, якщо надана законом дискреція матиме характер необмеженої влади; 4) юридичні норми мають бути чіткими і точними та спрямованими на забезпечення того, щоб ситуації та правовідносини залишалися передбачуваними¹. Розглядаючи це питання, також слід урахувати думку практикуючих адвокатів та практику Європейського суду з прав людини². Як вказав Європейський суд у рішенні за справою «Олссон проти Швеції», норма національного закону не може розглядатися як право, якщо її не сформульовано з достатньою точністю так, щоб громадянин мав змогу, якщо потрібно, з відповідними рекомендаціями, до певної міри передбачити наслідки своєї поведінки³.

Таким чином, під час накладення будь-яких обмежень на громадян суб'єктам владних повноважень слід уникати розмитих формулювань, а також формулювань, що містять елементи дискреції (та/або/чи). Наявність таких формулювань, за висновками Венеційської комісії та ЄСПЛ, може трактуватися як порушення принципу правової визначеності, особливо при визначенні порядку застосування заходів примусу чи інших обмежувальних заходів⁴. Чи варто говорити, що таких положень на рівні Закону України, як і будь-якого іншого нормативно-правового акту не повинно бути? Питання риторичне.

Так чи інакше, але такі положення існують і Закон України «Про санкції» є чинним, активно застосовується. Це вимагає обрання позиції не заперечення реальності, а усвідомленої роботи з нею, в тому числі й у напрямі зміни, забезпечення наукової обґрунтованості. У цьому контексті зазначимо, що з огляду на характер та ступінь обмежень прав та свобод фізичних і юридичних осіб, мету застосування таких обмежень відповідно до Закону України «Про санкції», правова природа санкцій виявляється вельми складною та неоднозначною. З одного боку можна і слід вести мову про беззаперечну адміністративно-превентивну роль санкцій, застосування яких зі всією очевидністю здатне обмежити суспільно небезпечну, кримінально протиправну активність відповідних суб'єктів, запобігти використанню тих чи інших активів з метою продовження, активізації злочинної діяльності. Суб'єкт та механізм їх застосування передбачає реалізацію конституційних повноважень Президента України, видання

¹ Доповідь про правовладдя : ухвал. Венеційською Комісією на 86-му пленарному засіданні (Венеція, 25–26 берез. 2011 р.) // Council of Europe : офіц. сайт. URL: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=C DL-AD\(2011\)003rev2-ukr](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=C%20DL-AD(2011)003rev2-ukr) (дата звернення: 16.04.2025).

² Кравцова Т. Правова визначеність: основні принципи та практика Європейського суду / Протокол URL: https://protocol.ua/pravova_viznachenist_osnovni_printsipi_ta_praktika_evropeyskogo_sudu/ (дата звернення: 21.04.2025).

³ Бугайчук К. Л. Нормативно-правові аспекти вдосконалення санкційної політики України. *Право і безпека*. 2022. № 1 (84). С. 34. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.1.03>.

⁴ Там само. С. 34

нормативно-правового акту (Указу Президента), на підставі реалізації конституційних та адміністративно-правових повноважень Радою національної безпеки та оборони України, суб'єктів внесення пропозицій про застосування санкцій (Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Президент України, Національний банк України Служба безпеки України – відповідно до ч. 1 ст. 5 Закону України «Про санкції»¹). Таким чином, може здатися, що за своєю правовою природою санкції є адміністративно-правовим заходом обмеження прав і свобод².

З іншого ж боку – чітко фіксується каральна властивість санкцій, принаймні певної їх групи (зокрема, «стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними», «позбавлення державних нагород України, інших форм відзначення»³ та ін.). Певна річ, похідною від загрози кари та її реалізації є і превентивні, запобіжні ефекти. Однак, все ж, у вказаних випадках ці ефекти, підкреслимо, є похідними. Як, власне, при правовому впливі та застосуванні кримінально-правових норм про покарання. При цьому звернімо увагу, що за тяжкістю обмежень прав і свобод осіб вказані санкції жодним чином не відрізняються від таких видів кримінальних покарань як конфіскація майна (ст. 59 КК України⁴), позбавлення державної нагороди України (ст. 54-1 КК України⁵). Примітно, що останнє може застосовуватися до осіб, засуджених за тяжкий чи особливо тяжкий злочин, кримінальне правопорушення проти основ національної безпеки України, проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, а також кримінальне правопорушення, передбачене статтями 258–258-5, 260, 261 КК України⁶. І це свідчить про тяжкість цього покарання, як, власне, і конфіскації майна, застосування якого вражає рівень фундаментальних, основоположних прав людини, права на власність. В цьому контексті фактична тотожність окремих видів санкцій згідно Закону України «Про санкції» та кримінальних покарань не може бути проігнорована.

У зв'язку з цим дискусійною видається позиція Великої Палати Верховного Суду, відповідно до якої констатується: «Санкції як економічні обмежувальні заходи є лише тимчасовими обмеженнями, що стосуються

¹ Там само.

² Швець Ю. В. Санкції як інструмент запобігання злочинам: кримінологічно-правовий аналіз // Злочинність в Україні: сучасний стан та погляд у майбутнє : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Харків, 6 травня 2025 р.) / Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса. Х. : Право, 2025. С. 112.

³ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

⁴ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

⁵ Там само.

⁶ Там само.

здебільшого втручання у право власності особи *та носять превентивний характер*. Санкції, передбачені Законом № 1644-VII, не є видом покарання чи відповідальності, вони виконують функції обмежувального економічного заходу щодо осіб, які, зокрема, становлять для України загрозу посягання на її національні інтереси, національну безпеку, суверенітет і територіальну цілісність. Однією з підстав для застосування такого обмежувального заходу є дії, які створюють об'єктивні підозри для відповідних органів влади щодо можливої терористичної діяльності цієї особи, і саме ці органи надають РНБО відповідні пропозиції»¹ (*курсив наш – Ю.Ш.*). З цієї позиції суду випливають декілька висновків, що складають безпосередній теоретичний та прикладний інтерес.

По-перше, констатується, що на підставі дій, які «створюють об'єктивні підозри» (!) у органів влади поза судовим контролем, без надання можливості реалізувати право на захист (в тому числі й від необґрунтованих підозр) до особи застосовуються заходи, що істотно обмежують її основоположні права і свободи, настільки істотно, що за тяжкістю своїх наслідків можуть бути, зокрема, ототожнені з кримінальними покараннями. Принаймні окремі з них².

По-друге, не можна погодитись із тим, що санкції виконують виключно функції обмежувального економічного заходу. Хоча вони саме так визначені у відповідному законі, вище нами вже обґрунтована притаманність їм не тільки обмежувальної, але й каральної функції. Зокрема, виключно каральною властивістю на індивідуальному рівні володіє позбавлення державних нагород України, інших форм відзначення. Так само головним чином каральним впливом володіє такий вид санкцій як стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними³, що фактично, за змістом, є тотожним конфіскації. Важко уявити собі і *тимчасовий* характер цього виду правового обтяження.

У цьому контексті звертає на себе увагу правова позиція Венеційської комісії щодо суміжного, дотичного до Закону України «Про санкції» – Закону України «Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)» від 23.09.2021 р. № 1780-IX⁴. Венеціанська

¹ Постанова Великої Палати Верховного Суду від 06.07.2023 р. Справа № 9901/376/21 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112516532> (дата звернення: 17.03.2025).

² Швець Ю. В. Санкції як інструмент запобігання злочинам: кримінологічно-правовий аналіз // Злочинність в Україні: сучасний стан та погляд у майбутнє : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Харків, 6 травня 2025 р.) / Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса. Х. : Право, 2025. С. 113.

³ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

⁴ Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які

комісія підкреслює (в авторському перекладі з англійської): «Небезпека концентрації в руках приватної особи значного впливу на економічне, політичне та громадське життя країни без прозорості, легітимності та підзвітності може існувати практично в будь-якій країні. Більшість країн розробили та запровадили низку взаємопов'язаних законодавчих, (між)інституційних, адміністративних, економічних та інших заходів, щоб запобігти руйнівному впливу на демократію, верховенство права та права людини, спричиненому концентрацією такого впливу в руках небагатых. Залежно від контексту відповідної країни, такі заходи включають, наприклад: ефективну політику конкуренції, заходи боротьби з корупцією та відмиванням грошей, заходи щодо забезпечення плюралізму медіа, правильне фінансування політичних партій та виборчих кампаній (тощо). Замість того, щоб дотримуватися цього багатосекторального, «системного» підходу, Україна вирішила боротися з руйнівним впливом олігархізації за допомогою іншого «персонального підходу», прийнявши Закон про олігархів. Такий «персональний підхід» спрямований на ідентифікацію осіб як «олігархів» за певними критеріями та накладання на них низки обмежень (наприклад, заборона їм фінансувати політичні партії та виборчі кампанії). *Такий підхід має безперечно каральний характер*¹ (курсив наш – Ю. Ш.). Як результат Венеційська комісія рекомендує відмінити вказаний закон.

І таку рекомендацію не можна вважати геть безпідставною. Не вдаючись, однак, до поглибленого аналізу саме означеного закону, наголосимо, що ми звернулися до нього, аби продемонструвати альтернативну (щодо позиції Верховного Суду) фахову юридичну оцінку характеру персональних обмежувальних заходів, які можуть накладатися на визначену категорію фізичних осіб. При цьому звернімо увагу, що одним з правових наслідків визнання особи такою, яка має значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархом), та включеній до її Реєстру відповідних осіб є заборона бути покупцем (бенефіціаром покупця) у процесі приватизації об'єктів великої приватизації (п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону України «Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)»²). Майже ідентичним за своїм змістом є такий вид персональних санкцій як заборона брати участь у приватизації (п.

мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів) : Закон України від 23.09.2021 р. № 1780-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1780-20#Text> (дата звернення: 10.04.2025).

¹ Opinion on the Law on the prevention of threats to national security, associated with excessive influence of persons having significant economic or political weight in public life (oligarchs), adopted by the Venice Commission at its 135th Plenary Session (Venice, 9-10 June 2023) / Venice Commission of the Council of Europe. URL: [https://www.coe.int/en/web/venice-commission/-/CDL-AD\(2023\)018-e](https://www.coe.int/en/web/venice-commission/-/CDL-AD(2023)018-e) (дата звернення: 10.04.2025).

² Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів) : Закон України від 23.09.2021 р. № 1780-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1780-20#Text> (дата звернення: 10.04.2025).

7 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»¹). Тож немає вагомих підстав для заперечення карального характеру санкцій (принаймні в певній їх частині).

У своїй сукупності викладені обставини спонукають до того, аби не обмежуватись віднесенням санкцій виключно по адміністративно-правових за формою та економічних за змістом обмежувальних заходів. Їх природа є набагато більш складною.

З цих же міркувань непереконливою видається й система аргументів, викладена Великою Палатою Верховного Суду в іншому рішенні: «Санкції в розумінні Закону України № 1644-VII «Про санкції» не є видом (формою, засобом, механізмом) відповідальності, оскільки дії, за фактом реалізації яких вони застосовуються до суб'єкта, котрий їх здійснив, *в більшості випадків не містять ознак вольового протиправного порушення заборон, визначених відповідним законодавством, для кваліфікації якого необхідно встановити ознаки складу правопорушення*. Наявність чи відсутність відповідного вироку та/або порушеного кримінального провадження за ознаками злочину, пов'язаного з посяганням на інтереси національної безпеки, територіальної цілісності чи подібного до них, не є обставиною, з якою Закон № 1644-VII пов'язує підстави для застосування санкцій»² (*курсив наш – Ю. Ш.*).

У цій позиції викладається ще більш контрверсійне твердження, аніж в попередньо описаній. Звертає на себе увагу, серед іншого, те, що істотне (при тому, ще раз підкреслимо, – з ознаками кримінального покарання) обмеження прав і свобод особи здійснюється, як зазначає Велика Палата Верховного Суду, у випадках, не пов'язаних із вчиненням нею правопорушення. І це – нонсенс! Суд у своїй системі аргументації оперує альтернативним класичному уявленню про причинно-наслідкові зв'язки між діями особи та державним примусом. Замість того, щоб констатувати останній наслідком першого, тобто санкції як наслідки небезпечних діянь, суд стверджує буквально те, що оскільки правопорушення немає, остільки державний примус, що застосовується у формі санкцій, не є формою відповідальності чи покарання. Тоді виникає питання: а чим же він тоді є, і що, окрім підозр, лежить в його основі як підстава для обмеження прав і свобод? Чим є державний примус, значна частина якого має каральну властивість, якщо не формою реалізації юридичної відповідальності? Ці питання лишаються без відповіді, а сформована на рівні Верховного Суду практика тлумачення змісту і природи санкцій – вразливою до критики.

Додатково ця вразливість підкреслюється таким видом санкцій як примусове повернення в Україну (п. 24-4 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»), оскільки йдеться про примусове повернення саме людини (цій

¹ Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

² Постанова Великої Палати Верховного Суду від 27.08.2024 р. Справа № 800/162/16 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122434173> (дата звернення: 18.03.2025).

санкції кореспондує видворення особи за межі України). Цілком зрозуміло, що у такому виді санкція є не стільки економічним обмеженням, скільки обмеженням особистісного характеру, яке втручається у право людини на особисту свободу, свободу пересування, вільного визначення місця проживання. Наразі складно собі уявити, яким чином поза процедурою екстрадиції, що реалізується в межах кримінального провадження, можливо примусово повернути особу в Україну саме як обмежувальний захід, передбачений Законом України «Про санкції». Ці та низка інших видів санкцій викликають багато питань, відповідь на які класична юридична наука, правнича традиція не надає.

У зв'язку з цим, зважаючи на різноплановий за змістом, спрямованістю характер санкцій, законодавчо визначену їх мету, пропонуємо доктринальне визначення **санкцій** як *самостійного міжгалузевого правового інституту, що регулює відносини у сфері реалізації національної моделі притягнення до відповідальності за вчинення міжнародно-протиправних діянь суб'єктів міжнародного публічного права та афілійованих з ними осіб, а також запобігання чи припинення використання активів для вчинення кримінальних правопорушень проти національної безпеки України, громадської безпеки, миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку*. Цей інститут є ширшим за той, що виявляє себе у межах міжнародно-правової відповідальності держав. Окрім останнього, санкції мають характер виключно національного превентивного засобу реагування на діяння, що становлять загрозу суто національній безпеці України, а також громадської безпеки (в частині реагування на факти причетності, співучасті у терористичній діяльності), миру і безпеки людства, міжнародного правопорядку. Змістовно такі правові заходи мають кримінологічний характер. Формально – міжгалузевий, гібридний, поєднують у собі заходи міжнародно-правового та квазіадміністративно-правового примусового характеру. Ми використали префікс «квазі-» для того, аби підкреслити специфічність відповідних заходів, їх зовнішню, за формою, схожість з адміністративно-правовими, однак які за змістом такими не є. Спектр юридично-обтяжуючих їх властивостей – вельми широкий та варіюється від фінансово-правових до кримінально-правових *de facto*. Підстави ж їх застосування – не вчинене кримінальне правопорушення, а рішення міжнародних організацій та (альтернативно) підозра у суспільно небезпечній діяльності особи. Ця конструкція є унікальною для вітчизняної (а може й сучасної світової) правової системи. Імовірно її можливо ідентифікувати з першим суто кримінологічним законом, як результат констатації міждисциплінарності (міжгалузевості) та пріоритизації мети запобігання злочинам.

В цьому контексті, зауважимо, йдеться про приналежність Закону України «Про санкції» не до деякої кримінологічної галузі права (такої, вочевидь, не існує), а до кримінологічного законодавства. Під останнім у сучасній кримінологічній доктрині розуміють міжгалузеву мережу нормативно-правових актів і їх положень, що регулюють суспільні

відносини у сфері протидії злочинності шляхом визначення стратегії, окремих напрямів, рівнів, шляхів, способів, засобів, а також суб'єктів спеціально-кримінологічного впливу на детермінаційний комплекс злочинності та фонових для неї явищ. Кримінологічність законодавства означає не його структурну цілісність, а властивість, що виводиться з розуміння цільової природи, соціального призначення відповідних юридичних норм, розміщених у нормативно-правових актах різних галузей права¹. Таким чином, оскільки природа санкцій, передбачених Законом України «Про санкції», є міжгалузевою за юридичною формою та каральною й обмежувально-запобіжною (отже, кримінологічною) за змістом і спрямованістю, вказаний закон цілком можливо долучити до складу феномену кримінологічного законодавства.

Водночас варто визнати, що існуюче правове регулювання застосування санкцій в Україні характеризується високим криміногенним потенціалом, містить передумови для зловживання правом через брак контрольних механізмів прийняття рішення про застосування санкцій, відсутність правових гарантій на захист прав, свобод та законних інтересів для громадян України, щодо яких застосовуються санкції².

Справедливості заради слід зазначити, що на ці проблеми звертав увагу Ю.В. Орлов ще у 2021 р., небезпідставно стверджуючи, що формулювання законодавчої дефініції санкцій – вельми широке. «Обсяги логічних результатів не лише поширювального, а й буквального тлумачення виявляються настільки невизначеними, що підстави для застосування санкцій вбачаються навіть у випадку вчинення адміністративного чи цивільного делікту або ж навіть наявності загрози (не тільки реальної, але й потенційної, тобто такої загрози, яка загрозою ще зовсім і не є, але може такою стати в майбутньому) їх вчинення. Причому законодавчо визначеними суб'єктами таких дій (і не обов'язково правопорушень, а дій, що можуть створити загрозу вчинення правопорушення, тобто навіть не готування чи замаху на правопорушення, що також є правопорушенням у юридичному сенсі за наявності до того правових підстав) та, відповідно, щодо яких можуть бути застосовані санкції є будь-хто, в тому числі й громадяни України. Таким чином, створені юридичні передумови для ситуативних, політико-кон'юнктурних зловживань, свавілля органів державної влади, вищих посадових осіб, опосередкованого через них впливу на будь-яких суб'єктів, що діють, функціонують в Україні, в тому числі й межах економічної, політичної конкуренції. Такі положення можуть бути віднесені до нормативно-правових детермінант злочинності, індикаторів кримінологічної

¹ Шабельніков С. К. Кримінологічне законодавство України: феномен та наукові засади розвитку : дис. ... докт. філософ. : 081 «Право» / Харківський національний університет внутрішніх справ, 2020. С. 193.

² Швець Ю. В. Санкції як інструмент запобігання злочинам: кримінологічно-правовий аналіз // Злочинність в Україні: сучасний стан та погляд у майбутнє : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Харків, 6 травня 2025 р.) / Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса. Х. : Право, 2025. С. 114.

неефективності санкційних механізмів»¹.

Надана оцінка положенням Закону України «Про санкції» є достатньо точною, аби зрозуміти ті ризики, які несе у собі надмірна дискреційність та, головне, об'єктивна безпідставність сформульованих повноважень щодо застосування санкцій. Окремі з них взагалі позбавлені сенсу у парадигмі правової, демократичної держави. Їх просто неможливо досягнути у форматі ліберального мислення, що не допускає свавілля виконавчої влади, не сприймає ідею будь-якого авторитаризму. Якщо все ж припускати, що для застосування санкцій існують об'єктивні підстави підозрювати особу у вчиненні кримінально протиправних діянь, то навіть і в цьому випадку виникає низка суджень та риторичних запитань:

1) закон приписує: у кожному випадку наявності у слідчого, дізнавача, прокурора інформації про імовірне вчинення особою кримінального правопорушення має розпочатися кримінальне провадження за встановленою КПК України процедурою (ст. 214 КПК України). Це – ясна і зрозуміла теза, проти якої навряд чи можуть бути висунені скільки-небудь сильні контраргументи. А раз так, то всі заходи, які пов'язані з обмеженням прав і свобод людини у зв'язку з підозрою у вчиненні нею кримінального правопорушення мають здійснюватись у кримінальній процесуальній формі. Навіть результати проведення оперативно-розшукових заходів зрештою набувають процесуально прийнятної, визначеної законом форми; проведення негласних слідчих (розшукових) заходів забезпечене судовим контролем за додержанням законності. Процесуальна ж форма гарантує особі право на захист, що є одним з основоположних відповідно до Конвенції про захист прав і основоположних свобод 1950 р.² (ст. 13).

Отже, якщо є приводи і підстави для початку кримінального провадження (мовою Закону України «Про санкції» – наявність об'єктивних підстав для підозри) – чому воно не розпочинається, а застосовується «обхідний» механізм санкцій без належних правових гарантій для особи? При тому, що саме в межах кримінального провадження, наголосимо, є належні законні механізми забезпечення права на захист, контролю за дотриманням законності в діяльності правоохоронних органів, в тому числі судового контролю за *обґрунтованістю* прийняття відповідних процесуальних рішень, які обмежують права і свободи особи. Натомість в межах механізму застосування санкцій таких можливостей немає. Навіть у тих випадках, коли відбувається спроба судового оскарження Указу Президента, яким затверджується відповідне рішення РНБО про застосування санкції, адміністративний суд не розглядає питання по суті

¹ Орлов Ю. В. Проблеми кримінологічної ефективності санкційних механізмів // Харківський національний університет внутрішніх справ: 20 років у статусі національного : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 2 берез. 2021 р.) / редкол.: В. В. Сокуренько (голова), Д. В. Швець (заст. голови), О. М. Бандурка та ін. ; упоряд. В. А. Греченко ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. С. 113.

² Конвенція про захист прав і основоположних свобод (з протоколами) : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 04.11.1950 р. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 04.04.2025).

матеріальних підстав для застосування санкцій (власне, об'єктивність підозр), а фокусується на питаннях процедури, дотримання вимог самого Закону України «Про санкції». На це недвозначно вказують в тому числі й цитовані вище постанови Великої Палати Верховного Суду;

2) якщо все ж таки кримінальне провадження за відповідним фактом розпочато – то чому не використовувати наявні у розпорядженні слідчого заходи забезпечення, в тому числі й майнового характеру (зокрема, накладення грошового стягнення, тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом, тимчасове вилучення майна, накладення арешту на майно), для гарантування належного виконання особою своїх кримінальних процесуальних обов'язків, запобігання вчинення нею кримінальних правопорушень, забезпечення можливої конфіскації майна? Ці питання, підкреслимо, є риторичними, а логіка законодавця щодо підстав застосування санкцій – не вельми прозорою та зрозумілою.

Як засвічує практика застосування санкцій, яка вже склалася, паралельно з нею (з цією процедурою) здійснюється і кримінальне провадження. І якщо, скажімо, СБУ, здійснюючи розслідування у кримінальному провадженні за підозрою певного громадянина Х. (або й без підозри) звертається до РНБО з пропозицією про застосування санкцій, замість того, аби скористатися заходами забезпечення кримінального провадження, запобіжними заходами, які передбачають дії в умовах судового контролю (ухвалення рішень слідчим суддею), то сам собою напрошується висновок про те, що санкційні механізми використовують, зокрема, і в тих випадках, коли для прийняття обґрунтованого процесуального рішення щодо обмежень прав і свобод особи (в тому числі підозрюваного) в межах кримінального провадження немає достатніх підстав.

Але ж, мусимо визнати, що встановлення у КПК України визначеної, досить складної процедури прийняття процесуальних рішень, які обмежують права і свободи людини, не було забаганкою законодавця, а продиктоване необхідністю у створенні гарантій реалізації принципу верховенства права й законності у діяльності правоохоронних органів, суду.

У цьому контексті варто погодитись із А. Ф. Бондюком, який визначає судовий контроль як законодавчо регламентований, не преюдиціальний, здійснюваний за наявності процесуальних підстав у визначених межах, напрям діяльності слідчого судді, що забезпечує законність рішень та дій слідчого, прокурора з метою дотримання прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні. Прийняття слідчим суддею рішень про проведення процесуальних дій, що обмежують конституційні права особи, є системою процесуальних прав та обов'язків (повноважень), передбачених кримінальним процесуальним законодавством, метою реалізації яких є, з одного боку, правомірне сприяння органам досудового розслідування, прокуратури через легалізацію (надання законної сили) їх дій, що мають правообмежувальний характер, а з іншого – контроль та недопущення безпідставного обмеження прав і свобод учасників кримінального

провадження через обґрунтовану відмову під час оцінювання доказів, наданих органами досудового розслідування, прокуратурою¹. Судовий контроль, слушно підкреслює Б. Ю. Головка, покликаний забезпечити законність та об'єктивність рішень, дій чи бездіяльності органів досудового розслідування чи прокурора під час досудового розслідування. Судовий контроль має перевіряти, чи діють органи досудового розслідування (слідчі, оперативні служби, прокуратура) в межах закону. Він перевіряє, чи дотримуються процесуальні правила та процедури під час проведення розслідування, чи не порушуються права підозрюваних, обвинувачених та інших учасників процесу².

Як справедливо вказує В. Я. Марчак, вагомість та ефективність судового контролю за дотриманням прав людини полягає в тому, що навіть сам факт його існування справляє позитивний вплив на роботу правоохоронних органів. Нагромаджений досвід у цій сфері демонструє двоякий ефект цього інституту. По-перше, суд, визнавши, що є порушення прав людини, забезпечує їх відновлення. По-друге, підвищується рівень якості роботи в правоохоронних органах у кримінальних провадженнях, що підлягають судовому контролю³.

Отже, є процедура, що забезпечує дотримання прав людини. Процедура відома та досить прозора, зрозуміла, збалансована. До того ж не варто «скидати з рахунків» також і те, що певна частина з тих заходів, які віднесені до розряду санкцій можуть бути втілені та реалізовані в інституті покарання, через призначення, виконання та відбування відповідних видів покарань як логічне завершення державної реакції на вчинене кримінальне правопорушення. Йдеться про штрафи, конфіскацію майна тощо.

Таким чином, знову й знову постає питання навіщо ж «обходити» існуючі кримінальні процесуальні процедури, механізми кримінально-правового, кримінально-виконавчого регулювання? З цього приводу у фаховому середовищі правників-практиків зустрічається думка про те, що з урахуванням одіозності, політичної та економічної ваги тих осіб, на яких накладаються персональні санкції (значна частина з них підпадає під визначення «олігарх» відповідно до Закону України «Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті

¹ Бондюк А. Ф. Процесуальні основи статусу слідчого судді у кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ. 2017. С. 16.

² Головка Б. Ю. Поняття та значення судового контролю на етапі досудового розслідування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2024. № 68. С. 84.

³ Марчак В. Я. Судовий контроль за дотриманням прав людини згідно з кримінальним процесуальним законодавством України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 145–146; Сліпенюк Т. М. Судовий контроль у кримінальному провадженні в умовах воєнного стану // *Європейський вибір України, розвиток науки та національна безпека в реаліях масштабної військової агресії та глобальних викликів ХХІ століття* (до 25-річчя Національного університету «Одеська юридична академія» та 175-річчя Одеської школи права) : у 2 т. : матеріали Міжнар.наук.-практ. конф. (м. Одеса, 17 червня 2022 р.) / за загальною редакцією С. В. Ківалова. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. Т. 2. С. 471.

(олігархів)» від 23.09.2021 р. № 1780-IX¹), жоден правоохоронний орган чи суд не зміг би прийняти об'єктивне та законне рішення щодо них. А тому й, висновується на цій підставі, потрібен такий механізм, який би давав Президенту України (в кінці-кінців затвердження рішення про персональні санкції узалежене від волі саме Президента) законні можливості оминати корумповані та політично залежні правоохоронні органи й суд. Нема де правди подіти: імовірно частка істини у таких судженнях все ж таки є. Проте подібний спосіб раціоналізації застосування адміністративно-юрисдикційних інструментів в обхід розвинених й таких, що в цілому забезпечують гарантування особі права на захист, контроль за законністю в діяльності правоохоронних органів механізмів кримінального процесуального регулювання, все ж не можна, на наше переконання, назвати допустимим. Боротися із неправом неправогими методами – це не шлях держави, що позиціонує себе з правовою.

Чуйна до ідеї верховенства права совість не може прийняти подібних законних але неправових механізмів обмеження прав і свобод людини. Принаймні частково й у тому вигляді, у якому вони визначені як підстави для застосування персональних санкцій щодо громадян України. Тож Закон України «Про санкції» потребує змін. Основні з них мають бути спрямовані на:

а) звуження підстав застосування такого виду санкцій як блокування активів щодо резидентів України. На наше переконання, підставами такого блокування мають бути визнані виключно резолюції Генеральної Асамблеї, Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, а також рішення та регламенти Ради Європейського Союзу;

б) обмеження підстав застосування такого виду санкцій як «стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними»² виключно щодо нерезидентів України. Відповідно пп. 14.1.122 п. 4.1 ст. 14 Податкового кодексу України від 02.12.2010 року № 2755-VI нерезиденти – це іноземні компанії, організації, партнерства та інші об'єднання осіб, утворені відповідно до законодавства інших держав, їх зареєстровані (акредитовані або легалізовані) відповідно до законодавства України філії, представництва та інші відокремлені підрозділи з місцезнаходженням на території України, а також правові утворення без статусу юридичної особи, створені відповідно до законодавства іноземних держав або територій, які не є резидентами України, відповідно до положень цього Кодексу; дипломатичні

¹ Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів) : Закон України від 23.09.2021 р. № 1780-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1780-20#Text> (дата звернення: 10.04.2025).

² Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

представництва, консульські установи та інші офіційні представництва інших держав і міжнародних організацій в Україні; фізичні особи-нерезиденти¹. Щодо громадян України, за наявності до того підстав, має застосовуватись кримінально-правовий та кримінально-виконавчий порядок стягнення активів в дохід держави, тобто як результат виконання таких видів покарання як штраф, конфіскація майна, а також застосування ідентичних таким заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб (штраф та конфіскація майна – на підставі ст. ст. 96-7 та 96-8 КК України).

За своєю природою вельми близькими до санкцій є заходи щодо примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів. Під таким вилученням, відповідно до ст. 1 Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів» від 03.03.2022 р. № 2116-IX слід розуміти «примусове вилучення об'єктів права власності Російської Федерації та об'єктів права власності її резидентів з мотивів суспільної необхідності (включаючи випадки, за яких це настійно вимагається військовою необхідністю) на користь держави Україна на підставі і в порядку»². Але зовнішня схожість не означає функціональну тотожність та, відтак, правову природу. Остання вбачається виключно у заходах реалізації міжнародно-правової відповідальності росії (як суб'єкта міжнародного правопорушення агресії). Вид відповідальності – матеріальна. Форма – репарації.

А. А. Войціховський вказує: «До матеріальної міжнародно-правової відповідальності в доктрині міжнародного публічного права відносять такі форми: 1) субституцію, 2) реституцію, 3) репарацію»³. «Репарація є відшкодування матеріального збитку грошима, товарами, послугами і т. д. До репарації вдаються в тих випадках, коли відновлення колишнього положення в порядку реституції або субституції неможливо»⁴.

Абз. 1 ч. 1 ст. 4 вказаного Закону встановлює: «Примусово вилучені відповідно до цього Закону об'єкти права власності Російської Федерації та її резидентів (крім коштів та корпоративних прав держави у статутних капіталах банків, що перебувають у процедурі ліквідації відповідно до Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», а також державних облігацій України та державних деривативів) за рішенням

¹ Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (дата звернення: 19.04.2025).

² Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів : Закон України від 03.03.2022 р. № 2116-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2116-20#n32> (дата звернення: 04.04.2025).

³ Войціховський А. А. Міжнародне право : підручник / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. С. 396.

⁴ Баймуратов М. О. Міжнародне право : підручник. 3-тє видання. Харків : Одісей, 2002. С. 401; Лихвар В. В. Види та форми міжнародної відповідальності. *Часопис Київського університету права*. 2024. № 3. С. 131. DOI: <https://doi.org/10.36695/2219-5521.3.2024.22>.

Кабінету Міністрів України передаються: 1) у господарське відання на тимчасовій основі спеціалізованим державним підприємствам, установам, організаціям та/або господарським товариствам, у статутному капіталі яких більше 50 відсотків акцій (часток) належать державі; 2) в управління суб'єктам господарювання, 50 і більше відсотків акцій (часток) яких належать державі, шляхом укладення договору управління майном у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України»¹.

Відповідно до абз. 2 ч. 1 примусово вилучені відповідно до цього Закону об'єкти права власності Російської Федерації та її резидентів у вигляді коштів зараховуються до Державного бюджету України та спрямовуються до фонду ліквідації наслідків збройної агресії². Отже, принаймні частина з вилученого майна у виді коштів використовується за виключним цільовим призначенням – ліквідація наслідків збройної агресії. Вилучення іншого майна переслідує ціль посилення спроможності України у відсічі збройній агресії. У зв'язку з цим таке вилучення варто розглядати радше як форму реалізації міжнародно-правової відповідальності держави «росія» за вчинене нею міжнародне протиправне діяння – агресію. Водночас, таке вилучення, по-перше, відбувається не після (що, як правило, властиво для репарацій як матеріальної форми міжнародно-правової відповідальності), а під час триваючої агресії та, по-друге, зі всією очевидністю певним, хоча, імовірно, і незначним, чином, але все ж таки обмежує матеріальні, фінансові спроможності здійснювати цю агресію. Саме тому природа цих заходів не може обмежуватись виключно їх віднесенням до репарацій. Частково вона виявляє себе і у превентивно-санкційному форматі правообмежень, регулятивній дотичності до сфери кримінологічного законодавства.

Власне кримінологічна характеристика санкцій та їх запобіжного потенціалу значною мірою узалежнюється від двох методологічно важливих категорій. Їх використання є доцільним та здійснюється для деталізації опису і пояснення як пізнавального контексту, так і структурно-функціональних особливостей санкцій у комбінації, взаємозв'язку з іншими елементами системи протидії злочинному обігу активів.

По-перше, йдеться про оперування категорією «механізм» при визначенні способу організації та забезпечення дії санкцій у їх прикладному вимірі. Під механізмом у науці розуміють внутрішню будову, систему чогонебудь, сукупність станів і процесів, з яких складається певне явище³. Тож йдеться про динамічний вимір існування деякого об'єкту; в цьому вимірі відображаються як внутрішні складові, компоненти цього об'єкту, так і процес їх взаємодії один з одним та зовнішніми факторами.

Стосовно сфери протидії злочинності, слушно підкреслюють

¹ Там само.

² Там само.

³ Механізм // Словник.UA. Портал української мови та культури. URL: <https://slovyk.ua/index.php?swrd=%D0%BC%D0%B5%D1%85%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%B7%D0%BC> (дата звернення: 16.04.2025); Орлов Ю. В. Дискурсивно-перцептивні механізми детермінації злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 176 та ін.

О. М. Бандурка та О. М. Литвинов, термін «механізм» має відображати способи організації і функціонування системи, а також характеризувати форми відбиття у відповідних процедурах соціальних процесів і закономірностей. Тому механізм протидії злочинності, на відміну від механізму управління, має таку специфічну структурну ознаку, як процес здійснення діяльності із властивими їй цілями, завданнями, функціями, методами, принципами тощо¹.

Таким чином, кримінологічний аналіз застосування та дії санкцій у механістичному пізнавальному форматі відкриває можливість не тільки для удосконалення нормативно-регуляторного ядра, а й діяльнісних засновків забезпечення їх соціальної ефективності. Останні значно узалежнюються від процедур, процесів не тільки прийняття рішення про застосування санкцій, а й їх реального виконання, запобігання ухиленню від їх виконання. В цьому сенсі санкційний механізм, при дослідженні системно-правових зв'язків норм Закону України «Про санкції» з інструментами примусового їх виконання, виглядає прогальним, незавершеним. Зокрема, відсутня спеціальна кримінально-правова заборона невиконання, неналежного виконання, перешкоджання виконанню рішень про застосування персональних або секторальних санкцій. Така заборона та налагодження ефективних механізмів притягнення до відповідальності за її порушення є необхідними для запобігання практичному вихолощуванню потенціалу санкцій, наприклад, через укладання фіктивних цивільно-правових угод, інших правочинів, спрямованих на запобігання блокуванню активів чи їх стягнення в дохід держави. Так само прогалиною виглядає відсутність заборони на незаконні дії з майном, на яке накладено санкції. На нашу думку, відповідним чином має бути доповнений Розділ XV Особливої частини КК України «Кримінальні правопорушення проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян та кримінальні правопорушення проти журналістів».

По-друге, ми говоримо про кластеризацію системи протидії злочинності і дослідження санкцій саме у кластерній оптиці. Кластеризація означає особливий спосіб упорядкування мережі задля забезпечення її загальної організованості та керованості. Отже, система протидії злочинному обігу активів мислиться саме і передусім як *мережа заходів та суб'єктів* з розгалуженими горизонтальними, субординаційними зв'язками, врахування специфіки та характеру дії яких є важливою умовою забезпечення ефективності їх кримінально-превентивного впливу. Тож подальші перспективи кримінологічного дослідження санкційних механізмів вбачаються у виявленні, описі та поясненні компонентів кримінально-превентивної мережі, особливостей зв'язків між ними, існуючих дисфункцій та шляхів їх усунення. При цьому невід'ємною частиною санкційного кластеру є субмеханізм моніторингу ефективності

¹ Бандурка О. М., Литвинов О. М. Поняття та сутність механізму протидії злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 1. С. 13.

санкцій. Цьому виду кримінологічного моніторингу має бути приділена окрема дослідницька увага.

Висновки. Підсумовуючи проведене дослідження, можливо висловити декілька пропозицій щодо удосконалення чинного законодавства.

Так, видається за доцільне з переліку підстав для застосування санкцій (ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції») як невизначені нормативні категорії виключити такі: а) «потенційна загроза» (загроза і є імовірністю спричинення шкоди); б) «національні інтереси» (дуже розмита категорія, на противагу національній безпеці); в) «порушення права і свободи людини і громадянина, інтересів суспільства та держави» (навіть адміністративно-правові, фінансово-правові, цивільно-правові делікти відповідають цим ознакам); г) «експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат» (так само підпадає під ознаки цивільно-правових, адміністративно-правових деліктів; категорія «експропріація» не має законодавчого закріплення, а у випадку вчинення в контексті збройного конфлікту відповідні дії мають розглядатися як воєнні злочини, тягнути за собою кримінальне переслідування); ґ) «створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод» (надто неконкретні та оціночні категорії, під які можливо підвести дуже широкий спектр законної діяльності, навіть соціально позитивної, адже, припустимо, стрімке, стрибкоподібне економічне зростання вже не відповідає ознаці сталості). Натомість до вказаних підстав (ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції») варто додатково віднести сприяння вчиненню злочину агресії, терористичній діяльності, окупації та/або анексії території України.

Керуючись аргументацією цього ж смислового ряду, варто висловитись й проти збереження у ст. 3 вказаного Закону, як підстави до застосування санкцій фактів порушень Загальної декларації прав людини, Статуту Організації Об'єднаних Націй¹. Якщо порушення є настільки серйозним, аби розглядатися чи-то як міжнародний злочин, чи-то як міжнародно-протиправне діяння держави – воно має віднайти свою оцінку або в Резолюції Генеральної Асамблеї чи Ради Безпеки ООН, рішеннях міжнародних судових органах (зокрема, Міжнародний суд ООН, Міжнародний кримінальний суд). Допоки цього не відбудеться стверджувати про наявність відповідних фактів є безпідставним. У першому ж випадку (Резолюції ГА та РБ ООН) – вони вже визначені Законом як підстави для застосування санкцій. У другому – не потребують, на наше переконання, застосування санкційних механізмів через достатність та функціональну аналогічність (при збереження судових гарантій дотримання принципу верховенства права) кримінальних процесуальних та кримінально-правових заходів впливу.

¹ Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів : Закон України від 03.03.2022 р. № 2116-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2116-20#n32> (дата звернення: 04.04.2025).

Варто законодавчо закріпити, що застосування санкцій має тимчасовий характер. Накладені персональні санкції повинні підлягати зняттю з дати набуття законної сили обвинувальним вироком за фактом вчинення підсанкційною фізичною особою кримінального правопорушення, яким була обумовлена підозра у її небезпечній діяльності як підстава для накладення санкцій та/або з дати набуття законної сили рішення суду про застосування заходів кримінально-правового характеру до юридичної особи у зв'язку із вчиненням її службовою особою від її імені та в її інтересах суспільно небезпечного діяння, з яким була пов'язана підстава для накладення санкцій». Якщо застосований в ході досудового розслідування чи судового розгляду захід забезпечення кримінального провадження спрямований проти майна чи інших активів, щодо яких застосовано санкції (за винятком стягнення в дохід держави активів), санкції слід вважати автоматично знятими з дати прийняття рішення про застосування відповідного заходу забезпечення у відповідній частині активів (*de lege ferenda*).

Однозначно повинен бути виключений із Закону України «Про санкції» пункт 25 частини 1 статті 4, існування якого формує передумови до застосування необмеженого спектру засобів державного санкційного примусу та маркує ризики зловживань правом, використання державно-владних важелів впливу для досягнення корпоративно-політичних та/або економічних цілей.

Маємо надію, взяття до уваги цих пропозицій поліпшить якість та кримінологічну ефективність національного виміру санкційних механізмів у їх застосуванні проти злочинного обігу активів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баймуратов М. О. Міжнародне право : підручник. 3-тє видання. Харків : Одісей, 2002. 622 с.
2. Бандурка О. М., Литвинов О. М. Поняття та сутність механізму протидії злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 1. С. 7–14.
3. Біланчук Р. Необхідність встановлення нормативно-правового регулювання застосування економічних санкцій. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 11. С. 234–237.
4. Бондюк А. Ф. Процесуальні основи статусу слідчого судді у кримінальному провадженні : афтореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ. 2017. 22 с.
5. Бугайчук К. Л. Нормативно-правові аспекти вдосконалення санкційної політики України. *Право і безпека*. 2022. № 1 (84). С. 29–38. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.1.03>.
6. Войціховський А. В. Міжнародне право : підручник / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. 544 с.
7. Гоббс Т. Левіафан / Пер. з англ. К. : Дух і Літера, 2000. 606 с.

8. Головка Б. Ю. Поняття та значення судового контролю на етапі досудового розслідування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2024. № 68. С. 83–85.

9. Доповідь про правовладдя : ухвал. Венеційською Комісією на 86-му пленарному засіданні (Венеція, 25–26 берез. 2011 р.) // Council of Europe : офіц. сайт. URL: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=C_DL-AD\(2011\)003rev2-ukr](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=C_DL-AD(2011)003rev2-ukr) (дата звернення: 16.04.2025).

10. ЄС ухвалив 16-й пакет економічних та індивідуальних санкцій / EU Neighbors East. 2025. 28 лютого. URL: <https://euneighbourseast.eu/uk/news/latest-news/yes-uhvalyv-16-j-paket-ekonomichnyh-ta-indyvidualnyh-sankczij/> (дата звернення: 20.03.2025).

11. Злочинність в Україні: економіко-кримінологічний аналіз : монографія / О. М. Бандурка, М. М. Зацеркляний, Р. С. Веприцький / за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. М. Литвинова. Харків : Золота миля, 2013. 264 с.

12. Конвенція про захист прав і основоположних свобод (з протоколами) : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 04.11.1950 р. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 04.04.2025).

13. Кравцова Т. Правова визначеність: основні принципи та практика Європейського суду / Протокол UA. URL: https://protocol.ua/ua/pravova_viznachenist_osnovni_printsipi_ta_praktika_evropeyskogo_sudu/ (дата звернення: 21.04.2025).

14. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

15. Лихвар В. В. Види та форми міжнародної відповідальності. *Часопис Київського університету права*. 2024. № 3. С. 129–132. DOI: <https://doi.org/10.36695/2219-5521.3.2024.22>.

16. Марчак В. Я. Судовий контроль за дотриманням прав людини згідно з кримінальним процесуальним законодавством України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 141–146.

17. Механізм // Словник.UA. Портал української мови та культури. URL: <https://slovyk.ua/index.php?swrd=%D0%BC%D0%B5%D1%85%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%B7%D0%BC> (дата звернення: 16.04.2025).

18. Орлов Ю. В. Дискурсивно-перцептивні механізми детермінації злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 176–186.

19. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. 252 с.

20. Орлов Ю. В. Проблеми кримінологічної ефективності санкційних механізмів // Харківський національний університет внутрішніх справ: 20 років у статусі національного : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 2 берез. 2021 р.) / редкол.: В. В. Сокурєнко (голова), Д. В. Швець (заст. голови), О. М. Бандурка та ін. ; упоряд. В. А. Греченко ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. С. 113–116.

21. Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (дата звернення: 19.04.2025).

22. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 06.07.2023 р. Справа № 9901/376/21 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112516532> (дата звернення: 17.03.2025).

23. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 27.08.2024 р. Справа № 800/162/16 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122434173> (дата звернення: 18.03.2025).

24. Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів) : Закон України від 23.09.2021 р. № 1780-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1780-20#Text> (дата звернення: 10.04.2025).

25. Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів : Закон України від 03.03.2022 р. № 2116-IX // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2116-20#n32> (дата звернення: 04.04.2025).

26. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 12 лютого 2025 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» : Указ Президента України № 81/2025 від 12.02.2025. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/812025-53777> (дата звернення: 20.03.2025).

27. Про санкції : Закон України від 14.08.2014 р. № 1644-VII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1644-18#Text> (дата звернення: 18.04.2025).

28. Сазонов В. В. Забезпечення економічної безпеки держави: кримінологічний аналіз : монографія. Харків : Панов, 2020. 376 с.

29. Санкції ЄС проти Росії внаслідок вторгнення в Україну / Європейська комісія. URL: https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/eu-sanctions-against-russia-following-invasion-ukraine_uk (дата звернення: 20.03.2025).

30. Сліпенюк Т. М. Судовий контроль у кримінальному провадженні в умовах воєнного стану // Європейський вибір України, розвиток науки та національна безпека в реаліях масштабної військової агресії та глобальних викликів XXI століття» (до 25-річчя Національного університету «Одеська юридична академія» та 175-річчя Одеської школи права) : у 2 т. : матеріали Міжнар.наук.-практ. конф. (м. Одеса, 17 червня 2022 р.) / за загальною редакцією С. В. Ківалова. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. Т. 2. С. 470–473.

31. Ступак О. Ключові позиції Верховного Суду щодо застосування спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) / Верховний Суд. URL: https://court.gov.ua/storage/portal/supreme/prezentacii_2024/Prezent_prakt_sancii.pdf (дата звернення: 04.04.2025).

32. Шабельников С. К. Кримінологічне законодавство України: феномен та наукові засади розвитку : дис. ... докт. філософ. : 081 «Право» / Харківський національний університет внутрішніх справ, 2020. 262 с.

33. Швець Ю. В. Санкції як інструмент запобігання злочинам: кримінологічно-правовий аналіз // Злочинність в Україні: сучасний стан та погляд у майбутнє : Матер. наук.-практ. круглого столу (м. Харків, 6 травня 2025 р.) / Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса. Х. : Право, 2025. С. 112–114.

34. Beccaria C. B. An Essay on Crimes and Punishments / The Online Library Of Liberty. URL: http://files.libertyfund.org/files/2193/Beccaria_1476_EBk_v6.0.pdf (дата звернення: 20.03.2025).

35. Opinion on the Law on the prevention of threats to national security, associated with excessive influence of persons having significant economic or political weight in public life (oligarchs), adopted by the Venice Commission at its 135th Plenary Session (Venice, 9-10 June 2023) / Venice Commission of the Council of Europe. URL: [https://www.coe.int/en/web/venice-commission/-/CDL-AD\(2023\)018-e](https://www.coe.int/en/web/venice-commission/-/CDL-AD(2023)018-e) (дата звернення: 10.04.2025).

36. Three years of Russia's full-scale invasion and war of aggression against Ukraine: EU adopts its 16th package of economic and individual measures / Council of the EU. Press release. 2025 24 February. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2025/02/24/three-years-of-russia-s-full-scale-invasion-and-war-of-aggression-against-ukraine-eu-adopts-its-16th-package-of-economic-and-individual-measures/> (дата звернення: 20.03.2025).

Стаття надійшла до редакції 07.05.2025

Yuliya V. SHVETS,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

NATIONAL SANCTION MECHANISMS IN THE SYSTEM OF COMBATING ILLEGAL ASSETS TRAFFICKING: A CRIMINAL ANALYSIS

The article is devoted to the criminological study of the national dimension of sanction mechanisms in combating criminal asset trafficking. It is proposed to understand sanctions as an independent interdisciplinary legal institution that regulates relations in the sphere of implementing the national model of bringing to justice internationally unlawful acts of subjects of international public law and persons affiliated with them, as well as preventing or terminating the use of assets to commit criminal offenses against the national and public security of Ukraine, peace, security of humanity and international law. It is substantiated that the existing legal regulation of the application of sanctions in Ukraine is characterized by a high criminogenic potential, contains prerequisites for abuse of law due to the lack of control mechanisms for making decisions on the application of sanctions, the absence of legal guarantees for the protection of rights, freedoms and legitimate interests for citizens of Ukraine, to whom sanctions are applied. Proposals are formulated to improve the Law of Ukraine «About Sanctions».

Keywords: *criminal circulation of assets, sanctions, international legal liability, punitive property, criminological legislation, legal certainty, rule of law, gap in the law, combating crime.*

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

УДК 343.97

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2025.1.02>

Юрій Володимирович ОРЛОВ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ, ЩО ЗАПОДІЮЮТЬ ШКОДУ ВЛАСНОСТІ

Стаття присвячена дослідженню проблем кваліфікації воєнних злочинів, що заподіюють шкоду власності. Встановлено, що на кваліфікацію заволодіння комбатантом майном, яке належить супротивній стороні впливають дві ключові обставини: 1) правовий статус майна, вид власності; 2) мета заволодіння таким майном. Правомірним вважатиметься таке заволодіння майном супротивної сторони, яке належить державі (державна власність супротивної сторони) та має на меті його використання у військових цілях. В інших випадках матиме місце воєнний злочин, передбачений ч. 1 ст. 438 КК України. Надана характеристика відповідного сегменту міжнародно-правової конвенційної бази, до якої відсилає диспозиція частини 1 вказаної статті. З'ясовано особливості кваліфікації заволодіння комбатантом майном, що належить власному війську, а також протиправних дій із майном цивільних осіб, вчинюваних в контексті збройного конфлікту. Сформовано критерії відмежування правомірного пошкодження або знищення майна в контексті збройного конфлікту (супутня шкода) від протиправного, воєнного злочину.

Ключові слова: війна, збройний конфлікт, кваліфікація, тактика, допит, експертиза, воєнний злочин, колабораційна діяльність, контекстуальний елемент, власність, викрадення, привласнення, знищення,

пошкодження, супутня шкода, кримінальна відповідальність.

Постановка проблеми. Війна – широкомасштабна травмуюча подія у житті будь-якої морально притомної людини, суспільства, держави і глобальної спільноти загалом. Ганебним і прикрим є той факт, що у XXI ст., після повоєнного (після Другої світової війни) злету гуманістично-ліберального мислення, розлогого теоретичного обґрунтування й прикладного осягнення ціннісного фундаменту людського співжиття, після постмодерного вибудовування новітньої архітектури міжнародного правопорядку, велика війна в Європі знову оголила родові травми людства: з одного боку – експансіонізм, агресію, установку на домінування й пригнічування та, з іншого, – слабкодухість, антигуманний прагматизм колишніх утримувачів сенсів та регуляторної дієвості геополітичної машинерії. Але, попри хвилю розчарування, скепсис щодо коаліційних спроможностей у стримуванні зла, неодмінно і повсякчас проступає надія і, головне, воля. Воля до утримання цінностей, до утвердження гідності попри несприятливе середовище. Згущена у такому напрямі воля спонукає не до нігілізму, а до зворотних за значенням зусиль – зміцнення правового порядку, звеличення цінності людини у її прикладному вимірі, утвердження гуманізму як практики, а ліберального устрою – як реальної засади суспільного договору. Одним з наріжних каменів останнього (лібералізму) є, як відомо, власність. Недоторкана та гарантована власність дозволяє людині максимально розкривати свої творчі здібності, реалізувати власний креативний потенціал.

Водночас саме в умовах збройного конфлікту ця засада суспільного устрою піддається випробуванню на стійкість. Саме тому належний кримінально-правовий захист власності від деструктивних проявів війни є однією з важливих задач правоохоронної діяльності та правосуддя в Україні.

Різним аспектам кримінально-правової охорони власності від посягань на неї в контексті збройного конфлікту присвячені наукові праці Н. О. Антонюк, О. Ю. Водяннікова, А. А. Вознюка, В. К. Гришука, О. О. Дудорова, К. П. Задой, О. М. Литвинова, Р. О. Мовчана, А. А. Музики, В. О. Навроцького, Н. А. Орловської, Є. О. Письменського, М. І. Хавронюка, К. В. Юртаєвої, А. М. Яценка та низки інших вітчизняних дослідників. Але, не дивлячись на істотний доробок, залишається низка проблемних, не вирішених аспектів кваліфікації воєнних злочинів і пов'язаних з ними кримінальних правопорушень, якими спричиняється шкода власності в умовах війни, які очікують на своє розв'язання, формування зрозумілих позицій щодо точного визначення та оперування нормативно-правовими моделями, доктринальними аналітичними схемами як умови адекватного та одноманітного застосування закону про кримінальну відповідальність.

Мета статті – встановити специфічні проблеми у застосуванні кримінально-правових норм про воєнні злочини, що заподіюють шкоду власності, сформулювати рекомендації щодо їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. В науковій літературі достатньо

детально описані питання правової оцінки викрадення майна в контексті збройного конфлікту, а також мародерства. Тому в цій статті ми сфокусуємо увагу на деяких ситуаціях протиправного поводження з майном, які потребують додаткового внесення ясності з питань кримінально-правової кваліфікації, виведення деяких правил для забезпечення одноманітності застосування закону про кримінальну відповідальність.

Ситуація 1. *Комбатант вчиняє заволодіння майном, що належить супротивній стороні.* За загальним правилом, що передбачене ст. 53 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі 1907 р., окупаційна армія може заволодіти лише грошима, фондами та цінними паперами, які виключно є власністю держави, складами зброї, транспортними засобами, виробничими запасами та, загалом, всією рухомою власністю держави, що може бути використана для військових дій¹. Вся техніка, призначена для передачі новин як на суші, так і на морі чи у повітрі, або для перевезення осіб чи речей, за винятком випадків, які регулюються морським правом, склади зброї та, загалом, всі види військового спорядження, навіть якщо вони належать приватним особам, можуть бути захоплені, але повинні бути повернені з визначеним відшкодуванням після укладення миру².

Отже, на кваліфікацію заволодіння комбатантом майном, що належить супротивній стороні, впливають дві ключові обставини: 1) правовий статус майна, вид власності; 2) мета заволодіння таким майном. Правомірним вважатиметься таке заволодіння майном супротивної сторони, яке належить державі (державна власність супротивної сторони) та має на меті його використання у військових цілях. Під такими цілями, як правило, слід розуміти:

- безпосереднє використання майна для ведення бойових дій. Характерні предмети – зброя, боєприпаси, транспортні засоби, комп'ютерна техніка, що використовується для управління системами озброєнь, керування військами тощо;

- використання майна для матеріального, включаючи побутового, медичного, логістичного та іншого забезпечення війська. Характерні предмети – продовольство, питна вода, очищувачі води, засоби логістики (транспорт, запчастини до нього, паливно-мастильні матеріали і т. п.), меблі для їх використання у розташуванні військ, побутова хімія, що використовується для забезпечення санітарно-гігієнічних умов в місцях розташування військ і т. п.

Таким чином, заволодіння приватним чи комунальним майном або хоча і державним, проте не у військових цілях (зокрема, з корисливою метою) утворюють склад кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України за ознакою «іншого порушення законів і звичаїв війни»

¹ IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі (Гаазька конвенція) : Міжнародний документ. Конвенція від 18.10.1907 р. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_222#Text (дата звернення: 18.02.2025).

² Там само.

в частині порушень обмежень на заволодіння майном, визначеного ст. 53 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі 1907 р., порушень положень, визначених ст. 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни 1949 року, а також нормою 51 Звичаєвого МГП.

Певне виключення з цього правила стосується правомірного заволодіння майном цивільних осіб, тобто такого, що належить цивільним фізичним чи юридичним особам на праві приватної власності, якщо воно альтернативно є: а) технікою для передачі новин; б) технікою для перевезення осіб чи речей; в) зброєю та всіма видами військового спорядження. Однак, знову ж таки, заволодіння вказаним майном повинно переслідувати військову мету. Відсутність останньої означає протиправність, зокрема кримінальну, передбачену ч. 1 ст. 438 КК України.

Так, наприклад, за обставинами одного з кримінальних проваджень, розпочатого за ст. 111 КК України, після окупації частини Харківської області троє військовослужбовців ЗСУ залишилися на окупованій території та перейшли на бік ворога. При цьому, знаючи, де знаходяться схованки ЗСУ із запасами продовольства, їх відшукали, продовольство привласнили, частину спожили самі, а іншу частину – збули (продали) місцевим мешканцям. Сума збитків – склала близько 250 тис. грн. (вартість продуктів харчування). В описаному випадку, винні особи діяли у контексті збройного конфлікту. Перед цим – перейшли на бік ворога, набувши статусу комбатантів на боці ворога. Тож окрім державної зради, винним особам має бути інкримінована ч. 1 ст. 438 КК України за ознакою «іншого порушення законів війни», зокрема порушення норм, передбачених п. «г» ст. 23 Гаазької конвенції 1907, яка забороняє захоплювати власність ворога, крім випадків військової необхідності. Продаж продовольства явно свідчить про відсутність цієї потреби, власне військової мети.

Варто звернути увагу, що подібна кваліфікація протиправного заволодіння (викрадення) майном супротивної сторони як «іншого порушення законів війни» (ч. 1 ст. 438 КК України) матиме місце як у випадку вчинення цього діяння комбатантом на боці країни-агресора, так і на боці України. Викладені норми МГП мають універсальний характер та виключають юридично значуще розрізнення у приналежності комбатанта до певної сторони збройного конфлікту. Водночас, враховуючи конкретні обставини, у випадку вчинення цих дій щодо державного майна країни-агресора військовослужбовцем ЗСУ чи іншим комбатантом на боці України доцільно розглядати питання про малозначне діяння (ч. 2 ст. 11 КК України). Так, в низці випадків подібні дії, вчинені щодо представників країни-агресора, не тільки не становлять суспільної небезпечності, а виявляються суспільно корисними, додатково чинять обструктивний вплив на здатність ефективно продовжувати військові дії, реалізовувати заходи окупаційного характеру тощо.

Ситуація 2. *Комбатант вчиняє заволодіння майном, що належить власному війську.* Можливо виділити три різновиди цієї ситуації:

1) комбатант супротивної сторони, країни-агресора – російської

федерації, вчиняє викрадення майна, що належить власному війську або державі загалом, в тому числі майна окупаційної адміністрації, яке було завезено до України з російської федерації. Подібні випадки трапляються досить часто, інформація про які так само часто просочується у відкриті джерела¹. Територіальний принцип чинності закону про кримінальну відповідальність (ч. 1 ст. 6 КК України) змушує ставити питання про необхідність притягнення до кримінальної відповідальності осіб за подібні дії. Проте, як видається, застосування цього принципу варто здійснювати з урахуванням особливого контексту кримінально-правового регулювання, пов'язаного із вчиненням державою, якій на праві власності належить відповідне майно як предмет посягання, агресії проти України. Відповідно, цілком закономірно припустити, що Україна не тільки не зацікавлена у кримінально-правовій охороні такого майна, яке використовується на території України для здійснення агресії, забезпечення ведення бойових дій, а навпаки – має заінтересованість у знищенні, пошкодженні такого майна (як законних військових цілей, згідно з МГП) чи в іншому способі виключення його з фондів забезпечення ведення агресивної війни та/або забезпечення окупації територій України.

Юридично прийнятним способом збереження дієвості ч. 1 ст. 6 КК України з одночасним моральним обґрунтуванням конкретного випадку кримінально-правового регулювання в описаній ситуації вважаємо відмову від кримінального переслідування на підставі визнання відповідних діянь малозначними, тобто такими, що хоча формально і містять ознаки діяння, передбаченого ст. 185 або ст. 438 КК України, але через малозначність не становлять суспільної небезпеки, тобто не заподіяли і не могли заподіяти істотної шкоди фізичній чи юридичній особі, суспільству або державі (ч. 2 ст. 11 КК України)²;

2) комбатант супротивної сторони, країни-агресора, вчиняє викрадення майна, яке знаходиться на полі бою при вбитих або поранених військовослужбовців збройних сил російської федерації. Такі дії мають кваліфікуватися за ч. 1 ст. 438 КК України за ознакою «іншого порушення законів війни», а саме як мародерство, вчинення якого заборонено відповідно до ст. 28 Гаазької конвенції 1907 р. (мародерство у місті чи місцевості, навіть у випадку, якщо його взяли штурмом, забороняється³). В цій ситуації норма про малозначність діяння принципово не застосовувана через те, що власність є третьоплановим об'єктом, який страждає від таких

¹ Російські окупанти «мародерять самі у себе», – перехоплення СБУ. Вечірній Київ. 2022 16 квітня. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/64976/> (дата звернення: 25.03.2025); Перехоплення СБУ: кадри вці крадуть навіть у російських військових / Служба безпеки України. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=pBvXmX008uw> (дата звернення: 25.03.2025) та ін.

² Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 20.03.2025).

³ IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі (Гаазька конвенція) : Міжнародний документ. Конвенція від 18.10.1907 р. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_222#Text (дата звернення: 18.02.2025).

дій. На першому плані – міжнародний правопорядок, на другому – моральність, і лише на третьому – власність. Між власністю та міжнародним правопорядком з'являється неелімінований ціннісний субстрат у виді суспільної моралі та відповідний імператив шанобливого (принаймні гідного) ставлення до загиблих і поранених людей як таких. Тож якщо під час перебування у полоні військовослужбовця російської федерації правоохоронним органам стають відомі відповідні відомості про вчинення ним акту мародерства щодо своїх же згиблих чи поранених військовослужбовців, таку особу належить притягнути до кримінальної відповідальності за ч. 1 ст. 438 КК України.

Певна річ, кваліфікація дій як мародерства виключається у випадку заволодіння зброєю для подальшого ведення бойових дій, або у випадку іншої військової необхідності (наприклад, заволодіння радіостанцією для зв'язку з іншими підрозділами) чи крайньої необхідності (теплі речі, взуття у холодну пору року для власного обігріву, їжа чи вода для підтримання гомеостазу у ризикованих для життя і здоров'я ситуаціях відсутності доступу до продовольства тощо);

3) військовослужбовець ЗСУ чи інший комбатант, ознаки якого визначені у ч. 2 ст. 401 КК України, вчиняє викрадення військового майна, що належить Україні. Кваліфікація таких діянь залежить від характеру такого майна та способу викрадення. Для внесення ясності щодо ознак предмету кримінального правопорушення звернімо увагу на його визначення, що закріплене у ст. 1 Закону України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» від 21.09.1999 р.: «Військове майно – це державне майно, закріплене за військовими частинами, закладами, установами та організаціями Збройних Сил України. До військового майна належать будинки, споруди, передавальні пристрої, всі види озброєння, бойова та інша техніка, боєприпаси, пально-мастильні матеріали, продовольство, технічне, аеродромне, шкіперське, речове, культурно-просвітницьке, медичне, ветеринарне, побутове, хімічне, інженерне майно, майно зв'язку, а також акції, частки у статутному капіталі юридичних осіб (корпоративні права) тощо»¹. Як можна бачити, перелік військового майна у законі не є вичерпним, що і зрозуміло. Водночас цілком чіткими є юридичні ознаки щодо державної форми власності, а також, на дескриптивному рівні, його цільового призначення як для виконання ЗСУ своїх задач у сфері оборони країни, так і матеріального забезпечення самих сил оборони, ЗСУ.

В літературі звертається увага на те, що з порівняльного аналізу назви Закону № 1075-XIV та наведеного визначення військового майна можна дійти діаметрально протилежних висновків: 1) законодавець ототожнює поняття майна у Збройних Силах України і військового майна; 2) майно у Збройних Силах України включає крім військового майна ще й інші види

¹ Про правовий режим майна у Збройних Силах України : Закон України від 21.09.1999 р. № 1075-XIV. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1075-14#Text> (дата звернення: 24.03.2025).

майна¹. На думку В. С. Щербини правильним слід вважати перший висновок, оскільки зміст наступних статей закону не дає підстав виділити у складі майна у Збройних Силах України «невійськове майно»². Іншого погляду дотримується Е. Д. Бойченко, який зазначає, що поняття «майно Збройних Сил України» є більш широким та включає, крім військового майна, матеріальні та грошові засоби, та вважає за доцільне здійснення законодавчого розмежування понять «військового майна» та «майна Збройних Сил України»³. Вважаємо цю позицію більш виваженою й такою, яка заслуговує на увагу. Дійсно, втрачається цільова специфікація військового майна, якщо до його складу включати будь-яке майно, в тому числі грошові активи на рахунках військових частин, закладів, установ, організацій Збройних Сил України. У зв'язку з цим під військовим майном варто розуміти тільки ту частину відповідних активів державної власності, які перебувають у володінні та оперативному розпорядженні вказаних суб'єктів сил оборони, що мають безпосереднє відношення до військових операцій, ведення бойових дій, а також для безпосереднього матеріального, логістичного, побутового, речового, продовольчого, санітарно-медичного та іншого забезпечення сил оборони. У тому випадку, коли останні стають предметом суспільно небезпечного посягання з боку суб'єкта, який відповідає ознакам, визначеним у ч. 2 ст. 401 КК України, вчинене належить кваліфікувати за відповідною частиною ст. 410 КК України – як викрадення, привласнення, вимагання військовослужбовцем зброї, бойових припасів, вибухових або інших бойових речовин, засобів пересування, військової та спеціальної техніки чи іншого військового майна, а також заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем⁴.

Власне кажучи, кримінальне правопорушення, передбачене ст. 410 КК України, не є ані воєнним злочином, ані військовим з ознаками воєнного. Проте, для забезпечення повноти опису можливих ситуацій посягань з боку комбатантів на власність, а також зважаючи на специфіку умов його вчинення під час дії правового режиму воєнного стану, не можна не відмітити того, що ступінь суспільної небезпечності таких дій є вкрай високим, а характер модифікується, сягаючи своїм деструктивним впливом складових національної безпеки в частині обороноздатності країни, її територіальної цілісності. Відповідною має бути й кваліфікації за ч. 3 вказаної статті.

Також слід звернути увагу і на те, що поліцейські поліції особливого

¹ Козадаєв В. С. Поняття військового майна за законодавством України (деякі проблемні аспекти) // Проблеми цивільного права та процесу : Матр. наук.-практ. конф. Харків, 2017. С. 316.

² Актуальні проблеми господарського права: навч. посіб. / За ред. В. С. Щербини. К. : Юрінком Інтер, 2012. С. 336

³ Бойченко Е. Г. Правове регулювання господарської діяльності військових частин Збройних Сил України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04. Одеса, 2015. 20 с.; Козадаєв В. С. Поняття військового майна за законодавством України (деякі проблемні аспекти) // Проблеми цивільного права та процесу : Матр. наук.-практ. конф. Харків, 2017. С. 316.

⁴ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 20.03.2025).

призначення Національної поліції України, які під час дії воєнного стану залучені до безпосередньої участі у бойових діях, відповідно до абз. 2 ч. 2 ст. 401 КК України не є суб'єктами кримінального правопорушення, передбаченого ст. 410 КК України. Вчинення ними відповідних діянь вимагатиме кваліфікації за статтями, що містяться у розділах Особливої частини КК, присвячені кримінальним правопорушенням проти власності та проти громадської безпеки.

Ситуація 3. *Цивільна особа на окупованій території вчиняє викрадення чи інше незаконне заволодіння чужим майном.* За відсутності контекстуального елементу, притаманного воєнним злочинам, такі дії вимагають кваліфікації як ординарні кримінальні правопорушення, передбачені ст. ст. 185–187, 189–191 КК України. Втім, в низці випадків цивільні особи на окупованих територіях, вчиняючи протиправні дії з майном, керовані не тільки корисливою мотивацією, а діють в інтересах країни-агресора, окупаційної адміністрації. Тоді варто розглядати існування контекстуального елементу та релеванції відповідних діянь із цілями збройного конфлікту, окупації. Якщо ж цивільна особа набуває статусу суб'єкта забезпечення окупації та на виконання своїх функцій як такого суб'єкта організовує, забезпечує чи безпосередньо здійснює незаконне переміщення, вивезення, розпорядження майном держави України, комунальним майном, приватним майном, що перебуває на окупованих територіях, такі дії належить кваліфікувати за ч. 1 ст. 438 КК України як «інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України»¹ за критерієм порушення заборони на заволодіння таким майном, встановленої ч. 1 ст. 53 Гаазької конвенції 1907 р., ст. 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни 1949 року та нормою 51 Звичаєвого МГП.

До числа суб'єктів забезпечення окупації можуть належати як громадяни країни-агресора, так і громадяни України. Щодо останніх, однак, обов'язковим є *фіксація предикатної колабораційної діяльності*, внаслідок якої вони, власне, і набувають статусу вказаного суб'єкта. Без попередньої посадової кримінальної колаборації (ч. ч. 5, 7 ст. 111-1 КК України) громадянин України не може вважатися суб'єктом забезпечення окупації та, відтак, і *виконавцем* воєнного злочину, що полягає у порушенні передбачених МГП вимог щодо дотримання режиму окупації. Якщо ж громадянин України надає допомогу комбатанту супротивної сторони або суб'єкту забезпечення окупації у вчиненні ними незаконного заволодіння, переміщенні, розпорядженні майном на окупованій території, його вивезенні до російської федерації, такі дії мають кваліфікуватися як пособництво у вчиненні відповідного воєнного злочину – ч. 5 ст. 27 та ч. 1 ст. 438 КК України.

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.02.2025).

В цьому контексті звернімо увагу, що у слідчій та судовій практиці не завжди правильно застосовують відповідні кримінально-правові норми, надаючи невірну кваліфікацію дій громадян України на окупованій території як пособництво державі-агресору (ст. 111-2 КК України).

Так, наприклад, у червні 2022 року, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, ОСОБА_5, будучи громадянином України, знаходячись в окупованому російською федерацією місті Херсон, сповідуючи проросійські погляди, прийняв пропозицію невставлених досудовим розслідуванням представників окупаційної адміністрації держави-агресора рф зайняти в так званому ДУП «Херсонобленерго» керівну посаду – начальника служби транспорту ДУП «Херсонобленерго». У подальшому ОСОБА_5 з червня по 28.10.2022 на виконання покладеного на нього представниками окупаційної влади завдання в частині організації переміщення транспортних засобів та механізмів між окремими виробничими структурними підрозділами так званого ДУП «Херсонобленерго», шляхом надання вказівок водіям, про необхідність виїзду під приводом виконання робіт на окуповану частину лівобережжя Херсонської області, організував незаконне переміщення з території АТ «Херсонобленерго», розташованого в м. Херсоні та смт. Антонівка, на тимчасово окуповану частину лівобережжя Херсонської області таких транспортних засобів: RENAULT LOGAN» д.н.з. НОМЕР_1, «Mitsubishi Pajero» д.н.з. НОМЕР_2, «PEUGEOT BOXER» д.н.з. НОМЕР_3, «МАЗ» д.н.з. НОМЕР_4, «ГАЗ» д.н.з. НОМЕР_5, «МАЗ» д.н.з. НОМЕР_6 з полуприцепом НОМЕР_7, «Камаз» д.н.з. НОМЕР_8, Volkswagen T6.1» д.н.з. НОМЕР_10, «МАЗ» (АГП ТК-М-5316-АГР 34) д.н.з. НОМЕР_11, «МАЗ» д.н.з. НОМЕР_12, «ЗАЗ» д.н.з. НОМЕР_13, які перебували на балансі АТ «Херсонобленерго». Після перевезення вказаних транспортних засобів ОСОБА_5 надав вказівку водіям повертатись до м. Херсон з окупованої частини лівобережжя Херсонської області без вищевказаних транспортних засобів, що останні транспортували¹.

Суд кваліфікував дії ОСОБА_5 за ч. 1 ст. 111-2 КК України за ознакою передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора та окупаційній адміністрації держави-агресора². Втім, така кваліфікація є хибною, адже не враховує характер, спрямованість суспільно небезпечних діянь винного у їх зв'язку з фактичним, проте юридично значущим його становищем. За своїм змістом діяння, передбачені ст. 111-2 КК України, спрямовані, зокрема, на надання допомоги у функціонуванні окупаційної адміністрації. Тобто передача майна має здійснюватися для такої адміністрації, з метою забезпечення її потреб. Коли ж збирання, передача

¹ Вирок Херсонського міського суду Херсонської області. Справа № 766/6279/23 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126269780> (дата звернення: 07.04.2025).

² Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.02.2025); Вирок Херсонського міського суду Херсонської області. Справа № 766/6279/23 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126269780> (дата звернення: 07.04.2025).

майна здійснюється як частина функціональних обов'язків за посадою у самій цій окупаційній адміністрації, кримінальне правопорушення, передбачене ст. 111-2 КК України, виключається. В подібній ситуації дії винного кваліфікуватимуться за сукупністю кримінальних правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 111-1 КК України (колабораційна діяльність у виді добровільного зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих, адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території) та ч. 1 ст. 438 КК України – інше порушення законів війни, що виявилось у порушенні заборони на необумовлене військовою необхідністю заволодіння, привласнення комунального майна (ч. 1 ст. 53 Гаазької конвенції 1907 р., ст. 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни 1949 року, нормою 51 Звичаєвого МГП).

Винна особа є *уповноваженим виконавцем* волі інших осіб з числа керівників окупаційної адміністрації на здійснення привласнення відповідної категорії майна, яке знаходиться на окупованій території, що суперечить вимогам МГП. Важливо наголосити: вказане майно ще до його привласнення та переміщення на лівобережжя Херсонської області перебувало під фактичним контролем (у посесійному володінні) окупаційної адміністрації. Тому його переміщення варто розглядати *не як передачу* майна, а саме *як його привласнення*. При цьому винна особа (ОСОБА_5) діяла як уповноважений суб'єкт щодо такого привласнення завдяки раніше зайнятій ним посаді в окупаційній адміністрації, якою були обумовлені повноваження щодо управління майном. Характер такого управління, з огляду на його цілі, суперечить вимогам МГП, у зв'язку з чим його слід вважати таким, що порушує закони і звичаї війни, тобто воєнним злочином.

Ситуація 4. Внаслідок збройної атаки відбувається пошкодження або знищення майна, що перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права. Цілком зрозуміло, що ведення бойових дій з об'єктивною необхідністю тягне за собою спричинення руйнації об'єктів матеріального світу, включно із майном, як рухомим, так і не рухомим. Абсолютно неможливим є збройний конфлікт, який не пов'язаний із заподіянням прямої майнової шкоди. У зв'язку з цим, за загальним правилом, відповідно до пп. «b» п. 5 ст. 51 Додаткового протоколу (I) забороняється збройний напад, «котрий, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам або те й інше»¹. Водночас МГП допускає і можливість правомірного пошкодження або знищення майна. Зміст (підстави) та межі цієї можливості визначаються категорією «супутні втрати» або «супутня шкода» (англ. – *collateral damage*). У зв'язку з цим основна задача у сфері правильного правозастосування полягає у відмежування допустимого, а

¹ Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв збройних конфліктів (Протокол I) : від 08.06.1977 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_199 (дата звернення: 19.02.2025).

тому правомірного, знищення чи пошкодження майна в ході збройного конфлікту, та недопустимого, кримінально протиправного.

Принагідно зауважимо, що визначення допустимості та недопустимості спричинення майнової шкоди навряд чи може бути забезпечене повним, універсальним та, водночас, конкретним переліком критеріїв. Такого переліку не існує. Втім, у теорії та практиці застосування МГП прийнято оперувати принципами розрізнення, запобігання та пропорційності (сумірності), які у своїй комбінації визначають відповідні засади та узагальнені критерії допустимості застосування сили, що тягне за собою супутнє спричинення шкоди іншим об'єктам, що виходять за межі цільової установки такого застосування.

Узагальнення принципів допустимості супутньої шкоди, визначених міжнародною конвенційною та звичаєвою базою МГП дає можливість виділити три сукупні умови правомірності такої шкоди.

По-перше, базовою умовою визнання правомірності знищення або пошкодження майна є обстановка спричинення такої шкоди – атака (напад) на допустиму з точки зору МГП ціль, військову ціль.

Відповідно до норм 7–9 Звичаєвого МГП сторони конфлікту завжди повинні розрізняти цивільні об'єкти та військові цілі, а напади можуть спрямовуватися лише на військові цілі. Останні обмежуються тими об'єктами, які за своєю сутністю, розташуванням, метою чи способом використання ефективно сприяють веденню воєнних дій і чиє часткове або повне зруйнування, захоплення або нейтралізація в обставинах, що склалися на конкретний момент часу, надає явну військову перевагу. Відповідно, цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не належать до військових цілей¹.

Концептуально дублює й деталізує положення Звичаєвого МГП й Інструкція про порядок виконання норм міжнародного гуманітарного права у Збройних Силах України, відповідно до п. 11 розділу 2 якої *військовий об'єкт* визначається як будь-який об'єкт, який в силу свого характеру, місцезнаходження, призначення чи використання може бути застосований у воєнних діях та повне або часткове руйнування, захоплення або нейтралізація якого за існуючих в даний момент умов надає певну військову перевагу². Військовими об'єктами є:

– підрозділи збройних сил і організованих збройних формувань (особовий склад, озброєння і військова техніка), за винятком медичних формувань, санітарно-транспортних засобів, духовного персоналу та їхнього майна;

¹ Звичаєве міжнародне гуманітарне право. Норми / Міжнародний комітет Червоного Хреста. URL: https://www.icrc.org/sites/default/files/external/doc/en/assets/files/other/ukr-irrc_857_henckaerts.pdf (дата звернення: 19.02.2025).

² Про затвердження Інструкції про порядок виконання норм міжнародного гуманітарного права у Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 23.03.2017 р. № 164 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0704-17#Text> (дата звернення: 24.03.2025).

– об'єкти (споруди, будинки, позиції, казарми, склади тощо), що використовуються або підготовлені до використання у військових цілях;
 – інші об'єкти, які за своїм характером, значенням, розташуванням, призначенням або використанням можуть бути використані у воєнних діях і чиє повне або часткове зруйнування, захоплення чи нейтралізація в конкретних умовах обстановки надає явну військову перевагу¹.

Військові об'єкти вважаються законними цілями для нападу. При цьому Військовий об'єкт залишається таким навіть у випадку, якщо на ньому перебувають цивільні особи².

Тож *collateral damage* передбачає спричинення шкоди як, власне, супутньої при атаці на належні, допустимі військові цілі (військові об'єкти). Якщо шкода майну спричиняється за інших умов (наприклад, атака на цивільний об'єкт, що є явним порушенням *принципу розрізнення, вчинення нападу невибіркового характеру* (норми 7–9, 11–12 Звичаєвого МГП) або взагалі за відсутності нападу, внаслідок необережності) – вона не може вважатися правомірною.

Відповідно до ст. 48 Додаткового протоколу (I) для забезпечення поваги та захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, які конфліктують та знаходяться у районі збройного протистояння, повинні безперервно проводити різницю між цивільним населенням та комбатантами, а також між об'єктами цивільними та військовими. Об'єкти цивільного призначення у жодному разі не повинні бути метою нападу чи репресалій та у силу свого призначення повинні мати імунітет від посягання у період збройних конфліктів з боку учасників конфлікту для забезпечення життєдіяльності та існування населення як у період збройних конфліктів, так і після закінчення військових дій. При цьому згідно зі ст. 52 Додаткового протоколу (I), що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів, до військових об'єктів відносяться ті, які через власний характер, розташування, призначення або використання роблять ефективний внесок у воєнні дії для досягнення бажаних результатів³.

Важливо відмітити, що в низці випадків загалом цивільні об'єкти ситуативно набувають рис законної військової цілі. Це стається тоді, коли одна зі сторін збройного конфлікту використовує цей об'єкт саме у військових цілях. В таких ситуаціях вплив на цей об'єкт набуває військового значення, здатності надати військову перевагу у конкретній обстановці. До таких об'єктів, наприклад, можливо віднести Антонівський міст, що з'єднує береги р. Дніпра в районі м. Херсона. Окупаційні війська російської федерації використовували цей міст для логістичних цілей, забезпечення свого правобережного угруповання, перекидання особового складу й техніки. У

¹ Там само.

² Там само

³ Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв збройних конфліктів (Протокол I) : від 08.06.1977 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_199 (дата звернення: 19.02.2025).

зв'язку з цим міст набув значення законної військової цілі, адже атака на нього потенційно давала (і дала) значну військову перевагу перед супротивником. Відтак ЗСУ правомірно нанесли по ньому бойове ураження з використанням реактивних систем залпового вогню.

По-друге, сторона, яка вдається до атаки (нападу) має вжити необхідних запобіжних заходів для мінімізації можливої шкоди будь-яким іншим об'єктам, які не є безпосередньою військовою ціллю. Примірні дії в межах запобіжних заходів описані у нормах 15–21 Звичаєвого МГП. Їх недотримання є підставою для визнання спричинення шкоди цивільному об'єкту (невійськовій цілі) як неправомірної. Звертаючись до описаного вище прикладу із ураженням Антонівського мосту, як запобіжні заходи можливо розглядати обрання конкретного часу для атаки з боку українських сил оборони, який припадав на запроваджену окупаційною адміністрацією комендантську годину¹, що унеможливлювало або, принаймні, істотно мінімізувало можливість перебування у районі бойового ураження цивільних осіб.

По-третє, за наявності попередніх двох описаних умов правомірним можна вважати тільки таке знищення або пошкодження цивільних об'єктів, майна, яке не є надмірним порівняно з очікуваною військовою перевагою (норма 14 Звичаєвого МГП)². Повсякчас має бути застосований на практиці принцип пропорційності, який передбачає, що при ураженні воєнних цілей супутня шкода (тобто шкода завдана цивільним особам чи цивільній інфраструктурі) не є надмірною у порівнянні з досягнутими воєнними цілями від атаки³.

Надмірність чи сумірність визначається ситуативно, в кожному конкретному випадку, виходячи з бойової обстановки, що склалася на момент прийняття рішення про атаку, значення атакованого і прилеглого до нього об'єктів саме для отримання військової переваги (значущість втрат ворога у живій силі, техніці, озброєнні; можливість зайняття вигідних позицій для подальшої успішної відсічі збройній агресії; мінімізація втрат серед особового складу сил оборони України, уникнення оточення тощо).

Лише при дотриманні одночасно всіх трьох описаних вище умов пошкодження або знищення майна можна вважати допустимою супутньою шкодою, а відповідні дії – правомірними. Якщо будь-яка з цих умов «випадає», не дотримується при прийнятті та реалізації рішення про атаку, внаслідок якої руйнувань (пошкоджень, знищення) зазнає майно, що не є військовою ціллю, вчинене належить кваліфікувати як воєнний злочин (ч. 1 ст. 438 КК України – «інше порушення законів та звичаїв війни»).

¹ Луценко Є. ЗСУ підтвердили удар по Антонівському мосту, але заперечили, що могли постраждати цивільні. Hromadske. 2022. 21 жовтня. URL: <https://hromadske.ua/suspilstvo/242714-budanov-rozpoviv-iaquy-mesendzer-ye-nayzakhyshchenishum> (дата звернення: 18.03.2025).

² Звичаєве міжнародне гуманітарне право. Норми / Міжнародний комітет Червоного Хреста. URL: https://www.icrc.org/sites/default/files/external/doc/en/assets/files/other/ukr-irrc_857_henckaerts.pdf (дата звернення: 19.02.2025).

³ Міжнародне гуманітарне право : навчально-методичний посібник / За ред. О. В. Бігняка. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. С. 71.

Висновки. Таким чином, на кваліфікацію заволодіння комбатантом майном, що належить супротивній стороні впливають дві ключові обставини: 1) правовий статус майна, вид власності; 2) мета заволодіння таким майном. Правомірним вважатиметься таке заволодіння майном супротивної сторони, яке належить державі (державна власність супротивної сторони) *та* має на меті його використання у військових цілях. В інших випадках матиме місце воєнний злочин, передбачений ч. 1 ст. 438 КК України. Надана характеристика відповідного сегменту міжнародно-правової конвенційної бази, до якої відсилає диспозиція частини 1 вказаної статті. З'ясовано особливості кваліфікації заволодіння комбатантом майном, що належить власному війську, а також протиправних дій із майном цивільних осіб, вчинюваних в контексті збройного конфлікту.

Сформовано критерії відмежування правомірного пошкодження або знищення майна в контексті збройного конфлікту (супутня шкода) від протиправного, воєнного злочину. Для того, щоб виконати зобов'язання щодо судового переслідування тих, хто вчинив серйозні порушення МГП, держава повинна *ipso facto* провести надійні розслідування, які могли б, у разі потреби, призвести до судового переслідування¹. Проте, якщо це так, обов'язок розслідування не обмежується лише інцидентами, пов'язаними з серйозними порушеннями МГП. Держави повинні розслідувати всі інциденти, щоб визначити, чи мало місце серйозне порушення², в тому числі й ті, які імовірно можливо віднести до спричинення супутньої шкоди за наявності розумних підстав для сумніву. Також варто мати на увазі, що віднесення чи не віднесення руйнувань до категорії супутньої шкоди – це питання юридичне, а тому на рівні досудового розслідування, ґрунтуючись на усебічному дослідженні доказів, має прийматися слідчим. Однак цей напрям діяльності вимагає обов'язкового залучення експерта, акредитованого на проведення судових військових експертиз. Саме експерт має оцінити наскільки значущою є отримана військова перевага над тією шкодою, яка була спричинена внаслідок атаки, а також низку супутніх юридично значущих обставин, що можуть свідчити про наявність ознак складу відповідного злочину у діяннях комбатанта. У зв'язку з цим існує потреба у подальшому розвитку методик (їх специфікації) проведення судових військових експертиз на предмет визначення обставин спричиненої шкоди як допустимої супутньої.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі (Гаазька конвенція) :

¹ Brendan Groves, Civil-Military Cooperation in Civilian Casualty Investigations: Lessons Learned From the Azizabad Attack, 65 A. F. L. REV. 1, 41 (2010).

² Drabik M. A Duty to Investigate Incidents Involving Collateral Damage and the United States Military's Practice. *Minnesota Journal of International Law*. 2013. Vol. 22. P. 20. URL: <https://minnjl.org/wp-content/uploads/2015/04/DRABIK-Duty-to-Investigate-MJIL-Online-Vol-22-2013.pdf> (дата звернення: 25.03.2025)..

Міжнародний документ. Конвенція від 18.10.1907 р. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_222#Text (дата звернення: 18.02.2025).

2. Актуальні проблеми господарського права: навч. посіб. / За ред. В. С. Щербини. К. : Юрінком Інтер, 2012. 528 с.

3. Бойченко Е. Г. Правове регулювання господарської діяльності військових частин Збройних Сил України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04. Одеса, 2015. 20 с.

4. Вирок Херсонського міського суду Херсонської області. Справа № 766/6279/23 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126269780> (дата звернення: 07.04.2025).

5. Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв збройних конфліктів (Протокол I) : від 08.06.1977 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_199 (дата звернення: 19.02.2025).

6. Звичаєве міжнародне гуманітарне право. Норми / Міжнародний комітет Червоного Хреста. URL: https://www.icrc.org/sites/default/files/external/doc/en/assets/files/other/uk-r-irrc_857_henckaerts.pdf (дата звернення: 19.02.2025).

7. Козадаєв В. С. Поняття військового майна за законодавством України (деякі проблемні аспекти) // Проблеми цивільного права та процесу : Матр. наук.-практ. конф. Харків, 2017. С. 315–317.

8. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 20.03.2025).

9. Луценко Є. ЗСУ підтвердили удар по Антонівському мосту, але заперечили, що могли постраждати цивільні. Hromadske. 2022. 21 жовтня. URL: <https://hromadske.ua/suspilstvo/242714-budanov-rozpoviv-iakuu-mesendzer-ye-nauzakhyshchenishym> (дата звернення: 18.03.2025).

10. Міжнародне гуманітарне право : навчально-методичний посібник / За ред. О. В. Бігняка. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 136 с.

11. Перехоплення СБУ: кадирівці крадуть навіть у російських військових / Служба безпеки України. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=pBvXmX008uw> (дата звернення: 25.03.2025).

12. Про затвердження Інструкції про порядок виконання норм міжнародного гуманітарного права у Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 23.03.2017 р. № 164 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0704-17#Text> (дата звернення: 24.03.2025).

13. Про правовий режим майна у Збройних Силах України : Закон України від 21.09.1999 р. № 1075-XIV. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1075-14#Text> (дата звернення: 24.03.2025).

14. Російські окупанти «мародерять самі у себе», – перехоплення СБУ. Вечірній Київ. 2022 16 квітня. URL: <https://vechirniy.kyiv.ua/news/64976/> (дата звернення: 25.03.2025).

15. Brendan Groves, Civil-Military Cooperation in Civilian Casualty Investigations: Lessons Learned From the Azizabad Attack, 65 A. F. L. REV. 1, 41 (2010).

16. Drabik M. A Duty to Investigate Incidents Involving Collateral Damage and the United States Military's Practice. *Minnesota Journal of International Law*. 2013. Vol. 22. P. 15–34. URL: <https://minnjl.org/wp-content/uploads/2015/04/DRABIK-Duty-to-Investigate-MJIL-Online-Vol-22-2013.pdf> (дата звернення: 25.03.2025).

Стаття надійшла до редакції 28.03.2025

Yurii V. ORLOV,

Doctor of Science in Law, Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

SPECIFIC PROBLEMS OF QUALIFICATION OF WAR CRIMES CAUSING DAMAGE TO PROPERTY

The article is devoted to the study of the problems of qualification of war crimes that cause damage to property. It is established that the qualification of seizure by a combatant of property belonging to the opposing parties is influenced by two key features: 1) the legal status of the property, type of ownership; 2) the purpose of seizure of such property. Such seizure of property of the opposing party, which becomes the state (state property of the opposing party) and is intended to use it for military purposes, is recognized as lawful. In other cases, a war crime will occur, provided for in Part 1 of Article 1 of Article 438 of the Criminal Code of Ukraine. The characteristic of the corresponding segment of the international legal conventual framework, to which the disposition of Part 1 of the specified article refers, is given. The features of the qualification of seizure by a combatant of property belonging to his own army, as well as unlawful actions with the property of civilians committed in the context of an armed conflict, are clarified. Criteria have been developed for distinguishing lawful damage or destruction of property in the context of an armed conflict (collateral damage) from unlawful, war crime.

Keywords: war, armed conflict, qualification, tactics, interrogation, expertise, war crime, collaborative activity, contextual element, property, theft, appropriation, destruction, damage, collateral damage, criminal liability.

Юрій Володимирович ОРЛОВ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Андрій Миколайович ЯЩЕНКО,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Сергій Сергійович ТЕРЕЩУК,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет імені
В. Н. Каразіна, м. Харків)

**ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВА МОДЕЛЬ КРИМІНАЛІЗАЦІЇ СУСПІЛЬНО
НЕБЕЗПЕЧНИХ ДІНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ПРОВАДЖЕННЯМ ГОСПОДАРСЬКОЇ
ЧИ ІНШОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ТЕРИТОРІЯХ, ЯКІ ВІДНЕСЕНІ ДО КАТЕГОРІЇ
НЕБЕЗПЕЧНИХ АБО ПОТЕНЦІЙНО НЕБЕЗПЕЧНИХ**

Стаття присвячена аналізу стану правового регулювання у сфері протимінної діяльності в Україні та пошуку шляхів підвищення ефективності діяльності з розмінування, убезпечення громадян від небезпечного впливу наслідків війни засобами кримінального законодавства

України. В результаті системного аналізу стану правового регулювання у сфері протимінної діяльності в Україні запропоновано запровадити кримінальну відповідальність за провадження господарської або іншої діяльності на територіях, які віднесені до категорії небезпечних або потенційно небезпечних. Окремо наголошено на доцільності передбачення на законодавчому рівні можливості субсидіарного кримінально-правового реагування на причетність юридичних осіб як суб'єктів господарської та іншої діяльності до порушень вимог законодавства, пов'язаних із провадженням господарської або іншої діяльності на територіях, які віднесені до категорії небезпечних або потенційно небезпечних, суть якого зводилося би до застосування щодо причетних юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру, передбачених розділом XIV-I Загальної частини КК України.

Ключові слова: криміналізація, кримінальна відповідальність, господарська діяльність, протимінна діяльність, невиконання вимог, покарання, заходи кримінально-правового характеру, юридична особа, штраф, конфіскація майна, ліквідація.

Постановка проблеми. Реальна чи потенційна наявність мін, мін-пасток, протитранспортних мін, касетних боєприпасів чи будь-яких інших ВВП ускладнює життя цивільного населення, руйнує інфраструктуру та перешкоджає наданню базових послуг на Сході України, наражаючи на небезпеку цивільне населення, зокрема найбільш вразливі верстви: дітей, людей старшого віку та осіб з інвалідністю¹. У зв'язку з цим, важливого значення набуває діяльність фахівців з розмінування чисельних територій нашої держави, що містять вибухонебезпечні предмети. Ця діяльність має відповідати вимогам національних стандартів протимінної діяльності з урахуванням вимог держави щодо безпеки життя і здоров'я населення.

З цього приводу у Національній стратегії протимінної діяльності на період до 2033 року (схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 28.06.2024 № 616-р) небезпідставно констатовано, що дотримання суб'єктами протимінної діяльності вимог національних стандартів у сфері протимінної діяльності та їх діяльність у єдиній системі звітності, планування та управління протимінною діяльністю мають критичний характер для забезпечення суспільної довіри, якості та ефективності протимінної діяльності як у місцевому, так і в загальнодержавному масштабі. Відсутність здійснення заходів щодо відповідальності за порушення вимог підзвітності та встановлених національних стандартів у сфері протимінної діяльності призводить до поширення таких негативних практик серед інших суб'єктів протимінної діяльності². У зв'язку з цим,

¹ Кірін Р. С. Правова основа протимінної діяльності в Україні: теоретико-прикладні аспекти. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2020. № 3. С. 12.

² Про схвалення Національної стратегії протимінної діяльності на період до 2033 року : розпорядженням Кабінету Міністрів України від 28.06.2024 № 616-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/616-2024-%D1%80#Text>.

окремого наукового осмислення потребує питання щодо доцільності запровадження кримінальної відповідальності за провадження господарської або іншої діяльності на територіях, які віднесені до категорії небезпечних або потенційно небезпечних.

Проблеми мінної небезпеки у її загальнотеоретичних аспектах були предметом наукових розвідок А. О. Гавази¹, Р. С. Кіріна², А. Ю. Ковальчука³, О. С. Півненка⁴, А. О. Трегуба⁵ та інших вчених. Окремі питання відповідальності за недотримання суб'єктами протимінної діяльності національних стандартів у сфері протимінної діяльності мимоволі були предметом наукових розвідок тих фахівців, професійна діяльність яких переважно була пов'язана із дотриманням норм адміністративного законодавства. Їх представники зокрема не виключають, що у подібних ситуаціях можуть бути наявні підстави для констатації юридичних складів адміністративних правопорушень, передбачених ст. ст. 164, 188-16 КУпАП⁶, а також передумови для настання цивільно-правової відповідальності, змістом якої є відшкодування заподіяної шкоди постраждалим особам внаслідок порушення законодавства у сфері протимінних операцій⁷.

Подібні твердження, особливо в частині «присутності» складів згаданих адміністративних правопорушень, потребують свого окремого наукового осмислення. Однак у цілому вони припустимі, оскільки ч. 1 ст. 38 Закону України «Про протимінну діяльність в Україні» задекларовано, що *«... протиправні діяння (дії чи бездіяльність) суб'єктів протимінної діяльності та (або) фахівців з розмінування, що призвели до невиконання або неналежного виконання вимог, установлених законодавством та національними стандартами у сфері протимінної діяльності»*, є передумовою для відповідальності за порушення законодавства у сфері протимінної діяльності. У свою чергу, у ч. 3 ст. 38 цього нормативно-правового акту вказано, що *«шкода, заподіяна фізичним або юридичним особам, а також навколишньому природному середовищу посадовими*

¹ Гаваза А. О. Актуальні питання навчання населення з протимінної безпеки як складова системи управління цивільною безпекою. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 15. С. 109–117; Гаваза А. О. Світовий досвід формування культури безпеки протимінної діяльності та можливість імплементації в Україні. *Науковий вісник: Державне управління*. 2021. № 1 (7). С. 40–65.

² Кірін Р. С. Правова основа протимінної діяльності в Україні: теоретико-прикладні аспекти. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2020. № 3. С. 12.

³ Ковальчук А. Ю. Деякі аспекти адаптації законодавства України до законодавства ЄС з питань забезпечення безпеки. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС*: матер. міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 8 червня 2018 року / за ред. проф. Р. С. Мельника, відпов. ред. к.ю.н. Л. Ю. Малюга. Київ: Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 41–44.

⁴ Півненко О. С. Механізми реалізації державної політики подолання наслідків воєнних дій в Україні: дис. спец.: 25.00.05 / Держ. ун-т «Житомирська політехніка» МОН України. Житомир, 2024. 214 с.

⁵ Трегуб О. А. Поняття і види розмінування в Україні: нормативно-правовий контекст. *Вісник ЛННІ ім. Е. О. Дідоренка*. 2024. Вип. 3 (107). С. 147–157.

⁶ Горбаченко Ю., Засулько С., Кришталь Т., Мельник О., Пасинчук К. Нормативно-правове регулювання діяльності у сфері цивільного захисту: Навчально-методичний посібник (збірник лекцій та матеріалів для самостійної роботи здобувачів вищої освіти). Черкаси: ЧПБ ім. Героїв Чорнобиля НУЦЗ України, 2023. С. 73–84.

⁷ Кірін Р. С. Правова основа протимінної діяльності в Україні: теоретико-прикладні аспекти. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2020. № 3. С. 17.

особами, керівниками суб'єктів протимінної діяльності та (або) фахівцями у сфері протимінної діяльності та розмінування внаслідок їхніх неправомірних діянь, відшкодовується у встановленому законом порядку»¹.

З іншого боку, питання про можливість настання саме кримінальної відповідальності за порушення законодавства у сфері протимінної діяльності залишається відкритим, адже, принаймні, чіткої відповіді на нього положення ч. 1 ст. 38 Закону України «Про протимінну діяльність в Україні» не надають. Тож можна зазначити, що у кримінально-правовій площині наукові розробки питань державно-владного реагування на випадки провадження господарської або іншої діяльності на територіях, які віднесені до категорії небезпечних або потенційно небезпечних, не проводилися, що й викликає особливу зацікавленість до цієї проблематики. У зв'язку з цим, з'ясування обумовленості криміналізації правопорушень у сфері господарської або іншої діяльності на територіях, які віднесені до категорії небезпечних або потенційно небезпечних, є вельми актуальним і корисним як з теоретичної, так і з практичної точки зору.

Метою цієї статті є аналіз стану правового регулювання у сфері протимінної діяльності в Україні та пошук шляхів підвищення ефективності діяльності з розмінування, убезпечення громадян від небезпечного впливу наслідків війни засобами кримінального законодавства України.

Виклад основного матеріалу. Здійснений системно-правовий аналіз стану правового регулювання у сфері протимінної діяльності в Україні² засвідчив відсутність встановленого як порядку надання дозволів суб'єктам

¹ Про протимінну діяльність в Україні : Закон України від 06.12.2018 р. № 2642-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 6, ст.39). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2642-19#Text>.

² Конвенція про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін та про їхнє знищення. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_379?find=1&text; Конвенція про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатися такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають невибіркову дію. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_266; Протокол про вибухонебезпечні предмети – наслідки війни до неї. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c78; Імплементативна угода між Кабінетом Міністрів України та Організацією НАТО з матеріально-технічного забезпечення і обслуговування (ОМТЗО) про утилізацію стрілецької зброї й легких озброєнь, звичайних боєприпасів та протипіхотних мін типу ПФМ-1 : Міжнародний документ від 21.09.2011. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/950_024; Конвенція про маркування пластичних вибухових речовин з метою їх виявлення. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_016 ; Про протимінну діяльність в Україні: Закон України від 06.12.2018 № 2642-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 6, ст.39). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2642-19#Text> ; Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення заходів, спрямованих на зменшення соціального, економічного та екологічного впливу вибухонебезпечних предметів на життя і діяльність населення (протимінна діяльність) та інформування населення про небезпеки вибухонебезпечних предметів : Постанова Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 р. № 186. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/186-2019-%D0%BF#Text> ; Про затвердження Правил позначення небезпек, пов'язаних з мінами та вибухонебезпечними предметами – наслідками війни : Постанова Кабінету Міністрів України від 17.04.2019 р. № 372. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372-2019-%D0%BF#Text> ; Про упорядкування робіт з виявлення, знешкодження та знищення вибухонебезпечних предметів : Постанова Кабінету Міністрів України від 11 грудня 1999 р. № 2294. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2294-99-%D0%BF> ; Про затвердження Державної цільової програми відновлення та розбудови миру в східних регіонах України : Постанова Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2017 р. № 1071. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1071-2017-%D0%BF>.

господарування на здійснення (відновлення після деокупації або активного ведення бойових дій, інших чинників, пов'язаних з відсіччю збройній агресії) господарської діяльності на територіях імовірно забруднених або забруднених вибухонебезпечними предметами, так і заборони на провадження такої діяльності у вказаних умовах. Ця прогалина зумовлює до життя практику застосування ординарних порядків провадження господарської діяльності на небезпечних територіях, що нерідко призводить до інцидентів із вибухонебезпечними залишками війни, травматизму, загибеллю людей, пошкодженням та знищенням майна. Усунення ж відповідної прогалини передбачає необхідність:

а) розроблення уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері забезпечення мінної безпеки відповідного регулятивного нормативно-правового акту – порядку провадження господарської діяльності на небезпечних територіях у зв'язку з їх забрудненням або імовірним забрудненням вибухонебезпечними предметами;

б) встановлення заборони на здійснення господарської діяльності на таких територіях.

З урахуванням характеру та ступеню суспільної небезпечності нехтування вимогами мінної безпеки при провадженні господарської діяльності, відносної поширеності цих діянь, а також необхідністю забезпечення належних примусових механізмів гарантування безпечних умов господарської діяльності на небезпечних територіях, є всі підстави вважати, що необхідним і доречним способом досягнення цілей правового регулювання у аналізованій сфері є криміналізація.

Проведене дослідження ризиків, пов'язаних з вибухонебезпечними предметами, що виникають у сфері господарської діяльності на небезпечних територіях, дозволяє запропонувати таку модель кримінально-правової заборони: *«Здійснення господарської діяльності, пов'язаної з використанням земельних, лісових або водних ресурсів на територіях, не виведених з-під підозри наявності вибухонебезпечних предметів»*. Видається за доцільним сконструювати описаний склад кримінального правопорушення (*de lege ferenda*) саме як формальний задля підвищення превентивного потенціалу кримінально-правового регулювання та запобігання настанню тяжких наслідків для життя і здоров'я людей, залучених до здійснення відповідної господарської діяльності, а також сторонніх осіб. Поруч з цим, *заподіяння потерпілому середньої тяжкості або тяжких тілесних ушкоджень*, а також його *загибель* як суспільно небезпечні наслідки мають розглядатися на рівні відповідних обтяжуючих ознак кваліфікованих складів злочинів.

Окремо слід наголосити на необхідності підвищення ефективності протидії порушенням у сфері протимінної діяльності, зокрема здійсненню розмінування особами, які не мають права на провадження такої діяльності. Заходи з розмінування, які відповідно до Закону України «Про протимінну діяльність» проводяться операторами протимінної діяльності з метою ліквідації небезпек, пов'язаних із вибухонебезпечними предметами, включаючи нетехнічне та технічне обстеження територій, складення карт,

виявлення, знешкодження та (або) знищення вибухонебезпечних предметів, маркування, є діяльністю, пов'язаною із ризиком заподіяння шкоди життю і здоров'ю. У зв'язку з цим вона має здійснюватися виключно фахівцями з розмінування операторів протимінної діяльності. Втім, як засвідчує практика, громадяни України нерідко вдаються до ініціативних заходів з розмінування без дотримання не тільки вимог законодавства щодо фахового, системного підходу до цієї діяльності, але й нехтуючи мінімальними заходами особистої безпеки, а також безпеки інших осіб, які ними залучаються для надання допомоги з виявлення та знешкодження вибухонебезпечних предметів (так званих «чорних саперів»). Зі всією очевидністю, така діяльність становить загрозу для життя і здоров'я передусім тих, хто безпосередньо залучений до процесу розмінування, утилізації вибухонебезпечних предметів. Таким чином, вважаємо, що *існують необхідні та достатні підстави для криміналізації дій щодо проведення розмінування особою, яка не має права на здійснення такої діяльності.*

Під особою, яка не має права на здійснення розмінування, слід розуміти будь-яку фізичну яка провадить таку діяльність поза діяльністю юридичної особи, яка отримала в установленому порядку сертифікат оператора протимінної діяльності.

Відповідно до п. 6 Порядку реалізації експериментального проекту щодо сертифікації операторів протимінної діяльності та процесів протимінної діяльності (затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 02.02.2024 р. № 123, зі змінами і доповненнями) орган із сертифікації відповідно до національного стандарту ДСТУ 8820:2023 «Протимінна діяльність. Процеси управління. Основні положення» або національного стандарту, яким його замінено (ДСТУ 8820:2023), проводить сертифікацію таких процесів протимінної діяльності: 1) нетехнічне обстеження; 2) технічне обстеження; 3) розмінування вручну; 4) розмінування із використанням машин і механізмів; 5) застосування кінологічних розрахунків мінно-розшукової служби; 6) очищення районів ведення бойових дій; 7) розмінування акваторій; 8) знешкодження (знищення) мін/вибухонебезпечних залишків війни; 9) інформування населення про ризики, пов'язані із мінами та вибухонебезпечними залишками війни¹. Без отримання відповідного сертифікату фактично протимінну діяльність будь-якої юридичної особи слід вважати незаконною. Так само незаконною є фактично протимінна діяльність будь-якої фізичної особи поза межами процесів протимінної діяльності уповноваженої (що підтверджено відповідними сертифікатами) юридичної особи – оператором протимінної діяльності.

Водночас спектр небезпек від подібної діяльності не обмежується виключно тією потенційною шкодою, що може спричинятися життю і

¹ Про реалізацію експериментального проекту щодо сертифікації операторів протимінної діяльності та процесів протимінної діяльності : постанова Кабінету Міністрів України від 02.02.2024 р. № 123. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/123-2024-%D0%BF#Text>.

здоров'ю тих осіб, які безпосередньо здійснюють обстеження, розмінування чи знешкодження (знищення) мін та інших вибухонебезпечних предметів. Не меншими є ризики для інших осіб, не залучених до відповідних процесів. З урахуванням тих небезпек, що створюються для невизначеного кола осіб, видається за доцільне визнати основним безпосереднім об'єктом відповідних суспільно небезпечних діянь саме громадську безпеку. Додатковим факультативним, на рівні основного складу – життя і здоров'я.

Також звернімо увагу, що ступінь суспільної небезпечності описаних діянь виявляє залежність від фактору групової діяльності. Ця обставина, зокрема, має місце у випадках наймання власниками підприємств (як правило, сільськогосподарських) для обстеження та розмінування земель для подальшого провадження сільськогосподарських робіт. Залучення для реалізації цієї діяльності групи неуповноважених осіб масштабує ризики для громадської безпеки, життя та здоров'я як в процесі безпосередньо розмінування, так і в процесі подальшої господарської діяльності (для інших осіб, які будуть залучені до сільськогосподарської обробки земель тощо) на тих земельних ділянках, що були фактично обстежені та розміновані особами, фаховість яких не підтверджена приналежністю до сертифікованого оператора протимінної діяльності.

Отже, як кваліфікуючу ознаку порушення порядку здійснення протимінної діяльності (*de lege ferenda*) доцільно визначити *організацію або керування діяльністю щодо проведення протимінного обстеження територій, а так само розмінування, або знешкодження (знищення) мін чи інших вибухонебезпечних предметів особами, які не мають права на здійснення такої діяльності*. Як субкваліфікуючу ознаку таких дій – *спричинення загибелі людей або інші тяжкі наслідки*.

Попри відносну поширеність описаних дій серед загальних суб'єктів кримінальних правопорушень, тобто осіб, які не залучені до системи спеціалізованої протимінної діяльності, не слід виключати можливості допущення суспільно небезпечних порушень порядку такої діяльності й серед спеціальних суб'єктів. Так, сертифікація процесів протимінної діяльності не є суцільною, здійснюється щодо окремих видів таких процесів. Тож наявність сертифікату у оператора протимінної діяльності на обстеження територій зовсім не обов'язково пов'язане з наявністю сертифікатів на розмінування та/або. І навпаки. Через це, а також враховуючи описані вище параметри суспільної небезпечності несертифікованої діяльності у сфері забезпечення мінної безпеки, самостійної кримінально-правової заборони потребують діяння, щодо:

1) здійснення службовою особою оператора протимінної діяльності з використанням службових повноважень дій з реалізації процесів протимінної діяльності (окрім інформування населення про ризики, пов'язані із мінами та вибухонебезпечними залишками війни) поза обсягом, визначеним сертифікатом відповідності такого оператора. Конструкція цього складу кримінального правопорушення, з точки зору законодавчого припущення, є формальною та не повинна вимагати настання суспільно небезпечних

наслідків. Подібний підхід, як видається, має створити додаткові стимули у справі забезпечення сертифікаційної дисципліни уповноважених операторів протимінної діяльності, недопущення її порушень як діяльності із джерелами підвищеної небезпеки. У випадку ж настання суспільно небезпечних наслідків, зокрема у виді загибелі людей або інших тяжких наслідків доцільно передбачити особливо кваліфікуючий склад в окремій частині відповідної статті;

2) *невиконання або неналежного виконання суб'єктом протимінної діяльності своїх службових обов'язків, а так само інше порушення вимог протимінної безпеки, вчинене службовою особою у сфері протимінної діяльності, що спричинило загибель людей або інші тяжкі наслідки.* Під іншими тяжкими наслідками в контексті цієї заборони (*de lege ferenda*), а також описаної у попередньому пункті, слід розуміти тяжкі або середньої тяжкості тілесні ушкодження, значну матеріальну шкоду або істотну шкоду довкіллю.

Не можна також не звернути увагу й на те, що під час провадження господарської діяльності або діяльності, пов'язаної з розмінуванням, такі форми професійної активності можуть здійснюватися безпосередньо відповідними уповноваженими особами суб'єктів господарської або іншої діяльності від імені та/або в інтересах юридичних осіб. Це дає підстави стверджувати, що державно-владне реагування на порушення вимог законодавства у сфері протимінної діяльності не слід обмежувати кримінальною відповідальністю лише винних уповноважених фізичних осіб. На наше переконання, таке реагування мало би додатково зводитися й до правової відповідальності юридичних осіб, причетних до вчинення їх уповноваженими особами запропонованих до криміналізації протиправних посягань. Суть такої правової відповідальності полягала би у застосуванні щодо відповідних юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру, передбачених розділом XIV-І Загальної частини КК України.

Зокрема, у випадках здійснення уповноваженою особою юридичної особи професійної активності на небезпечних територіях, яка підпадала під ознаки запропонованої забороненої господарської діяльності, щодо такої юридичної особи мали б застосовуватися заходи кримінально-правового характеру у вигляді штрафу (ст. 96-7 КК України) та тимчасових обмежень діяльності юридичної особи чи тимчасових обмежень в отриманні прав та/або переваг, що передбачені ст. 96-10-1 КК України. Кримінально-правовими наслідками причетності юридичної особи до порушення порядку здійснення безпосередньо протимінної діяльності у визначених законом випадках цілком могла би стати ліквідація та, як наслідок, конфіскація майна юридичної особи (ст. 96-9, 96-8 КК України).

Подібні міркування не є безпідставними. Окремими дослідниками звертається увага на те, що відповідальність за порушення вимог законодавства у сфері протимінної діяльності, як правило, лягає на організацію протимінної діяльності, яка виконує завдання з розмінування. Зокрема, нормативна база протимінної діяльності передбачає, що

організація несе відповідальність за збитки, якщо аварії, що виникли внаслідок пропущених мін, були спричинені навмисним або злочинним проступком, грубою недбалістю, необережним проступком, свідомою, кричущою байдужістю до прав або безпеки особи, яка постраждала, або якщо організація грубо відступила від узгодженого підходу до звільнення землі¹. Водночас, на наше переконання, вказане загальнотеоретичне положення щодо цивільно-правової відповідальності юридичних осіб за порушення законодавства у сфері протимінної діяльності не виключено, що зазвичай носить декларативний характер. Тож закріплення на законодавчому рівні можливості субсидіарного державно-владного реагування на причетність юридичних осіб до порушень вимог законодавства, пов'язаних із провадженням господарської або іншої діяльності на територіях, які віднесені до категорії небезпечних або потенційно небезпечних, лише би сприяло більш ефективній і дієвій реалізації положень ч. 3 ст. 38 Закону України «Про протимінну діяльність в Україні», спрямованих на відшкодування за рахунок фондів відповідних юридичних осіб тієї шкоди, яка заподіяна фізичним або юридичним особам, а також навколишньому природному середовищу порушниками законодавства у сфері протимінної діяльності.

Висновки. Узагальнення вищевикладених міркувань дає підстави для висунення пропозицій щодо наступних доповнень КК України:

– у статті 96-3:

перше речення пункту п'ятого частини першої після слів «передбачене статтями ...» доповнити цифрами «203-3», а після цифр «255» доповнити словами та цифрами «частинами другою – четвертою статті 270-3»;

– у статті 96-9:

частину першу після цифр «258-258-6» доповнити словами та цифрами «частинами другою – четвертою статті 270-3»;

– розділ VII Особливої частини доповнити статтею 203-3 такого змісту:

«Стаття 203-3. Здійснення господарської діяльності на небезпечних територіях

1. Здійснення господарської діяльності, пов'язаної з використанням земельних, лісових або водних ресурсів на територіях, не виведених з-під підозри наявності вибухонебезпечних предметів, –

карається штрафом від п'яти тисячі до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Дії, передбачені частиною першою цієї статті, якщо вони спричинили заподіяння потерпілому середньої тяжкості або тяжких тілесних ушкоджень, –

карається штрафом від десяти тисяч до п'ятнадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та позбавленням волі на

¹ Постконфліктні протимінні дії / Національний університет біоресурсів і природокористування України. URL : <https://nubip.edu.ua/node/107513>.

строк до п'яти років.

3. Дії, передбачені частиною першою цієї статті, якщо вони спричинили загибель людини, –

карається штрафом від десяти п'ятнадцяти до двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років»;

– розділ IX Особливої частини доповнити статтею 270-3 такого змісту:

«Стаття 270-3. Порухення порядку здійснення протимінної діяльності

1. Проведення протимінного обстеження територій, а так само розмінування, або знешкодження (знищення) мін чи інших вибухонебезпечних предметів, вчене особою, яка не має права на здійснення такої діяльності, –

карається штрафом від однієї тисячі до п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або обмеженням волі на строк до трьох років.

2. Організація або керування діяльністю щодо проведення протимінного обстеження територій, а так само розмінування, або знешкодження (знищення) мін чи інших вибухонебезпечних предметів особами, які не мають права на здійснення такої діяльності, –

карається штрафом від однієї п'яти до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або обмеженням волі на строк до трьох років.

караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років.

3. Здійснення службовою особою оператора протимінної діяльності з використанням службових повноважень дій з реалізації процесів протимінної діяльності (окрім інформування населення про ризики, пов'язані із мінами та вибухонебезпечними залишками війни) поза обсягом, визначеним сертифікатом відповідності такого оператора, –

караються позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до двох років.

4. Дії, передбачені частинами другою або третьою цієї статті, а так само невиконання або неналежне виконання суб'єктом протимінної діяльності своїх службових обов'язків чи інше порушення вимог протимінної безпеки, вчинене службовою особою у сфері протимінної діяльності, що спричинило загибель людей або інші тяжкі наслідки, –

карається позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до двох років або без такого».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гаваза А. О. Актуальні питання навчання населення з протимінної безпеки як складова системи управління цивільною безпекою. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 15. С. 109–117.

2. Гаваза А. О. Світовий досвід формування культури безпеки протимінної діяльності та можливість імплементації в Україні. *Науковий вісник: Державне управління*. 2021. № 1 (7). С. 40–65.

3. Горбаченко Ю., Засулько С., Кришталь Т., Мельник О., Пасинчук К. Нормативно-правове регулювання діяльності у сфері цивільного захисту: Навчально-методичний посібник (збірник лекцій та матеріалів для самостійної роботи здобувачів вищої освіти). Черкаси: ЧІПБ ім. Героїв Чорнобиля НУЦЗ України, 2023. 158 с.

4. Імплементативна угода між Кабінетом Міністрів України та Організацією НАТО з матеріально-технічного забезпечення і обслуговування (ОМТЗО) про утилізацію стрілецької зброї й легких озброєнь, звичайних боєприпасів та протипіхотних мін типу ПФМ-1 : Міжнародний документ. Угода від 21.09.2011. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/950_024;

5. Кірін Р. С. Правова основа протимінної діяльності в Україні: теоретико-прикладні аспекти. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2020. № 3. С. 12–20.

6. Ковальчук А. Ю. Деякі аспекти адаптації законодавства України до законодавства ЄС з питань забезпечення безпеки. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 8 червня 2018 року / за ред. проф. Р.С. Мельника, відпов. ред. к.ю.н. Л.Ю. Малюга. К.: Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 41–44.

7. Конвенція про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатися такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають невибіркову дію : Міжнародний документ ООН. Конвенція від 10.10.1980 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_266.

8. Конвенція про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін та про їхнє знищення : Міжнародний документ ООН. Конвенція від 18.09.1997 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_379?find=1&text.

9. Конвенція про маркування пластичних вибухових речовин з метою їх виявлення : Міжнародний документ Міжнародної організації цивільної авіації. Конвенція від 01.03.1991 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_016.

10. Півненко О. С. Механізми реалізації державної політики подолання наслідків воєнних дій в Україні : дис. спец.: 25.00.05 / Держ. ун-т «Житомирська політехніка» МОН України. Житомир, 2024. 214 с.

11. Постконфліктні протимінні дії / Національний університет біоресурсів і природокористування України. URL : <https://nubip.edu.ua/node/107513>.

12. Про затвердження Державної цільової програми відновлення та розбудови миру в східних регіонах України : постанова Кабінету Міністрів

України від 13.12.2017 р. № 1071. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1071-2017-%D0%BF>.

13. Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення заходів, спрямованих на зменшення соціального, економічного та екологічного впливу вибухонебезпечних предметів на життя і діяльність населення (протимінна діяльність) та інформування населення про небезпеки вибухонебезпечних предметів : постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2019 р. № 186. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/186-2019-%D0%BF#Text>.

14. Про затвердження Правил позначення небезпек, пов'язаних з мінами та вибухонебезпечними предметами – наслідками війни : постанова Кабінету Міністрів України від 17.04.2019 р. № 372. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372-2019-%D0%BF#Text>.

15. Про протимінну діяльність в Україні : Закон України від 06.12.2018 № 2642-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 6, ст.39). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2642-19#Text>.

16. Про реалізацію експериментального проекту щодо сертифікації операторів протимінної діяльності та процесів протимінної діяльності : постанова Кабінету Міністрів України від 02.02.2024 р. № 123. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/123-2024-%D0%BF#Text>.

17. Про схвалення Національної стратегії протимінної діяльності на період до 2033 року : розпорядженням Кабінету Міністрів України від 28.06.2024 р. № 616-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/616-2024-%D1%80#Text>.

18. Про упорядкування робіт з виявлення, знешкодження та знищення вибухонебезпечних предметів : постанова Кабінету Міністрів України від 11.12.1999 р. № 2294. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2294-99-%D0%BF>.

19. Протокол про вибухонебезпечні предмети – наслідки війни : Міжнародний документ ООН. Протокол від 28.11.2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c78;

20. Трегуб О. А. Поняття і види розмінування в Україні: нормативно-правовий контекст. *Вісник ЛННІ ім. Е. О. Дідоренка*. 2024. Вип. 3 (107). С. 147–157.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Yurii V. ORLOV,

Doctor of Science in Law, Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Andrii M. YASHCHENKO,

Doctor of Law, Professor

(*Kharkov National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Serhiy S. TERESHCHUK,

PhD in Law

(V. N. Karazin Kharkiv National University, Kharkiv, Ukraine)

THEORETICAL AND LEGAL MODEL OF CRIMINALIZATION OF SOCIALLY DANGEROUS ACTS RELATED TO THE CONDUCT OF ECONOMIC OR OTHER ACTIVITIES IN TERRITORIES THAT ARE ASSIGNED TO THE CATEGORY OF DANGEROUS OR POTENTIALLY DANGEROUS

The article is devoted to the analysis of the legal regulation of mine action in Ukraine and the search for ways to improve the efficiency of mine action and protect citizens from the dangerous effects of the consequences of war by means of criminal legislation of Ukraine. Based on the results of the systemic legal analysis of the legal regulation of mine action in Ukraine, the author proposes to introduce criminal liability for conducting economic or other activities in the territories classified as dangerous or potentially dangerous. The author also emphasises the expediency of providing at the legislative level for the possibility of a subsidiary criminal law response to the involvement of legal entities as economic and other entities in violations of the requirements of legislation related to the conduct of economic or other activities in the territories classified as dangerous or potentially dangerous, the essence of which would be to apply to the involved legal entities the criminal law measures provided for in Section XIV-I of the General Part of the Criminal Code of Ukraine.

Keywords: *criminalization, introduction of criminal liability, economic activity, mine action, demining, non-compliance, improper compliance, criminal liability, punishment, criminal law measures, legal entity, fine, confiscation of legal entity property, liquidation of a legal entity, additional (non-financial) criminal law measures.*

Микола Леонідович ПАХНІН,
доктор юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

Вячеслав Павлович ЄМЕЛЬЯНОВ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття присвячена виявленню суперечливих положень у чинному законодавстві про кримінальну відповідальність, що містяться в нормах, спрямованих на захист діяльності засобів масової інформації, та розробці пропозицій щодо вдосконалення цих правових положень та правозастосовної практики. Встановлено, що зміни до КК України, внесені Законом України від 14 травня 2015 року № 421-VIII, у кількох положеннях не відповідають принципам криміналізації суспільно небезпечних діянь, що створює суперечності в чинному кримінальному законодавстві. Зокрема, принцип системної правової узгодженості порушується тим, що статті 345-1, 347-1, 348-1 та 349-1 КК розміщені в розділі XV Особливої частини, тоді як положення про перешкоджання законній професійній діяльності журналістів (ст. 171 КК) залишається в розділі V Особливої частини. Крім того, не

дотримуються принцип системної правової узгодженості та принцип пропорційності заборон, оскільки спеціальне положення про посягання на життя журналіста (ст. 348-1 КК) передбачає менш суворе покарання, ніж відповідна загальна норма (п. 8 ч. 2 ст. 115 КК). Пропонуються шляхи удосконалення закону про кримінальну відповідальність.

Ключові слова: кримінальне законодавство, захист діяльності засобів масової інформації, суперечності в законодавстві, вдосконалення закону.

Постановка проблеми. Важливість кримінально-правового захисту діяльності засобів масової інформації обумовлена їх особливим статусом як «четвертої гілки влади». Зазначений вектор отримав розвиток після прийняття у 2001 році нового Кримінального кодексу України. Саме в ньому вперше з'явилася норма про кримінальну відповідальність за перешкоджання законній професійній діяльності журналістів (ст. 171 КК), а Законом України від 14 травня 2015 року № 421-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення гарантій законної професійної діяльності журналістів» КК України був доповнений статтями 345-1 («Погроза або насильство щодо журналіста»), 347-1 («Умисне знищення або пошкодження майна журналіста»), 348-1 («Посягання на життя журналіста»), 349-1 («Захоплення журналіста як заручника»).

Одразу ж після введення в Кодекс нових статей 345-1, 347-1, 348-1, 349-1 в науковій літературі виникли питання стосовно доцільності та наукової обґрунтованості цієї законодавчої новели.

Питання кримінально-правового захисту діяльності засобів масової інформації розглядалися багатьма авторами, але найбільш помітними виявляються праці С. Я. Лихової, В. І. Павликівського, Є. О. Письменського.

Значний внесок у розроблення цього напряму наукових досліджень зробив В. І. Павликівський. Автор провів аналіз підстав та принципів криміналізації суспільно небезпечних посягань на свободу слова та професійну діяльність журналістів, запропонував класифікацію з розподілом кримінально-правових норм на загальну (ст. 171 КК) та спеціальні (статті 345-1, 347-1, 348-1, 349-1 КК), а також сформулював низку інноваційних положень та пропозицій¹.

На думку С. Я. Лихової, внесені Законом України від 14.05.2015 р. кримінально-правові норми є нормами-двійниками, які порушують принцип, згідно з яким спеціальна норма має містити більш сувору санкцію, ніж загальна, тому від цих норм слід взагалі відмовитись².

Зазначену позицію підтримує Є. О. Письменський, який стверджує, що тут відбулася помилкова криміналізація у виді її надмірності, оскільки

¹ Павликівський В. І. Кримінально-правове забезпечення свободи слова та професійної діяльності журналістів в Україні. Харків : Панов, 2016. 486 с.

² Лихова С. Я. Криміналізація суспільно небезпечних діянь проти журналістів як приклад порушення структурності кримінального закону // Проблеми науки кримінального права та їх вирішення у законотворчій та правозастосовній діяльності : матер. Міжнар. наук.-практ.конф., 8–9 жовтня 2015 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Харків : Право, 2015. С. 270–274.

кримінальна відповідальність за більшість діянь, вчинюваних стосовно журналістів, передбачена загальними кримінально-правовими нормами¹.

Отже, *наша гіпотеза* полягає у тому, що положення стосовно кримінально-правового захисту діяльності засобів масової інформації не повною мірою відповідають науково обґрунтованим принципам криміналізації діянь, тому виявлення складових зазначеної невідповідності та пропозиції щодо вдосконалення кримінального закону є *основною метою* цієї статті. *Додатковою метою* є виявлення та характеристика недоліків, які притаманні іншим положенням з цієї проблематики.

Виклад основного матеріалу. Питання щодо підстав та принципів криміналізації суспільно небезпечних діянь докладним чином розроблені сучасною кримінально-правовою наукою², однак, нажаль, нерідко ігноруються при розробці багатьох законодавчих новел. Саме наукового підходу бракує законодавцю в питаннях реформування чинних нормативних актів в інформаційній сфері, що призводить до помилок та надмірного регулювання. Так, останні зміни в кримінальному законодавстві щодо посилення відповідальності за посягання на журналістів не лише не полегшило їх роботу, а й суттєво ускладнило питання правової оцінки посягань на права та свободи журналістів³. Зазначені зміни в низці положень не відповідають багатьом принципам криміналізації, особливо таким як принцип домірності позитивних і негативних наслідків криміналізації, принцип системно-правової несуперечливості, принцип безпробільності та ненадмірності заборони, принцип визначеності та єдності термінології.

Перш за все звертає на себе увагу такий алогізм. Після змін, внесених в Кодекс Законом України № 421-VIII від 14 травня 2015 р., назва Розділу XV Особливої частини КК має таку редакцію: «Кримінальні правопорушення проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян та кримінальні правопорушення проти журналістів». Тобто у цьому розділі, виходячи з його назви, повинні міститися всі склади кримінальних правопорушень, вчинюваних проти журналістів. Тому незрозуміло, чому у такому випадку у Розділі V Особливої

¹ Письменський Є. О. Журналістська діяльність в аспекті завдань кримінального права // Проблеми науки кримінального права та їх вирішення у законотворчій та правозастосовній діяльності : матер. Міжнар. наук.-практ. конф., 8–9 жовтня 2015 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Харків : Право, 2015. С. 151–155.

² Див. докладніше: Ємельянов В. П. Кримінальне право України. Загальна частина. Основні питання вчення про злочин : наук.-практ. посіб. Харків : Право, 2018. С. 12–17; Семикін М. В. Створення терористичної групи чи терористичної організації: кримінально-правове дослідження: монографія. Харків: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. С. 14–35; Дзундза В. В. Кримінальна відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Харків, 2005. С. 30–70; Орел Ю. В. Кримінальна відповідальність за злісну непокору вимогам адміністрації виправної установи: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2008. С. 28–58; Гуренко Д. Ю. Кримінальна відповідальність за посягання на життя працівника правоохоронного органу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2011. С. 63–85; Бандурка І. О. Злочини проти моральності у сфері статевих стосунків : монографія. Харків : Золота миля, 2012. С. 67–75; Ємельянов М. В. Кримінальна відповідальність за шахрайство : монографія. Харків : Право, 2014. С. 49–56.

³ Пахнін М. Л. Кримінологічний захист засобів масової інформації: феноменологія та механізм забезпечення: дис. ...докт. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2023. С. 29.

частини КК «Кримінальні правопорушення проти виборчих, трудових та інших особистих прав і свобод людини» залишилися положення ст. 171 КК (Перешкоджання законній професійній діяльності журналістів). При таких обставинах було б доцільно ст. 171 КК виключити з Кодексу, а її положення відновити у Розділі XV поряд з такими статтями як ст. 343 КК (Втручання в діяльність працівника правоохоронного органу, судового експерта, працівника державної виконавчої служби, приватного виконавця), ст. 344 КК (Втручання у діяльність державного діяча) за номером ст. 343-1 КК. У цьому переконують також положення ст. 376 КК (Втручання в діяльність судових органів) та ст. 397 КК (Втручання в діяльність захисника чи представника особи), які розташовані саме у Розділі XVIII Особливої частини КК «Кримінальні правопорушення проти правосуддя», де містяться ознаки всіх діянь, у тому числі погрози або насильства, умисного знищення або пошкодження майна, посягання на життя, спрямованих проти цих осіб (статті 377, 378, 379, 398, 399, 400 КК). Отже, лише норма про перешкоджання законній професійній діяльності журналістів (ст. 171 КК) залишилася окремо передбаченою від всіх інших норм, спрямованих на кримінально-правовий захист діяльності журналістів, тоді як у всіх інших випадках норми, що встановлюють відповідальність за перешкоджання, вплив, втручання щодо діяльності певних осіб (статті 343, 344, 376, 397 КК), розташовані у тому же розділі Особливої частини КК, в якому містяться норми, що передбачають відповідальність за всі інші діяння проти цих осіб. Така ситуація свідчить про невідповідність зазначеного положення такому принципу криміналізації як принцип системно-правової несуперечливості.

Водночас багато питань з позиції відповідності принципам криміналізації викликають і самі знов введені в КК України, спрямовані на посилення відповідальності за посягання на журналістів, особливо передбачений ст. 348-1 КК склад посягання на життя журналіста, який має такий зміст:

«Вбивство або замах на вбивство журналіста, його близьких родичів або членів сім'ї у зв'язку із здійсненням цим журналістом законної професійної діяльності –

караються позбавленням волі на строк від дев'яти до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі»¹.

Положення ст. 348-1 КК є спеціальною нормою стосовно загальної норми, якою тут виявляються положення п. 8 ч. 2 ст. 115 КК, де встановлюється відповідальність за умисне вбивство особи чи її близького родича у зв'язку з виконанням цією особою службового або громадського обов'язку. Згідно з абз. 1 п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 7 лютого 2003 р. № 2 «Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи» відповідальність за п. 8 ч. 2 ст. 115 КК настає, якщо злочин вчинено з метою не допустити чи перепинити правомірну

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

діяльність потерпілого у зв'язку з виконанням ним зазначеного обов'язку, змінити характер останньої, а так само з мотивів помсти за неї незалежно від часу, що минув з моменту виконання потерпілим своїх обов'язків до вбивства¹. При цьому за діяння, вказане у п. 8 ч. 2 ст. 115 КК санкція цієї частини статті передбачає покарання у виді позбавлення волі строком від десяти до п'ятнадцяти років або довічного позбавлення волі. Тобто мінімальний строк покарання у загальній нормі становить *десять* років позбавлення волі, а у спеціальній нормі (ст. 348-1 КК), яка повинна бути спрямована на посилення відповідальності за таке ж діяння, мінімальний строк покарання у виді *дев'яти* років позбавлення волі (?!). Це, безумовно, не могло не породити в науковій літературі багато критичних зауважень та висновків стосовно того, що такі норми є абсолютно зайвими та безглуздими нормами-двійниками. До того ж це стосується не тільки норми про посягання на життя журналіста, але й інших спеціальних норм, які встановлюють відповідальність за посягання на життя певних осіб. Всього в КК України міститься сім таких норм, які передбачають наступні покарання:

1) посягання на життя державного чи громадського діяча (ст. 112 КК) – карається позбавленням волі на строк від *десяти* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі;

2) посягання на життя працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону (ст. 348 КК) – карається позбавленням волі на строк від *дев'яти* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі;

3) посягання на життя журналіста (ст. 348-1 КК) – карається позбавленням волі на строк від *дев'яти* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі;

4) посягання на життя судді, народного засідателя чи присяжного у зв'язку з їх діяльністю, пов'язаною із здійсненням правосуддя (ст. 379 КК) – карається позбавленням волі на строк від *восьми* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі;

5) посягання на життя захисника чи представника особи у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з наданням правової допомоги (ст. 400 КК) – карається позбавленням волі на строк від *восьми* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі;

6) умисне вбивство начальника або іншої особи, яка виконує обов'язки з військової служби (ч. 5 ст. 404 КК) – карається позбавленням волі на строк від *десяти* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі;

7) посягання на життя представника іноземної держави (ст. 443 КК) – карається позбавленням волі на строк від *восьми* до п'ятнадцяти років або довічним позбавленням волі.

¹ Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи : постанова Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2003 р. № 2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-03#Text>.

Як бачимо, жодна спеціальна норма не передбачає покарання більш суворе, ніж це встановлено у загальній нормі. Навпаки, більшість з них (статті 348, 348-1, 379, 400, 443 КК), передбачають менш суворе покарання, ніж у загальній нормі. Тоді в чому їх сенс?

Ще більш нівелюють потрібність у таких нормах положення абз. 5 п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 7 лютого 2003 р. № 2 «Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи», де вказується, що умисне вбивство або замах на вбивство осіб, вказаних у спеціальних нормах, належить кваліфікувати за цими спеціальними нормами, але якщо умисне вбивство зазначених осіб або замах на нього вчинені за інших обтяжуючих обставин, передбачених ч. 2 ст. 115 КК, дії винної особи додатково кваліфікуються і за відповідними пунктами цієї статті¹. Виходить, що лише один пункт (п. 8) з передбачених у ч. 2 ст. 115 КК охоплюється ознаками всіх спеціальних норм, а наявність будь-якої іншої обтяжуючої обставини при посяганні на життя цих осіб потребує додаткової кваліфікації за відповідними пунктами ч. 2 ст. 115 КК. Більш того, при призначенні покарання пріоритет у цьому випадку буде за загальною нормою, оскільки згідно з ч. 2 ст. 70 КК при складанні покарань остаточне покарання за сукупністю кримінальних правопорушень визначається в межах, встановлених санкцією статті (частини статті), яка передбачає більш суворе покарання.

Слід також зауважити, що в цих спеціальних нормах штучно змінена ієрархія цінності охоронюваних кримінальним законом об'єктів посягання, бо в якості ознак основного об'єкта визнається професійна діяльність вказаних тут осіб, а в якості додаткового – життя певних осіб. Але з таким визначенням ознак основного та додаткового об'єкта важко погодитись, оскільки у ст. 3 Конституції України вказується, що «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю»².

Отже, немає необхідності у тому, щоб передбачати у Кодексі спеціальні норми про посягання на життя певних осіб, якщо встановлені в них санкції не є більш суворими, ніж у загальній нормі, бо при таких обставинах вони не відповідають таким принципам криміналізації як принцип системно-правової несуперечливості та принцип ненадмірності заборони. Такі спеціальні норми слід або виключити з Кодексу, або вдосконалити санкції загальної та спеціальних норм таким чином, щоб санкція загальної норми була менш суворою, ніж санкції спеціальних норм.

Що ж стосується нових статей 345-1, 347-1, 349-1 КК, то їх санкції у порівнянні з санкціями відповідних загальних норм про кримінальну відповідальність за діяння проти життя та здоров'я особи (статті 121, 122,

¹ Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи : постанова Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2003 р. № 2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-03#Text>.

² Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254-к. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.

125, 129 КК), проти власності (статті 194, 195 КК), проти волі, честі та гідності особи (ст. 147 КК) в цілому є більш суворими і не викликають зауважень. Деякі неузгодженості між загальними та спеціальними нормами виявляються лише стосовно відповідальності за заподіяння середньої тяжкості або тяжкого тілесного ушкодження за обтяжуючими обставинами.

Зокрема, у ч. 2 ст. 345-1 КК встановлюється відповідальність за умисне заподіяння журналісту, його близьким родичам чи членам сім'ї побойів, легких або середньої тяжкості тілесних ушкоджень у зв'язку із здійсненням цим журналістом законної професійної діяльності та передбачається покарання у виді обмеження волі на строк до п'яти років або позбавлення волі на той самий строк, а в ч. 3 ст. 345-1 КК – за умисне заподіяння вказаним особам тяжкого тілесного ушкодження та передбачається покарання у виді позбавлення волі на строк від п'яти до дванадцяти років. В якості кваліфікуючої ознаки у ч. 4 ст. 345-1 КК стосовно діянь, передбачених у частинах 1, 2 або 3 цієї статті, має місце лише одна – вчинення зазначених діянь організованою групою, що карається позбавленням волі на строк від семи до чотирнадцяти років. Тоді як згідно з ч. 2 ст. 122 КК якості кваліфікуючих ознак умисного середньої тяжкості тілесного ушкодження визначені ті самі дії, вчинені з метою залякування потерпілого або його родичів чи примусу до певних дій або з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості та передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк від трьох до п'яти років. Виходить, що наявність вказаних у ч. 2 ст. 122 КК кваліфікуючих ознак в умисному заподіянні середньої тяжкості тілесного ушкодження зазначеним у ч. 2 ст. 345-1 КК особам створює ситуацію, що загальна норма в цієї частині опиняється більш суворою, ніж спеціальна. Те ж стосується й кваліфікуючих ознак, передбачених у ч. 2 ст. 121 КК, а саме – умисне тяжке тілесне ушкодження, вчинене способом, що має характер особливого мучення, або вчинене групою осіб, а також з метою залякування потерпілого або інших осіб, чи з мотивів расової, національної або релігійної нетерпимості, або вчинене на замовлення, або таке, що спричинило смерть потерпілого, при наявності яких передбачається покарання у виді позбавлення волі строком від семи до десяти років. Тобто санкція загальної норми частково є більш суворою, ніж санкція ч. 3 ст. 345-1 КК, за рахунок передбаченого в них мінімального строку покарання.

Вказану суперечливість загальних та спеціальних норм можливо подолати шляхом застосування щодо зазначених випадків вищезгаданих положень абз. 5 п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2002 № 2 стосовно кваліфікації умисного вбивства або замаху на вбивство певних осіб за сукупністю спеціальної та загальної норм, якщо спеціальна норма не передбачає тих обтяжуючих обставин, які мають місце у загальній нормі, і це впливає на розмір покарання. У цьому зв'язку вважаємо за доцільне такі положення поширити на всі випадки подібного співвідношення загальних та спеціальних норм, про що конкретно вказати у присвяченій цим загальним питанням постанові Пленуму Верховного Суду України від 4 червня 2010 р. № 7 «Про практику застосування судами

кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки». Зокрема, в абз. 3 п. 12 цієї постанови вказується: «Якщо за певне діяння передбачена відповідальність загальною і спеціальною (за об'єктом посягання, суб'єктом злочину тощо) нормами Особливої частини КК, таке діяння кваліфікується, як правило, за спеціальною нормою Особливої частини КК і додаткової кваліфікації за загальною нормою не потребує»¹. Отже, враховуючи те, що тут рекомендовано здійснювати саме таким чином кваліфікацію «як правило» (а правило може мати винятки), та з урахуванням вищерозглянутих положень постанови Пленуму від 07.02.2003 № 2 пропонуємо доповнити абз. 3 п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 04.06.2010 № 7 таким текстом: «Але якщо спеціальна норма не містить тих обтяжуючих обставин, що мають місце у загальній нормі, у зв'язку з чим санкція загальної норми передбачає більш суворе покарання, ніж санкція спеціальної норми, дії винної особи додатково кваліфікуються і за загальною нормою».

Суттєву суперечливість у законі про кримінальну відповідальність знов введені статті 345-1, 347-1, 348-1 і 349-1 КК породили ще й тим, що в них в якості потерпілих осіб вказуються *журналіст, його близькі родичі або члени сім'ї*, тоді як в інших однотипних спеціальних нормах (статті 343, 345, 347, 348, 349, 377, 378, 379, 398, 399, 400 КК) в якості потерпілих вказуються лише визначені в них особи та *їх близькі родичі*. У чинному законодавстві немає визначення поняття «близькі родичі», але воно визначено в абз. 3 п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 7 лютого 2003 р. № 2 «Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи»² та в абз. 2 п. 8 постанови Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 р. № 10 «Про судову практику у справах про злочини проти власності»³, згідно з якими близькими родичами визнаються батьки, подружжя, діти, рідні брати і сестри, дід, баба, внуки. Поняття «близькі родичі чи члени сім'ї» визначено у п.1 ч. 1 ст. 3 Кримінального процесуального кодексу України та охоплює наступне коло осіб: чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний брат, рідна сестра, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням, а також особи, які спільно проживають, пов'язані спільним буттям і мають взаємні права та обов'язки, у тому числі особи, які спільно проживають, але не перебувають у шлюбі⁴. З

¹ Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки : постанова Пленуму Верховного Суду України від 04.06.2010 р. № 7. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-10#Text>.

² Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи : постанова Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2003 р. № 2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-03#Text>.

³ Про судову практику в справах про злочини проти власності : постанова Пленуму Верховного Суду України від 06.11.2009 р. № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text>.

⁴ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

іншого боку, у цьому ж оновленому Розділі XV Особливої частини КК міститься ст. 350 КК, в якій встановлюється відповідальність за погрози або насильство щодо службової особи чи громадянина, який виконує громадський обов'язок, а також вчинення таких дій щодо їх *близьких*. Тобто тут використовується поняття ще більш широке, ніж поняття «близькі родичі чи члени сім'ї», бо поняттям «близькі» охоплюється будь-яка особа, якщо такою її визначає потерпілий і погрози або насильство щодо якої впливають на його поведінку чи рішення (наприклад, родич, який не відноситься до близьких родичів або членів сім'ї, наречений та наречена, колишнє подружжя, що підтримують стосунки з метою виховання дітей). Отже, наявність у Кодексі різних за обсягом термінів стосовно близьких до потерпілого осіб не відповідає не тільки таким принципам криміналізації як принцип системно-правової несуперечливості, принцип безпрогальності та принцип визначеності та єдності термінології, а також не відповідає такому одному з основоположних принципів кримінального права як принцип справедливості, оскільки незрозуміло, чому близькі особи одних потерпілих більш захищені кримінально-правовими нормами, а близькі особи інших потерпілих опинилися менш захищеними. На цю проблематику вже зверталася увага у науковій літературі¹ і було запропоновано замість цього термінологічного різноманіття у всіх статтях, що передбачають ознаки посягання на потерпілого чи пов'язаних з ним осіб, використовувати єдиний універсальний термін – «близькі» («близькі особи»).

Висновки. Кримінально-правові норми, спрямовані на захист діяльності засобів масової інформації не є досконалими, у низці положень не відповідають принципам криміналізації суспільно небезпечних діянь, особливо таким як принцип домірності позитивних і негативних наслідків криміналізації, принцип системно-правової несуперечливості, принцип безпрогальності та ненадмірності заборони, принцип визначеності та єдності термінології. Це потребує додаткових комплексних наукових досліджень зазначених законодавчих положень з метою їх вдосконалення та поліпшення правозастосовної практики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бандурка І. О. Злочини проти моральності у сфері статевих стосунків: монографія. Харків : Золота миля, 2012. 312 с.
2. Гуренко Д. Ю. Кримінальна відповідальність за посягання на життя працівника правоохоронного органу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2011. 211 с.
3. Дзундза В. В. Кримінальна відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2005. 226 с.

¹ Ємельянов В. П. Окремі проблеми застосування нового Кримінального кодексу України. *Право України*. 2002. № 9. С. 109–111.

4. Ємельянов В. П. Кримінальне право України. Загальна частина. Основні питання вчення про злочин : наук.-практ. посіб. Харків : Право, 2018. 142 с.
5. Ємельянов М. В. Кримінальна відповідальність за шахрайство: монографія. Харків : Право, 2014. 173 с.
6. Ємельянов В. П. Окремі проблеми застосування нового Кримінального кодексу України. *Право України*. 2002. № 9. С. 109–111.
7. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254-к. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
8. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
9. Лихова С. Я. Криміналізація суспільно небезпечних діянь проти журналістів як приклад порушення структурності кримінального закону // Проблеми науки кримінального права та їх вирішення у законотворчій та правозастосовній діяльності : матер. Міжнар. наук.-практ.конф., 8–9 жовтня 2015 р./ редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Харків : Право, 2015. С. 270–274.
10. Орел Ю. В. Кримінальна відповідальність за злісну непокору вимогам адміністрації виправної установи : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2008. 221 с.
11. Павликівський В. І. Кримінально-правове забезпечення свободи слова та професійної діяльності журналістів в Україні. Харків : Панов, 2016. 486 с.
12. Пахнін М. Л. Кримінологічний захист засобів масової інформації: феноменологія та механізм забезпечення: дис. ...докт. юрид наук : 12.00.08. Харків, 2023. 452 с.
13. Письменський Є. О. Журналістська діяльність в аспекті завдань кримінального права // Проблеми науки кримінального права та їх вирішення у законотворчій та правозастосовній діяльності : матер. Міжнар. наук.-практ.конф., 8 – 9 жовтня 2015 р./ редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Харків : Право, 2015. С. 151–155.
14. Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки : постанова Пленуму Верховного Суду України від 04.06.2010 р. № 7. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-10#Text>.
15. Про судову практику в справах про злочини проти власності : постанова Пленуму Верховного Суду України від 06.11.2009 р. № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text>.
16. Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи : постанова Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2003 р. № 2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-03#Text>.
17. Семикін М. В. Створення терористичної групи чи терористичної організації: кримінально-правове дослідження: монографія. Харків : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. 145 с.

Стаття надійшла до редакції 20.03.2025

Mykola L. PAHNIN,

Doctor of Science in Law, Associate Professor
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Viacheslav P. YEMELIANOV,

Doctor of Science in Law, Professor
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CRIMINAL LAW PROTECTION OF MEDIA ACTIVITIES

The article is devoted to identifying contradictory provisions in the current criminal liability law contained in the norms aimed at protecting mass media activities and developing proposals for improving these legal provisions and law enforcement practices.

It has been established that the amendments to the Criminal Code of Ukraine introduced by the Law of Ukraine dated May 14, 2015, No. 421-VIII, in several provisions do not comply with the principles of criminalizing socially dangerous acts, thereby creating contradictions in the current criminal legislation.

In particular, the principle of systemic legal consistency is violated by the fact that the new Articles 345-1, 347-1, 348-1, and 349-1 of the Criminal Code are placed in Section XV of the Special Part of the Criminal Code, while the provisions on obstructing the lawful professional activities of journalists (Article 171 of the Criminal Code) remain in Section V of the Special Part. It would be more appropriate to exclude Article 171 from the Code and incorporate its provisions into a new Article 343-1 of the Criminal Code.

Furthermore, the principle of systemic legal consistency and the principle of proportionality of prohibitions are not upheld, as the special provision on the attempted murder of a journalist (Article 348-1 of the Criminal Code) prescribes a less severe penalty than the corresponding general provision (paragraph 8 of Part 2 of Article 115 of the Criminal Code). To address this, it is proposed that the penalty under the general provision should be less severe than that under the special provision. Additionally, certain inconsistencies between general (Articles 121, 122 of the Criminal Code) and special (Parts 2 and 3 of Article 345-1 of the Criminal Code) norms have been identified in cases involving the imposition of penalties for inflicting moderate or severe bodily harm under aggravating circumstances. Therefore, it is proposed to supplement paragraph 12, subparagraph 3, of the Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine dated June 4, 2010, No. 7 with the following text: if a special provision does not include the aggravating circumstances specified in the general provision, resulting in the general provision prescribing a more severe punishment than the special provision, the offender's actions should be additionally qualified under the general provision.

The principles of systemic legal consistency, completeness, clarity, and uniformity of terminology are also violated in cases where provisions addressing liability for offenses against both the victim and related persons use different terminology for the latter in various articles—such as "close relatives", "close relatives or family members", and "close persons." Therefore, it is proposed that all such provisions of the law use a single universal term: "close persons."

Key words: *criminal legislation, protection of journalists' activities, contradictions in legislation, improvement of the law.*

Антон Віталійович РАВЛЮК

*(Інститут держави і права імені В.М. Корецького
Національної академії наук України, м. Київ)*

ПОКАРАННЯ ТА ІНШІ ЗАХОДИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО ХАРАКТЕРУ ЗА ВЧИНЕННЯ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Стаття присвячена аналізу передбачених у Кримінальному кодексі України покарань та інших заходів кримінально-правового характеру за вчинення корупційних злочинів службовою особою юридичної особи публічного права (ст. ст. 364, 368, 368-5, 369 Кримінального кодексу України), виявленню недоліків у їх нормативно-правовому визначенні, а також фокусуванні уваги на особливостях застосування окремих з них. Зазначено, що нормативно-правова визначеність покарань у санкціях окремих із зазначених статей Особливої частини Кримінального кодексу України не може не викликати зауважень з точки зору вироблених доктриною кримінального права правил побудови кримінально-правових санкцій. Наголошено, що одночасно з покаранням негативні правові наслідки вчинення окремих корупційних злочинів у сфері службової діяльності додатково проявляються й в інших заходах кримінально-правового характеру, які можуть бути застосовані як щодо фізичних, так і юридичних осіб.

Ключові слова: *корупція, корупційний злочин, покарання, інші заходи кримінально-правового характеру, санкція, спеціальна конфіскація, конфіскація, конфіскація майна юридичної особи, штраф, позбавлення волі, обмеження волі, пробаційний нагляд, ліквідація юридичної особи, протидія корупції, юридична особа публічного права, службова особа.*

Постановка проблеми. Корупція як соціально-правове явище є однією із суттєвих загроз національній безпеці держави. Як суспільне явище корупція вийшла за межі системи державно-управлінських відносин і може

охоплювати будь-які суспільні сфери¹. Успішна протидія цьому негативному явищу може бути забезпечена завдяки реалізації державою комплексу заходів загальносоціального, спеціально-кримінологічного та кримінально-юстиційного характеру. Сутність останнього зводиться до протидії кримінальним правопорушенням зусиллями виключно органів кримінальної юстиції в межах кримінального та кримінального процесуального законодавства за фактом вчиненого конкретного правопорушення або групи кримінальних правопорушень².

З огляду на це, порушення визначених у Кримінальному кодексі України (далі – КК України) заборон неминуче призводить до застосування щодо винних правопорушників різних за ступенем суворості заходів кримінально-правового характеру. Традиційне місце серед таких заходів займають каральні заходи кримінально-правового характеру – покарання як найбільш дієві та ефективні способи державного реагування. Однак навряд чи є переконливі аргументи щодо заперечення того факту, що завдання, які стоять перед кримінальним законодавством України, можуть бути досягнені не лише завдяки практиці покарання винних осіб, але й шляхом додаткового застосування інших альтернативних покаранню заходів кримінально-правового характеру, змістом яких є також примус. Це повною мірою стосуються й випадків порушення кримінально-правових заборон у сфері службової діяльності, зокрема у разі вчинення службовими особами юридичних осіб публічного права корупційних злочинів, передбачених ст. ст. 364, 368, 368-5, 369 КК України. Нормативно-правове визначення у санкціях окремих з цих кримінально-правових заборон різних видів основних і додаткових покарань у відповідних межах та розмірах не позбавлене певних недоліків, якщо його оцінювати з позиції вироблених доктриною кримінального права правил побудови кримінально-правових санкцій. Не сприяють однаковому застосуванню суб'єктами правозастосовної діяльності й положення щодо законодавчої регламентації у Загальній частині КК України окремих видів інших заходів кримінально-правового характеру за вчинення цих злочинів, зокрема спеціальної конфіскації та заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб. У зв'язку з цим, дослідження кримінально-правових наслідків вчинення корупційних злочинів службовою особою юридичної особи публічного права у вигляді різних за ступенем суворості покарань та інших заходів кримінально-правового характеру є цікавим не лише з теоретичної, але й з практичної точки зору.

У кримінально-правовій літературі різним аспектам державного реагування на порушення кримінально-правових заборон присвятили свої роботи Ю. В. Баулін, П. С. Берзін, О. О. Дудоров, О. П. Горох, К. П. Задоя,

¹ Толкач А. М. Діяльність Національного антикорупційного бюро України щодо запобігання корупційним кримінальним правопорушенням. *Правова система України: європейський вектор розвитку в умовах воєнного стану*: матер. XV Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 21 лютого 2025 року). Тернопіль: Вектор, 2025. С. 410.

² Куц В. М. Протидія злочинності: сутність і зміст. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2016. № 4. С. 103–112.

З. А. Загине́й-Заболотенко, О. В. Козаченко, В. М. Куц, А. А. Музика, Н. А. Орловська, Ю. А. Пономаренко, М. І. Хавронюк, П. В. Хряпінський, А. М. Яценко та інші вчені. Окремі питання, пов'язані з кваліфікацією та застосуванням покарання та інших заходів кримінально-правового характеру безпосередньо за вчинення корупційних кримінальних правопорушень, у тому числі й кримінальних правопорушень, пов'язаних з корупцією, були висвітлені у роботах П. П. Андрушка, М. І. Мельника, В. О. Навроцького, О. А. Пушкар, М. І. Хавронюка та інших науковців. Попри вагомий внесок згаданих учених у розроблення зазначених питань, залишається значна кількість невисвітлених і нерозв'язаних проблем, що стосуються кримінально-правового реагування на прояви корупційної діяльності службових осіб юридичних осіб публічного права, а розв'язання окремих з них не є безспірним. Саме тому означені проблеми є на сьогоднішній день актуальними та такими, що потребують додаткових наукових розвідок.

Метою статті є дослідження визначених у статтях Особливої та Загальної частини КК України різних за ступенем суворості заходів кримінально-правового характеру за вчинення корупційних злочинів службовою особою юридичної особи публічного права, виявлення недоліків у їх нормативно-правовому визначенні та фокусуванні уваги на особливостях застосування окремих з них.

Виклад основного матеріалу. Як уже було зазначено, одним із традиційних кримінально-правових наслідків вчинення корупційних злочинів службовою особою юридичної особи публічного права є зазнавання винними різних за ступенем суворості основних і додаткових видів покарань, які є елементами визначеної у ст. 51 і 52 КК України системи покарань.

На законодавчому рівні покарання визначається як захід примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у вчиненні кримінального правопорушення, і полягає в передбаченому законом обмеженні прав і свобод засудженого (ч. 1 ст. 50 КК України). Отже, змістом будь-якого виду покарання як карального заходу кримінально-правового характеру є обмеження прав і свобод засудженого, що має індивідуальний (особистий) характер¹.

Аналіз санкцій ст. ст. 364, 368, 368-5, 369 КК України дозволяє виділити наступні види основних і додаткових покарань, які можуть бути застосовані до службових осіб юридичних осіб публічного права:

- 1) *штраф*: а) ч. 1 ст. 368 КК України – у розмірі від однієї тисячі до чотирьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (далі – нмдг); б) ч. 1 ст. 369 КК України – від однієї тисячі до чотирьох тисяч нмдг;
- 2) *пробаційний нагляд*: а) ч. 1 ст. 364 КК України – на строк до трьох років; б) ч. 1 ст. 368 КК України – на строк до трьох років;

¹ Кримінально-правові заходи в Україні : підручник / за ред. професора О. В. Козаченка. Миколаїв : Іліон, 2015. С. 112–113; Пономаренко Ю. А. Загальна теорія визначення караності кримінальних правопорушень: монографія. Харків : Право, 2020. С. 174–183.

3) *обмеження волі*: а) ч. 1 ст. 364 КК України – строком до трьох років; б) ч. 1 ст. 369 КК України – на строк від двох до чотирьох років;

4) *позбавлення волі без призначення будь-якого додаткового покарання*: а) ч. 1 ст. 369 КК України – на строк від двох до чотирьох років;

5) *позбавлення волі з обов'язковим або альтернативним призначенням додаткового покарання*: а) у ч. 1 ст. 364 КК України – на строк до трьох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, із штрафом від двохсот п'ятдесяти до семисот п'ятдесяти нмдг; б) ч. 2 ст. 364 КК України – на строк від трьох до шести років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, зі штрафом від п'ятисот до однієї тисячі нмдг; в) ч. 1 ст. 368 КК України – на строк від двох до чотирьох років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років; г) ч. 2 ст. 368 КК України – на строк від трьох до шести років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років; г) ч. 3 ст. 368 КК України – на строк від п'яти до десяти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна; д) ч. 4 ст. 368 КК України – на строк від восьми до дванадцяти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна; е) ч. 1 ст. 368-5 КК України – на строк від п'яти до десяти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років; є) ч. 2 ст. 369 КК України – на строк від трьох до шести років із штрафом від п'ятисот до однієї тисячі нмдг, з конфіскацією майна або без такої; ж) ч. 3 ст. 369 КК України – на строк від чотирьох до восьми років з конфіскацією майна або без такої; з) ч. 4 ст. 369 КК України – на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої.

Покарання у вигляді штрафу нормативно визначено у ст. 53 КК України. Згідно з цією статтею штраф – це захід примусу, що полягає в обмеженні права власності особи на певну суму грошових засобів, яка вчинила кримінальне правопорушення, шляхом застосування судом за вироком суду до такої особи грошового стягнення на користь державного бюджету України¹. Штраф як захід примусу слід відрізняти від штрафу – також заходу примусу, але некарального характеру, що може бути застосований щодо юридичних осіб у випадку вчинення їх уповноваженими особами певних видів кримінальних правопорушень².

¹ Пономаренко Ю. А. Штраф як вид покарання у кримінальному праві України (за результатами реформи 2011 р.): наук. нарис / наук. ред. Ю. В. Баулін. Х. : Право, 2012. С. 9.

² Ященко А. М. Штраф і конфіскація майна як покарання та заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб. *Політика в сфері боротьби зі злочинністю* : Матер. міжнар. наук.-практ. конф. (8–10 червня 2017 р., м. Івано-Франківськ); ДВНЗ «Прикарпат. нац. ун-т ім. Василя Стефаника»; кафедр. кримін. права навч.-наук. юрид. ін-ту; Навч.-наук. лаборат. дослідж. пробл. політ. в сфері борот. зі злоч. Наук.-дослід. ін-ту вивч. пробл. злоч. ім. акад. В.В. Сташиса НАПрНУ; СБУ; Львів. форум з кримін. юстиц.; Ів.-Фр. обл. осеред. Всеукр. громад. орг. «Асоц. крим. права». Івано-Франківськ, 2017. С. 123–126.

Покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, що належить до так званих змішаних різновидів покарань, полягає у встановленні обвинувальним вироком суду заборони засудженому обіймати певну посаду або займатись певним видом діяльності на визначений строк. У такий спосіб обмежується право особи на працю, зайняття службовою, професійною або іншою діяльністю¹.

Покарання у виді конфіскації майна полягає в примусовому безоплатному вилученні у власність держави всього або частини майна, яке є власністю засудженого. Якщо конфіскується частина майна, суд повинен зазначити, яка саме частина майна конфіскується, або перелічити предмети, що конфіскуються (ч. 1 ст. 59 КК України).

Покарання у вигляді пробаційного нагляду полягає в обмеженні прав і свобод засудженого, визначених законом і встановлених вироком суду, із застосуванням наглядових та соціально-виховних заходів без ізоляції від суспільства (ч. 1 ст. 59-1 КК України).

Покарання у вигляді обмеження волі полягає у триманні особи в кримінально-виконавчих установах відкритого типу без ізоляції від суспільства в умовах здійснення за нею нагляду з обов'язковим залученням засудженого до праці та призначається судом у межах від одного до п'яти років (ст. 61 КК України).

Покарання у вигляді позбавлення волі на певний строк нормативно визначено у ст. 63 КК України та полягає в ізоляції засудженого та поміщенні його на певний строк до кримінально-виконавчої установи закритого типу та зазнаванні правових обмежень судимості².

Таким чином, можна дійти висновку, що система каральних заходів кримінально-правового характеру службових осіб юридичних осіб публічного права за вчинення корупційних злочинів, може бути представлена такими видами покарань: 1) штрафом; 2) пробаційним наглядом; 3) обмеженням волі; 4) позбавленням волі без призначення будь-якого додаткового покарання; 5) позбавлення волі з обов'язковим або альтернативним призначенням додаткового покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, конфіскації майна або штрафу.

Законодавча регламентація згаданих покарань в санкціях окремих з цих заборон не може не викликати зауважень з точки зору вироблених доктриною кримінального права правил побудови кримінально-правових санкцій. Наприклад, у конструюванні санкцій ч. 1–4 ст. 368 КК України і ч. 1–4 ст. 369 КК України, не взято до уваги характер і ступінь суспільної небезпечності передбачених в диспозиції цих статей протиправних посягань, а також особливості суб'єкта цих злочинів³. Подібний висновок

¹ Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. 10-ге вид., переробл. та допов. К.: ВД «Дакор», 2018. С. 160.

² Пономаренко Ю. А. Види наказаний по уголовному праву Украины: монография. Харьков: Изд-во «ФИНН», 2009. С. 207–219.

³ Корабель М. Правовий аналіз формування санкцій кримінально-правової норми. Підприємництво, господарство і право. 2020. № 2. С. 290; Орловська Н. А. Санкції кримінально-правових

впливає з того, що ступінь суспільної небезпечності злочину, передбаченого ст. 369 КК України, вочевидь є меншим від ступеня суспільної небезпечності злочину, передбаченого ст. 368 КК України. Це, до речі, прямо засвідчено видом і розміром основного покарання, визначеного у санкціях ч. 4 ст. 368 КК України і ч. 4 ст. 369 КК України, загроза застосування якого є орієнтиром для констатації надзвичайно особливо кваліфікованих різновидів цих злочинних посягань. Натомість суспільна небезпечність простих та кваліфікованих різновидів цих злочинів, з одного боку, є, чомусь, однаковою, а, з іншого, – навпаки суспільна небезпечність злочину, передбаченого ч. 2 ст. 369 КК України, є більш суворою, ніж злочину, передбаченого ч. 2 ст. 368 КК України. Негативним наслідком пропозиції, обіцянки або надання неправомірної вигоди службовій особі може бути покарання у вигляді конфіскації майна (ч. 2 ст. 369 КК України), чого не передбачено у випадку прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою (ч. 2 ст. 368 КК України).

Крім того, зважаючи на те, що ступінь суспільної небезпечності злочину, передбаченого ст. 369 КК України, є меншим від ступеня суспільної небезпечності злочину, передбаченого ст. 368 КК України, у конструюванні санкцій кримінально-правової заборони, передбаченої ст. 369 КК України, можна також спостерігати певну непослідовність у визначенні видів покарань, тобто відступ від загального правила щодо побудови санкцій, згідно з яким покарання розміщуються від менш до більш суворого¹. До прикладу, одночасно зі штрафом та позбавленням волі у санкції ч. 1 ст. 368 КК України альтернативно визначається основне покарання у вигляді пробаційного нагляду на строк до трьох років. Однак, у санкції ч. 1 ст. 369 КК України одним із можливих видів основних покарань поряд зі штрафом та позбавленням волі передбачено обмеження волі на строк від двох до чотирьох років. Згідно зі ст. 51 КК України обмеження волі є більш суворим видом покарання відносно пробаційного нагляду. Тож, можна дійти висновку, що за вчинення за своєю суттю менш суспільно небезпечного діяння, особа може зазнати більш суворого покарання. У зв'язку з цим, навряд чи відповідатиме принципу справедливості кримінального права така загальна ситуація, коли, скажімо, цивільна особа внаслідок надання неправомірної вигоди службовій особі юридичної особи публічного права буде зазнавати покарання у вигляді обмеження волі на строк до чотирьох років, а, відповідно, ця службова особа, внаслідок одержання цієї неправомірної вигоди, – покарання у вигляді пробаційного нагляду на строк до трьох років.

Нарешті, згадані положення закону яскраво засвідчують неузгодженість санкцій в простих, кваліфікованих, особливо та надзвичайно особливо кваліфікованих складах злочинів. У теорії кримінального права

норм: засади та принципи формування : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08. Одеса. 2012. С. 9.

¹ Корабель М. Правовий аналіз формування санкцій кримінально-правової норми. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 2. С. 290.

таким, що пройшло випробування часом, є правило, згідно з яким максимальна межа санкції за вчинення діяння, ознаки якого визначені у простому складі злочину, повинна бути одночасно мінімальною межею санкції за вчинення того ж діяння у кваліфікованому складі; 2) максимальна межа санкції за вчинення діяння, що входить у кваліфікованому складі злочину, повинна бути одночасно мінімальною межею санкції за вчинення того ж діяння в особливо кваліфікованому складі. Це стосується як меж основних, так і додаткових видів покарань¹.

Натомість, зі змісту ст. 364 КК України випливає, що мінімум додаткового покарання у вигляді штрафу у кваліфікованому складі злочину (ч. 2 ст. 364 КК України – п'ятисот нмдг), є значно меншим від максимально встановленої межі штрафу для простого складу цього злочину (ч. 1 ст. 364 КК України – семисот п'ятдесяти нмдг). У зв'язку з цим, призначене додаткове покарання за вчинення злочину, передбаченого ч. 1 ст. 364 КК України, може бути більш суворим, ніж за вчинення цього ж діяння в його кваліфікованому різновиді (ч. 2 ст. 364 КК України).

Зміст ст. 368 КК України засвідчує, що мінімум основного покарання у вигляді позбавлення волі у кваліфікованому складі злочину (ч. 2 ст. 368 КК України – три роки), є на один рік меншим від максимально встановленої межі для основного складу цього злочину (ч. 1 ст. 368 КК України – чотири роки). Як і у попередньому прикладі це свідчить про те, що призначене основне покарання за вчинення злочину, ознаки якого входять у простий склад, може бути більш суворим, ніж за вчинення цього ж діяння в його кваліфікованому різновиді. Мінімум основного покарання у вигляді позбавлення волі у особливо кваліфікованому складі злочину, передбаченого ч. 3 ст. 368 КК України (п'ять років), є меншим від максимально встановленої межі для кваліфікованого складу цього злочину (ч. 2 ст. 368 КК України – шість років). Мінімум основного покарання у вигляді позбавлення волі у надзвичайно особливо кваліфікованому складі злочину, передбаченого ч. 4 ст. 368 КК України (вісім років), є меншим від максимально встановленої межі для особливо кваліфікованого складу цього злочину (ч. 3 ст. 368 КК України – десять років).

Схожа ситуація щодо визначення покарання й у ст. 369 КК України, зі змісту якої випливає, що мінімум основного покарання у вигляді позбавлення волі у кваліфікованому складі злочину (ч. 2 ст. 369 КК України – три роки), є на один рік меншим від максимально встановленої межі для основного складу цього злочину (ч. 1 ст. 369 КК України – чотири роки). Мінімум основного покарання у вигляді позбавлення волі у особливо кваліфікованому складі злочину, передбаченого ч. 3 ст. 369 КК України (чотири роки), є меншим від максимально встановленої межі для кваліфікованого складу цього злочину (ч. 2 ст. 369 КК України – шість років). Мінімум основного покарання у вигляді позбавлення волі у

¹ Корабель М. Правовий аналіз формування санкцій кримінально-правової норми. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 2. С. 290; Орловська Н. А. Санкції кримінально-правових норм: засади та принципи формування: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Одеса, 2012. С. 9.

надзвичайно особливо кваліфікованому складі злочину, передбаченого ч. 4 ст. 369 КК України (п'ять років), є меншим від максимально встановленої межі для особливо кваліфікованого складу цього злочину (ч. 3 ст. 369 КК України – вісім років).

Таким чином, невідповідність видів і розмірів покарань, визначених у санкціях ст. ст. 364, 368, 369 КК України, вищенаведеним принципам побудови кримінально-правових санкцій може бути усунута за рахунок уточнення відповідних законодавчих положень на законодавчому рівні.

Одночасно з покаранням негативним наслідком вчинення згаданих корупційних злочинів у сфері службової діяльності, а саме тих, у санкції яких передбачено основне покарання у виді позбавлення волі або штрафу понад три тисячі нмдг, є спеціальна конфіскація.

Спеціальна конфіскація належить до інших заходів кримінально-правового характеру. Причому вона може бути застосована не лише щодо *фізичних осіб* – службових осіб юридичних осіб публічного права на підставі ст. 96-1, ч. 1–3, 5 ст. 96-2 КК України, але й щодо *юридичних осіб* причетних за підкуп іноземних посадових осіб у міжнародних ділових операціях (ч. 4 ст. 96-2 КК України). У такому разі за загальним правилом спеціальна конфіскація застосовується одночасно із заходами кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб на підставі положень розділу XIV-I Загальної частини КК України. В останньому випадку доречно звернути увагу на таке.

Окремі вітчизняні дослідники під заходами кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб розуміють передбачені КК України засоби впливу, що не є покаранням, але тягнуть негативні для юридичної особи наслідки майнового чи організаційно-правового характеру у випадку вчинення уповноваженою особою юридичної особи від імені та/або в інтересах такої юридичної особи будь-якого з кримінальних правопорушень, передбачених ст. 96-3 КК України¹.

Ознайомлення зі змістом положень п. 1 і 2 ч. 1 ст. 96-3 КК України дозволяє попередньо констатувати, що заходи кримінально-правового характеру щодо юридичної особи публічного права можуть бути застосовані у випадку: а) вчинення уповноваженою службовою особою юридичної особи публічного права від імені та в інтересах такої юридичної особи злочину, передбаченого ст. 369 КК України; б) незабезпечення виконання покладених на її уповноважену особу законом або установчими документами юридичної особи обов'язків щодо вжиття заходів із запобігання корупції, що призвело до вчинення особою злочину, передбаченого ст. 369 КК України. При цьому, у випадках визначених у п. 1–4 ч. 2 ст. 96-3 КК України, тобто у разі підкупу службовою особою юридичної особи публічного права іноземних посадових осіб у міжнародних ділових операціях, заходи кримінально-правового характеру щодо такої юридичної

¹ Крижановський М. В., Яценко А. М. Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб : монографія. Харків : Право, 2020. С. 151–152.

особи можуть бути застосовані незалежно від притягнення до кримінальної відповідальності службової особи за вчинення суспільно небезпечного діяння, що підпадає під ознаки діяння, передбаченого ст. 369 КК України.

Водночас положення абз. 1 ч. 1 ст. 96-4 КК України начебто спростовують подібний попередній висновок, оскільки законодавчими приписами цієї статті встановлено, що заходи кримінально-правового характеру, у випадках, передбачених пунктами 1 і 2 ч. 1 ст. 96-3 КК України, не можуть бути застосовані судом до юридичних осіб публічного права, а саме: державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, організацій, створених ними у встановленому порядку, що повністю утримуються за рахунок відповідно державного чи місцевого бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, а також міжнародних організацій. Подібні законодавчі приписи окремі дослідники відносять до обставини, що унеможливляють застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб¹.

Тут також слід звернути увагу на те, що зі змісту абз. 2 ч. 1 ст. 96-4 КК України випливає, що заходи кримінально-правового характеру у випадках, передбачених ч. 2 ст. 96-3 КК України щодо вчинення суспільно небезпечного діяння, що підпадає під ознаки діяння, передбаченого ст. 369 КК України, не можуть бути також застосовані до органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, які є юридичними особами публічного права, але не виключається можливість їх застосування щодо суб'єктів публічного права, тобто потенційно можливих інших різновидів юридичних осіб публічного права.

У зв'язку з цим, для цілей застосування вказаних положень кримінального законодавства України важливе значення має розуміння поняття суб'єкта публічного права та їх видів, а також поняття юридичної особи публічного права та їх різновидів.

У юридичній літературі вказані питання є чи не одними із найскладніших, оскільки важко віднайти будь-яку менш або більш усталену позицію з їх висвітлення. Не заглиблюючись до аналізу різних точок зору з цього приводу, зазначимо, що окремі дослідники до суб'єктів публічного права пропонують відносити державу в цілому та державні органи (у тому числі без статусу юридичної особи²), що є складовою частиною механізму держави, а також будь-яку особу приватного права, яка здійснює

¹ Кримінальне право України. Загальна частина: підручник / [А.А. Васильєв, Є.О. Гладкова, О.О. Житний та ін.]; за заг. ред. проф. О.М. Литвинова; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. С. 369–370.

² Наприклад: територіальні органи центрального органу виконавчої влади, що реалізують державну митну політику та центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну податкову політику.

повноваження державного органу¹. Іншими словами, суб'єктами публічного права є юридичні особи публічного права, тобто органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, фонди загальнообов'язкового державного соціального страхування, Фонди гарантування вкладів фізичних осіб, але виключно ними вони не вичерпуються.

Щодо поняття юридичної особи публічного права зазначимо, що, насамперед, виходячи з приписів примітки до ст. 364 КК України, до юридичних осіб публічного права належать юридичні особи, у статутному фонді яких відповідно державна чи комунальна частка перевищує 50 відсотків або становить величину, що забезпечує державі чи територіальній громаді право вирішального впливу на господарську діяльність такого підприємства.

А. О. Москаленко зазначає, що юридична особа публічного права – це організація, яку утворено на підставі розпорядчого акта Президента України, органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування відповідно до норм публічного права з метою виконання переважно функцій держави або місцевого самоврядування². До ознак юридичної особи публічного права слід віднести такі: юридична особа публічного права створюється розпорядчим актом Президента України, органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування; порядок утворення та правовий статус юридичних осіб публічного права встановлюються Конституцією України та законом; юридичні особи публічного права наділяються спеціальною цивільною правоздатністю; вони діють із метою забезпечення публічних інтересів та потреб значної кількості людей³.

Аналіз положень чинного цивільного законодавства України дозволяє припустити, що юридичні особи публічного права можуть бути представлені, але не виключно: державними підприємствами, навчальними закладами, створеними державою (ч. 2 ст. 167 ЦК України); навчальними закладами, створеними Автономною Республікою Крим (ч. 2 ст. 168 ЦК України); комунальними підприємствами, спільними комунальними підприємствами, навчальними закладами, створеними територіальними громадами (ч. 2 ст. 169 ЦК України).

Загалом для з'ясування питання про те, чи належить та чи інша юридична особа (об'єднання юридичних осіб) до юридичних осіб публічного права, необхідно аналізувати всю сукупність нормативно-правових актів та правовстановлюючих документів, які визначають

¹ Власенко В. П. Суб'єкти публічного права: інтерпретаційні аспекти нормативних положень міжнародних правових актів та законодавства України. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія: Право*. 2023. Вип. 78: ч. 1. С. 18.

² Москаленко А. О. Юридичні особи публічного права: змістово-понятійна характеристика. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2021. № 51. С. 58.

³ Посикалюк О. О. До питання про поняття юридичної особи публічного права. *Університетські наукові записки*. 2015. № 1 (53). С. 55.

правовий статус безпосередньо цієї юридичної особи (об'єднання)¹.

Таким чином, у разі вчинення службовою особою злочину, передбаченого ст. 369 КК України, з урахуванням особливостей, визначених у п. 1 і 2 ч. 1 ст. 96-3 КК України, заходи кримінально-правового характеру щодо юридичної особи публічного права, а точніше ті з них, які передбачені ст. ст. 96-7 «Штраф» і 96-10-1 «Додаткові (нефінансові) заходи кримінально-правового характеру» КК України, можуть бути застосовані лише щодо тієї юридичної особи публічного права, яка не повністю, тобто не на 100% утримуються за рахунок відповідно державного чи місцевого бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, а також міжнародних організацій. До прикладу, поліція охорони, яка на договірних засадах здійснює охорону фізичних осіб та об'єктів права державної, комунальної і приватної власності, як відомо, утримується за рахунок коштів, отриманих за надання послуг із безпеки та охорони відповідно до укладених договорів. У зв'язку з цим, саме до такою юридичної особи публічного права й потенційно можливе застосування заходів кримінально-правового характеру за наявності передбачених законом підстав.

У випадках вчинення службовою особою злочину, передбаченого ст. 369 КК України, з урахуванням особливостей, визначених у п. 1–4 ч. 2 ст. 96-3 КК України, зазначені заходи кримінально-правового характеру, незалежно від притягнення до кримінальної відповідальності службової особи, можуть бути застосовані лише до тих суб'єктів публічного права, які належать до юридичних осіб приватного права, але здійснюють повноваження державних органів. Виключно саме у разі підкупу іноземних посадових осіб у міжнародних ділових операціях одночасно з тими заходами кримінально-правового характеру, які можуть бути застосовані щодо таких юридичних осіб – суб'єктів публічного права, до останніх додатково може бути застосована спеціальна конфіскація як інший захід кримінально-правового характеру.

А.М. Ященко, який у певному сенсі акумулює різні підходи щодо визначення інших заходів кримінально-правового характеру², пропонує під останніми розуміти передбачені кримінальним законом відмінні від покарання примусові, заохочувальні або такі, що засновані на гуманістичних засадах та недоцільності здійснення подальшого кримінального провадження дії, що застосовуються судом до фізичної або юридичної особи у разі вчинення кримінального правопорушення або причетності до його вчинення, а також суспільно небезпечного діяння чи

¹ Критерії визначення юридичних осіб публічного права. URL: <https://wiki.nazk.gov.ua/archive/print/page/4208/12.01.2024/>.

² Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: навчальний посібник / за заг. ред. М. І. Хавронюка. Київ : Ваїте, 2014. С 297–298; Горбачова І. М. Заходи безпеки в кримінальному праві (порівняльно-правовий аналіз): автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2008. С. 15; Козаченко О. В. Кримінально-правові заходи в Україні: культурно-антропологічна концепція: дис. ... д-ра юрид. наук. Одеса, 2012. С. 345–346.

діяння, зовні схожого з кримінальним правопорушенням¹.

Це надає підстави для твердження, що відмінними від покарання іншими заходами кримінально-правового характеру як можливими правовими наслідками корупційних злочинів, вчинених службовими особами юридичних осіб публічного права, можуть бути не лише згадані кримінально-правові заходи, засновані на примусі, але також й заходи, засновані на недоцільності здійснення подальшого кримінального провадження. Останні знаходять своє втілення у звільненні від кримінальної відповідальності (ст. 49 КК України) або звільненні від покарання (ч. 5 ст. 74 КК України) у зв'язку із закінченням строків давності, а також у звільненні від відбування покарання у зв'язку із закінчення строків давності виконання обвинувального вироку (ст. 80 КК України), аналіз яких виходить за межі даного дослідження і обов'язково стане предметом наших подальших наукових розвідок.

Висновки. Зазначимо, що система каральних заходів кримінально-правового характеру службових осіб юридичних осіб публічного права за вчинення корупційних злочинів, може бути представлена такими видами покарань, як: 1) штраф; 2) пробаційний нагляд; 3) обмеження волі; 4) позбавлення волі без призначення будь-якого додаткового покарання; 5) позбавлення волі з обов'язковим або альтернативним призначенням додаткового покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, конфіскації майна або штрафу.

Нормативно-правова визначеність вказаних покарань в проаналізованих санкціях статей Особливої частини КК України не може не викликати зауважень з точки зору вироблених доктриною кримінального права правил побудови кримінально-правових санкцій. Зокрема, у конструюванні санкцій ч. 1–4 ст. 368 і ч. 1–4 ст. 369 КК України, не взято до уваги характер і ступінь суспільної небезпечності передбачених в диспозиції цих статей протиправних посягань, а також особливостей суб'єкта цих злочинів. З огляду на те, що ступінь суспільної небезпечності злочину, передбаченого ст. 369 КК України, вочевидь є меншим від ступеня суспільної небезпечності злочину, передбаченого ст. 368 КК України, у конструюванні санкцій злочину, передбаченого ст. 369 КК України, спостерігається певна непослідовність у визначенні видів покарань, тобто відступ від загального правила щодо побудови санкцій, згідно з яким покарання розміщуються від менш до більш суворого. Нарешті, згадані положення закону яскраво засвідчують неузгодженість санкцій в простих, кваліфікованих, особливо та надзвичайно особливо кваліфікованих складах злочинів.

Одночасно з покаранням негативні правові наслідки вчинення окремих корупційних злочинів у сфері службової діяльності можуть проявлятися і в застосування щодо службової особи інших заходів

¹ Яценко А. М. Інші заходи кримінально-правового характеру : поняття та види. *Право та державне управління: збірник наук. праць*. 2017. № 4 (29). Т. 1. С. 147.

кримінально-правового характеру, проявом яких є спеціальна конфіскація та звільнення від кримінальної відповідальності (ст. 49 КК України) або звільнення від покарання (ч. 5 ст. 74 КК України) у зв'язку із закінченням строків давності, а також звільнення від відбування покарання у зв'язку із закінченням строків давності виконання обвинувального вироку (ст. 80 КК України).

Крім того, негативний кримінально-правовий наслідок може мати відношення не лише щодо службової особи як фізичної особи, але й щодо певних видів юридичних осіб, працівником яких така службова особа є, – а) юридичних осіб публічного права, що *не повністю* утримуються за рахунок відповідно державного чи місцевого бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, а також міжнародних організацій; б) *суб'єктів публічного права, які належать до юридичних осіб приватного права, але здійснюють повноваження державних органів*. До таких суб'єктів публічного права можуть бути застосовані заходи кримінально-правового характеру у вигляді штрафу та тимчасових обмежень діяльності юридичної особи або тимчасових обмежень в отриманні прав та/або переваг (ст. ст. 96-7, 96-10-1 КК України), а також спеціальна конфіскація (ч. 4 ст. 96-2 КК України).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Власенко В. П. Суб'єкти публічного права: інтерпретаційні аспекти нормативних положень міжнародних правових актів та законодавства України. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія: Право*. 2023. Вип. 78: ч. 1. С. 14-19.
2. Горбачова І. М. Заходи безпеки в кримінальному праві (порівняльно-правовий аналіз): автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2008. 21 с.
3. Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: навчальний посібник / за заг. ред. М. І. Хавронюка. Київ: Ваіте, 2014. 944 с.
4. Козаченко О. В. Кримінально-правові заходи в Україні: культурно-антропологічна концепція : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08. Одеса, 2012. 430 с.
5. Корабель М. Правовий аналіз формування санкцій кримінально-правової норми. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 2. С. 287–291.
6. Крижановський М. В., Яценко А. М. Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб : монографія. Харків : Право, 2020. 264 с.
7. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / [А. А. Васильєв, Є. О. Гладкова, О. О. Житний та ін.]; за заг. ред. проф. О. М. Литвинова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. 428 с.

8. Кримінально-правові заходи в Україні: підручник / за ред. професора О. В. Козаченка. Миколаїв : Іліон, 2015. 215 с.
9. Критерії визначення юридичних осіб публічного права. URL : <https://wiki.nazk.gov.ua/archive/print/page/4208/12.01.2024/>.
10. Куц В. М. Протидія злочинності: сутність і зміст. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2016. № 4. С. 103–112.
11. Москаленко А. О. Юридичні особи публічного права: змістово-понятійна характеристика. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2021. № 51. С. 56–59.
12. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. 10-те вид., переробл. та допов. К. : ВД «Дакор», 2018. 1368 с.
13. Орловська Н. А. Санкції кримінально-правових норм: засади та принципи формування : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Одеса, 2012. 40 с.
14. Пономаренко Ю. А. Види наказаний по уголовному праву Украины : монографія. Харків : Изд-во «ФИНН», 2009. 344 с.
15. Пономаренко Ю. А. Загальна теорія визначення караності кримінальних правопорушень : монографія. Харків : Право, 2020. 720 с.
16. Пономаренко Ю. А. Штраф як вид покарання у кримінальному праві України (за результатами реформи 2011 р.) : наук. нарис / наук. ред. Ю. В. Баулін. Х.: Право, 2012. 80 с.
17. Посикалюк О. О. До питання про поняття юридичної особи публічного права. *Університетські наукові записки*. 2015. № 1 (53). С. 46–59.
18. Толкач А. М. Діяльність Національного антикорупційного бюро України щодо запобіганню корупційним кримінальним правопорушенням. *Правова система України: європейський вектор розвитку в умовах воєнного стану*: матер. XV Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 21 лютого 2025 року). Тернопіль: Вектор, 2025. С. 410–412.
19. Ященко А. М. Інші заходи кримінально-правового характеру: поняття та види. *Право та державне управління: збірник наук. праць*. 2017. № 4 (29). Т. 1. С. 143–148.
20. Ященко А. М. Штраф і конфіскація майна як покарання та заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб. *Політика в сфері боротьби зі злочинністю*: матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (8–10 червня 2017 р., м. Івано-Франківськ); ДВНЗ «Прикарпат. нац. ун-т ім. Василя Стефаника»; кафедр. кримін. права навч.-наук. юрид. ін-ту; Навч.-наук. лаборат. дослідж. пробл. політ. в сфері борот. зі злоч. Наук.-дослід. ін-ту вивч. пробл. злоч. ім. акад. В.В. Сташиса НАПрНУ; СБУ; Львів. форум з кримін. юстиц.; Ів.-Фр. обл. осеред. Всеукр. громад. орг. «Асоц. крим. права». Івано-Франківськ, 2017. С. 123–126.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Anton V. RAVLIUK,
Postgraduate Student

(V. M. Koretsky Institute of State and Law of National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine)

PENALTIES AND OTHER CRIMINAL LAW MEASURES FOR CORRUPTION-RELATED CRIMES COMMITTED BY AN OFFICIAL OF A PUBLIC LAW LEGAL ENTITY

The article gives an analysis of penalties and other criminal law measures provided for in the Criminal Code of Ukraine for corruption-related crimes committed by an official of a public law legal entity (Articles 364, 368, 368-5, 369 of the Criminal Code of Ukraine). It also focuses on identifying shortcomings in their legislative definition, as well as highlighting the peculiarities of the application of some of them.

The author notes that the legislative definition of penalties in the sanctions of certain articles of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine cannot but raise concerns from the perspective of the rules established by criminal law doctrine for the construction of criminal law sanctions. The author emphasizes that the negative legal consequences of committing certain corruption-related crimes in the sphere of official activity, in addition to punishment, are also manifested in other measures of criminal law, which can be applied both to individuals and legal entities.

Keywords: *corruption, corruption-related crime, punishment, other criminal law measures, sanction, special confiscation, confiscation, confiscation of a legal entity's property, fine, imprisonment, restriction of liberty, probation supervision, liquidation of a legal entity, combating corruption, legal entity under public law, official.*

Андрій Михайлович ШУЛЬГА,

доктор юридичних наук, професор

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

Олександр Дмитрович МІНЕНКОВ

(Військова служба правопорядку у Збройних Силах України, м. Київ)

ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ СТ. 407 КК УКРАЇНИ (САМОВІЛЬНЕ ЗАЛИШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ АБО МІСЦЯ СЛУЖБИ)

Стаття присвячена особливостям прикладного застосування кримінального правопорушення, передбаченого ст. 407 Кримінального кодексу України «Самовільне залишення військової частини або місця служби». Визначено проблематику встановлення суб'єктного складу самовільного залишення військової частини або місця служби. Виявлено невідповідність суб'єкта правопорушення, що розглядається із положеннями галузевого закону «Про військовий обов'язок і військову службу». Запропоновано привести у відповідність цей кримінально-правовий інститут. Проаналізовано нормативно-правову базу, на підставі якої сформовано об'єкт кримінального правопорушення передбаченого ст. 407 КК України. Проаналізовано сутність військової служби як діяльності військовослужбовців, пов'язаної із забезпеченням оборони України, її незалежності та територіальної цілісності. На підставі аналізу нормативно-правових актів визначено, що військовий обов'язок установлюється з метою підготовки громадян України до захисту Вітчизни, забезпечення особовим складом Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також правоохоронних органів спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями. Визначено, що об'єктивну сторону самовільного залишення військової частини або місця служби сконструйовано законодавцем, як формальний склад правопорушення, що зобов'язує слідчого концентруватися на суспільно небезпечному діянні (дії або бездіяльності). Проведено відмежування за суб'єктивною стороною самовільного залишення військової частини або місця служби та дезертирства. Окреслено коло негативних факторів, які становлять причини виникнення та існування такого явища, як самовільне залишення військової частини або місця служби та дезертирства.

Ключові слова: кримінальне правопорушення; склад кримінального правопорушення; суб'єкт кримінального правопорушення; кримінальні правопорушення проти встановленого порядку несення військової служби; військові кримінальні правопорушення; самовільне залишення військової частини або місця служби; дезертирство; військовослужбовець; військова

служба; військовий стан.

Постановка проблеми. Зранку 24 лютого 2022 року суверенна Україна стикнулася із неспровокованою агресією, повномасштабною війною, яку нав'язала так звана росія. Це територіальне утворення з певним народонаселенням безпідставно, невмотивовано, з особливою жорстокістю здійснило напад на суверенну незалежну державу – Україну, яка є загально визнаним учасником міжнародних відносин у визнаних світовим співтовариством кордонах. Зараз вже не приховуються цілі цього злочину – знищення державності України, її суверенітету та незалежності, знищення Української національної ідентичності та свідомості, здійснення геноциду Українського народу. Треба зазначити, що агресія з боку сусідньої росії розпочалася не 24 лютого 2022 року, а ще у 2014 році, з моменту окупації Автономної Республіки Крим та окремих районів Донецької та Луганської областей. У зв'язку з цими трагічними подіями дуже багато громадян України, іноземців й апатридів вимушені були змінити свій звичний уклад життя, втратили роботу, місце навчання, майно, близьких, друзів та знайомих, своє здоров'я та життя.

У зв'язку з чим в Україні вимушено було збільшено кількісний показник Збройних Сил України у тому числі через механізм загальної мобілізації. Це, відповідно, викликало виникнення проблеми самовільного залишення військової частини або місця служби, оскільки мобілізація відбувається не завжди добровільно і на це є свої причини. Також на проблему самовільного залишення військової частини або місця служби також впливають багато інших причин: особистого, міжособистого, психологічно-емоційного, соціального, економічного, юридичного та іншого характеру. Саме тому правильна кваліфікація цього діяння, встановлення його суб'єктного складу, виявлення причин та умов цього кримінально-протиправного явища, а також дійових механізмів їх усунення є запорукою забезпечення захисту України від зовнішніх ворогів, відстоювання суверенітету та незалежності країни, перемоги над агресором й окупантом – так званою росією.

Різноманітні аспекти кримінальної відповідальності за вчинення, як в цілому кримінальних правопорушень проти встановленого порядку несення військової служби, так й самовільного залишення військової частини або місця служби вивчалися в роботах Г. М. Анісімова, В. А. Бугаєва, В. П. Бодаєвського, С. І. Дячука, М. І. Мельника, І. П. Міщука, В. О. Навроцького, О. В. Ободовського, Н. А. Орловської, М. М. Сенько, Є. А. Слюсарчука, М. С. Туркота, С. О. Харитонова, М. І. Хавронюка та інших фахівців в галузі кримінального права.

Мета статті – з'ясувати особливості складу самовільного залишення військової частини або місця служби для оптимального його застосування у правозастосовній діяльності відповідних правоохоронних органів.

Виклад основного матеріалу. Військова агресія з боку так званої росії активувала реалізацію статті 65 Конституції України. Цією нормою

закріплений обов'язок громадянина України захищати Вітчизну, незалежність та територіальну цілісність України, шанувати її державні символи¹. Також, Основним законом передбачено, що оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України. Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. Збройні Сили України та інші військові формування ніким не можуть бути використані для обмеження прав і свобод громадян або з метою повалення конституційного ладу, усунення органів влади чи перешкоджання їх діяльності. Найголовнішим конституційним зобов'язанням України є забезпечення соціального захисту громадян України, які перебувають на службі у Збройних Силах України та в інших військових формуваннях, а також членів їхніх сімей (ст. 17 Конституції України). Тобто, держава має забезпечити такі умови служби у Збройних Силах України, які б унеможливили такі явища, як самовільне залишення військової частини або місця служби чи дезертирства. Особливо в умовах особливого періоду чи воєнного стану. Але це відбувається, і причиною цьому є системні проблеми політичного, адміністративного, соціального, економічного, особистого характеру тощо.

Проблема самовільного залишення військової частини або місця служби (ст. 407 КК України) чи дезертирства (ст. 408 КК України), як суміжного складу кримінального правопорушення, є більше, насамперед, глобально-політичною, соціальною та особисто-психологічною, а потім вже юридичною. Сама по собі служба у Збройних Силах України у мирний час не викликала у населення країни такого неоднозначного ставлення. І це зрозуміло. У мирний час мінімальні шанси загинути, отримати поранення чи опинитися у полоні. Але ситуація кардинально змінюється з початком реальних бойових дій як то у повномасштабній війні, чи в умовах локального збройного конфлікту тощо. У цьому випадку населення умовно поділяється на умовні соціальні групи: 1) добровольці – особи, які свідомі того, що держава, регіон, населений пункт, будинок має бути захищено від зовнішніх ворожих посягань (для таких людей свобода – це одна з найвищих цінностей і вони йдуть до війська самостійно; 2) мобілізовані – особи, які стають на захист тоді, коли до них звернеться держава в особі спеціально уповноважених осіб (Територіальні центри комплектації та соціальної підтримки (далі ТЦК та СП); 3) непридатні до служби (в силу віку чи стану здоров'я); 4) військовозобов'язані, які мають право на бронювання та відстрочку; 5) військовозобов'язані, які бояться. У свою чергу вони поділяються на: 5.1) військовозобов'язані, які ховаються від уповноважених державою органів та знаходяться в державі (не стаючи на військовий облік, не уточнюючи свої дані тощо); 5.2) військовозобов'язані, які

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

використовуючи законні та незаконні методи та способи виїхати за межі країни (при цьому, не важливим є, чи збираються вони повертатися чи ні).

Відповідно до антидиспозиції ст. 407 КК України, самовільним залишенням військової частини або місця служби є: 1) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем строкової служби*, а також нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрадження, відпустки або з лікувального закладу тривалістю *понад три доби, але не більше місяця*; 2) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем (крім строкової служби)*, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю *понад десять днів, але не більше місяця, або хоч і менше десяти днів, але більше трьох днів, вчинені повторно протягом року*; 3) Самовільне залишення військової частини або місця служби, а також нез'явлення вчасно на службу без поважних причин тривалістю *понад один місяць*, вчинене особами, зазначеними в частинах першій або другій цієї статті); 4) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем*, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю *понад три доби, вчинені в умовах особливого періоду, крім воєнного стану*; 5) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем*, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин, *вчинені в бойовій обстановці*, а так само ті самі дії тривалістю *понад три доби, вчинені в умовах воєнного стану*. Таким чином, суб'єктами цього правопорушення є виключно військовослужбовці. При цьому, не має значення до якого роду військ відносить військовослужбовець, строк служби, звання та посада тощо.

Це кримінальне правопорушення є військовим кримінальним правопорушенням або кримінальним правопорушенням проти встановленого порядку несення військової служби. Відповідно, безпосереднім об'єктом цих кримінально-караних діянь виступає саме порядок несення військової служби. Він регламентується, насамперед, Законом України «Про військовий обов'язок і військову службу»¹, Дисциплінарним статутом Збройних Сил України, затвердженим Законом України «Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України»², Статутом внутрішньої служби Збройних Сил України, затверджений Законом України «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України»³, Указом Президента України від 10 грудня 2008 року № 1153 «Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України»⁴, Положенням про військово-лікарську експертизу в Збройних

¹ Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 551-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/551-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

³ Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 548-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

⁴ Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах

Силах України, затверджене наказом Міністерства оборони України від 14 серпня 2008 року № 402¹, Наказом Міністерства оборони України від 10 квітня 2017 року № 206 «Про військовий квиток осіб рядового, сержантського і старшинського складу»², Указом Президента України від 7 березня 2024 року № 149/2024 «Про звільнення в запас військовослужбовців строкової військової служби»³. Ці нормативні акти встановлюють правила правомірної поведінки військовозобов'язаного щодо реалізації конституційного обов'язку захищати Батьківщину.

Одним з найголовніших питань кваліфікації за ст. 407 КК України є наявний суб'єкт і пов'язане з ним проблема моменту початку та припинення військової служби, тобто правовий статус особи, як військовослужбовця. Для громадянина, призваного на військову службу під час мобілізації, на особливий період, початком військової служби є день відправлення у військову частину з відповідного ТЦК та СП, а не факт прийняття ним військової присяги. Зокрема, про це свідчить правозастосовна практика⁴. Так, з огляду на приписи ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», закон не пов'язує факт прийняття військової присяги з початком проходження військової служби.

Таким чином особа стає військовослужбовцем з дня відправлення у військову частину з відповідного ТЦК та СП, а не факт прийняття ним військової присяги, як стверджується у відповідній правозастосовній практиці. Але об'єктивна сторона правопорушення передбаченого ст. 407 КК України полягає у «самовільному залишенні **військової частини або місця служби**». Тобто, не достатньо мати статус військовослужбовця, а потрібно бути приписаним до конкретної військової частини або нести службу у визначеному документально місці служби. Так, положеннями п.п. 1, 3 ч. 3 ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу» військовослужбовці вважаються такими, що виконують обов'язки військової служби на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять), чи поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника). Таким чином, ознаками **суб'єкта**

України : Указ Президента України від 10.12.2008 р. № 1153/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

¹ Про затвердження Положення про військово-лікарську експертизу в Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 14.08.2008 р. № 402. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1109-08#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Про військовий квиток осіб рядового, сержантського і старшинського складу : наказ Міністерства оборони України від 10.04.2017 р. № 206. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0581-17#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

³ Про звільнення в запас військовослужбовців строкової військової служби : Указ Президента України від 07.03.2024 р. № 149/2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/149/2024#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

⁴ Постанова Верховного суду від 15 січня 2025 року. Справа № 233/2667/23. Провадження № 51-4715км24 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/124487676>.

кримінального правопорушення передбаченого ст. 407 КК України, окрім того, що ним є особа фізична – з юридичним статусом військовослужбовця, осудна, тобто особа, яка під час вчинення кримінального правопорушення могла усвідомлювати свої дії (бездіяльність) і керувати ними, як досягла 18 річного віку, віку з якого згідно з чинним законодавством України повинні взяти участь у призові та бути готовими виконувати військову службу, також виконувати обов'язки військової служби на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять), чи поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника).

Також не менш важливим є встановлення того факту, коли особа перестає бути таким суб'єктом. Підставами звільнення військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період є: звільнення за віком; звільнення за станом здоров'я; звільнення у зв'язку з набранням законної сили обвинувальним вироком суду, яким призначено покарання у виді позбавлення волі, обмеження волі або позбавлення військового звання; звільнення через сімейні обставини або інші поважні причини тощо. При цьому, існує встановлений порядок звільнення за однією з вище перерахованих причин: 1) написання рапорту військовослужбовцем з чітким зазначенням причини звільнення та додаванням до нього підтверджуючих документів; 2) розгляд рапорту командиром; 3) прийняття рішення щодо поданого рапорту; 4) реалізація прийнятого рішення.

Відповідно до п. 9 Розділу III Наказу Міністерства оборони України № 531 від 6 серпня 2024 року, розгляд паперового рапорту військовослужбовця всіма його прямими командирами (начальниками) здійснюється: 1) невідкладно, але не пізніше ніж за 48 годин із часу подання військовослужбовцем рапорту – щодо питань, які стосуються військової дисципліни, обов'язків особового складу під час виконання бойових наказів (розпоряджень), збереження життя та здоров'я особового складу, відпустки за сімейними обставинами та з інших поважних причин; 2) у строк не більше 14 днів із дня подання військовослужбовцем рапорту – щодо питань, які не відносяться до питань, визначених підпунктом 1 цього пункту Наказу¹. Інструкція з діловодства в Збройних Силах України містить положення, яке встановлює загальний 30 денний строк для виконання документів, в яких не зазначено строк виконання². Перебіг строку

¹ Про затвердження Порядку організації роботи з рапортами військовослужбовців у системі Міністерства оборони України : наказ Міністерства оборони України від 06.08.2024 р. № 531. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1214-24#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Інструкція з діловодства у Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 31.01.2024 р. № 40. URL : <https://turbota.mil.gov.ua/dopomoga-dilovodam/instrukciya-z-dilovodstva-u-zbrojnyh-sylah-ukrayiny> (дата звернення: 05.04.2025).

розпочинається з моменту реєстрації документа у військовій частині, до якої він надійшов. Отже, за загальним правилом рапорт на звільнення має бути розглянутий командиром протягом 30 днів з моменту його реєстрації в стройовій частині. Розглянутим вважається рапорт той, по якому прийнято рішення та це рішення чи відповідь доведена до військовослужбовця належним чином. Відповідь на рапорт має містити рішення з посиланням на акти законодавства та роз'ясненням порядку оскарження. У випадку, коли протягом 30 денного строку відповідь з рішенням по поданому рапорту відсутня, то варто написати рапорт з проханням надати відповідь безпосередньому командирі або направити рапорт командуванню вище, із зазначенням строку подання первинного рапорту. Треба зазначити, що звільнення зі служби має відбуватись після здачі військовослужбовцем посади тому, що це також впливає на строк звільнення.

У разі звільнення військовослужбовця через стан здоров'я, то згідно з Положенням про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України після отримання військовою частиною відповідного висновку (постанови) військово-лікарської комісії про непридатність військовослужбовця до військової служби за станом здоров'я документи про його звільнення з військової служби оформлюються та надсилаються посадовій особі, яка видає наказ про звільнення негайно.

Окремо треба підходити до звільнення військовослужбовця зі служби з моменту завершення виконання бойового завдання. Так, дійсно військовослужбовець, який бере участь у веденні бойових дій, може бути звільнений з військової служби протягом 3-х місяців із дня завершення виконання таких завдань. Але такий вид звільнення можливо застосувати до військовослужбовців, які уклали контракт на строк до закінчення особливого періоду або проходять військову службу за контрактом, дію якого продовжено понад встановлені строки на період до закінчення особливого періоду або до оголошення демобілізації, та які звільняються з підстав, передбачених абзацами «й» або «к» п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу»¹. Зокрема цією нормою встановлюється, що військовослужбовець, контрактної форми служби, під час дії особливого періоду (крім періодів з моменту оголошення мобілізації – протягом строку її проведення, який визначається рішенням Президента України, та з моменту введення воєнного стану – до оголошення демобілізації) має право на звільнення на підставі, якщо він уклав контракт на строк до закінчення особливого періоду або до оголошення рішення про демобілізацію та вислужив не менше 24 місяців військової служби за контрактом, і якщо він не висловив бажання продовжувати військову службу під час особливого періоду. Звільнення з військової служби військовослужбовців, які набули право на звільнення зі служби за цією підставою (за бажанням військовослужбовців), здійснюється у строки,

¹ Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

визначені центральними органами виконавчої влади, які відповідно до закону здійснюють керівництво військовими формуваннями, але не пізніше трьох місяців з дня набуття такого права, а тих, хто на час набуття права на звільнення зі служби виконують завдання в інтересах оборони України під час дії особливого періоду, беруть безпосередню участь у веденні воєнних (бойових) дій, у тому числі на території проведення антитерористичної операції, а також у районах здійснення заходів із забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії держави, що формально чи фактично є учасником воєнних дій проти України, – протягом трьох місяців з дня завершення виконання таких завдань.

При цьому, такий порядок звільнення не стосується мобілізованих військовослужбовців, які мають право на звільнення під час дії режиму воєнного стану.

У свою чергу, Касаційний кримінальний суд у складі Верховного Суду поповнив судову практику позиціями у провадженнях щодо військових кримінальних правопорушень. Зокрема, у постанові від 20 квітня 2023 року у справі № 748/1376/20 (провадження № 51-3107км22) Верховний Суд зазначив, що «дії військовослужбовця, який у встановленому законом порядку не був звільнений з військової служби та який не з'явився на службу без поважних причин в умовах особливого періоду (крім воєнного стану) до військової частини у зв'язку з завершенням строку дії контракту, підлягають кваліфікації за ст. 407 КК України (самовільне залишення військової частини або місця служби)»¹.

Зазвичай процес звільнення зі служби військовослужбовця займає 1-2 місяці, проте трапляються випадки «затягування» у прийнятті рішень або взагалі відсутності реакції на звернення військовослужбовця. В такому випадку доцільно подати скаргу до вищого командування або Міністерства оборони України. Але при цьому обов'язково треба зазначити, що сам факт подачі рапорту, заяви чи інших документів щодо звільнення з військової служби і не з'явлення у військової частини або місця служби під час розгляду цих документів має розглядатися як самовільне залишення військової частини або місця служби. Те ж саме можна сказати і про випадки переведення з одного підрозділу в інший. Доки не прийняте рішення начальником про переведення й цей факт не зафіксований у відповідному наказі, військовослужбовець має виконувати свої службові обов'язки за попереднім місцем служби.

Колізійною є ситуація, коли вже після внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових рішень (далі – ЄРДР) щодо скоєння військовослужбовцем самовільного залишення військової частини або місця служби його намагаються повернути до військової частини (місця служби). З моменту отримання військовою частиною довідки з ЄРДР такі військовослужбовці виключаються зі списків частини та знімаються з усіх видів забезпечення у

¹ Особливості кримінального провадження в умовах воєнного стану : судова практика Верховного Суду. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1482530/> (дата звернення: 05.04.2025).

Збройних Силах України до рішення суду. Так, відповідно до ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», військова служба призупиняється для військовослужбовців, які самовільно залишили військові частини або місця служби чи дезертирували із Збройних Сил України та інших військових формувань або добровільно здалися в полон, якщо інше не визначено законодавством¹. Нормативно закріплено, що початком призупинення військової служби є день внесення відповідних відомостей до ЄРДР на підставі заяви, повідомлення командира (начальника) військової частини про вчинене кримінальне правопорушення, поданих відповідно до частини четвертої статті 85 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України. Юридичною підставою для призупинення військової служби є отримання військовою частиною письмового повідомлення правоохоронного органу про внесення відповідних відомостей до ЄРДР щодо кримінального правопорушення (витягу з ЄРДР).

Черговою правовою колізією у цьому питанні є рішення Касаційного кримінального суду Верховного Суду у постанові від 4 лютого 2025 року по справі №470/795/23². Цим рішенням встановлюється, що придатність до військової служби під час загальної мобілізації визначається на підставі військово-облікових документів та опитування військовозобов'язаних, наявності скарг на стан здоров'я. Верховний Суд залишив без змін рішення судів попередніх інстанцій. Він вказав, що суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 407 КК України, є військовослужбовець (крім строкової служби). Військовослужбовцем є громадянин України, який проходить дійсну військову службу у складі Збройних сил України та інших військ відповідно до Закону «Про військовий обов'язок і військову службу». А відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 24 зазначеного Закону, як вже зазначалося вище, початком проходження військової служби резервістів під час мобілізації вважається день зарахування до списків особового складу військової частини (військового навчального закладу, установи тощо). При цьому, сторона захисту наголошувала на тому, що придатність обвинуваченого до військової служби за станом здоров'я у встановленому законом порядку, тобто, із проходженням Військово-лікарської комісії (далі ВЛК) не встановлювалась, тому він не може бути суб'єктом самовільного залишення військової частини або місця служби. Однак Верховний суд пристав на сторону обвинувачення, ґрунтуючись на тому, що обвинуваченого було призвано на військову службу під час проведення мобілізації як резервіста та військовозобов'язаного на підставі Указу Президента України від 24.02.2022 р. № 69 «Про загальну мобілізацію», направлено для проходження військової служби до складу військової частини, призначено на посаду

¹ Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Постанова від 04.02.2025 р. № 470/795/23 / Верховний Суд, Касаційний кримінальний суд. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/VSP14745> (дата звернення: 05.04.2025).

стрільця, а в подальшому відряджено до іншої військової частини для виконання бойових завдань, то суди попередніх інстанцій дійшли обґрунтованого висновку, що статус військовослужбовця обвинувачений набув у зв'язку з мобілізацією на підставі вказаного вище Указу Президента України «Про загальну мобілізацію» і на момент вчинення інкримінованого йому діяння був військовослужбовцем, а отже він є суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 407 КК. Але такий підхід свідчить про погіршення правового стану особи – військовозобов'язаного. Оскільки згідно із законодавством, призов має складатися із шести послідовних етапів: 1) оповіщення військовозобов'язаного про необхідність з'явитися до ТЦК; 2) прибуття військовозобов'язаного до ТЦК (якщо є необхідність і цього раніше не робили, відбувається уточнення персональних даних, внесення змін у військово-облікові документи й занесення цієї інформації в єдиний державний реєстр); 3) проходження медичного огляду, тобто ВЛК; 4) перевірка наявності підстав надання відстрочки; 5) документальне оформлення призову, тобто видача відповідних розпорядчих актів; 6) відправка до місць проходження військової служби.

Треба наголосити на тому, що кримінальна відповідальність – це ретроспективна відповідальність, що настає вже після вчинення особою кримінального правопорушення. Тому той факт, що військовослужбовця, який вчинив самовільне залишення військової частини або місця служби чи дезертирство і його військова служба була призупинена, він звільняється з посади та вважаються таким, що не виконує (не несе) обов'язків військової служби не виключає його суб'єктності у правопорушеннях передбачених статтями 407, 408 КК України. Контракт про проходження військової служби, а також виплата грошового та здійснення продовольчого, речового, інших видів забезпечення таким військовослужбовцям призупиняються.

Таким чином, щодо суб'єктного складу самовільного залишення військової служби або місця служби (ст. 407 КК України), можна зазначити наступне. По-перше, суб'єктом цього кримінального правопорушення можуть бути лише військовослужбовці – тобто особи, які проходять військову службу. Відповідно до ч. 6 ст. 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», видами військової служби є: 1) базова військова служба; 2) військова служба за призовом під час мобілізації, на особливий період; 3) військова служба за контрактом осіб рядового складу; 4) військова служба за контрактом осіб сержантського і старшинського складу; 5) військова служба (навчання) курсантів вищих військових навчальних закладів та закладів вищої освіти, які мають у своєму складі військові інститути, факультети військової підготовки, кафедри військової підготовки, відділення військової підготовки (далі - вищі військові навчальні заклади та військові навчальні підрозділи закладів вищої освіти), а також закладів фахової передвищої військової освіти; 6) військова служба за контрактом осіб офіцерського складу; 7) військова служба за призовом осіб офіцерського складу; 8) військова служба за призовом осіб із числа резервістів в особливий період. По-друге, обов'язковим є зарахування до

відповідного військового підрозділу на відповідну посаду із встановленням грошового, продовольчого, речового та інших видів забезпечення, що підтверджується наказом командира (начальника) підрозділу. При цьому, військовослужбовці, військову службу яких призупинено через вчинення правопорушення передбаченого ст. 407 КК України вважаються суб'єктами цього кримінального правопорушення. По-третє, військовослужбовець має виконувати обов'язки військової служби на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять), чи поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника).

Тепер щодо об'єктивної сторони самовільне залишення військової частини або місця служби (ст. 407 КК України). Об'єктивна сторона правопорушення, передбаченого ст. 407 КК України, залежить від виду суспільно небезпечного діяння. Так, за ч. 1 ст. 407 КК України об'єктивна сторона полягає у самовільному залишенні військової частини або місця служби військовослужбовцем строкової служби (*хоча на сьогодні такий вид військовослужбовців законодавчо не закріплений, що зобов'язує законодавця привести кримінальне законодавство у відповідність до галузевого законодавства*), а також нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрадження, відпустки або з лікувального закладу тривалістю **понад три доби, але не більше місяця**. Частиною 2 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем (крім строкової служби), а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю **понад десять діб, але не більше місяця**, або хоч і **менше десяти діб, але більше трьох діб, вчинені повторно протягом року**. Частиною 3 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби, а також нез'явлення вчасно на службу без поважних причин тривалістю **понад один місяць**, вчинене особами, зазначеними в частинах першій або другій цієї статті. Частиною 4 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю **понад три доби**, вчинені **в умовах особливого періоду, крім воєнного стану**. Нарешті, частиною 5 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин, вчинені **в бойовій обстановці**, а так само ті самі дії тривалістю **понад три доби**, вчинені **в умовах воєнного стану**.

Це означає, що формами такого діяння можуть бути, як дія – самовільному залишенні військової частини або місця служби військовослужбовцем строкової служби, так і бездіяльність – нез'явлення

його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрядження, відпустки або з лікувального закладу без поважних причин вчасно, тобто у строк, вказаний у відповідному документі. Початковим моментом нез'явлення вчасно на службу є наступний день після дня, в який спливили встановлені строки з'явлення за місцем дислокації військової частини.

При цьому, визначальним для кваліфікації за ст. 407 КК України є дві ознаки об'єктивної сторони – терміни діяння (дії чи бездіяльності) та обстановка його вчинення. По-перше, ці терміни диференціюються наступним чином: 1) ч. 1 – **понад три доби, але не більше місяця**; 2) ч. 2 – **понад десять діб, але не більше місяця, або хоч і менше десяти діб, але більше трьох діб, вчинені повторно протягом року**; 3) ч. 3 – **понад один місяць**; 4) ч. 4 – **понад три доби**; 5) ч. 5 – **понад три доби**. По-друге, для частин 4 та 5 кваліфікуюче значення має обстановка вчинення правопорушення: 1) **особливий період**, крім воєнного стану; 2) **воєнний стан**. Останній відповідно до ст. 1 Закону України «Про оборону України» – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень¹.

Склад кримінального правопорушення передбаченого ст. 407 КК України сформульований законодавцем, як формальний. Це означає, що самовільне залишення військової частини або місця служби вважається завершеним на всі 100 % вже з моменту несанкціонованого залишення розташування військової частини або іншого місця служби або ж з моменту нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрядження, відпустки або з лікувального закладу без поважних причин вчасно, тобто у строк, вказаний у відповідному документі, не відрекомендувався безпосередньому начальнику про прибуття у розпорядження та до виконання обов'язків із військової служби не приступив, тим самим ухилившись від проходження військової служби та виконання покладених на нього обов'язків. Найважливішим є правильне обчислення початкового строку відсутності військовослужбовця у військовій частині або місці служби.

Суб'єктивна сторона складу самовільного залишення військової служби або місця служби проявляється виключно у прямому умислі –

¹ Про оборону України : Закон України від 06.12.1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

військовослужбовець має усвідомлювати суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), та бажати його вчинити, тобто робити все, щоб здійснити самовільне залишення військової служби або місця служби. При цьому, незнання термінів після яких склад самовільного залишення військової служби або місця служби не звільняють особу від кримінальної відповідальності, оскільки діє конституційне положення про те, що незнання закону не звільняє від кримінальної відповідальності (ст. 68 Конституції України).

Так, в одному з кримінальних проваджень Касаційний кримінальний суд Верховного суду України вирішуючи питання щодо розмежування дезертирства (ст. 408 КК України) та самовільного залишення військової служби або місця служби (ст. 407 КК України) у постанові від 1 грудня 2022 року (справа № 297/2178/21, провадження № 51-1204км22) вказав, що дезертирство і самовільне залишення військової служби або місця служби є суміжними складами кримінальних правопорушень, які розмежовуються, зокрема, за ознаками суб'єктивної сторони. Обов'язковою ознакою дезертирства є мета ухилитися від військової служби не тимчасово, а назавжди. Водночас військовослужбовець може заявляти про свій намір ухилитися від військової служби взагалі або ухилитися від неї протягом невизначеного часу (наприклад, доки його не затримав). Фактичний строк відсутності військовослужбовця в місці служби при дезертирстві може не перевищувати однієї доби, що має значення виключно для призначення покарання¹.

Висновки. Кримінальне правопорушення передбачене ст. 407 КК України – Самовільне залишення військової частини або місця служби є кримінальним правопорушенням проти встановленого порядку несення військової служби (військовим кримінальним правопорушенням). Безпосереднім об'єктом визнається порядок несення військової служби. Суб'єктом є військовослужбовець, який приписаний до конкретного військового підрозділу, зарахований на відповідну посаду, отримує фінансове, майнове, та інше забезпечення, може бути командирований до іншого підрозділу, виконувати бойове завдання, проходити навчання, лікування, знаходитися на відпочинку і має припис з конкретною датою прибуття до підрозділу. Об'єктивна сторона полягає або у вчиненні суспільно небезпечної дії – самовільного залишення військової частини або місця служби або суспільно небезпечної бездіяльності – нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрадження, відпустки або з лікувального закладу без поважних причин вчасно, тобто у строк, вказаний у відповідному документі, не відрекомендувався безпосередньому начальнику про прибуття у розпорядження та до виконання обов'язків із військової служби не приступив, тим самим ухилившись від проходження

¹ Особливості кримінального провадження в умовах воєнного стану : судова практика Верховного Суду. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1482530/> (дата звернення: 05.04.2025).

військової служби та виконання покладених на нього обов'язків. Склад правопорушення формальний. Сам факт вчинення діяння свідчить про закінчений склад кримінального правопорушення, як юридичної підстави настання кримінальної відповідальності. Суб'єктивна сторона полягає у прямому умислі – військовослужбовець має усвідомлювати суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), та бажати його вчинити, тобто робити все, щоб здійснити самовільне залишення військової служби або місця служби на певний час.

Але ж при цьому найголовнішим є не кваліфікація вже вчиненого кримінального правопорушення, а насамперед його попередження, усунення першопричин цього явища (політичних, психологічних, соціальних, юридичних). Мають бути чітко та однозначно вирішена процесуальна процедура встановлення об'єктивних та суб'єктивних ознак складу самовільного залишення військової служби або місця служби, як єдиної юридичної підстави настання кримінальної відповідальності й призначення справедливого покарання, а також умов та підстав звільнення від кримінальної відповідальності, призначеного покарання та його відбування. Тому що на першому місці має стояти піклування держави про своїх захисників, а не переслідування їх за формальними підставами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про військовий квиток осіб рядового, сержантського і старшинського складу : наказ Міністерства оборони України від 10.04.2017 р. № 206. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0581-17#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
2. Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
3. Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 551-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/551-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
4. Про затвердження Положення про військово-лікарську експертизу в Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 14.08.2008 р. № 402. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1109-08#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
5. Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України : Указ Президента України від 10.12.2008 р. № 1153/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
6. Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 548-XIV. URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

7. Постанова Верховного суду від 15 січня 2025 року. Справа № 233/2667/23. Провадження № 51-4715км24 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/124487676> (дата звернення: 05.04.2025).

8. Про затвердження Порядку організації роботи з рапортами військовослужбовців у системі Міністерства оборони України : наказ Міністерства оборони України від 06.08.2024 р. № 531. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1214-24#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

9. Інструкція з діловодства у Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 31.01.2024 р. № 40. URL : <https://turbota.mil.gov.ua/dopomoga-dilovodam/instrukciya-z-dilovodstva-u-zbrojnyh-sylah-ukrayiny> (дата звернення: 05.04.2025).

10. Особливості кримінального провадження в умовах воєнного стану : судова практика Верховного Суду. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1482530/> (дата звернення: 05.04.2025).

11. Про оборону України : Закон України від 06.12.1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

12. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

13. Постанова від 04.02.2025 р. № 470/795/23 / Верховний Суд. Касаційний кримінальний суд. URL : <https://ips.ligazakon.net/document/VSP14745> (дата звернення: 05.04.2025).

Стаття надійшла до редакції 07.04.2025

Andrii M. SHULHA,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Oleksandr D. MINENKOV

(Military Law Enforcement Service of the Armed Forces of Ukraine, Kyiv, Ukraine)

APPLICABLE ASPECTS OF THE APPLICATION OF ARTICLE 407 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE (UNAUTHORIZED LEAVING OF A MILITARY UNIT OR PLACE OF SERVICE)

The article is devoted to the peculiarities of the applied application of the criminal offense provided for in Art. 407 of the Criminal Code of Ukraine “Unauthorized abandonment of a military unit or place of service”. The issues of

establishing the subject composition of unauthorized abandonment of a military unit or place of service are determined. The inconsistency of the subject of the offense under consideration with the provisions of the sectoral law "On military duty and military service" is revealed. It is proposed to bring this criminal law institution into line. The regulatory and legal framework on the basis of which the object of the criminal offense provided for in Art. 407 of the Criminal Code of Ukraine is formed is analyzed. The essence of military service as an activity of military personnel related to ensuring the defense of Ukraine, its independence and territorial integrity is analyzed. Based on the analysis of regulatory legal acts, it was determined that military service is established in order to prepare citizens of Ukraine to defend the Fatherland, to provide personnel for the Armed Forces of Ukraine, other military formations established in accordance with the laws of Ukraine, as well as special-purpose law enforcement agencies, the positions of which are staffed by military personnel. It was determined that the objective side of the unauthorized abandonment of a military unit or place of service was constructed by the legislator as a formal component of the offense, which obliges the investigator to focus on a socially dangerous act (action or inaction). A distinction was made between the subjective side of the unauthorized abandonment of a military unit or place of service and desertion. A range of negative factors that constitute the causes of the emergence and existence of such a phenomenon as the unauthorized abandonment of a military unit or place of service and desertion was outlined.

Keywords: *criminal offense; component of a criminal offense; subject of a criminal offense; criminal offenses against the established procedure for military service; military criminal offenses; unauthorized abandonment of a military unit or place of service; desertion; serviceman; military service; martial law.*

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНОЛОГІЇ

УДК 343.9:343.431

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2025.1.07>

Вікторія Ігорівна БОНДАРЕНКО

(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена кримінологічному аналізу торгівлі людьми в Україні. Значення показників динаміки відтворення торгівлі людьми за 2015–2024 рр. дають змогу виявити синусоїдні коливання з інтервалом в 1 рік. Виключення становить лише період 2015–2017 рр., в якому протягом двох років (2016 та 2017) зберігається зростання рівня. Решта років ряду динаміки по чергово демонструють зростання та зниження рівня без загальної вираженої тенденції. Середнє значення ряду складає 198 злочинів. Кримінально-право структура торгівлі людьми свідчить про тяжкість цього злочину, високонебезпечний характер кримінальних практик. Безпосередньо в структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України, превалюють ті, ознаки складу яких закріплені у частині 2 цієї статті. При цьому наголошено на динамічних змінах структури, що хоча і не виявляють стабільної тенденції, менше з тим проявляються в епізодичному збільшенні частки особливо кваліфікованих складів у структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України, чого майже ніколи у суттєвих масштабах не фіксується за показником основного складу злочину. Встановлена відносно висока частка групової злочинної діяльності у структурі торгівлі людьми.

Ключові слова: війна, злочинність, торгівля людьми, кримінологічний аналіз, рівень, динаміка, структура, протидія злочинності.

Постановка проблеми. Торгівля людьми – одна з найгостріших проблем у сфері забезпечення кримінологічних безпеки, в тому числі й в умовах війни. Не зважаючи на відносно невисокі статистичні показники, саме ці злочини чи не найбільшою мірою вражають гуманістичні засновки людського співжиття, зумовлюють антропологічне уречевлення, а тому й дегуманізацію людини. Звідси – ефективна протидія поширенню цих кримінальних практик є вимогою часу. Вимогою для тієї країни, яка виборює своє право вважатися правовою, демократичною, соціальною та рівноправною у європейській цивілізаційній сім'ї.

Кримінологічний ракурс аналізу проблеми торгівлі людьми репрезентовано у працях низки вітчизняних правників – О. М. Бандурки, В. І. Борисова, О. Ю. Бусол, В. О. Глушкова, В. В. Голіни, В. М. Дрьоміна, О. М. Литвинова, О. М. Литвинова, В. А. Ліпкана, М. І. Мельника, А. М. Орлеана, Ю. В. Орлова, Є. Л. Стрельцова, В. О. Тулякова, П. Л. Фріса, О. Ю. Шостко та ін. Їх напрацювання є вагомими. Проте не втрачає своєї актуальності й потреба у формуванні сучасних інформаційних моделей злочинності, в тому числі і зокрема, торгівлі людьми.

Мета статті полягає в здійсненні кримінологічного аналізу основних показників стану торгівлі людьми в Україні.

Виклад основного матеріалу. Правий, вочевидь, Ю. В. Орлов, коли стверджує: «Агресивна війна, розв'язана російською федерацією проти України, – пекуча й текуча сучасність Українського народу, що поставила питання про базові засади соціальності, людяності, про колективну консолідацію, про життєздатність і дієвість мотиваційних двигунів європейської цивілізації. Супротив агресії – результуюча згущення волі, спрямованої на утримання соціально-часової, ціннісної, цивілізаційної дистанції з агресором засобами збереження української політичної нації. Задача – екстраординарна, з невизначеними вихідними даними. Їх визначення, адаптація, фіксація поточних (воєнних) змін, управління ними – одна з умови перемоги у війні. Злочинність в структурі цих вихідних даних, значущих для перебігу і результатів війни факторів, посідає одне з визначальних місць, зважаючи на кримінальну природу самої агресії і проявів функціонування російського фашистського політичного режиму. Відтак ефективна протидія злочинності та успішне ведення оборонної війни – категорії з одного ряду задач, хоча й з відмінним інструментарієм реалізації»¹. Це додатково підкреслю значення ефективної кримінологічної та кримінально-правової політик держави для загальної справи перемоги нашої держави у війні. І ця перемога мислиться не тільки у фізичному вимірі, а у й цивілізаційних засновках, у збереженні та зміцненні орієнтирів людяності, на протагорівський імператив про людину як міру усіх речей, що має бути втілений у буденну правову практику. В цьому сенсі протидія

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. С. 4.

торгівлі людьми має вийти на якісно новий рівень.

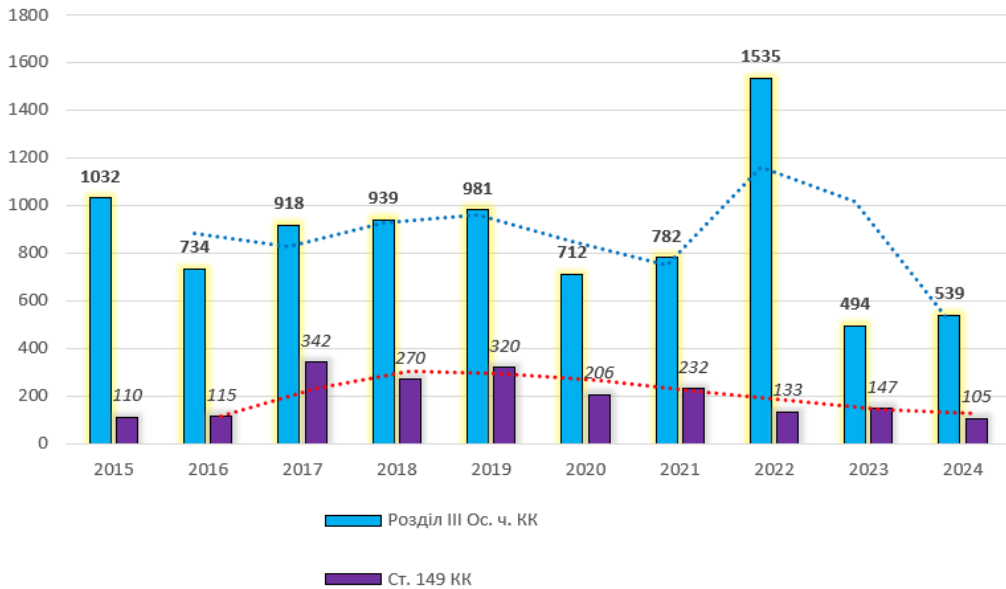
Звернення до національного, внутрішньодержавного виміру відтворення торгівлі людьми як ординарного (поза контекстом збройного конфлікту) злочину, виявляє, по-перше, відповідну проєкцію загальносвітових та європейських трендів¹ криміналізації поведінки із вразливими категоріями осіб, їх кримінальне уречевлення та, по-друге, низку особливостей української ситуації, які обумовлені поєднанням традиційних для нашої країни факторів детермінації цього сегменту злочинності з обумовленими війною чинниками соціогенези. В цілому ж статистична картина поширення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України в цьому аспекті є вельми симптоматичною, у тому розумінні, що у загальних своїх контурах відтворює динамічні коливання загальної, ординарної злочинності, яка до початку повномасштабної агресії російської федерації демонструвала поступовий приріст. Надалі ж, на фоні агресії, відбулося її зниження на користь приросту воєнних злочинів, військових кримінальних правопорушень (а надто тих, що передбачені ст. ст. 407 та 408 КК України), а також кримінальних правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів, в тому числі і зокрема серед військовослужбовців.

Разом з тим, не можна не відмітити і того, що практика застосування ст. 149 КК України, виявлення та кримінально-правове реагування на ці злочини, протягом останніх десяти років є нестабільною, хвилеподібною. При цьому задля забезпечення належної глибини інтелектуального занурення, врахування як доктринального, так і соціально-правового, кримінологічного контекстів при описі і поясненні стану торгівлі людьми, видається за доцільне звернутися до аналізу відповідних показників у їх зіставленні, порівнянні з тенденціями поширення родового виду кримінальних практик – кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи. Подібна методологічна здвоєність аналізу дозволяє привідкрити додаткові кримінологічно значущі грані відтворення і самого феномену торгівлі людьми, і особливостей державного, правоохоронного реагування як на нього самого, так і на супутні злочинні прояви (див. діаграму 1).

Діаграма 1

Графічне зображення рівня і динаміки кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи, в тому числі торгівлі людьми (2015–2024 рр.)

¹ Див. статтю автора: Бондаренко В. І. Кримінологічний аналіз стану торгівлі людьми у світовому та регіональному вимірах. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 2 (32). С. 94–115. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.2.07>.

Як можна бачити з діаграми 1, тенденції відтворення кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи взагалі та торгівлі людьми, зокрема, корелюють. Це може свідчити про те, що динамічні коливання родової категорії цих кримінальних правопорушень значною мірою залежать саме від показників злочинів, передбачених ст. 149 КК України. Так, загальний десятирічний рівень кримінальних правопорушень, передбачених статтями розділу III Особливої частини КК України, склав 8666 одиниць. З них – 1980 (або 22,8 %) – торгівля людьми. Тобто за апроксимованими показниками торгівля людьми – це майже кожен п'ятий злочин у кримінально-правовій структурі кримінальних правопорушень про волі, честі та гідності особи. Водночас, для формування більш адекватного розуміння того, якою є частка торгівлі людьми у загальній структурі вказаних кримінальних правопорушень, наведені розрахунки мають бути дещо скориговані.

Справа в тому, що, як видно з діаграми 1, у 2022 р. на фоні значного зниження зареєстрованих фактів торгівлі людьми відбувся істотний приріст кримінальних правопорушень, передбачених розділом III Особливої частини КК України, сягнувши рекордної позначки у 1535 кримінальних правопорушень (при середньому рівні ряду у 792 одиниці). Це відбулося всупереч очікуванням, прогнозам, які виходили з доктринально та емпірично обґрунтованої якості стійкості злочинності, а також з врахування фактор війни – початку повномасштабної збройної агресії, скорочення територій, охоплених статистичним обліком злочинності внаслідок активних бойових дій, окупації. Ці фактори, зокрема, обумовили закономірне зниження всіх інших видів злочинності, окрім тих, що посягають на основи національної безпеки, встановлений порядок несення військової служби, а також мир, безпеку людства та міжнародний

правопорядок. Тобто статистичні показники всіх ординарних кримінальних правопорушення (за виключенням вказаних) зазнали закономірного зниження. І тут, на цьому фоні, фіксується стрибкоподібний приріст ординарних кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи більш ніж на 100 %.

Спроба розібратися у причинах цього явища вже при первинному аналізі статистичного зрізу за 2022 р. виявляє, що цей приріст відбувся за рахунок неадекватного застосування ст. 146-1 КК України («Насильницьке зникнення») щодо тих діянь, які мали б бути кваліфіковані за ст. 438 КК України, тобто як воєнні злочини. Так, дійсно, аналітики зазначають: «Проблема насильницьких зникнень набула нового значення для України через умови триваючого збройного конфлікту на її території. Починаючи з 2014 року, з окупації Кримського півострова та збройного протистояння у межах окремих районів у Донецькій та Луганській областях, правоохоронні органи України фіксували випадки зникнень та затримань осіб на території, яка перебувала під контролем рф. Такі ж випадки продовжують документувати і після повномасштабного вторгнення рф на територію України. Фактично будь-хто може стати постраждалим від насильницьких зникнень в умовах збройного конфлікту. Однак на окупованих територіях вищому ризику піддаються особи, які мають активну громадянську чи проукраїнську позицію, мають досвід перебування на військовій службі чи участі в антитерористичній операції на сході України, працюють в органах місцевого самоврядування чи правоохоронних органах або ж просто говорять українською мовою»¹.

Варто також погодитись і з тим, що «попри вимоги міжнародного права, на рівні законодавства України та правозастосовчої практики використовували різні підходи не тільки щодо гарантій захисту права на свободу та особисту недоторканість осіб, а й розслідування його порушень. У практиці розслідувань таких фактів в умовах збройного конфлікту після 2014 року траплялися різні правові кваліфікації насильницьких зникнень: і як загальнокримінальні злочини, і як порушення законів та звичаїв війни. І хоч збройний конфлікт триває вже десять років, органи правосуддя не сформували узагальнені та об'єктивні підходи до дослідження цих фактів»². Дійсно, навіть після початку повномасштабного агресивного вторгнення

¹ Охотнікова Н., Гнатюк О., Петруньок Б. Насильницькі зникнення та свавільні затримання активних громадян в ході повномасштабної російської збройної агресії проти України (лютий 2022 — червень 2023) / За ред. О. Синюк // Центр прав людини ZMINA. 2023. URL: <http://surf.li/rtnvb> (дата звернення : 20.03.2025); Павлюк А., Капалкіна Є., Охотнікова Н., Смачило Л. Насильницькі зникнення: національна практика v. міжнародні стандарти : аналітичний звіт / Коаліція «Україна. П'ята ранку» ; проект «Об'єднані на шляху до правосуддя: документування тяжких міжнародних злочинів під час російської збройної агресії в Україні». URL: https://mipl.org.ua/wp-content/uploads/2024/06/znyknennya_web.pdf (дата звернення : 20.03.2025).

² Павлюк А., Капалкіна Є., Охотнікова Н., Смачило Л. Насильницькі зникнення: національна практика v. міжнародні стандарти : аналітичний звіт / Коаліція «Україна. П'ята ранку» ; проект «Об'єднані на шляху до правосуддя: документування тяжких міжнародних злочинів під час російської збройної агресії в Україні». URL: https://mipl.org.ua/wp-content/uploads/2024/06/znyknennya_web.pdf (дата звернення : 20.03.2025).

росії на територію України 24.02.2022 р., тобто вже після 8 попередніх років тривання міжнародного збройного конфлікту на території України, було допущено масове неправильне застосування норм кримінального законодавства, зокрема щодо кваліфікації як ординарних тих злочинів, що мали всі ознаки воєнних з огляду на наявність відповідного контексту, контекстуального елементу.

Як засвідчили зібрані нами оцінки серед 78 слідчих Національної поліції та 23 слідчих Служби безпеки України, територіальна підслідність яких охоплювала окуповані, а згодом частково й деокуповані райони Херсонської та Харківської областей, більшість тих випадків, які були кваліфіковані (з відповідним внесенням відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань) як насильницьке зникнення, тобто за ст. 146-1 КК України, стосувались саме фактів викрадень та незаконного позбавлення волі громадян України представниками окупаційних адміністрацій російської федерації, федеральної служби безпеки країни-агресора, квазіправоохоронних органів, які створювалися на тимчасово окупованих територіях. Цілком очевидно, що такі дії мають всі ознаки воєнних злочинів,

Примітно, що «насильницьке зникнення осіб» віднесено у Римському статуті Міжнародного кримінального суду до категорії «злочини проти людяності» та означає «арешт, затримання або викрадення осіб державою чи політичною організацією або з їхнього дозволу, за їхньої підтримки чи за їхньою мовчазною згодою з подальшою відмовою визнати таке позбавлення волі або повідомити про долю чи місце перебування цих осіб з метою залишення їх без законодавчого захисту протягом тривалого періоду часу»¹ (п. «і» ч. 2 ст. 7 Римського статуту). Україна ратифікувала² цей міжнародно-правовий договір, а тому цілком виправданим слід визнати не тільки його безпосереднє регулятивне, а й правоорієнтуюче значення. А це означає те, що насильницьке зникнення, принаймні в контексті збройного конфлікту, найімовірніше, за наявності до того підстав, варто кваліфікувати як міжнародний злочин. Зрозуміла річ, що відповідна категорія, себто «злочини проти людяності», з'явилась в КК України тільки у 2024 р. (ст. 442-1³) на підставі набуття чинності Законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України у зв'язку з ратифікацією Римського статуту Міжнародного кримінального суду та поправок до нього» від 09.10.2024 р. № 4012-IX⁴. Тож об'єктивної можливості кваліфікувати відповідні дії як злочини проти людяності не

¹ Римський статут Міжнародного кримінального суду : Міжнародний документ ООН. Статут від 17.07.1998 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text (дата звернення : 20.03.2025).

² Про ратифікацію Римського статуту Міжнародного кримінального суду та поправок до нього : Закон України від 21.08.2024 р. № 3909-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3909-20#Text> (дата звернення : 20.03.2025).

³ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 15.03.2025).

⁴ Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України у зв'язку з ратифікацією Римського статуту Міжнародного кримінального суду та поправок до нього : Закон України від 09.10.2024 р. № 4012-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4012-20#Text> (дата звернення: 21.03.2025).

було. Проте була інша можливість – кваліфікувати їх як воєнні злочини (у категоріях КК 2022 р. – «Порушення законів і звичаїв війни»¹), адже вони вчиняються належними суб'єктами (суб'єкти забезпечення окупації) та характеризуються як жорстоке поводження з цивільним населенням.

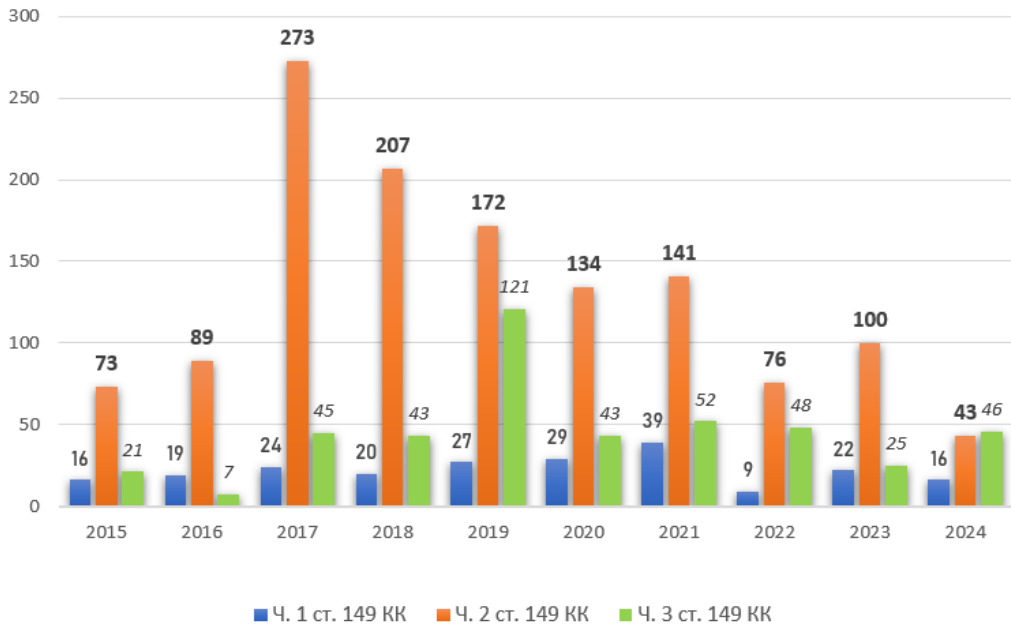
Власне таким шляхом і пішли правозастосовні органи, але починаючи з 2023 р. Так, як засвідчують дані офіційної державної статистичної звітності, у 2022 р. з 1535 кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи 1120 (або 87 %) припало саме на насильницьке зникнення. До цього, у 2022 р. та після цього, у 2023 р., кількість злочинів, передбачених ст. 146-1 КК України, становила відповідно 56 та 72. Отже, мало місце масове неправильне застосування кримінального закону, яке згодом було усунуто, але статистичний слід залишився. І саме завдяки цьому штучному фактору динамічна картина кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи продемонструвала неприродний сплеск (більш ніж на 100 %) саме у 2022 р., після цього відбулася стабілізація рівня, повернення його до меж загального статистичного фавориту. Виключення, таким чином, з бази розрахунку показника кримінальних правопорушень, передбачених розділом III Особливої частини КК України, за 2022 р., що обумовлено необ'єктивним статистично фіксованим значенням рівня насильницьких зникнень саме за цей рік, дозволяє скоригувати уявлення про питому вагу торгівлі людьми у загальній структурі кримінальних правопорушень проти волі, честі та гідності особи. Апроксимація відповідного показника за дев'ятирічний період (2015–2024 рр., за виключенням 2022 р.) виявляє його середньорічне значення у 25,9 %, тобто кожне четверте кримінальне правопорушення.

Безпосередньо в структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України, превалюють ті, ознаки складу яких закріплені у частині 2 цієї статті (див. діаграму 2).

Діаграма 2

Графічне зображення динаміки структурних змін торгівлі людьми за критерієм частини статті 149 КК України (2015–2024 рр.)

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 10.08.2024).

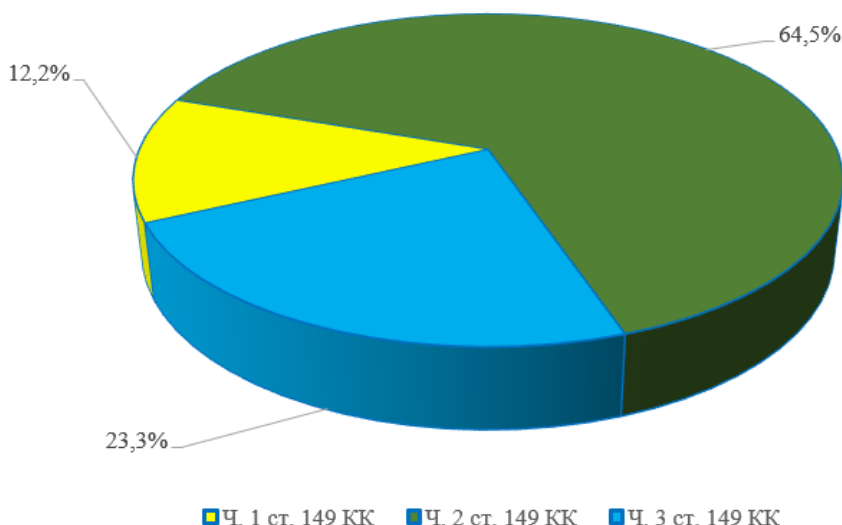

З наведених на діаграмі 2 відомостей можна бачити, що в цілому існує відносно стає співвідношення між основним та кваліфікованими складами торгівлі людьми, що проявляється у майже постійному переважанні тих складів, як було зазначено вище, які передбачені ч. 2 ст. 149 КК України (кваліфікований склад): «Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені щодо неповнолітнього або щодо кількох осіб, або повторно, або за попередньою змовою групою осіб, або службовою особою з використанням службового становища, або поєднані з насильством, яке не є небезпечним для життя чи здоров'я потерпілого чи його близьких, або з погрозою застосування такого насильства»¹. Усереднене значення їх частки за десятирічний період склало 64,5 % (див. діаграму 3).

Діаграма 3

Графічне зображення усередненого значення кримінально-правової структури торгівлі людьми за критерієм співвідношення складів за ступенем суспільної небезпечності (2015–2024 рр.)

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 15.03.2025).

Другу позицію за ранжиром (23,3 %) в описуваній структурі посідає особливо кваліфікований склад, передбачений ч. 3 ст. 149 КК України: «Дії, передбачені частиною першою або другою цієї статті, вчинені щодо неповнолітнього його батьками, усиновителями, опікунами чи піклувальниками, або вчинені щодо малолітнього, або організованою групою, або поєднані з насильством, небезпечним для життя або здоров'я потерпілого чи його близьких, або з погрозою застосування такого насильства, або якщо вони спричинили тяжкі наслідки»¹. І лише на 12,2 % припадає на основний склад злочину. Така кримінально-право структура торгівлі людьми свідчить про тяжкість цього злочину, високонебезпечний характер кримінальних практик. При цьому варто наголосити на динамічні зміни структури, що хоча і не виявляють стабільної тенденції, менше з тим проявляються у епізодичному збільшенні частки особливо кваліфікованих складів у структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України, чого майже ніколи у суттєвих масштабах не фіксується за показником основного складу злочину.

Так, у порівнянні із середнім значенням ряду у 23,3 %, частка кримінальних правопорушень, передбачених ч. 3 ст. 149 КК України, у 2029 р. досягла 37,9 %, а у 2024 р. – 44 %, обійнявши перше місце в структурі за питомою вагою (ч. ч. 1 та 2 ст. 149 КК у 2024 р. – 15 та 41 % відповідно). Отже, фіксуємо несприятливі тенденції у структурних змінах, які свідчать про зростання тяжкості вчинюваних злочинів досліджуваної категорії.

Доповнити уявлення про особливості часового поширення торгівлі людьми дозволяють розрахунки показників динаміки (див. табл. 1).

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 15.03.2025).

Таблиця 1

**Показники динаміки торгівлі людьми (ст. 149 КК України) за
індикаторами рівня реєстрації та розкриття (2015–2024 рр.)***

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	Середнє значення ряду
Динаміка злочинності											
Рівень	110	115	342	270	320	206	232	133	147	105	198
Апр (б)	-	5	232	160	210	96	122	23	37	-5	98
Апр (л)	-	5	227	-72	50	-114	26	-99	14	-42	-0,6
Тзр (б)	-	1,045	3,109	2,455	2,909	1,873	2,109	1,209	1,336	0,955	1,889
Тзр (л)	-	1,045	2,974	0,789	1,185	0,644	1,126	0,573	1,105	0,714	1,128
Тпр (б) (%)	-	4,5	210,9	145,5	190,9	87,3	110,9	20,9	33,6	-4,5	114,3
Тпр (л) (%)	-	4,5	197,4	-21,1	18,5	-35,6	12,6	-42,7	10,5	-28,6	12,8
Динаміка розкриття кримінальних правопорушень (за показником наявності обвинувального акту)											
Рівень	59	45	95	106	150	74	104	63	82	49	83
Апр (б)	-	-14	36	47	91	15	45	4	23	-10	26
Апр (л)	-	-14	50	11	44	-76	30	-41	19	-33	-1,1
Тзр (б)	-	0,763	1,61	1,8	2,542	1,254	1,763	1,07	1,39	0,831	1,447
Тзр (л)	-	0,763	2,111	1,116	1,415	0,493	1,405	0,605	1,302	0,597	1,089
Тпр (б) (%)	-	-23,7	61	79,7	154,2	25,4	76,3	6,8	38,9	-16,9	44,6
Тпр (л) (%)	-	-23,7	111,1	11,6	41,5	-50,7	40,5	-39,4	30,2	-40,2	8,9

*Апр – абсолютний приріст; Тзр – темп зростання; Тпр – темп приросту; (б) – розрахунок базисним методом; (л) – розрахунок ланцюговим методом

Значення показників динаміки відтворення торгівлі людьми за 2015–2024 рр. дають змогу виявити синусоїдоподібні коливання з інтервалом 1 рік. Виключення становить лише період 2015–2017 рр., в якому протягом вдвох років (2016 та 2017) зберігається зростання рівня. Решта років ряду динаміки почергово демонструють зростання та зниження рівня без загальної вираженої тенденції. Середнє значення ряду складає 198 злочинів.

Середня значення абсолютного приросту, розраховане базисним методом складає 98. При застосуванні ж ланцюгового методу обчислення отримуване значення виявилось негативним – -0,6. Як перше, так і друге свідчить про відносну (у довгостроковій ретроспективі) стійкість відтворення відповідних кримінальних практик. На цьому фоні деякою аномалією виглядають періоди пікового приросту, розраховані як базисним, так і ланцюговим способом:

– 2017 р.: 342 зареєстровані злочини, що є максимальним значенням за весь десятирічний період статистичного спостереження; абсолютний приріст – 232 та 227 при базисному та ланцюговому методах обчислення відповідно; позитивний темп приросту (ланцюговий метод) – 197,4 %;

– 2022 р.: абсолютний негативний приріст, розрахований ланцюговим методом склав -99; негативний темп приросту (ланцюговий метод) – -42,7 %.

І якщо зміни у 2022 р. є в цілому зрозумілими та пов'язуються з фактором війни (скорочення території статистичного обліку, суттєве зниження потенційно кримінально активного населення, умовне закриття кордонів тощо), то цього не можна сказати про 2017 р. Більше ніж утричі зріз рівень злочинів, передбачених ст. 149 КК України й в основному за рахунок тих діянь, кримінальна протиправність яких передбачена частиною 2 вказаної статті (див. діаграму 2). І, можливо, ці зміни так і лишилися би загадкою, вирішення якої могло б спонукати до висунення гіпотез про деякий сплеск діяльності організованих злочинних угруповань, що спеціалізуються на торгівлі людьми, якби не традиційні вітчизняні правоохоронні практики «місячників» та «річників» боротьби з тими чи іншими видами правопорушень. Не складне надмірних зусиль аби знайти в мережі Інтернет інформаційні сліди таких підходів.

Так саме 2017 рік був оголошений МВС України роком боротьби з торгівлею людьми. На офіційному сайті МВС України повідомляється: «Міністром був підписаний відповідний наказ для забезпечення ефективних заходів боротьби з торгівлею людьми та надання допомоги потерпілим, запровадження превентивної політики щодо боротьби з торгівлею людьми, а також для захисту жертв таких злочинів. У документі йдеться, що усі центральні органи виконавчої влади, які координуються міністром внутрішніх справ, зобов'язані розробити додаткові плани заходів на рік, що передбачають посилення боротьби зі злочинами, пов'язаними з торгівлею людьми»¹.

Отже, різке зростання зареєстрованого рівня торгівлі людьми у 2017 р. пояснюється саме понаднормовою активізацією правоохоронних органів, передусім Національної поліції, щодо виявлення відповідних фактів та реагування на них. Саме тому цілком очікувано подальші роки зафіксували зниження цієї активності та повернення рівня досліджуваного виду злочинності у «нормальні» свої межі. Тож йдеться радше про зниження латентної частини злочинності у 2017 р., а не про її реальне зростання. Ця ж теза, гадаємо, буде справедливою й щодо всіх інших періодів аналізованого динамічного ряду.

Принагідно також зауважимо, що відсоток розкриття торгівлі людьми залишається не високим. Менше половини (41,9 %) всіх кримінальних проваджень за ст. 149 КК України завершується складанням обвинувального акту та спрямуванням провадження до суду. Середньорічний темп приросту рівня розкриття цих злочинів, розрахований базисним методом, склав 44,6 %, натомість за ланцюговим способом – тільки 8,9 %. Основною причиною такого стану справ можна вважати

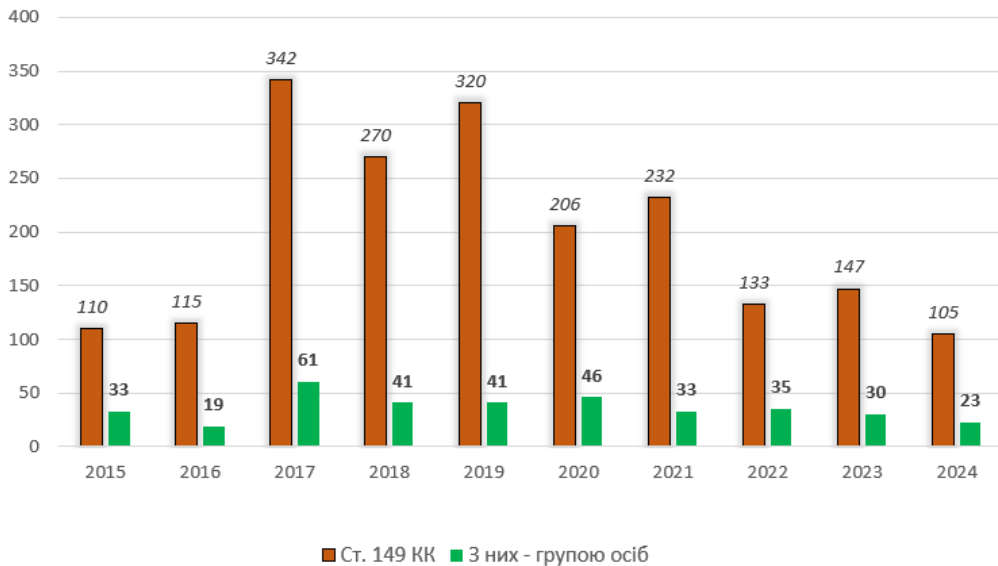
¹ МВС оголосило 2017 роком боротьби з торгівлею людьми / Офіційна веб-сторінка МВС України. 2017. 11 квітня. URL: https://mvs.gov.ua/uk/press-center/news/MVS_ogolosilo_2017_rokom_borotbi_z_torgivleyu_lyudmi_7294 (дата звернення 16.04.2025).

складно організований (з транснаціональними зв'язками, корупційною рентою) характер найбільш небезпечних проявів торгівлі людьми.

Про це ж побічно свідчить і відносно висока частка групової злочинної діяльності у структурі торгівлі людьми (див. діаграму 4).

Діаграма 4

Порівняльне графічне зображення рівня та динаміки вчинення торгівлі людьми групою осіб (2015–2024 р.)

В середньому приблизно кожен п'яти-шостий (18,3 %) випадок торгівлі людьми, який виявляється та реєструється правоохоронними органами, пов'язаний з груповими злочинними діями. Найвищий відсоток групових злочинів цієї категорії був зафіксований у 2015 р. (30 %), 2022 р. (26,3 %), 2021 р. (22,3 %) та 2024 р. (21,9 %). Найнижчий – у 2019 р. (12,8 %), у 2021 р. (14,2 %) та у 2016 р. (16,5 %). В цілому неможна стверджувати про істотні коливання цього структурного показника. Це говорить про відносно рівномірну практику виявлення фактів торгівлі людьми. Позитивний приріст не забезпечується «перекосами» виключно одноосібною злочинної діяльності чи навпаки – групової.

Висновки. Значення показників динаміки відтворення торгівлі людьми за 2015–2024 рр. дають змогу виявити синусоїдоподібні коливання з інтервалом 1 рік. Виключення становить лише період 2015–2017 рр., в якому протягом двох років (2016 та 2017) зберігається зростання рівня. Решта років ряду динаміки почергово демонструють зростання та зниження рівня без загальної вираженої тенденції. Середнє значення ряду складає 198 злочинів.

Кримінально-право структура торгівлі людьми свідчить про тяжкість цього злочину, високонебезпечний характер кримінальних практик. Безпосередньо в структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України, превалюють ті, ознаки складу яких закріплені у частині 2 цієї статті. При цьому варто наголосити на динамічні зміни структури, що хоча і не виявляють стабільної тенденції, менше з тим проявляються у епізодичному збільшенні частки особливо кваліфікованих складів у структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 149 КК України, чого майже ніколи у суттєвих масштабах не фіксується за показником основного складу злочину.

Фіксується відносно висока частка групової злочинної діяльності у структурі торгівлі людьми. В середньому приблизно кожен п'яти-шостий (18,3 %) випадок торгівлі людьми, який виявляється та реєструється правоохоронними органами, пов'язаний з груповими злочинними діями.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бондаренко В. І. Кримінологічний аналіз стану торгівлі людьми у світовому та регіональному вимірах. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 2 (32). С. 94–115. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.2.07>.
2. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 15.03.2025).
3. МВС оголосило 2017 роком боротьби з торгівлею людьми / Офіційна веб-сторінка МВС України. 2017. 11 квітня. URL: https://mvs.gov.ua/uk/press-center/news/MVS_ogolosilo_2017_rokom_borotbi_z_torgivleyu_lyudmi_7294 (дата звернення 16.04.2025).
4. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. 252 с.
5. Охотнікова Н., Гнатюк О., Петруньок Б. Насильницькі зникнення та свавільні затримання активних громадян в ході повномасштабної російської збройної агресії проти України (лютий 2022 — червень 2023) / За ред. О. Синюк // Центр прав людини ZMINA. 2023. URL: <http://surl.li/rtnvb> (дата звернення : 20.03.2025).
6. Павлюк А., Капалкіна Є., Охотнікова Н., Смачило Л. Насильницькі зникнення: національна практика v. міжнародні стандарти : аналітичний звіт / Коаліція «Україна. П'ята ранку» ; проєкт «Об'єднані на шляху до правосуддя: документування тяжких міжнародних злочинів під час російської збройної агресії в Україні». URL: https://mipl.org.ua/wp-content/uploads/2024/06/znyknennya_web.pdf (дата звернення : 20.03.2025).
7. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України у зв'язку з ратифікацією Римського

статуту Міжнародного кримінального суду та поправок до нього : Закон України від 09.10.2024 р. № 4012-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4012-20#Text> (дата звернення: 21.03.2025).

8. Про ратифікацію Римського статуту Міжнародного кримінального суду та поправок до нього : Закон України від 21.08.2024 р. № 3909-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3909-20#Text> (дата звернення : 20.03.2025).

9. Римський статут Міжнародного кримінального суду : Міжнародний документ ООН. Статут від 17.07.1998 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text (дата звернення : 20.03.2025).

Стаття надійшла до редакції 20.04.2025

Victoria Ih. BONDARENKO,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CRIMINAL ANALYSIS OF THE STATE OF HUMAN TRAFFICKING IN UKRAINE

The article is devoted to the criminological analysis of human trafficking in Ukraine. The values of the dynamics of reproduction of human trafficking for 2015–2024 allow us to identify sinusoidal fluctuations with an interval of 1 year. The only exception is the period 2015–2017, in which the level has been increasing for two years (2016 and 2017). The remaining years of the dynamics series alternately demonstrate an increase and decrease in the level without a general pronounced trend. The average value of the series is 198 crimes. The criminal-law structure of human trafficking indicates the severity of this crime, the highly dangerous nature of criminal practices. Directly in the structure of criminal offenses provided for in Art. 149 of the Criminal Code of Ukraine, those prevail, the features of the composition of which are fixed in Part 2 of this article. At the same time, it is worth emphasizing the dynamic changes in the structure, which, although they do not show a stable trend, are less evident in the episodic increase in the share of especially qualified elements in the structure of criminal offenses provided for in Article 149 of the Criminal Code of Ukraine, which is almost never recorded on a significant scale by the indicator of the main element of the crime. A relatively high share of group criminal activity in the structure of human trafficking is recorded.

Keywords: *war, crime, human trafficking, criminological analysis, level, dynamics, structure, combating crime.*

Олена Сергіївна ГОРАШ

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

Кирило Олександрович ЧЕРЕВКО,

*кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ОКРЕМИХ СУЧАСНИХ ДЕТЕРМІНАНТ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ

Стаття присвячена визначенню детермінантів транснаціональної організованої злочинності. Розглянуто основні види криміногенних факторів, що сприяють виникненню та діяльності транснаціональних організованих злочинних угруповань. Здійснено їх аналіз та надано стислий опис основних видів детермінантів злочинної діяльності за її змістом, таких як: економічні фактори, політичні фактори, соціальні фактори, технологічні фактори, географічні та демографічні фактори. Наголошено на проблемі втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність на користь організованих угруповань транснаціонального характеру.

Ключові слова: організована злочинність, транснаціональна організована злочинність, кіберпростір, кіберзлочинність, детермінанти, кримінальна діяльність, неповнолітні, діти, втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність.

Постановка проблеми. В умовах сьогодення, транснаціональна

організована злочинність є однією з ключових тем для дискусій як на національному, так і на міжнародному рівнях, зокрема під час політичних зустрічей. Подолання цього явища потребує скоординованих зусиль усієї міжнародної спільноти. Задля цього, для більш ефективного запобігання та протидії транснаціональній організованій злочинності необхідно на науковому рівні встановити причини і умови її виникнення, відтворення, трансформації.

Окремі питання протидії транснаціональній організованій злочинності були відображені у дослідженнях О. М. Бандурки, М. Г. Вербенського, В. О. Глушкова, В. В. Голіна, О. М. Джузи, В. М. Дрьоміна, А. П. Закалюка, І. М. Легана, О. М. Литвинова, Ю. В. Орлова, С. М. Стахівського, О. В. Ткачової, О. Ю. Шостко та низки зарубіжних дослідників, таких як J. Albino, M. Edelbacher, J. O. Finckenauer, R. Godson, M. Haller, J.R. Richards, J.D. Torr.

Мета статті – встановити, надати опис та пояснення окремих, найбільш значущих, з нашої точки зору, сучасних детермінант організованої транснаціональної злочинності.

Виклад основного матеріалу. Практика соціального життя змусила визнати державну владу факт існування та адаптацію організованих злочинних об'єднань в Україні, які виходять за межі національних кордонів під умови сьогодення. Тому з оцінки теперішньої криміногенної обстановки не тільки в нашій державі, а й у всьому світі, впливає необхідність підвищення ефективності протидії транснаціональній організованій злочинності. Але для того, щоб боротьба з цим видом злочинності, яка активізувалася через низку факторів, що сприяють її поширенню, стала більш продуктивною, необхідно встановити детермінанти, що сприяють її виникненню та діяльності.

Підстави, що спричиняють та провокують функціонування транснаціональних злочинних угруповань, можуть бути розкриті через визначення самого поняття «детермінантів злочинності», які здійснюють безпосередній вплив на зазначене асоціальне явище. Отже, детермінанти злочинності, або криміногенні фактори – вся сукупність різномірних та різномірних явищ, процесів, станів, поява, існування, зміна, припинення (зникнення яких спричиняє, обумовлює чи іншим чином впливає на появу, існування, відтворення злочинності та окремих кримінальних правопорушень¹. Оскільки, дотепер немає чітко сформованого, вичерпного переліку детермінант злочинності, її фактори поділяють за такими основними критеріями класифікації: 1) за рівнем існування; 2) за функціональним призначенням; 3) за джерелами походження; 4) за сферою діяльності².

¹ Кримінологія (Загальна частина): навч. посіб. / [І. О. Бандурка, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та ін.]; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2025. С. 219.

² Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. К. 1. К. : Ін Юре, 2007. С. 211-217.

Відповідно до цієї класифікації розглянемо ряд криміногенних факторів, які створюють сприятливі умови для розвитку транснаціональної організованої злочинності за сферою її діяльності:

1. Економічні фактори.

Існує тісний взаємозв'язок між процесом глобалізації, що впливає на наше суспільство і транснаціональною організованою злочинністю. Глобалізацію, яку зазвичай описують як усунення бар'єрів для міжнародного руху товарів і коштів, широко використовують у своїй діяльності транснаціональні мережі організованої злочинності. З одного боку, процес глобалізації мав би сприяти розширенню можливостей для легального бізнесу, з іншого боку, сприяв розвитку і вдосконаленню організованих злочинних угруповань, що діють на транснаціональних ринках. І хоча, глобалізація призвела до збільшення обсягів законних транскордонних фінансових операцій та інвестицій, вона також дозволила злочинцям легше відмивати доходи, отримані злочинним шляхом.

Економічна нерівність та безробіття є ще одним потужним чинником, що сприяють діяльності транснаціональної організованої злочинності. Відсутність у частини населення стабільної роботи та гідного рівня заробітної плати змушує їх шукати альтернативні джерела заробітку, переважно незаконні (контрабанда, торгівля наркотиками, відмивання коштів та інше). Зростання безробіття, особливо серед молоді, обумовлює загальне ускладнення криміногенної ситуації, розширює загальну базу для поповнення рядів як організованої злочинності в Україні, так і транснаціональної організованої злочинності¹. Це фонове явище призводить до деформації психологічного стану особистості та зумовлює її вчинки криміногенного характеру.

Ще однією сприятливою умовою для діяльності транснаціональної організованої злочинності є корупція в державних і приватних структурах, яка допомагає злочинним угрупованням ухилятися від правосуддя, проникати в легальний бізнес, посилюючи вплив на політичні та економічні процеси. Через зловживання владою в особистих цілях, нездоровий вплив корупції відчутний у всьому світі. А відбувається це тому, що владні і управлінські повноваження криють у собі велику спокусу для осіб, схильних до протиправного збагачення, чим користуються учасники організованої злочинності, зближаючись з чиновниками та витрачаючи на їх підкуп значні суми своїх злочинних доходів². Тому корупція є надзвичайно корисним інструментом для злочинних мереж, особливо тих, що діють на транснаціональному рівні, оскільки стає ключовим засобом здійснення злочинних дій, що підривають безпеку та ефективність політичних інститутів.

2. Політичні та правові фактори.

¹ Леган І. М. Сучасний стан та тенденції транснаціональної злочинності в Україні та світі. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 3. С. 380. URL: http://lsej.org.ua/3_2021/97.pdf.

² Кримінологія: Загальна та Особлива частини: підручник / І. М. Даньшин, В. В. Голіна, М. Ю. Валуцька та ін.; за заг. ред. В. В. Голіни. 2-ге вид. перероб. і доп. Х. : Право, 2009. С. 242.

Одним із чинників, що сприяє діяльності транснаціональних злочинних організації є недостатня координація між державними та правоохоронними органами країн світу, що обтяжує процес переслідування злочинців за вчинення транснаціональних злочинів та ліквідації їхніх мереж. Різні правові системи та юрисдикції в країнах ускладнюють міжнародну співпрацю в боротьбі з транснаціональною організованою злочинністю через відмінності у законодавстві, процедурі розслідування та стандартів доказової бази. Обмежений обмін інформацією між правоохоронними органами, який проявляється у правових бар'єрах (закони про захист персональних даних можуть обмежити можливості передачі розвідданих між країнами), недовірі між країнами (через ряд політичних розбіжностей або випадків витоку даних, держави можуть неохоче ділитися інформацією, побоюючись її неправомірного використання), бюрократичних перепон (офіційні запити можуть займати багато часу, що ускладнює оперативне реагування), технічних обмежень (відсутність уніфікованих систем зберігання та обробки даних, а також різні рівні цифрової безпеки заважають швидкому обміну інформацією), замість того, щоб стримувати злочинність, часто грають їй на руку, дозволяючи лідерам організованих злочинних угруповань адаптуватися та уникати переслідування, що створює серйозні проблеми для міжнародної співпраці правоохоронців.

Відсутність єдиної моделі транснаціональної злочинної організації та системи з протидії транснаціональній організованій злочинності на міжнародному рівні, недостатньо дієвий механізм екстрадиції, легке відмивання коштів, здобутих злочинним шляхом через міжнародну фінансову систему, різні стандарти відповідальності юридичних осіб, недостатній контроль за кіберзлочинами та слабка співпраця між правоохоронними органами дають можливість кримінальним угрупованням, використовуючи ці юрисдикційні відмінності, уникати покарання та вдосконалювати методи своєї подальшої діяльності.

Також ідеальні умови для зростання та поширення транснаціональних злочинних мереж створює політична нестабільність. Останніми роками в Україні, як і в інших державах, з'явилося чимало різноманітних партій і рухів. З одного боку, це добре, але з другого - їх діяльність спрямована на боротьбу за владу будь-якою ціною, забуваючи при цьому, що суспільство розвивається успішно лише за умови, якщо воно об'єднане загальною національною ідеєю¹.

На політичну нестабільність часто впливає ослаблення правоохоронних органів, адже під час політичних криз уряди основну увагу приділяють боротьбі за владу, а не правоохоронній діяльності. Крім того, у деяких країнах (наприклад в країнах Латинської Америки) існує тісний зв'язок між організованою злочинністю та політичними елітами, адже кримінальні угруповання можуть фінансувати політиків, брати участь у

¹ Корнякова Т. В. Кримінологія. Навчально-методичний посібник. Дніпропетровськ, 2013. С. 22.

виборах або отримати політичний вплив, задля послаблення контролю над економікою, створюючи умови для нелегального бізнесу, фінансових махінацій та контрабанди. В результаті чого відбувається процвітання тіньової економіки та незаконних ринків.

3. Соціальні фактори.

Для реалізації злочинних схем організована злочинність активно використовує низький рівень освіти та правової культури населення. Це створює сприятливі умови для вербування, експлуатації, маніпуляції деякими верствами населення та формування корупційних зав'язків. Низький рівень освіти значно зменшує шанси знайти гідну роботу, що є поштовхом для заняття незаконною діяльністю. Низька правова обізнаність призводить до того, що людина може не усвідомлювати, що вона стала співучасником злочину та не звертається до правоохоронних органів у випадку порушення її прав, оскільки не довіряє їм або ж не знає, як це зробити. Байдужість, а також страх перед злочинною діяльністю призводить до того, що населення часто не повідомляє про вчинення кримінального правопорушення через переконання, що це не має сенсу або через страх помсти. Все це дозволяє транснаціональним організованим угрупованням з легкістю здійснювати вербування «вразливих» осіб в незаконну діяльність, використовувати людей як «інструмент» вчинення злочинних дій та впливати на судову систему, правоохоронні органи та політику шляхом використання корупції для розширення їхньої діяльності.

Ще одним із ключових соціально-економічних процесів сучасності, що позитивно впливають на діяльність транснаціональної організованої злочинності є масова міграція, основним чинником якої виступають економічні причини, зокрема тимчасові переміщення, спрямовані на пошук притулку та вищого рівня доходів. Важливу роль у таких процесах відіграє різниця в якості життя між країнами (регіонами) походження та країнами (регіонами) призначення мігрантів. Водночас значну частку міграцій становлять вимушені переселення, спричинені війнами, конфліктами, техногенними та екологічними катастрофами¹. Якщо розглядати стосунки між мігрантами та злочинцями, які організовують їх незаконне переправлення за кордон, так вони мають суперечливий і нестабільний характер. З одного боку, мігранти виступають як «клієнти», оплачуючи нелегальні послуги, пов'язані з перетином кордону. З іншого боку, їхня правова незахищеність робить їх надзвичайно вразливими, фактично перетворюючи на заручників контрабандистів, змушуючи виконувати будь-які вимоги, щоб уникнути небезпеки². Мігранти з неврегульованим правовим статусом за кордоном стикаються з низкою серйозних загроз. Вони можуть стати жертвами торгівлі людьми чи інших злочинних схем, не маючи можливості захищати свої трудові та інші права в межах правової

¹ Терлецький Є. В. Організована злочинність: сучасний стан протидії. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2024. Вип. 2 (55). С. 104.

² Українське суспільство: міграційний вимір: нац. доповідь / Інс-т демограф. та соц. дослід. ім. М. В. Птухи НАН України. Київ, 2018. С. 141.

системи країни перебування¹. Їх часто примушують працювати в неналежних умовах, з перевищенням робочих годин і без дотримання правил техніки безпеки. Є високий ризик невиплати або часткової виплати заробітної плати, обмежений доступ до медичної допомоги та відсутність соціального забезпечення. Це створює ідеальні умови для розширення діяльності транснаціональних злочинних угруповань у сфері міграції.

Окрім того, ще одним фактором, що підтримує та посилює функціонування вищезгаданих формувань є споживання незаконних товарів та послуг. Організована злочинність розвивається там, де є високий попит. Це включає: наркотики (героїн, кокаїн, метамфетамін, різні види синтетичних наркотиків), торгівлю людьми (примусова праця та сексуальна експлуатація), контрабанду та нелегальну міграцію, кіберзлочинність (фішинг, відмивання грошей через криптовалюту). Споживачі нелегальних товарів чи послуг в повній мірі не усвідомлюють, що таким чином вони підтримують кримінальні організації, адже, наприклад, купівля наркотиків - стимулює діяльність наркокартелів, використання послуг сексуальної експлуатації чи примусова праця - посилює торгівлю людьми, купівля контрафактних товарів - шкодить економіці та фінансує злочинні угруповання, тощо.

4. Технологічні фактори.

Комп'ютеризація та цифрова інформатизація є засобами трансформації соціальної динаміки, сприяння модернізації способу життя людини та перетворення в іншу, цифрову форму методів виробництва, економіки, управління, державних і недержавних сфер життєдіяльності². Цифровізація трансформувала злочинну діяльність, створивши новий простір для здійснення незаконної діяльності – цифрове середовище, а також надавши злочинцям нові інструменти та методи для реалізації різних видів злочинів. Однак, необхідно розрізняти загальну кіберзлочинність та кіберорганізовану злочинність. Перша включає злочинну діяльність, що характеризується використанням компонентів інформаційних технологій для окремих або невеликих неструктурованих груп, а друга являє собою скоординовану злочинну діяльність, що здійснюється структуровано за допомогою інформаційних технологій суб'єктами, що належать до організованої злочинності, з багаторівневими стратегічними цілями, які виходять за рамки простої безпосередньої вигоди³. Міжнародні злочинні угруповання цілеспрямовано інтегрують цифрові технології у свою діяльність, керуючись стратегічними цілями: використання ІТ-середовища для злочинної активності, розширення традиційного територіального контролю на кіберпростір і підвищення прибутковості незаконних операцій. Це не випадковий процес, а глибока трансформація, яка не

³ Там само.

¹ Колесник В. А., Гора І. В., Попович І. І. Цифрова криміналістика в забезпеченні діяльності з протидії злочинності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. № 85. Т. 4. С. 65.

² Cyber Mafia: dal Crimine Tradizionale alla Criminalità Digitale. URL: <https://www.ictsecuritymagazine.com/articoli/cyber-mafia-crimine-digitale/>

витісняє, а зміцнює та вдосконалює існуючі кримінальні моделі.

Також злочинні організації досить швидко вловили можливості криптовалют і цифрових фінансових платформ для маскуванню та відмивання їхніх незаконних доходів, що здійснюється завдяки транзакціям під псевдонімами, використанню цифрових гаманців, сервісів змішування та переказів. Не можливо оминати і торгівлю наркотиками, яка залишається головним джерелом прибутку, проте її управління еволюціонувало завдяки новим організаційним моделям, що активно використовують інтернет, особливо на етапі продажів. Із розвитком інформаційних технологій великі кримінальні структури застосовують зашифровані цифрові платформи, для координації транскордонних операцій, спрощуючи фінансові розрахунки та взаємодію між брокерами та постачальниками.

5. Географічні та демографічні фактори.

Глобалізація міжнародної торгівлі значно полегшує рух товарів, послуг, капіталу населення між країнами. Однак поряд з позитивними чинниками ці процеси створили сприятливі умови для розвитку злочинності. Підвищення «прозорості» кордонів, розвиток міжнародної торгівлі, поява нових ринків збуту, збільшення міжнародних перевезень, що створює комплекс можливостей для активної діяльності транснаціональної організованої злочинності¹. Відкриті кордони полегшують переміщення злочинців та їхніх активів (скасування та спрощення візового режиму полегшує пересування членів злочинних угруповань, ускладнюючи їхню ідентифікацію та затримання), сприяють контрабанді товарів і людей (спрощує незаконне переміщення наркотиків, зброї, фальсифікованих товарів, людей), розширюють корупційні можливості (збільшення кількості міжнародних перевезень ускладнює митний контроль, що відкриває можливості для корупції серед митників, прикордонників і держслужбовців).

Стрімкий процес урбанізації, як фактор діяльності транснаціональної організованої злочинності, сприяє її зростанню та зміцненню. Основними аспектами впливу урбанізації є: концентрація населення та анонімність (великі міста надають сприятливі умови для приховування злочинної діяльності, а висока густота населення в мегаполісах ускладнює контроль з боку правоохоронних органів, дозволяє залишатися анонімними серед мільйонів мешканців), економічна нерівність та соціальні проблеми (урбанізація часто супроводжується соціальним розшаруванням, високим рівнем безробіття та маргіналізацією окремих груп населення, що полегшує вербування нових членів, особливо серед мігрантів та молоді), розвинена транспортна та фінансова інфраструктура (полегшує переміщення контрабандних товарів, наркотиків, зброї, нелегальних мігрантів та відмивання коштів через банки, офшори та комерційні структури).

¹ Роль міжнародних організовано-злочинних синдикатів у світовій економіці / Український Інститут політики. URL: <https://uiamp.org/uk/rol-mizhnarodnykh-orhanizovano-zlochynnykh-syndykativ-u-svitoviy-ekonomitsi>.

Транснаціональна організована злочинність активно використовує слабо контрольовані території як бази для своєї діяльності. До них відносяться: держави з нестабільними політичними режимами, зони конфліктів, слаборозвинені регіони або прикордонні території з обмеженою присутністю державних структур. Такі місця забезпечують кримінальним угрупованням безпечний простір для організації, координації та розширення незаконної діяльності на міжнародному рівні. Основними причинами чому слабо контрольовані території привабливі для транснаціональної організованої злочинності є: мінімальний ризик переслідування, використання місцевих ресурсів, вигідне розташування для здійснення злочинної діяльності, корупція та співпраця з місцевими владними структурами.

Висновки. Таким чином, підсумовуючи вищевикладене, можна констатувати, що транснаціональна організована злочинність, постала внаслідок ряду соціально-економічних, політичних, технологічних, демографічних та інших проблемних питань, які виникають у сучасному суспільстві. Цей перелік детермінант, що розглянуті в статті, не є вичерпним, проте він може стати основою для розробки сучасних методів для впровадження системного та стратегічного підходу в боротьбі з відтворенням організованої злочинності, зокрема її транснаціональних форм, як на національному, так і на міжнародному рівнях. Визначення таких підходів стане завданням подальших досліджень. Так само перспективним напрямом дослідження є проблема втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність на користь організованих угруповань транснаціонального характеру. Як засвідчує практика, діти нерідко стають жертвами їх кримінальної експлуатації за напрямами виробництва фальсифікату, торгівлі людьми тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. К. 1. К. : Ін Юре, 2007. 348 с.
2. Колесник В. А., Гора І. В., Попович І. І. Цифрова криміналістика в забезпеченні діяльності з протидії злочинності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право.* 2024. № 85. Т. 4. С. 65.
3. Корнякова Т. В. Кримінологія. Навчально-методичний посібник. Дніпропетровськ, 2013. 54 с.
4. Кримінологія (Загальна частина): навч. посіб. / [І. О. Бандурка, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та ін.]; за заг.ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2025. 616 с.
5. Кримінологія: Загальна та Особлива частини: підручник / І. М. Даньшин, В. В. Голіна, М. Ю. Валуйська та ін.; за заг.ред. В. В. Голіни. 2-ге вид. перероб. І доп. Х. : Право, 2009. 288 с.

6. Леган І. М. Сучасний стан та тенденції транснаціональної злочинності в Україні та світі. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 3. С. 378–381. URL: http://lsej.org.ua/3_2021/97.pdf.
7. Роль міжнародних організовано-злочинних синдикатів у світовій економіці / Український Інститут політики. URL: <https://uiamp.org/uk/rol-mizhnarodnykh-orhanizovano-zlochynnykh-syndykativ-u-svitoviy-ekonomitsi>.
8. Терлецький Є. В. Організована злочинність: сучасний стан протидії. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2024. Вип. 2 (55). С. 103–111.
9. Українське суспільство: міграційний вимір: нац. доповідь / Інс-т демограф. та соц. дослід. ім. М. В. Птухи НАН України. Київ, 2018. 396 с.
10. Cyber Mafia: dal Crimine Tradizionale alla Criminalità Digitale. URL: <https://www.ictsecuritymagazine.com/articoli/cyber-mafia-crimine-digitale/>

Стаття надійшла до редакції 03.03.2025

Olena S. HORASH

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Kyrylo O. CHEREVKO,

PhD in Law, Associated Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CRIMINOLOGY ANALYSIS OF CERTAIN MODERN DETERMINANTS OF TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME

The article is devoted to the determinants of transnational organized crime. The main types of criminogenic factors contributing to the emergence and activity of transnational organized criminal groups are considered. The author analyzes them and provides a brief description of the main types of determinants of criminal activity in terms of its content, such as: economic factors, political factors, social factors, technological factors, geographical and demographic factors.

Keywords: *organized crime, transnational organized crime, determinants, criminal activity.*

Олексій Миколайович ЛИТВИНОВ,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений працівник освіти України
(Національний аерокосмічний університет ім.
М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний
інститут», м. Харків)

Юрій Володимирович ОРЛОВ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

КОЛАБОРАЦІОНІЗМ: ОСОБЛИВОСТІ ДЕТЕРМІНАЦІЇ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ

Стаття присвячена дослідженню особливостей детермінації колабораціонізму в контексті російсько-української війни. Визначено мотиваційні типи колабораціонізму. Розгорнута пояснювальна модель фронтирності українського суспільства. Надано опис основним складникам фронтирів, пояснене значення фронтирної злочинності, до складу якого в тому числі потрапляє й кримінальний колабораціонізм. Запропоновано ключові ідейні елементи стратегії дефронтіризації українського суспільства, що передбачає агресивну соціокультурну інтеріоризацію у гуманітарній сфері, зміну мисленнєвих й праксеологічних установок.

Ключові слова: колабораціонізм, колабораційна діяльність, державна зрада, пособництво-державі агресору, війна, збройний конфлікт, фронтир, фронтирна злочинність, протидія злочинності, національна безпека, стратегія.

Постановка проблеми. Триваюча російсько-українська війна без

перебільшення є катастрофою всієї конструкції європейського лібертаріанства у його прикладному вимірі. По-перше, лідери цивілізованих країн світу прогавили появу у XXI ст. повноважного сучасного російського фашистського політичного режиму, тривалий час затуляли очі на його становлення, фактично поступаючись цінностями на користь економічних інтересів, чим значною мірою підважили установку на гідність. А саме остання, дозволимо собі зауважити, лежить в основі практик ціннісного смислотворення, що, як видавалось, відрізняє європейський цивілізаційний простір від деяких інших. По-друге, сам хід міжнародного збройного конфлікту на території України, його характер та інтенсивність, способи реагування на нього іноземних держав, міжнародних організацій розвіює залишки сумнівів у тому, що міжнародне право та його інституціональна структура вельми обмежені у своїй функціональності чинниками безпеки окремих країн, геополітичних регіонів. Античний зразок гідності Сократа принципово не екстрапольований на жодні колективні суб'єкти. Це – суто індивідуальна людська якість. Тож праві, вочевидь, ті мислителі, які здатні, передусім, побачити, зрозуміти, визнати моральну підставність однієї з ключових дилем російсько-української війни на четвертому році її тривання: «допущення ядерного конфлікту на території Європи заради перемоги України» VS «допущення програшу України заради виключення ядерного конфлікту на території принаймні Європи». Певна річ, можна і варто дискутувати з приводу змісту категорій «перемога» та «прогреш». Але ключове у цій дилемі інше: політичний істеблшмент України перебуває у парадигмі першого допущення з описаних двох. І це – позиція гідності. Проте чи можна її перенести на інші країни? Ясно, що ні. Саме тому, варто глибше замислитись над тим, що доцільно визнати перемогою у нинішній російсько-українській війні і на яких засадах здійснювати подальше державне будівництво? Цей крок буде першим для наступного розгортання концепту майбутнього проєкту України. І тут вельми доречним та показовим, таким, що маркує «мінні поля», є кримінологічне дослідження проблеми детермінації колабораціонізму, як феномену, що має винятково важливе сигнальне значення для перезаснування повоєнного українського республіканізму.

Під колабораціонізмом в цьому дослідженні розуміємо практики політико-кримінальної зради державних інтересів України на користь країни-агресора. Кримінально-правова рамка колабораціонізму визначається ст.ст. 111, 111-1, 111-2, 436-2 КК України. Кримінологічна оптика дослідження цих діянь з різною результативністю застосовувалася О. М. Бандуркою, В. С. Батиргарєєвою, І. Г. Богатирьовим, Р. А. Каторкіним, В. Я. Конопельським, О. М. Костенком, І. Г. Луценко, В. А. Мисливим, Є. О. Письменським, В. В. Шаблістим й деякими іншими українськими правниками. Отримані ними наукові відомості є вагомими та вартими на увагу. Однак не менш вагомими є й ті обставини, які вислизнули з поля зору науковців та досі залишаються у тіні.

Мета статті – виявити, описати та пояснити особливості

детермінаційного комплексу колабораціонізму в контексті російсько-української війни, на підставі чого сформувані пропозиції щодо концептуальних засад протидії його відтворенню.

Виклад основного матеріалу. Аналізуючи фактори поширення колабораціонізму в умовах російсько-української війни, дослідники, зазвичай, акцентують увагу на тривалій підривної діяльності російської федерації проти України, що була розгорнута задовго до початку збройної агресії та охоплювала чимало напрямів, включно з інформаційним. Так, наприклад, І. Г. Богатирьов воліє виділяти такі чинники колабораційної діяльності: 1) тридцятирічна пропаганда російської федерації в засобах комунікації щодо української нації і про переваги «руського міра»; 2) запит певної частини населення країни на соціальну справедливість у суспільстві; 3) криміналізація суспільства; 4) латентність вчинення колабораційної діяльності, яка, на жаль, під час війни, і особливо в період окупації, залишається неврахованою та прихованою¹.

Є. О. Письменський, розмірковуючи у цьому ж руслі, виділяє такі передумови колабораціонізму: а) тривала та спланована підготовка до окупації (зовнішні чинники); б) особливості суспільно-політичного розвитку довоєнної України (внутрішні чинники), що насамперед визначаються наявністю усталених проблем державотворення та пов'язуються з підривом її обороноздатності (перманентні соціально-політичні й економічні кризи, панівний популізм тощо); в) постсовєтський спадок та прихильність до ідеології «русского міра» (історичні та ідеологічні чинники)². Так само й Р. Каторкін формує бачення детермінант колабораційної діяльності у межах ворожого впливу росії та корисливості самих колаборантів. Відтак до переліку криміногенних факторів відповідного спрямування він включає такі: «...Російська пропаганда, котру проводить держава-терорист у межах інформаційної війни проти України; соціально-економічні чинники, викликані війною; недоліки у сфері національно-патріотичного виховання; прогалини у чинному законі про кримінальну відповідальність»³.

З нашої ж перспективи колабораційна діяльність та колабораціонізм загалом – це симптом, атрибут набагато складнішої проблеми, аніж та, що бачиться при первинному погляді. Не зважаючи на велику спокусу пов'язати її з винятковою аморальністю, інколи, навіть, ментальною неповноцінністю, глупством колаборантів, допитливий розум повсякчас не задовольняється цими тривіальними, інколи принизливими тезами й вимагає глибшого мисленнєвого занурення. Кожен, хто вдасться до

¹ Богатирьов І. Г. Кримінально-правові та кримінологічні виміри колабораційної діяльності в Україні в умовах воєнного стану. *Публічне право*. 2023. № 1 (49). С. 57–64.

² Письменський Є. О. Масштаби колабораціонізму в Україні та передумови поширення цього явища // Колабораціонізм на тимчасово окупованих територіях: проблеми правової оцінки, гарантування прав і свобод людини та реінтеграції територій : Матер. наук.-практ. кругл. столу (6 жовтня 2023 р., м. Харків). Харків, 2023. С. 8–10.

³ Каторкін Р. Детермінанти колабораційної діяльності. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2024. № 1 (128). С. 44.

комплексного, системного аналізу детермінаційного комплексу колабораційної діяльності, змушений буде схилитись перед неспростовністю тієї обставини, що він, цей комплекс, при всій своїй насиченості чинниками агресивної політики РФ, її підривної діяльності, дезінформацією, пропагандою, ситуативними факторами, пов'язаними з окупацією, все ж має в своїй основі дещо фундаментальне, принципове, те, що характеризує соціальний стан українців як такий. Йдеться про соціальну дезінтегрованість, про ситуацію, коли найголовніші соціальні конвенції, що фундують суспільний договір, стають предметом дискусії (а ще гірше – коли не стають й проблема заганняється у тінь)¹. І головне питання у тому, що зумовлює цю дезінтегрованість?

Зауважимо, що колабораціонізм має суто конструктивістську природу. Дещо перефразовуючи відому думку П. Сорокіна про зміст злочинності, можна стверджувати, що в природі не існує нічого такого, що за своєю сутністю, *sui generis*, було б колабораціонізмом. Останній є виключно продуктом оцінювання, результуючою погляду зсередини деякої, неуніверсальної, системи координат. Передусім йдеться про контрпозицію в умовах війни. Аналітики УГСПЛ справедливо підкреслюють, що в широкому значенні колабораціонізм означає співпрацю населення держави з ворогом, в інтересах ворога і на шкоду самій державі. Отже, можна стверджувати, що колабораціонізм передбачає існування ворога, що, в свою чергу, означає зв'язок між колабораціонізмом і війною, збройним конфліктом. Допоки відносини між двома чи більше державами не включають ведення війни, співпраця населення однієї держави з державою, яка все ще не визнана ворогом, не вважається колабораціонізмом, хоча й може визнаватися злочинною². При цьому, якщо політичний, економічний, адміністративний, трудовий, військовий колабораціонізм є функціонально-конструктивістським і його цілком можливо зрозуміти з раціоналістичних позицій, то інформаційний (ч. 1 ст. 111-1 КК України, а також ст. 111-2 КК України – в частині підтримки рішень та/або дій держави-агресора) – морально-релятивним. Так само конструктивістським, але не за функціональною субстанційністю, а за моральною домінантою смислотворення.

Певна річ, вони можуть поєднуватись. І поєднуються, часто проявляючись у виді сукупності відповідних кримінальних правопорушень, передбачених різними частинами ст. 111-1 КК України. Але головне тут не стільки юридична кваліфікація, скільки розуміння неонтологічної, а, отже,

¹ Орлов Ю. В. Фронтирність українського суспільства як фактор колабораційної діяльності // Соціальні та правові аспекти протидії колабораційній співпраці з представниками держави-агресора в умовах війни : Матер. міжнар. наук.-практ. конф. (21 лютого 2025, м. Харків) / Харківський національний університет імені В. Н. КрАЗіна ; Інститут Служби безпеки України Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2025.

² Нові підходи до відповідальності за колабораціонізм. Аналітика від експертів УГСПЛ / Українська Гельсінська спілка з прав людини. 2024. 21 серпня. URL: <https://www.helsinki.org.ua/articles/novi-pidkhody-do-vidpovidalnosti-za-kolaboratsionizm-analytika-vid-ekspertiv-uhspl/>

метафізичної природи колабораціонізму, основних, найбільш поширених, його видів. Та й навіть на дослідницькому рівні, на рівні мови закону, вже виявляється моральний релятивізм.

Варто погодитись із тим, що не існує теоретично нейтральної мови спостереження¹. Тому, коли ми говоримо, про колабораціонізм, вже на дескриптивному рівні виявляємо свою морально-правову позицію осуду агресії, співпраці з державою-агресором. І якби цю формулу пред'явити будь-якій притомній людині поза контекстом російсько-української війни, ми б говорили про надкультурний імператив, себто таку позицію, для якої культурні, контекстуальні відмінності виявляються не значимими. Однак як тільки з'являється контекст – ми переходимо на концептуальний рівень роботи, на якому інтерпретація фактів відіграє ключову роль у продукуванні відмінностей, неузгодженостей та, зрештою, у руйнації надкультурності ціннісного твердження, занурення його до щільного локального культурного контексту.

Універсальність може бути досягнута тільки ціною абстракції, тобто абстрагування від будь-якої конкретної форми соціального життя². Хоча, справедливості заради, й варто відмітити, що нормативні абстракції – це ідеал, який ніколи не досягається, адже норми є соціальними. У сфері соціальності абстракції завжди редукуються до індивідуального рівня вираження, прив'язаного як до контексту, ситуації, так і до особистості. Тому правий, вочевидь, Ш.Госепат, який стверджує, що спроби втілити теоретичні абстракції у сфері соціального позбавляють людей індивідуальності; все, що може утворювати характерну ідентичність (певні інтереси, почуття тощо) абстракцією крадеться. З цих позицій люди стають надто однаковими, щоб бути одне для одного привабливим чи огидним. Інакше кажучи, подальшим результатом абстрактності є атомізм³. І тоді знову з'являється можливість побачити подібності, спробувати узагальнити їх та висловити твердження, що різні структури виконують однакову функцію; але ми не можемо постулювати загальнокультурну єдність, доки ми таку не відкриємо. Проте, щоб відкрити щось подібне, ми маємо постати перед барвистим різноманіттям випадкових звичаїв і традицій, які розпорошені всередині живої, пульсуючої людської спільноти⁴. Вважаємо висловлені зауваги такими, що мають істотне методологічне значення, яке полягає у стратегії формування спільноти (спільноти) не просто через визнання відмінності, а через користування з неї, через включення її як принципу та засновку запобігання і колабораціонізму, і майбутнім національним розпорошенням у зв'язку з агресивно-підривною діяльністю російської федерації.

До цього принципу і підходу (засади) ми ще повернемося. Тут же

¹ Філософія прав людини / За ред. Ш. Госепата та Г. Ломана ; пер. з нім. О. Юдін та Л. Доронічева ; за наук. ред. О. Хоми. К. : Ніка-Центр, 2016. С. 259.

² Marx K. Zur Judenfrage. Norderstedt : Bod - Books on Demand, 2009. S. 41–68.

³ Філософія прав людини / За ред. Ш. Госепата та Г. Ломана ; пер. з нім. О. Юдін та Л. Доронічева ; за наук. ред. О. Хоми. К. : Ніка-Центр, 2016. С. 256–257.

⁴ Там само. С. 257

наголосимо на тому, що найголовніша, центральна зона проблематизації детермінації колабораціонізму розгортається у просторі конструювання контекстів, тобто мислення, дискурсу, ціннісних інтерпретацій та афектацій. Тож йдеться про лінії соціально-буттєвих розламів, що маркують ідентичнісно-групові відмінності. Саме на рівні соціальностей (контекстів) та солідарності з одного боку і відмінностей, опозиційності та конфронтації – з іншого, слід шукати кореневі причини колабораціонізму.

При цьому варто визнати, що емпірична база, кримінальна статистика, слідча і судова практика за ст. 111-1 КК України засвідчує особистісно-мотиваційну багатогранність колабораціонізму. У загальних рисах, саме за мотиваційним критерієм, можливо описати три типи колабораціонізму:

1) ідейна діяльність, що проявляє *ідейний колабораціонізм* (індоктриновані кримінальні практики);

2) адаптивно-раціоналістична діяльність – пристосування й домінування чинників економічної, ситуативно-побутової раціоналізації поведінки в умовах окупації (*адаптивний колабораціонізм*). Часто така лінія поведінки виявляється «вимушено-добровільною», у тому розумінні, що домінантними стають особистісно значущі фактори: збереження власного місця проживання в окупації, неможливість (з об'єктивних чи суб'єктивних причин) залишити осіб похилого віку, які потребують догляду, психологічна неготовність до радикальної зміни обстановки проживання тощо, що сполучається з потребою забезпечення життєдіяльності у співпраці з країною-агресором на окупованих територіях;

3) раціонально-егоїстична діяльність, коли ситуація окупації та запит ворога на співпрацю з місцевим населенням окупованої території розглядається як можливість для просування соціальним ліфтом, утвердження у новій, більш значущій, високій соціальній ролі, задоволення потреби у визнанні. В. Я. Конопельський безспідставно стверджує, що за результатами розслідування кримінальних проваджень про колабораційну діяльність було встановлено, що суб'єктами розглядуваного суспільно небезпечного діяння є особи, які його вчиняють не тільки і не стільки з політичних мотивів, скільки з корисливої зацікавленості¹. Тобто колаборація з країною-агресором сприймається як інструмент досягнення тих особистісних цілей й отримання тих вигід, які не були досягнуті й отримані у взаєминах з «материнською» державою (*егоїстичний колабораціонізм*)².

Умовою другого й третього типів колабораціонізму є криза соціальної ідентичності. Для першого ж – навпаки – активна контрідентичність. Отже,

¹ Конопельський В. Я. Криміногенна детермінація колабораціонізму в Україні // Актуальні питання кримінально-правової кваліфікації, документування та розслідування колабораціонізму : Матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 21 лип. 2022 р.). Одеса : ОДУВС, 2022. С. 50.

² Орлов Ю. В. Фронтирність українського суспільства як фактор колабораційної діяльності // Соціальні та правові аспекти протидії колабораційній співпраці з представниками держави-агресора в умовах війни : Матер. міжнар. наук.-практ. конф. (21 лютого 2025, м. Харків) / Харківський національний університет імені В. Н. Кравцова ; Інститут Служби безпеки України Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2025.

те, що єднає всі три типи колабораційної діяльності – ідентичнісна дезінтеграція, розмежованість на рівні політичного об'єднання людей. Цілком зрозуміло: найнебезпечнішим є перший, ідейний. Причому настільки, що не обмежується тільки ситуацією окупації, а проявляється й поза окупованими територіями, про що наочно свідчить слідча і судова практика застосування ч. ч. 1 та 2 ст. 111-1 КК України. Однак не це головне, а інше: доводиться констатувати, що українське суспільство не є однорідним у своїх ціннісно-політичних орієнтаціях та установках. Намагання структурувати наукове уявлення про вказану неоднорідність виводить на оперування категорією «фронтір». І саме фронтірність постає однією з тих якостей українського суспільства, що найбільшою мірою детермінує колабораційну діяльність.

Під фронтіром у культурологічних та міждисциплінарних студіях прийнято розуміти кордон й прикордоння, цивілізаційне порубіжжя, територію зіткнення відмінних уявлень про належне. Сутність фронтіру як історичного феномену полягає в тому, що певні аутсайтери уявляють деяку територію як вільну, вторгаються та заселяють її, відтак започатковують процеси, котрі за сприятливих умов породжують нове суспільство¹. Фронтіри, як зони трансформативної взаємодії між системами, – стверджував Чепел, – допомагають підглянути процес етногенезу, за допомоги якого культурна спільнота відмежовує себе від уявних «інших»². Втім одразу ж зауважимо, що фронтірність українського суспільства допоки не ставала об'єктом ґрунтовних та усебічних досліджень, а надто у фокусі впливу на неї фактору війни. Варто відмітити, що проблема «фронтір – ідентичність – націоналізм» лише двічі була предметом спеціального обговорення на рівні симпозіуму – а саме 1977 р. на конференції в Університеті Індіани «Фронтір та міжетнічна ситуація» (матеріали не видано) і 1992 р. на невеличкій конференції «Формування етнічних ідентичностей у фронтірних суспільствах» і Оклагомському університеті³.

В. В. Кравченко, з'ясувавши генезу поняття «Україна», від «Русі» до «Малоросії», а відтак від «Малоросії» чи до «Росії» чи до «України» в ХІХ ст., «між Україною та Росією» в ХХ столітті, простежив змагання трьох концепцій ідентичності – «радянсько-православної» («донаціональної», «східнослов'янської»), української етнокультурної (національної), «європейської» («постнаціональної») – в ХХІ ст.⁴ Взаємодія цих трьох (щонайменше) концепцій, недостатня інтеграція як наслідок слабкої

¹ Чорновол І. Компаративні фронтіри: світовий і вітчизняний вимір : монографія / Наук. ред. Леонід Зашкільняк. К. : Критика, 2015. С. 257.

² Chappell D. A., *Ethnogenesis and Frontiers. Journal of World History*. 1993. Vol. 4 (2). P. 267.

³ Чорновол І. Компаративні фронтіри: світовий і вітчизняний вимір : монографія / Наук. ред. Леонід Зашкільняк. К. : Критика, 2015. С. 253; Орлов Ю. В. Фронтірність українського суспільства як фактор колабораційної діяльності // Соціальні та правові аспекти протидії колабораційній співпраці з представниками держави-агресора в умовах війни : Матер. міжнар. наук.-практ. конф. (21 лютого 2025, м. Харків) / Харківський національний університет імені В. Н. Кравченка ; Інститут Служби безпеки України Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2025.

⁴ Кравченко В. В., Мусієздов А. А., Филиппова О. А. Представления о Пограничье и практики их использования, Вильнюс: Европейский гуманитарный университет, 2012. С. 10–94.

модернізації, розмиті культурні та політичні ідеали тощо дали В. В. Кравченку підстави трактувати Україну як «унікальну модель» для дослідження феномену порубіжжя¹.

Безумовно, феномен порубіжжя не міг не вплинути на політичну ідентичність українців. Тим паче, що це порубіжжя є іманентною рисою самої України, яка, як небезпідставно зазначає С. М. Плохій, протягом своєї історії Україна була кордоном не лише різних державних утворень, а й – ще важливіше – різних цивілізаційних і культурних зон. Вона завжди була прикордонною зоною між євразійськими степами, де жили кочовики, і заселеними лісовими територіями. Київ, майбутню столицю України, засновано як прикордонний пост між цими двома світами. Боротьба за виживання зі степовиками та подальша колонізація степу – одна з найважливіших тем української історії, хоч історія «рухливого кордону» України – місця взаємодії держав, поселенців і кочовиків – так і не знайшла свого Фредерика Джексона Тернера чи Герберта Юджина Болтона². Водночас можна стверджувати, що століття прикордонної історії спричинили розмитість і фрагментованість української ідентичності³.

Люди на фронтірі, як засвідчують антропологічні й культурологічні дослідження І. Копитова, О. Латимора, Дж. Тернера, виявляють схильність до наслідування та відтворення практик метрополії, або тієї, від якої вони відірвалися, або тієї дійсної чи удаваної, з якою себе пов'язують. Неважко провести паралелі між цими соціальними якостями, виведеними з дослідження американських, африканських та азійських фронтірів, та українськими євроінтеграційними практиками з одного боку, й практиками колаборації з російською федерацією, як проекцією, осучасненою реплікою колишньої радянської метрополії.

Відтак є підстави вести мову щонайменше про два фронтіри, які умовно можна позначити як східний та західний, поміж якими пролягають *три простори* консолідації, взаємного визнання та відрізнення. У цих просторах реалізуються *три* соціальні сюжети, що мають відмінності в історіях, дискурсах, символах, цінностях. Вперше вони наочно проявились у період національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. й відтоді не сходять зі сцени українського державотворення. Умовно їх можливо назвати євроінтеграційний (проєвропейський), російсько-інтеграційний (проросійський) та самостійницький (націю-автономістський). І оскільки йдеться про соціальні сюжети, остільки слід визнати енергетичну зарядженість цих місць розгортання соціальної діяльності, мислення, конструювання дійсності. Відмінність, різниця енергетичних потенціалів породжує напруженість, конфліктогенність. Остання в певній своїй частині, найбільш чутливій до установок на домінацію та підкорення, розряджається через кримінальну активність, так звану *фронтирну злочинність*. Предметні

¹ Там само. С. 253.

² Плохій С. М. Між історією та нацією: Павло Роберт Магочій і переосмислення української історії. КРИТИКА: міжнародний огляд книжок та ідей. 2011. № 9–10. С. 28.

³ Там само. С. 29.

контури цієї діяльності визначені ознаками низки складів кримінальних правопорушень, передбачених двома групами статей КК України: 1) ст. ст. 109, 110, 111, 111-1, 111-2, 114-1, 114-2, 435-1, 436-1, 436-2 (виключно або переважно фронтірні кримінальні правопорушення); 2) п. 14 ч. 2 ст. 115, ч. 2 ст. 121, ч. 2 ст. 122, ч. 2 ст. 126, ч. 2 ст. 127, ч. 2 ст. 129, ст. 161, ч. 2 ст. 297, ст. ст. 438, 442, 442-1 (варіативно фронтірні кримінальні правопорушення). Друга група об'єднує у собі кримінальні правопорушення на ґрунті ненависті за ознакою політико-національної ідентичності¹. У цьому ряді кримінальних правопорушень саме колабораційну діяльність слід віднести до сигнальних девіацій, тенденції відтворення яких є найбільш показовими, особливо в умовах триваючого збройного конфлікту.

Цікаво відмітити, що первинна гіпотеза про те, що війна має «приглушити» ефекти фронтирів за рахунок, перш за все, очевидності російської агресії, ідейної дискредитації та депопуляції проросійського соціального сюжету, не підтвердилась. Більше того: завдяки фактору конкуруючої віктимності можна стверджувати, що фронтири, «зрошені кров'ю», ще більшою мірою поглибились, контакти на них радикалізувалися. Динаміка відтворення злочинності в межах першої групи наочно засвідчує значну інтенсифікацію кримінальної активності, починаючи саме з 2022 р. Усереднене значення щорічного приросту колабораційної діяльності – 28 %, виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників (ст. 436-2 КК України – 10,1 %, виготовлення, поширення комуністичної, нацистської символіки та пропаганда комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів (ст. 436-2 КК України) – 2,3 %². Отже, фронтири лишаються стійкими, а травма війни ще більшою мірою їх дистанціює.

З цього випливає декілька важливих (і не лише для кримінології, а й для всього українського суспільства) висновків, врахування яких може сприяти виживанню української держави у міжнародно визнаних кордонах.

По-перше, варто змінити мисленнєву й праксеологічну установку: здійснити перехід від оперування гаслами єдності до складнішої мисленнєвої діяльності в осягненні єдності у багатоманітності з подальшим розгортанням практик у сфері формування та реалізації політики пам'яті, гуманітарної політики загалом. Нездатність працювати зі складністю, незмінні намагання її спростити завжди призводили до руйнівних наслідків: у період національно-визвольних змагань – до краху державотворчого проєкту³; протягом радянської доби – до накопичення внутрішнього

¹ Орлов Ю. В. Стратегічні засади протидії фронтірній злочинності у перспективі миру в Україні // Сучасні проблеми розвитку авіаційно-космічної галузі України: інженерія, бізнес, право : Міждисциплін. наук.-практ. конф. (м. Харків, 5 листопада 2024) / Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут». Харків, 2024. С. 199.

² Там само. С. 200.

³ З історико-змодельованих спогадів Гетьмана Павла Скоропадського про спілкування з Євгеном Коновальцем: «...Зрештою, чого було сподіватися від цього вузького погляду принципового українця-галичанина? Звідки йому було взяти розуміння усієї складності суспільного устрою країни, уявлення про

протестного потенціалу, явища дисидентства та, зрештою, руйнацією імперії (помилка імперії, що надала шанс для суверенної України). І кожного разу фронтами нехтували, воліли домінувати над ними, стискати до мономоделі.

По-друге, слід *діагностувати, описати* зміст, межі фронтів та відділених ними просторів, соціальних сюжетів. Доки нам достеменно не відомі їх ані якісні, ані кількісні параметри. Лише у найбільш загальних рисах ми поки що можемо говорити про три соціальні сюжети.

По-третє, *пояснити* їх етіологію, динаміку, детермінаційний комплекс. При цьому ясно, що йдеться передусім про детермінацію світоглядних компонентів у політично значущій сфері. Так само ясно і те, що вже зараз можна говорити принаймні про 5 груп відповідних факторів:

1) історично зумовлений мультикультурний ландшафт України, в тому числі й через радянську антигуманну політику «вимішування українства» з території України, керованого соціально-демографічного заміщення територій представниками некорінних народів, переміщених з інших республік колишньої «імперії зла». Але не тільки. Не варто забувати й про більш ранні періоди природніших міграційних процесів та культурної дифузії XII–XIX ст.ст. (архітектура, топоніми Одеси, Чернівців, Львова, Луцька, Кам'янець-Подільського, Києва, Харкова та багатьох інших міст, а також пам'яті професійних і творчих спільнот – наочне тому підтвердження);

2) ресентимент (комплекс «величі – жертвовності»), спрямований на концепт української держави;

3) травматичний патерналізм та конкуруюча віктимність;

4) каскад соціально-інженерійних факторів (дезінформація, фальсифікація, фреймінг, сугестія, стимуляція постпам'яті тощо), продукованих російською федерацією з метою конструювання докси, нігілістично ворожої до держави України;

5) прорахунки у державній гуманітарній, інформаційній політиці, *звуження* уявлення про Україну, нехтування її фронтірністю (яка, до речі, є нормальним станом усіх багатокультурних незмодернізованих спільнот¹), пасивність, реактивність та *хибна дзеркальність* у роботі проти агресора саме в гуманітарній сфері.

З перелічених груп факторів об'єктивно можна впливати на всі, окрім першого. І саме вони (піддатливі впливові) вже мають стати об'єктом спрямування інтелектуальних зусиль при розробці концепції перехідного правосуддя для України, передусім за таким компонентом як встановлення історичної правди (відповідні напрацювання щодо орієнтацій такої

яку він склав через контакти винятково з українськими діячами? Що він міг знати про російську інтелігенцію Києва, про кадетів та офіцерів, досі вірних імператору? Про поляків, які співали своєї і готові були піти під німців? Про євреїв, готових стати хоч би й на бік більшовиків, аби не українців?..» – див.: Михайлова О. Перегляд. Роман. К.: Laugus, 2019. С. 121.

¹ Чорновол І. Компаративні фронтири: світовий і вітчизняний вимір : монографія / Наук. ред. Леонід Зашкільняк. К.: Критика, 2015. С. 272–273.

діяльності вже існують у вітчизняній кримінології¹). Проте слід визнати і те, що саме перший, недоступний до *керуваної* зміни фактор, є базовим по відношенню до інших. Міжпоколінна ретрансляція ворожої для України соціальної міфології, чи то пак міфологем, у тривалій перспективі може бути елімінована у поєднанні двох чинників: природний хід часу та цілеспрямована діяльність щодо конструювання більш привабливого, орієнтованого на майбутнє, «з доданою вартістю» проекту «Україна»².

Зрештою, за влучним зауваженням І. Чорновола, не варто забувати й про парадоксальність падіння Римської імперії: не імперія поглинула фронтір, а фронтір поглинув імперію³. В нашому ж випадку – головна зброя – складне мислення, що дозволить самостійно працювати із власними фронтами. В іншому випадку – з ними буде працювати ворог.

Дотримуючись установки на ускладнення мислення та враховуючи викладені вище методологічні зауваги, підкреслимо, що описані фронтіри не варто сприймати як інкапсульовані зони розрізень. За різними параметрами й різною мірою вони є конвергентними, обмежено послуговуються зразками одне одного. І ця обставина має фундаментальне значення не тільки для формування стратегії протидії фронтірній злочинності, в тому числі колабораціонізму, а ширше й масштабніше – стратегії державного будівництва в українському інтербелумі, платформи загальносоціальної протидії злочинності, кримінологічної безпеки. Чи здатні ми до розбудови такої платформи – залежить, передусім, від досягнення феномену українства. Не більше і не менше. Саме така фундаментальна, мультидисциплінарна і, перш за все, філософська (підкреслимо – не історична, бо всі історичні студії завершуються політично, у сенсі колійного фрейму подій та їх інтерпретації) задача стоїть перед українцями. Задача – неординарна й така, яка ще жодного разу не була вирішена (а може навіть і поставлена) на вищому рівні публічного адміністрування у його зв'язку з інтелектуальною елітою нації. Тому, в жодному разі не претендуючи на можливість її вирішення на сторінках цієї наукової розвідки, спробуймо висловити лише кілька міркувань орієнтуючого характеру з цього приводу.

Зокрема вважаємо, що має бути поставлена дослідницька і гуманітарно-прикладна мета дефронтіризації українського суспільства. Треба мати сміливість після заявленого гасла «Україна – єдина!» зробити наступний крок та стверджувати: «Україна – складноєдина!». Пізнання цієї складності – вихідний пункт для досягнення феномену українства, керування

¹ Орлов Ю. В. Повоєнний транзит України: матриця криміногенних ризиків перехідного правосуддя. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 2 (32). С. 211. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.2.13>.

² Орлов Ю. В. Фронтірність українського суспільства як фактор колабораційної діяльності // Соціальні та правові аспекти протидії колабораційній співпраці з представниками держави-агресора в умовах війни: Матер. міжнар. наук.-практ. конф. (21 лютого 2025, м. Харків) / Харківський національний університет імені В. Н. Кравіна; Інститут Служби безпеки України Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2025.

³ Чорновол І. Компаративні фронтіри: світовий і вітчизняний вимір: монографія / Наук. ред. Леонід Зашкільняк. К.: Критика, 2015. С. 274.

його збереженням (а це – виклик в контексті геноцидальної, ідентоцидальної політики росії по відношенню до української політичної нації), розвитком. Корисним для виконання цих задач націоінтеграційного спрямування, як видається, може бути розгортання мислення не у горизонталі типу «Схід – Захід», «Харків – Львів», а у вертикалі типу «Київ – Одеса». Довкола цієї історико-культурної осі має закручуватись складне смислотворення України, до поля тяжіння якого окрім, власне, етно-культурних, етно-національних українських зразків потрапляють не пояснювані та не привласнювані з позицій саме етно-національної пам'яті історії та пам'яті професійних спільнот, міст, регіонів, локально-продуктивні (для територій України) та впливові грецька, єврейська, польська, австрійська, німецька, французька, кримсько-татарська, румунська, угорська та інші культури, практики яких й до сьогодні складають архітектурне, мистецьке, лінгвістичне, інтелектуальне надбання українського народу. Історичний центр Одеси – яскравий тому приклад.

Отже, йдеться про стратегію політико-національного розширення через культурну інтеріоризацію. Тобто не експансію, що передбачає підкорення, а саме через інтеріоризацію, *інтелектуальне* (виходячи із широкоформатного конструкту української політичної нації) *привласнення* результатів побутування тих культур, які у різні часи практикувалися на території сучасної України. Звідси прийде і прийняття історій України у солідарному взаємовизнанні. Принципова відмінність від шовіністичного російського експансіонізму – принцип недомінування, свободи й республіканізму. Варто, нарешті, позбутися постколоніального синдрому та сформувати власну складно-концептуальну позицію українства як соціокультурного та політично тяглого феномену, набагато ширшого за змістом, *історіями*, аніж той, який може бути побаченим з перспективи проявлених наразі фрагментів гуманітарної політики.

Таким чином, фронтірність українського суспільства, існуючи об'єктивно, стає проблемою тільки в оптиці фракційного (партикулярного) імперативу політики домінування, культури відміни. Цей імператив є монологічним конструктом і приблизно може бути сформульований так: з точки зору національних інтересів, що визначаються як (...) і ніяк більше, єдино вірним слід визнати такий підхід до історії України та вектору її політичного розвитку, який визнає (...) і ніяк більше. Власне кажучи, – це є прояв провансальності (як мовив це В'ячеслав Липинський), а тому й агресивності до іншого, що є, якщо вірити Юрію Шевельову, одним із трьох зол (поруч з кочубеїщиною та росією), відмітною рисою національного характеру українців. Власне саме Ю. Шевельов, будучи в еміграції, у Бостоні в 1954 р., писав: «Три страшні вороги українського відродження – Москва, український провінціалізм і комплекс Кочубеїщини – живуть і сьогодні. Запекла ненависть Михайла Драгоманова не знищила українського провінціалізму. Запекла ненависть Дмитра Донцова не знищила Москви.

Запекла ненависть В'ячеслава Липинського не знищила комплексу Кочубеївщини. Сьогодні вони панують, і вони урочисто справляють ювілей Переяслава. Москва підкреслює русско-украинские культурные связи. Не будемо їх заперечувати. Вони були і є. Хіба салдати по два боки лінії фронту не зв'язані між собою? Вони зв'язані на життя і смерть. Історія культурних зв'язків між Україною і Росією — це історія великої і ще не закінченої війни. Як усяка війна, вона знає наступи і відступи, знає перекинчиків і полонених. Історію цієї війни треба вивчати. Чому б не видати солідну збірку праць про українсько-російські культурні зв'язки як вони були, а не як їх препарує Москва чи наш власний провінціалізм?»¹. Заклики zostалися не почутими. А між тим, не помилилось, вважаємо, якщо стверджуватимемо, що в українсько-російському культурному контексті Ю. Шевельов закликав обійняти агресивну-привласнюючу, лідерську позицію. І лише провінціальна ненависть та вузько-правий політико-культурний ухил соціальних практик не дають змоги цього зробити.

Альтернативи за такого підходу визнаються культурними аберациями, результуючими впливу імперій, а тому наслідком нерозвиненої національної свідомості фактичних жертв імперіалізму, тоталітаризму. Водночас без таких альтернатив концепт української політичної нації виглядає прогальним. Ці прогалини слід осмислити, наповнити об'єктивним (не міфологічним) змістом та включити останній до націєвірних смислів українства. Безумовно, при дотримання розумних меж та із застосуванням необхідних і достатніх інструментів протидії російсько-шовіністичній пропаганді.

Підкреслимо: мисленнєва матриця описаного вище імперативу притаманна, як правило, структурам докси, є продуктом монологічної свідомості. В контурах останньої республіканізм неможливий. Водночас мало що було б таким хибним, як вважати, що в умовах повномасштабної війни об'єктивно можливим є діалог з приводу гуманітарних засад суспільного договору. Надто сильним є страждання українського народу, глибинною є травма війни. Цілком закономірною реакцією на екзистенційну загрозу є згорання діалогу на користь мобілізації та консолідації у спротиві агресорові. Але рано чи пізно, проте все ж доведеться заспокоїти збуджену свідомість і дух, вивести їх зі стану тривожності, стресу і стати до розбору причин того, що сталося, в тому числі та зокрема того, чому певна й не мала частина наших співгромадян не поділяє того імперативу, фракційні межі якого виявилися не сумісними з їх ідентичнісними рисами. І цілком можливо, що виявиться чимало фактів «співжиття» із ментальними чужинцями, що тільки номінально мали громадянство України. Але, як засвідчує досвід численних соціально-психологічних досліджень (зокрема, Дж. Уілсона, Дж. Келлінга та ін.), не меншою виявиться частина і тих колаборантів, хто не визначився із

¹ Шевельов Ю. Москва, Маросейка // Триптих про призначення України / Упоряд. В. Скларова, Т. Данько; передм. А. Порохівник. 3-е вид., стер. Харків: Видавець Олександр Савчук, 2023. С. 18.

власним політичним імперативом і на кого істотний вплив чинить ситуація, в тому числі політико-культурна. І саме ця частина наших громадян може і має бути охоплена керованими заходами, похідними від втілення у життя розширеного концепту українства.

З приводу останнього – можливо розгорнути інтелектуальну роботу за напрямом осмислення та конструювання України як політії (С. Дацюк, Т. Бебешко, Ю. Чудновський, Ю. Нікітін), універсуму свободи, зорієнтованого на уселюдство. Результатом такого розгортання цілком імовірно може стати позбавлення антиукраїнського сегменту російських пропагандистських систем логічного (навіть на рівні міфологем) підґрунтя, підстав та, зрештою, привабливості в силу безкорисності та безглуздості. Це, втім, вимагатиме сміливих (хоча й виключно з точки зору кон'юнктури) політичних кроків по роботі з оновлення (осмислення) суспільного договору, формату національної пам'яті. Але політичні кроки – справа вторинна. Первинним є інтелектуальний рух. Чи стане дослідницької сміливості запропонувати позаколоніальний формат національної пам'яті? Основна ідея тут така: Україна – простір історичної самодостатності й самоврядності, недомінування, свободи та визнання гідності у багатоманітності. Цей простір у різні часи входив до складу різних державних утворень, які в тому числі інтенсивно пригнічували етно-українське начало політії. Але наслідком важливо тут побачити не тільки моральне право відновити пригнічене, а компенсувати завдану шкоду за рахунок збагачення базового засновку, інтеріоризації до нього культурних, інфраструктурних, урбаністичних, технологічних, економічних впливів імперій, що владарювали на українських територіях. Коли мисленнєвий масштаб колишньої метрополії перебільшує інтелектуальну претензійність імперії, тоді останній приходить остаточної кінець.

Висновки. Парадоксальним чином Україна може збагатитися російсько-советською імперією та поглинути, «перетравити» її, вмонтувавши (а не заперечуючи) її слідову картину (певна річ, вихолощену на предмет наявності в ній морально не прийнятних персонажів і сюжетів, в тому числі як наслідок державного осуду злочинців комуністичного режиму) у свій концепт. І тут варто наголосити, що за Ж. Дельозом концепт – мислеформа, яка позбавлена енергетики. Може й так. Але смислова передзаданість творення концепту здатна наситити його енергійністю діяльнісного втілення, руху думки й духу, адже така передзаданість означає його устремління у майбутнє, зв'язок часів і просторів. Тож оперування концептом українського універсуму здатне виконати творчу функцію, *спонукаючи* до активності. Чи не вперше, таким чином, ми пред'являємо не жертвне, ресентиментарне, а творчо-агресивне бачення історії та сутності України. Головне те, що з нього випливає в контексті предмету нашого дослідження не заперечення, але обґрунтування можливості інтегрувати до нового концепту України тих дискурсивно-символічних, смислових просторів людського буття, які більшою мірою проростають зі спадщини імперської присутності. Привласнення та українізація (у широкому

значенні) цих просторів позбавить нашого ворога, російську федерацію, вельми чутливого інструменту впливу на ту частину громадян України, які історично, географічно більше пов'язані з постімперськими ресурсами, спадщиною. Переконані, така стратегія може дати позитивний результат як у справі запобігання колабораціонізму, так і зміцнення національної безпеки України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Богатирьов І. Г. Кримінально-правові та кримінологічні виміри колабораційної діяльності в Україні в умовах воєнного стану. *Публічне право*. 2023. № 1 (49). С. 57–64.
2. Каторкін Р. Детермінанти колабораційної діяльності. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2024. № 1 (128). С. 44–51.
3. Конопельський В. Я. Криміногенна детермінація колабораціонізму в Україні // Актуальні питання кримінально-правової кваліфікації, документування та розслідування колабораціонізму : Матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 21 лип. 2022 р.). Одеса : ОДУВС, 2022. С. 49–51.
4. Кравченко В. В., Мусієздов А. А., Филиппова О. А. Представления о Пограничье и практики их использования, Вильнюс: Европейский гуманитарный университет, 2012. 172 с.
5. Михайлова О. Перегляд. Роман. К. : Laurus, 2019. 348 с.
6. Нові підходи до відповідальності за колабораціонізм. Аналітика від експертів УГСПЛ / Українська Гельсінська спілка з прав людини. 2024. 21 серпня. URL: <https://www.helsinki.org.ua/articles/novi-pidkhody-do-vidpovidalnosti-za-kolaboratsionizm-analityka-vid-ekspertiv-uhspl/>
7. Орлов Ю. В. Повоєнний транзит України: матриця криміногенних ризиків перехідного правосуддя. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 2 (32). С. 180–231. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.2.13>.
8. Орлов Ю. В. Стратегічні засади протидії фронтірній злочинності у перспективі миру в Україні // Сучасні проблеми розвитку авіаційно-космічної галузі України: інженерія, бізнес, право : Міждисциплін. наук.-практ. конф. (м. Харків, 5 листопада 2024) / Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут». Харків, 2024. С. 198–203.
9. Орлов Ю. В. Фронтірність українського суспільства як фактор колабораційної діяльності // Соціальні та правові аспекти протидії колабораційній співпраці з представниками держави-агресора в умовах війни : Матер. міжнар. наук.-практ. конф. (21 лютого 2025, м. Харків) / Харківський національний університет імені В. Н. Кразіна ; Інститут Служби безпеки України Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2025.
10. Письменський Є. О. Масштаби колабораціонізму в Україні та передумови поширення цього явища // Колабораціонізм на тимчасово

окупованих територіях: проблеми правової оцінки, гарантування прав і свобод людини та реінтеграції територій : Матер. наук.-практ. кругл. столу (6 жовтня 2023 р., м. Харків). Одеса : Олді+, 2023. С. 8–13.

11. Плохій С. М. Між історією та нацією: Павло Роберт Магочій і переосмислення української історії. *КРИТИКА: міжнародний огляд книжок та ідей*. 2011. № 9–10. С. 27–30.

12. Філософія прав людини / За ред. Ш. Г'осепата та Г. Ломана ; пер. з нім. О. Юдін та Л. Доронічева ; за наук. ред. О. Хоми. К. : Ніка-Центр, 2016. 317 с.

13. Шевельов Ю. Триптих про призначення України / Упоряд. В. Склярова, Т. Данько ; передм. А. Порохівник. 3-е вид., стер. Харків : Видавець Олександр Савчук, 2023. 96 с.

14. Чорновол І. Компаративні фронтири: світовий і вітчизняний вимір : монографія / Наук. ред. Леонід Зашкільняк. К. : Критика, 2015. 376 с.

15. Chappell D. A., *Ethnogenesis and Frontiers. Journal of World History*. 1993. Vol. 4 (2). P. 267–275.

16. Marx K. *Zur Judenfrage*. Norderstedt : Bod - Books on Demand, 2009. 178 s.

Стаття надійшла до редакції 31.03.2025

Oleksii M. LYTVYNOV,

Doctor in Law, Professor,

Honored Worker of Education of Ukraine

(*M. Ye. Zhukovsky National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute», Kharkiv, Ukraine*)

Yurii V. ORLOV,

Doctor in Science of Law, Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

COLLABORATIONISM: FEATURES OF DETERMINATION AND CONCEPTUAL PRINCIPLES OF COUNTERACTION

The article is devoted to the study of the determination of collaborationism in the context of the Russian-Ukrainian war. Motivational types of collaborationism are determined. An explanatory model of the frontier nature of Ukrainian society is developed. The main components of frontiers are described, the meaning of frontier crime is explained, which also includes criminal collaborationism. Key ideological elements of the strategy of defrontirization of Ukrainian society are proposed, which involves aggressive socio-cultural interiorization in the humanitarian sphere, a change in mental and praxeological attitudes.

Keywords: *collaborationism, collaborationist activity, state treason, aiding the aggressor state, war, armed conflict, frontier, frontier crime, countering crime, national security, strategy.*

Ірина Геннадіївна ЛУЦЕНКО,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ЗАХОДИ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ: ЕВОЛЮЦІЙНИЙ ЕТАП АБО ТЕМПОРАЛЬНЕ ЯВИЩЕ?

Стаття присвячена аналізу проблем злочинності в умовах війни, а також ролі заходів протидії їй в контексті цивілізаційного розвитку. Проаналізовано вплив війни на соціальну, економічну, політичну та безпекову складову в країні, із зазначенням на зростанні рівня насильства та порушення правопорядку в умовах війни. Наголошено, що наслідки війни, як і злочинність, можуть змінювати соціальні структури, взаємодію між державами та громадянами, а також формувати нові види злочинної діяльності, зокрема військові і воєнні злочини, тероризм, торгівлю людьми тощо. У статті приділено увагу історичному розвитку злочинності, на ряду з існуванням війн, починаючи з античних часів. Акцентовано увагу на тому, що досвід і історичні приклади можуть стати підґрунтям для розробки заходів протидії злочинності в умовах війни, в тому числі, враховуючи сучасні виклики. Надані аргументи на користь заходів протидії злочинності в умовах війни як еволюційного етапу, як складової цивілізаційного розвитку людства, так і темпорального явища, що властиве окремим подіям з часовими обмеженнями.

Ключові слова: злочинність, кіберзлочинність, кіберпростір, мова ворожнечі, ненависть, детермінація, протидія злочинності, війна, еволюційний етап, темпоральне явище.

Постановка проблеми. Війна завжди є фактором, який завдає негативні, часто дестабілізуючі, а в гіршому випадку, руйнівні, зміни в соціальній, економічній, політичній та безпековій ситуації в країні. В умовах збройного конфлікту зазвичай зростає рівень насильства, порушення правопорядку та злочинності, оскільки інститутам влади, як правило, не

вистачає ресурсів для контролю за ситуацією, вони стають обмеженими та недостатньо дієвими. На ряду із цим відбувається збільшення злочинності, а саме кримінальних правопорушень, які можуть бути пов'язані з військовими діями, як-от воєнні злочини, військові злочини, контрабанда, мародерство, торгівля людьми, а також зловживання в умовах надзвичайних ситуацій. Досвід країн, що зазнали збройної агресії, зокрема і України, свідчить про рефлекторну і не завжди адекватну відповідь на нестандартні злочинні прояви та криміногенні загрози. Разом із тим, має місце брак дієвих кримінологічних заходів протидії злочинності в умовах війни.

Проблемам протидії злочинності присвячені роботи таких науковців як В. С. Батиргареева, А. М. Бабенко, О. М. Бандурка, В. В. Голіна, М. Г. Колодяжний, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов, С. С. Шрамко та інші. Попри наявний вагомий внесок наукової спільноти у дослідження цього питання, завжди лишається потреба у проведенні нових досліджень, оскільки динамічний розвиток науки, культури, технологій, правових норм та соціальних структур потребують відповідного захисту від злочинних посягань. Війна, як фактор злочинності та як фонове для злочинності явище, у більшій мірі потребує зусиль науковців і практиків для стримування злочинності і протидії їй.

Мета статті – встановити значення заходів протидії злочинності в умовах війни в контексті цивілізаційного розвитку.

Виклад основного матеріалу. Всю осяжну і неосяжну історію людства, як правило, ми називаємо «еволюція», яку «Велика українська енциклопедія» визначає як одну з форм руху, розвитку у природі й суспільстві – безперервний, поступовий, спрямований, незворотний перехід з одного стану в інший¹. Тож фізіологічний і психологічний розвиток людини здійснювався перманентно еволюційним шляхом. Цей шлях супроводжувався не суто біологічними змінами, а й надбанням і усвідомленням таких характеристик як-от: самосвідомість, абстрактне мислення, культура, духовність, мораль, справедливість, релігія, безпека, наука тощо. На ряду із цим або ж в результаті цього розвитку відбувалася і соціальна еволюція, яка тією ж енциклопедією визначена як «термін філософії та соціології на позначення поступового, лінійно-незворотного, висхідного розвитку суспільства від нижчих шаблів до вищих; перенесення еволюційних принципів розвитку природи (боротьби за виживання і природного відбору) на соціальні явища і процеси»².

З наведеного вбачається, що ми, людство, і всі наші здобутки є тисячолітнім надбанням наших пращурів. Можливо не всі досягнення попередніх цивілізацій перейшли сучасному людству у спадок і не всі етапи

¹ Еволюція / Велика українська енциклопедія. URL: <https://vue.gov.ua/%D0%95%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F>.

² Еволюція соціальна / Велика українська енциклопедія. URL: https://vue.gov.ua/%D0%95%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F_%D1%81%D0%BE%D1%86%D1%96%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B0.

еволюції ми проходили «лінійно-незворотньо», через війни, катастрофи чи інші фактори. Проте, загалом, ми поступово накопичуємо знання і досвід, і навіть тоді, коли цей процес має прогалини, все ж таки кожна наступна цивілізація стоїть на плечах попередніх.

В контексті вище зазначеного, та посилаючись на ретроспективний аналіз цивілізаційного минулого ми можемо стверджувати про існування тисячолітньої історії злочинності. Принаймні ту історію, яку ми можемо досягнути і простежити через численні історичні джерела. Від стародавніх часів, які ми маємо можливість досліджувати, до сучасності людство стикалося з різними формами злочинної діяльності, починаючи від простих крадіжок, вбивств і насильства до організованої злочинності та сучасних кіберзлочинів. Принагідно зауважити, що частина кримінальних правопорушень (наприклад: проти життя, здоров'я, власності) попри певні трансформації не покидають кримінальний простір і понині.

Разом із цим, історія боротьби та протидії злочинності також є частиною історії права та розвитку правових інституцій, таких як правоохоронні органи, суди, в'язниці. Тож концепція покарання та протидії злочинності існує ще з давніх часів і зберігається до сьогодні.

Історична ретроспектива свідчить, що за тисячі років до нашої ери злочинність і її різні прояви не лише існували, як якісь незрозумілі явища, а цілком свідомо визначалися і фіксувалися в кодексах законів, літературних творах, а також у письмових джерелах. Так, близько 2400 р. до н. е. Урукагіна, цар міста-держави Лагаша, яке було одним із перших шумерських поселень, виниклих у кінці V тис. до н. е., здійснив економіко-правову реформу, що призвела до важливих соціальних змін. Зокрема, зменшилась кількість посад наглядців у різних галузях виробництва, було заборонено жерцям самовільно брати плоди з садів воїнів, начальники позбавились права набувати майно у своїх підлеглих дешевше ціни, виставленої продавцем. Їм також заборонялося показувати підлеглим «свій гнів», тобто переслідувати їх, якщо угода не відбулася. Одночасно Урукагіна видав накази і «звільнив громадян Лагаша від небезпек життя, обману, крадіжки зерна і скарбів, від убивства і злону». Він встановив кару, щоб сильний не кривдив «сироту і вдову»¹. Ці дані свідчать про те, що більше 4400 тисяч років тому, зокрема в шумерських державах, уже існувала система законів і правових норм, спрямованих на забезпечення справедливості та захист громадян, у тому числі від кримінально-протиправних посягань. Реформи Урукагіни містять відсилки щодо регулювання соціальних відносин, захисту слабших верств населення (сиріт і вдів), а також обмеження зловживань з боку можновладців та представників вищих верств. Зв'язок з сучасними злочинними проявами є очевидним, адже крадіжка, вбивство, кримінальні правопорушення з корупційною складовою є частиною сучасного кримінально-правового законодавства, а проведені тогочасні соціально-

¹ Гончаренко В. Д. Реформи царя Урукагіни (близько 2400 р. до н. е.) *Хрестоматія з історії держави і права зарубіжних країн*: У 2 т. / За ред. В. Д. Гончаренка. – Київ : Ін Юре, 1998. Т. 1. С. 5–7.

економічні реформи (захист вразливих категорій населення) є нічим іншим, ніж загальносоціальними заходами протидії злочинності. Не будемо оригінальними і процитуємо класика Ф. фон Ліста: «Найкраща кримінальна політика – це найліпша соціальна політика». Отже, немає сумнівів, що загальносоціальне запобігання злочинності в цілому та будь-якого її виду, зокрема, за масштабами заходів, що воно поєднує, та результативністю впливу на ці негативні прояви є визначальним стратегічним напрямом за будь-яких часів¹.

Варті уваги також кримінально-правові положення шумерських законів часів правління династій Ісіна і Ларси (XXI – XVIII ст. до н. е.), які вже тоді враховували форму вини (умисел та необережність). У них вперше встановлювалася відповідальність за втрату вагітною дочкою вільного чоловіка плоду своєї дитини, причиною чого став необережний поштовх сторонньої особи. За дії з такими наслідками винуватий зобов'язаний був заплатити потерпілій 10 сиклів срібла. Якщо ж хто-небудь умисно наносив такій особі удар і вона втрачала плід дитини, то він зобов'язаний був заплатити потерпілій 1/3 міни срібла².

Найвищого розвитку серед держав Стародавнього Сходу кримінальне право набуло у Вавилонії, яка існувала в період з поч. XX ст. до н. е. до першої пол. VI ст. до н. е. Це детально підтверджується змістом законів царя Хаммурапі (1792–1750 рр. до н. е.), в преамбулі до яких монарх повідомив про усі свої найважливіші діяння в інтересах богів, держави і народу в сфері економіки, політики та оборони³. Здійснивши догматичний аналіз кримінально-правових положень цього акту М. І. Колос виділив одинадцять окремих груп складу злочинів, а саме: злочини проти бога (церкви) (§§ 6, 8, 110); злочини проти царя (палацу) (§§ 6, 8, 15, 16); злочини проти життя людини (§ 153); злочини проти здоров'я людини (§§ 196–201, 206–211, 213, 214, 218 – 220); злочини проти волі (свободи), честі і гідності людини (§§ 11, 13, 14, 34, 132, 143, 192, 193–195, 202–205, 282); злочини проти статевої свободи людини (§§ 129, 130, 154, 155, 157); злочини проти власності (§§ 7–10, 15, 16, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 253, 255, 256, 259, 260, 265); злочини у сфері господарської діяльності (§§ 107, 108, 116, 226, 227, 251, 252); злочини проти безпеки виробництва (§§ 229 – 233); злочини проти правосуддя (§§ 1–5, 109); злочини проти військової служби (§§ 26, 33, 34)⁴.

Практично всі об'єкти, поставлені під охорону законами царя Хаммурапі, знаходять своє відображення в чинному кримінальному законодавстві України. В контексті нашої роботи привертає увагу зміст

¹ Зменшення можливостей вчинення злочинів: стратегічний підхід : монографія / за заг. ред. В. В. Голіни. Харків: Право, 2020. С. 80–81.

² Законы царя Хаммурапи // Хрестоматия по истории государства и права зарубежных стран (комментированная) / сост.: Л. Н. Маймескулов, Д. А. Тихоненков ; под ред. Л. Н. Маймескулова. Харків : Право, 2011. С. 25.

³ Гончаренко В. Д. Законы царя Хаммурапи (XVIII ст. до н. е.) // Хрестоматія з історії держави і права зарубіжних країн : У 2 т. / За ред. В. Д. Гончаренка. Київ : Ін Юре, 1998. Т. 1. С. 9–37.

⁴ Колос М. І. Стародавній Схід: генезис кримінально-правового регулювання та охорони суспільних відносин. *Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право".* 2015. № 2 (12). С. 8.

преамбули цих законів і наявність злочинів проти військової служби. В преамбулі зазначено, що монарх вчиняє найважливіші діяння, в тому числі, в інтересах оборони, що прямо свідчить про вчинення заходів щодо забезпечення народу і держави від зовнішніх загроз, в тому числі воєнного характеру. Це є свідченням того, що монарх виступає не лише як керівник, але й як гарант миру та порядку, є відповідальним за безпеку всього населення. Задля цього монархом встановлювалися суворі покарання за порушення, що могли загрожувати цілісності держави, зокрема через військові злочини.

Окремі норми законів царя Хаммурапі, спрямовані на охорону встановленого порядку несення військової служби. Зокрема, в § 26 Законів передбачено, що коли важкоозброєний воїн (редум) або легкоозброєний – (баїрум), яким було наказано виступити в царський похід, відмовились виконати цей наказ, або найняли інших людей і послали їх замість себе, то за такі дії до порушників мала застосовуватися смертна кара, а їхні дома передавалися особам, які замінили їх у війську (§ 26). Такому ж покаранню підлягали військові начальники (декум чи лубуттум), які очолювали військовий загін у мирний час або під час царського походу, але не виконували особисто свої обов'язки, а покладалися на інших, найнятих осіб (§ 33). Крім того, якщо декум чи лубуттум порушували порядок взаємовідносин з підлеглими їм воїнами, зокрема, забирали собі майно редума, заподіявши йому шкоду, віддавали його в найми, видавали на суд сильнішому чи забирали собі подарунок воїна, даний йому царем, – то названі військові начальники також мали каратися смертною карою (§ 34)¹. Покарання встановлені за зазначені злочини свідчать про надзвичайно високий рівень вимог до виконання військових обов'язків і забезпечення порядку серед військових. Застосування смертної кари до порушників, вказує на неабияку увагу до цього підходу та прагнення забезпечити безперечне виконання військових обов'язків.

Регламентация військової служби на законодавчому рівні сприяла не лише підтримці дисципліни в армії, але й мала важливе значення для загальної безпеки країни і суспільства в умовах постійних зовнішніх загроз, зокрема воєнного характеру. Загалом, ці норми законів царя Хамурапі відображають рівень значущості дисципліни і порядку для стабільності, безпеки та захищеності держави і суспільства, що набуло важливого значення вже в ті часи і залишається актуальним донині.

На ряду із побіжним аналізом Шумерських законів і законів царя Хамурапі, у різні періоди стародавніх часів намагалися впливати на злочинність через створення законів та систем покарань також і в стародавньому Єгипті, Греції, Римі. Окремим джерелом боротьби зі злочинністю є Біблія та моральні настанови. В подальшому естафету перейняли середньовічні європейські суди та інквізиція.

¹ Колос М. І. Стародавній Схід: генезис кримінально-правового регулювання та охорони суспільних відносин. *Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". 2015. № 2 (12). С. 21-22.*

Таким чином, цивілізаційна спадщина Стародавнього світу, пов'язана із законотворчістю та системами правопорядку, свідчить про прагнення древніх цивілізацій до регулювання соціальних відносин і підтримання стабільності та справедливості в суспільстві. Стародавні правові системи містили такі норми поведінки, які були покликані запобігати правопорушенням, а також забезпечувати справедливість у випадках їх порушення. Суттєва увага приділялась також обороні та злочинам, пов'язаним з військовою службою, адже роль армії була критично важливою для забезпечення миру і безпеки, що в ті часи доволі часто дорівнювалось виживанню та існуванню.

Одночасно із тим, на скільки нам відкривається історія законотворчості, злочинності та забезпечення покарання для злочинців, які у той час переважно мали функцію залякування та завдання страждань, настільки ж ми спостерігаємо і історію війн.

Війни були притаманні для усіх людських цивілізацій і усіх форм економічних стосунків, що існували та існують на землі. За підрахунками дослідників Веслін коледжу (*Weslean College*), починаючи з 3600 року до нашої ери у світі відбулося приблизно 14600 воєн, в результаті яких загинуло понад 3 мільярди осіб. (Для порівняння, у 2001 році чисельність населення земної кулі сягала трохи більше 6-ти мільярдів). А уся людська історія знала лише 292 роки без війни, і то є серйозні підозри, що деякі збройні конфлікти не були зафіксовані істориками¹. Попри те, що ці дані були опубліковані у 2003 році, ситуація кардинально не змінилася, адже з 2003 року війни не припиняли свій кривавий шлях: Ірак (2003–2011 рр.), Афганістан (2001–2021 рр.), російсько-грузинська війна (2008), російсько-українська війна (2014 – до тепер) та безліч збройних конфліктів та інтервенцій.

Все вище зазначене дає підстави вважати що як злочинність, так і війни можуть бути не просто негативними явищами, а й частинами еволюційного процесу розвитку цивілізації. У певному сенсі ці явища можна розглядати як симптоми внутрішніх суперечностей та боротьби між різними соціальними, політичними і економічними силами. Злочинність, наприклад, може бути наслідком соціальної нерівності або економічної несправедливості, тоді як війни часто виникають через боротьбу за території та ресурси, а також через ідеологічні розбіжності, релігійні відмінності або політичні амбіції.

Одночасно з цим, людство розуміє, що навіть на еволюційних етапах цивілізації ці явища не є необхідними або незмінними, тож можна і треба працювати над їх запобіганням або зменшенням. Говорячи про злочинність, а саме про протидію їй, то перші думки щодо протидії злочинності сягають часів середньовіччя (Платон, Аристотель), проте більш предметно це питання постало в епоху Просвітництва. Одвічні питання, що таке

¹ Війни в історії людства та нинішня війна в Іраку / Радіо Свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/901246.html>.

злочинність, чому вона існує і яка її природа, спонукали науковців різних галузей не тільки давати відповіді на ці питання, а разом із тим замислюватися над тим, чи можна впливати на такий феномен, як злочинність. Тож пошук альтернативних заходів на протигагу каральним згодом знайшов своє місце в сучасних теоріях кримінології та політиці правопорядку.

Що ж стосується війн, то жити без війни і збройних конфліктів прагнуть більшість народів і країн світу. Проте, реальність свідчить про інше. Попри спроби багатьох країн уникнути війн і збройних конфліктів через дипломатичні переговори, співпрацю, миротворчі ініціативи та міжнародні організації, які забезпечують механізми для мирного вирішення спорів, війни залишаються незмінною складовою сучасного життя людства. Впродовж чверті XXI ст. зафіксовано 26 воєнних інцидентів, серед яких війни, конфлікти, операції, інтервенції та вторгнення.

Міжнародний інститут стратегічних досліджень у Лондоні (IISS) на початку грудня 2023 року опублікував щорічний огляд збройних конфліктів. Він малює похмуру картину зростання насильства у багатьох регіонах. Дослідження, в якому розглядаються регіональні конфлікти, а не конфронтація наддержав між Китаєм, Росією, США та їхніми союзниками, документує 183 військові конфлікти станом на 2023 рік, що є найвищим показником за останні 30 років. Інтенсивність військових конфліктів зростає з року в рік: згідно з останнім дослідженням, кількість загиблих збільшилася на 14%, а кількість випадків насильства – на 28%. Автори дослідження описують світ, «в якому домінують конфлікти і збройне насильство на тлі збільшення кількості дійових осіб і складних мотивів, що перетинаються, глобального впливу і прискорення зміни клімату»¹.

Жорстока правда сьогодення підсвічує зв'язок подій минулого і сучасного світу в контексті війн і злочинності. Як раніше, так і сьогодні інтереси держав, боротьба за ресурси та території, національна гідність, релігійні відмінності, історичні суперечності, внутрішні політичні процеси призводять до війн, насильства і злочинності. І попри колосальний досвід руйнівних наслідків війни та деструктивного впливу злочинності, що глибоко вплинули на соціальні структури, психологію сучасних суспільств, політичні та економічні сфери, а також спричинили моральні травми, що передаються з покоління в покоління, вони (війна і злочинність) залишаються складовими сучасного еволюційного етапу.

І якщо злочинність є постійною супутницею всіх держав і народів, то війна все ж таки має симптоматичний характер. Одночасно із тим причини війн доволі тісно переплітаються з детермінаційним комплексом злочинності. У випадку початку війни, війна і злочинність паразитують одна на одній, що у подальшому, у повоєнний час, сприяє утворенню

¹ Тиравський В. У світі зафіксували рекордну кількість військових конфліктів за останні 30 років / Foreign Ukraine. URL: <https://foreignukraines.com/2023/12/21/the-world-recorded-a-record-number-of-military-conflicts-over-the-past-30-years/>

кримінальних структур, які часто мають свої корені у воєнних діях (тероризм, організована злочинність, торгівля людьми, наркоторгівля тощо).

Відповідь на питання, що міститься у назві цієї роботи, аж ніяк не може бути однозначною. В контексті еволюційного етапу, війни відбуваються на конкретних територіях, в певні часові рамки, яким властиві певний соціальний, економічний, політичний, правовий, безпековий, культурний, науковий релігійний рівні розвитку країни і суспільства. Ці відмінності стосуються також і злочинності, тож з кожною наступною війною заходи із протидії злочинності очевидно мають нарощувати свій запобіжний потенціал, за рахунок попереднього досвіду. На користь еволюційного етапу може свідчити вплив і трансформація злочинних практик, які під час війни стають більш поширеними, проте згодом не зникають, а пристосовуються до нових реалій і призводять до розвитку нових форм кримінальної діяльності.

Темпоральний характер заходів протидії злочинності в умовах війни свідчить про тимчасову реакцію на певні потрясіння, пов'язані з війною. Із закінченням війни і відновленням функціональності інститутів влади, рівень злочинності може знизитися. Тимчасовий феномен воєнно-обумовленої злочинності стосується не тільки воєнних і військових злочинів, які у період війни, як правило, сягають своїх найбільших показників, але й і ординарних кримінальних правопорушень, для яких війна стала живильним ґрунтом через ослаблення правопорядку, економічні труднощі, соціальну та психологічну напругу тощо.

Висновки. Заходи протидії злочинності під час війни можуть бути як темпоральним явищем, так і еволюційним етапом, в залежності від того, які зміни настануть в соціальній структурі та в правових інститутах після війни. Більшість кримінальних правопорушень у цей період можна розцінювати як тимчасову реакцію на особливості війни, але певні тенденції можуть залишитися навіть після її завершення, у повоєнний період. Важлива роль у вирішенні цього питання покладатиметься на проведення стабілізаційних заходів, відновлення правопорядку і розбудову нових інституцій.

Тому питання про те, чи є заходи протидії злочинності в умовах війни еволюційним етапом або темпоральним явищем, залишається відкритим і потребує подальшого дослідження в контексті конкретних історичних умов. І як тут не згадати слова американського публіциста XX століття Макса Ескалі: «Цивілізація – це безперервний пошук мирних шляхів вирішення конфліктів, загальне прагнення до миру»¹.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Війни в історії людства та нинішня війна в Іраку / Радіо Свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/901246.html>

1. Війни в історії людства та нинішня війна в Іраку / Радіо Свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/901246.html>.
2. Гончаренко В. Д. Закони царя Хаммурапі (XVIII ст. до н. е.) *Хрестоматія з історії держави і права зарубіжних країн* : У 2 т. / За ред. В. Д. Гончаренка. Київ : Ін Юре, 1998. Т. 1. С. 9–37.
3. Гончаренко В. Д. Реформи царя Урукагіни (близько 2400 р. до н. е.) *Хрестоматія з історії держави і права зарубіжних країн* : У 2 т. / За ред. В. Д. Гончаренка. Київ : Ін Юре, 1998. Т. 1. С. 5–8.
4. Еволюція / Велика українська енциклопедія. URL: <https://vue.gov.ua/%D0%95%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F>.
5. Еволюція соціальна / Велика українська енциклопедія. URL: https://vue.gov.ua/%D0%95%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F_%D1%81%D0%BE%D1%86%D1%96%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B0.
6. Законы царя Хаммурапи // *Хрестоматия по истории государства и права зарубежных стран (комментированная)* / сост.: Л. Н. Маймескулов, Д. А. Тихоненков ; под ред. Л. Н. Маймескулова. Харків : Право, 2011. С. 11–25.
7. Зменшення можливостей вчинення злочинів: стратегічний підхід: монографія / за заг. ред. В. В. Голіни. Харків: Право, 2020. 287 с.
8. Колос М. І. Стародавній Схід: генезис кримінально-правового регулювання та охорони суспільних відносин. *Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право".* 2015. № 2 (12). С. 1–30.
9. Тиравський В. У світі зафіксували рекордну кількість військових конфліктів за останні 30 років / *Foreign Ukraine*. URL: <https://foreignukraines.com/2023/12/21/the-world-recorded-a-record-number-of-military-conflicts-over-the-past-30-years/>

Стаття надійшла до редакції 25.02.2025

Iryna H. LUTSENKO,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

MEASURES TO COMBAT CRIME IN WARTIME: AN EVOLUTIONARY STAGE OR A TEMPORAL PHENOMENON?

This article analyzes the issues of crime during wartime and explores the role of counteractive measures within the context of civilizational development. The author examines how war affects the social, economic, political, and security aspects of a country, with a particular focus on the rising levels of violence and the breakdown of law and order in times of conflict. The article highlights that the consequences of war, similar to the crime itself, can alter social structures, shift interactions between states and citizens, and give rise to new forms of criminal activity, including war crimes, looting, terrorism, human trafficking, and violations of human rights. Additionally, the author discusses the historical

progression of crime alongside the ongoing existence of wars since ancient times. It is argued that historical experiences and examples can inform the development of measures to combat crime during wartime, especially considering current challenges. The author presents arguments supporting the view that measures to counteract crime in wartime represent both an evolutionary stage in humanity's civilizational development and a temporal phenomenon tied to specific events with time constraints.

Keywords: *crime, cybercrime, cyberspace, hate speech, hatred, determination, combating crime, war, evolutionary stage, temporal phenomenon.*

Сергій Іванович МАРКО,

кандидат юридичних наук, професор

(Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів)

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ ЗЛОЧИННОСТІ ПРОТИ ДОВКІЛЛЯ: КІЛЬКІСНИЙ ВИМІР

В Україні щорічно реєструється значна кількість кримінальних правопорушень екологічної спрямованості. На основі проведеного дослідження автор приходить до висновку, що середньорічний показник реєстрації кримінальних правопорушень передбачених ст.ст. 236–254 Кримінального кодексу України складає 2967 (аналіз статистичних даних з 2002 по 2024 рр.). Окрім цього, певна частина кримінальних правопорушень у сфері довкілля реєструється за статтями, які не входять до Розділу VIII Особливої частини Кримінального кодексу України. Досудове розслідування у таких кримінальних провадженнях здійснюють органи безпеки та підрозділи Державного бюро розслідувань, а це, відповідно, впливає на офіційну статистику облікованих кримінальних правопорушень проти довкілля.

У публікації, застосовуючи статистичний метод дослідження, на основі аналізу даних про зареєстровані кримінальні правопорушення проти довкілля та вивчення абсолютних, середніх і відносних значень, проаналізовано їх, кількість, середнє значення, питому вагу, коефіцієнт злочинної інтенсивності, динаміку рівня злочинності, базисний та ланцюговий темпи зростання, абсолютний приріст, та тенденції. Зазначена інформація подана, в тому числі, у вигляді таблиці та діаграми.

На основі системного аналізу масиву облікованих кримінальних правопорушень за останні 23 роки доведено тенденцію до суттєвого зростання кількості кримінальних правопорушень проти довкілля та їх питомої ваги. Аналіз динаміки злочинності за базисним і ланцюговим методами свідчить про стале збільшення цих правопорушень, що підтверджується плюсовим середнім абсолютним приростом. Крім цього, показник інтенсивності злочинності проти довкілля демонструє стійку тенденцію до зростання.

Встановлено, що аналізований вид злочинності в Україні є одним з найскладніших та становить загрозу не лише довкіллю, але й здоров'ю та добробуту населення.

Інтенсивне використання природних ресурсів, недостатній екологічний контроль, корупція у правоохоронних та природоохоронних органах, низький рівень екологічної свідомості населення сприяють поширенню вказаних кримінальних правопорушень. Вивчення цього феномену вимагає кримінологічного аналізу, який включає: здійснення системного вивчення показників та рівня злочинності проти довкілля в Україні; дослідження

статистичних даних, що застосовуються для системного, методичного аналізу стану та динаміки аналізованої злочинності; встановлення темпів її зростання чи зниження; встановлення процентного співвідношення облікованих кримінальних правопорушень проти довкілля до загальної кількості всіх облікованих кримінальних правопорушень та ін.

Ключові слова: довкілля, екологічна злочинність, навколишнє природне середовище, кримінологічний аналіз, екосистема, статистична інформація, кількісні показники злочинності, динаміка рівня злочинності, обліковані кримінальні правопорушення, стан злочинності, питома вага злочинності, базисний та ланцюговий метод, темпи зростання, абсолютний приріст, темпи приросту, коефіцієнт інтенсивності злочинності.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку українського суспільства криміногенна ситуація залишається константо напруженою, що зумовлено сукупністю взаємопов'язаних внутрішніх і зовнішніх чинників, до яких належать: активні бойові дії на території країни, які унеможливлюють належне використання правової системи як на територіях бойових дій так, і особливо, на тимчасово окупованих територіях; деструктивні процеси в економіці, через які знижується дохід населення, що сприяє збільшенню злочинності; масові міграційні процеси, що поєднуються з проблемами соціальної адаптації внутрішньо переміщених осіб; зниження ефективності роботи правоохоронних органів унаслідок залучення їхніх співробітників до завдань із забезпечення безпеки, оборони та підтримання правопорядку та ін.

Вищезазначені чинники значно підвищили пріоритетність збереження довкілля, а отже, потребують від України вжиття термінових заходів. Упродовж тривалого часу економічний розвиток держави супроводжувався незбалансованою експлуатацією природних ресурсів, низькою пріоритетністю питань захисту довкілля, що унеможливлювало досягнення збалансованого, стабільного розвитку. Українська держава поставила перед собою мету, яка базується на досягненні належного стану довкілля шляхом запровадження екосистемного підходу до всіх напрямів соціально-економічного розвитку, з метою забезпечення конституційного права кожного громадянина України на чисте та безпечне довкілля, впровадження збалансованого природокористування і збереження та відновлення природних екосистем¹. Очевидно, що для досягнення цієї мети необхідно забезпечити ефективну протидію злочинності проти довкілля, що потребує ґрунтового аналізу її детермінант та оцінки сучасного стану.

Такі дані частково містяться в офіційні статистичній інформації, аналіз якої дозволяє об'єктивно оцінити ступінь поширення злочинів та інших правопорушень проти довкілля, а також визначити ефективність діяльності правоохоронних та природоохоронних органів у боротьбі з

¹ Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року : Закон України від 28.02.2019 р. № 2697-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2697-19#Text> (дата звернення: 10.02.2025).

такими кримінальними порушеннями. Отже, з метою аналізу діяльності цих органів, необхідно проводити регулярні аналітичні дослідження статистичних даних, що дозволить здійснити оцінку реального стану вказаного різновиду злочинності.

За останні десятиліття акумульовано значні напрацювання, які стосуються з'ясування кримінологічного аналізу сучасного стану кримінальних правопорушень проти довкілля в Україні. Питання генези кримінальних правопорушень у сфері охорони навколишнього природного середовища досліджували у своїх працях В. М. Бурдін, С. Б. Гавриш, О. М. Гумін, О. М. Джу́жа, О. В. Золотарьова, О. Г. Колб, Т. В. Корнякова, В. К. Матвійчук, О. В. Мельник, Р. О. Мовчан, С. А. Мозоль, В. О. Навроцький, О. В. Одерій, Ю. В. Орлов, В. Л. Ортинський, Г. С. Поліщук, Т. Л. Сироїд, М. М. Сірант, Д. І. Снітко, Я. В. Ступник, Д. М. Тичина, Ю. А. Турлова, А. М. Шульга та ін. Слід наголосити про належний науково-теоретичний та практичний підхід вище зазначених науковців щодо вирішення проблемних аспектів кримінологічного аналізу екологічної злочинності на основі статистичних даних. Разом з тим, проаналізувавши динаміку екологічної злочинності за останні роки, необхідно констатувати, що виникла необхідність проведення наукового дослідження на основі комплексного аналізу оновлених статистичних даних у сфері кримінально-правової охорони довкілля та з врахуванням реалій сьогодення.

Мета статті – здійснити кримінологічний аналіз сучасного стану злочинності проти довкілля в Україні, на основі статистичних даних (2002–2024 рр.) за допомогою оцінки її кількісних показників.

Виклад основного матеріалу. Вивчення істинної природи злочинності проти довкілля неможливе без оцінки її нинішнього стану та аналізу динаміки злочинної діяльності в минулому періоді. а також, на основі цих даних, аналітичного прогнозування її ймовірної динаміки в майбутньому періоді. З метою ефективного дослідження сучасного стану кримінальних правопорушень проти довкілля необхідно дослідити дані правової статистики, яка традиційно поділяється на кримінальну, адміністративно-правову, та цивільно-правову. Аналізуючи кримінальні правопорушення проти довкілля, ми зупинимось на дослідженні виключно кримінальної статистики.

Кримінологічно-порівняльний аналіз числових показників загальної кількості зареєстрованих кримінальних правопорушень за період з 2002 року, тобто першого повного року після набуття чинності Кримінального кодексу України (далі – КК України), по 2024 рік, здійснений на основі офіційних статистичних даних МВС України та даних, які містяться в єдиній звітності, про зареєстровані кримінальні правопорушення і результати їх досудового розслідування, згідно звітної Форми № 1 (місячна) затвердженої Наказом Генерального прокурора від 30 червня 2020 р. № 299 та від 23.10.2012 № 101 за погодженням з Держстатом¹. Такий великий період (23

¹ Форма № 1 «Єдиний звіт про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх

роки), ми обрали для підвищення достовірності отриманих результатів.

З метою ефективного та предметного аналізу кількісних характеристик злочинності проти довілля та узагальнення інформації, щодо облікованих кримінальних правопорушень, відповідні дані, отримані нами в результаті дослідження та підрахунків, ми внесли в таблицю (див. таблицю).

Таблиця

Аналіз окремих кримінологічних показників облікованих кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 236-254 КК України (2002-2024 рр.)

Рік	Обліковані кримінальні правопорушення на території України за відповідний календарний рік.	Обліковані кримінальні правопорушення передбачених ст. ст. 236-254 КК України.	Середньорічний показник реєстрації кримінальних правопорушень передбачених ст. ст. 236-254 КК України, (питома вага), %	Чисельність населення в Україні, тис. осіб станом на 01 січня відповідного року.	Коефіцієнт інтенсивності злочинності на 100 тис. осіб	Абсолютний приріст (зниження) облікованих кримінальних правопорушень передбачених ст. ст. 236-254 КК України.	Темп приросту (зниження) облікованих кримінальних правопорушень передбачених ст. ст. 236-254 КК України, %	Темп зростання (зниження) відповідно до 2002 року облікованих кримінальних правопорушень передбачених ст. ст. 236-254 КК України, %	Темп зростання (зниження) відповідно до попереднього року облікованих кримінальних правопорушень передбачених ст. ст. 236-254 КК України, %
2002	450661	1272	0,28	48457,1	2,6			100	100
2003	556351	2014	0,36	48003,5	4,2	742	58	158	158
2004	520105	1906	0,37	47622,4	4	-108	-5	150	95
2005	485725	2177	0,45	47280,8	4,6	271	14	171	114
2006	420900	1943	0,46	46929,5	4,1	-234	-11	153	89
2007	401293	1771	0,43	46646,0	3,8	-172	-9	139	91
2008	384424	1860	0,48	46372,7	4	89	5	146	105
2009	434678	2204	0,51	46143,7	4,8	344	18	173	118
2010	500902	2098	0,42	45962,9	4,6	-106	-5	165	95
2011	515833	2162	0,42	45778,5	4,7	64	3	170	103
2012	443665	2217	0,5	45633,6	4,9	55	3	174	103
2013	563560	2923	0,52	45553,0	6,4	706	32	230	132
2014	529139	2624	0,5	45426,2	5,8	-299	-10	206	90
2015	565182	3181	0,57	42928,9	7,4	557	21	250	121
2016	592604	3941	0,67	42760,5	9,2	760	24	310	124
2017	523911	3765	0,72	42584,5	8,8	-176	-4	296	96
2018	487133	3529	0,72	42386,4	8,3	-236	-6	277	94
2019	444130	3769	0,85	42153,2	8,9	240	7	296	107
2020	360622	4558	1,26	41902,4	10,9	789	21	358	121
2021	321443	5416	1,68	41588,4	13	858	19	426	119
2022	362636	4018	1,1	41167,3	9,8	-1398	-26	316	74
2023	475595	4741	1	33200,0	14,3	723	18	373	118
2024	492479	4153	0,84	32000,0	13	-588	-12	326	88

Примітка. Дані про чисельність населення в Україні з 2002 до 2022 роки отримані з офіційного сайту Мінфіну України¹. Відповідні дані станом на 01.01.2023 р. та 01.01.2024, є приблизними та отримані з електронних ресурсів².

досудового розслідування» (місячна звітність) : затв. наказами Генерального прокурора від 30 черв. 2020 р. № 299 та від 23 жовт. 2012 р. № 101 за погодженням з Державною службою статистики України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareystrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення: 10.02.2025).

¹ Чисельність населення України / Мінфін України. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/reference/people/> (дата звернення: 10.02.2025).

² МВФ оцінив кількість населення України та прогнози щодо зростання економіки. РБК-Україна. URL: <https://www.rbc.ua/rus/news/mvf-otsiniv-kilkist-naselennya-ukrayini-ta-1713333704.html> (дата звернення: 10.02.2025); Яке населення України в 2025 році. Цензор.нет. URL: <https://biz.censor.net/news/3535405/yake-naselennya-ukrayiny-v-2025-rotsi> (дата звернення: 10.02.2025).

У період з 2002 по 2024 рік на території України було обліковано 68242 кримінальних правопорушень проти довкілля (дані отримані в результаті додавання щорічних показників облікованих кримінальних правопорушень передбачених відповідними статтями Розділу XVIII Особливої частини КК України). Застосовуючи математичну формулу середньоарифметичного значення величини, можна обчислити середнє річне значення кількості зареєстрованих кримінальних правопорушень проти довкілля, яке становить 2967.

Ми підтримуємо думку науковців, що фактична кількість облікованих екологічних кримінальних правопорушень є більшою, тому що вчинення екологічного кримінального правопорушення службовими особами, як правило, кваліфікується та обліковується за відповідними статтями Розділу XVII «Кримінальні правопорушення у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг» Особливої частини КК України¹.

Так, за офіційними даними, тільки у 2022 році Державне бюро розслідувань (далі – ДБР) здійснювало досудове розслідування у 641 кримінальному провадженні за фактами правопорушень проти довкілля, де було повідомлено про підозру 108 особам, а сума збитків у закінчених провадженнях становила понад 150 млн грн.² Хоча згідно статистичних даних, які зазначені в Формі № 1 «Єдиного звіту про кримінальні правопорушення» в шостому розділі «Кримінальні правопорушення у провадженнях, досудове розслідування у яких здійснюється ДБР», у цьому ж 2022 році таких фактів обліковано 83 та 8 особам повідомлено про підозру³. А у 2023 році, згідно із звітом ДБР, працівники даного правоохоронного органу, здійснювали досудове розслідування у 320 кримінальних провадженнях лише за фактами правопорушень у лісовій галузі⁴, хоча кримінальних правопорушень проти довкілля, відповідно до форми № 1 «Єдиного звіту про кримінальні правопорушення», було обліковано 107.

Це свідчить про те, що вчинення досліджуваних кримінальних правопорушень нерідко відбувається за безпосередньої участі посадових

¹ Орлов Ю. В., Ступник Я. В. Кримінологічний аналіз екологічної злочинності в Україні: від ординарної ситуації до контексту війни. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 2. С. 279–280. DOI: <https://doi.org/10.32631/vsa.2023.2.22>; Турлова Ю. А. Протидія екологічній злочинності в Україні: кримінологічні та кримінально-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08 / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України. К., 2018. С. 78.

² Державне бюро розслідувань. У 2022 році ДБР викрило злочинів проти довкілля на понад 150 млн грн, з яких понад 100 млн буде відшкодовано (ІНФОГРАФІКА) / Державне бюро розслідувань. 2022. URL: <https://dbr.gov.ua/news/u-2022-roci-dbr-vikrilo-zlochiniv-proti-dovkillya-na-ponad-150-mln-grn-z-yakih-ponad-100-mln-bude-vidshkodovano> (дата звернення: 17.02.2025).

³ Державне бюро розслідувань. ДБР продовжує боротьбу з незаконною рубкою лісів – десятки проваджень направлені до суду (ІНФОГРАФІКА) / Державне бюро розслідувань. 2023. URL: <https://dbr.gov.ua/news/dbr-prodovzhue-borotbu-z-nezakonnouy-rubkoyu-lisiv-desyatki-provazhen-napravleni-do-sudu> (дата звернення: 17.02.2025).

⁴ Державне бюро розслідувань. ДБР продовжує боротьбу з незаконною рубкою лісів – десятки проваджень направлені до суду (ІНФОГРАФІКА) / Державне бюро розслідувань. 2023. URL: <https://dbr.gov.ua/news/dbr-prodovzhue-borotbu-z-nezakonnouy-rubkoyu-lisiv-desyatki-provazhen-napravleni-do-sudu> (дата звернення: 17.02.2025).

осіб і чиновників. Унаслідок цього правоохоронні органи кваліфікують такі діяння не за статтями розділу XVIII Особливої частини КК України що, своєю чергою, спричиняє заниження фактичної кількості облікованих кримінальних правопорушень проти довкілля.

Окрім того, значна частина кримінальних правопорушень, пов'язаних із воєнними злочинами проти довкілля, розслідується правоохоронними органами як воєнні злочини відповідно до ст. 438 КК України.

Ведучи мову про структуру аналізованого виду злочинності, звернімо увагу, що її питома вага у загальному масиві з 2002 по 2024 роки є надзвичайно низькою відносно загальної кількості зареєстрованих кримінальних правопорушень та становить 0,66 %.

Питома вага злочинів проти довкілля у загальній структурі злочинності в Україні за період 1998–2004 років, становила близько 0,3 %¹. За підрахунками Ю. А. Турлової середнє значення частки екологічних злочинів у структурі усіх облікованих злочинів упродовж 2002–2016 рр. становило 0,47 %².

Відповідно, провівши порівняння аналізу динаміки питомої ваги кримінальних правопорушень проти довкілля в Україні за попередні періоди, ми приходимо до висновку про її поступове зростання. Хоча цей показник залишається вкрай низьким у загальній структурі злочинності, спостерігається його поступове збільшення, що може свідчити як про зростання екологічних загроз, так і про збільшення виявлення та обліку таких правопорушень.

Здійснивши аналіз процентного співвідношення частки (питомої ваги) кримінальних правопорушень проти довкілля, до загальної кількості кримінальних правопорушень, ми доходимо висновку, що найменше співвідношення було у 2002 році – 0,28%. В період з 2002 до 2021 року спостерігалася динаміка коливальних змін із загальною тенденцією до поступового зростання середньорічного показника облікованих кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 236-254 КК України, в 2021 році цей показник досяг максимальних 1,68 % (таке різке зростання пояснюється зокрема тим, що абсолютна кількість аналізованих правопорушень в цей рік різко зросла на фоні зменшення загальної кількості облікованих кримінальних правопорушень), а в подальшому почав зменшуватися: 2022 р. – 1,11%, 2023 р. – 1%, 2024 р. – 0,84 %, що ілюструє наведена нижче (див. діаграму).

Діаграма

Графічне зображення динаміки частки (питомої ваги) облікованих

¹ Полішук Г. С. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинам проти довкілля (за матеріалами причорноморського регіону України) : дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.08 / Київський національний університет внутрішніх справ, МВС України. К., 2006. С. 4.

² Турлова Ю. А. Протидія екологічній злочинності в Україні: кримінологічні та кримінально-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08 / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України. К., 2018. С. 79.

**кримінальних правопорушень проти довкілля в загальній структурі
злочинності на території України
(2002 – 2024 рр., %)**

Зрозуміло, що динаміка зниження проаналізованих показників не завжди свідчить про реальне покращення екологічної ситуації, особливо коли це відбувається в умовах війни. Окрім таких негативних факторів, як скорочення території статистичного обліку через тимчасову окупацію частини території України, активне ведення бойових дій, а також значну міграцію населення, виїзд за межі країни близько 8 млн. громадян¹, існують й інші чинники, які можуть впливати на зменшення середньорічного показника облікованих кримінальних правопорушень. В умовах війни основні ресурси правоохоронних органів часто спрямовуються на забезпечення безпеки, оборони та правопорядку, відповідно контроль за дотриманням екологічного законодавства та моніторинг правопорушень стають менш пріоритетним. Крім, цього багато підприємств скорочують, або припиняють свою діяльність, а це знижує ризик вчинення кримінальних правопорушень в аналізованій сфері. Отже, на нашу думку, військові дії мають комплексний вплив на зниження частки (питомої ваги) кримінальних правопорушень проти довкілля.

Також варто зазначити про статистичні фактори зниження питомої ваги екологічної злочинності, що пов'язано з різким та суттєвим зростанням рівня й частки воєнних злочинів (ст. 438 КК України), а також окремих військових кримінальних правопорушень. Саме за рахунок цих

¹ Орлов Ю. В., Ступник Я. В. Кримінологічний аналіз екологічної злочинності в Україні: від ординарної ситуації до контексту війни. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 2. С. 276. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.2.22>.

категорій злочинів в основному й відбувся структурний зсув у картині відтворення злочинності, що в тому числі позначилося на статистичній моделі питомої ваги екологічних кримінальних правопорушень.

Аналіз динаміки коефіцієнта інтенсивності злочинності на 100 тис. осіб упродовж 2002–2024 років свідчить про загальну тенденцію до зростання, з періодичними коливаннями. Середнє значення інтенсивності злочинності проти довілля за аналізований період становить 7,1 відповідних правопорушень на кожні 100 тис. осіб.

У період 2002–2008 рр. показник інтенсивності злочинності проти довілля залишався відносно стабільним, коливаючись у межах від 2,6 до 4,6, що свідчить про відносно низький рівень аналізованої злочинності. Починаючи з 2009 року, спостерігається поступове зростання, яке у 2013 році досягло 6,4. Значне зростання фіксується у 2015–2016 рр., коли коефіцієнт збільшився до 7,4 і 9,2 відповідно, це зокрема пов'язано з тим, що з 2015 року відсутні достовірні дані щодо вчинення кримінальних правопорушень у сфері довілля на території Автономної Республіки Крим, а також у окремих районах Донецької та Луганської областей, де тривають бойові дії. У період 2017–2022 років коефіцієнт інтенсивності коливається, проте загальна тенденція вказує на поступове зростання злочинності цієї категорії.

Пік злочинної активності припадає на 2023 рік та становить 14,3, що зумовлено соціально-економічними та політичними факторами, а також пов'язане з повномасштабним вторгнення російських військ в Україну, як наслідок – змінами демографічної ситуації, збільшенням площі тимчасово окупованих територій, особливістю умов роботи правоохоронних органів у цей період. У 2024 році спостерігається зниження до 13, що свідчить про можливе стабілізаційне уповільнювання зростання коефіцієнта інтенсивності злочинності у сфері захисту довілля (див. таблицю).

Таким чином, показник інтенсивності злочинності проти довілля свідчить про значне збільшення (з 2,6 злочинів на кількість населення, що проживало на території України в 2002 році, до 13 кримінальних правопорушень у 2024 році).

З 2002 до 2013 років, існує тенденція поступового зростання базисного темпу кримінальних правопорушень проти довілля (збільшення до 230), що може свідчити про погіршення криміногенної ситуації. Різке зниження їх кількості у 2014 році до 206, найбільш ймовірно пов'язане з соціально-політичними факторами, зокрема з військовими діями та нестабільністю в країні. Але вже в 2015 році показник базисного темпу зріс до 250, а у 2016 – до 310. Найвищий рівень зростання, зафіксовано у 2021 році (426 від рівня 2002 року), що може бути пов'язано з наслідками пандемії, соціально-економічними труднощами та іншими кризовими явищами. Через початок війни у 2022 році аналізований показник знизився до 316. Водночас у 2023 році знову зріс до 373, а у 2024 становив 326, що свідчить про збереження високого рівня злочинності в природоохоронній сфері та необхідність посилення заходів протидії кримінальним

правопорушенням проти довілля. Отже, за весь аналізований період, станом на 2024 рік, даний показник зріс на 226%. (відповідно темп зростання до 2002 р. становив 326%). Це означає, що у середньому рівень зареєстрованих правопорушень зріс у 3,3 рази порівняно з 2002 роком (див. таблицю).

Середній коефіцієнт зростання кількості облікованих кримінальних правопорушень у сфері довілля порівняно з попереднім роком приблизно становить 106%, а це означає, що в середньому він щорічно збільшувався приблизно на 6% порівняно з попереднім роком.

Аналіз абсолютного приросту (зниження) обліку кримінальних правопорушень за ст.ст. 236–254 КК України свідчить про нестабільну динаміку. Спостерігаються як зростання (2003, 2013, 2020–2021), так і суттєві спади (2006, 2014, 2022). Найбільший приріст зафіксовано у 2020–2021 роках, а рекордне зниження – у 2022 році (-1398), що, ймовірно, пов'язано з початком активної фази війни в Україні (див. таблицю).

Обраховуючи темп приросту, ми спостерігаємо хвилюподібні зміни в кількості зареєстрованих кримінальних правопорушень. Найвищі показники приросту зафіксовано у 2003 році (+58), 2013 році (+32), 2015–2016 роках (+21 та +24 відповідно) та 2020–2021 роках (+21 та +19). Найзначніше падіння відбулося у 2022 році (-26%), що може бути пов'язано із загальними соціально-економічними змінами в країні. Також суттєві спади зафіксовані у 2006, 2007, 2014, 2017, 2018 та 2024 роках (від -4% до -12%) (див. таблицю).

Висновки. Отже, проведене дослідження окремих кількісних показників злочинності проти довілля, на основі довгострокового кримінологічного аналізу з 2002 до 2024 року (23 роки), дало можливість оцінити їх середнє річне значення від абсолютної кількості, питому вагу, коефіцієнт злочинної інтенсивності, динаміку рівня злочинності, базисний та ланцюговий темпи зростання, абсолютний приріст, та тенденції цих показників.

За аналізований період на території України було обліковано 68242 кримінальних правопорушень передбачених ст.ст. 236-254 КК України, середньорічний показник реєстрації складає 2967 таких кримінальних правопорушень.

Злочинність проти довілля має відносно невелику питому вагу 0,66% в загальній структурі злочинності. На нашу думку, це пов'язано з такими чинниками, як: висока латентність означених діянь; організований характер протиправних діянь; корупційні фактори у цій сфері; байдуже ставлення до навколишнього природного середовища. Варто підкреслити, що цей показник у порівнянні з аналогічними дослідженнями, які проводилися в Україні раніше, значно зріс.

Показник інтенсивності злочинності проти довілля свідчить про значне збільшення (з 2,6 злочинів на кількість населення, що проживало на території України в 2002 році, до 13 кримінальних правопорушень у 2024 році).

Скориставшись базисним методом вирахування показників динаміки рівня злочинності проти довкілля, приходимо до висновку, що за весь аналізований період, станом на 2024 рік, даний показник зріс на 226 % (відповідно темп зростання до 2002 р. становить 326 %). Рівень зареєстрованих правопорушень станом на 2024 рік зріс у 3,3 рази порівняно з 2002 роком.

Застосовуючи ланцюговий метод для оцінки щорічної динаміки реєстрації кримінальних правопорушень проти довкілля, ми визначили середній темп зростання у порівнянні з попереднім роком близько 106 %. Це свідчить про те, що показник по відношенню до попереднього року зростав у середньому приблизно на 6%, вказуючи на загальну тенденцію до збільшення.

Досліджуючи середній абсолютний приріст (зниження) показника реєстрації кримінальних правопорушень передбачених ст. ст. 236–254 КК України приходимо до висновку, що у нашому випадку є як позитивні прирости (збільшення), так і негативні значення (зниження). Однак підсумкове середнє значення додатне, що вказує на загальну тенденцію до зростання реєстрації кримінальних правопорушень у довгостроковій перспективі.

Упродовж 2002–2024 років спостерігаються коливання темпів приросту кримінальних правопорушень проти довкілля. Попри періоди спаду, загальна динаміка демонструє стабільне зростання впродовж усього аналізованого періоду.

Отже, дослідження офіційної статистичної інформації демонструє, що кримінальні правопорушення проти довкілля мають складний і багатогранний характер, свої особливості, специфічну внутрішню структуру, закономірності та детермінаційні чинники, обумовлені особливостями політичного, соціально-економічного та історико-культурологічного розвитку та проявляючись у різних формах.

Їхня динаміка постійно змінюється, що зумовлює необхідність систематичного дослідження для виявлення нових тенденцій. Це підкреслює важливість своєчасного моніторингу змін у статистичних показниках, що, у свою чергу, дозволяє розробляти ефективні кримінологічні стратегії та заходи запобігання злочинності проти довкілля.

На нашу думку, кількісні показники сучасного стану злочинності проти довкілля свідчать про її суттєве зростання, що може бути зумовлено як підвищенням рівня реєстрації кримінальних правопорушень завдяки ефективнішій роботі правоохоронних органів, так і реальним погіршенням екологічної ситуації.

Для більш точного аналізу варто враховувати не лише кількісні зміни, а й їхні причини. Таким чином, зростання рівня обліку кримінальних правопорушень проти довкілля може бути тривожним сигналом для суспільства та держави, що вимагає посилення екологічного контролю, удосконалення механізмів запобігання та ефективнішого розслідування таких кримінальних правопорушень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Державне бюро розслідувань. ДБР продовжує боротьбу з незаконною рубкою лісів – десятки проваджень направлені до суду (ІНФОГРАФІКА) / Державне бюро розслідувань. 2023. URL: <https://dbr.gov.ua/news/dbr-prodovzhue-borotbu-z-nezakonnoyu-rubkoju-lisiv-desyatki-provazhzen-napravleni-do-sudu> (дата звернення: 17.02.2025).
2. Державне бюро розслідувань. У 2022 році ДБР викрило злочинів проти довкілля на понад 150 млн грн, з яких понад 100 млн буде відшкодовано (ІНФОГРАФІКА) / Державне бюро розслідувань. 2022. URL: <https://dbr.gov.ua/news/u-2022-roci-dbr-vikrilo-zlochiniv-proti-dovkillya-na-ponad-150-mln-grn-z-yakih-ponad-100-mln-bude-vidshkodovano> (дата звернення: 17.02.2025).
3. МВФ оцінив кількість населення України та прогнози щодо зростання економіки. *РБК-Україна*. URL: <https://www.rbc.ua/rus/news/mvf-otsiniv-kilkist-naselennya-ukrayini-ta-1713333704.html> (дата звернення: 10.02.2025).
4. Орлов Ю. В., Ступник Я. В. Кримінологічний аналіз екологічної злочинності в Україні: від ординарної ситуації до контексту війни. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 2. С. 276–288. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.2.22>.
5. Поліщук Г. С. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинам проти довкілля (за матеріалами причорноморського регіону України) : дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.08 / Київський національний університет внутрішніх справ, МВС України. К., 2006. 294 с.
6. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року : Закон України від 28.02.2019 р. № 2697-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2697-19#Text> (дата звернення: 10.02.2025).
7. Турлова Ю. А. Протидія екологічній злочинності в Україні: кримінологічні та кримінально-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08 / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України. К., 2018. 466 с.
8. Форма № 1 «Єдиний звіт про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування» (місячна звітність) : затв. наказами Генерального прокурора від 30 черв. 2020 р. № 299 та від 23 жовт. 2012 р. № 101 за погодженням з Державною службою статистики України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення: 10.02.2025).
9. Чисельність населення України / Мінфін України. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/reference/people/> (дата звернення: 10.02.2025).

10. Яке населення України в 2025 році. *Цензор.нет*. URL: <https://biz.censor.net/news/3535405/yake-naselennya-ukrayiny-v-2025-rotsi> (дата звернення: 10.02.2025).

Стаття надійшла до редакції 14.03.2025

Sergii Iv. MARKO,

PhD in Law, Professor

(Lviv Polytechnic National University, Lviv, Ukraine)

CRIMINOLOGY CHARACTERISTICS OF SOME QUANTITATIVE INDICATORS OF THE CURRENT STATE OF CRIME IN THE ENVIRONMENTAL SPHERE

In Ukraine, a significant number of criminal offenses of an environmental nature are registered annually. Based on the research conducted, the author concludes that the average annual rate of registration of criminal offenses under Articles 236-254 of the Criminal Code of Ukraine is 2967 (analysis of statistical data from 2002 to 2024). In addition, a certain part of criminal offenses in the environmental sphere is registered under articles that are not included in Section VIII of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine. Pre-trial investigation in such criminal proceedings is carried out by security agencies and units of the State Bureau of Investigation, and this, accordingly, affects the official statistics of registered criminal offenses against the environment.

The publication, using the statistical research method, based on the analysis of data on registered criminal offenses against the environment and the study of absolute, average and relative values, analyzes their number, average value, specific weight, crime intensity coefficient, dynamics of the crime level, basic and chain growth rates, absolute growth and trends. The specified information is presented, including in the form of a table and a diagram.

Based on a systematic analysis of the array of recorded criminal offenses over the past 23 years, a trend towards a significant increase in the number of criminal offenses against the environment and their specific weight has been proven. Analysis of crime dynamics using basic and chain methods indicates a steady increase in these offenses, which is confirmed by a positive average absolute growth. In addition, the indicator of crime intensity in the field of environmental protection demonstrates a steady growth trend.

It has been established that the analyzed type of crime in Ukraine is one of the most complex and poses a threat not only to the environment, but also to the health and well-being of the population.

Intensive use of natural resources, insufficient environmental control, corruption in law enforcement and environmental protection agencies, and a low level of environmental awareness of the population contribute to the spread of these criminal offenses. The study of this phenomenon requires criminological analysis, which includes: conducting a systematic study of the indicators and level of environmental crime in Ukraine; studying statistical data used for a systematic,

methodical analysis of the state and dynamics of the analyzed crime; establishing the rates of its growth or decline; establishing the percentage ratio of recorded criminal offenses against the environment to the total number of all recorded criminal offenses, etc.

Keywords: *environment, environmental crime, natural environment, criminological analysis, ecosystem, statistical information, quantitative indicators of crime, dynamics of the crime rate, recorded criminal offenses, state of crime, specific gravity of crime, basic and chain method, growth rates, absolute growth, growth rates, crime intensity coefficient.*

Олександр Ельбрусович МАРЧЕНКО
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ НА ҐРУНТІ НЕНАВИСТІ: КІЛЬКІСНІ ПОКАЗНИКИ

Стаття присвячена кримінологічному аналізу стану кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті за кількісними показниками. Встановлено, що тенденції до поширення злочинності на ґрунті ненависті в Україні є очевидно несприятливими. Фіксується генеральний тренд до зростання рівня відповідних кримінальних правопорушень за всіма категоріями, особливо, починаючи з 2022 р., після повномасштабної агресії російської федерації. На фоні скорочення території статистичного обліку, інтенсивних міграційних процесів, часткової депопуляції, темпи приросту кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті визначаються надвисокими показниками. Відбувається зміна характеру їх вчинення у бік відкритості, очевидності, цинічності. Гострою є проблема латентності цього різновиду кримінальної активності. Геноцид, злочини проти людяності, низка воєнних злочинів слід також віднести до злочинів на ґрунті ненависті, але особливої їх категорії, політично обумовленої, воєнно-контекстуальної, що потребує окремого дослідження.

Ключові слова: ненависть, кримінальні правопорушення на ґрунті ненависті, злочинність, протидія злочинності, війна, кримінологічний аналіз, стан, показники.

Постановка проблеми. Кримінальні правопорушення на ґрунті ненависті¹ – один з вимірів прикладної дегуманізації антропосфери. Їх існування – велика прикрість не тільки для України, а й людства в цілому. Власне, триваюча агресія, широкий шлейф насильства – наочне свідчення

¹ Як вони визначаються за міжнародними стандартами: Злочини на ґрунті ненависті: попередження та реагування. Інформаційно-довідковий посібник для громадських організацій у регіоні ОБСЄ / ОБСЄ. Варшава, Польща. URL: <http://www.osce.org/uk/node/180336> (дата звернення: 10.02.2024).

тієї кризи людяності, що виявила себе у ХХІ ст. Уявити собі, що довкола немає ані небес, ані пекла, ані країн, ані релігій – таким був заклик великого гуманіста Джона Ленона, який по-мистецьки тонко («Imagine», 1971) відчув та висловив широку «роздільну здатність» ідеологій і державних кордонів, збереження яких – прямий шлях до насильства, до кордонів у свідомості, між людьми. Але змушені відкинути утопічність закликів до усезагального примирення. Людина з'явилась у світ саме як людина і ніщо людське їй не чуже. «Защита» антропологічна помилка (чи такий замисел?) змушує людство раз-по-раз поринати у вир воєн, протистоянь, ненависті. Фронтирність – нормальний стан людських спільнот, оскільки існує диференціація культур¹. І оскільки існує рід людський, остільки ж буде існувати ненависть і розбрат. Як видається, – це закон соціальної природи. При цьому ми свідомі того, що з позицій академіка О. М. Костенка² таке твердження є нонсенсом, бо ж навіть абсурдом. Менше з тим, з нашої перспективи, соціальна природа бачиться саме такою, відвертою, іноді брутальною, а не ідеалістичною. В ній поєднується і добро, і зло (що також, слід мати мужність визнати, є природним).

Влучними у цьому контексті видаються міркування Ю. В. Орлова: «Поза всякими сумнівами, репрезентовані у працях О. М. Костенка креації, відтворювані та поглиблювані природно-правові ідеї, сенси заслуговують на повагу та визнання свого гуманістичного устремління й миролюбності. Втім, як видається, в них таки приховуються і деякі лакуни, здатні зумовити можливість поглянути на пропонований «кришталевий палац» і під іншим кутом. Так, саме на «кришталевий палац». А як ще може сприймається *нерукотворна* конструкція законів соціальної природи, якщо не як ідеальний (і неймовірної ж, треба сказати, краси!) образ невидимих, але об'єктивно існуючих сил, перебування у полях яких і підпорядкування яким з фатальною невідворотністю має гарантувати щастя? І справа то лише у тому, щоб відкрити ці закони, їх артикулювати, усвідомити їх значення та *підпорядкувати* їм соціальну практику. А і з тими, хто не підпорядковуватиметься варто, мабуть, боротися як із деякими носіями і ретрансляторами антиприродного? Таким шляхом, слід вважати, формується надлюдина, яка своїм розумом, нарешті, досягнула всю складність творіння життя, хоча б і соціального. Хоча б і відстороненого від конкретної людини, бо ж досягнути природу людини складніше (адже

¹ Орлов Ю. В. Фронтирна злочинність : поняття, ознаки // Харківський національний університет внутрішніх справ: 25 років досвіду та погляд у майбутнє : зб. тез доп. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 22 листопада 2019 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ ; Громад. рада при МВС України. Харків : ХНУВС, 2019. С. 334–336; Орлов Ю. В. Фронтир як категорія кримінологічного дискурсу. *Архів кримінології та судових наук*. 2020. № 1. С. 98–108.

² Костенко О. М. Злочин і відповідальність за нього у світлі соціального натуралізму (щодо соціально-натуралістичної доктрини кримінального правознавства). *Право України*. 2010. № 9. С. 31–40; Костенко О. М. Про світоглядні основи розбудови прогресивного правопорядку в Україні (до методологічної дискусії у вітчизняній юриспруденції). *Право України*. 2015. № 8. С. 167–185; Костенко О. М. Основи соціально-натуралістичної юриспруденції та кримінології: монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2021. 140 с.; Костенко О. М. «Нові очі» для нового часу (про соціальний натуралізм). Луцьк : Терен, 2022. 128 с. та ін.

відомо, що особистість є ширшою за суспільство), аніж зробити те саме зі спільнотою. Все так. Але в тому то й річ, що там де ми керуємось інтересами спільноти й звеличуємо цінність колективізму дуже часто втрачаємо цінність окремої й невідкритої людини. Не варто, гадаємо, наводити багаточисельні приклади з історії і сучасності. Вони сумні... Дійсно, чим більше любиш людство, тим менше любиш окрему людину. Тож в тому й полягає вразливе місце юснатуралізму, як і будь-якої іншої юриспруденції, гуманітарності: соціальність і її закономірності розглядаються, імовірно, без достатнього зв'язку з глибинами індивідуальності, особистості, людськості. А там, у тих глибинах, парадокс на парадоксі. І чи визначати їх також законами природи? Такими, що можуть не подобатись раціональному розуму, але ж так само об'єктивно існуючими. Одним з таких є свобода. І не як деяка усвідомлена необхідність чи щось на зразок цього (єдність із відповідальністю перед іншим/іншими тощо), а саме як бажання бути вільним, нехай і (й мабуть передусім) *свавільним*»¹.

Автор перепрошує за масштабну цитату. Але вважаємо її виправданою і доречною, спрямованою на підкреслення матодологіно важливої позиції: ненависть є такою ж природною екзистенцією², як і будь-яка інша (страх, любов, приналежність, свобода). Її неможливо, ані заперечити, ані скасувати. Відтак і злочинність на ґрунті ненависті – є константою. Але можливо контролювати її поширення, вивчаючи особливості детермінації. Первинним кроком на цьому шляху є формування адекватного уявлення про її стан.

Кримінологічна увага до проблем поширення кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті приділялася такими дослідниками як А. Б. Блага, О. В. Горбачова, Є. Ю. Захаров, К. Б. Левченко, О. М. Литвинов, О. А. Мартиненко, Д. О. Назаренко, Ю. В. Орлов, В. І. Поклад, Н. О. Прібиткова та іншими. Однак наразі відсутня належна, сучасна інформаційна модель стану відповідного сегменту кримінальної активності.

Мета цієї статті – встановити, надати кримінологічне пояснення стану кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті через аналіз кількісних показників їх відтворення.

Виклад основного матеріалу. Зважаючи на контекст триваючого міжнародного збройного конфлікту, російсько-української війни, було б очевидним спрощенням формувати аналітичну модель стану злочинності на ґрунті ненависті в Україні виключно, виходячи із узвичаєного міжнародно-правового, доктринально-правничого й правозахисного дискурсу. Маємо взяти до уваги загострення тих міжнаціональних протиріч, які існували й до повномасштабного збройної конфлікту, загострилися після його початку, набули проєкції на нові, раніше відсутні (або маже відсутні) криміногенні ситуації. Тож відповідна модель має включати в себе

¹ Орлов Ю. В. Кримінальний акціонізм : від символічності суб'єкта та суб'єктивізації символу. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2022. № 1 (26). С. 56.

² Орлов Ю. В. Модуси буття злочинності: матриця кримінологіко-екзистенціального аналізу. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2021. № 1 (24). С. 97.

принаймні два сегменти кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті. Перший – ординарні, другий – політично обумовлені, включаючи воєнні злочини та геноцид. Кожному з них має бути приділена окрема увага. В цій науковій розвідці ми сфокусуємося на першій групі.

До ординарних слід, передусім, віднести ті, ознаки складів яких закріплені у ст. 161, п. 14 ч. 2 ст. 115, частинах 2 ст. ст. 121, 122, 126, 127, 129 КК України. Однак це, певна річ, не повний їх перелік. До ординарного сегменту варто включити і так звані змішані кримінальні правопорушення на ґрунті ненависті. Їх складають корисливі, корисливо-насильницькі посягання, при яких жертва обирається за критерієм приналежності до певної соціальної меншини (чи іншої групи), зокрема за критерієм сексуальної орієнтації. Втім для статистичного аналізу ці кримінальні правопорушення є недоступними через те, що вони окремо не виділяються у чинних формах офіційного статистичного обліку.

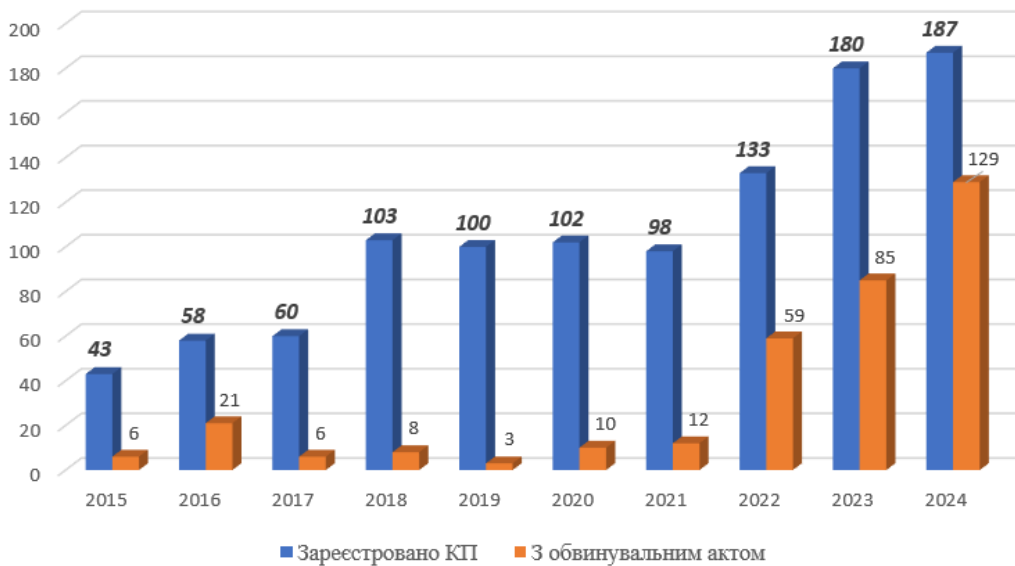
Ще однією складовою, вартою, на наш погляд, дослідницької уваги є специфічний кримінальний екзофеномен, відтворення якого свідчить про наявність певного попиту на інформаційний продукт, який відповідає запитам на прояв ненависті, ворожого ставлення, демонстрацію насильства щодо визначених категорій осіб, в тому числі й зокрема за ознакою їх приналежності до певної соціальної групи. Мова йде про кримінальне правопорушення, передбачене ст. 300 КК України («Ввезення, виготовлення або розповсюдження творів, що пропагують культ насильства і жорстокості, расову, національну чи релігійну нетерпимість та дискримінацію»¹). Гадаємо, включення останнього до інформаційної моделі досліджуваного виду злочинності додатково відображатиме кримінологічно значущі грані соціальних практик ненависті.

Аналіз та узагальнення результатів опрацювання відкритої статистичної інформації про кримінальні правопорушення за досліджуваним критерієм дає можливість дійти висновку про існування стійкої тенденції до загального зростання злочинності на ґрунті ненависті щонайменше протягом останніх десяти років (див. діаграму 1).

Діаграма 1

Графічне зображення рівня та динаміки кримінальних правопорушень, вчинених з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості (2015–2024 рр.)

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

З наведених у діаграмі 1 даних чітко видно, що невинною та відносно стійкою є висхідна динаміка позитивного приросту кримінальних правопорушень, вчинених з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості. Саме така категорія («мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості») використовується як у формах офіційної статистичної звітності Офісу Генерального прокурора (форма № 1, затверджена наказами Генерального прокурора від 23.12.2012 р. № 100 та від 30.06.2020 р. № 299), так і КК України. Цілком зрозуміло, що вона є дещо звуженою по відношенню до повного обсягу поняття «мотив ненависті». Хоча б тому, що абсолютно не охоплює політичний компонент ненависті, ненависть, детерміновану ворожим ставленням до осіб через їх сексуальну орієнтацію, регіональне походження, використовувану мову спілкування, інвалідність тощо. У зв'язку з цим, наявну статистичну картину неможна за жодних обставин вважати повною. Проте вона може вважатися репрезентативною, відображати певну вибірку, досить показовою, якщо не у деталях, то принаймні на рівні тенденцій. Тож, беручи до увагу означену логіко-семантичну поправку, можна стверджувати, що має місце генеральний тренд до погіршення криміногенної обстановки за критерієм зростання кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті, у контурах посягань, мотивованих расовою, національною чи релігійною нетерпимістю.

Загальний десятирічний рівень цих кримінальних правопорушень склав 1064. У порівнянні з 2015 р., коли було зареєстровано 43 кримінальних правопорушень означеної категорії, у 2024 р. зафіксовано зростання рівня більш ніж у 4 рази (187 кримінальних правопорушень).

Окремо слід наголосити, що ще більш драматичним виглядає зростання інтенсивності відтворення кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті на фоні скорочення території статистичного обліку через

повномасштабну агресію російської федерації проти України, початок якої (саме повномасштабної агресії) бере свій відлік від 24.02.2022 р. До числа факторів цього ж характеру впливу на динаміку слід віднести і часткову депопуляцію, пов'язану з еміграцією, виїздом закордон близько 7 млн. громадян України, а також долученням до військової служби значної категорії чоловіків працездатного віку, які зазвичай, традиційно для кримінологічної картини, складали соціально-демографічну основу для поширення злочинності, стрижневих її структурних компонентів. З урахуванням цих обставин темпи приросту злочинності на ґрунті ненависті, навіть у її статистично фіксованому вимірі, мають бути оцінені як небезпечно високі.

Деталізувати уявлення про показники динаміки можливо із використанням відповідного статистично-математичного інструментарію опрацювання числової інформації. Результати такого опрацювання наведені у таблиці 1.

Таблиця 1

Показники динаміки кримінальних правопорушень, вчинених з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості, а також їх розкриття (2015–2024 рр.)*

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	Середнє значення ряду
Динаміка злочинності											
Рівень	43	58	60	103	100	102	98	133	180	187	106,4
Апр (б)	-	15	17	60	57	59	55	90	137	144	70,4
Апр (л)	-	15	2	43	-3	2	-4	35	47	7	16
Тзр (б)	-	1,348	1,395	2,395	2,325	2,372	2,279	3,093	4,186	4,439	2,648
Тзр (л)	-	1,348	1,034	1,717	0,971	1,02	0,961	1,357	1,353	1,039	1,2
Тпр (б) (%)	-	34,8	39,5	139,5	132,5	137,2	127,9	209,3	318,6	343,9	164,8
Тпр (л) (%)	-	34,8	3,4	71,7	-2,9	2	-3,9	35,7	35,3	3,9	20
Динаміка розкриття кримінальних правопорушень (за показником наявності обвинувального акту)											
Рівень	6	21	6	8	3	10	12	59	85	129	33,9
Апр (б)	-	15	0	2	-3	4	6	53	79	123	31
Апр (л)	-	15	-15	2	-5	7	2	47	26	44	13,2
Тзр (б)	-	3,5	1	1,333	0,5	1,667	2	9,833	14,167	21,5	6,167
Тзр (л)	-	3,5	0,286	1,333	0,375	3,333	1,2	4,917	1,444	1,518	1,99
Тпр (б) (%)	-	250	0	33,3	-50	-66,7	100	883,3	1316,7	2050	501,8
Тпр (л) (%)	-	250	-71,4	33,3	-62,5	233,3	20	391,7	44,1	51,8	98,9

**Апр – абсолютний приріст; Тзр – темп зростання; Тпр – темп приросту; (б) – розрахунок базисним методом; (л) – розрахунок ланцюговим методом*

Різке зростання рівня і темпу приросту відмічається з початком повномасштабного вторгнення. Очевидно сильною є кореляція складників детермінаційного комплексу злочинності на ґрунті ненависті та факторів війни. При цьому підкреслимо, що показники 2023 р. та 2024 р. майже вдвічі перевищують середній рівень ряду, тобто середній за десятиріччя показник (106 кримінальних правопорушень). Це стосується як абсолютних показників, так і їх темпових розрахунків. Зокрема, абсолютний приріст, розрахований базисним методом (база – показник 2015 р.), у 2022 р. склав 90 кримінальних правопорушень, у 2023 р. – 137, у 2024 р. – 144. Відповідні співвідношення за показниками темпу зростання склали: 3,093 – у 2022 р., 4,186 – у 2023 р. та 4,439 – у 2024 р. Середній показник рівня – 70,4.

Найбільші сплески абсолютного приросту, розрахованого ланцюговим способом спостерігаються у 2018 р. – «+43», у 2022 р. – «+35» та у 2023 р. – «+47». Середнє значення ряду – «+16».

Ідентичною є картина за показниками темпів зростання та приросту. Застосування базисного методу обчислення виявило, що найвищими є показники темпу зростання у 2022 р. (3,093), 2023 р. (4,186) та у 2024 р. (4,439). Темпи зростання склали рекордні 209,3 %, 318,6 % та 343,9 % у 2022, 2023 та 2024 рр. відповідно. Середнє значення темпу зростання – 2,648, темпу приросту – 164,8 % (базисний метод).

Ланцюговий метод обчислення показників темпів зростання та приросту продемонстрував найвищі значення у 2018 р. (темп зростання – 1,717, темп приросту 71,7 %), у 2022 (темп зростання – 1,357, темп приросту 35,7 %) та у 2023 (темп зростання – 1,353, темп приросту 35,3 %) роках. Середнє значення темпу зростання – 1,2, темпу приросту – 20 % (ланцюговий метод).

При цьому помірно зниження показників динаміки за ланцюговим методом обчислення фіксувалося лише у 2019 та 2021 р. Воно є незначним, в межах 4 одиниць, у зв'язку з чим цією обставиною в цілому можна знехтувати; на статистичну картину, на генеральний тренд вона геть не впливає. За базисним же методом обчислення зниження не відбулося жодного разу протягом досліджуваного часового інтервалу.

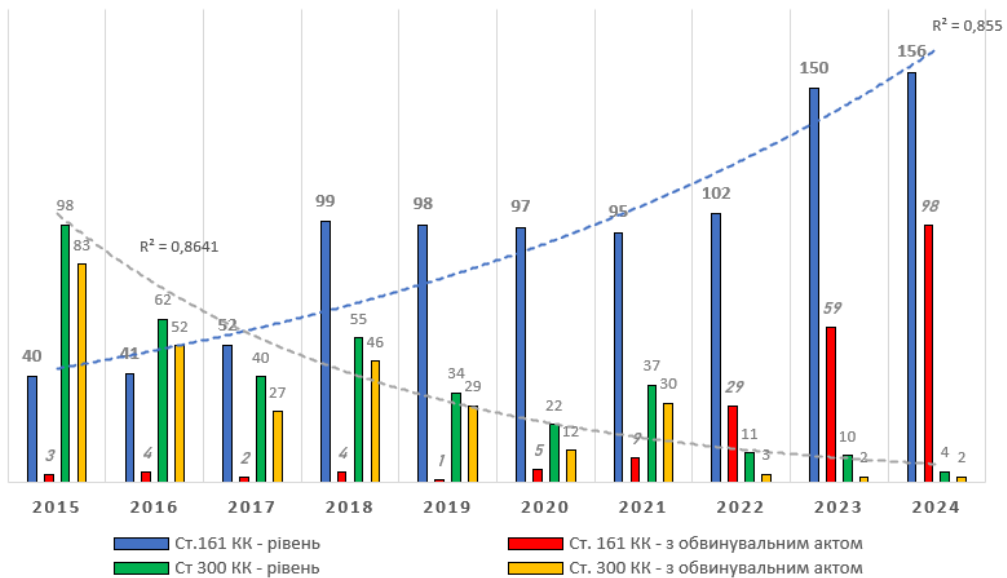
Звернення до статистичних відомостей про кількість кримінальних проваджень про кримінальні правопорушення, вчинені з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості, досудове розслідування у яких завершено складанням обвинувального акту дозволяє дійти цікавих висновків. По-перше, всього за десятирічний період розкрито 339 означених кримінальних правопорушень. Середній рівень ряду – 33,9. В середньому – це 31,8 % розкриття. По-друге, відсоток розкриття цих кримінальних правопорушень неухильно зростає по мірі інтенсифікації відтворення самих

кримінальних правопорушень досліджуваної категорії. Пікові значення розкриття припадають на 2022–2024 р., а саме: 2022 р. – розкрито 59 зі 133 кримінальних правопорушень (44,4 %), 2023 р. – 85 зі 180 (47,2 %), 2024 р. – 129 зі 187 (69 %). Протягом цих трьох років середній відсоток розкриття склав 53,5 % при максимальному показнику у 2024 р. – 69 %. Водночас середній відсоток розкриття, який мав місце до 2022 р., становив 13,2 % з мінімальними значеннями його рівня у 2019 р. (3 %), у 2018 р. (7,7 %) та у 2021 р. (9,8 %). Логічно припустити, що реалізується один з двох (на нашу думку, альтернативних) варіантів, якими можливо пояснити таку трансформацію в статистично фіксованій успішності правоохоронної діяльності: 1) відбулись певні неявні, але істотні зміни у правозастосовній практиці, які дозволили суттєво покращити показник розкриття кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті; 2) самі кримінальні правопорушення стали більш очевидними, цинічними, адже кримінальні правопорушники більше, аніж до цього почали нехтувати заходами маскування, контрзаходами щодо уникнення кримінального переслідування. З нашої перспективи, саме другий варіант є більш імовірним. Додатковим аргументом на користь цієї гіпотези може свідчити кореляція початку тенденції до зростання відсотку розкриття із початком повномасштабної агресії росії проти України. І якщо це так, то покращення стану розкриття відбувається саме за рахунок тих кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті, що вчиняються щодо осіб, які тим чи іншим чином, об'єктивно чи суб'єктивно (у сприйнятті кримінальних правопорушників) можуть бути афілійовані з країною-агресором: географічно близький до росії регіон попереднього проживання для внутрішньо переміщених осіб (про що в тому числі можуть свідчити відповідні позначення номерів державної реєстрації транспортних засобів як тригерів для злочинців), переважання російської мови як мови побутового, сімейного спілкування, провокативна віктимна поведінка, яка межує або безпосередньо є проявом колабораціонізму тощо.

Певним чином «пролити світло» на ці зміни дозволяє і звернення до статистичних даних щодо конкретних видів кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті. Ці відомості дозволять наблизитись до розуміння того, за рахунок яких кримінальних правопорушень здебільшого відбулося покращення показників їх розкриття (див. діаграму 2).

Діаграма 2

Графічне зображення рівня та динаміки кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 161 та 300 КК України (2015–2024 рр.)

З діаграми 2 можна бачити, по-перше, висхідну лінію тренду відтворення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 161 КК України («Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної, регіональної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками»¹). Причому зростання їх рівня є суттєвим, так само як і суттєвим є зростання відсотку розкриття. Так, якщо протягом 2015–2017 років реєструвалося в середньому по 44 злочини цієї категорії щороку (у 2015 р. – 40, у 2016 р. – 41, у 2017 р. – 52), то починаючи з 2018 р. відбувається зростання рівня фактично удвічі (до 99 злочинів), після чого сформувалося деяке п'ятирічне плато: протягом 2018–2022 рр. – середнє значення ряду становить 98 злочинів (у 2018 р. – 99, у 2019 р. – 98, у 2020 р. – 97, у 2021 р. – 95, у 2022 р. – 102). Починаючи з 2023 р., фіксується істотний приріст на рівні 30 % по відношенню до 2022 р.; рівень злочинів, передбачених ст. 161 КК України, сягнув позначки у 150. У 2024 р. загальна тенденція до зростання зберіглася, зареєстровано 156 злочинів означеної категорії.

Так само, як і в попередньому об'єкті кримінологічного-статистичного аналізу (загальна категорія кримінальних правопорушень, вчинених з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості), варто підкреслити фонові статистично значущі обставини, при яких відбулось зростання рівня злочинності. Йдеться про початок повномасштабного вторгнення, скорочення території обліку кримінальних правопорушень (тимчасово окуповані, анексовані території), інтенсивні міграційні процеси.

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

Взяття їх до уваги виводить на розуміння значно більш істотних темпів зростання у перерахунку на відносні величини, аніж це можна спостерігати за абсолютними показниками. Втім, немає особливого сенсу вдаватися до розрахунку саме відносних показників і на їх основі засвідчувати тенденцію до істотного зростання злочинності. Немає потреби її додатково підтверджувати через очевидність.

Натомість звернімо увагу на те, що з початком повномасштабного вторгнення відбувається не тільки значний приріст злочинів, передбачених ст. 161 КК України, але і відсоток їх розкриття. Якщо останній у 2015 р. складав 7,5 %, у 2016 р. – 9,8 %, у 2017 р. – 3,8 %, у 2018 – 4 %, у 2019 р. – 1 %, у 2020 р. – 5 % (середнє значення ряду шестирічного часового інтервалу – 5,2 %), то у 2022 р. цей показник склав вже 26,5 %, у 2023 р. – 39,3 %, а у 2024 р. – рекордні 62,8 %. Ці дані у відносному вимірі корелюють з показниками розкриття загальної категорії кримінальних правопорушень, вчинених з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості, результати обчислення яких наведені нами вище. Проекція цих кореляцій на площину абсолютних величин так само виявляє залежність показників відтворення загальної категорії кримінальних правопорушень (у контексті нашого дослідження) із показниками відтворення «порушень рівноправності громадян залежно від їх расової, національної, регіональної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками»¹. Зокрема, з 85 розкритих кримінальних правопорушень цієї категорії у 2023 р. 59 (або 69,4 %) припадає саме на ст. 161 КК України. За 2024 р. це співвідношення становило 76 % (або 98 розкриття за ст. 161 КК України зі 129 по загальній категорії). В середньому за 2015–2024 р. цей співвідносний показник становить 50,5 % та має тенденцію до зростання. І оскільки останнє існує саме протягом 2022–2024 рр., то є підстави для висновку, що зростання рівня розкриття кримінальних правопорушень за загальною категорією відбувається саме (здебільшого) за рахунок розкриття злочинів, передбачених ст. 161 КК України. До того ж вельми цікавим є той факт, що у 2024 р. з 98 розкритих цих кримінальних правопорушень, 53 (!) вчинено групою осіб. І це при тому, що за всі попередні роки, включаючи 2022 та 2023 рр., груповий характер взагалі не був притаманний цьому злочину (у 2015 р. – 1 злочин, вчинений групою осіб, у 2016 – 0, у 2017 – 0, у 2018 – 2, у 2019 – 0, у 2020 – 0, у 2021 – 1, у 2022 – 0, у 2023 – 0). І це підтверджує висунену нами гіпотезу про тенденцію до зростання частки очевидних, відвертих, а тому й цинічних злочинів цієї категорії. Злочинці не надто переймаються наслідками своїх дій або через байдужість і прагнення продемонструвати своє домінування над представниками іншої соціальної групи, або через упевненість, якщо не у правомірності, то моральній допустимості чи навіть схвальності своїх злочинних дій.

Водночас викладені розрахунки означають також і те, що в

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

статистичних формах обліку не відображається низка кримінальних правопорушень (в середньому за десятирічний період – не менше 50 %, а протягом 2023–2024 рр. – не менше 25 %), які можуть бути віднесення до категорії злочинів на ґрунті ненависті (принаймні за законодавчо визначеним критерієм мотиву расової, національної чи релігійної нетерпимості) і розкриття яких дає показник по загальній категорії. До таких кримінальних правопорушень слід, найімовірніше, віднести ті, які передбачені частинами 2 ст. ст. 121, 122, 126, 127 КК України саме за критерієм мотиву нетерпимості. При цьому ми свідомо не включили до цього переліку злочини, передбачені п. 14 ч. 2 ст. 115 та ч. 2 ст. 129 КК України через їх мінімальний рівень та відсутність скільки-небудь відчутного впливу на статистичну картину. Так, протягом аналізованої десятирічної ретроспективи лише у 2015, 2017, 2020 та 2024 рр. було зареєстровано по одному факту умисного вбивства з мотиву расової, національної чи релігійної нетерпимості. З них вдалося завершити досудове розслідування складанням обвинувального акту лише в одному випадку, який мав місце у 2017 р. Ще більш «скромними» є показники погроз вбивств з мотиву расової, національної чи релігійної нетерпимості (ч. 2 ст. 129 КК України). За весь період статистичного спостереження тільки у 2019 р. було зареєстровано один факт вчинення цього злочину. Отже, цими показниками у статистичному вимірі можна знехтувати, попри безумовну їх соціальну значущість та резонансність.

Тож сукупно на злочини проти здоров'я людини, які можливо віднести до злочинів на ґрунті ненависті, можна віднести в середньому близько половини з тих, які розкриті за загальною категорією (з мотиву расової, національної чи релігійної нетерпимості). Приблизно за десятирічний період це складає близько 169 злочинів, які вдалося розкрити. З огляду на відсоток розкриття, який так само в середньому за загальною категорією складає 50 %, можна припустити, що, правдоподібно, загальний статистично зафіксований рівень кримінальних правопорушень, передбачених частинами 2 ст. ст. 121, 122, 126, 127 КК України, за ознакою їх вчинення з мотиву расової, національної чи релігійної нетерпимості, складає близько 340, або в середньому 34 на рік.

По-друге, з діаграми 2 чітко візуалізується зворотна, щодо показників відтворення злочинів, передбачених ст. 161 КК України, низхідна траєкторія часового поширення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 300 КК України («Ввезення, виготовлення або розповсюдження творів, що пропагують культ насильства і жорстокості, расову, національну чи релігійну нетерпимість та дискримінацію»¹), аж до майже повної їх елімінації. Так, якщо у 2015 було зареєстровано 98 відповідних фактів, у 2016 р. вже 62, у 2017 р. – 40, у 2018 р. – 55, у 2019 р. – 34, у 2020 р. – 22, у 2021 р. – 37, у 2022 р. – тільки 11, у 2023 – 10, а у 2024 р. – 4. При цьому

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

відсоток розкриття так само знизився: з 84,7 % у 2015 р. до 27 % у 2022 р., 20 % у 2023 р. та 50 % (2 з 4 кримінальних правопорушення) у 2024 р.

Вищи ми звертали увагу на специфічну природу кримінальних правопорушень, передбачених ст. 300 КК України, як деяких кримінальних екзофеноменів щодо злочинів на ґрунті ненависті. Екзофеноменальність пояснюється, власне тим, що вони самі по собі не є вираженням ненависті, проте свідчать про існування попиту на дискримінаційний, демонстративно-насильницький інформаційний продукт, а тому й виконують кримінологічно сигнальну функцію. У цьому розумінні зниження рівня вказаних кримінальних правопорушень майже до повного зникнення, окрім, безумовно, докорінної зміни політики контролю транскордонних переміщень людей і товарів в Україні з початком повномасштабної агресії російської федерації, можна частково пояснити й зниженням запиту на продукцію означеного штибу. Надто багато насильства й дискримінації виявилось у реальному житті для того, аби ще додатково стимулювати ресентиментарну свідомість інформаційним контентом. Війна, бойові дії – чудова нагода сублімувати агресивну енергію, спрямувавши її на безпосереднього, реального, а не картинного ворога. Це з одного боку. З іншого ж – спостерігаємо те, що не тільки у цьому руслі відбувається сублімація, а й у спрямованих на своїх співгромадян дискримінаційних практиках, про що недвозначно свідчать показники відтворення злочинів, передбачених ст. 161 КК України, від початку повномасштабної агресії.

Висновки. Отже, тенденції до поширення злочинності на ґрунті ненависті в Україні є очевидно несприятливими. Фіксується генеральний тренд до зростання рівня відповідних кримінальних правопорушень за всіма категоріями, особливо, починаючи з 2022 р., після повномасштабної агресії російської федерації. На фоні скорочення території статистичного обліку, інтенсивних міграційних процесів, часткової депопуляції, темпи приросту кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті визначаються надвисокими показниками. Відбувається зміна характеру їх вчинення у бік відкритості, очевидності, цинічності. Описані вище показники є лише «верхівкою айсберга», адже не відображають проблему латентності цього різновиду кримінальної активності. Так само геноцид, злочини проти людяності, низку воєнних злочинів слід також віднести злочинів на ґрунті ненависті, але особливої їх категорії, політично обумовленої, воєнно-контекстуальної. Дослідження цих аспектів відтворення кримінальних правопорушень на ґрунті ненависті є перспективним напрямом подальших наукових пошуків.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Злочини на ґрунті ненависті: попередження та реагування. Інформаційно-довідковий посібник для громадських організацій у регіоні

ОБСЕ / ОБСЄ. Варшава, Польща. URL: <http://www.osce.org/uk/node/180336> (дата звернення: 10.02.2024).

2. Костенко О. М. «Нові очі» для нового часу (про соціальний натуралізм). Луцьк : Терен, 2022. 128 с.

3. Костенко О. М. Злочин і відповідальність за нього у світлі соціального натуралізму (щодо соціально-натуралістичної доктрини кримінального правознавства). *Право України*. 2010. № 9. С. 31–40.

4. Костенко О. М. Основи соціально-натуралістичної юриспруденції та кримінології: монографія. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2021. 140 с.

5. Костенко О. М. Про світоглядні основи розбудови прогресивного правопорядку в Україні (до методологічної дискусії у вітчизняній юриспруденції). *Право України*. 2015. № 8. С. 167–185.

6. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 18.03.2025).

7. Орлов Ю. В. Кримінальний акціонізм : від символічності суб'єкта та суб'єктивізації символу. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2022. № 1 (26). С. 49–61.

8. Орлов Ю. В. Модуси буття злочинності: матриця кримінологіко-екзистенціального аналізу. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2021. № 1 (24). С. 85–105.

Стаття надійшла до редакції 05.04.2025

Oleksandr El. MARCHENKO,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CRIMINAL ANALYSIS OF THE STATE OF HATE OFFENSES: QUANTITATIVE INDICATORS

The article is devoted to the criminological analysis of the state of hate crimes by quantitative indicators. It has been established that the trends in the spread of hate crimes in Ukraine are clearly unfavorable. A general trend towards an increase in the level of relevant criminal offenses in all categories is recorded, especially since 2022, after the full-scale aggression of the Russian Federation. Against the background of a reduction in the territory of statistical accounting, intensive migration processes, and partial depopulation, the growth rates of hate crimes are determined by extremely high indicators. There is a change in the nature of their commission towards openness, obviousness, and cynicism. The problem of latency of this type of criminal activity is acute. Genocide, crimes against humanity, a number of war crimes should also be attributed to hate crimes, but to a special category of them, politically motivated, military-contextual, which requires a separate study.

Keywords: *hatred, hate crimes, crime, combating crime, war, criminological analysis, state, indicators.*

Петро Васильович СЕДИХ*(Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут», м. Харків)***КРИМІНАЛЬНИЙ СЕПАРАТИЗМ: КІЛЬКІСНІ ПОКАЗНИКИ ЗЛОЧИННОСТІ**

Наукова стаття присвячена аналізу кількісних показників кримінального сепаратизму. Наголошується на тому, що рівень кримінального сепаратизму розглядається через призму аналізу рівня злочинів, рівня злочинців та рівня судимості. При цьому, для більш ефективного аналізу рівень злочинності треба аналізувати за допомогою коефіцієнтів злочинності. Зазначається те, що одним з основних кількісних показників злочинності виступає динаміка злочинності. При цьому, основними показниками безпосередньо динаміки злочинності визначаються наступні: абсолютне зростання (зниження), темп зростання (зниження) та темп приросту (зменшення).

Підводячи підсумок наголошується на тому, що кількісні показники злочинності, дають можливість сформулювати кримінологічний погляд на кримінальний сепаратизм з точки зору кількісного виміру.

Ключові слова: кримінальний сепаратизм, кількісні показники злочинності, рівень злочинності, коефіцієнт злочинної інтенсивності, коефіцієнт злочинної активності, коефіцієнт судимості, динаміка злочинності.

Постановка проблеми. Соціально-політичні процеси в сучасному світі мають такий величезний спектр розбіжностей, що в деяких випадках важко усвідомити їх значення та сутність для сьогодення. Особливо це питання загострюється під час природних, техногенних та соціальних катаклізмів. З точки зору сучасного українського суспільства, то воно, на даний час, знаходиться в центрі кола глобального соціального катаклізму, а саме перебудова світового устрою та міжнародних стосунків між країнами. При цьому, така перебудова протікає для України самим гіршим сценарієм, яким можливо було передбачити, а саме у форматів війни зі східним сусідом – російською федерацією. Збройна агресія росії розпочалась в далекому 2014 році і розгорнулась у повномасштабне вторгнення у лютому 2022 року. Однією з базових причин, навіть можливо сказати спусковим гачком, цього конфлікту стало наявність сепаратистських тенденцій в українському суспільстві східних регіонів нашої країни. Ми не ставимо собі в межах нашого дослідження з'ясувати проблему сепаратизму як явища в суспільстві, але маємо потребу констатувати той факт, що він став тим сірником, який запалив вогонь збройного конфлікту на Україні. На превеликий жаль, як ми вже раніше наголошували, в Кримінальному

кодексі України (далі – *КК України*) не існує прямого передбачення кримінальної відповідальності за сепаратизм¹. Але в той же час, існує низка кримінально-правових норм, які за своєю сутністю встановлюють кримінальну відповідальність за ті чи інші прояви сепаратизму. Іншими словами, кримінальний сепаратизм як явище в українському суспільстві існує і потребує свого кримінологічного дослідження.

Метою цієї статті є аналіз основних кількісних показників кримінального сепаратизму в Україні.

Для досягнення поставленої мети нам потрібно дати відповіді на ряд питань. По-перше, як розуміє кримінологічна теорія кількісні показники злочинності і яке практично-прикладне значення вони мають. По-друге, що ми відносимо до кримінального сепаратизму і які кримінально-правові норми повинні стати об'єктом нашого дослідження. По-третє, і це основне, яка кримінологічна характеристика кримінального сепаратизму формується на підставі кількісних показників злочинності.

Виклад основного матеріалу. Дане дослідження вважаємо за доцільне почати з загально-теоретичного розуміння кількісних показників злочинності кримінологічною теорією. Ну і як наслідок цього, яке практично-прикладне значення вони мають для суспільства в цілому і в питанні правоохоронної діяльності.

Розуміння кількісних показників можливо визначити через призму поглядів які викладені в енциклопедичних виданнях, в монографічній площині, в наукових публікаціях, а також в навчальній літературі.

На шпальтах «Великої української кримінологічної енциклопедії», М. І. Фіалка під кількісними показниками злочинності розуміє сукупність основних статистичних характеристик злочинності, що дають можливість здійснити кількісно-якісні вимірювання даного явища, а самб створити уявлення про її розміри, міру змінюваності, ймовірність та величину майбутнього прояву, а також для розроблення відповідно до цього предметних заходів щодо запобігання та протидії злочинним проявам². В той же час в «Кримінології. Академічний курс», зміст кількісних показників визначається в певній мірі лаконічно, а саме: кількісні показники злочинності характеризують її загальні обсяги й мають кількісний прояв. При цьому, кількість розуміється як така характеристика явища, яка характеризує й відображає сукупність у цифрах – показниках – і відрізняє конкретну міру явищ, установлює спільні властивості, виявляє схожість і відмінність окремих рис³.

Як зазначає А. В. Носач, до кількісних показників злочинів проти

¹ Седих П. В. Сепаратизм: сутність дефініції та проблеми кримінально-правової заборони в Україні // Юридичний науковий електронний журнал. 2025. № 1. С. 432. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2025/100.pdf

² Фіалка М. І. Показники злочинності (кількісні) // Велика українська кримінологічна енциклопедія. У 2 т. Т. 2: М-Я / редкол.: В. В. Сокурєнко (голова), О. М. Бандурка (співголова) та ін.; наук. ред. О. М. Литвинов. Харків: «Факт», 2021. С. 284.

³ Кримінологія. Академічний курс. / кол. авторів ; за заг. ред. О. М. Литвинова. Київ: Видавничий дім «Кондор», 2018. С. 38.

державного суверенітету і територіальної цілісності України належать рівень такої злочинності, коефіцієнти злочинності та динаміка злочинності¹. При цьому, коли ми ведем мову про кожний з показників окремо, то вони ще поділяються на додаткові підвиди. Так рівень злочинності треба вимірювати через аналіз рівня злочинів, рівня злочинців та рівня засуджених (або судимості). Група коефіцієнтів злочинності містить в собі коефіцієнти злочинної інтенсивності, злочинної активності та судимості. Динаміка містить в собі абсолютне зростання (зниження), темп зростання (зниження), темп приросту (зменшення).

Рівень злочинності (рівень злочинів, рівень злочинців, рівень судимості).

Рівень злочинів. Під рівнем злочинів треба розуміти абсолютну кількість кримінальних правопорушень облікованих на певній території за певний проміжок часу. Так, наприклад, в 2024 році було обліковано 492479 кримінальних правопорушень (тут і далі ми використовуємо статистичну інформацію публічно оприлюднену Офісом генерального прокурора України²). В даному випадку це визначається як рівень злочинів в Україні в 2024 році. Що стосується проблематики кримінального сепаратизму то треба зазначити те, що в 2013 році було обліковано 7 кримінальних правопорушень, а в 2024 році – 1813. Найвищого рівня даний показник досяг в 2022 році, коли було обліковано 30484 кримінальних правопорушень пов'язаних з кримінальним сепаратизмом (див. таблицю 1).

Таблиця 1

Абсолютний рівень облікованих кримінальних правопорушень пов'язаних з кримінальним сепаратизмом (2013–2024 рр.)

¹ Носач А. В. Кримінологічний аналіз кількісних та якісних показників злочинів проти державного суверенітету і територіальної цілісності України: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.08. Харків, 2022. С. 70.

² Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування: статистична інформація Офісу Генерального Прокурора України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення 09.3.2025)

Рік	Загальна кількість кримінальних правопорушень в Україні	З них:							За рік
		ст. 109 КК України	ст. 110 КК України	ст. 110-2 КК України	ст. 111 КК України	ст. 436 КК України	ст. 437 КК України	ст. 447 КК України	
2013	563560	6	0	-	1	0	0	0	7
2014	529139	91	285	6	65	3	1	1	452
2015	565182	48	217	7	80	1	38	0	391
2016	592604	45	93	10	126	1	11	1	287
2017	523911	52	136	29	89	1	21	1	329
2018	487133	72	165	37	127	0	4	0	405
2019	444130	52	135	41	123	1	6	1	359
2020	360622	76	140	29	145	3	4	36	433
2021	321443	81	149	46	208	12	8	2	506
2022	362636	118	10487	246	19517	42	67	7	30484
2023	475595	108	614	128	1169	31	1282	4	3336
2024	492479	72	505	75	1109	18	29	5	1813

Рівень злочинців. Під рівнем злочинців розуміється абсолютна кількість виявлених осіб, які вчинили кримінальні правопорушення на певній території за певний проміжок часу. Дослідивши статистичну інформацію про особистості злочинців, що вчинили кримінальні правопорушення пов'язані з кримінальним сепаратизмом в період з 2016 року до 2024 рік (статистична інформація в Офісі Генерального прокурора відносно даної категорії осіб почала узагальнюватись тільки з 2016 року), нами було встановлено наступне: найменша кількість виявлених злочинців була зафіксована в 2016 році, а саме – 114 особи; найбільша в 2022 році – 1045 злочинців (див. таблицю 2).

Таблиця 2

Абсолютний рівень облікованих осіб, що вчинили кримінальні правопорушення пов'язані з кримінальним сепаратизмом (2016–2024 рр.)

Рік	Загальна кількість осіб, яким повідомлена підозра в Україні	З них:							Рік
		ст. 109 КК України	ст. 110 КК України	ст. 110-2 КК України	ст. 111 КК України	ст. 436 КК України	ст. 437 КК України	ст. 447 КК України	
2016	111811	7	31	-	76	-	-	-	114
2017	130524	18	84	9	45	-	-	-	156
2018	126652	34	76	11	36	-	-	-	158
2019	119229	9	79	14	35	-	-	-	137
2020	111420	29	49	7	51	-	-	-	136
2021	106929	17	68	6	78	-	-	-	169
2022	85285	63	475	7	979	20	190	-	1045
2023	108271	45	145	13	471	10	13	-	697
2024	108387	35	61	22	569	3	14	-	704

Рівень судимості. Під рівнем судимості розуміється абсолютна кількість засуджених осіб, які вчинили кримінальні правопорушення на певній території за певний проміжок часу. Статистична інформація Судової влади України формує наступну картину: в 2013 році не було засуджено жодної особи за дану категорію злочинів; в 2024 році – 434 особи. При цьому, в даному випадку це були *мін* та *тах* даного показника (див. таблицю 3).

Таблиця 3

Абсолютний рівень осіб, що засуджені за кримінальні правопорушення пов'язані з кримінальним сепаратизмом (2013–2024 рр.)

Рік	Загальна кількість засуджених осіб в Україні	З них за:							Рік
		ст. 109 КК України	ст. 110 КК України	ст. 110-2 КК України	ст. 111 КК України	ст. 436 КК України	ст. 437 КК України	ст. 447 КК України	
2013	122973	0	0	0	0	0	0	0	0
2014	102170	7	23	0	1	0	0	0	31
2015	94798	18	40	1	2	0	2	0	63
2016	76217	7	46	0	3	0	7	0	63
2017	76804	10	59	1	0	0	2	0	72
2018	73659	3	80	8	8	0	7	0	106
2019	70375	8	168	9	6	0	2	0	193
2020	67519	16	181	0	4	0	4	0	205
2021	64080	12	161	4	4	1	0	0	182
2022	49679	18	89	7	111	4	0	3	232
2023	66684	19	198	5	179	3	0	2	406
2024	61434	18	106	5	300	2	2	1	434

Зафіксувавши вищезазначений показник (тобто рівень злочинності), ми можемо констатувати те, що для практичної площини реалізації правоохоронної діяльності, він великого значення не має. Іншими словами, реалізувати повномасштабний аналіз кримінологічної характеристики кримінального сепаратизму (при цьому в межах будь-якого виду злочинної діяльності) не можливо. Виникає запитання, як реалізовувати дослідницькі завдання порівняльного характеру? Для відповіді на це запитання в кримінологічній теорії напрацьовані методики з визначення коефіцієнтів злочинності.

Коефіцієнти злочинності. Під коефіцієнтами злочинності в кримінологічній науці розуміють відносні статистичні показники, що застосовуються з метою коректного аналізу рівня та динаміки злочинності в різних регіонах або країнах шляхом зіставлення відомостей про злочинність із даними про населення¹. При цьому, до даної групи коефіцієнтів віднесені, як ми декілька вище зазначали, коефіцієнти злочинної інтенсивності, злочинної активності та судимості. Під час проведення дослідження ми зіштовхнулись з деякими проблемними питаннями, а саме: для обрахунку даних коефіцієнтів потрібна статистична інформація про наявне населення в Україні в той чи інший рік, а в Державній службі статистики такої інформації після лютого 2022 року не існує (один з негативних результатів для українського суспільства повномасштабного вторгнення агресора на територію нашої країни). В наслідок цього, період дослідження коефіцієнтів злочинності обмежений

¹ Кримінологія. Академічний курс. / кол. авторів ; за заг. ред. О. М. Литвинова. Київ: Видавничий дім «Кондор», 2018. С. 40.

2022 роком. Це по-перше. По-друге, як ми вже раніше наголошували, статистична інформація в Офісі Генерального прокурора відносно осіб, які вчинили злочини, які пов'язані з кримінальним сепаратизмом, почала узагальнюватись тільки з 2016 року. Ці обидва нюанси внесли відповідну корективу у коло проведеного дослідження.

Коефіцієнт злочинної інтенсивності обчислюється шляхом відношення кількості вчинених злочинів до загальної кількості всього населення і розраховується на єдину розрахункову базу населення (1000, 10000, 100000)¹. Коефіцієнт злочинної інтенсивності кримінального сепаратизму в період з 2016 року по 2022 рік зафіксував наступні характерні тенденції: протягом даного періоду показник поступово збільшувався з 7 злочинів на 1000000 населення в 2016 році до 740,5 злочинів – у 2022 році. При цьому, 2022 рік демонструє масштабне збільшення кількості злочинів в порівнянні з іншими роками (див. таблицю 4).

Коефіцієнт злочинної активності частоту вчинення злочинів мешканців певного регіону і розраховується як відношення кількості осіб, що вчинили злочин за певний період на певній території, до кількості населення, яке проживає на цій території та досягло віку кримінальної відповідальності, на єдину розрахункову базу населення (1000, 10000, 1000000)². Даний показник протягом періоду дослідження демонструє характерний стабільний рівень – 3,2-4,8 особи на 1000000 населення. Єдиним виключенням в цій ситуації є 2022 рік (виникає масштабне збільшення). Так в 2016 році фіксується 3,2 особи на 1000000 населення, а в 2022 році – 30 осіб (див. таблицю 4).

Коефіцієнт судимості розуміється нами, як показник, що аналогічний до коефіцієнту злочинної активності лише з тією різницею, що в ньому ми враховуємо замість осіб, що вчинили злочин, осіб, які вже визнані судом винними у вчиненні злочину та отримали конкретне покарання за нього. Проведене нами дослідження зафіксувало коефіцієнт судимості як найбільш системний та послідовний показник з точки зору власних значень по відношенню до попередніх двох. В чому полягають ці характерні властивості? По-перше, за весь період дослідження даний показник демонструє поступове збільшення, а саме: 1,7 особи, які засуджені за злочини кримінального сепаратизму, на 1000000 населення в 2016 році, та 6,7 засуджених осіб – в 2022 році. По-друге, на відміну від попередніх показників, в межах коефіцієнту судимості не зафіксовано ні одного випадку масштабного збільшення його рівня, тобто не виникало «лавинного» зростання (див. таблицю 4).

¹ Фіалка М. І. Показники злочинності (кількісні) // **Велика** українська кримінологічна енциклопедія. У 2 т. Т. 2: М-Я / редкол.: В. В. Сокурєнко (голова), О. М. Бандурка (співголова) та ін.; наук. ред. О. М. Литвинов. Харків: «Факт», 2021. С. 285.

² Фіалка М. І. Показники злочинності (кількісні) // **Велика** українська кримінологічна енциклопедія. У 2 т. Т. 2: М-Я / редкол.: В. В. Сокурєнко (голова), О. М. Бандурка (співголова) та ін.; наук. ред. О. М. Литвинов. Харків: «Факт», 2021. С. 285.

**Показники коефіцієнтів злочинності кримінального сепаратизму
в Україні (2016–2022 рр.)**

Рік	Коефіцієнт злочинної інтенсивності		Коефіцієнт злочинної активності		Коефіцієнт судимості	
	Абсолютний рівень	Показник на 1000000 нас.	Абсолютний рівень	Показник на 1000000 нас.	Абсолютний рівень	Показник на 1000000 нас.
2016	287	7	114	3,2	63	1,7
2017	329	7,7	156	4,3	72	2
2018	405	9,6	158	4,4	106	3
2019	359	8,5	137	3,9	193	5,4
2020	433	10,3	136	3,8	205	5,8
2021	506	12,2	169	4,8	182	5,2
2022	30484	740,5	1045	30	232	6,7

Динаміка злочинності. Як показник злочинності динаміка розуміється як кримінологічна категорія, що визначає зміни (тенденції) рівня, структури, характеру та інших показників злочинності, що відбуваються протягом певного часового періоду¹. При цьому, основними показниками безпосередньо динаміки злочинності визначаються наступні: абсолютне зростання (зниження), темп зростання (зниження) та темп приросту (зменшення). Крім того, треба завжди мати на увазі наукову думку, яку свого часу сформулював В. В. Василевич, а саме: показники динаміки злочинності дають можливість визначити її позитивні та негативні тенденції та закономірності, скорегувати діяльність правоохоронних органів та інших соціальних інститутів на поліпшення ситуації в майбутньому².

Найбільш показово, на нашу думку, динамічні зміни злочинності відображаються у графічному вигляді (див. Рис. 1, 2 та 3), але в цифровому форматі, який реалізується через використання математичних методів має свої власні переваги.

¹ Українська кримінологічна енциклопедія/за заг. ред. В. В. Чернея, В. В. Сокуренько/упоряд. О. М. Джужа, О. М. Литвинов. – Харків – Київ: Харк. нац. ун-т внутр. справ, Нац. акад. внутр. справ, Кримін. асоц. України, Золота миля, 2017. С. 185.

² Українська кримінологічна енциклопедія/за заг. ред. В. В. Чернея, В. В. Сокуренько/упоряд. О. М. Джужа, О. М. Литвинов. – Харків – Київ: Харк. нац. ун-т внутр. справ, Нац. акад. внутр. справ, Кримін. асоц. України, Золота миля, 2017. С. 186.

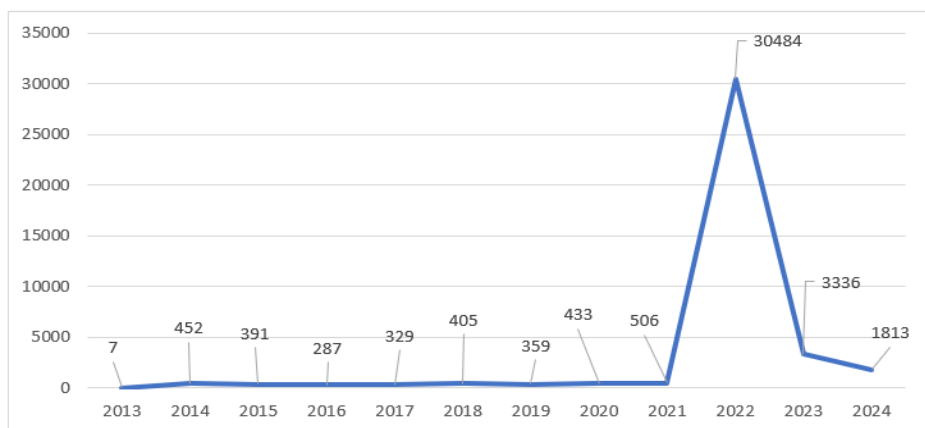

Рис. 1. Динаміка змін абсолютного рівня облікованих кримінальних правопорушень пов'язаних з кримінальним сепаратизмом в період з 2013 року по 2024 рік

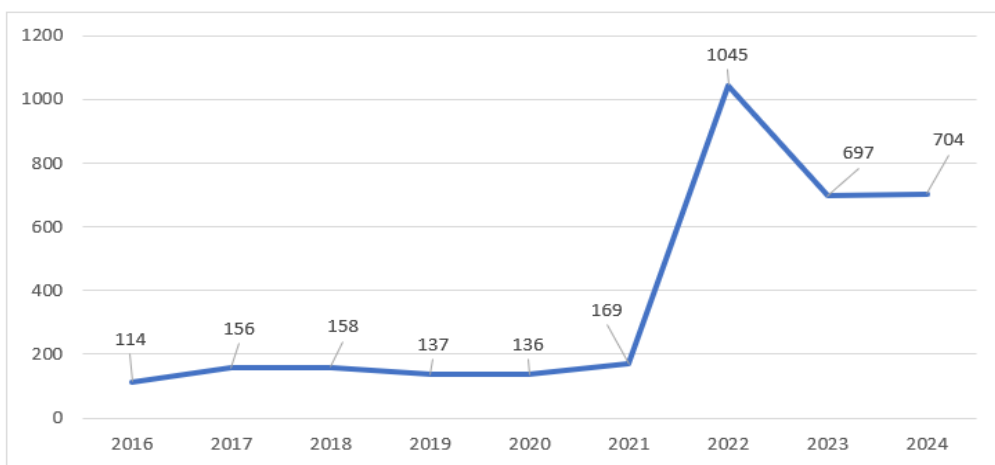

Рис. 2. Динаміка змін абсолютного рівня облікованих осіб, що засуджені за кримінальні правопорушення пов'язані з кримінальним сепаратизмом в період з 2013 року по 2024 рік

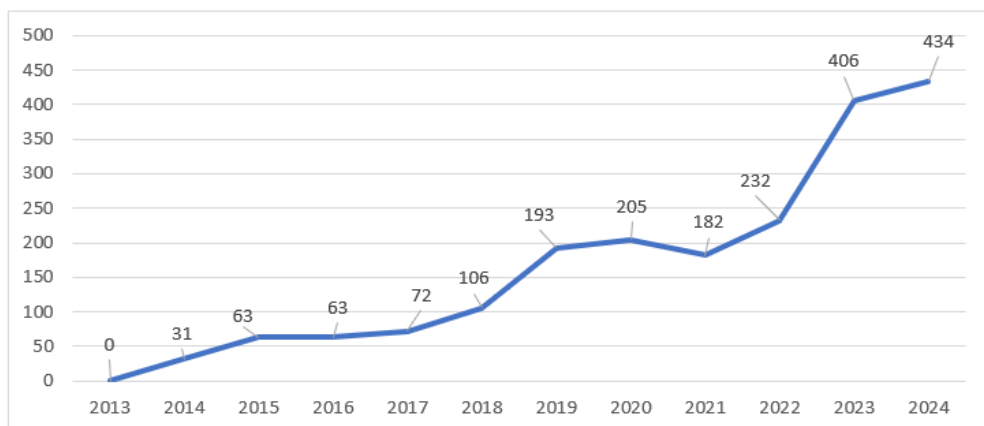

Рис. 3. Динаміка змін абсолютного рівня облікованих осіб, що вчинили кримінальні правопорушення пов'язані з кримінальним сепаратизмом в період з 2016 року по 2024 рік

Абсолютне зростання (зниження) – це показник, який характеризує, на скільки одиниць (в абсолютному значенні) явище за певний період часу зросло або зменшилось¹. Абсолютне зростання рівнів кримінального сепаратизму, а саме рівня злочинів, злочинців та судимості за період дослідження (2017-2024 рр.) демонструє безумовне збільшення. Так, рівень злочинів в 2024 році відносно 2017 року збільшився на 1484 злочинів, що пов'язані з кримінальним сепаратизмом, рівень злочинців – 548 виявлених осіб, а рівень судимості – 362 засуджені особи. При цьому, треба зазначити те, що в 2022 році рівень злочинів та злочинців продемонстрували масштабне збільшення і, як результат цього, власні пікові значення (рівень злочинів: +29978 злочинів; рівень злочинців: +876 злочинців) (Див. Таблицю 5).

Темп зростання (зниження) – відносний показник, який характеризує, у скільки разів більше чи менше або скільки відсотків становить злочинність порівняно з аналогічним показником, обраний як базовий². Рівні кримінального сепаратизму в цій ситуації за період дослідження демонструють відповідний темп зростання, а саме рівень злочинів в 2024 році відносно 2017 року склав 551%, рівень злочинців – 451%, а рівень судимості – 603%. Даний факт фіксує те, що кількісний стан злочинів кримінального сепаратизму в останні вісім років демонструє суттєве збільшення (див. таблицю 5).

Темп приросту (зменшення) – відносний показник, який характеризує, на скільки відсотків зросла або знизилась злочинність порівняно з аналогічним показником, обраний як базовий³. Щодо темпу приросту, то в даному випадку існує певне зростання, а саме приріст злочинів в 2024 році відносно 2017 року склав 451%, приріст злочинців – 351%, а приріст засуджених – 503% (див. таблицю 5).

Таблиця 5

Динаміка змін рівня злочинності кримінального сепаратизму в Україні (2017–2024 рр.)

¹ Кримінологія. Академічний курс. / кол. авторів ; за заг. ред. О. М. Литвинова. Київ : Видавничий дім «Кондор», 2018. С. 44.

² Там само. С. 44.

³ Там само. С. 44.

Динаміка змін рівня злочинності		2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	За період
Абсолютне зростання (зниження)	Рівень злочинів	+42	+76	-46	+74	+73	+29978	-27148	-1523	+1484
	Рівень злочинців	+42	+2	-21	-1	+33	+876	-348	+7	+548
	Рівень судимості	+9	+34	+87	+12	-23	+50	+174	+28	+362
Темп зростання (зниження)	Рівень злочинів	115%	123%	89%	121%	117%	6024%	11%	54%	551%
	Рівень злочинців	137%	101%	87%	99%	124%	618%	67%	101%	451%
	Рівень судимості	114%	147%	182%	106%	89%	127%	175%	107%	603%
Темп приросту (зменшення)	Рівень злочинів	+15%	+23%	-11%	+21%	+17%	+5924%	-89%	-46%	+451 %
	Рівень злочинців	+37%	+1%	-13%	-1%	+24%	+518%	-33%	+1%	+351 %
	Рівень судимості	+14%	+47%	+82%	+6%	-11%	+27%	+75%	+7%	+503 %

Висновки. Підводячи підсумок викладеному вище, можливо наголосити на наступному: кількісні показники злочинності, дають можливість сформулювати кримінологічний погляд на кримінальний сепаратизм з точки зору кількісного виміру. Це по-перше. По-друге, рівень кримінального сепаратизму, а саме рівень злочинів, рівень злочинців та рівень судимості, в межах періоду дослідження має відповідне значення, яке деталізується через призму коефіцієнтів злочинної інтенсивності, злочинної активності та судимості. По-третє, динаміка кримінального сепаратизму носить характер поступового збільшення, а в деякі часові проміжки навіть характер масштабного збільшення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кримінологія. Академічний курс. / кол. авторів ; за заг. ред. О. М. Литвинова . К. : Видавничий дім «Кондор», 2018. 588 с.
2. Носач А. В. Кримінологічний аналіз кількісних та якісних показників злочинів проти державного суверенітету і територіальної цілісності України: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.08. Харків, 2022. 418 с.
3. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування: статистична інформація Офісу Генерального Прокурора України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення 09.3.2025)

4. Седих П. В. Сепаратизм: сутність дефініції та проблеми кримінально-правової заборони в Україні // Юридичний науковий електронний журнал. 2025. № 1. С. 430-433. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2025/100.pdf

5. Українська кримінологічна енциклопедія / За заг. ред. В. В. Чернея, В. В. Сокурєнко/упоряд. О. М. Джужа, О. М. Литвинов. Харків – Київ: Харк. нац. ун-т внутр. справ, Нац. акад. внутр. справ, Кримін. асоц. України, Золота миля, 2017. 804 с.

6. Фіалка М. І. Показники злочинності (кількісні) // Велика українська кримінологічна енциклопедія. У 2 т. Т. 2: М-Я / редкол.: В. В. Сокурєнко (голова), О. М. Бандурка (співголова) та ін.; наук. ред. О. М. Литвинов. Харків: «Факт», 2021. С. 284–287.

Стаття надійшла до редакції 07.04.2025

Petro V. SEDYKH

(*M. Ye. Zhukovsky National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute», Kharkiv, Ukraine*)

CRIMINAL SEPARATISM: QUANTITATIVE INDICATORS OF CRIME

The scientific article is devoted to the analysis of quantitative indicators of criminal separatism. It is emphasized that the level of criminal separatism is considered through the prism of the analysis of the level of crimes, the level of criminals and the level of convictions. At the same time, for a more effective analysis, the level of crime should be analyzed using crime coefficients. It is noted that one of the main quantitative indicators of crime is the dynamics of crime. At the same time, the main indicators of the dynamics of crime are the following: absolute growth (decrease), growth rate (decrease) and growth rate (decrease).

In conclusion, it is emphasized that quantitative indicators of crime make it possible to formulate a criminological view of criminal separatism from the point of view of quantitative measurement.

Key words: *criminal separatism, quantitative indicators of crime, crime rate, crime intensity coefficient, criminal activity coefficient, conviction rate, crime dynamics.*

Анастасія Андріївна ТЕРНАВСЬКА,
кандидат юридичних наук
(Інститут держави і права імені В. М. Корещького
Національної академії наук України, м. Київ)

ТИПОЛОГІЯ ОСІБ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ ВОЄННІ ТА ПОВ'ЯЗАНІ З ВІЙНОЮ ЗЛОЧИНИ У СФЕРІ РАДІОЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

У статті на основі загальнотеоретичних знань про особу злочинця та емпіричного матеріалу запропоновано типологію осіб, які вчиняють воєнні та пов'язані з війною злочини у сфері радіоекологічної безпеки. Стосовно воєнно-контекстуального типу, для якого характерною є злочинна діяльність в контексті збройного конфлікту, запропоновано авторський варіант типології за соціально-рольовою характеристикою та мотивацією в контексті збройного конфлікту. Виокремлено та охарактеризовано такі типи та підтипи воєнних злочинців: рядовий комбатант; військовий командир; військово-політичний лідер (верховний лідер, корпоративний лідер); агресор-терорист; жертвовий захисник; корпоративний конформіст; політичний конформіст; легкодухий підтип. Окрім охарактеризованих типів можуть бути сформовані додаткові: чи то однопорядкові, чи то субтипи, які деталізуватимуть характеристики осіб злочинців, поглиблюватимуть розуміння логіки їх поведінки, чим сприятимуть розробці ефективних заходів запобігання, протидії злочинності у сфері радіоекологічної безпеки. У кримінально-превентивних цілях, в тому числі й для кримінологічного профілювання, корисною може бути перехресна типологія, що передбачатиме виділення деяких інтегративних, комбінованих типів.

Ключові слова: кримінальні правопорушення у сфері радіоекологічної безпеки, воєнні злочини, типологія, кримінологічний аналіз особи злочинця, атомна електростанція, запобігання злочинності у сфері радіоекологічної безпеки, протидія злочинності у сфері радіоекологічної безпеки.

Постановка проблеми. Рівень небезпечності протиправних посягань

у сфері радіоекологічної безпеки зумовлює актуальну потребу та пріоритетність недопущення негативних наслідків використання ядерних і радіоактивних матеріалів, відвернення загрози їх настання та протидії кримінальним практикам даної категорії, що, вочевидь, потребує відповідного наукового забезпечення такої діяльності. Однією зі складових такого забезпечення є визначення сутності, типових властивостей та особливостей характеристики злочинців, що значною мірою зумовлюють вибір саме кримінальної форми поведінки. З'ясування таких характеристик сприяє науковому пізнанню не тільки особи злочинця, але й самого феномену злочинності, механізму індивідуальної злочинної поведінки та специфіки детермінації (як на індивідуальному, так і груповому та видовому рівнях), що є обов'язковою умовою розробки доктринальної моделі протидії злочинності, зокрема й у сфері радіоекологічної безпеки.

Проблеми радіоекологічної безпеки мають міждисциплінарний характер, окремі аспекти яких висвітлюються в різних предметних сферах наукового знання. У вітчизняній кримінологічній та кримінально-правовій літературі вивченню проблем відповідальності за вчинення злочинів у сфері радіоекологічної безпеки приділялась увага у дисертаційних роботах таких вітчизняних науковців як М. О. Торбєєв, О. О. Пашенко, К. В. Плева. На рівні монографічних досліджень проблематика кримінальної відповідальності за воєнні злочини представлена роботами В. П. Базова, В. О. Миронової, М. В. Піддубної, М. К. Зубанського, Ю. В. Орлова, Т. С. Садової, В. П. Пилипенко, А. В. Шевчук та інших дослідників. Теоретичним і практичним питанням протидії злочинності кримінологічними засобами в умовах війни присвячені роботи Ю. В. Орлова та В. В. Сокурєнка.

Визнаючи суттєвий внесок означеної плеяди вчених у вирішення заявленої проблематики, слід все ж зауважити, що проблема воєнних злочинів і пов'язаних із війною кримінальних правопорушень у сфері радіоекологічної безпеки, а також осіб, які їх вчинюють, не була предметом окремих досліджень.

Метою статті є здійснення типологічного розподілу осіб, які вчинюють воєнні та пов'язані з війною злочини у сфері радіоекологічної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Попередні дослідження авторки дозволили з'ясувати ідентифікуючі ознаки, наявність яких дозволяє виокремити кримінальні правопорушення у сфері радіоекологічної безпеки у відносно самостійну групу та виокремити окрім *ординарних* кримінальних правопорушень¹ *воєнні та пов'язані з війною злочини*, які репрезентовано двома блоками кримінально-правових норм про: а) воєнні злочини, що посягають на радіоекологічну безпеку: воєнні злочини в частині нападів на АЕС (ч. 1 ст. 438 КК України з посиланням на ст. 56 Додаткового протоколу (I) до Женевських конвенцій 1949 року); ст. 439 («Застосування зброї масового знищення») та ст. 440 («Розроблення, виробництво, придбання,

¹ Тернавська А. А. Доктринальні підходи до систематизації кримінальних правопорушень у сфері радіоекологічної безпеки. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 1 (31). С. 80–91. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.1.06>.

зберігання, збут, транспортування зброї масового знищення) КК України в частині застосування ядерної зброї (як різновиду зброї масового знищення) та інших відповідних дій, пов'язаних з її розробленням, виробництвом тощо; б) злочини ядерно-мілітарного тероризму в частині погрози застосування ядерної зброї.

Дослідження осіб, що вчинюють зазначені злочини, крім розрахунку статистичних показників, що відображають певні кримінологічно значущі ознаки, передбачає й їх класифікацію та типологію. Типологія злочинців є складовою кримінологічного аналізу особи злочинця та ґрунтується на вивченні офіційних статистичних даних та інших джерел кримінологічної інформації для з'ясування типових ознак злочинців досліджуваної категорії, а також розрахунку відповідних показників, що відображають специфічні кримінологічні характеристики таких осіб. Окремі публікації авторки були присвячені з'ясуванню таких характеристик¹.

З перспективи задач запобігання злочинам, які посягають на радіоекологічну безпеку, на думку авторки, корисною видається комбінація узвичаєних у кримінологічній літературі та предметно-унікальних критеріїв типології осіб, які вчиняють вказані злочини. Одним із варіантів такої типології є розподіл *за контекстуальним елементом порушень вимог радіоекологічної безпеки*.

1. *Ординарний тип злочинців*, який вчиняє відповідні кримінальні правопорушення поза контекстом збройного конфлікту. Це – цивільна особа (у категоріях міжнародного гуманітарного права) або військовослужбовець, але який незаконно поводить з радіоактивними матеріалами, вчиняючи загальнокримінальний злочин (привласнення відповідних технічних пристроїв, що містять радіоактивні речовини з метою подальшого збуту для отримання матеріальної вигоди).

2. *Военно-контекстуальний тип*, для якого характерною є злочинна діяльність в контексті збройного конфлікту. Цей контекст означає або порушення вимог радіоактивної безпеки як самостійна військова дія (наприклад, захоплення Чорнобильської АЕС чи Запорізької АЕС, атака на атомну станцію і т.п.), або користування з браку належного контролю за обігом радіоактивних матеріалів, доступністю місць їх зберігання, відсутністю охорони тощо, що стається у зв'язку з ситуацією збройного конфлікту (на окупованій території, у зоні ведення бойових дій). Разом з тим цей тип змістовно є вельми масштабний, охоплює досить різні за характером дій, установками, мотивацією осіб, що вимагає здійснення всередині нього додаткової типологізації.

За соціально-рольовою характеристикою:

¹ Тернавська А. А. Деякі кримінологічні ознаки осіб, які вчинили незаконне поводження з радіоактивними матеріалами (ст. 265 КК України). *Українська кримінальна юстиція у пост/воєнній парадигмі*: матеріали Х (XXIII) Львівського форуму кримінальної юстиції (м. Львів, 19–20 вересня 2024 року) / упорядник І. Б. Газдайка-Василишин. Львів: ЛьвДУВС, 2024. С. 192–198; Ternavska A. Punishability in Radioecological Safety: The Ukrainian Example of Case Law. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2025. № 8 (1). P. 491–507. DOI: <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-8.1-c000117>

2.1.1. Рядовий комбатант, що є безпосереднім виконавцем воєнного злочину проти радіоекологічної безпеки. Цей підтип також можливо співвіднести із особливого роду залежним злочинцем. Система узалежнення визначається відносинами військового підпорядкування та необхідністю виконання наказів. Злочинний характер останніх нівелюється конформністю та відданістю, прагненням до визнання у локальній комунікативній системі.

2.1.2. Військовий командир має вищий рівень обізнаності про характер бойових поставлених задач, їх специфіку, наслідки виконання, правову оцінку як воєнного злочину. Саме від дій цього кримінологічного типу багато в чому залежить і характер вчинюваного воєнного злочину проти радіоекологічної безпеки, і наслідки останнього, їх масштаб. Адже саме військові командири тактичного рівня складають оперативні плани дій, дій щодо захоплення конкретних об'єктів, таких, наприклад, як Чорнобильська АЕС.

За свідченнями осіб, яких було заблоковано на ЧАЕС з моменту її захоплення військами агресора – росіяни використовували ЧАЕС як щит, оскільки розуміли, що Збройні сили України туди не стрілятимуть. Саме тому на території станції окупанти організували штаб і місце відпочинку. Сюди постійно заїжджали російські підрозділи, які йшли далі на Київ або поверталися з київського напрямку. За даними «Укренерго» 09.03.2022 окупанти знеструмили Чорнобильську АЕС: обстрілами вони пошкодили останню з трьох високовольтних ліній, які живили станцію. Дві інші лінії росіяни перебили в перші дні повномасштабного вторгнення. Через знеструмлення станції відпрацьоване ядерне паливо могло залишитись без охолодження, що призвело б до підвищення радіаційного фону. Аби ЧАЕС працювала, запустили аварійні дизельні генератори. Крім того фахівці зафіксували підвищення радіаційного фону – зоною відчуження навколо станції весь час їздила важка техніка, яка знімала радіоактивний пил. Коли росіяни їхали на танках, рівень забруднення перевищував норму в кілька разів. Українські станційні дозиметристи заміряли радіацію, внаслідок чого було видано неформальне розпорядження одягнути маски, тому що в повітрі було дуже багато радіонуклідів¹.

Не потребує, вочевидь, додаткової аргументації теза про те, що саме об'єктовий рівень командування діями військ на специфічному об'єкті ЧАЕС визначив характер та рівень загроз неконтрольованого поширення радіоактивних матеріалів.

2.1.3. Військово-політичний лідер – особливий підтип воєнно-контекстуального типу, для якого характерне прийняття рішень найвищого управлінського рівня, в тому числі й щодо вчинення воєнних злочинів, пов'язаних із порушенням радіоекологічної безпеки. В його структурі можливо виділити два субтипа:

¹ Катриченко Т., Тараш Л. Як Росія захопила ЧАЕС: реконструкція подій та імена відповідальних. *Медійна ініціатива за права людини*. 2023. 22 листопада. URL: <https://mipl.org.ua/yak-rosiya-zahopyla-chaes-rekonstrukciya-podij-ta-imena-vidpovidalnyh/> (дата звернення: 03.02.2025).

а) верховний лідер – голова держави-агресора, який в силу свого політико-правового становища є відповідальним за прийняття рішень стратегічного значення та вчинення найтяжчих злочинів проти миру і безпеки людства, міжнародного правопорядку. Цілком зрозуміло, що без схвалення рішення конкретно президентом росії В.В. Путіним захоплення українських атомних станцій, з огляду на стратегічно-специфічне їх значення в контексті збройного конфлікту, не відбулось би.

Принагідно також зауважимо, що такою ж назвою кримінологічного типу особи злочинця оперує і В.В. Сокурєнко, коли веде мову про особистість президента росії, який розв'язав агресивну війну. Загалом науковець небезпідставно зазначає, що верховний лідер – найбільш складна фігура, що принципово не може бути вміщена в жодну з існуючих кримінологічних моделей, типовий кримінологічний профіль особистості злочинця. Вказаний профіль для особистостей ґатунку верховного лідера завжди є індивідуальним, екстраординарним¹. Дослідження особистості В.В. Путіна навряд чи доцільне через усталену призму морально-правових якостей людини. Вивчення етики війни мало що може додати, коли йдеться про моральну оцінку війни Росії в Україні. Розглянемо мотиви вторгнення Володимира Путіна. Його цілі можуть бути зумовлені безпекою, оскільки він боїться розширення НАТО в Східній Європі. Або, можливо, реваншистська ностальгія за Російською імперією є тим, що мотивує Путіна. Або, можливо, він прагне повторно оскаржити результати холодної війни. Або, можливо, Путін боїться, що нещодавня лібералізація та демократизація України можуть поширитися на Росію, загрожуючи його клептократичному авторитаризму. Примітним у цих (та інших) поясненнях є те, що жодне з них морально не виправдовує вторгнення в мирну, суверенну державу. Його передбачувані виправдання смішні і не витримують навіть поверхневої перевірки. Цілком очевидно, що війна Путіна в Україні є несправедливою. З огляду на це, що може додати вивчення етики війни, з її безліччю принципів, відмінностей і доктрин, до моральної оцінки цієї війни? Залучення вивчення етики війни до вторгнення в Україну схоже, якщо запозичити фразу Герміні Вітгенштейн, на використання скальпеля для відкриття шухляд²;

б) корпоративний лідер – адміністратор стратегічного й тактичного рівнів (міністр оборони, начальник генерального штабу країни-агресора, їх заступники та інший злочинний генералітет), який віддає злочинні накази щодо атаки на атомні об'єкти. Гіпотетично – саме ця ланка може стати ключовою для розвідувально-підривного впливу як інструменту запобігання найтяжчим воєнним злочинам у сфері радіоекологічної безпеки – застосування зброї масового знищення (ст. 439 КК України).

¹ Сокурєнко В. Кримінологічні засади протидії воєнно-агресивній злочинності в контексті збройного конфлікту в Україні: монографія. Харків: Право, 2024. С. 156.

² Базарган-Форвард С. Етика війни та вторгнення росії в Україну. *Філософія та гуманізм*. 2022. Вип. 1. С. 50. URL: https://philhum.odessit.info/uploads/Fil_Hum_15_p050.pdf (дата звернення: 02.03.2025); Сокурєнко В. Кримінологічні засади протидії воєнно-агресивній злочинності в контексті збройного конфлікту в Україні: монографія. Харків: Право, 2024. С. 157.

За мотивацією в контексті збройного конфлікту:

2.2.1. Агресор-терорист – психотип злочинця верховного лідера, який доцільно пов'язувати виключно або переважно з персоною В.В. Путіна. Вельми ємну та різнобічну характеристику його особистості, спираючись на аналіз психіатричних, психологічних, психо-лінгвістичних досліджень, власні спостереження надав В.В. Сокурєнко. Він, зокрема, констатував, що з кримінологічної перспективи особистість В.В. Путіна можливо описати як психопатичну, психотравмовано-некрофільну, нарцистичну, схильною до гіперкомпенсації (у колишній структурі КДБ не мав значного просування по службі) особистість; мегалотим-ресентиментал зі зниженою емпатією, не чутливістю до страждань інших людей; у його спонуках сполучається прагнення до домінування й нумінозність¹.

Кожна з перелічених ознак, певна річ, потребує самостійного окремого опису, пояснення, що явно виходить за межі предмету нашого дослідження. Тому, свідомо виводячи «за дужки» деталізовану пояснювальну панораму ознак типу агресора-терориста, зауважимо лише на тому, що прямо або побічно висловлювані ним погрози щодо застосування ядерної зброї по території України перманентно присутні у міжнародно значущому комунікативному полі та є, таким чином, фактором впливу як на військово-політичних, економічних партнерів нашої держави, так і на український народ. Щодо останнього очевидно є мета залякування й тероризування. Саме тому у запропонованій нами назві цього кримінологічного типу поєднується агресивна та терористична конотативність. Мейнстрімом же в орієнтаціях функціонування цієї особистості в контексті збройного конфлікту є, власне, подальше розширення й поглиблення наслідків злочину агресії, територіальна експансія та політичне нівелювання української національної державності. Мотиваційне підґрунтя розгортання цієї діяльній орієнтації є міфологізовано-патологічним, сповнене імперських ремінісценцій, невимовної туги за позірною величиною давно померлого геополітичного феномену СРСР, історичний реваншизм.

2.2.2. Жертовний захисник, мотивація злочинної поведінки якого пов'язується із активізацією захисної позиції та виправдовування своїх дій безвихіддю та реакцією на несправедливу війну, збройну агресію. Злочинні дії суб'єктивно легітимізується через апеляцію до численних жертв війни та афіліацією з ними. Виокремлення цього кримінологічного типу ґрунтується на допущенні імовірності здійснення українськими комбатантами атак на окуповану Запорізьку АЕС, що створювало ризики радіаційного інциденту. Так, наприклад, за повідомленнями МАГАТЕ 07.04.2024 р. окуповану Запорізьку АЕС атакували дрони. Місія агентства підтвердила щонайменше «три прямі влучання в конструкцію захисної оболонки реактора» станції, в результаті чого він був пошкоджений². Достеменно визначити сторону

¹ Сокурєнко В. Кримінологічні засади протидії воєнно-агресивній злочинності в контексті збройного конфлікту в Україні: монографія. Харків: Право, 2024. С. 161.

² Update 220 – IAEA Director General Statement on Situation in Ukraine / The International Atomic Energy Agency. URL: <https://www.iaea.org/newscenter/pressreleases/update-220-iaea-director-general>

збройного конфлікту, яка здійснила цю атаку наразі неможливо. Тож для об'єктивності дослідження маємо припускати існування й вказаного кримінологічного типу злочинців у сфері радіоекологічної безпеки.

2.2.3. *Корпоративний конформіст*, що керується потребою у повазі, приналежності та отримання визнання у внутрішніх структурах соціальної діяльності: успішне виконання завдання, просування по службі тощо;

2.2.4. *Політичний конформіст* представлений особами з числа колаборантів, дії яких, окрім заподіяння шкоди основному об'єкту кримінально-правової охорони, національній безпеці, створюють загрозу також і радіоекологічній безпеці. До прикладу: Ленінський районний суд Запоріжжя визнав винним у колабораційній діяльності військовослужбовця частини, що охороняла Запорізьку атомну станцію (ч. 7 ст. 111-1 КК України). Йому призначене покарання у вигляді позбавлення волі строком на 12 років¹. Під час захоплення Енергодара у березні 2022 року чоловік виконував обов'язки по захисту атомної станції будучи, військовослужбовцем Національної гвардії України. Обов'язком військової частини, до складу якої він входив, була охорона та оборона ЗАЕС. Російські війська увійшли до м. Енергодара о 17.00 годині 03.03.2022 та одразу попрямували до ЗАЕС. Обвинувачений зі своїм підрозділом перебував на території ЗАЕС та виконував накази, зброю не полишав. Далі російські військовослужбовці захопили ЗАЕС та роззброїли особовий склад військової частини. Всі військовослужбовці військової частини написали зобов'язання не застосовувати зброю проти росіян та були відпущені по домівках. Командири військової частини були допитані співробітниками ФСБ та також відпущені по домівках. У липні 2022 року з власної ініціативи добровільно розпочав службу у черговій частини так званої «народної міліції м. Енергодара», тобто незаконно створеному правоохоронному органі, підпорядкованому окупаційній адміністрації Російської Федерації².

2.2.5. *Легкодушний підтип*, який керований почуттям страху перед наслідками у разі не вчинення дій, що створюють загрозу радіоекологічній безпеці. Соціально-статусні ознаки цього кримінологічного типу – різноманітні: від рядових комбатантів й до державних зрадників, військових кримінальних правопорушників. Показовим в цьому аспекті може бути такий приклад: у березні 2022 року працівники ДБР спільно із СБУ затримали заступника генерального директора Чорнобильської атомної електростанції, який самовільно залишив місце служби в умовах воєнного стану та переховувався на території Закарпатської області. Йому

statement-on-situation-in-ukraine. (дата звернення: 25.02.2025).

¹ За матеріалами ДБР суд призначив 12 років тюрми колаборанту, який мав захищати ЗАЕС, завершено розслідування та повідомлено про підозру ще 9 перебіжчикам / Державне бюро розслідування. Новини. 2024. 21 червня. URL: <https://dbr.gov.ua/news/za-materialami-dbr-sud-priznachiv-12-rokiv-tyurmi-kolaborantu-yakij-mav-zahishhati-zaes-zaversheno-rozsliduvannya-ta-povidomleno-pro-pidozru-shhe-9-perebizhchikam> (дата звернення: 25.02.2025).

² Вирок Ленінського районного суду міста Запоріжжя від 12.06.2024 у справі № 334/2426/23. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119664830> (дата звернення: 25.02.2025).

повідомлено про підозру в самовільному залишенні військової частини або місця служби, а також нез'явленні вчасно на службу без поважних причин, вчиненому в умовах воєнного стану або в бойовій обстановці (ч. 5 ст. 407 КК України) та обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Військовослужбовець втік зі станції і не забезпечив фізичний захист об'єкту, що прямо входило в його функціональні обов'язки¹.

Висновки. Підсумовуючи, зауважимо, що виділені нами типи не є вичерпними. На додачу до них можуть бути сформовані додаткові: чи то однопорядкові, чи то субтипи, які деталізуватимуть характеристики осіб злочинців, поглиблюватимуть розуміння логіки їх поведінки, чим сприятимуть розробці ефективних заходів запобігання, протидії злочинності у сфері радіоекологічної безпеки. Крім того, важливо наголосити й на тому, що у кримінально-превентивних цілях, в тому числі й для кримінологічного профілювання, корисною може бути перехресна типологія, що передбачатиме виділення деяких інтегративних, комбінованих типів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Базарган-Форвард С. Етика війни та вторгнення росії в Україну. *Філософія та гуманізм*. 2022. Вип. 1 (15). С. 50-52. URL: https://philhum.odessit.info/uploads/Fil_Hum_15_p050.pdf (дата звернення: 02.03.2025).
2. Вирок Ленінського районного суду міста Запоріжжя від 12.06.2024 у справі № 334/2426/23. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119664830> (дата звернення: 25.02.2025).
3. ДБР перевіряє підозрюваного у дезертирстві посадовця ЧАЕС на предмет допомоги росіянам у захопленні атомної електростанції / Державне бюро розслідувань. Новини. 2022. 18 травня. URL: <https://dbr.gov.ua/news/dbr-pereviryaie-pidozryuvanogo-u-dezertirstvi-posadovcya-chaes-na-predmet-dopomogi-rosiyanam-u-zahoplenni-atomnoi-elektrostantsii-video> (дата звернення: 25.02.2025).
4. За матеріалами ДБР суд призначив 12 років тюрми колаборанту, який мав захищати ЗАЕС, завершено розслідування та повідомлено про підозру ще 9 перебіжчикам / Державне бюро розслідувань. Новини. 2024. 21 червня. URL: <https://dbr.gov.ua/news/za-materialami-dbr-sud-priznachiv-12-rokiv-tyurmi-kolaborantu-yakij-mav-zahishhati-zaes-zaversheno-rozsliduvannya-ta-povidomleno-pro-pidozru-shhe-9-perebizhchikam> (дата звернення: 25.02.2025).
5. Катриченко Т., Тараш Л. Як Росія захопила ЧАЕС: реконструкція подій та імена відповідальних. *Медійна ініціатива за права людини*. 2023. 22

¹ ДБР перевіряє підозрюваного у дезертирстві посадовця ЧАЕС на предмет допомоги росіянам у захопленні атомної електростанції / Державне бюро розслідувань. Новини. 2022. 18 травня. URL: <https://dbr.gov.ua/news/dbr-pereviryaie-pidozryuvanogo-u-dezertirstvi-posadovcya-chaes-na-predmet-dopomogi-rosiyanam-u-zahoplenni-atomnoi-elektrostantsii-video> (дата звернення: 25.02.2025).

листопада. URL: <https://mipl.org.ua/yak-rosiya-zahopyla-chaes-rekonstrukciya-podij-ta-imena-vidpovidalnih/> (дата звернення: 03.02.2025).

6. Сокурєнко В. Кримінологічні засади протидії воєнно-агресивній злочинності в контексті збройного конфлікту в Україні: монографія. Харків: Право, 2024. 576 с.

7. Тернавська А. А. Деякі кримінологічні ознаки осіб, які вчинили незаконне поводження з радіоактивними матеріалами (ст. 265 КК України). *Українська кримінальна юстиція у пост/воєнній парадигмі*: матеріали Х (XXIII) Львівського форуму кримінальної юстиції (м. Львів, 19–20 вересня 2024 року) / упорядник І. Б. Газдайка-Василишин. Львів: ЛьвДУВС, 2024. 280 с.

8. Тернавська А. А. Доктринальні підходи до систематизації кримінальних правопорушень у сфері радіоекологічної безпеки. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 1 (31). С. 80–91. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.1.06>.

9. Ternavska A. Punishability in Radioecological Safety: The Ukrainian Example of Case Law. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2025. № 8 (1). P. 491–507. DOI: <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-8.1-c000117>

10. Update 220 – IAEA Director General Statement on Situation in Ukraine / The International Atomic Energy Agency. URL: <https://www.iaea.org/newscenter/pressreleases/update-220-iaea-director-general-statement-on-situation-in-ukraine>. (дата звернення: 25.02.2025).

Стаття надійшла до редакції 07.03.2025

Anastasiia An. TERNAVSKA,

PhD in Law

(V.M. Koretsky Institute of State and Law of National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine)

TYPOLOGY OF INDIVIDUALS COMMITTING WAR AND WAR-RELATED CRIMES IN THE FIELD OF RADIOECOLOGICAL SAFETY

This article proposes a typology of individuals who commit war and war-related crimes in the field of radioecological safety, based on general theoretical knowledge of the criminal personality and empirical data. With regard to the war-contextual type, which is characterized by criminal activities in the context of an armed conflict, the author presents a typology based on social-role characteristics and motivation within the framework of an armed conflict. The following types and subtypes of war criminals are identified and described: ordinary combatant; military commander; military-political leader (supreme leader, corporate leader); aggressor-terrorist; sacrificial defender; corporate conformist; political conformist; cowardly subtype. In addition to the types described, other categories may be developed: either equivalent types or subtypes that further detail the characteristics of criminal individuals and deepen the understanding of their behavioral logic. This, in turn, will contribute to the development of effective

measures for preventing and countering crime in the field of radioecological safety. For crime prevention purposes, including criminological profiling, a cross-typological approach may be useful, allowing for the identification of certain integrative and combined types.

Keywords: *criminal offenses in the field of radioecological safety, war crimes, typology, criminological analysis of offender personality, nuclear power plant, crime prevention in the field of radioecological safety, countering crime in the field of radioecological safety.*

Ксенія Володимирівна ЮРТАЄВА,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНОЛОГІЧНОГО АНАЛІЗУ ЗЛОЧИННОСТІ В КОНТЕКСТІ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

У статті здійснено кримінологічний аналіз злочинності в Україні в період 2014-2024 років на прикладі окремих видів кримінальних правопорушень, вчинених в контексті збройної агресії Російської Федерації проти України. Окреслено проблеми, які постали перед вітчизною судовою та правоохоронною системою в зв'язку зі складністю юридичної оцінки агресії, та їхній вплив на правозастосовну практику. Визначено відсутність уніфікованого підходу до правої оцінки кримінальних правопорушень, вчинених в контексті збройної агресії проти України, проаналізовано зміну підходу до їхньої кваліфікації та поступове наближення вітчизняного правозастосування до практики міжнародних та іноземних судових органів. Запропоновано введення нових критеріїв обліку кримінальних правопорушень з метою вдосконалення кримінологічного аналізу злочинності та вироблення ефективної системи протидії злочинності в умовах гібридної війни.

Ключові слова: злочинність, кримінологічний аналіз, гібридна агресія, російсько-українська війна, протидія злочинності.

Постановка проблеми. Злочинність є соціальним явищем, яке значною мірою визначається та, водночас, віддзеркалює стан, структуру і ступінь розвитку суспільства. Відповідно пізнання, наукове осмислення та інтерпретація реалій злочинності неможливі без врахування історичних, політичних та культурних умов існування суспільства. У той же час, сам сучасний соціум, вступивши в епоху чергової цивілізаційної кризи, стає об'єктом постійних трансформацій, що призводить до розмиття його екзистенціальних і ціннісних орієнтирів, зміни форм та вимірів існування. Зигмунд Бауман, один з основоположників соціологічного постмодернізму,

називав такий стан сучасного суспільства «текучою сучасністю» (liquid modernity). Визначальними рисами «текучої сучасності» вчений вважав прагнення до постійного, нав'язливого оновлення, «плавку твердинь» (melting of solids), схильність до короткострокових стандартів поведінки і мислення, децентралізацію та екстериторіальність владних відносин¹. Існування в умовах перманентної невизначеності, відсутність стабільності, розмивання соціальних категорій і конструктів стають головними ознаками постмодерністського світопорядку.

Цілком закономірно, що феномен злочинності, яка є складовою сучасного соціуму, неможливо вкласти в модель простої математичної сукупності кримінальних правопорушень, що обмежується конкретною територією, має тенденцію до відносної стабільності показників, повторюваності та відновлення. Вищенаведене розуміння злочинності відповідає фундаментальному (кримінально-правовому) підходу до визначення цього соціального явища, яке наразі залишається домінуючим у вітчизняній кримінології². У той же час прагнення залишитися в традиційний та зрозумілий системі координат, за слушним зауваженням Н. В. Сметаніної, призводить до того, що «фактично аналізу піддається не феномен злочинності, а її прояви, тобто зареєстровані злочини»³. У зв'язку з цим кримінологічним аналізом і держаним реагуванням на кримінально протиправні прояви охоплюються лише окремі складові злочинності, залишаючи без уваги суттєві закономірності її детермінації, екзистенції й трансформації. Не випадково, особливе загострення зазначеної проблеми, пов'язано з розгортанням гібридної збройної агресії Російської Федерації проти України.

Питання визначення змісту та закономірностей існування та відтворення злочинності є предметом дослідження цілої когорти видатних українських кримінологів таких, як Є. М. Блажівський, В. В. Голіна, Б. М. Головін, Л. М. Давиденко, І. М. Даньшин, В. М. Дрьомін, А. П. Закалюк, О. Г. Кальман, О. М. Костенко, В. Ф. Оболенцев, І. П. Рущенко, Н. В. Сметаніна, В. І. Тимошенко, В. М. Трубников, П. В. Хряпінський та багатьох інших. Серед найбільш актуальних наукових праць, присвячених кримінологічному аналізу злочинності під час збройної агресії Російської Федерації проти України, слід відзначити роботи О. М. Бандурки, В. М. Бесчастного, О. В. Зайцева, М. В. Карчевського, О. М. Литвинова, В. В. Мокляка, Ю. В. Орлова, М. А. Рубашенка, В. О. Тулякова, С. О. Харитонова, В. І. Шакуна, Н. В. Шульженко, І. В. Яковюка, А. М. Яценка. Базуючись на наукових доробках попередників, хотілося б представити деякі міркування щодо особливостей кримінологічного аналізу злочинності на території України протягом останньої декади.

¹ Bauman Z. Liquid Modernity. Cambridge, UK. Polity Press. 2000. P. 6, 10-11, 31, 147.

² Тимошенко В. І., Шакур В. І. Теоретичні основи кримінології: монографія. Київ: Юрінком Інтер, 2021. С. 103.

³ Зауваження, висловлене Н. В. Сметаніною на підтримку позиції В. В. Голіни. Сметаніна Н. В. Наукові підходи до теорії злочинності у сучасній українській кримінології : монографія за заг. ред. В. В. Голіни. Харків : Право, 2016. С. 75.

Метою цієї статті є окреслення викликів до кримінологічного аналізу злочинності і кваліфікації кримінальних правопорушень, вчинених в контексті збройної агресії Російської Федерації проти України, на прикладі окремих видів кримінальних правопорушень.

Виклад основного матеріалу. На третьому році широкомасштабного вторгнення військ Російської Федерації в Україну аксіоматичним стало твердження, що російсько-українська війна триває вже десять років. Зазначений відлік починають з 2014 року, коли Росія незаконно з використанням комбінації військових, дипломатичних, політичних і соціальних тактик здійснила анексію Кримського півострова та розпочала гібридну агресію проти України в Донецькій та Луганській областях. Аналізуючи політико-правові документи щодо цього питання, слід констатувати, що процес усвідомлення та визнання факту збройної агресії Російської Федерації проти України відбувався поступово і не завжди послідовно.

Так, майже через рік після початку російської збройної агресії Верховна Рада України звернулася до міжнародної спільноти із заявою про визнання Російської Федерації державою-агресором, виходячи з того, що «Україна залишається об'єктом воєнної агресії з боку Російської Федерації, яку вона здійснює, серед іншого, і через підтримку та забезпечення масштабних терористичних атак»¹. Відповідно до тексту документа парламентарі визнали, що воєнною агресією Росії охоплюються окупація Криму та активна підтримка Російською Федерацією терористів на державному рівні шляхом постачання останнім техніки та живої сили. У заключній частині звернення Верховна Рада України закликала не допустити безкарності винних за злочини проти людяності, вчинені від початку російської агресії проти України, визнати Російську Федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм, і так звані «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями². У контексті розглядуваного питання суттєвим є той факт, що в своєму зверненні до міжнародної спільноти українські парламентарі оминули питання наявності збройного конфлікту на території України. Про це зокрема свідчить заклик притягнення до відповідальності за тероризм та злочини проти людяності, які можуть бути вчинені як у мирний час, так і під час воєнних дій і щодо яких не обов'язково доводити зв'язок між кримінально протиправним діянням та збройним конфліктом.

Через декілька місяців після офіційного звернення до міжнародної спільноти про визнання Російської Федерації державою-агресором Верховна Рада України прийняла Постанову від 21.04.2015 р. № 337-VIII «Про відсіч

¹ Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором: Постанова Верховної Ради України від 27.01.2015 р. № 129-VIII. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/129-19#Text> (дата звернення 01.03.2025).

² Там само.

збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків». У цій Постанові Верховна Рада України виступила із заявою про вчинення особовим складом створених і контрольованих Російською Федерацією озброєних формувань найманців, спецназу та підрозділів регулярних частин її Збройних Сил під час збройної агресії проти України низки воєнних злочинів і злочинів проти людяності та висунула вимогу до Росії притягнути винних до відповідальності за ці злочини, а також за планування, підготовку, початок та здійснення агресії проти України¹. Серед злочинів, вчинених особовим складом створених і контрольованих Російською Федерацією озброєних формувань, були названі наступні діяння: «навмисні вбивства, тортури та нелюдське поводження; навмисне заподіяння сильних страждань та серйозних тілесних ушкоджень і шкоди здоров'ю; незаконне, безглузде та великомасштабне знищення та привласнення майна, не викликане воєнною необхідністю; навмисне позбавлення військовополоненого чи іншої особи, що знаходиться під захистом, права на справедливий суд; захоплення заручників; умисний напад на цивільне населення чи окремих цивільних осіб, які не беруть безпосередньої участі у воєнних діях; умисні напади на цивільні об'єкти, тобто об'єкти, які не є воєнними цілями; неналежне використання прапора парламентарів, прапора чи воєнних знаків розрізнення та форми противника або ООН, а також емблем, встановлених Женевськими Конвенціями, що спричинило смерть чи заподіяло шкоду людині; зазіхання на людську гідність, зокрема образливе та принизливе ставлення»². Незважаючи на те, що діяння, у вчиненні яких обвинувачувалися особовий склад підконтрольних Росії збройних угруповань, є воєнними злочинами як у розмінні вітчизняного, так міжнародного права, офіційна заява Верховної Ради України практично не вплинула на правозастосовну діяльність правоохоронних і судових органів: злочини, вчинені у зоні ведення бойових дій або у безпосередньому зв'язку в останніми, в переважній більшості продовжували кваліфікуватися поза зв'язком із розв'язаним Росією збройним конфліктом.

Інертність правозастосовної практики в Україні щодо кваліфікації кримінально протиправних діянь, вчинених у зоні збройного конфлікту в перші роки його розгортання, можна частково пояснити політичною нестабільністю в Україні, напруженою міжнародною обстановкою та складними оперативними умовами стримування російської гібридної агресії. Так, 14 квітня 2014 р. виконуючий обов'язки Президента України Олександр Турчинов (23.02.2014-07.06.2014) на виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України, як зазначено в Указі Президента України від 14.04.2014 р. № 405/2014, «з метою подолання терористичної

¹ Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків»: Постанова *Верховної Ради України* від 21.04.2015 р. № 337-VIII. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/337-19#Text> (дата звернення 01.03.2025).

² Там само.

загрози і збереження територіальної цілісності України» розпочав проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей¹. Хоча за логікою проведення антитерористичних операцій, закріпленою в Законі України «Про боротьбу з тероризмом», такі спеціальні заходи мають чітко визначену оперативну мету і місце проведення² та, відповідно, мають бути завершені в найкоротший час, антитерористична операція на території Донецької та Луганської областей тривала понад чотири роки. 30 квітня 2018 р. Президент України Петро Порошенко (2014-2019) на виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30.04.2018 р. видав Указ «Про широкомасштабну антитерористичну операцію в Донецькій та Луганській областях»³. Відповідно до коментаря П. Порошенка на офіційному інтернет-ресурсі Генерального штабу Збройних сил України «30 квітня 2018 року широкомасштабна антитерористична операція на території Донецької і Луганської областей завершується. Ми зараз розпочинаємо військову операцію під керівництвом ЗСУ для забезпечення захисту територіальної цілісності, суверенітету і незалежності нашої держави»⁴ – Операцію об'єднаних сил (далі – ООС). Таким чином, Президент України визначив зміну формату оперативної протидії російській агресії в Донецькій та Луганській областях з антитерористичних на військові заходи, чим самим остаточно засвідчив перехід від заходів протидії тероризму до відсічі збройної агресії. У той же час навіть вищезазначені політико-оперативні зміни мали лише частковий вплив на кваліфікацію насильства, пов'язаного зі збройним конфліктом, правоохоронними та судовими органами України.

Наочно це може бути проілюстровано шляхом аналізу статичних даних Офісу Генерального прокурора України в період з 2013 по 2024 рік щодо зареєстрованих кримінальних правопорушень, нетипових для України мирного часу і які відображають інтенсивність насильства, що супроводжувало збройний конфлікт⁵. В Україні до таких кримінальних правопорушень насамперед слід віднести терористичний акт (ст. 258 КК України) і воєнні злочини (ст. 438 КК України, до жовтня 2024 р. – порушення законів і звичаїв війн) (див. Таблицю 1).

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України»: Указ Президента України від 14.04.2014 р. № 405/2014. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/405/2014#Text> (дата звернення 01.03.2025).

² Про боротьбу з тероризмом: Закон України від 20.03.2003 № 638-IV. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15#Text> (дата звернення 01.03.2025).

³ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 квітня 2018 року «Про широкомасштабну антитерористичну операцію в Донецькій та Луганській областях»: Указ Президента України від 30.04.2018 р. № 116/2018. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/116/2018#Text> (дата звернення 01.03.2025).

⁴ Публікація від 30 квітня 2018 р. *Генеральний штаб Збройних сил України*: офіційна веб-сторінка в Meta. URL: <https://www.facebook.com/GeneralStaff.ua/posts/974010469434877/> (дата звернення 01.03.2025).

⁵ Тут і далі використана статистика Офісу Генерального прокурора України. *Офіс Генерального прокурора України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/statistika> (дата звернення 01.03.2025).

Таблиця 1

Рік обліку	Абсолютна кількість зареєстрованих кримінальних правопорушень, передбачених ст. 258 КК України «Терористичний акт»	Абсолютна кількість зареєстрованих кримінальних правопорушень, передбачених ст. 438 КК України «Воєнні злочини»
2013	4	0
2014	1499	1
2015	1295	4
2016	1865	6
2017	1385	14
2018	950	5
2019	909	12
2020	465	223
2021	332	172
2022	95	60387
2023	14	60944
2024	51	28788

Так, на період з 2014–2021 роки припадає різке зростання кількості зареєстрованих актів тероризму в Україні (майже в 300 разів) і їх поступовий спад після 2022 року до показників, що приблизно в 3-10 разів вище за довоєнні. У довоєнний 2013 рік в Україні не було зафіксовано жодного воєнного злочину, що виглядає цілком логічним. З 2014 по 2019 роки спостерігається поступове незначне заростання кількості облікованих воєнних злочинів, яке в 2020 році переходить у стрімке збільшення їх кількості, приблизно майже в 15-20 разів, і нарешті в 2022 році переходить в безпрецедентне зростання більш, ніж в 300 разів. Зміни у зазначених статистичних показниках злочинності у графічному вигляді представлені нижче (див. Рис. 1).

Рис. 1

Зіставлення статистичних даних щодо вчинених на території України в період 2013–2024 років терористичних актів з даними щодо вчинених воєнних злочинів за той же період дозволяє спостерігати взаємообернений характер змін інтенсивності їхніх кількісних показників. Окрім того слід звернути увагу, що виявлений спалах кількості зареєстрованих актів тероризму досить чітко співпадає з часовими межами Антитерористичної операції (2014–2018 роки), після цього спостерігається поступове зниження кількості облікованих терористичних актів: у 2023 році показники тероризму в Україні стають більш, ніж в 100 разів нижчими порівняно з їх піковим показником в 2016 році. Щодо воєнних злочинів стрімке зростання їх кількісних показників, беззаперечно, пов'язано з часом повномасштабного вторгнення військ Російської Федерації в Україну – на 2022–2023 роки припадає їх максимальне зростання, проте статистично вагоме збільшення їх кількості відбувається після оголошення Операції

об'єднаних сил у 2018 році.

Порівняння даних статистики дозволяє припустити, що виявлену обернену пропорційну залежність зареєстрованих кримінальних правопорушень можна знаною мірою пояснити зміною правозастосовної практики щодо їх кваліфікації: діяння, які в період проведення Антитерористичної операції кваліфікувалися як терористичні акти поступово, з великим запізненням почали кваліфікувати як порушення законів і звичаїв війни, що в свою чергу призвело до статистичного зменшення кількості зареєстрованих актів тероризму в Україні. У той же час не слід безоглядно екстраполювати зазначене припущення на весь масив діянь, які під час збройної агресії Російської Федерації були кваліфіковані як терористичні акти. Певна кількість з них дійсно є терористичними актами в їх «класичному» розумінні, що підтверджується наявною судовою практикою. Зокрема, до таких випадків слід віднести вибух, вчинений на замовлення російських спецслужб проти учасників мирного зібрання та ходи з нагоди «Вшанування пам'яті осіб, що загинули у м. Києві у січні-лютому 2014 року» 22.02.2015 р. у м. Харків на проспекті Маршала Жукова¹, підлив Управління СБ України в Одеській області 27.09.2015 р.² тощо.

Інша частина діянь, кваліфікованих судами як терористичні акти, полягала у веденні обстрілів або інших воєнних дій проти військових та цивільних об'єктів та населення України. Так, Колегія суддів Голосіївського районного суду м. Києва у вирокі від 18.04.2016 р. кваліфікувала як терористичний акт застосування стрілецької зброї, вчинене військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, що привело до загибелі молодшого сержанта Збройних Сил України. Зазначені дії були вчинені 16.05.2015 під час здійснення розвідувальної діяльності на користь «терористичної організації "Луганська Народна Республіка"»³. У своїй дисертації на здобуття ступеню доктора філософії В. В. Мокляк також наводить приклади терористичних атак у виді обстрілу мирного населення прифронтових міст України і зазначає, що «правоохоронні органи часто кваліфікують як теракти, наприклад, обстріли військовослужбовців Збройних сил України або населення поблизу лінії розмежування в зоні АТО без встановлення винних осіб»⁴. У цьому зв'язку доречними є зауваження Ю. В. Орлова щодо «вчинення терористичних актів або диверсій, що проявляються, наприклад, у ракетних обстрілах цивільних об'єктів, або об'єктів критичної інфраструктури. Ст. ст. 113 та 258 є статтями «мирного

¹ Вирок у справі № 645/3612/15-к, винесений судовою колегією Фрунзенського районного суду м. Харкова 28.12.2019 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86718700> (дата звернення 01.03.2025).

² Вирок у справі №522/3609/15-к, винесений Місцевим Приморським районним судом м. Одеси 29.03.2016 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/57532857> (дата звернення 01.03.2025).

³ Вирок у справі № 752/15787/15-к, винесений Колегією суддів Голосіївського районного суду м. Києва 18.04.2016 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/57301468> (дата звернення 01.03.2025).

⁴ Мокляк В. В. Протидія терористичній діяльності в Україні: дис. ... доктора філософії : 12.00.08. Харків, 2020. С. 81, 97-98.

часу». У форматі логіки війни, тобто після розв'язання агресивної війни, в умовах воєнного стану (а точніше ширше – в умовах війни) такі діяння є проявами, різновидами власне воєнних злочинів, тобто мають кваліфікуватися за ст. 438 КК України»¹. При цьому слід пам'ятати, що не кожен факт застосування зброї або вчинення обстрілів позицій ворога, навіть ті, які потягали за собою людські жертви, можна визнавати порушеннями законів і звичаїв війни. Відповідно до положень міжнародного кримінального права воєнними злочинами визнаються лише грубі порушення Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року та інші серйозні порушення законів і звичаїв, що застосовуються в міжнародних збройних конфліктах у встановлених рамках міжнародного права (ст. 8 Римського статуту Міжнародного кримінального суду)², тобто діяння, вчинені з порушенням основоположних (військової необхідності, гуманності, нормативної рівності) і операційних принципів міжнародного гуманітарного права (визнання меж між необхідними і непропорційними стражданнями, розрізнення (вибірковості) і пропорційності при здійсненні нападів, вжиття запобіжних заходів під час нападів).

Аналізуючи терористичну злочинність в Україні, В. В. Мокляк, шляхом проведення експертного опитування співробітників СБУ (вересень 2019 р.) встановив, що «в переважній більшості створенням терористичних груп або терористичних організацій на території України займаються військові формування й силові відомства РФ (62,3 %), міжнародні терористичні організації (17,4 %), незаконні збройні формування «ДНР» та «ЛНР» (14,6 %), стійкі злочинні об'єднання (5,8 %)»³. З цього можна зробити висновок, що з початку збройної агресії Російської Федерації проти України переважна більшість кримінальних правопорушень за участю організованих формувань терористичної спрямованості (майже 80 %, якщо об'єднати показники злочинних угруповань під керівництвом Російської Федерації і «ДНР» та «ЛНР») мають «російський слід». У іншій праці В. В. Мокляк розлого зазначає, що негативні тенденції розвитку терористичної злочинності з 2014 до 2017 року пов'язані «з початком та дією тих самих чинників, які призвели до АТО на сході України», і резюмує, що «незважаючи на зазначене, ситуація з тероризмом певним чином поліпшилася 2017 р., що, на наш погляд, свідчить про значне покращення діяльності правоохоронних органів у сфері протидії тероризму»⁴. Якщо з першою частиною твердження автора слід погодитися і визнати різні прояви тероризму та діянь, кваліфікованих як тероризм, формами гібридної агресії Росії проти України,

¹ Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Ю. В. Орлов ; Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. С. 68–69.

² Римський статут Міжнародного кримінального суду 1998. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#n1034 (дата звернення: 01.09.2024).

³ Мокляк В. В. Протидія терористичній діяльності в Україні: дис. ... доктора філософії : 12.00.08. Харків, 2020. С. 89.

⁴ Мокляк В. Кримінологічний аналіз кількісних та якісних позказників вимірювання терористичної злочинності в Україні. *Jurnalul Juridic Național: Teorie și Practică*. 2018. Aprilie. P. 162.

наступний висновок викликає певні сумніви. Вбачається, що зміни в статистичних показниках терористичної злочинності в 2017-2018 роках обумовлені цілою низкою причин, основною з яких є зміна офіційного підходу до кваліфікації насильства в контексті збройного конфлікту.

О. В. Зайцев, С. О. Харитонов і Н. В. Шульженко, коментуючи еволюцію правової оцінки збройного конфлікту, також приходять до подібного висновку: «...хоча за своїм характером діяльність «днр» та «лнр» і їхніх найманців залишалась антидержавницькою та терористичною, на передній план, схоже, почала виходити інша характеристика їхньої діяльності, яка полягала вже не в особливих цілях та методах, а в їхньому тісному зв'язку з іноземною державою, що означає підконтрольність та підпорядкованість державі-агресору. ... слідча та судова практика під час проведення ООС за інерцією продовжувала оцінювати вчинені на сході України діяння переважно як злочини проти громадської безпеки, у тому числі терористичні злочини, а також (меншою мірою) як злочини проти основ національної безпеки України. Разом із тим у 2020–2021 рр. різко зросла кількість проваджень за ознакою вчинення порушення законів та звичаїв війни»¹. Таким чином в перші роки збройного конфлікту дезорієнтуючі зміни безпекової ситуації в країні, спровоковані та керовані діяльністю ворога, мали суттєвий вплив на правоохоронну та правозастосовну практику.

Цілком релевантним до вже проілюстрованих недосконалостей судово-слідчої практики під час збройної агресії в Україні є застосування норм про агресію до ординарних учасників збройного конфлікту. Так, аналіз судової практики засвідчує, що в значній кількості випадків участь у військових діях на стороні ворога, в тому числі в формі застосування зброї, була кваліфікована судами як ведення агресивної війни за попередньою змовою групою осіб (ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України)² або як пособництво у веденні агресивної війни за попередньою змовою групою осіб (ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України)³. При цьому в значній кількості подібних вироків суди засвідчували факти вчинення обвинуваченими обстрілів позицій Збройних Сил України (які, як було вказано вище, також нерідко кваліфікувалися як терористичні акти), проте взагалі не надавали їм правової оцінки. Відповідно до положень міжнародного гуманітарного права звільнення від відповідальності комбатантів за воєнні дії обумовлено імунітетом комбатанта. На думку І. В. Яковюка, С. О. Харитонova і О. В. Зайцева, застосування згаданого імунітету як до громадян України, які

¹ Колабораціонізм на тимчасово окупованих територіях: проблеми правової оцінки, гарантування прав і свобод людини та реінтеграції територій : монографія / [М. А. Рубашенко, І. В. Яковюк, Н. В. Шульженко, О. В. Зайцев, С. О. Харитонов] ; за наук. ред. М. А. Рубашенка ; Нац. фонд дослідж. України ; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків : Право, 2024. С. 149.

² Вирок у справі № 243/7084/15-к, винесений Слов'янський міськрайонний суд Донецької області 28.12.2016 р. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/63831361> (дата звернення 01.03.2025).

³ Вирок у справі № 243/4702/17, винесений Колегією суддів Слов'янського міськрайонного суду Донецької області 01.06.2017 р. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/66885637> (дата звернення 01.03.2025).

стали на бік ворога, так і до громадян країни-агресора не має бути беззастережним. Дослідники зазначають, що українська влада не висловила офіційної позиції щодо цього питання, однак той факт, що військових армії Російської Федерації і громадян-перебіжчиків не притягають до відповідальності за заподіяння ними в ході воєнних дій шкоди життю людей та власності, є непрямим свідченням визнання Україною їх комбатантами і військовополоненими¹, тож і наявності в них відповідних імунитетів та прав, передбачених міжнародним гуманітарним правом. У контексті триваючої російсько-української війни та відвертого нехтування державою-агресором загальновизнаними нормами міжнародного права доцільним вбачається здійснення ґрунтовного дослідження етико-правових питань планування, розв'язання та участі в агресивній війні. Висновки І. В. Яковюка, С. О. Харитонова і О. В. Зайцева щодо можливості притягнення перебіжчиків до кримінальної відповідальності за державну зраду або колабораційну діяльність незалежно від факту визнання їх комбатантами та/або військовополоненими заслуговують на підтримку, проте, як зізнаються самі автори, це не вирішує основоположного питання щодо наявності у цих осіб зазначених привілеїв² і є лише початком предметної дискусії з цього питання. Доказом цьому може слугувати, зокрема, збіжна Окрема думка п'ятих суддів Великої Палати Верховного Суду до Постанови від 28 лютого 2024 року, в якій судді висловили власну позицію щодо визнання імунитету комбатанта в російсько-українській війні³.

Окрім співучасті у злочині агресії, учасникам збройного конфлікту на боці ворога нерідко інкримінувалася участь у діяльності не передбачених законом збройних формувань (ч. 2 ст. 260 КК України) чи сприяння діяльності терористичної організації та участь у ній (ст. 258-3 КК України) або відразу сукупність цих кримінальних правопорушень⁴. Враховуючи неведені в цій статті приклади, резюмуємо, що судова практика містить низку взаємовиключних варіантів кримінально-правової оцінки однотипних діянь, вчинених під час збройного конфлікту, а саме участі в агресивних діях проти Збройних Сил України, населення та цивільних об'єктів України.

Відсутність уніфікованого підходу до кваліфікації актів насильства у ситуації збройного конфлікту нерідко викликало обурення вітчизняних фахівців. Як указує Г. Маляр у своєму дослідженні 2019 р., «у 70 % вироків щодо ведення війни дії підсудних кваліфіковані за сукупністю за ст. 258-3 і ст. 437, тобто створення терористичної організації та ведення агресивної

¹ Yakoviyk I., Kharytonov S., and Zaytsev O. Combatant Immunity and the Russian-Ukrainian War: Reopening the Debate on a Longstanding Doctrine. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2024. № 7(4). P. 48, 57.

² Там само. С. 61.

³ Окрема думка (збіжна) суддів ОСОБА_5, ОСОБА_6, ОСОБА_7, ОСОБА_8, ОСОБА_9 до постанови Великої Палати Верховного Суду від 28 лютого 2024 року. Справа № 415/2182/20. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117721706> (дата звернення 01.03.2025).

⁴ Вирок у справі №522/16100/15-к, винесений Приморським районним судом м. Одеси 02.09.2015 р. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/49498296> (дата звернення 01.03.2025).

війни. І, відповідно, 30 % кваліфіковані за сукупністю ст. 260 і ст. 437 КК України – створення не передбаченого законом військового формування та ведення агресивної війни»¹. Дослідниця пояснює таку ситуацію у правозастосуванні різним підходом судів до визначення так званих ДНР/ЛНР², з чим безперечно слід погодитися та з ретроспективи сьогодення додати ще й відсутність вірної юридичної оцінки подій, пов'язаних зі збройним конфліктом на сході України. До схожого висновку приходять і вже згадуваний колектив авторів – О. В. Зайцев, С. О. Харитонов і Н. В. Шульженко за результатами аналізу еволюції правової оцінки збройного конфлікту в Україні³.

По закінченню десяти років з моменту початку гібридної збройної агресії Російської Федерації проти України, слід відзначити поступові позитивні зрушення законодавчого регулювання і правої оцінки кримінальних правопорушень, що супроводжували цей збройний конфлікт. Спостерігаємо поступову відмову від кваліфікації агресивно-насильницьких діянь, вчинених на лінії зіткнення, в якості терористичних злочинів і перехід до кваліфікації їх як воєнних злочинів. Верховний суд, врешті-решт, сформулював правову позицію щодо суб'єкта злочину, передбаченого ст. 437 КК України – «Планування, підготовка, розв'язування та ведення агресивної війни» (наразі – «Злочин агресії»), відповідно до якої ним можуть визнаються лише «особи, які в силу службових повноважень або фактичного суспільного становища спроможні здійснювати ефективний контроль за політичними чи воєнними діями або керувати ними та/або істотно впливати на політичні, військові, економічні, фінансові, інформаційні та інші процеси у власній державі чи за її межами, та/або керувати конкретними напрямками політичних або воєнних дій»⁴, і тим самим виключив цю можливість для ординарних учасників збройного конфлікту. КК України було доповнено статтями, які надали можливість адекватної кваліфікації діянь осіб, які вчинили діяння проти основ національної безпеки України та міжнародного правопорядку в умовах збройного конфлікту: слід насамперед згадати встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність (ст. 111-1 КК України), виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників (ст. 436-2 КК України) та, беззаперечно, злочини проти людяності (ст. 442-1 КК України), аналогів яким не було в кримінальному праві України до імплементації в нього суду в жовтні 2024 року положень Римського статуту Міжнародного

¹ Малаяр Г. Особливості кваліфікації агресивної війни і терористичних злочинів у контексті подій у Криму та на сході України. *Слово Національної школи суддів України*. 2019. № 3 (28). С. 100.

² Там само. С. 108.

³ Колабораціонізм на тимчасово окупованих територіях: проблеми правової оцінки, гарантування прав і свобод людини та реінтеграції територій : монографія / [М. А. Рубашенко, І. В. Яковюк, Н. В. Шульженко, О. В. Зайцев, С. О. Харитонов] ; за наук. ред. М. А. Рубашенка ; Нац. фонд дослідж. України ; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків : Право, 2024. С. 129–155.

⁴ Постанова Великої Палати Верховного Суду від 28.02.2024 р. у справі № 415/2182/20. *Єдиний державний реєстр судових рішень*: офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117555176> (дата звернення: 01.03.2025).

кримінального суду.

Окрім того слід зауважити, що зміна в підходів у правовій оцінці кримінальних правопорушень, вчинених в контексті російсько-української війни, нарешті, стали співзвучними міжнародній та зарубіжній практиці в окреслених питаннях. Так, наприклад, Європейський суд з прав людини у справі Україна і Нідерланди проти Росії засвідчив факти вчинення регулярними і проксі військовими угрупованнями Російської Федерації послідовної та широкомасштабної практики викрадень, катувань і вбивств українських військовополонених, цивільного населення і осіб, які не беруть активної участі у воєнних діях, у період з квітня 2014 р. до початку повномасштабного вторгнення в Україну 24.02.2024 р. на території Донбасу, вчинені самостійно або узгоджено між собою, були засвідчені на міжнародному рівні у справі. Враховуючи суттєвий рівень військової, економічної та політичної підтримки Російською Федерацією проросійських парамілітарних формувань «ЛНР» і «ДНР», Суд визнав останніх агентами Російської Федерації, у контексті ст. 1 Європейської конвенції з прав людини 1950 р.¹, а вчинені ними діяння воєнними злочинами². Зазначене рішення Європейського суду з прав людини надає можливість кваліфікувати діяння осіб, що брали безпосередню участь або підтримали агресію Російської Федерації проти України, не як розрізнені терористичні акти або не пов'язані між собою порушення законів та звичаїв війни, а цілеспрямовану політику держави-агресора, здійснювану з використанням підконтрольних регулярних та іррегулярних військових формувань, діючих з метою втілення загального плану щодо реалізації гібридної збройної агресії проти України. Факти, установлені в рішенні Європейського суду з прав людини, вважаються загальновідомими і не потребують доказування у кримінальному провадженні. Наразі висновки, зроблені Європейським судом з прав людини у справі Україна і Нідерланди проти Росії все активніше використовують у своїх рішеннях українські суди різних інстанцій³.

Іншим промовистим прикладом визнання учасників російської агресії воєнними злочинцями стало засудження екскомандира парамілітарної диверсійно-штурмової групи «Русич» росіянина Яна Петровського (також відомого як Воїслав Торден та «Великий Славян») фінським судом у березні 2025 року. У 2016 році Україна висунула Я. Петровському підозру за статтею

¹ Case of Ukraine and the Netherlands v. Russia. (Applications nos. 8019/16, 43800/14 and 28525/20). Decision. STRASBOURG. 30 November 2022. *The HUDOC database official website*. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22:%5B%22001-222889%22%5D%7D> (дата звернення 01.03.2025). Paras 527–528.

² Там само. Paras 231, 246, 804.

³ Див., наприклад: Постанова Великої Палати Верховного Суду від 28.02.2024 р. у справі № 415/2182/20. *Єдиний державний реєстр судових рішень*: офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117555176> (дата звернення: 01.03.2025); Ухвала слідчого судді Самарського районного суду м. Дніпропетровська ОСОБА_1 від 12 березня 2025 року у справі № 206/1231/25. *Єдиний державний реєстр судових рішень*: офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125762134> (дата звернення: 15.03.2025).

«за створення терористичної групи чи терористичної організації»¹. У 2023 році на запит Офісу Генпрокурора України правоохоронні органи Фінляндії затримали Я. Петровського за звинуваченням в тероризмі, але згодом перекваліфікували його дії на воєнні злочини, за які його було засуджено до довічного позбавлення волі². У цілому слід констатувати позитивні зміни у вітчизняній правозастосовній практиці в питанні правової оцінки дій учасників збройної агресії проти України, а також підтримку іноземних і міжнародних судових органів, які все частіше засовують універсальну юрисдикцію до міжнародних злочинів, вчинених в Україні, що зміцнює впевненість у невідворотному і справедливому покаранні воєнних злочинців.

Окремо хотілося б зупинитися на викликах, які постали перед кримінологічним аналізом та протидією злочинності в контексті російсько-української війни. Як вже було проілюстровано, напрацювання адекватних підходів щодо кваліфікації кримінальних правопорушень, що супроводжують і підпитують агресію Російської Федерації в Україні, вимагає не лише об'єднання та узгодження зусиль політичного керівництва країни, правоохоронних та судових органів, а також певного часу для зміни застарілих алгоритмів протидії злочинності, які виявилися слабо ефективними в умовах воєнного часу. Особливістю криміногенних загроз, з яким зіткнулася наша країна починаючи з весни 2014 року, є те, що вони мали прихований характер, вмело маскувалися під інші види діяльності, які ворог намагався легітимізувати або надати їм законного вигляду, що вплинуло на процес їх виявлення, ідентифікації та правової оцінки.

Окрім гібридизації криміногенних загроз воєнного часу (себто одночасного поєднання та злиття повного спектру методів і режимів ведення війни на одному полі бою³), ворог також активно використовує номадний метод ведення війни. Ж. Ділез і Ф. Ґваттарі порівнюють такий спосіб ведення воєн зі стратегією гри в го, яку дослідники протиставляють шахам: гру в шахи вони називають «інституціолізованою, врегульованою, кодовою війною, з визначеними фронтом, тилом і битвами»; «шахи кодують та декодують простір, натомість го діє зовсім інакше, територизуючи та детериторизуючи простір (визначати зовнішню територію в просторі; закріпити цю територію за допомогою облаштування іншої, прилеглої території; детериторизувати супротивника, руйнуючи його простір зсередини; детериторизувати себе шляхом відмови, відходу в інше місце)⁴. З ретроспективи сьогодення, можна впевнено стверджувати, що

¹ Екскомандира «Русича» Яна Петровського у Фінляндії посадили довічно за воєнні злочини в Україні. *BBC News Україна*: офіц. веб-сайт. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/c36w3nlylk9o> (дата звернення: 16.03.2025).

² Chutel L. Russian Mercenary Found Guilty of War Crimes in Ukraine by Finland Court. *The New York Times*: офіц. веб-сайт. URL: <https://www.nytimes.com/2025/03/14/world/europe/russia-ukraine-war-crimes-conviction-finland.html#> (дата звернення: 16.03.2025).

³ Hoffman, F. G. Hybrid warfare and challenges. *Joint Forces Quarterly*. 2009. 52. 1st quarter. P. 36.

⁴ Deleuze G., Guattari F. A thousand plateaus: capitalism and schizophrenia. Translation and foreword by Brian Massumi. Minneapolis: University of Minnesota Press. P. 353.

починаючи з 2014 року Російська Федерація використала на території України цілий арсенал прихованих тактик воєнного і невоєнного характеру, які обумовили різкий сплеск кількості різнорідних та з першого погляду ізольованих кримінальних правопорушень, проте які в своєму масиві становлять цілеспрямовану політику країни-агресора щодо дестабілізації внутрішньої ситуації в Україні. Зазначені кримінальні правопорушення мали форму агресивних, нерідко насильницьких дій, вчинялися особами (громадянами України на окупованій території та в підконтрольних Україні областях, особами без громадянства, громадянами Російської Федерації), які були відкрито або приховано використані спецслужбами країни-агресора з метою здійснення підпривної діяльності проти України.

Слід відзначити, що статистичний аналіз злочинності з метою виявлення зазначених тенденцій не є показовим, через відсутність уніфікованого підходу до кваліфікації зазначених кримінально протиправних діянь, зміни підходів у процесі еволюції збройного конфлікту, а також численних змін до кримінального законодавства, які з різним ступенем успішності переводили «проблемні» склади кримінальних правопорушень, до інших видів злочинності. Усі перелічені фактори призвели до структурних змін і хаотизації статистичних даних щодо кримінальних правопорушень, вчинених під час збройного конфлікту в Україні. При цьому зауважимо, що під час аналізу статистики зареєстрованих кримінальних правопорушень вплив останнього, законодавчого фактору можливо частково нейтралізувати. Як слушно зазначає М. В. Карчевський, структуровані та класифіковані дані щодо усіх законів про кримінальну відповідальність із розподілом за редакціями, чіткою вказівкою часу набрання (втрати) чинності, перехресними посиланнями на правові позиції Верховного суду є важливою і необхідною складовою системи інформаційного забезпечення кримінально-правового регулювання¹. Проте під впливом перших двох факторів навіть скрупульозне врахування впливу законодавчих змін на структуру злочинності лише частково може пояснити зміну тих чи інших статистичних показників в умовах гібридного протистояння.

Незважаючи на відсутність адекватного кримінологічного аналізу злочинності на початку збройної агресії Росії проти України, політичні звернення України до міжнародної спільноти, цитовані на початку цієї статті, досить точно визначали присутність та роль російського фактору в зміні структури злочинності в Україні; стратегічний і оперативних рівень реагування значно пізніше і лише частково почали відображати зазначені тенденції. Так, наприклад, Стратегія кібербезпеки України від 26.08.2021 р. поставила на перше місце гібридну агресію Російської Федерації проти України у кіберпросторі першою серед усіх інших загроз кібербезпеці України². Натомість Стратегія національної безпеки України від

¹ Карчевський М. В. Протидія злочинності в умовах війни : аналіз статистичних даних (2013–2023) *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2024. № 2. С. 86.

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року «Про

14.09.2020 р. визначає відновлення Російською Федерацією свого впливу в Україні за допомогою гібридної війни лише в середині списку поточних і прогнозованих загроз національній безпеці та національним інтересам України¹. Враховуючи всю складність адекватної та своєчасної оцінки криміногенних ризиків, створюваних гібридною збройною агресією Російської Федерації в Україні, гостро назріла необхідність вироблення нових підходів до кримінологічного аналізу злочинності воєнного часу та застосування їх у протидії злочинності. Визначальним кроком до цього вважаємо правильне формулювання критеріїв, на основі яких він проводитиметься.

Що ж може стати критеріями кримінологічного аналізу злочинності та обліку кримінальних правопорушень в умовах гібридної війни? Вбачається, що традиційна першість кримінально-правової оцінки діяння має бути віддана таким показникам злочинності як форма вчинення кримінального правопорушення, суб'єкт та контекст його вчинення, які здатні більш точно визначити та деталізувати форми існування злочинності в умовах гібридного збройного конфлікту. До ознак форми вчинення кримінального правопорушення пропонується віднести об'єктивне вираження кримінального правопорушення (спричинення смерті, тілесні ушкодження, знищення майна, викладення майна тощо), спосіб його вчинення (з використанням зброї, вибухівки, у співучасті, використання обману, засобів масової інформації, віртуального простору) та форму вини (умисел або неосторожність). Характеризуючи суб'єкта кримінального правопорушення, важливим вбачається виділення наступних ознак: вік, стать, громадянство (громадянин України, іноземець, особа без громадянства з визначенням, за можливості, постійного місця проживання, громадянин України, що отримав громадянство Російської Федерації), участь у збройному конфлікті (військовослужбовець ЗСУ, військовослужбовець Російської Федерації, член іррегулярного збройного формування, найманець), зв'язок з організованими формами злочинності, наявність владних повноважень (державний службовець України, державний службовець Російської Федерації, службовець органів квазідержавної влади, створених Російською Федерацією на тимчасово окупованій території України). Під контекстом вчинення кримінального правопорушення пропонуємо розуміти наступні ознаки: обстановку вчинення, зв'язок зі збройним конфліктом, місце його вчинення (окуповані території, лінія зіткнення, територія контролювана Україною), вчинення (або ознаки вчинення) на замовлення спецслужб Російської Федерації. Наразі лише деякі із зазначених критеріїв відображені в офіційній статистиці зареєстрованих кримінальних правопорушень. При

Стратегію кібербезпеки України» : Указ Президента України від 26.08.2021 р. № 447/2021. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#Text> (дата звернення: 01.09.2024).

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#n7> (дата звернення: 01.09.2024).

цьому ні в якому разі не заохочується відмова від врахування кримінально-правової оцінки діяння, проте для потреб протидії злочинності в умовах гібридної агресії пропонуємо використовувати цей критерій не як основний (визначальний), а як однопорядковий або додатковий. Ця публікація є науковою розвідкою та закликом до продуктивної дискусії серед небайдужих однодумців з метою вирішення наболілих кримінологічних проблем сьогодення та розробки перспективних моделей протидії злочинності в умовах гібридної агресії Російської Федерації.

Висновки. Забезпечення практичних і методологічних проблем протидії злочинності є основним завданням кримінології. Саме тому рефлексія складних проблем існування та організації суспільства, взаємодії в системах «людина-держава», «людина-навколишнє середовище», трансформації ідеологічних та морально-ціннісних орієнтирів є неодмінними складовими цього процесу.

Сьогодні Україна переживає одні з найважчих часів в своїй історії, в які вона змушена протистояти ворогу, що є територіально більшим за неї, має значний матеріальний потенціал та не цурається застосовувати найогидніші тактики ведення війни проти нашої Батьківщини. В умовах гібридної збройної агресії правоохоронна та судова система України стикнулася з низкою складних до цього невідомих проблем виявлення, ідентифікації, фіксації, обліку та протидії кримінальним правопорушенням, вчиненим в контексті цього збройного конфлікту. За результатами комплексного кримінологічного аналізу тенденцій злочинності за останні десять років визначено та проаналізовано наступні проблеми правозастосування: дисонанс політичної та юридичної оцінки агресії і супутніх подій на сході України та їх вплив на правозастосовну практику, відсутність уніфікованого підходу до кваліфікації актів насильства у ситуації збройного конфлікту, невідповідність вітчизняних підходів до кваліфікації кримінальних припорошень воєнного часу практиці міжнародних та іноземних судових органів. При цьому констатуємо поступові позитивні зміни в законодавчому регулюванні та правій оцінці кримінальних правопорушень, що супроводжують російсько-українську війну.

З метою вироблення ефективної системи протидії злочинності в умовах правової невизначеності, що супроводжує гібридну збройну агресію Російської Федерації, пропонуємо виділити такі базові критерії кримінологічного аналізу злочинності: форма вчинення кримінального правопорушення, його суб'єкт, контекст його вчинення та кваліфікація кримінального правопорушення. Вбачається, що врахування запропонованих критеріїв у обліку кримінальних правопорушень може стати основою вдосконалення кримінологічного аналізу злочинності та стратегічного планування захисту національної безпеки України в умовах гібридизації криміногенних загроз.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вирок Голосіївського районного суду м. Києва від 18.04.2016 р. Справа № 752/15787/15-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/57301468> (дата звернення 01.03.2025).
2. Вирок Приморського районного суду м. Одеси від 02.09.2015 р. Справа №522/16100/15-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/49498296> (дата звернення 01.03.2025).
3. Вирок Слов'янського міськрайонного суду Донецької області від 28.12.2016 р. Справа № 243/7084/15-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/63831361> (дата звернення 01.03.2025).
4. Вирок Слов'янського міськрайонного суду Донецької області від 01.06.2017 р. Справа № 243/4702/17. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/66885637> (дата звернення 01.03.2025).
5. Вирок у справі №522/3609/15-к, винесений Місцевим Приморським районним судом м. Одеси 29.03.2016 р. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/57532857> (дата звернення 01.03.2025).
6. Вирок Фрунзенського районного суду м. Харкова від 28.12.2019 р. Справа № 645/3612/15-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86718700> (дата звернення 01.03.2025).
7. Екскомандира «Русича» Яна Петровського у Фінляндії посадили довічно за воєнні злочини в Україні. *BBC News Україна*: офіц. веб-сайт. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/c36w3nlylk9o> (дата звернення: 16.03.2025).
8. Карчевський М. В. Протидія злочинності в умовах війни: аналіз статистичних даних (2013–2023) *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2024. № 2. С. 80–90.
9. Колабораціонізм на тимчасово окупованих територіях: проблеми правової оцінки, гарантування прав і свобод людини та реінтеграції територій : монографія / [М. А. Рубашенко, І. В. Яковюк, Н. В. Шульженко, О. В. Зайцев, С. О. Харитонов] ; за наук. ред. М. А. Рубашенка ; Нац. фонд дослідж. України ; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків : Право, 2024. 576 с.
10. Маляр Г. Особливості кваліфікації агресивної війни і терористичних злочинів у контексті подій у Криму та на сході України. *Слово Національної школи суддів України*. 2019. № 3 (28). С. 99–112.
11. Мокляк В. В. Протидія терористичній діяльності в Україні: дис. ... доктора філософії : 081 «Право». Харків, 2020. 232 с.
12. Мокляк В. Кримінологічний аналіз кількісних та якісних позказників вимірювання терористичної злочинності в Україні. *Jurnalul Juridic Național: Teorie și Practică*. 2018. Aprilie. P. 159–163.
13. Окрема думка (збіжна) суддів ОСОБА_5, ОСОБА_6, ОСОБА_7, ОСОБА_8, ОСОБА_9 до постанови Великої Палати Верховного Суду від 28 лютого 2024 року. Справа № 415/2182/20. *Єдиний державний реєстр*

судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117721706> (дата звернення 01.03.2025).

14. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія. Харків : Право, 2023. 252 с.

15. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 28.02.2024 р. Справа № 415/2182/20. Єдиний державний реєстр судових рішень: офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117555176> (дата звернення: 01.03.2025).

16. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20.03.2003 р. № 638-IV. Верховна Рада України: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15#Text> (дата звернення 01.03.2025).

17. Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» : постанова Верховної Ради України від 21.04.2015 р. № 337-VIII. Верховна Рада України: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/337-19#Text> (дата звернення 01.03.2025).

18. Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором : постанова Верховної Ради України від 27.01.2015 р. № 129-VIII. Верховна Рада України: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/129-19#Text> (дата звернення 01.03.2025).

19. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» : Указ Президента України від 14.04.2014 р. № 405/2014. Верховна Рада України: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/405/2014#Text> (дата звернення 01.03.2025).

20. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020. Верховна Рада України: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#n7> (дата звернення: 01.09.2024).

21. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року «Про Стратегію кібербезпеки України» : Указ Президента України від 26.08.2021 р. № 447/2021. Верховна Рада України: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#Text> (дата звернення: 01.09.2024).

22. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 квітня 2018 року «Про широкомасштабну антитерористичну операцію в Донецькій та Луганській областях» : Указ Президента України від 30.04.2018

р. № 116/2018. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/116/2018#Text> (дата звернення 01.03.2025).

23. Публікація від 30 квітня 2018 р. *Генеральний штаб Збройних сил України*: офіційна веб-сторінка в Meta. URL: <https://www.facebook.com/GeneralStaff.ua/posts/974010469434877/> (дата звернення 01.03.2025).

24. Римський статут Міжнародного кримінального суду. *Верховна Рада України*: офіц. веб-сайт. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#n1034 (дата звернення: 01.09.2024).

25. Сметаніна Н. В. Наукові підходи до теорії злочинності у сучасній українській кримінології : монографія за заг. ред. В. В. Голіни. Харків : Право, 2016. 192 с.

26. Статистика Офісу Генерального прокурора України. *Офіс Генерального прокурора України* : офіц. веб-сайт. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/statistika> (дата звернення 01.03.2025).

27. Тимошенко В. І., Шакур В. І. Теоретичні основи кримінології : монографія. К. : Юрінком Інтер, 2021. 240 с.

28. Ухвала слідчого судді Самарського районного суду м. Дніпропетровська ОСОБА_1 від 12 березня 2025 року. Справа № 206/1231/25. *Єдиний державний реєстр судових рішень*: офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125762134> (дата звернення: 15.03.2025).

29. Bauman Z. *Liquid Modernity*. Cambridge, UK. Polity Press. 2000. 232 р.

30. Case of Ukraine and the Netherlands v. Russia. (Applications nos. 8019/16, 43800/14 and 28525/20). Decision. STRASBOURG. 30 November 2022. *The HUDOC database official website*. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:\[%22001-222889%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:[%22001-222889%22]}) (дата звернення 01.03.2025).

31. Chutel L. Russian Mercenary Found Guilty of War Crimes in Ukraine by Finland Court. *The New York Times*: офіц. веб-сайт. URL: <https://www.nytimes.com/2025/03/14/world/europe/russia-ukraine-war-crimes-conviction-finland.html#> (дата звернення: 16.03.2025).

32. Deleuze G., Guattari F. *A thousand plateaus: capitalism and schizophrenia*. Translation and foreword by Brian Massumi. Minneapolis: University of Minnesota Press. P. 612.

33. Hoffman, F. G. Hybrid warfare and challenges. *Joint Forces Quarterly*. 2009. 52. 1st quarter. P. 34-39.

34. Yakoviyk I., Kharytonov S., and Zaytsev O. Combatant Immunity and the Russian-Ukrainian War: Reopening the Debate on a Longstanding Doctrine. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2024. № 7(4). P. 38-66.

Стаття надійшла до редакції 17.03.2025

Kseniya V. YURTAYEVA,

PhD in Law, Associated Professor, LL.M

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

PECULIARITIES OF THE CRIMINOLOGICAL ANALYSIS OF CRIME WITHIN THE CONTEXT OF ARMED AGGRESSION OF THE RUSSIAN FEDERATION AGAINST UKRAINE

The article provides criminological analysis of crime in Ukraine during 2014-2024 based on certain types of criminal offences committed within the context of armed aggression of the Russian Federation against Ukraine. It identifies challenges faced by domestic judicial and law enforcement systems due to complexity of legal evaluation of aggression and their impact on law enforcement practice. The work ascertains the lack of unified approach to legal evaluation of criminal offences committed within the context of armed aggression of the Russian Federation against Ukraine, analyses changes in the approach to their qualification and incremental rapprochement of the domestic law enforcement practice to legal practice of international and foreign judicial authorities. The article proposes implementing new criteria for recording of criminal offences in order to enhance criminological analysis of crime and elaborate efficient system of crime counteraction in conditions of hybrid war.

Key words: *criminological analysis of crime, hybrid aggression, Russia-Ukraine war, crime counteraction.*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ

УДК 343.98 (477)

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2025.1.16>

Влада Олександрівна ГУСЕВА,
доктор юридичних наук, професор,
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Ангеліна Олександрівна САЛЬНІКОВА
(Національний науковий центр «Інститут судових
експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України, м. Харків)

КРИМІНАЛІСТИЧНІ ЕКСПЕРТИЗИ У ДОКАЗУВАННІ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

У статті обґрунтовано, що домашнє насильство може слугувати тригером для вчинення більш тяжких кримінальних правопорушень. Окрім безпосередньої кваліфікації за ст. 126-1 Кримінального кодексу України, воно нерідко передує вчиненню злочинів, пов'язаних із фізичним насильством, викраденню людей, умисним вбивствам, доведенню до самогубства, скоєнню сексуальних злочинів і навіть кримінальним правопорушенням проти власності. Відтак у їх доказуванні важливу роль відіграють процесуальні форми використання спеціальних знань, серед яких пріоритетне місце

займають криміналістичні експертизи. На підставі узагальнення теоретичних положень та узагальнення емпіричних даних, з'ясовано, що найбільш поширеними серед них є: експертиза зброї, слідів і обставин її використання, експертиза слідів рук (дактилоскопічна), вибухотехнічна експертиза, експертиза нафтопродуктів і пально-мастильних матеріалів, деякі види біологічних експертиз. Доцільність призначення окреслених видів судових експертиз передусім обґрунтована типом завдань, котрі покладаються на вирішення експерта, особливостями слідчої ситуації і механізмом кримінально-протиправної діяльності. Обґрунтовано, що призначення окреслених видів експертиз має відбуватися своєчасно, адже матеріали та сліди, що направляються на дослідження експертів, можуть піддаватися впливу низки зовнішніх чинників (оточуючого середовища), а отже, відтермінування їх призначення недоцільне. Окреслено перспективи подальших наукових досліджень у контексті наукового розроблення досліджуваної проблематики.

Ключові слова: докази, доказування, кримінальна процесуальна діяльність, висновок спеціаліста, висновок експерта, належна правова процедура, криміналістична експертиза.

Постановка проблеми. Залучення носіїв спеціальних знань до участі в кримінальному провадженні супроводжується низкою дискусійних питань. Існує безліч підходів до їх вирішення, проте деякі аспекти залишаються неврегульованими навіть у межах однієї відомчої структури. Вирішення проблемних питань можливе на підставі розроблення концептуальних основ використання спеціальних знань у кримінальному процесі, які охоплюватимуть й уніфіковані рекомендації, і ті, що можуть застосовуватися з урахуванням конкретних слідчих ситуацій, тактичних завдань, особливостей кожного провадження. Важливим етапом на цьому шляху є створення рекомендацій, що враховуватимуть специфіку кримінальних правопорушень певної категорії. Нашу увагу привертає проблематика розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством.

Аналіз низки наукових доробків засвідчує, що вчені доволі ґрунтовно підійшли до вирішення проблематики криміналістичного забезпечення розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством. Деякі аспекти цієї проблематики знаходять висвітлення у роботах Г. Авдеєвої ¹, О. Бабкіної зі співавторами ², О. Мотляха ³, Н. Павлової ⁴,

¹ Авдеєва Г. К. Використання спеціальних знань у розслідуванні домашнього насильства в умовах змагального кримінального процесу. *Організаційно-правові засади запобігання домашньому насильству: реалії та перспективи: матеріали круглого столу* (м. Запоріжжя, 31 травня 2019 р.). Запоріжжя: КПУ, 2019. С. 10–14.

² Бабкіна О. П., А. С. Ткачов, Данильченко С. І. Правові та судово-медичні аспекти домашнього насильства в Україні. *Український журнал медицини, біології та спорту*. 2020. № 4. Том 5. С. 336–342.

³ Мотлях О. І., Іщенко Т. В. Специфіка призначення судово-психіатричних експертиз у розслідуванні домашнього насильства. *Порівняльно-аналітичне право*. 2020. № 2. С. 212–215.

⁴ Павлова Н. В. Роль спеціаліста у проведенні допиту малолітньої особи, постраждалої від насильства. *Криміналістичний вісник*. 2020. Т. 34. № 2. С. 7–16.

І.Савченко зі співавторами¹, Р.Степанюка зі співавторами² та багатьох інших. Водночас недостатнім вбачаємо розроблення проблематики призначення та проведення криміналістичних експертиз під час розслідування кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності.

Метою статті є визначення можливостей використання висновків експертів, складених на підставі проведення криміналістичних експертиз у кримінальних провадженнях щодо розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, у процесі доказування та з'ясування проблемних питань, котрі виникають під час їх призначення.

Виклад основного матеріалу. Домашнє насильство – це «діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь»³. Його класифікують за формами, серед яких виокремлюють: психологічне, фізичне, сексуальне й економічне⁴, водночас реалізація кожної з окреслених форм є достатньою підставою про констатацію наявності в діях особи ознак злочину.

Як засвідчує аналіз слідчо-судової практики, домашнє насильство належить до небезпечних соціальних явищ, котре зумовлює настання серйозних правових наслідків і може слугувати тригером для вчинення більш тяжких кримінальних правопорушень. Окрім безпосередньої кваліфікації за ст. 126-1 Кримінального кодексу України, воно нерідко передує вчиненню злочинів, пов'язаних із фізичним насильством, викраденням людей, умисними вбивствами, доведенням до самогубства, скоєнню сексуальних злочинів і навіть кримінальним правопорушенням проти власності. Слідча та судова практика, котра сформувалася під час розслідування та судового розгляду кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством засвідчує, що агресори, намагаючись завдати жертві додаткових страждань чи помститися, нерідко викрадають дітей, привласнюють майно потерпілої особи чи її документи, зокрема паспорт громадянина України або закордонний паспорт. Такі дії спрямовані

¹ Савченко І. О., Бабич С. Л., Ускіла Р. Деякі питання судової психологічної експертизи потерпілих від домашнього насильства (оглядова стаття). *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2020. Вип. 22. С. 538–554. DOI: <https://doi.org/10.32353/khrife.2.2020.43>.

² Степанюк Р. Л., Гусєва В. О., Кікінчук В. В. Проблеми формування та реалізації методики розслідування вбивств, пов'язаних із домашнім насильством. *Право і безпека*. 2023. № 1 (88). С. 157–168.

³ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text> (дата звернення: 13.03.2025).

⁴ Там само.

на дестабілізацію звичного способу життя жертви, позбавлення її можливості діяти вільно, на власний розсуд. У зв'язку з цим, під час розслідування та в цілях доказування протиправної поведінки винного, важливо провести низку слідчих (розшукових) і процесуальних дій, що нададуть змогу зібрати достатні та належні докази.

Кримінальне процесуальне законодавство передбачає обов'язкові підстави для залучення експерта та спеціаліста на етапі досудового розслідування, оскільки певні питання не можуть бути вирішені сторонами обвинувачення чи захисту самостійно через їхню специфічну професійну спрямованість (компетенцію). Аналіз слідчої та судової практики розслідування та судового розгляду кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, засвідчує, що одним із найпоширеніших напрямів застосування спеціальних знань є галузі судової медицини, психології та судової психіатрії. Це засвідчує і проведений нами аналітичний огляд наукової літератури, у якій досліджено проблематику використання спеціальних знань під час розслідування кримінальних правопорушень досліджуваного нами виду. Водночас небезпідставно зауважимо, що і криміналістичні експертизи, які є однією з основних форм застосування спеціальних знань у кримінальному провадженні, також відіграють вагоме значення у вирішенні тактичних завдань розслідування, котрі перебувають поза межами професійної компетенції сторони обвинувачення та сторони захисту.

Криміналістичні експертизи становлять самостійний клас судових експертиз, серед яких виокремлюють: почеркознавчу; лінгвістичну експертизу мовлення; технічну експертизу документів; експертизу зброї та слідів і обставин її використання; трасологічну (крім досліджень слідів пошкодження одягу, пов'язаних із одночасним спричиненням тілесних ушкоджень, які проводяться в бюро судово-медичної експертизи); фототехнічну, портретну; експертизу голограм; відео-, звукозапису; вибухотехнічну; техногенних вибухів; матеріалів, речовин і виробів (нафтопродуктів і пально-мастильних матеріалів; полімерних матеріалів; волокнистих матеріалів; лакофарбових матеріалів і покриттів; скла, кераміки; наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів; спиртовмісних сумішей; ґрунтів; металів і сплавів і виробів із них; наявності шкідливих речовин (пестицидів) у навколишньому середовищі; речовин хімічних виробництв та спеціальних хімічних речовин; харчових продуктів; сильнодіючих і отруйних речовин); біологічну¹. Не всі з окреслених видів судових експертиз є поширеними до призначення під час розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством, однак деякі з них є доволі поширеними.

¹ Інструкція про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень : затв. наказом Міністерства юстиції України від 08.10.1998 № 53/5 (зі змінами та доповненнями) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98> (дата звернення: 13.03.2025).

Так, В. П. Гонтаренко визначив, що під час розслідування домашнього насильства сторона обвинувачення найчастіше призначає такі види експертних досліджень: 1) судово-медичні (38 %); 2) судово-психіатричні (27 %); 3) судово-психологічні (19 %); 4) інші (16 %, з яких – комплексні психолого-психіатричні (7 %), зброї та слідів і обставин її використання (4 %), судово-наркологічні (3 %), трасологічні (2 %), дактилоскопічні (1 %) ¹.

Ю. М. Слухаєнко вказує, що під час досудового розслідування представники сторони обвинувачення здебільшого призначають: судово-медичну експертизу (живих осіб, речових доказів); судово-психіатричну експертизу; наркологічну; судово-психологічну експертизу; трасологічну, зокрема, слідів механічних пошкоджень одягу, експертизу відео- та звукозапису, комплексні експертизи (психолого-психіатричну, медико-криміналістичну), на підставі яких вирішують завдання щодо:

- 1) ідентифікації особи (спростувати алібі підозрюваного);
- 2) способу вчинення (форми домашнього насильства);
- 3) наслідків (виду і розміру спричиненої шкоди немайнового характеру);
- 4) підтвердження правильності кваліфікації злочину;
- 5) перевірки зібраних доказів (показань потерпілого і свідків, наприклад);
- 6) здійснення перспективно-прогностичної оцінки успішного завершення досудового розслідування ².

Т. В. Іщенко, яка також зосереджувалася на проблемах розслідування саме домашнього насильства дійшла висновку, що найбільш поширеними є: окремі види судово-медичних експертиз, судово-психіатрична експертиза та комплексна судова психолого-психіатрична експертиза ³.

К. А. Шаповал наголосила, що під час розслідування умисних вбивств, пов'язаних із домашнім насильством, слідчі, здебільшого призначають: судово-медичну експертизу трупа (100%); судово-психіатричну експертизу (82%); комплексну психолого-психіатричну експертизу підозрюваного (8%); судово-дактилоскопічну експертизу (58,8 %); судово-медичну експертизу підозрюваного (36,4 %); судово-трасологічну (38,8 %); судово-імунологічну експертизу (32,9 %); судову медико-криміналістичну експертизу (31,7 %); судово-криміналістичну експертизу холодної зброї (63,8 %); судово-балістичну експертизу (5,9 %); судово-психологічну експертизу (2,3 %) тощо ⁴.

Попри те, що підходи вчених інколи доволі суттєво відрізняються, безспірним є той факт, що криміналістичні експертизи також є доволі

¹ Гонтаренко В. П. Досудове розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Харків, 2024. С. 206–207.

² Слухаєнко Ю. М. Методика розслідування домашнього насильства: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Кропивницький, 2023. 213 с.

³ Іщенко Т. В. Розслідування домашнього насильства: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ. 2021. С. 5.

⁴ Шаповал К. А. Методика розслідування вбивств, вчинених у зв'язку з домашнім насильством: дис. ... д-ра філософії: 081 «Право». Харків, 2023. 224 с.

поширеними до призначення. Принаймні це пояснюється тим фактом, що за окремим підходом і імунологічні, і цитологічні дослідження, котрі традиційно визначають як судово-медичні експертизи, також відносять і до різновидів криміналістичних експертиз. Таким чином, не вважатиметься помилковою теза про те, що криміналістичні експертизи мають вагоме значення і під час розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством. Тож зосередимося на тих її різновидах, котрі є найбільш поширеними під час їх розслідування.

Експертиза зброї, слідів та обставин її використання призначається у тих слідчих ситуаціях, коли під час розслідування вилучено знаряддя вчинення кримінального правопорушення і ним є предмет, котрий за своїми ознаками подібний до вогнепальної зброї, бойових припасів чи холодної зброї. На вирішення експерта доцільно виносити такі запитання: 1) Чи була досліджувана куля (картеч, шрот) випущена саме з цього екземпляра зброї (наприклад, пістолета чи рушниці)? 2) Чи відстріляні гільзи, надані на експертизу, походять із конкретної зброї, направленої на дослідження? 3) Чи були надані кулі та гільзи випущені з одного й того ж екземпляра зброї? 4) Чи є досліджувана зброя справною? Чи можуть наявні несправності унеможливити здійснення пострілу? 5) Чи належали надані куля та гільза до одного патрона до моменту пострілу? 6) Чи є досліджуваний об'єкт вогнепальною зброєю? 7) Яким способом було виготовлено предмет, вилучений у підозрюваного? 8) До якого типу, моделі, системи та калібру належить надана зброя? 9) Чи є боєприпасом наданий на дослідження патрон? 10) Для якої саме зброї (типу, моделі, системи, калібру) призначений патрон, вилучений у підозрюваного (під час огляду/обшуку тощо)? 11) Чи можливе випадкове здійснення пострілу з наданої зброї без натискання на спусковий гачок (наприклад, при падінні на тверду поверхню)? 12) Чи відповідає досліджуваний предмет критеріям холодної зброї? 13) Чи виготовлений цей предмет промисловим способом, кустарним методом або ж у саморобний спосіб? 14) Чи зазнав досліджуваний зразок зброї будь-яких модифікацій або переробки?¹. Ці питання є стандартними для експертного дослідження і спрямовані на точне визначення характеристик вилучених предметів у межах кримінального провадження.

Також протягом останніх двадцяти років питання призначення експертиз вибухових пристроїв у кримінальних провадженнях різних категорій набуло особливої актуальності. Це зумовлено як зростанням кількості боєприпасів і вибухових речовин серед цивільного населення, так і підвищенням рівня обізнаності громадян щодо їх виготовлення, що в

¹ Інструкція про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень : затв. наказом Міністерства юстиції України від 08.10.1998 № 53/5 (зі змінами та доповненнями) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98> (дата звернення: 25.02.2025); Особливості підготовки матеріалів для призначення судових експертиз: навч. наочн. посіб. для працівників правоохоронних органів / О. П. Угровецький та ін. Харків: ХНДІСЕ; Промінь, 2019. С. 40-41.

умовах воєнного стану лише посилює загрозу використання вибухових пристроїв у кримінально-протиправній діяльності. Ці пристрої та засоби фігурують і в кримінальних правопорушеннях, пов'язаних із домашнім насильством. Відтак, коли під час слідчих (розшукових) дій вилучено об'єкти, котрі можуть бути вибуховими пристроями або його елементами (після детонації, вибуху тощо), доцільним є проведення відповідної експертизи. Вона дозволяє визначити спосіб виготовлення вибухового пристрою, його конструктивні особливості, характеристики окремих частин і складових. У разі, якщо вибуховий пристрій використано і це призвело до вибуху, на вирішення експерта можуть бути поставлені такі питання:

- який саме тип вибуху відбувся;
- до якої класифікаційної категорії належить застосований пристрій;
- яка потужність вибуху та скільки вибухової речовини використано;
- чи мав підозрюваний навички щодо створення саморобного вибухового пристрою та приведення його в дію. Однак варто зауважити, що вибухові пристрої, хоча і стають знаряддями злочину, поки що є радше винятком, а не типовим засобом учинення кримінальних правопорушень у цій категорії. Найчастіше суб'єктами злочину застосовуються боеприпаси та вогнепальна зброя.

Недостатньо висвітлено в літературі проблематику призначення експертизи нафтопродуктів і пально-мастильних матеріалів. Доволі часто вчинення домашнього насильства або кримінальних правопорушень, пов'язаних із ним супроводжується застосування легкозаймистих рідин. Як слушно вказують, підпал є не тільки способом реалізації злочинного умислу, в й одним зі способів приховування слідів, залишених на місці події¹.

Якщо кримінальне правопорушення, пов'язане з домашнім насильством, учинено із застосуванням легкозаймистих рідин і на місці події відбулася пожежа, то на дослідження експерту направляються всі вилучені предмети зі слідами кіптяви, пожежне сміття, вилучене під час огляду місця події тощо. Типовими запитаннями, котрі виносяться на розв'язання експерта в цій ситуації є такі: «1) Чи належать надані на дослідження об'єкти до нафтопродуктів та пально-мастильних матеріалів? Якщо так, то до яких саме? 2) Чи є на наданих на дослідження об'єктах сліди нафтопродуктів та пально-мастильних матеріалів, легкозаймистих або горючих рідин (у залишках, вилучених на місці пожежі чи змивах, відібраних у особи)? 3) Чи мають надані на дослідження зразки нафтопродуктів спільну родову, групову належність та чи складали раніше єдиний об'єм (єдину масу)?»².

Якщо кримінальне правопорушення, пов'язане з домашнім насильством, учинено із застосуванням легкозаймистих рідин і на місці події відбулася пожежа, то на дослідження експерту направляються всі вилучені предмети зі слідами кіптяви, пожежне сміття, вилучене під час огляду місця події тощо. Типовими запитаннями, котрі виносяться на розв'язання експерта в цій ситуації є такі: «1) Чи належать надані на дослідження об'єкти до нафтопродуктів та пально-мастильних матеріалів? Якщо так, то до яких саме? 2) Чи є на наданих на дослідження об'єктах сліди нафтопродуктів та пально-мастильних матеріалів, легкозаймистих або горючих рідин (у залишках, вилучених на місці пожежі чи змивах, відібраних у особи)? 3) Чи мають надані на дослідження зразки нафтопродуктів спільну родову, групову належність та чи складали раніше єдиний об'єм (єдину масу)?»².

¹ Вуйма А. Г. Судова експертиза нафтопродуктів та пально-мастильних матеріалів під час розслідування вбивств, пов'язаних з підпалом. *Актуальні питання судової експертизи і криміналістики: матер. міжнар. наук-практ. конф.-полілогу* (м. Харків, 15–16 квітня 2021 р.). Харків: Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса», 2021. С. 125.

² Науково-методичні рекомендації з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень: затв. Наказом Міністерства юстиції України 08.10.1998 № 53/5 (у редакції наказу Міністерства юстиції України 26.12.2012 № 1950/5) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98#Text> (дата звернення: 18.02.2025).

Кримінальне правопорушення, пов'язане з насильством, класифікується як таке, навіть коли його вчинено колишнім із подружжям. Відтак в окремих випадках може виникати потреба у доказуванні факту, що суб'єкт злочину дійсно перебував на місці події, у зв'язку з чим може призначатися дактилоскопічна експертиза – експертиза слідів рук. Основним її завданням є ідентифікація особи за залишеними нею слідами рук. Водночас поряд із ідентифікаційними завданнями, можливості останньої полягають також і у вирішенні низки діагностичних завдань, пов'язаних із установленням механізму слідоутворення, особливостями слідоутворюючого об'єкта (руки особи), котрий залишив сліди, інші його характеристики¹.

Для проведення експертизи слідів рук можуть бути надані такі об'єкти та порівняльні зразки:

- 1) предмети, на яких імовірно залишилися сліди папілярних ліній особи;
- 2) об'єкти зі слідами папілярних ліній, які залишаються на поверхні, але ще не вилучені;
- 3) дактилоскопічні плівки або інші матеріали (липкі, полімерні), що містять перенесені сліди папілярних ліній;
- 4) зліпки, отримані з об'ємних слідів папілярних візерунків;
- 5) кисті рук, стопи ніг або їх фрагменти, на яких збережено папілярні лінії;
- 6) зображення папілярних ліній, що містяться у матеріалах експертиз (наприклад, у висновках експертів чи ілюстративних таблицях);
- 7) відбитки, зафіксовані в оригіналах дактилокарт та інших подібних документах².

Висновки. Під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством апробованим є використання спеціальних знань у процесуальних формах. Не слід обмежуватися під час збирання доказів, використанням традиційних форм залучення експерта, зокрема, для проведення судово-медичних, психологічної і судово-психіатричної експертизи. Важливу роль у вирішенні тактичних завдань розслідування відіграють криміналістичні експертизи. Найбільш поширеними серед них є: експертиза зброї, слідів і обставин її використання, експертиза слідів рук (дактилоскопічна), вибухотехнічна експертиза, експертиза нафтопродуктів і пально-мастильних матеріалів, деякі види біологічних експертиз. Доцільність призначення окреслених видів судових експертиз передусім обґрунтована типом завдань, котрі покладаються на вирішення експерта, особливостями слідчої ситуації і механізмом кримінально-протиправної діяльності.

Призначення окреслених видів експертиз має відбуватися своєчасно,

¹ Кунтій А. І. Методика розслідування умисного вбивства, вчиненого в стані сильного душевного хвилювання: монографія. Львів: ЛьвДУВС, 2016. С. 152.

² Методика дактилоскопічної експертизи. Експертна спеціальність 4.6. «Дактилоскопічні дослідження» / укл. І. І. Жолтанська та ін. Київ : ДНДКЦ МВС України, 2014. 119 с.

адже матеріали та сліди, що направляються на дослідження експертів, можуть піддаватися впливу низки зовнішніх чинників (оточуючого середовища), а отже, відтермінування їх призначення недоцільне. Подальші дослідження доцільно зосередити на виявленні типових помилок, яких припускається сторона обвинувачення при призначенні таких експертиз у процесі розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Авдєєва Г. К. Використання спеціальних знань у розслідуванні домашнього насильства в умовах змагального кримінального процесу. *Організаційно-правові засади запобігання домашньому насильству: реалії та перспективи*: матеріали круглого столу (м. Запоріжжя, 31 травня 2019 р.). Запоріжжя: КПУ, 2019. С. 10–14.
2. Бабкіна О. П., А. С. Ткачов, Данильченко С. І. Правові та судово-медичні аспекти домашнього насильства в Україні. *Український журнал медицини, біології та спорту*. 2020. № 4. Том 5. С. 336–342.
3. Вуйма А. Г. Судова експертиза нафтопродуктів та пально-мастильних матеріалів під час розслідування вбивств, пов'язаних з підпалом. Актуальні питання судової експертизи і криміналістики: матер. міжнар. наук-практ. конф.-полілогу (м. Харків, 15-16 квітня 2021 р.). Харків: Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса», 2021. С. 125–126.
4. Гонтаренко В. П. Досудове розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Харків, 2024. 251 с.
5. Інструкція про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень : затв. наказом Міністерства юстиції України від 08.10.1998 № 53/5 (зі змінами та доповненнями) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98> (дата звернення: 13.03.2025).
6. Іщенко Т. В. Розслідування домашнього насильства : дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ. 2021. 247 с.
7. Кунтій А. І. Методика розслідування умисного вбивства, вчиненого в стані сильного душевного хвилювання : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2016. 220 с.
8. Методика дактилоскопічної експертизи. Експертна спеціальність 4.6. «Дактилоскопічні дослідження» / укл. І. І. Жолтанська та ін. Київ : ДНДКЦ МВС України, 2014. 119 с.
9. Мотлях О. І., Іщенко Т. В. Специфіка призначення судово-психіатричних експертиз у розслідуванні домашнього насильства. *Порівняльно-аналітичне право*. 2020. № 2. С. 212–215.

10. Науково-методичні рекомендації з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень: затв. Наказом Міністерства юстиції України 08.10.1998 № 53/5 (у редакції наказу Міністерства юстиції України 26.12.2012 № 1950/5) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98#Text> (дата звернення: 18.02.2025).

11. Особливості підготовки матеріалів для призначення судових експертиз: навч. наочн. посіб. для працівників правоохоронних органів / О. П. Угровецький та ін. Харків: ХНДІСЕ; Промінь, 2019. 180 с.

12. Павлова Н. В. Роль спеціаліста у проведенні допиту малолітньої особи, постраждалої від насильства. *Криміналістичний вісник*. 2020. Т. 34. № 2. С. 7–16.

13. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text> (дата звернення: 13.03.2025).

14. Савченко І. О., Бабич С. Л., Ускіла Р. Деякі питання судової психологічної експертизи потерпілих від домашнього насильства (оглядова стаття). *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2020. Вип. 22. С. 538–554. DOI: <https://doi.org/10.32353/khrife.2.2020.43>

15. Слухаєнко Ю. М. Методика розслідування домашнього насильства: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Кропивницький, 2023. 213 с.

16. Шаповал К. А. Методика розслідування вбивств, вчинених у зв'язку з домашнім насильством: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Харків, 2023. 224 с.

Стаття надійшла до редакції 30.03.2025

Vlada Ol. HUSIEVA,

Doctor of Science in Law, Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*),

Anhelina Ol. SALNIKOVA,

Postgraduate Student

(*National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine*)

FORENSIC EXPERTISE IN PROVING DOMESTIC VIOLENCE

The article substantiates that domestic violence can serve as a trigger for the commission of more serious criminal offenses. In addition to the direct qualification under Art. 126-1 of the Criminal Code of Ukraine, it often precedes the commission of crimes related to physical violence, kidnapping, intentional murder, incitement to suicide, sexual crimes and even criminal offenses against property. Therefore, in their proof, procedural forms of using special knowledge play an important role, among which forensic examinations occupy a priority

place. Based on the generalization of theoretical provisions and the generalization of empirical data, it was found that the most common among them are: examination of weapons, traces and circumstances of their use, examination of handprints (dactyloscopic), explosives examination, examination of petroleum products and fuels and lubricants, some types of biological examinations. The expediency of assigning the outlined types of forensic examinations is primarily justified by the type of tasks that are entrusted to the expert, the peculiarities of the investigative situation and the mechanism of criminal and illegal activity. It is substantiated that the assignment of the outlined types of examinations should be timely, because the materials and traces sent for examination by experts may be influenced by a number of external factors (environment), and therefore, postponing their assignment is inappropriate. The prospects for further scientific research in the context of the scientific development of the researched issues are outlined.

Key words: *evidence, substantiation, criminal procedural activity, specialist's opinion, expert's opinion, due legal procedure, forensic examination.*

Олексій Олександрович ДЕРЕВ'ЯГІН,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Дмитро Валентинович ПАШНЄВ,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Антон Олександрович НОВИЦЬКИЙ,
доктор філософії
(ГУНП в Харківській області, м. Харків)

ОКРЕМІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУЧАСНОГО ПОРТРЕТУ ПРОФЕСІЙНОГО КІБЕРШАХРАЯ

У статті на підставі аналізу праць вітчизняних й іноземних учених, присвячених кримінологічним, криміналістичним, а також соціально-психологічним характеристикам осіб, які вчиняли кібершахрайства, запропоновано типологію сучасного портрету професійного кібершахрая відповідно до ознак шахрайства, вчиненого шляхом незаконних операцій з використанням електронно-обчислювальної техніки, що є суттєвим внеском

в забезпечення життєдіяльності людини, громадянина, органів місцевого самоврядування, державних органів та світового суспільства загалом від кримінальних проявів в кіберпросторі.

Запропоновані особливості сучасного портрету професійного кібершахрая є підґрунтям для вдосконалення методики розслідування кримінальних правопорушень досліджуваної категорії, визначення тактики проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, застосування оперативно-розшукових можливостей зокрема використання конфіденційного співробітництва під час здійснення оперативного супроводження кримінального провадження, організації заходів протидії та превенції шахрайств, вчинених шляхом незаконних операцій з використанням електронно-обчислювальної техніки.

Ключові слова: кіберзлочинність, кібершахрайство, кібершахрай, типологія, незаконні операції, електронно-обчислювальна техніка (ЕОТ).

Постановка проблеми. Загрозливі темпи росту рівня кібершахрайств, викликані глобальним розширенням всього спектру інформаційних технологій із застосуванням штучного інтелекту, створюють новітні загрози та виклики для світового співтовариства. Внаслідок цього виникають практичні завдання і у сфері протидії кіберзлочинності, які вимагають постійного наукового супроводження та оперативного розв'язання. В цьому аспекті напрацювання кримінологічної науки виступають ключовим інструментарієм для застосування всіх наявних можливостей системи запобігання кримінальній протиправності.

Оскільки українське інформаційне суспільство є невід'ємною складовою всесвітнього кіберпростору, через який відкриваються транснаціональні віртуальні межі, постає необхідність унормування всіх процесів, що там відбуваються, у сучасному національному та міжнародному законодавствах. Зазначене передбачає формування на рівні держави національного інформаційного суспільства, яке консолідує взаємодію різних верств населення, підприємств, установ, організацій, органів державної влади та місцевого самоврядування з використанням інформаційних технологій grid і blockchain.

Результати аналізу досягнень нового світового ладу – електронної цивілізації – свідчать про наявність не лише позитивних звершень, але й численних реальних ризиків, загроз, кібератак і небезпек, зокрема, формування потужної новітньої організованої міжнародної (транскордонної, транснаціональної та трансконтинентальної) кіберзлочинності. Відтак постає необхідність у детальному дослідженні, пов'язаному з вивченням характерних рис, ознак і специфічних особливостей типології сучасного портрету професійного кібершахрая.

Особа правопорушника є об'єктом дослідження кримінології, криміналістики, юридичної психології та інших наук. Її вивчали такі вчені: О. Бабенко, О. Бишевец, А. Волобуєв, О. Дудоров, М. Зубань, О. Колесниченко, А. Мокляк, С. К. Науменко, В. Пивоваров, О. Самойленко,

В. Тіщенко, О. Ткачова, А. Толкач, І. Харитоненко, В. Шепітько, Ю. Шемшученко та ін. Однак питання вчинення кібершахрайства, шляхом незаконних операцій з використанням електронно-обчислювальної техніки (далі – ЕОТ) досліджено недостатньо. Тому розслідування таких кримінальних правопорушень проводять в умовах інформаційної недостатності. Це засвідчує необхідність удосконалення правоохоронної діяльності з позиції висвітлення відомостей про особу сучасного професійного кібершахрая.

Окресленням проблемних питань щодо суб'єктів кримінальної протиправної діяльності, які здійснюють кримінальні правопорушення у сфері використання мережі Інтернет, зокрема шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ, розглядали у своїх роботах вітчизняні науковці: П. Андрушко, Л. Борисова, О. Брисковська, П. Біленчук, С. Лозова, М. Малій, М. Омеляненко, Ю. Піцик, Т. Романенко, М. Чаплик, С. Чернявський, Д. Швець та ін.

Попри безумовну теоретичну та практичну важливість цих досліджень, окреслену тематику комплексно не було розглянуто, суб'єктивно особистісні властивості сучасного портрету професійного кібершахрая вивчено недостатньо, що ускладнює процес розслідування кримінальних правопорушень щодо шахрайств, вчинених шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ.

Подальше дослідження та розроблення типології сучасного портрету професійного кібершахрая є актуальним і становить не лише теоретичне, а й практичне значення. Це дає можливість визначення соціально-психологічних даних про особу кібершахрая, що є одним із головних факторів як під час розслідування шахрайств, вчинених шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ, так і в ході організації заходів протидії таким кримінальним правопорушенням та їх превенції.

Мета статті полягає у визначенні типології сучасного портрету професійного кібершахрая з метою удосконалення протидії шахрайствам, вчиненим шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ.

Виклад основного матеріалу. Здійснені сучасні різнобічні узагальнення поняття сучасного портрету професійного кібершахрая підтверджують ствердження про те, що в юридичній літературі і в правозастосовній діяльності доцільно застосовувати термін «кібершахрай», оскільки термін «кіберзлочинець» доречний відносно конкретної особи лише після визнання її винною не інакше як тільки за вироком суду. Відзначимо, що в результаті вивчення досвіду практичної діяльності правоохоронних органів, проведеного соціально-правового, психолого-кримінологічного та експертно-криміналістичного аналізу (1989–2024 рр.), спираючись на дослідження проведені П. Д. Біленчуком¹, М. І. Малієм¹,

¹ Біленчук П. Д., Малій М. І. Пріоритетні напрями досліджень психологічного портрету електронного зловмисника. *Актуальні проблеми психологічного забезпечення службової діяльності працівників правоохоронних органів*: зб. тез Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 30 жовтня 2020 р.). Київ, ДНДІ МВС України, 2020. С. 79–81.

О.М.Брисковською² та іншими вченими щодо характеристики особи комп'ютерного злочинця, можна стверджувати, що серед сучасних професійних кібершахраїв переважна більшість становлять особи чоловічої статі. Водночас наявна слідча і судова практика підтверджують стрімке зростання в структурі кібершахрайств представниць жіночої статі, так званих кібершахрайок. Це також підтверджується статистичними даними. Так, більшість кіберзлочинів проти власності, які займають 79 % їх структури, – це шахрайства, учинені чоловіками (94 %). Такі кримінальні правопорушення вчиняються переважно особами, які офіційно не перебувають у шлюбі та не мають дітей. Кількість неодружених осіб становить 70 %, одружених – 30 %. Згідно з даними судової практики, близько 50 % осіб, які вчинили кіберзлочини, не мають постійного місця роботи, що зазвичай і є причиною вчинення шахрайства. Серед решти більшість становлять менеджери нижчої та середньої ланок, рідше – службові особи та програмісти. Якщо середній вік звичайного шахрая становить 26–39 років, то середній вік кібершахрая – від 22 до 42 років, а соціальне становище в суспільстві варіюється від студента до співробітника державної установи або фірми³.

Проведений системний аналіз психофізіологічних характеристик дає можливість охарактеризувати таку особу як працівника, який вражає своєю індивідуальністю, аналітичним мисленням і творчими здібностями, який є фахівцем у своїй галузі, спроможний долати технологічні виклики будь-якої складності, що робить його привабливим для працевлаштування. Філософські концепції в поєднанні з високим інтелектом дають такій особі можливість обґрунтовувати будь-які кримінальні задуми, позиціонувати їх як єдино вірні без сприйняття сторонньої критики. Зазвичай, сучасні професійні кібершахраї займаючи високі керівні посади в установах та організаціях, володіють спеціальними професійними знаннями та використовують передові технології. Переважна більшість таких осіб має доступ до електронних комунікаційних мереж і відповідних автоматизованих інформаційних систем завдяки своєму службовому статусу. Водночас ці особи небайдужі до пониження власного авторитету або професійного статусу в рамках соціальних груп, в яких працюють.

Аналіз слідчої та судової практики переконливо свідчить про те, що переважна більшість сучасних професійних кібершахраїв вчиняють протиправні діяння шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ, індивідуально, без залучення інших осіб, беручи на себе відповідальність за свої дії. Водночас простежується загрозлива тенденція участі професійних кібершахраїв у групових (організованих) кримінальних правопорушеннях⁴.

¹ Малій М. І. Особа комп'ютерного злочинця як об'єкт кримінологічного дослідження : дис. на здобуття наук. ступ. доктора філософії. Хмельницький, 2022. С. 175–178.

² Брисковська О. М. Соціально-психологічна характеристика особи, яка вчиняє шахрайство в мережі Інтернет. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. Київ: 2020. № 1 (114). С. 75.

³ Піцик Ю. М. Аналіз особистості кіберзлочинця, який вчиняє злочини проти власності у кіберпросторі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2017. № 26. С. 106.

⁴ Швець Д. В. Підходи до визначення психологічного портрета кіберзлочинця. *Актуальні питання*

Важливо визнати, що зовнішня поведінка таких осіб мало відрізняється від соціальних та правових норм, встановлених у суспільстві. До того ж, кібершахраї відзначаються високим професіоналізмом, уважністю та пильністю, а їх дії достатньо витончені, хитромудрі, супроводжуються відмінним маскуванням¹.

Як показують дослідження, проведені Ю. М. Піциком, кримінальні правопорушення, що вчиняються «з використанням високих технологій та кіберпростору, є високоінтелектуальними», а досить великий відсоток осіб, які їх вчиняють, мають дипломи про вищу освіту за фахом «Прикладна інформатика», «Інформаційні системи і технології», «Програмна інженерія», «Інформаційні безпека»².

Ми цілком підтримуємо науковців, які відносять зазначені ознаки до визначальних для характеристики сучасних професійних кібершахраїв³. Натомість до факультативних ознак цієї категорії правопорушників можна віднести психічні особливості особи, що виявляються в особливому ставленні до ЕОТ та інформаційних технологій, емоційну залежність від них, ескапізм, який О. В. Ткачова, К. В. Науменко⁴ та С. М. Лозова⁵ визначають як «втечу від дійсності, прагнення піти від реальності, від загальноприйнятих норм суспільного життя у світ ілюзій та псевдодіяльності».

Враховуючи розглянуті вище характеристики сучасних професійних кібершахраїв, варто звернути увагу на те, що дослідники нерідко виділяють так звану «білокомірцеву кримінальну протиправність» (від англ. White-collar crime), яка вирізняється ознакою приналежності зловмисника до числа осіб, які виступають у ролі представників держави, бізнесу, службових осіб і чиновників. Саме Едвіну Сатерленду, відомому американському вченому, ми завдячуємо першим визначенням правопорушень, які позначаються як «білокомірцеві злочини»⁶.

Сатерленд заклав основи для дослідження, яким в подальші роки продовжували займатися й інші науковці, поглиблюючи модель «білокомірцевого кримінального правопорушення» та адаптуючи це поняття до конкретних практичних методів та соціально-економічних змін.

протидії злочинності та торгівля людьми : зб. матеріалів Всеукр. наук-прак. конф. (Харків, 23 листоп. 2018 р.). Харків : Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2018. С. 120.

¹ Біленчук П. Д., Малій М. І. Космічна й електронна кіберзлочинність: загрози і виклики нового тисячоліття. *Юридичний Вісник України*, 2019, № 40. С. 14–15.

² Піцик Ю. М. Аналіз особистості кіберзлочинця, який вчиняє злочини проти власності у кіберпросторі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2017. № 26. С. 105–107.

³ Біленчук П. Д., Малій М. І., Харитоненко І. Хакери, фрікери, кіберкрекери... Частина 1. *Юридичний вісник України*. URL: <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/hakery-frikery-kiberkrekeri/> (дата звернення: 28.01.2025).

⁴ Ткачова О. В., Науменко К. В. Кримінологічна характеристика кіберзлочинця. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. № 2. С. 200–204.

⁵ Лозова С. М. Деякі особливості психічних девіацій кіберзлочинця // Актуальні питання розслідування кіберзлочинів: матеріали міжнарод. наук.-практич. конф.: м. Харків, 10 груд. 2013 р. / МВС України, Харків. нац. ун-т внутріш. справ. Київ: ВАІТЕ, 2013. С. 134–137.

⁶ «Білокомірцева злочинність»: таке серйозне звинувачення вимагає захисту високого рівня. *ILA (International Lawyers Associates)* : веб-сайт. URL: <https://internationallawyersassociates.com/uk/злочини-білих-комірців> (дата звернення: 28.01.2025).

З того моменту, кримінологічні розслідування вже не велися стосовно окремих осіб, а стосовно комплексної та структурованої кримінальної поведінки, залежної від організації економічної діяльності підприємства.

В цьому контексті досліджувала особу кіберзловмисника Л. В. Борисова, яка відмітила, що «у професійно-кваліфікаційному плані коло комп'ютерних злочинців надзвичайно широке: до них відносять різноманітні категорії керівників і спеціалістів – комерційні директори, банківські службовці, фінансисти, програмісти, інженери-наладчики і монтажники комп'ютерного устаткування, бухгалтери тощо»¹.

За даними, які наводять П.Д. Біленчук, М.І. Малій, «52% осіб, які вчиняли шахрайства з використанням ЕОТ, мали спеціальну підготовку в галузі автоматизованої обробки інформації, 97% були службовцями державних установ і організацій, які використовували комп'ютерні системи, мережі та інформаційні технології в своїх виробничих процесах, а 30% мали безпосереднє відношення до експлуатації засобів комп'ютерної техніки». Також зазначені науковці звертають увагу на те, що велику кількість осіб, які вчиняли шахрайства з використанням ЕОТ, (понад 25%) становлять керівники всіх рангів². На думку авторів, крім іншого, це зумовлено тим, що керівник є спеціалістом високого класу, який володіє достатніми професійними знаннями, має безпосередній доступ до широкого кола інформації, може давати відповідні вказівки та розпорядження й безпосередньо юридично не відповідає за роботу комп'ютерної техніки, що дає підстави для їх віднесення до «білокомірцевих злочинців»³.

Спираючись на дослідження В. В. Пивоварова, можемо виокремити ознаки кримінального професіоналізму сучасного кібершахрая, якими є: 1) відпрацьований тип кримінальної діяльності (спеціалізація); 2) необхідні знання та уміння (кваліфікація); 3) вчинення кримінальних правопорушень для забезпечення засобів до існування (кримінальне ремесло); 4) зв'язок з кримінальним оточенням, здійснюваний через кримінальну спільноту⁴.

Аналіз матеріалів кримінальних проваджень, відкритих за ознаками кримінальних правопорушень досліджуваної категорії, здійснений О. А. Самойленко, свідчить про те, що у 20% шахрайств, вчинених у кіберпросторі, місце використання технічних засобів для неправомірного доступу до комп'ютерної інформації знаходилося за межами України, у 40% таких шахрайств здійснювалася підготовка (розробки вірусу, програм зламу, добору паролів) і у 10% таких шахрайств використовувався комп'ютер або сервер, які застосовувалися для обробки інформаційного

¹ Борисова Л. В. Суб'єкт (особа) транснаціонального комп'ютерного злочину: криміналістичні й психофізіологічні аспекти. *Актуальні проблеми держави і права*. 2008. Вип. 44. С. 78–79. URL: <http://www.apdr.in.ua/v44/15.pdf> (дата звернення: 28.01.2025).

² Біленчук П. Д., Малій М. І. Кіберсвіт у новому тисячолітті. Хто вони: кіберзлочинці, кібершахраї, кібертерористи? *Юридичний вісник України*, 2019. № 39. С. 14–15.

³ Там само. С. 14–15.

⁴ Пивоваров В. В. До питання співвідношення білокомірцевої та корпоративної злочинності. *Право і суспільство*. 2018. № 1. Ч. 1. С. 223–227.

продукту – предмета посягання¹.

Зарубіжними фахівцями розроблені різноманітні класифікації способів вчинення кібершахрайств, які відповідно кодифікатору Генерального Секретаріату Інтерполу позначаються: QF – комп'ютерне шахрайство; QFC – шахрайство з банкоматами; QFF – комп'ютерна підробка; QFG – шахрайство з ігровими автоматами; QFM – маніпуляції з програмами введення виводу; QFP – шахрайства з платіжними засобами; QFT – телефонне шахрайство; QFZ – інші комп'ютерні шахрайства².

Наведені та інші результати наукових досліджень, які проводилися в Україні, Європі та по всьому світу в період від 1998 до 2024 рік, стосовно фактичного стану та видів сучасних професійних кібершахраїв, дають можливість класифікувати їх і розподілити на окремі групи. Виходячи з цього, серед осіб, які сьогодні вчиняють шахрайства, шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ, можна виділити наступні категорії:

1) *скамери* – кібершахраї, які займаються багатьма видами шахрайств, що передбачають заволодіння віртуальними активами шляхом обману людей, які прагнуть інвестувати або придбати криптовалюти. Скам (від англ. scam – шахрайство, афера, обман), це шахрайство, що здійснюється окремою особою або групою людей в бік конкретного користувача, і зазвичай може мати форму або неправдивої обіцянки, або навіть погрози та примусу щось зробити³. Як правило, такими засобами користуються скамери у дейтингах (вертикаль в арбітражі трафіку, яка пов'язана із просуванням сервісів, сайтів та додатків для знайомств, за допомогою яких користувачі шукають романтичні або сексуальні стосунки)⁴. До найпоширеніших різновидів скаму належать фішинг/спуфінг, про які мова піде нижче.

2) *фішери* – кібершахраї, які спеціалізуються на фішингу (fishing) – виді кібершахрайства, метою якого є отримання доступу до конфіденційних даних користувачів, логінів, паролів шляхом направлення повідомлення з пропозицією підтвердити дані облікового запису (онлайн-аукціони, лотереї, банківські послуги, інтернет-магазини тощо) з прямим посиланням на сайт, використання на якому особою його логіну та паролю дозволяє отримати доступ до її акаунту, банківського рахунку або персональних даних. Характерною ознакою таких сайтів є їх подібність до загальновідомих інтернет-ресурсів⁵. Фішинг залишається однією з найчастіших форм

¹ Самойленко О. А. Основи методики розслідування злочинів, вчинених у кіберпросторі: монографія / О. А. Самойленко; за заг. ред. А. Ф. Волобуєва. Одеса: ТЕС, 2020. С. 112.

² Комп'ютерне шахрайство. Вікіпедія : веб-сайт. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Комп%27ютерне_шахрайство (дата звернення 28.01.2025).

³ Що таке скам? Його види та супутні ризики. *ЦеКрунто* : веб-сайт. URL: <https://tsecrypto.com/article/shho-take-skam-jogo-vydy-ta-suputni-ryzyky/> (дата звернення 28.01.2025).

⁴ Що таке дейтинг в арбітражі трафіку і як з ним працювати. *Uaff – інновативний медіа-проект про Арбітраж Трафіку* : веб-сайт. URL: <https://uaff.media/blog/shcho-take-deytynh-v-arbitrazhi-trafikui-i-iak-z-pum-pratsiuvaty/> (дата звернення 28.01.2025).

⁵ Сучасні інструменти боротьби з кібершахрайствами у банках : монографія / О. В. Кузьменко, Г. М. Яровенко, С. В. Леонов та ін. ; за заг. ред. О. В. Кузьменко, Г. М. Яровенко. Суми : Видавництво

кібершахрайства. Згідно зі звітом української служби безпеки (СБУ), у 2024 році було зареєстровано понад 5000 випадків фішингу, що на 20% більше у порівнянні з попереднім роком¹;

3) *вішери* (від vishing або голосовий фішинг). Вішинг – варіація фішингу, за якої шахраї зв'язуються з жертвами по телефону, також отримав розповсюдження в останні роки. Зловмисники видають себе за співробітників банків чи представників довірених організацій. Шахраї для вішингових атак застосовують соціальну інженерію. Це особлива техніка, яка ґрунтується на природних інстинктах, властивих людям. До них належить страх, довіра, бажання надати допомогу, жадібність. Завдання зловмисників – пробудити в жертві ці почуття, похитнути її рівновагу, посіявши паніку, або пробудивши інші сильні емоції²;

4) *смішери* (від SMiShing – вид фішингу через SMS). Смішинг – це форма фішингу, в якій зловмисник використовує переконливе текстове повідомлення, щоб обманом обдурити цільових одержувачів, щоб вони натиснули на посилання і відправили зловмиснику особисту інформацію або завантажили шкідливі програми на смартфон. Головне завдання смішерів зробити акцент на терміновості. У більшості випадків зловмисники просять виконати необхідну дію негайно: доки гроші з рахунку не пішли, тарифний план автоматично не змінився, банківська картка не заблокувалась назавжди тощо³;

5) *спуфери* (Spoofers). Спуфінг (spoofing attack) – це практика маніпулювання засобами комунікації, такими як телефонні номери, адреси електронної пошти чи веб-сторінки, щоб вони виглядали правдоподібно та реалістично. Ця техніка часто використовується у атаках фішингу для завоювання довіри жертв. У романтичних аферах спуфінг може використовуватись для надання більшої правдоподібності фальшивим профілям у соціальних мережах або на платформах знайомств⁴;

6) *романтичні аферисти* (від Romance Fraud). Романтичні афери, також відомі як любовне шахрайство, є особливо підступною формою кіберзлочину, спрямованої використання емоційних потреб і довіри людей. Зловмисники можуть використовувати «медові пастки» (honeypot) – це різновид соціальної інженерії, в якому кібершахраї створюють фальшиві профілі у соціальних мережах і на сайтах знайомств з викраденими фото, аби привабити потенційні цілі. В подальшому вони створюють інтимні стосунки з жертвами онлайн і переконують їх переказувати гроші під різними приводами. Національна поліція України повідомила, що у 2024

«Ярославна», 2018. С. 68–71.

¹ Огляд на шахрайство та інтернет-афери в Україні. *Німецький центр Аренс і Шварц* : веб-сайт. URL: <https://ahrens.kiev.ua> Огляд-шахрайство-інтернет-афери-Україні-496-ua.html (дата звернення 28.01.2025).

² Телефонне шахрайство вішинг – що це таке і як з ним боротися? *MFO-Ukraine.com*: веб-сайт. URL: <https://www.mfo-ukraine.com/2023/01/vishing.html> (дата звернення 28.01.2025).

³ Кібершахрайство: Фішинг. Вішинг. Смішинг. Бейтінг. *Правничий дім «Копірайт»* : веб-сайт. URL: <https://kopirait.com.ua/kibershahrajstvo-fishyng-vishyng-smishyng-bejting/> (дата звернення 28.01.2025).

⁴ Там само.

році понад 1500 людей в Україні стали жертвами романтичних афер, при цьому загальна шкода оцінюється у понад 12 мільйонів доларів США¹. Це число красномовно показує, що такий вид шахрайства особливо поширений в Україні і є тривожна тенденція до зростання. Цей факт наголошує на серйозній загрозі цього виду шахрайства, особливо в умовах розвитку платформ для знайомств;

7) *шахраї в бізнес-електронній пошті (business e-mail compromise, BEC)*. Компрометація корпоративної електронної пошти – це просунутий вид кібератак, націлений на підприємства та організації. До прикладу, він може включати обман співробітника або керівника для виконання грошового переказу, або ж злам електронної пошти працівника чи управлінця для відправки листів зі шкідливим кодом контактам компанії (клієнтам, постачальникам тощо). Кримінальна діяльність шахраїв BEC спрямована на завдання збитків компаніям, при цьому зловмисники видають себе за керівників або партнерські компанії та ініціюють переказ великих грошей на свої рахунки. За даними Міністерства економіки України, минулого року було зареєстровано понад 300 випадків шахрайства BEC, із загальним збитком близько 9 мільйонів доларів США²;

8) *бейтери*. Бейтінг – це тип атаки із використанням соціальної інженерії, під час якої зловмисники спонукають користувача надати свої конфіденційні дані, обіцяючи щось в обмін (наприклад, безкоштовне завантаження ігор, музики чи фільмів). Бейтінг може набувати і матеріальної форми: наприклад, шахраї можуть залишити USB-накопичувач або жорсткий диск із шкідливим програмним забезпеченням та загадковим написом, наприклад, «План звільнення Q1», у громадському місці і почекати, поки хто-небудь цікавий не забере їх і не спробує з'ясувати, що на них знаходиться. Щойно людина підключить флешку або диск до комп'ютера, хакерська програма активується автоматично і завантажить шкідливий файл на комп'ютер жертви, що дає змогу зловмиснику заволодіти доступом до потрібних технічних засобів та інформації³;

9) *кардери (carders)* – кібершахраї, які здійснюють дії з пластиковою картою іншої людини без дозволу з його боку. Кардінг (carding) – це вид шахрайства, при якому відбувається платіжна операція з використанням картки або реквізитів, яка не була ініційована власником картки, або не була їм підтверджена. Кардери збирають інформацію про картки обманним шляхом, вони викрадають не тільки номери карток, ініціали власників та термін дії, але і добираються до PIN та CVV-кодів⁴.

¹ Огляд на шахрайство та інтернет-афери в Україні. Німецький центр Аренс і Шварц : веб-сайт. URL: <https://ahrens.kiev.ua>Огляд-шахрайство-інтернет-афери-Україні-496-ua.html (дата звернення 28.01.2025)

² Огляд на шахрайство та інтернет-афери в Україні. Німецький центр Аренс і Шварц : веб-сайт. URL: <https://ahrens.kiev.ua>Огляд-шахрайство-інтернет-афери-Україні-496-ua.html (дата звернення 28.01.2025)

³ Кібершахрайство: Фішинг. Вішинг. Смішинг. Бейтінг. Правничий дім «Копірайт» : веб-сайт. URL: <https://kopirait.com.ua/kibershahrajstvo-fishyng-vishyng-smishyng-bejting/> (дата звернення 28.01.2025).

⁴ Омеляненко М. особливості криміналістичної характеристики Інтернет-шахрайства.

Варто зауважити, що кількість категорій кібершахраїв не обмежується лише наведеними у цій класифікації. Їх стає дедалі більше і вони постійно розвиваються і спотворюються, переростаючи у більш складні форми кібершахрайства в залежності від способів вчинення.

Підсумовуючи зазначене, можна сформувати сучасний портрет типового професійного кібершахрая: це особа чоловічої статі, віком 22–42 роки, офіційно неодружена (розлучена або перебуває у вільних стосунках), не має судимостей, має вищу (технічну) освіту, амбіційна, інтелектуально розвинута, ввічлива, артистична, творча, «інтроверт» за складом характеру, є експертом у галузі кібербезпеки, володіє глибокими фаховими знаннями в області інформаційної безпеки, включаючи програмування, аналіз даних, криптографію та управління ризиками. Може працювати в різних сферах, включаючи IT-компанії, урядові установи, фінансові організації та приватний сектор. Відмітними рисами сучасного професійного портрету кібершахрая слід вважати: схильність до авантюризму, імперсоналізація (здатність видавати себе за іншу особу для отримання вигоди), рішучість, виваженість, толерантність, пильність, витримка, зосередженість, системність, дисциплінованість, емпатійність (уміння поставити себе на місце жертви, здатність відчувати її внутрішній світ і психічний стан), здатність до передчуття, творче мислення, авторитетність, вміння виявляти вразливості жертви та підбирати способи маніпуляції і впливу на неї.

Висновки. Використання запропонованої типології сучасного портрету професійного кібершахрая, дає можливість визначення соціально-психологічних даних про особу відповідно до ознак шахрайства, вчиненого ним шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ, окреслити ефективні шляхи його викриття, оптимізувати процес виявлення кола осіб, серед яких слід вести оперативний пошук правопорушника. Запропоновані особливості сучасного портрету професійного кібершахрая є також підґрунтям для вдосконалення методики розслідування кримінальних правопорушень досліджуваної категорії, визначення тактики проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, застосування оперативно-розшукових можливостей, зокрема, використання конфіденційного співробітництва під час здійснення оперативного супроводження кримінального провадження, організації заходів протидії та превенції шахрайств, вчинених шляхом незаконних операцій з використанням ЕОТ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. «Білокомірцева злочинність»: таке серйозне звинувачення вимагає захисту високого рівня. ILA (International Lawyers Associates) : веб-сайт. URL: <https://internationallawyersassociates.com/uk/злочини-білих-комірців> (дата звернення: 28.01.2025).

2. Біленчук П. Д., Малій М. І. Кіберсвіт у новому тисячолітті. Хто вони: кіберзлочинці, кібершахраї, кібертерористи? *Юридичний вісник України*, 2019. № 39. С. 14–15.

3. Біленчук П. Д., Малій М. І. Космічна й електронна кіберзлочинність: загрози і виклики нового тисячоліття. *Юридичний Вісник України*, 2019, № 40. С. 14–15.

4. Біленчук П. Д., Малій М. І. Пріоритетні напрями досліджень психологічного портрету електронного зловмисника. *Актуальні проблеми психологічного забезпечення службової діяльності працівників правоохоронних органів*: зб. тез Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 30 жовтня 2020 р.). Київ : ДНДІ МВС України, 2020. С. 79–81.

5. Біленчук П., Малій М., Харитоненко І. Хакери, фрікери, кіберкрекери... Частина 1. *Юридичний вісник України*. URL: <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/hakery-frikey-kiberkrekey/> (дата звернення: 28.01.2025).

6. Борисова Л. В. Суб'єкт (особа) транснаціонального комп'ютерного злочину: криміналістичні й психофізіологічні аспекти. *Актуальні проблеми держави і права*. 2008. Вип. 44. С. 76–81. URL: <http://www.apdp.in.ua/v44/15.pdf> (дата звернення: 28.01.2025).

7. Брисковська О. М. Соціально-психологічна характеристика особи, яка вчиняє шахрайство в мережі Інтернет. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2020. № 1 (114). С. 70–78.

8. Кібершахрайство : Фішинг. Вішинг. Смішинг. Бейтінг. *Правничий дім «Копірайт»* : веб-сайт. URL: <https://kopirait.com.ua/kibershahrajstvo-fishyng-vishyng-smishyng-bejting/> (дата звернення 28.01.2025).

9. Комп'ютерне шахрайство. Вікіпедія : веб-сайт. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Комп%27ютерне_шахрайство (дата звернення 28.01.2025 р.).

10. Лозова С. М. Деякі особливості психічних девіацій кіберзлочинця // Актуальні питання розслідування кіберзлочинів: матеріали міжнарод. наук.-практич. конф.: м. Харків, 10 груд. 2013 р. / МВС України, Харків. нац. ун-т внутріш. справ. Київ: ВАІТЕ, 2013. С. 134–137.

11. Малій М. І. Особа комп'ютерного злочинця як об'єкт кримінологічного дослідження : дис. на здобуття наук. ступ. доктора філософії. Хмельницький, 2022. 224 с.

12. Огляд на шахрайство та інтернет-афери в Україні. *Німецький центр Аренс і Шварц* : веб-сайт. URL: <https://ahrens.kiev.uaОгляд-шахрайство-інтернет-афери-Україні-496-ua.html> (дата звернення 28.01.2025).

13. Омеляненко М. особливості криміналістичної характеристики Інтернет-шахрайства. URL: <http://kpk.org.ua/2007/12/18/osobennosti-kriminalisticheskoyj.html> (дата звернення 28.01.2025).

14. Пивоваров В. В. До питання співвідношення білокомірцевої та корпоративної злочинності. *Право і суспільство*. 2018. № 1. Ч. 1. С. 223–227.

15. Піцик Ю. М. Аналіз особистості кіберзлочинця, який вчиняє злочини проти власності у кіберпросторі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія «Юриспруденція». 2017. № 26. С. 105–107.

16. Самойленко О. А. Основи методики розслідування злочинів, вчинених у кіберпросторі : монографія / За заг. ред. А. Ф. Волобуєва. Одеса : ТЕС, 2020. 372 с.

17. Сучасні інструменти боротьби з кібершахрайствами у банках : Монографія / О. В. Кузьменко, Г. М. Яровенко, С. В. Леонов та ін. ; за заг. ред. О. В. Кузьменко, Г. М. Яровенко. Суми : Видавництво «Ярославна», 2018. 144 с.

18. Телефонне шахрайство вішинг – що це таке і як з ним боротися? *MFO-Ukraine.com*: веб-сайт. URL: <https://www.mfo-ukraine.com/2023/01/vishing.html> (дата звернення 28.01.2025).

19. Ткачова О. В., Науменко К. В. Кримінологічна характеристика кіберзлочинця. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. № 2. С. 200–204.

20. Швець Д. В. Підходи до визначення психологічного портрета кіберзлочинця. *Актуальні питання протидії злочинності та торгівля людьми* : зб. матеріалів Всеукр. наук-прак. конф. (Харків, 23 листоп. 2018 р.). Харків : Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2018. С. 118–121.

21. Що таке дейтинг в арбітражі трафіку і як з ним працювати. *Uaff – інновативний медіа-проект про Арбітраж Трафіку* : веб-сайт. URL: <https://uaff.media/blog/shcho-take-deytynh-v-arbitrazhi-trafiku-i-iak-z-pum-pratsiuvaty/> (дата звернення 28.01.2025).

22. Що таке скам? Його види та супутні ризики. *ЦеКрунто* : веб-сайт. URL: <https://tsecrypto.com/article/shho-take-skam-jogo-vydy-ta-suputni-ryzyku/> (дата звернення 28.01.2025).

Стаття надійшла до редакції 30.01.2025

Olersii OI. DEREVIAHIN,

Phd in Law, Senior Researcher

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Dmytro V. PASHNIEV,

Phd in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Anton OI. NOVYTSKYI,

PhD in Law

(*Main Department of the National Police of Ukraine, Kharkiv, Ukraine*)

SPECIFIC APPROACHES TO DEFINING THE MODERN PORTRAIT OF A PROFESSIONAL CYBERFRAUD

Based on the analysis of the works of domestic and foreign scientists dedicated to the criminological, forensic, and socio-psychological characteristics of individuals who have committed cyber fraud, the article proposes to determine the typologies of the modern portrait of a professional cyber fraudster according to the type of fraud committed through illegal operations using computer technology that allows to secure the life activities of individuals, citizens, local government institutions, state authorities, and the global society from criminal violations in cyberspace.

The proposed features of the modern profile of a professional cyber fraudster serve as a basis for improving the methodology of investigating criminal offenses in the studied category, determining the tactics of investigative (search) and covert investigative (search) actions, applying operational and investigative capabilities, including the use of confidential cooperation during the operational support of criminal proceedings, organizing measures to counter and prevent fraud committed through illegal operations using electronic computing technology.

Key words: *cyber fraud, cyber fraudster, typology, illegal operations, computer technology.*

Василь Васильович КІКІНЧУК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ГЕНЕЗА НАУКОВОЇ ДУМКИ ЩОДО ЗАСОБІВ ДОКАЗУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Наголошено, що неможливо уявити кримінальне провадження поза процесу доказування та навпаки, бо вказані різновиди діяльності є взаємопов'язаними. Акцентовано, що кримінальний процес є динамічним, зазнає змін з урахуванням розвитку суспільства, правової системи тощо, а значить окремі елементи (інститути) кримінального процесуального права еволюціонують, що знаходить своє відображення в наукових теоріях. З'ясовано, що становлення та розвиток наукової думки про сутність, зміст і значення засобів доказування в кримінальному провадженні здійснювалося під впливом багатьох чинників та напряду залежать від сформованих підходів не тільки в науці кримінального процесу, а й у доказовому праві. Підкреслено, що безпосередній вплив на генезу наукової думки про засоби доказування в кримінальному провадженні здійснює постійне оновлення кримінального процесуального законодавства з урахуванням суспільних потреб, приміром на тлі розвитку демократичної та правової держави, імплементації міжнародно-правових стандартів у вітчизняний кримінальний процес, пристосування процедури здійснення кримінального провадження до умов воєнного стану тощо. Встановлено, що генеза наукової думки щодо засобів доказування у кримінальному провадженні релевантна становленню та розвитку наукових підходів до визначення теорії доказів і кримінального процесуального доказування. Констатовано, що становлення наукової думки про засоби доказування в кримінальному провадженні припадає на першу половину ХХ ст., коли засоби доказування розглядалися через призму характеристики предмета теорії доказів і процесу доказування. Зазначено, що розвиток наукового уявлення про засоби доказування в кримінальному провадженні корелюється з історичними періодами розвитку

кримінального процесу загалом і вчення про докази та доказування в кримінальному провадженні зокрема. Встановлено, що зі змінами наукових підходів до визначення доказування в кримінальному провадженні релевантно видозмінювалися й наукові позиції з приводу трактування засобів доказування: від визнання єдиним засобом доказування доказів до включення до системи засобів доказування поряд із доказами процесуальних дій, криміналістичних засобів збирання доказів, логічних прийомів тощо.

Ключові слова: доказування, кримінальне процесуальне доказування, засоби доказування, кримінальне провадження, кримінальне процесуальне законодавство, наукова думка, наукові позиції, наукові підходи, концепції, теорії, генеза, становлення, розвиток.

Постановка проблеми. Неможливо уявити кримінальне провадження поза процесу доказування та навпаки. Адже вказані різновиди діяльності є взаємопов'язаними, що знаходить свій вираз у наступному: вирішити завдання кримінального провадження можливо тільки шляхом збирання, перевірки й оцінки доказів задля встановлення обставин, які підлягають доказуванню; діяльність з доказування реалізується виключно в рамках кримінального провадження, за допомогою засобів і способів, регламентованих кримінальним процесуальним законодавством. Звісно, кримінальний процес, як і будь-яка юридична наука та галузь права, є динамічним, зазнає змін з урахуванням розвитку суспільства, правової системи тощо. Відповідно, й окремі елементи (інститути) кримінального процесуального права еволюціонують. Ба більше, все це знаходить своє відображення в наукових теоріях. Зокрема, наведене стосується засобів доказування в кримінальному провадженні, які є невід'ємним елементом процесу доказування. Становлення та розвиток наукової думки про сутність, зміст і значення засобів доказування в кримінальному провадженні здійснювалося під впливом багатьох чинників та напряду залежать від сформованих підходів не тільки в науці кримінального процесу, а й у доказовому праві. Крім того, безпосередній вплив на генезу наукової думки про засоби доказування в кримінальному провадженні здійснює постійне оновлення кримінального процесуального законодавства з урахуванням суспільних потреб, приміром на тлі розвитку демократичної та правової держави, імплементації міжнародно-правових стандартів у вітчизняний кримінальний процес, пристосування процедури здійснення кримінального провадження до умов воєнного стану тощо. З урахуванням вищенаведеного вважаємо актуальним питання про генезу наукової думки щодо засобів доказування в кримінальному провадженні.

Теорія доказів, кримінальне процесуальне доказування, його елементи, мета, значення та місце в кримінальному провадженні є предметом дослідження в працях багатьох учених. Зокрема, окреслену проблематику висвітлювали в своїх наукових доробках В. В. Вапнярчук, В. П. Гмирко, Ю. М. Грошевий, А. Я. Дубинський, М. А. Погорецький, С. М. Стахівський, Г. К. Тетерятник та інші. Проте питання про генезу

наукової думки з приводу засобів доказування в кримінальному провадженні залишається малодослідженим. Ба більше, повністю погоджуємося з твердженням, що кримінальний процес як наука є динамічним, оскільки перебуває у постійному розвитку. Це обумовлено передусім тим, що стрімка зміна політичних, соціальних явищ і процесів призводить до необхідності переосмислення кримінального судочинства із використанням нових підходів¹. Відповідно, враховуючи зміни в науці кримінального процесу, змінюються й наукові підходи до окремих учень, зокрема про засоби доказування в кримінальному провадженні.

Метою представленого наукового дослідження є розкриття генези наукової думки щодо засобів доказування в кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Генеза наукової думки щодо засобів доказування в кримінальному провадженні напряду залежить від «історичного розвитку уявлень про кримінальне процесуальне доказування у вітчизняній науці кримінального процесу». Як указує з цього приводу В. В. Вапнярчук, «протягом історичного розвитку вітчизняної теорії доказування (вчення про доказування) мали місце різноманітні уявлення як щодо сутності кримінального процесуального доказування загалом, так і стосовно окремих його інститутів, категорій і понять»².

Приміром, В. П. Гмирко один із перших вітчизняних науковців-процесуалістів розпочав дослідження історико-теоретичної проблеми, пов'язаної зі з'ясуванням методологічної рефлексії генези теорії доказів вітчизняної науки кримінального процесу. Він розглядає окреслену проблематику в змістовному контексті праць українських вчених, узятих в хронологічних рамках 1922–2015 рр., які охоплюють два часові проміжки: перший – від дії КПК УСРР (1922) до запровадження КПК УРСР (1961), а другий – від нього до КПК України 2012 р. При цьому вчений піддає сумнівові радянську доктринальну позицію щодо істини як мети доказування, що, своєю чергою, призвело до висновку про потребу пошуку альтернатив сучасній вітчизняній теорії доказів³.

Аналіз наукових напрацювань учених у царині кримінального процесуального доказування загалом і окремих його аспектів зокрема демонструє наявність великої кількості досить різноманітних, водночас суперечливих, наукових підходів до визначення сутності доказування в кримінальному провадженні, його системи, засобів тощо. Як результат, сформувалися різні концепції стосовно розуміння як процесу доказування

¹ Тетерятник Г. К. Уніфікація та диференціація процесуальної форми: синергетичний підхід. *Верховенство права*. 2017. № 1. С. 136.

² Вапнярчук В. В. Історичний розвиток уявлень про кримінальне процесуальне доказування у вітчизняній науці кримінального процесу. *Кримінальний процес: сучасний вимір та перспективні тенденції*: 1-й Харк. кримінал. процесуал. полілог: присвяч. 50-річчю каф. кримінал. процесу Нац. юрид. ун-ту ім. Ярослава Мудрого та 85-річчю від дня народж. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України Ю. М. Грошевого (м. Харків, 16 груд. 2016 р.): зб. ст. / редкол.: О. В. Капліна, В. І. Маринів, О. Г. Шило. Харків: Право, 2017. С. 115.

³ Гмирко В. П. Генеза теорії доказів вітчизняного кримінального процесу: методологічна рефлексія. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2015. № 2 (12). URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15hvpmmr.pdf>.

загалом, так і його невід'ємних елементів зокрема. З огляду на що в контексті дослідження генези наукової думки щодо засобів доказування в кримінальному провадженні варто окреслити найбільш поширені позиції вчених з галузі кримінального процесу до визначення змісту та призначення доказування.

Зокрема, В. В. Вапнярчук пропонує «з позиції змістовно-функціонального розуміння кримінального процесуального доказування, тобто з точки зору того, що саме вкладали науковці у зміст доказової діяльності та її основного спрямування», виокремлювати наступні чотири підходи:

1) пізнавальний підхід, згідно з яким доказування тлумачиться саме як пізнавальна діяльність. При цьому з історичним розвитком зміщувалися акценти, які в своїй сукупності визначали сутність такої пізнавальної доказової діяльності від суто логічної (раціональної) до раціонально-емпіричної;

2) діяльнісний підхід, відповідно до якого доказування – це: діяльність її процесуальних носіїв; діяльність суб'єкта доказування, котрий, використовуючи певні пізнавальні засоби, не просто отримує конкретний матеріал, а будує власну модель (проект), спрямовану на реалізацію юридичного проекту, наперед визначеного законом (певного складу кримінального правопорушення); діяльність з вироблення процесуальних рішень. Згідно з вказаним підходом метою діяльності доказування є версія;

3) комплексний підхід або, як його ще йменують, комплексна концепція передбачає «аналіз сутності кримінального процесуального доказування як з позицій комплексності теоретико-методологічного підґрунтя запропонованої концепції, так і з точки зору врахування різноманітних аспектів доказової діяльності, які знайшли своє опрацювання в науковій літературі»;

4) комплексно-системний підхід. Як указує вчений з приводу доречності його виділення й такого найменування, «перша частина назви запропонованого підходу (комплексність) завдячує розумінню доцільності й необхідності використання тих чи інших напрацювань, найбільш вагомих здобутків, які мають місце у визначених і охарактеризованих раніше підходах (трактуваннях) до доказування. Більше того, декларування підходу як комплексного, вважаємо, дає можливість урахування і використання можливих новітніх раціональних ідей щодо розуміння сутності кримінального процесуального доказування і в майбутньому. Стосовно ж другої частини назви запропонованого підходу, то вона завдячує авторському розумінню доказування як системи і можливості системного підходу (системного аналізу) до кримінального процесуального доказування»¹.

¹ Вапнярчук В. В. Історичний розвиток уявлень про кримінальне процесуальне доказування у вітчизняній науці кримінального процесу. *Кримінальний процес: сучасний вимір та перспективні тенденції*: 1-1 Харк. кримінал. процесуал. полілог: присвяч. 50-річчю каф. кримінал. процесу Нац. юрид. ун-ту ім. Ярослава Мудрого та 85-річчю від дня народж. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України

В. П. Гмирко, ведучи мову про генезу теорії доказів вітчизняного кримінального процесу, слушно зазначає, що «роботи українських теоретиків (особливо періоду двадцятих–п'ятдесятих років минулого століття) попри формаційний вплив радянських ідеологізмів мали своє безпосереднє коріння й джерело натхнення в працях російських процесуалістів кінця дев'ятнадцятого–початку двадцятого століття, які тоді почали активно і цілеспрямовано опановувати культурні взірці західної теоретичної й доктринальної думки»¹, через що дослідження генези теорії доказів загалом і засобів доказування зокрема обов'язково повинно включати ретроспективний огляд таких наукових праць.

Дійсно, аналіз наукових праць з галузі кримінального процесу періоду радянської України демонструє, що на початку 20-х років ХХ ст. учені-процесуалісти здійснюють перші спроби до тлумачення доказування як пізнавальної діяльності, яка реалізується за правилами та принципами гносеології, але водночас засобами та методами, визначеними юридичною наукою. Саме в цей період іде мова про формування системи доказів за результатами пізнавальної діяльності під час здійснення кримінального судочинства. Більше за все, саме в цей період формується думка, що основним завданням кримінального провадження загалом і кримінального процесуального доказування як його невід'ємного елементу зокрема є встановлення істини. При цьому в працях окресленого періоду здійснювалися спроби визначити методи доказування, способи одержання (збирання) доказів. Крім того, починаючи з середини ХХ ст., зустрічаються згадки в наукових працях, присвячених теорії доказів у радянському праві, що докази є не тільки предметом теорії доказового права, а й засобами доказування. Наприклад, як зауважує В. П. Гмирко, вагомий внесок у формування розуміння про докази як засоби доказування зробив А. Вишинський, який «розглядав процедуру в суто інструментальному плані як засіб кримінальної правової діяльності, а не як самостійний правовий феномен <...> докази, тобто предмети і дії людей, що характеризують досліджувані в перебігу слідства явища, існують незалежно від свідомості або сприйняття слідчого і судді. Вони об'єктивні, як є об'єктивний світ явищ і речей, у якому живе людина»².

З прийняттям у 1960 році нового на той час Кримінально-процесуального кодексу поступово розпочався перехід від суцього гносеологічного підходу до сутності доказування. Зокрема, науковці значно більше почали приділяти увагу процесу доказування та діяльності з доказування. Тобто розпочинається перехід від пізнавального до

Ю. М. Грошевого (м. Харків, 16 груд. 2016 р.): зб. ст. / редкол.: О. В. Капліна, В. І. Маринів, О. Г. Шило. Харків: Право, 2017. С. 115–119.

¹ Гмирко В. П. Генеза теорії доказів вітчизняного кримінального процесу: методологічна рефлексія. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2015. № 2 (12). URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15hvpmmr.pdf>.

² Гмирко В. П. Генеза теорії доказів вітчизняного кримінального процесу: методологічна рефлексія. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2015. № 2 (12). URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15hvpmmr.pdf>.

діяльнісного підходу. При цьому зустрічаються думки, що засобами доказування є не тільки докази, а й слідчі та судові дії. Ба більше, починається дослідження проблематики застосування технічних засобів у доказуванні. Сформовані позиції здебільшого «мігрували» у наукові позиції фахівців з галузі кримінального процесу, а саме в царині дослідження проблематики теорії доказів і доказування в кримінальному провадженні, періоду незалежної України, починаючи з 1991 року по 2012 рік, коли було прийнято нині чинний Кримінальний процесуальний кодекс України. Приміром, В. М. Тертишник, С. В. Слінько в 1998 році в праці «Теорія доказів» зазначають, що завданням теорії доказів є «концептуальне опрацювання всіх елементів (аспектів) установлення об'єктивної істини (предмет доказування + суб'єкти доказування + засоби доказування + процес доказування)»¹. Тобто вчені також указують на існування інституту «засоби доказування» й їхню невід'ємну роль не тільки в структурі теорії доказів, а й процесу доказування загалом.

Більш кардинальних змін науковій підході до визначення сутності доказування, його змісту та місця як у кримінальному процесі, так і теорії доказів у кримінальному процесі зазнали саме після 2012 року. Це зумовлено прийняттям КПК України, який суттєво змінив тип кримінального провадження, його орієнтацію та засади реалізації. Саме в цей період М. А. Погорецький пропонує розмежовувати теорію доказів і теорію доказування. На думку вченого, кожній з них властивий свій предмет, який і дозволяє їх розрізняти. При цьому саме теорія доказування, а не доказів, на переконання науковця, поряд з іншим досліджує структурні елементи доказування – об'єкт, предмет, мету, завдання, *засоби*, суб'єкти, результат².

Крім того, після прийняття чинного КПК України чимало вчених переглянули свої підходи до трактування як теорії доказів, так і теорії доказування шляхом його уточнення та розширення. Приміром, К. В. Антонов, О. В. Сачко, В. М. Тертишник, В. Г. Уваров у 2015 році теж указують, що «теорія доказів на високому рівні узагальнення визначає мету і завдання доказування, вимоги до суб'єктів доказування, зміст, *засоби* та процесуальну форму доказування, формулює головні дефініції і принципи процесу доказування, визначаючи тим самим модель і саму технологію доказування в сучасному кримінальному судочинстві»³. Також у цей період формується нова концепція кримінального процесуального доказування, згідно з якою сутнісно-змістовне бачення доказування представлене водночас пізнавально-практичною правовою та розумовою (логіко-психологічною) діяльністю, в якій, своєю чергою, варто виокремлювати зовнішню та внутрішню структуру⁴. При цьому засоби доказування є одним

¹ Тертишник В. М., Слінько С. В. Теорія доказів. Харків: Б. в., 1998. С. 4–5.

² Погорецький М. Теорія кримінального процесуального доказування: проблемні питання. *Право України*. 2014. № 10. С. 14–15.

³ Теорія доказів: підручник для слухачів магістратури юридичних вишів / Антонов К. В., Сачко О. В., Тертишник В. М., Уваров В. Г. / за заг. ред. проф. В. М. Тертишника. Київ: Алерта, 2015. С. 12.

⁴ Погорецький М. А. Нова концепція кримінального процесуального доказування. *Вісник*

із внутрішніх системоутворюючих структурних елементів кримінального процесуального доказування. Їх сутність зумовлюється типом кримінального процесу та кримінальними процесуальними функціями, в основі яких лежить процесуальний інтерес суб'єктів (носіїв) цих функцій, що формується на основі відповідних потреб і мотивів суб'єктів кримінального процесуального доказування¹.

З вищенаведеним твердженням варто погодитися, бо кожен інститут у кримінальному процесі має власну мету та призначення. Ба більше, зустрічаються випадки, коли функціонування інститутів має діаметрально протилежну мету. Водночас саме їх функціонування у системі, як слушно підкреслює Г. К. Тетерятник, забезпечує її результативність. Прикладом може бути діяльність сторони обвинувачення та захисту, які мають діаметрально протилежні цілі та засоби їх досягнення. При цьому змагальність і рівність сторін є невід'ємною складовою системи, яка вирішує завдання кримінального провадження². Дійсно, сторони кримінального провадження використовують передбачені кримінальним процесуальним законодавством засоби доказування з різними цілями та відповідно в різний спосіб. Проте загальна мета їх використання є спільною – зібрати належну, достатню, достовірну та допустиму доказову базу для встановлення всіх обставин, які підлягають доказуванню, й, як кінцеву мету, вирішення завдань кримінального провадження.

Як зазначалося вище, сформувався комплексно-системний підхід до трактування кримінального процесуального доказування, згідно з яким слід використовувати структурний аналіз як напрям предметної форми опису системи доказування. За допомогою такого аналізу пропонується визначається підсистеми структури змістовних елементів системи доказування (об'єкта, суб'єктивної сторони, об'єктивної сторони й суб'єкта), які, своєю чергою, також складаються з певних змістовних елементів, інтегративна єдність яких дає можливість повно та всебічно розкрити їх сутність. Показовим у цьому плані, на думку В. В. Вапнярчука, є визначення у змісті об'єктивної сторони доказування таких елементів, як дія, наслідок, причинний зв'язок, час, місце, способи, засоби й обстановка доказування. Ба більше, вчений переконаний, що використання системного підходу, як уже відзначалося, є правомірним і доцільним також при дослідженні окремих категорій і понять теорії доказування й доказового права. Серед іншого, мова йде про істину як мету доказування, про *засоби доказування* і такий їх

кримінального судочинства. 2015. № 3. С. 70–74; Вапнярчук В. В. Історичний розвиток уявлень про кримінальне процесуальне доказування у вітчизняній науці кримінального процесу. *Кримінальний процес: сучасний вимір та перспективні тенденції*: 1-й Харк. кримінал. процесуал. полілог: присвяч. 50-річчю каф. кримінал. процесу Нац. юрид. ун-ту ім. Ярослава Мудрого та 85-річчю від дня народж. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України Ю. М. Грошевого (м. Харків, 16 груд. 2016 р.): зб. ст. / редкол.: О. В. Капліна, В. І. Маринів, О. Г. Шило. Харків: Право, 2017. С. 119.

¹ Погорецький М. А. Нова концепція кримінального процесуального доказування. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 3. С. 70–74.

² Тетерятник Г. К. Уніфікація та диференціація процесуальної форми: синергетичний підхід. *Верховенство права*. 2017. № 1. С. 139.

різновид, як докази, про способи здійснення доказової діяльності та ін.¹

Історичного розвитку зазнали не тільки наукові уявлення про місце засобів доказування в структурі кримінального процесуального доказування, а й про сутність указаної категорії. Зокрема, можна простежити, що зі змінами наукових підходів до визначення доказування в кримінальному провадженні релевантно видозмінювалися й наукові позиції з приводу трактування засобів доказування. Передусім зазначимо, що в 20–50-х роках ХХ ст. учені-процесуалісти не приділяли значної уваги поняттю «засоби доказування» під час дослідження проблематики кримінального процесуального доказування. Одним із перших здійснює спробу з'ясувати сутність засобів доказування у кримінальному процесі М. Гродзинський. Учений стверджує, що засоби доказування є нічим іншим як синонімічним терміном доказів. На його думку, всі положення кримінально-процесуального законодавства, які дотичні до «збирання, витребування і подання доказів», визначають засоби доказування. Протягом довгого періоду часу вчені-процесуалісти зосереджували переважно увагу на дослідженні поняття та системи доказування в кримінальному судочинстві, доказів, їх властивостей, порядку збирання, перевірки й оцінки. Проте з незрозумілих причин питання про засоби доказування в кримінальному провадженні довгий час залишалося поза належною увагою науковців. Про засоби доказування в наукових працях згадувалося поверхнево в контексті вирішення інших проблемних питань про докази та доказування в кримінальному провадженні.

Комплексно проблематика засобів доказування в кримінальному провадженні була досліджена за часів незалежності України в 2005 році на монографічному рівні С. М. Стахівським. Учений у своєму доробку продовжив розвивати наукову думку, що єдиним засобом кримінального процесуального доказування є лише докази². Проте вказана позиція викликала певні зауваження в низки вчених, які переконані, що не можна та не виправдано засоби доказування зводити тільки до доказів. Зокрема, В. П. Гмирко вказує, що доказування здійснюється за допомогою не лише юридичних засобів, а й неюридичних³. Така позиція, на нашу думку, заслуговує на існування й є обґрунтованою, адже доказування в кримінальному провадженні є симбіозом розумової та процесуальної діяльності, а значить для кожного з названих аспектів кримінального процесуального доказування використовуються різні за своєю природою

¹ Вапнярчук В. В. Історичний розвиток уявлень про кримінальне процесуальне доказування у вітчизняній науці кримінального процесу. *Кримінальний процес: сучасний вимір та перспективні тенденції*: 1-й Харк. кримінал. процесуал. полілог: присвяч. 50-річчю каф. кримінал. процесу Нац. юрид. ун-ту ім. Ярослава Мудрого та 85-річчю від дня народж. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України Ю. М. Грошевого (м. Харків, 16 груд. 2016 р.): зб. ст. / редкол.: О. В. Капліна, В. І. Маринів, О. Г. Шило. Харків: Право, 2017. С. 121–122.

² Стахівський С. М. Кримінально-процесуальні засоби доказування: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.09. Київ, 2005. С. 6; Стахівський С. М. Теорія і практика кримінально-процесуального доказування: монографія. Київ, 2005. С. 170.

³ Гмирко В. П. Доказування у кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СТД–репрезентація. Дніпропетровськ: Академія митної служби України, 2010. С. 198.

засоби доказування. Згідно з вказаною позицією поряд із доказами засобами доказування є й процесуальні дії¹. Ба більше, почала формуватися наукова думка, згідно з якою засобами доказування є не тільки докази та процесуальні дії, а й криміналістичні способи отримання доказової інформації², логічні прийоми тощо.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що генеза наукової думки щодо засобів доказування у кримінальному провадженні релевантна становленню та розвитку наукових підходів до визначення теорії доказів і кримінального процесуального доказування. Становлення наукової думки про засоби доказування в кримінальному провадженні припадає на першу половину ХХ ст., коли засоби доказування розглядалися через призму характеристики предмета теорії доказів і процесу доказування. Розвиток наукового уявлення про засоби доказування в кримінальному провадженні корелюється з історичними періодами розвитку кримінального процесу загалом і вчення про докази та доказування в кримінальному провадженні зокрема. Зі змінами наукових підходів до визначення доказування в кримінальному провадженні релевантно видозмінювалися й наукові позиції з приводу трактування засобів доказування: від визнання єдиним засобом доказування доказів до включення до системи засобів доказування поряд із доказами процесуальних дій, криміналістичних засобів збирання доказів, логічних прийомів тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бобечко Н. Р., Фігурський В. М. Поняття засобів кримінального процесуального доказування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 5. С. 309–316. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-5/77>.
2. Вапнярчук В. В. Історичний розвиток уявлень про кримінальне процесуальне доказування у вітчизняній науці кримінального процесу. *Кримінальний процес: сучасний вимір та перспективні тенденції*: 1-й Харк. кримінал. процесуал. полілог: присвяч. 50-річчю каф. кримінал. процесу Нац. юрид. ун-ту ім. Ярослава Мудрого та 85-річчю від дня народж. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України Ю. М. Грошевого (м. Харків, 16 груд.

¹ Теорія доказів: підручник для слухачів магістратури юридичних вишів / Антонов К.В., Сачко О.В., Тертишник В. М., Уваров В. Г. / за заг. ред. проф. В. М. Тертишника. Київ: Алерта, 2015. С. 78; Докази та доказування у кримінальному провадженні: навч. посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів: ЛьвДУВС, 2018. С. 39; Бобечко Н. Р., Фігурський В. М. Поняття засобів кримінального процесуального доказування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 5. С. 310. DOI [HTTPS://DOI.ORG/10.32782/2524-0374/2023-5/77](https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-5/77); Кікінчук В. В. Система засобів доказування в кримінальному провадженні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2024. Вип. 86, ч. 5. С. 69. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.9>.

² Коваленко А. В. Криміналістичні засоби кримінального процесуального доказування. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2023. № 4. Том 30. С. 297–298. DOI: 10.31359/1993-0909-2023-30-4-293.

2016 р.): зб. ст. / редкол.: О. В. Капліна, В. І. Маринів, О. Г. Шило. Харків: Право, 2017. С. 115–123.

3. Гмирко В. П. Генеза теорії доказів вітчизняного кримінального процесу: методологічна рефлексія. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2015. № 2 (12). URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15hvppmr.pdf>.

4. Гмирко В. П. Доказування у кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СТД–репрезентація. Дніпропетровськ: Академія митної служби України, 2010. 314 с.

5. Докази та доказування у кримінальному провадженні: навч. посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів: ЛьвДУВС, 2018. 272 с.

6. Кікінчук В. В. Система засобів доказування в кримінальному провадженні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2024. Вип. 86, ч. 5. С. 66–71. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.9>.

7. Коваленко А. В. Криміналістичні засоби кримінального процесуального доказування. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2023. № 4. Том 30. С. 293–303. DOI: 10.31359/1993-0909-2023-30-4-293.

8. Погорецький М. Теорія кримінального процесуального доказування: проблемні питання. *Право України*. 2014. № 10. С. 12–25.

9. Погорецький М. А. Нова концепція кримінального процесуального доказування. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 3. С. 63–79.

10. Стахівський С. М. Кримінально-процесуальні засоби доказування: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.09. Київ, 2005. 31 с.

11. Стахівський С. М. Теорія і практика кримінально-процесуального доказування: монографія. Київ, 2005. 272 с.

12. Теорія доказів: підручник для слухачів магістратури юридичних вишів / Антонов К. В., Сачко О. В., Тertiшник В. М., Уваров В. Г. / за заг. ред. проф. В. М. Тertiшника. Київ: Алерта, 2015. 294 с.

13. Тertiшник В. М., Слінько С. В. Теорія доказів. Харків : Б. в., 1998. 233 с.

14. Тетерятник Г. К. Уніфікація та диференціація процесуальної форми: синергетичний підхід. *Верховенство права*. 2017. № 1. С. 136–142.

Стаття надійшла до редакції 02.03.2025

Vasyl KIKINCHUK,

PhD in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

GENESIS OF SCIENTIFIC THOUGHT REGARDING MEANS OF EVIDENCE IN CRIMINAL PROCEEDINGS

It has been emphasized that it is impossible to imagine criminal

proceedings outside the process of proof and vice versa, because the indicated types of activity are interconnected. It has been emphasized that the criminal process is dynamic, undergoes changes taking into account the development of society, the legal system, etc., and therefore individual elements (institutions) of criminal procedural law evolve, which is reflected in scientific theories. It has been found that the formation and development of scientific thought about the essence, content and significance of means of proof in criminal proceedings was carried out under the influence of many factors and directly depend on the established approaches not only in the science of criminal procedure, but also in evidentiary law. It has been emphasized that the direct influence on the genesis of scientific thought about means of proof in criminal proceedings is exerted by the constant updating of criminal procedural legislation taking into account social needs, for example, against the background of the development of a democratic and legal state, the implementation of international legal standards in the domestic criminal process, the adaptation of the procedure for conducting criminal proceedings to the conditions of martial law, etc. It has been established that the genesis of scientific thought about means of proof in criminal proceedings is relevant to the formation and development of scientific approaches to the definition of the theory of evidence and criminal procedural proof. It has been stated that the formation of scientific thought about means of proof in criminal proceedings falls on the first half of the twentieth century, when means of proof were considered through the prism of the characteristics of the subject of the theory of evidence and the process of proof. It has been noted that the development of the scientific idea about means of proof in criminal proceedings correlates with the historical periods of the development of the criminal process in general and the doctrine of evidence and proof in criminal proceedings in particular. It has been established that with changes in scientific approaches to the definition of evidence in criminal proceedings, scientific positions on the interpretation of means of evidence have also changed: from recognizing evidence as the only means of proof to including it in the system of means of proof along with evidence of procedural actions, forensic means of collecting evidence, logical techniques, etc.

Key words: *evidence, criminal procedural evidence, means of evidence, criminal proceedings, criminal procedural legislation, scientific opinion, scientific positions, scientific approaches, concepts, theories, genesis, formation, development.*

Юрій Юрійович КОВАЛЬОВ,

кандидат юридичних наук

(Національний науковий центр «Інститут
судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України, м. Харків)

ЗМІСТ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ КОНТРАБАНДОЮ

Проведений аналіз теоретичних підходів, урахування особливостей кримінально протиправної діяльності дозволив обґрунтовано вказати, що зміст криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень, пов'язаних із контрабандою, має обов'язково включати відомості про: 1) предмет контрабанди та його розміри (обсяги/кількість), що впливає на кваліфікацію кримінального правопорушення; 2) спосіб учинення контрабанди (підготовки, безпосереднього вчинення та приховування); 3) особливості обстановки (зокрема, чи вчинено кримінальне правопорушення поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю); 4) особливості особи злочинця, учасників злочинних угруповань, залучених до вчинення контрабанди; 5) сліди кримінально-протиправної діяльності. Відомості саме про ці елементи стають належним підґрунтям для побудови усіх інших елементів криміналістичної методики розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із контрабандою. Вважаємо, що в подальшому слід звернути увагу на конкретні ознаки, що характеризують ці елементи.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, контрабанда, криміналістична характеристики, структура характеристики, механізм злочину, спосіб, обстановка.

Постановка проблеми. Контрабанда як кримінальне явище має глибоке історичне коріння, оскільки ще з моменту запровадження економічних і митних правил, окремі суб'єкти відшукували способи уникнення сплати митних зборів і контролю з боку державних органів. У сучасних умовах, коли питання протидії злочинності та розроблення науково обґрунтованих методик розслідування постійно розглядаються

вченими як на монографічному рівні, так і в окремих працях, багато аспектів криміналістичного забезпечення розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із контрабандою, залишаються недостатньо розробленими. Частина досліджень натепер не узгоджується з чинною доктриною кримінального права, а деякі з них мають лише описовий характер, що вказує на необхідність більш глибокого аналізу, перегляду наукових підходів.

Одним із ключових інструментів розроблення криміналістичних рекомендацій для розслідування злочинів є їх криміналістична характеристика, котра є інформаційним підґрунтям для їх побудови. З огляду на останні законодавчі зміни, внесені Законом України від 09.12.2023 № 3513-IX, які стосувалися статей 201, 201-1, 201-3, 201-4 Кримінального кодексу (далі – КК) України та передбачають криміналізацію контрабанди окремих товарів, виникає необхідність їх комплексного дослідження. З урахуванням того, що науковці визнають значущість створення криміналістичних методик на підставі дотримання чітких методологічних підходів, важливо дослідити змістовні компоненти їх криміналістичних характеристик.

Мету статті визначено як з'ясування структури (змістовних елементів) криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень, пов'язаних із контрабандою.

Виклад основного матеріалу. Криміналістична характеристика відіграє вагомую роль у формуванні як видових методик розслідування, так і групових методик. Її значущість зумовлена тим, що вона слугує інформаційною основою для побудови та подальшого дослідження структурних елементів методики, забезпечуючи ефективність кримінального провадження в разі їх використання у практичній діяльності щодо розслідування кримінальних правопорушень.

Більшість науковців вважає, що криміналістична характеристика – це систематизована інформаційна модель, яка узагальнює типові криміналістично значущі ознаки окремих видів і груп злочинів¹. Ці дані відіграють важливу роль у процесі їх виявлення та розслідування.

Вчені звертають увагу на те, що важливо під час визначення внутрішнього змісту криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень враховувати особливості механізму кримінально протиправної діяльності. Йдеться про відображення злочинної діяльності в навколишньому середовищі, включно з особливостями слідоутворення та характером залишених доказів. Аналіз цих аспектів дозволяє чітко враховувати, як саме було вчинене правопорушення, і що сприятиме його розслідуванню.

Доволі ґрунтовне узагальнення теоретичних підходів до осмислення сутності криміналістичної характеристики здійснив О. О. Шкута. Вчений зауважив, що з метою позначення криміналістичної характеристики

¹ Салтєвський М. В. Криміналістика (у сучасному вигляді): підруч. Київ : Кондор, 2005. 588 с.

використовуються:

- «ідеальна модель типових зв'язків і джерел доказової інформації;
- імовірна модель події;
- інформаційна модель предмета пізнання у кримінальному судочинстві;
- інформаційна модель типових ознак певного виду (групи) кримінальних правопорушень;
- система даних (відомостей) про кримінальне правопорушення, що сприяють розслідуванню;
- система інформації про кримінальне правопорушення, що розслідується, яка має кримінально-правове і процесуальне значення;
- система опису криміналістично значущих ознак кримінальних правопорушень;
- система особливостей виду кримінальних правопорушень, що мають значення для розслідування;
- система узагальнених даних про найбільш поширені ознаки кримінальних правопорушень»¹. Ці елементи сприяють упорядкуванню інформації та забезпечують комплексний підхід до розслідування злочинів. Вважаємо, що така систематизація допомагає не лише краще розуміти особливості злочинної діяльності, а й прогнозувати можливі сценарії розвитку подій, що є важливим як для представників сторони обвинувачення під час розслідування, так і для суддів при прийнятті рішень.

На думку О. Н. Колесніченка та В. О. Коновалової, криміналістичні характеристики можна поділити на три групи:

1. Повні характеристики – містять розгорнуту інформацію про всі аспекти злочину.

2. Неповні характеристики – охоплюють лише окремі елементи кримінальної діяльності.

3. Загальні характеристики – описують лише загальні особливості певного виду злочину без деталізації². Цей підхід забезпечує гнучкість у використанні криміналістичних характеристик залежно від потреб конкретного розслідування. А. Ф. Волобуєв підтримує таку класифікацію, наголошуючи, що повні характеристики включають статистично обґрунтовані взаємозв'язки між елементами злочину, тоді як неповні лише вказують на їхню наявність, а загальні дають узагальнене уявлення про злочини певного типу³.

Таким чином, криміналістична характеристика є важливим

¹ Шкута О. О. Загальнотеоретичні аспекти криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2021. № 49. С. 132-135. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2021.49.28>.

² Колесніченко А. Н. Криминалистическая характеристика преступлений: учебное пособие / А. Н. Колесніченко, В. Е. Коновалова. Харьков : Юрид. институт, 1985. С. 20.

³ Волобуєв А. Ф. Проблеми методики розслідування розкрадань майна в сфері підприємництва : монографія. Харків : Вид-во Ун-ту внутр. справ, 2000. С. 22–26.

аналітичним інструментом у процесі розслідування кримінальних правопорушень, оскільки вона дозволяє структурувати та систематизувати відомості про них, що значно підвищує ефективність роботи слідчих підрозділів.

Питання протидії та розслідування господарських кримінальних правопорушень, а також контрабанди, а також використання спеціальних знань вже були предметом наукових досліджень багатьох українських учених, серед яких А. Буга, І. Гора, Л. Капітанчук, О. Кофанова, Х. Колодрас, О. Кузнецова, Р. Малюга, А. Падалка, А. Полях, І. Рудницький, А. Свінцицький, В. Топчій, Я. Фурман, В. Шевчук та інші¹. Авторами також досліджувалися і зміст криміналістичної характеристики контрабанди.

Так, В. Шевчук визначив, що основними елементами криміналістичної характеристики контрабанди є: 1) предмет злочинного посягання; 2) спосіб скоєння та приховування злочину; 3) типові сліди контрабанди; 4) обстановка вчинення контрабанди; 5) особа злочинця².

Я. Фурман запропонував під криміналістичною характеристикою контрабанди культурних цінностей розуміти сукупність відомостей про ключові криміналістично значущі ознаки цього злочину, що відіграють важливу роль у його розслідуванні. Серед її елементів автором виокремлено предмет посягання, спосіб учинення злочину, сліди, особу контрабандиста. Найчастіше контрабанді культурних цінностей, як з'ясував вчений, підлягають: а) нумізматичні предмети; б) рукописні та друквані книги; в) художньо оформлені побутові прилади та інструменти (годинники, музичні інструменти); г) твори декоративно-прикладного мистецтва, зокрема ікони, культовий посуд, предмети побуту; д) унікальні вироби з дорогоцінних та інших металів (статуетки, посуд).

Спосіб вчинення контрабанди культурних цінностей – це узгоджена система дій злочинця (або групи осіб), спрямована на незаконне переміщення таких предметів через митний кордон України. Вона визначається як об'єктивними, так і суб'єктивними факторами та включає підготовку, приховування й безпосереднє переміщення контрабандних цінностей. Це може відбуватися із приховуванням від митного контролю або поза його межами. Щодо місць, які підлягають установленню та є

¹ Див.: Тюленев С. А. Криміналістична класифікація злочинів і кримінальних проступків, пов'язаних із протиправними посяганнями на активи суб'єктів господарювання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2024. Вип. 3 (106). С. 235–246. DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2024.3.20> (дата звернення: 26.02.2025); Усатий В. О. Криміналістична класифікація кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2024. № 4 (107). С. 220–230. DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2024.4.20> (дата звернення: 26.02.2025).

² Шевчук В. Розділ VII «Розслідування злочинів, пов'язаних із виготовленням і збутом фальсифікованих алкогольних напоїв» // *Розслідування злочинів у сфері господарської діяльності: окремі криміналістичні методики: монографія* / Кол. авторів: В. Ю. Шепітько, В. О. Коновалова, В. А. Журавель та ін.; за ред. В. Ю. Шепітька. Харків: Право, 2006. С. 489–493. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/KNIGI/PRAVO/Shepitko_Rozslid_2006.pdf (дата звернення: 26.02.2025).

криміналістично значущими для встановлення інших елементів криміналістичної характеристики, то такими є:

- «при переміщенні поза місцем розташування митниці: а) місце затримання контрабандиста; б) розташування місця його затримання відносно лінії митного кордону; в) шлях і спосіб переміщення предметів контрабанди до місця затримання; г) місце перетинання митного кордону; д) місце відправлення і призначення предметів контрабанди, останній при переміщенні географічний пункт перед перетинанням митного кордону;

- при переміщенні поза часом здійснення митного оформлення: а) час і дата переміщення контрабанди культурних цінностей; б) місце – пункт митного пропуску, через який відбулося переміщення предметів контрабанди; в) віднесеність пункту пропуску до офіційно встановленого переліку пунктів пропуску митниць або визначеного за спеціальним дозволом митниці; г) офіційно встановлений час здійснення митного оформлення на пункті пропуску; д) час початку та закінчення митного оформлення в поточну добу переміщення предметів контрабанди;

- з незаконним звільненням від митного контролю: а) факт переміщення предметів із звільненням від митного контролю і підстави цього звільнення; б) наявність законних підстав звільнення від митного контролю; в) конкретна особа, яка звільнила від митного контролю, а також її конкретні дії»¹.

Криміналістична ознака предмета контрабанди культурних цінностей охоплює всі властивості об'єкта, що мають значення для розслідування такого злочину. Під культурними цінностями розуміють як окремі предмети, так і колекції, що мають історичну, наукову, художню чи культурну цінність. Вони можуть зберігатися у своєму первісному стані або бути фрагментами більш пізніх об'єктів. Від звичайних рухомих речей вони відрізняються специфічними характеристиками, що роблять їх унікальними та виокремлюють серед інших предметів. При цьому в криміналістичному вивченні особи контрабандиста вирішальне значення мають такі напрями: «а) знання і врахування митниками особистих характеристик поведінки контрабандистів, що сприяє виявленню контрабандних культурних цінностей при здійсненні митного контролю; б) отримання інформації про особу невідомого злочинця, зокрема, коли на місці злочину виявляють предмет контрабанди, сліди злочинця; при переміщенні предметів шляхом передачі (одержання) їх у тайниках; в) збирання і перевірка відомостей про вже відому слідству підозрювану особу з метою вичерпної її криміналістичної оцінки»².

Р. Малюга здійснив комплексний аналіз проблем доказування контрабанди наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів, а також фальсифікованих лікарських засобів у межах

¹ Фурман Я. В. Основи методики розслідування контрабанди культурних цінностей: дис. ... юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2009. С. 61. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0410U001200> (дата звернення: 28.02.2025).

² Там само. С. 62.

досудового розслідування.

У 2020 році А. Буга представила на захист дослідження, присвячене проблематиці розслідування злочинів, пов'язаних з незаконним обігом лікарських засобів, у тому числі їх контрабанди. У дисертації вперше приведено криміналістичну характеристику злочинів, пов'язаних із незаконним обігом лікарських засобів. На підставі аналізу судової практики вченою виокремлено основні способи підготовки таких злочинів, що охоплюють виробництво, виготовлення, придбання, перевезення, пересилання, зберігання з метою збуту та безпосередній збут отруйних, сильнодіючих і фальсифікованих лікарських засобів. Контрабанда фальсифікованих лікарських засобів, як визначила авторка, є складним організованим злочином, що потребує ретельної підготовки та включає в себе:

1. Налагодження контактів між учасниками злочинної схеми:
 - установа зв'язків з продавцями фальсифікованих препаратів;
 - організація мережі постачання через довірених осіб.
2. Вивчення й оцінка можливостей нелегального переміщення товару:
 - аналіз маршрутів, що дозволяють уникнути митного контролю;
 - пошук способів приховування вантажу від митного догляду.
3. Аналіз митного законодавства та процедур контролю:
 - вивчення особливостей митного та прикордонного контролю;
 - пошук юридичних лазівок для зменшення ризику викриття.
4. Підготовка транспортних засобів:
 - створення спеціальних схованок у транспортних засобах;
 - перевірка ефективності прихованих відсіків для контрабанди.
5. Корупційні зв'язки:
 - налагодження контактів із працівниками митниці та прикордонної служби;
 - використання неправомірної вигоди для сприяння безперешкодному переміщенню вантажів¹. Ці способи підготовки свідчать про високий рівень організації злочинної діяльності, що вимагає застосування комплексних методів протидії, включаючи міжнародне співробітництво та посилений контроль митних процедур². Отже, спосіб учинення контрабанди переважно є повноструктурним і включає в себе підготовку, безпосереднє її вчинення та приховування.

Висновки. Проведений аналіз теоретичних підходів, урахування особливостей кримінально протиправної діяльності дозволяє обґрунтовано вказувати, що зміст криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень, пов'язаних із контрабандою, має обов'язково включати відомості про: 1) предмет контрабанди та його розміри (обсяги/кількість),

¹ Буга А. Ю. Методика розслідування злочинів, пов'язаних з незаконним обігом лікарських засобів: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Одеса, 2020. 258 с. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0822U100024> (дата звернення: 11.02.2025).

² Там само.

що впливає на кваліфікацію кримінального правопорушення; 2) спосіб учинення контрабанди (підготовки, безпосереднього вчинення та приховування); 3) особливості обстановки (зокрема, чи вчинено кримінальне правопорушення поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю); 4) особливості особи злочинця, учасників злочинних угруповань, залучених до вчинення контрабанди; 5) сліди кримінально-протиправної діяльності. Відомості саме про ці елементи стануть належним підґрунтям для побудови елементів усіх інших криміналістичної методики розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із контрабандою. Вважаємо, що в подальшому слід звернути увагу конкретним ознакам, що характеризують ці елементи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Буга А. Ю. Методика розслідування злочинів, пов'язаних з незаконним обігом лікарських засобів: дис. ... д-ра філософії: 081 Право. Одеса, 2020. 258 с. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0822U100024> (дата звернення: 11.02.2025).
2. Волобуєв А. Ф. Проблеми методики розслідування розкрадань майна в сфері підприємництва : монографія. Харків : Вид-во Ун-ту внутр. справ, 2000. 194 с.
3. Колесниченко А. Н. Криминалистическая характеристика преступлений: учебное пособие / А. Н. Колесниченко, В. Е. Коновалова. Харьков : Юрид. институт, 1985. 93 с.
4. Малюга Р. В. Кримінальне процесуальне доказування контрабанди наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів чи прекурсорів або фальсифікованих лікарських засобів у досудовому розслідуванні: дис. ... юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2015. 273 с. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0415U005439> (дата звернення: 28.02.2025).
5. Салтевський М. В. Криміналістика (у сучасному вигляді): підруч. Київ: Кондор, 2005. 588 с.
6. Тюленев С. А. Криміналістична класифікація злочинів і кримінальних проступків, пов'язаних із протиправними посяганнями на активи суб'єктів господарювання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2024. Вип. 3 (106). С. 235–246. DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2024.3.20> (дата звернення: 26.02.2025).
7. Усатий В. О. Криміналістична класифікація кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2024. № 4 (107). С. 220–230. DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2024.4.20> (дата звернення: 26.02.2025).
8. Фурман Я. В. Основи методики розслідування контрабанди культурних цінностей : дис. ... юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2009. С. 62. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0410U001200> (дата звернення: 28.02.2025).

9. Шевчук В. Розділ VII «Розслідування злочинів, пов'язаних із виготовленням і збутом фальсифікованих алкогольних напоїв» // Розслідування злочинів у сфері господарської діяльності: окремі криміналістичні методики: монографія / Кол. авторів: В. Ю. Шепітько, В. О. Коновалова, В. А. Журавель та ін.; за ред. В. Ю. Шепітька. Харків: Право, 2006. С. 481-537. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/KNIGI/PRAVO/Shepitko_Rozslid_2006.pdf (дата звернення: 26.02.2025).

10. Шкута О. О. Загальнотеоретичні аспекти криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2021. № 49. С. 132-135. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2021.49.28>.

Стаття надійшла до редакції 06.03.2025

Yurii Yu. KOVALIOV,

PhD in Law

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

CONTENT OF THE CRIMINAL CHARACTERISTICS OF CRIMINAL OFFENCES RELATED TO SMUGGLING

The analysis of theoretical approaches, taking into account the features of criminal illegal activity, allowed us to reasonably indicate that the content of the forensic characteristics of criminal offenses related to smuggling must necessarily include information about: 1) the subject of smuggling and its size (volume/quantity), which affects the qualification of the criminal offense; 2) the method of committing smuggling (preparation, direct commission and concealment); 3) the specifics of the situation (in particular, whether the criminal offense was committed outside customs control or with concealment from customs control); 4) the characteristics of the individual criminal, members of criminal groups involved in committing smuggling; 5) traces of criminal illegal activity. Information about these elements becomes a proper basis for building all other elements of the forensic methodology for investigating criminal offenses related to smuggling. We believe that in the future, attention should be paid to specific features that characterize these elements.

Key words: criminal offense, smuggling, forensic characteristics, structure of characteristics, mechanism of crime, method, situation.

Микола Миколайович КОЛОМОЙЦЕВ,
кандидат юридичних наук
(Національний науковий центр «Інститут
судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України, м. Харків)

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ОСОБИ НА БЕЗОПЛАТНУ ПРАВНИЧУ ДОПОМОГУ

У статті обґрунтовано, що право на правничу допомогу є невід'ємною частиною права на справедливий суд і важливим аспектом доступу до правосуддя. Воно відіграє важливу роль у забезпеченні справедливості й ефективності правничої системи, яка базується на принципі верховенства права, а також сприяє формуванню суспільної довіри до судочинства. Відповідно до Конституції України, кожна людина має гарантовану державою можливість безперешкодно отримувати юридичну допомогу в необхідних обсягах і формах (первинну або вторинну). Це право включає також безоплатну правничу допомогу для осіб, які не мають фінансової можливості скористатися послугами адвокатів на платній основі. Визначено, що до основних проблем функціонування інституту БПД належать такі: 1) обмежений доступ до послуг у віддалених регіонах; 2) недостатня поінформованість населення, через низький рівень правничої культури; 3) перевантаженість адвокатів; 4) недостатнє фінансування; 5) недостатня координація між державними органами. Таким чином, попри те, що сучасні виклики та розвиток цифрових технологій сприяють розширенню можливостей отримання первинної правової допомоги дистанційно, важливо забезпечити належне техніко-криміналістичне забезпечення у всіх центрах, органах та установах, створити умови для безперебійної роботи технічного обладнання та цифрових технологій тощо. Наголошено, що повоєнна відбудова ще актуалізує ці питання, а тому важливо продовжувати їх вивчення.

Ключові слова: правнича допомога, право людини на захист, представництво, захист, центр надання безоплатної правничої допомоги.

Постановка проблеми. Право на отримання професійної правничої

допомоги належить до базових конституційних гарантій кожної людини (незалежно від громадянства, віку, соціального статусу тощо) та надає їй можливість отримати юридичні послуги з метою захисту своїх прав, свобод і законних інтересів. Це право характеризується вагомою соціальною значимістю, адже його базовою функцією у суспільстві є превентивна, котра передбачає можливість правомірною здійснення особою своїх прав і свобод, а й не допускає незаконні обмеження прав і свобод людини і громадянина з боку представників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб¹.

Приведення системи положень чинного національного законодавства до системи права країн-членів Європейського Союзу зумовило потребу реального забезпечення можливості реалізації права кожного на отримання правничої допомоги, з тим, що така позиція не була просто декларативно проголошеною.

Українські вчені-процесуалісти, серед яких Є. Ф. Шкребець², В. А. Гвоздій³, В. В. Заборовський зі співавторами⁴, Є. В. Бережна⁵, Ю. О. Загуменна, Є. М. Наджафлі⁶ та інші, уже неодноразово зверталися до аналізу й наукового розроблення проблематики нормативно-правового забезпечення діяльності адвоката. Окремі види адвокатської діяльності, такі як: представництво, захист, також були предметом самостійних досліджень⁷. Водночас недостатнім є розроблення проблематики реалізації права особи на доступ до правничої допомоги в межах механізму безоплатної правничої допомоги, проблемах, що виникають під час його реалізації.

Мету статті визначено як з'ясування теоретико-правових засад реалізації права особи на безоплатну правничу допомогу та визначення актуальних проблем, що негативно позначаються на їх реалізації.

Виклад основного матеріалу. Право на отримання правничої допомоги є фундаментальним міжнародним стандартом у сфері захисту

¹ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Голованя Ігоря Володимировича щодо офіційного тлумачення положень статті 59 Конституції України (справа про право на правову допомогу) від 30 вересня 2009 року № 23-рп/2009. URL: <https://ccu.gov.ua/storinka-knygy/4310-pravo-na-pravovu-dopomogu>.

² Шкребець Є. Ф. Адвокатура України: адміністративно-правове забезпечення діяльності на сучасному етапі: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2016. 220 с.

³ Гвоздій В. А. Адміністративно-правовий статус органів адвокатського самоврядування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2020. 301 с.

⁴ Заборовський В. В., Бисага Ю. М., Булеца С. Б. Правовий статус адвоката: проблеми теорії та практики: монографія. Видавничий дім «Гельветика». Ужгород, 2019. 650 с.

⁵ Бережна Є. В. Правовий статус адвоката як учасника адміністративного процесу: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2021. 23 с.

⁶ Загуменна Ю. О., Наджафлі Е. М. Принципи адвокатської діяльності в Україні: адміністративно-правовий аспект: монографія ТОВ «Планета-Прінт». Харків, 2020. 276 с.

⁷ Балацька О. Р. Участь захисника в реалізації засади забезпечення права на захист: правові та організаційні аспекти: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09, Київ, 2018. 20 с.; Винокуров О. В. Захист прав підозрюваного при затриманні та застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2018. 170 с.; Волошанівська Т. В. Засада забезпечення права на захист у кримінальному провадженні в контексті європейських стандартів справедливого судового розгляду: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2019. 252 с.; Маланчук П. М. Функція захисту в кримінальному процесі України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2008. 19 с.

прав людини. Відповідно до положень статті 14 (3)(d) Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, кожен, кого притягають до кримінальної відповідальності, має гарантоване право на захист. Це означає можливість представляти свої інтереси особисто або за допомогою обраного адвоката. Якщо ж людина не має можливості самостійно найняти захисника, їй має бути надана безкоштовна правнича допомога, якщо цього вимагають інтереси правосуддя.

Право на безоплатну правничу допомогу, відповідно до Закону України «Про безоплатну правничу допомогу» – це гарантована Конституцією України можливість громадянина України, іноземця, особи без громадянства, у тому числі біженця чи особи, яка потребує додаткового захисту, отримати в повному обсязі безоплатну первинну правничу допомогу, а також можливість певної категорії осіб отримати безоплатну вторинну правничу допомогу у випадках, передбачених цим Законом¹. Хоча міжнародне право встановлює ці загальні принципи, європейські правові норми та судова практика деталізують їх значно більше. Зокрема, існують два головні критерії, які визначають право на безоплатного адвоката:

1. Перевірка необхідності надання правничої допомоги – коли вона є ключовою для справедливого судочинства.
2. Перевірка фінансового стану – коли людина не має коштів для оплати таких послуг.

Останнім часом особливий акцент робиться на тому, що доступ до адвоката не тільки забезпечує дотримання прав підозрюваних, а й є ефективним механізмом запобігання катуванням і нелюдському поводженню. Це засвідчують і проведені аналіз емпіричних даних, і дані наукових досліджень, тому обґрунтованою є теза, що присутність адвоката значно зменшує ризик порушень прав людини під час досудового слідства та судового процесу.

Міжнародні інституції також доволі давно приділяють захисту прав вразливих груп населення, зокрема дітей, які вступають у конфлікт із законом. У 2012 р. Генеральна Асамблея ООН ухвалила принципи та рекомендації щодо забезпечення правничої допомоги в кримінальному судочинстві. Було наголошено, що такі заходи мають враховувати особливості різних національних правових систем та повинні бути спрямованими на забезпечення ефективного доступу до правосуддя.

Правнича допомога є важливим гарантом забезпечення ефективності правосуддя. Вона допомагає зменшити кількість незаконних затримань, арештів, унеможливити переповненість в'язниць, запобігатиме судовим помилкам і повторним правопорушенням. У контексті надання правничої допомоги важливо наголосити, що отримувачами таких послуг можуть бути не тільки особи, причетні до вчинення кримінальних правопорушень, але і потерпілі, і свідки, а також сприяє юридичній обізнаності громадян і

¹ Про безоплатну правничу допомогу : Закон України від 02.06.2011 № 3460-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17> (дата звернення: 18.02.2025).

підтримує альтернативні методи розв'язання конфліктів.

У міжнародних принципах правничої допомоги наголошується на необхідності незалежності адвокатської діяльності. Хоча саме держава відповідає за організацію таких послуг, адвокат діє незалежно та керується професійними стандартами. Своєю чергою держава зобов'язана гарантувати доступ до правничої допомоги на всіх етапах залучення до кримінального провадження. Від моменту затримання особа повинна бути поінформована про свої права, включно з правом на адвоката та наслідками відмови від нього. Інформація про можливість отримання безоплатної правової допомоги має бути загальнодоступною для громадян. Крім цього, країни повинні забезпечувати високий рівень підготовки юристів, які надають правничу допомогу. Це включає знання прав жінок, дітей та інших соціально вразливих категорій. У цьому процесі можуть брати участь адвокатські об'єднання, правозахисні організації, заклади вищої освіти й інші інституції, включно з державно-приватним партнерством.

Таким чином, безоплатна правнича допомога (далі – БПД) є важливим елементом захисту прав людини, особливо для соціально вразливих верств населення. Такими, зокрема, є:

1. Малозабезпечені громадяни – особи, чий дохід не перевищує двох прожиткових мінімумів, а також люди з інвалідністю, які отримують соціальну допомогу або пенсію.

2. Діти – без будь-яких обмежень щодо видів правничих послуг.

3. Особи, затримані або під арештом – ті, до кого застосовано адміністративне затримання чи арешт, або особи, які вважаються затриманими за Кримінальним процесуальним кодексом.

4. Особи, взяті під варту або засуджені – ті, хто утримується під вартою, а також засуджені до позбавлення волі чи довічного ув'язнення.

5. Особи, які є фігурантами кримінальних проваджень – підозрювані, обвинувачені, особи, щодо яких здійснюється окрема процесуальна дія за участю захисника.

6. Біженці, особи без громадянства та іноземці – ті, хто звернувся за статусом біженця, перебуває під загрозою примусового видворення або не має документів, що посвідчують особу.

7. Внутрішньо переміщені особи (ВПО) – ті, хто має статус ВПО або проживає в районах бойових дій, тимчасово окупованих територіях.

8. Ветерани війни та члени їхніх сімей – у тому числі родичі загиблих Захисників та Захисниць України.

9. Особи, які постраждали від злочинів або порушень прав людини – постраждали від домашнього насильства, торгівлі людьми, катувань, сексуальних злочинів тощо.

10. Особи, які потребують судового захисту – ті, щодо яких розглядаються справи про обмеження дієздатності, надання психіатричної допомоги в примусовому порядку або примусову госпіталізацію.

11. Викривачі корупції та особи, які повідомили про активи, на які поширюються санкції.

12. Особи, позбавлені свободи внаслідок збройної агресії проти України – ті, хто був незаконно ув'язнений, а також їхні родини.

13. Громадяни України, які звертаються за компенсацією збитків від війни – зокрема, щодо встановлення юридичних фактів, необхідних для отримання компенсації за пошкоджене або знищене майно (ч. 1 ст. 14 Закону України «Про безоплатну правничу допомогу»).

Ідея інституту БПД полягає в забезпеченні доступу до юристів і адвокатів тим, хто не має фінансової можливості оплатити правничі послуги. Однак, попри витрати значних ресурсів державою у напрямі забезпечення прогресу в розвитку цієї системи, її реалізація супроводжується низкою проблем, що знижують ефективність механізму БПД. До основних проблем функціонування інституту БПД належать такі:

1. Обмежений доступ до послуг у віддалених регіонах.

Однією з найважливіших проблем є географічна недоступність центрів БПД, особливо в сільській місцевості, малонаселених районах, бойові дії, тимчасову окупацію окремих територій. Недостатність адвокатів, готових працювати в умовах ризику особистої безпеки, значно ускладнює доступ до правничої допомоги. Це призводить до того, що люди, які найбільше потребують захисту своїх прав, залишаються без належної юридичної підтримки.

2. Недостатня поінформованість населення, через низький рівень правничої культури. Доволі велика кількість осіб не обізнана про своє право на безоплатну правничу допомогу. Відсутність ефективних інформаційних кампаній призводить до того, що люди не звертаються за допомогою навіть у критичних ситуаціях.

3. Перевантаженість адвокатів: велика кількість справ на одного адвоката, обмеженість ресурси для участі в них знижує якість надання правничих послуг. Юристи, які працюють у системі БПД, часто не мають достатньо часу на ретельний розгляд кожної справи, що може негативно позначитися на результатах правничого захисту.

4. Недостатнє фінансування. Одна з ключових проблем системи БПД – низький рівень фінансування з боку держави. Це призводить до несвоєчасної оплати послуг адвокатів, зменшення кількості правничих послуг і втрати кваліфікованих спеціалістів.

5. Недостатня координація між державними органами. Відсутність ефективної взаємодії між органами БПД, судовою системою та правоохоронними органами створює додаткові труднощі. Бюрократичні процедури затягують процес надання правничої допомоги, що може негативно вплинути на вирішення справи.

Сучасні виклики та розвиток цифрових технологій також сприяють розширенню можливостей отримання первинної правової допомоги дистанційно. Для цього існує низка онлайн-сервісів, які довели свою ефективність. Погоджуємося, що хоча дистанційні форми отримання первинної правової допомоги є зручними, вони можуть займати більше

часу, ніж особисте звернення¹.

Таким чином, система безоплатної правничої допомоги відіграє важливу роль у забезпеченні рівного доступу громадян до правосуддя. Проте її ефективність обмежується низкою проблем: відсутністю достатнього фінансування, недостатньою кількістю адвокатів, слабкою поінформованістю населення та бюрократичними перепонами. Для покращення ситуації необхідно збільшити державну підтримку, забезпечити справедливу оплату праці адвокатів, покращити координацію між органами влади та активізувати інформаційні кампанії серед населення. Лише комплексний підхід дозволить зробити безоплатну правничу допомогу доступною та ефективною, у тому числі в умовах повоєнної відбудови.

Висновки. Право на правничу допомогу є невід’ємною частиною права на справедливий суд і важливим аспектом доступу до правосуддя. Воно відіграє важливу роль у забезпеченні справедливості й ефективності правничої системи, яка базується на принципі верховенства права, а також сприяє формуванню суспільної довіри до судочинства. Відповідно до Конституції України, кожна людина має гарантовану державою можливість безперешкодно отримувати юридичну допомогу в необхідних обсягах і формах (первинну або вторинну). Це право включає також безоплатну правничу допомогу для осіб, які не мають фінансової можливості скористатися послугами адвокатів на платній основі. Вважаємо, що до основних проблем функціонування інституту БПД належать такі: 1) обмежений доступ до послуг у віддалених регіонах; 2) недостатня поінформованість населення, через низький рівень правничої культури; 3) перевантаженість адвокатів; 4) недостатнє фінансування; 5) недостатня координація між державними органами. Таким чином, попри те, що сучасні виклики та розвиток цифрових технологій сприяють розширенню можливостей отримання первинної правової допомоги дистанційно, важливо забезпечити належне техніко-криміналістичне забезпечення у всіх центрах, органах та установах, створити умови для безперебійної роботи технічного обладнання та цифрових технологій тощо. Повоєнна відбудова ще актуалізує ці питання, а тому важливо продовжувати їх вивчення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Балацька О. Р. Участь захисника в реалізації засади забезпечення права на захист: правові та організаційні аспекти : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09, Київ. 2018. 20 с.
2. Бережна Є. В. Правовий статус адвоката як учасника адміністративного процесу : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2021. 23 с.

¹ Карий В. В. Теорія та практика функціонування системи безоплатної правової допомоги: адміністративно-правові аспекти : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Тернопіль, 2022. С. 120–122.

3. Винокуров О. В. Захист прав підозрюваного при затриманні та застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2018. 170 с.
4. Волошанівська Т. В. Засада забезпечення права на захист у кримінальному провадженні в контексті європейських стандартів справедливого судового розгляду : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2019. 252 с.
5. Гвоздій В. А. Адміністративно-правовий статус органів адвокатського самоврядування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2020. 301 с.
6. Заборовський В. В., Бисага Ю. М., Булеца С. Б. Правовий статус адвоката: проблеми теорії та практики: монографія. Видавничий дім «Гельветика». Ужгород, 2019. 650 с.
7. Загуменна Ю. О., Наджафлі Е. М. Принципи адвокатської діяльності в Україні: адміністративно-правовий аспект : монографія ТОВ «Планета-Прінт». Харків, 2020. 276 с.
8. Карий В. В. Теорія та практика функціонування системи безоплатної правової допомоги: адміністративно-правові аспекти : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Тернопіль, 2022. 216 с.
9. Маланчук П. М. Функція захисту в кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2008. 19 с.
10. Про безоплатну правничу допомогу : Закон України від 02.06.2011 р. № 3460-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17> (дата звернення: 18.02.2025).
11. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Голованя Ігоря Володимировича щодо офіційного тлумачення положень статті 59 Конституції України (справа про право на правову допомогу) від 30 вересня 2009 року № 23-рп/2009. URL: <https://ccu.gov.ua/storinka-knygy/4310-pravo-na-pravovu-dopomogu> (дата звернення: 18.02.2025).
12. Шкребець Є. Ф. Адвокатура України: адміністративно-правове забезпечення діяльності на сучасному етапі : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2016. 220 с.

Стаття надійшла до редакції 26.03.2025

Mykola M. KOLOMOITSEV,

PhD in Law

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

THEORETICAL AND LEGAL PRINCIPLES OF IMPLEMENTING THE RIGHT OF A PERSON TO FREE LEGAL AID

The article substantiates that the right to legal aid is an integral part of the right to a fair trial and an important aspect of access to justice. It plays an

important role in ensuring the fairness and effectiveness of the legal system, which is based on the principle of the rule of law, and also contributes to the formation of public trust in the judiciary. According to the Constitution of Ukraine, every person has the state-guaranteed opportunity to freely receive legal aid in the necessary volumes and forms (primary or secondary). This right also includes free legal aid for persons who do not have the financial opportunity to use the services of lawyers on a paid basis. It is determined that the main problems of the functioning of the BPD institute include the following: 1) limited access to services in remote regions; 2) insufficient awareness of the population due to the low level of legal culture; 3) overload of lawyers; 4) insufficient funding; 5) insufficient coordination between state bodies. Thus, despite the fact that modern challenges and the development of digital technologies contribute to expanding the possibilities of receiving primary legal aid remotely, it is important to ensure proper technical and forensic support in all centers, bodies and institutions, to create conditions for the uninterrupted operation of technical equipment and digital technologies, etc. It is emphasized that post-war reconstruction still makes these issues relevant, and therefore it is important to continue studying them.

Key words: *legal aid, human right to protection, representation, protection, center for providing free legal aid.*

Іван Васильович КРИЩАК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Олександр Олександрович АВДЕЄВ,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Богдан Павлович ЛУКІН,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

МІЖДИСЦИПЛІНАРНА ПАРАДИГМА У ЗДІЙСНЕННІ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА АКАДЕМІЧНОМУ ВИКЛАДАННІ КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОГО ПРАВА: ДУХОВНО-ЦІНІСНИЙ ВИМІР

Стаття присвячена проблемам розробки окремих методологічних засад наукових досліджень у галузі кримінально-виконавчого права. Нами проаналізовано понад 50 наукових фахових статей, а також окремі інформаційні ресурси, з тим, щоб вибудувати та вгледіти основну ідею галузево-правової еволюції. Пропонується звернути увагу науковців на такі

дослідників на кримінально-виконавчу політику та державно-церковні відносини у кримінально-виконавчій сфері, що потребують свого детального розроблення у рамках окремого наукового дослідження, монографій чи дисертаційних робіт. Дослідницької уваги заслуговує нормативно-правова складова, що визначена у Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року.

Наголошено, що викладання дисциплін кримінально-правового блоку зокрема кримінології, немислиме без кримінально-виконавчого права. Найвищим інститутом соціальної справедливості у цивілізованому суспільстві є суд, який виносить рішення у кримінальному провадженні. Часто, в результаті його виконання вирішується доля людини. Через озлобленість, людина може остаточно вирішити піти злочинним шляхом чи навпаки – звернути назад, щоб підвести свою поведінку під рамки правослухняності. Завжди з допомогою кримінально-виконавчого права можна суттєво підсилити викладання дисциплін кримінально-правового блоку та й юриспруденції загалом. Вдасться зацікавити аудиторію трагічними долями людей, їхнім понівеченням та зламанним життям або кардинальною переміною на краще. Функціонування банд у світі, а також того, чим і як живе злочинний світ в історичній ретроспективі, ствердність у злі, активна діяльність «зłodіїв у законі» є надзвичайно цікавими та важливими для вивчення, що може дати стимул справжньої профілактики та боротьби зі злочинністю, особливо молодому/азартному/ентузіастичному поколінню юристів та правоохоронців, щоб суспільство було здоровим, почувало себе у безпеці та комфорті.

Ключові слова: кримінально-виконавче право, злочинність, особистість злочинця, виконання покарань, відбування покарань, міждисциплінарність, духовно-ціннісний вимір, пенітенціарна політика, державно-церковні відносини, війна, протидія злочинності, парадигма, доктрина.

Постановка проблеми. Проблема злочинності постійно привертає до себе особливу увагу вчених і практиків, тому одним із найважливіших завдань вітчизняної юридичної науки є розроблення правових заходів і створення юридичного поля, що визначало б якості та ефективність протидії злочинності. У зв'язку з цим заходи виховного характеру, застосовувані до злочинців, які вчинили суспільно небезпечне діяння в сучасних умовах є однією з необхідних ланок системи протидії злочинності загалом¹. Як і більшість правоохоронних органів, Державна кримінально-виконавча служба України відноситься до суб'єктів протидії злочинності. Протидія злочинності – це безперервний процес, що реалізується за допомогою діяльності окремих суб'єктів. Сьогодні на законодавчому та підзаконному рівнях передбачено комплекс таких суб'єктів. Зрозуміло, що

¹ Гумін О. М., Коваль М. М. Заходи виховного впливу у кримінально-виконавчому праві України. *Соціологія права*. 2020. Вип. 3. С. 17.

ефективна протидія злочинності можлива лише в результаті їхньої взаємодії. У іншому ж випадку дані суб'єкти не лише не зможуть досягти поставленої мети, але і будуть заважати один одному¹.

Україна проголосила себе правовою та соціальною державою, політика якої спрямована на створення умов, що забезпечують гідне життя та вільний розвиток людини. Політика держави істотно впливає на формування та розвиток суспільних відносин, правової системи, різних галузей законодавства, суспільної свідомості. Своєю чергою, ефективність реалізації кримінально-виконавчої політики обумовлена соціально-економічними, політичними, ідеологічними та іншими чинниками, які впливають на вироблення основних напрямів діяльності держави та її спеціальних органів у сфері виконання кримінальних покарань. Наразі в Україні відбувається реформування кримінально-виконавчої системи, одним з найважливіших напрямів розвитку якої є курс на лібералізацію, пошуки покарань альтернативних позбавленню волі тощо². У рамках реалізації Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року, одним з найбільш значущих для кримінально-виконавчої системи завдань у 2024 р. постає запровадження нових видів покарань, зокрема пробаційного нагляду, передбаченого Законом України «Про внесення змін до Кримінального, Кримінального процесуального кодексів України та інших законодавчих актів України щодо удосконалення видів кримінальних покарань»³. Обґрунтовуючи виникнення пробації, американський вчений Ральф Інґленд визнав, що зазначений інститут «...почав своє існування не внаслідок бажання застосувати до злочинця методи, засновані на наукових знаннях про поведінку людини, а лише як прагнення захистити менш небезпечних злочинців або осіб, які вперше вчинили злочини, від згубного впливу в'язниці»⁴.

Все сказане вимагає нових/неординарних підходів у здійсненні наукових досліджень заради того, щоб за допомогою аналізу великої кількості наукових праць, навіть якщо наші написані наукові статті будуть дещо недосконалими, неодмінно виходити на якість наукових досліджень у формуванні пенітенціарної доктрини, що згодом може стати хорошим підґрунтям для законодавчих ініціатив та конструктивних дієвих механізмів, що здатні принести добрі плоди у наближенні до поставлених цілей.

Саме міждисциплінарна платформа для здійснення наукових досліджень може стати тим стимулом і містком, коли серед великого масиву інформації вдасться вихолощувати/просіювати найбільш основне, щоразу

¹ Спільник С. І. Взаємодія пенітенціарної та освітньої систем в контексті профілактики злочинності. *Держава та регіони. Серія : Право*. 2021. № 3. С. 126.

² Ільїна О. В. Пробаційний напрямок кримінально-виконавчої політики у запобіганні злочинності в Україні. *Соціологія права*. 2022. Вип. 3-4. С. 35–

³ Пономарьов О. Особливості відображення міжнародних стандартів щодо поводження із ув'язненими в сучасній кримінально-виконавчій політиці України. *Юридичний вісник*. 2024. № 2. С. 105.

⁴ England R. What is Responsible for Satisfactory Probation and Post-Probation Outcome. *Journal of Criminal Law and Criminology*. 1957. Vol. 47. № 6. P. 675.

згуртовуючи/об'єднуючи його у нові систематизаційні рівні наукових здійснень. Ми ніколи не знаємо, які ідеї та дослідження, сила слова зачеплять за живе. Тому розпочинаючи із начитування багатьох наукових праць, неодмінно вийдемо на той матеріал і ту стежку у науці, що приносить найбільший ентузіазм та задоволення і неодмінну користь для інших. Виходячи на «чисту воду» ми, тим самим, формуємо хороше дослідницьке поле для того, щоб світ побачили нові монографії, дисертаційні роботи, тобто більш об'ємні праці, аніж фахова наукова стаття.

Кожен у науковому матеріалі, бачитиме свій аспект тієї чи іншої проблеми. Так у поле нашого зору здебільшого потрапляють духовно-ціннісні аспекти людської/суспільної діяльності. У процесі загального начитування матеріалу спостерігається, що питання про роль Церкви Христової, займає особливе значення та роль в установах виконання покарань та потребує окремого наукового дослідження з сучасних наукових позицій. Нами проаналізована лівова частка наукових фахових статей присвячених всьому, що стосується пенітенціарної та кримінально-виконавчої сфери. В результаті зародилася ідея вибудовування наукової статті у такій послідовності з акцентами на двох великих прерогативах: кримінально-виконавчій/пенітенціарній політиці та всьому духовно-ціннісному, особливо що стосується державно-церковних відносин у кримінально-виконавчій сфері.

Серед наукових статей духовно-ціннісного напрямку, слід виокремити наукові праці наступних авторів: Г. Білавич «Організаційно-педагогічні засади морально-християнського виховання у пенітенціарних закладах»¹, В. В. Проскура «Роль церкви у ресоціалізації засуджених до позбавлення волі»², С. І. Спільник «Напрямки взаємодії державної кримінально-виконавчої служби зі ЗМІ та релігійними організаціями в питанні протидії злочинності»³. Можливо ці наукові напрацювання зацікавлять дослідників, які хочуть детально досліджувати дану галузь. Сфера державно-церковних відносин є надзвичайно місткою, що потребує окремих наукових пошуків всього, що стосується ціннісного, церковного, християнського, духовного.

Зараз у Національній бібліотечі України імені В. І. Вернадського нараховується понад 500 наукових статей присвячених політиці у сфері всього кримінально-правового, пенітенціарного. Школа політики у сфері боротьби зі злочинністю активно розвивається з боку представників Івано-Франківської школи кримінального права і кримінології. Неабияка заслуга у розвитку цього напрямку належить професору, академіку П. Л. Фрісу та його учням І. В. Козичу та І. Б. Медицькому. Кафедру політики у сфері боротьби зі злочинністю та кримінального права сьогодні очолює доктор юридичних наук, професор І. В. Козич. Вважаємо, що харківським юристам слід особливо

¹ Білавич Г. Організаційно-педагогічні засади морально-християнського виховання у пенітенціарних закладах. *Молодь і ринок*. 2023. № 9. С. 42–47.

² Проскура В. В. Роль церкви у ресоціалізації засуджених до позбавлення волі. *Український соціум*. 2015. № 2. С. 17–25.

³ Спільник С. І. Напрямки взаємодії державної кримінально-виконавчої служби зі ЗМІ та релігійними організаціями в питанні протидії злочинності. *Правові новели*. 2021. № 14. С. 124–129.

попрацювати, дещо перебрати естафету у сфері політики всього кримінально-правового та кримінально-виконавчого.

Маючи відповідний досвід у начитуванні наукових джерел можна сказати, яка стаття чого варта, залежно від цілей, які перед собою ставимо. Одним із таких пріоритетів є викладання курсу кримінально-виконавчого права (КВП) на найвищому/найкращому рівні, коли завжди вдасться утримати аудиторію за допомогою найцікавішого матеріалу. Тому нами відбиралися ті абзаци, які могли б особливо зацікавити аудиторію, які є простими та доступними для прочитання та розуміння.

Крім усього сказаного, слід висловити слова вдячності за підтримку у наукових починаннях та конструктивні ідеї й доповнення Є. Ю. Барашу, О. М. Литвинову, Ю. В. Орлову. Також, перелічимо вчених, які особливо зацікавили своїми міркуваннями. Це зокрема: О. М. Гумін, М. М. Коваль, С. І. Спільник, О. В. Ільїна, О. Пономарьов, Г. Білавич, В. В. Проскура, Д. Ягунов, П. Федоров, К. Юдова-Романова, І. Борко, О. Матузко, С. А. Шалгунова, А. Ф. Зелінський, І. М. Даньшин, В. В. Голіна, В. Артюхова, Р. І. Петренко, І. С. Яковець, С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова, Д. В. Колодчин, Р. Ю. Завітневич, О. Балдинюк, Р. А. Калюжний, В. К. Шкарупа, Г. Г. Горобець, Є. Ю. Бараш, Д. О. Пилипенко, І. Г. Богатирьов, Ю. М. Петровська, В. Ф. Пузирний, С. В. Зливко, В. С. Калашник, Є. Л. Стрельцов, О. В. Савченко, І. І. Кузь, В. Д. Титов, С. Здіорук, В. Токман, І. Р. Серажим та ін.

Метою статті є необхідність розвитку міждисциплінарного напрямку у кримінально-виконавчій сфері, що виливається у необхідності більш детального дослідження таких трьох важливих напрямів як: - кримінально-виконавча/пенітенціарна політика, державно-церковні відносини у кримінально-виконавчій сфері та необхідності детального аналізу й розроблення нормативно-правової складової у рамках реалізації Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року. Також, у рамках реалізації вказаних цілей нами поставлені такі завдання:

- дослідження духовно-ціннісного виміру та його важливості в умовах нинішнього дня російсько-української війни;
- скільки людей у всьому світі перебуває зараз у в'язницях?;
- чому розуміння особи злочинця з кримінологічних позицій немислиме без кримінально-виконавчої сфери;
- навчаючи виховуй, а виховуючи навчай/труд і молитва – два крила, що ведуть до справжнього виправлення та перевиховання засудженого;
- актуалізація положень Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод щодо заборони катувань та свободи совісті, які особливо важливі в умовах нинішньої російсько-української війни;
- необхідність реформування пенітенціарної системи України;
- нормативно-правові акти визначені у Стратегії реформування пенітенціарної системи;
- державна пенітенціарна та доктринальна політика у сфері виконання кримінальних покарань як важливий напрям наукових досліджень;
- необхідність забезпечення професійними кадрами в пенітенціарній

системі України;

- стилі керівництва в системі виконання покарань; - театр у виправленні та перевихованні засуджених;

- яким чином повинні розвиватися державно-церковні відносини в установах виконання покарань;

- статті, які пропонуємо для прочитання.

Важливою темою для майбутніх наукових досліджень може бути пенітенціарна педагогіка, пенітенціарна психологія, методики А. С. Макаренка у вихованні засуджених, якими сьогодні особливо користуються японці. Цікавими були б дослідження особистості неповнолітніх та жінки з метою правильного поводження з ними у місцях позбавлення волі, а також питання примусової праці засуджених, вироблення альтернативних видів покарань та різноманітних пробаційних заходів. Ці теми залишаються для майбутніх наукових праць. Шляхом наукометрії, слід особливо розвивати вітчизняну пенітенціарну доктрину та практику з урахуванням закордонних напрацювань.

Виклад основного матеріалу.

Деякі авторські міркування у кримінально-виконавчій сфері з позицій духовно-ціннісного підходу в умовах нинішньої російсько-української війни. Ми живемо у час війни. Кажуть, краще поганий мир, аніж хороша війна. Тому важливе значення належить дипломатам, політикам, які здатні стратегічно мислити розбираються у ситуації. Надзвичайно приємно, що більшість наукової спільноти добре усвідомила та зрозуміла важливість розроблення екзистенційних/релігійних/духовних питань. «Марна наука без Бога». «Без Бога, ані до порога» – так говорили наші предки. Слід також згадати й доповнити про фото й відео пожежі у згадуваній Каліфорнії (2024) та Греції (2021), де наочно видно, що від пожарів не постраждали Церква у Каліфорнії, та багато Храмів у Греції, а часом навіть трава та дерева навколо них взагалі не пошкоджені... Кажуть, на війні, або в літаках, що падають, атеїстів немає...

Зараз, постає питання важливості швидкого та ефективного зайняття науковою діяльністю, коли в умовах стресу нинішньої російсько-української війни обмаль часу і ніколи не знаєш чи доживеш до завтрашнього дня. Власне, й життя людини має проходити за принципом: «спішити жити – бо ніколи не знаєш чи проснешся завтрашнього ранку, чи доживеш до вечора. Тут є багато позитивних моментів, адже мозок людини за таких умов здатен бачити найбільш важливу інформацію, що потребує наукового узагальнення та актуалізації. Згодом, фахові наукові праці можуть вилитися у комплексне монографічне дослідження, достойного рівня. Цим самим, вдасться привернути увагу багатьох найрізноманітніших дослідників до кримінально-виконавчої сфери, особливо коли в результаті цитованості їхні наукові праці потрапляють у поле нашого зору.

Одночасно, кількість та якість наукових праць у досліджуваній нами галузі бажає кращого. Цим самим вдасться зробити її привабливою для багатьох дослідників, які захочуть використати той чи інший матеріал у

повсякденних бесідах, лекціях чи дискусіях. Від «тюрми й суми ніколи не зарікайся», від князя до грязі, один крок – говорить народна мудрість. Сьогодні ти високоповажна людина, а завтра можуть скластися обставини, коли й самому прийдеться відбувати покарання.

Часто у наукових статтях присвячених пенітенціарній та кримінально-виконавчій галузі спостерігається застаріла інформація, що потребує свого якісного оновлення відповідно до найновіших статистичних даних. Серед сучасних високопрофесійних дослідників, слід виокремити спеціаліста з пенітенціарних питань Д. Ягунова. Привертає увагу його власний сайт та медіаресурс на YouTube-платформі, що потребують окремого наукового вивчення та аналізу. Власне, у такому напрямі професійності повинна розвиватися пенітенціарна галузь.

Пам'ятаємо гіркий досвід наших предків недавньої історичної давності, коли в результаті дії Закону про «10 колосків», масових голодоморів та репресій, багато мільйонів людей були піддані тортурам у концтаборах. Згадаймо Гітлера з його фашистською нищівною політикою. За таких страхітливих умов, важливо не допустити «нових фабрик знущань», дегуманізації чи підготовки воєнних та тюремних злочинців, що часто зараз відбувається в умовах російсько-української війни та потребує особливої протидії з боку нового напрямку – кримінології війни. Окреслені міркування потребують пильної уваги з боку громадянського суспільства, наукової спільноти, щоб не допустити чого подібного в умовах нинішнього дня, адже, як відомо, релігійні війни, війна на етно-національно-ментальному ґрунті є найстрашнішою у світі.

Згадаймо одну із розповідей та історій життя браїлівського безрукого та сліпого поета Володимира Забаштанського (1940–2001), як він дивним чином потрапив до однієї з установ виконання покарань і провадив бесіди із засудженими, які ніяк не хотіли відпускати його. Тут згадуються слова великого Т. Г. Шевченка: «Ну що б, здавалося, слова... Слова та голос – більш нічого. А серце б'ється – ожива, Як їх почує!..».

Театри, мистецтво, музика, кіно, пісня, розмови та лекції з високопрофесійними людьми можуть кардинально переіменувати свідомість засудженого/в'язня. Однак, не можна забувати, головне, – можливостей Церкви Христової, справжньої/канонічної славної та православної і її таїнств Сповіді, Святого Причастя, які можуть дати істинну переімену свідомості засудженого та надію на спасіння безсмертної душі. Тут слід згадати розповідь одного зі співробітників колонії про історію покаяння «новокаховського канібала», а точніше – це історія покаяння засудженого до довічного позбавлення волі Костянтина-Давида, через якого покався херсонський людод, – Володимир Довгий, який помер у 2004 році у віці 43 роки у Херсонському СІЗО від серцевого нападу. У напрямку пенітенціарного покаяння поєднаного з покаранням слід особливо працювати. Найближчим часом мають побачити світ тези наукової доповіді І. В. Кріцака: «Якій бути кримінально-виконавчій політиці нинішнього дня?». Сьогодні активно розвивається такий напрям кримінології, як пенітологія, тобто пенітенціарна

кримінологія. Якщо ж його підкріпити справжніми знаннями про духовність, святість, православне старецтво, непохитну віру в Бога та гоніння на Церкву Христову, як Старозавітну, так і Новозавітну, у рамках кримінології, яку ми активно розвиваємо, – тоді безперечно буде про що сказати.

Вбачається, що майбутній шлях написання дисертаційних досліджень може закладатися не через формування відповідного плану роботи, а через загальне начитування матеріалу в результаті якого формуватимуться підрозділи й розділи дисертаційного дослідження, які виноситимуться на захист. Цей шлях дасть набагато більший ентузіазм, потенціал та швидкість, коли щоразу досліджуються нові щаблі, горизонти й галузі знань, чим можна зробити суттєвий внесок в досліджувану кримінально-виконавчу галузь.

На наше переконання, слід підписати меморандум про співпрацю ЗВО з установами виконання покарань, де активно залучати курсантів та студентів до відповідних поїздок, готувати лекції, мультимедійні презентації, щоб налагодити тісну роботу в аспекті виправлення та перевиховання. Дана політика соціальної допомоги, повинна активно висвітлюватися на сайтах і має бути однією зі складових кожного регіонального та загальнодержавного відомства. Відвідати установи покарань, побачити чим живуть кримінальні правопорушники/злочинці є надзвичайно важливим завданням.

Чому нинішня освіта такого низького рівня, а саме: часто пересічного школяра чи студента, випускника, сучасну молодь, що не запитай – вони нічого не знають, про що, власне, свідчать численні відеоролики в You-Tube чи Tik-Tok, а радянську людину, яке питання не поставиш, вона знає відповідь. Мотиваційним фактором для добросовісного навчання курсантських та студентських колективів може бути те, що засуджений знає набагато більше за нього. Тут можуть влаштовуватись конкурси знань з відповідною підготовкою. Лише щоденно працюючи та перечитуючи «тони наукового матеріалу» можна досягти необхідного, бажаного результату. У такий спосіб формується всесторонньо розвинена особистість вченого-дослідника, а тому він і професор/професіонал, адже орієнтується у найрізноманітніших галузях знань.

Слід постійно боротися і доказувати, що правоохоронець/правознавець повинен бути кращим за маргінала і «зłodія в законі» «япончика» за кличкою «професор» чи закоренілого корупціонера, що прагне постійної наживи. Саме тому, перспектива міждисциплінарного шляху наскільки важлива у пенітенціарній та кримінально-виконавчій сфері та й загалом у найрізноманітніших галузях знань. Вважаємо, що крилаті фрази, вислови видатних людей в установах відбування покарань можуть відіграти неабияку роль і значення. Їх доречно підбирати за спрямованістю сфери, яка найбільше цікава засудженому з релігійною/духовною спрямованістю. У цих процесах неабияку роль можуть відіграти курсантські та наукові колективи. Бачити живого злочинця перед

собою і читати про нього книгах – це дві великі різниці. Курсанти дуже хотіли б, хоч раз побувати в установах виконання покарань і побачити на власні очі злочинця, ознайомитись з морально-психологічним кліматом таких установ. Однак, за весь період навчання така можливість не часто з'являється. Тому, одним із напрямів кураторської роботи повинно бути відвідування пенітенціарних кримінально-виконавчих установ.

Скільки людей у всьому світі перебуває зараз у в'язницях? За словами знаного вітчизняного спеціаліста у галузі пенітенціарної політики України та світу, адвоката, експерта з пенітенціарних питань Д. Ягунова після скорочення під час пандемії COVID-19 кількість людей, які перебувають у в'язницях по всьому світу, знову почала зростати, досягнувши 11,5 мільйона осіб у 2022 році. Показники ув'язнення різняться в різних регіонах: за оцінками на 2022 рік, люди в Америці мають в чотири рази більше шансів опинитися у в'язниці, ніж ті, хто живе в Африці. Так, переповненість є нагальною проблемою для багатьох в'язниць. У 60 % країн світу, за якими є дані, в'язниці працюють на рівні або більш як 100 % від їхньої офіційної місткості. Викликає тривогу той факт, що кожна п'ята країна у світі використовує понад 150 % своєї національної місткості. Особливо страждають в'язниці в Африці та Америці, де понад три чверті країн, за якими є дані, повідомляють про переповненість в'язничних систем. Переважну більшість ув'язнених у всьому світі становлять чоловіки, на яких припадає майже 94 % ув'язнених, або 10,8 мільйона ув'язнених у 2022 році. На кінець того ж року у в'язницях перебувало 700 тис. жінок. Частка жінок серед усіх ув'язнених залишалася відносно стабільною в період з 2012 по 2022 рік, не перевищуючи 7% впродовж усього періоду¹.

За даними громадської організації «Захист в'язнів України», в Україні станом на початок 2023 р. за ґратами перебувало 42726 осіб, що свідчить про тенденцію системного скорочення кількості ув'язнених – у 2013 р. їх число становило 147112 осіб. Тобто фактично утримуваних у пенітенціарних установах стало менше майже в три з половиною рази. Також кожного року в Україні зменшується кількість установ виконання покарань, де перебувають ув'язнені. Це стається через те, що частина в'язниць розташована на тимчасово окупованих територіях, інша частина в стані консервації. Крім того, приміщення кількох виправних колоній продали на державних аукціонах. Станом на 24 лютого 2022 року в Державній кримінально-виконавчій службі України зареєстровано 109 діяльних установ виконання покарань².

Доречно звернутися до історичної ретроспективи. Станом на 1990 рік у пенітенціарних закладах утримувалося понад 116 тис. ув'язнених (225

¹ Ягунов Д. Кількість ув'язнених у світі та тенденції: фокус на реабілітацію. 20 липня 2024. URL: <https://yagunov.net/2024/07/20/unodc-global-prison-population-and-trends/>

² Федоров П. Підсудні, засуджені, ув'язнені, платники податків і трохи філософії / Захист в'язнів України. 2 червня 2023. URL: <https://ngoauu.org/pidsudni-zasudzheni-uvyazneni-platniki-podatktiv-i-troxi-filosofii%D1%97/>; Юдова-Романова К., Борко І., Матушко О. Особливості функціонування аматорських театрів у пенітенціарних установах: історіографічний дискурс. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Сценічне мистецтво*. 2024. № 1. Т. 7. С. 30.

ув'язнених на 100 тис. населення), у 1993 році – майже 130 тис. ув'язнених (248 ув'язнених на 100 тис. населення), у 1996 році – майже 204 тис. ув'язнених (398 ув'язнених на 100 тис. населення). Так, у 1998 році в Україні було зареєстровано майже 576 тис. злочинів, у 1999 році – майже 559 злочинів. Як наслідок, за даними другого World Prison Population List в'язничне населення України зросло у 1999 році – до 217 тис. ув'язнених (430 ув'язнених на 100 тис. населення)¹.

Розуміння особи злочинця з кримінологічних позицій немислиме без кримінально-виконавчої сфери. Варто погодитися з позицією С. А. Шалгунової, що «особа злочинця» – поняття умовне. Утім, «середньостатистичний злочинець» завжди буде необхідним суспільству з метою вироблення відповідних заходів запобігання. Практична та наукова значущість поняття особи злочинця полягає в тому, що воно дає можливість проводити класифікацію особи злочинця, розробляти методики вивчення особи злочинця, аналізувати злочинність та злочини, прогнозувати злочинну поведінку².

У цьому контексті варто зазначити думку вітчизняного вченого А. Ф. Зелінського, який вважає, що структура особи складається із чотирьох підструктур, відмінних одна від одної соціальною особистістю властивостей, як-от: спрямованість особи, тобто система настанов/диспозицій особи; підструктура досвіду (знання, уміння, навички, звички); сила й особливості перебігу інтелектуальних, вольових та емоційних процесів; біологічно зумовлені властивості – темперамент, задатки, здібності, обдарованості³.

Дещо іншу класифікацію наводить вітчизняний учений І. М. Даньшин. На думку вченого, ознаки особи, яка відбуває кримінальне покарання, варто класифікувати на такі групи: соціально-демографічні ознаки; особистісно-рольові властивості; соціально-психологічні якості; риси правової й моральної свідомості; психічні відхилення й аномалії; кримінально-правові ознаки; загальнозначущі позитивні людські якості⁴.

Доречно зауважити, що у понятійному апараті кримінально-виконавчого права України відсутня така категорія, як «кримінально-виконавча характеристика злочину». Вченими досліджуються питання кримінально-виконавчої характеристики таких об'єктів пізнання: покарання та окремі його види; засуджений, засуджений за конкретний вид злочинів чи до виду покарання, засуджений зі специфічними ознаками (психічні відхилення, стать, рівень злочинної кар'єри, рівень безпеки

¹ Ягунов Д. Українська пенітенціарна політика (1991–2020): узагальнення модуляцій та оцінка основних показників. URL: <https://www.yagunov.in.ua/%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0-%D0%BF%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0-%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0-1991/>

² Шалгунова С. А. Дослідження особи злочинця у кримінології. *Науковий вісник Юридичної академії Міністерства внутрішніх справ*. 2005. № 4 (24). С. 294.

³ Зелінский А. Ф. Криминология : Курс лекций. Харьков : Прапор, 1996. С. 72.

⁴ Курс лекций по криминологии / под ред. И. Н. Даньшина (Общая часть) и В. В. Голины (Особенная часть). Харьков : Одиссей, 2007. С. 60.

виправної колонії у якій особа відбуває покарання тощо); соціальні явища, що впливають на стан протиправної поведінки засуджених. Для подальшої розробки кримінально-правової характеристики злочину перспективним може бути використання складових кримінально-виконавчої характеристики покарання, за допомогою яких можна дослідити характерні ознаки покарання. З'ясування таких ознак дозволить у подальшому їх використати для формування оптимальної структури кримінально-правової характеристики злочину¹.

Слід наголосити, що особа злочинця у соціальному та духовно-ціннісному значенні має свої особливості. Подібно, як все відбувається у природі чи тваринному світі, так і в житті людини. Визначні педагоги, представники психолого-педагогічної школи, зокрема знана професор ХНУВС В. О. Тюріна під час читання лекцій в ад'юнктурі/аспірантурі завжди наголошувала, що ми недалеко відійшли від «братів наших менших». Тому слід уважно приглядатися/стежити, як влаштована їхня поведінка та ієрархія, особливо що стосується тваринного світу. Господь створив усяку тварь, яка покликана служити людині у яких, до речі, також є душа. Нам є чого повчитися щодо вибудовування «державницьких» відносин у мурах і бджіл. Тут слід сказати, що коли людина живе високодуховним життям у неї з'являються відчуття, своєрідна дихотомія чи в результаті одкровенень/сновидінь, коли вона знає, що відбуватиметься завтра чи в майбутті. Ми бачимо, як тваринний світ задовго до небезпеки інтуїтивно відчуває її, і такі процеси не пояснюються наукою. І, всі ці рівні пізнання дає благочестивість життя та високі духоносні рівні молитовних стоянь. Ще багато всього іншого нам важливо знати й вчитись від природи (за академіком О. М. Костенком). Тварина лише народжується, а добрий господар уже може передбачити її характер і підкаже майбутньому власнику, кого йому вибирати. Щось подібне відбувається і в людських колективах. Досвідчені лікарі, матері та соціум можуть визначити характер новонародженого, його програмну/доленосну ціль (лікар, священник). Неабияке значення тут мають родові лінії та родові гріхи, знання родословної батьків, дідів і прадідів, як вони жили і як завершили земний шлях. Тому книга людських доль у вивченні портрета особи злочинця займає особливе значення для багатьох досліджень у рамках регіоналістики. Бачення детермінантного складу у поведінці та житті кожного, з позицій кримінолога є неабияк важливим. Звідси, створення відповідних регіональних та загальнодержавних кримінологічних центрів з позицій родового древа можуть формувати унікальну родову складову кожного родоводу. Не даремно Євангеліє від Матвія, перше із четвероевангелій розпочинається із родословної Ісусу Христа. Євангеліє – це аптека від усіх хвороб, говорять святі отці. Тому про такий аспект вивчення особи злочинця слід також міркувати, адже у характеристиці роду чи

¹ Артюхова В. Категорія "кримінально-виконавча характеристика" у кримінально-виконавчому праві України. *Юридичний вісник*. 2024. № 1. С. 26.

окремої особистості міститимуться справжні дані про неї. Сьогодні сфера характеристики про людину починаючи від школи зведена нанівець. Однак під грифом ДСК, можна вести справжні характеристики й дані про її особливості, нахили, що згодом допоможе бачити психотип особистості. Вміння бачити людину, як прочитану книгу дається у процесі багатьох пізнань та життєвого досвіду. Водночас, до останнього боротися за кожного, особливо на молитовних рівнях, подібно як у євангельській притчі, коли Пастир Добрий залишає 99 овець і шукає одну, яка загубилася (Лк. 15:5–6). Тоді тисячі ангелів радіють за таку душу. Звідси, діагностична та прогностична функції кримінології мають важливе значення за сучасних умов у вивченні портрета особи злочинця.

Навчаючи виховуй, а виховуючи – навчай. Труд і молитва – два крила, що ведуть до справжнього виправлення та перевиховання засудженого. Основною метою покарання є не лише кара, але і виправлення засудженого, а стати на шлях виправлення йому може допомогти саме отримання освіти, завдяки чому засуджений переосмислює життєві цінності, стає самостійною та самодостатньою особистістю. Розглядаючи мету виправлення засуджених, варто зазначити, що у кримінально-правовій науці мають місце спроби надати терміну «виправлення» подвійного значення – моральне виправлення та юридичне виправлення¹.

Соціально-реабілітаційна допомога засудженим до позбавлення волі та звільненим від покарання пов'язана з проявом гуманізму до таких осіб і з попередженням з їх боку нових кримінальних правопорушень. Відповідно до міжнародних стандартів щодо поводження з ув'язненими цими питаннями займаються соціальні працівники, які відповідають за підтримку контактів засуджених із зовнішнім світом та їх покращення. У тюрмах розвинених країн цим працівникам відводиться провідне місце в організації процесу реабілітації засуджених, що повинно запроваджуватись і в національній кримінально-виконавчій системі, забезпечивши їх взаємодію зі співробітниками офісів пробації та установ виконання покарань². Як вважає І. С. Яковець, виконання покарання в умовах відкритого суспільства є більш ефективним порівняно з тюремним ув'язненням та веде надалі до вищого рівня безпеки в суспільстві, ... попереджає рецидивну злочинність та сприяє створенню більш сприятливого суспільства для всіх громадян³.

Нині у всьому світі цінується саме кваліфікований труд. Відтак, засуджені, які мають відповідну освіту значно легше проходять процес ресоціалізації та знаходять себе після залишення ними пенітенціарних установ, адже особи, які не мають освіти, як правило, залучаються до

¹ Петренко Р. І. Освіта засуджених у пенітенціарних закладах як основний засіб їх виправлення та ресоціалізації. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах*. 2022. № 81. С. 67.

² Пономарьов О. Особливості відображення міжнародних стандартів щодо поводження із ув'язненими в сучасній кримінально-виконавчій політиці України. *Юридичний вісник*. 2024. № 2. С. 104.

³ Яковець І. С. Досвід виконання кримінальних покарань Королівства Норвегія та доцільність його впровадження в Україні. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2013. Вип. 60. С. 365.

сезонних робіт, що призводить до браку коштів та відсутності соціальних контактів¹.

У 1927 р. А. С. Макаренка було призначено начальником трудової колонії ім. Ф. Дзержинського для неповнолітніх злочинців і безпритульних (м. Харків). Саме тут розпочалася розробка стратегії й тактики соціалізації, профорієнтації, виховання й освіти дітей, які опинилися в драматичних життєвих обставинах: виховання в колективі й через колектив – центральна ідея його педагогічної системи. За його думкою, впливати на особистість можна, впливаючи на колектив, членом якого є ця особистість. Цей принцип він називав «принципом паралельної дії». Основним законом колективу Макаренко вважав «закон руху колективу»: колектив завжди повинен жити напруженим життям, прагненням до певної мети. Це положення-принцип він називав «системою перспективних ліній»². До речі у науково-методичному посібнику: «Пенітенціарна педагогіка» за редакторством С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова (2011) розкриваються окремі аспекти методик А. С. Макаренка, які потребують окремого наукового розроблення³.

Для соціальної адаптації звільнених з установ виконання покарань необхідно, зокрема, створити у всіх регіонах дієві центри соціальної адаптації таких осіб, розрахованих на необхідну кількість клієнтів і забезпечених фахівцями необхідної компетенції; ввести у практику квотування на підприємствах робочих місць для таких осіб з урахуванням їх наявної спеціальності та кваліфікації тощо⁴. Доречно звернути увагу на главу 18 «Праця засуджених до позбавлення волі», стаття 118 «Залучення засуджених до позбавлення волі до суспільно корисної праці»: *«Засуджені до позбавлення волі мають право працювати. Праця здійснюється на добровільній основі на підставі договору цивільно-правового характеру або трудового договору, який укладається між засудженим та фізичною особою – підприємцем або юридичною особою, для яких засуджені здійснюють виконання робіт чи надання послуг»*⁵.

Вважаємо, що в частині першій статті 118 право на працю, відповідно до національних традиційно-звичаєвих форм слід замінити на обов'язок. Слід зачепити досить важливу тему корупції у кримінально-виконавчій та військовій, поліцейській сфері, особливо що стосується харчування ув'язнених чи курсантів ЗВО. Обкрадання військового прирівнюється до обкрадання в'язня, адже він і так обмежений багато в чому. Використання ув'язнених у якості безоплатної робочої сили з боку недобросовісного персоналу колонії є не лише проявом корупції, але й порушенням

¹ Спільник С. І. Взаємодія пенітенціарної та освітньої систем в контексті профілактики злочинності. *Держава та регіони. Серія : Право*. 2021. № 3. С. 128.

² Пенітенціарна педагогіка : наук.-метод. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова ; Держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка». Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2011. С. 9–10.

³ Там само.

⁴ Пономарьов О. Особливості відображення міжнародних стандартів щодо поводження із ув'язненими в сучасній кримінально-виконавчій політиці України. *Юридичний вісник*. 2024. № 2. С. 104.

⁵ Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text>.

моральних та духовних вимог й заборон.

Деякі положення Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод щодо заборони катувань та свободи совісті, які особливо важливі в умовах нинішньої російсько-української війни.

Актуалізуємо в умовах нинішньої російсько-української війни найбільш важливі положення із Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод, яка була ратифікована Україною у 1997 році, зокрема: «Стаття 3. Заборона катування. Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поведженню або покаранню»; «Стаття 6. Право на справедливий суд. 2. Кожен, кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доти, доки його вину не буде доведено в законному порядку»; «Стаття 9. Свобода думки, совісті і релігії. 1. Кожен має право на свободу думки, совісті та релігії; це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання, а також свободу сповідувати свою релігію або переконання під час богослужіння, навчання, виконання та дотримання релігійної практики і ритуальних обрядів як одноособово, так і спільно з іншими, як прилюдно, так і приватно. 2. Свобода сповідувати свою релігію або переконання підлягає лише таким обмеженням, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах громадської безпеки, для охорони публічного порядку, здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб»¹.

Зобов'язання держави за статтею 1 Конвенції щодо забезпечення кожному, хто перебуває під її юрисдикцією, прав і свобод, визначених у Конвенції, взяте в поєднанні зі статтею 3 Конвенції, *вимагає* від держави вжиття заходів, спрямованих на забезпечення того, щоб особи, які перебувають під її юрисдикцією, *не були піддані* катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поведженню, у тому числі поганому поведженню з боку приватних осіб. Це позитивне зобов'язання щодо захисту слід тлумачити так, щоб *не покласти* на органи влади надмірний тягар, зокрема пам'ятаючи про непередбачуваність людської поведінки й оперативних варіантів, які повинні бути зроблені з погляду пріоритетів і ресурсів. Відповідно, *не кожен ризик* поганого поведження може тягти за собою вимогу за Конвенцією вжиття державними органами заходів для запобігання реалізації такої загрози. Разом із тим необхідні заходи повинні як мінімум надавати *ефективний захист*, зокрема дітей та інших вразливих осіб, і повинні включати розумні кроки для *запобігання* поганому поведженню, про яке органи влади знали або повинні були знати².

Тема обговорення проблеми катування в психіатрії є актуальною,

¹ Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини) : Закон України від 17.07.1997 р. № 475/97-ВР // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 24.12.2024).

² Prevention of Torture. Standards. Case Law. News. Trends. Opinions. Research. «Đorđević v. Croatia», p. 138; «O'Keeffe v. Ireland» [GC], p. 144 URL: https://www.cpt-echr.com/article-3-of-the-convention-general-provisions/#_ftn38

адже у світі залишається невикоріненим підхід до лікування осіб з психічними розладами, які скоїли суспільно небезпечні діяння, із застосуванням більш суворого режиму, ніж у деяких виправних колоніях. Серед застосованих методів за неналежну, на думку персоналу, поведінку – фізичне та хімічне гамування (ін'єкції аміназину, прив'язування до ліжка, вдягання гамівної сорочки). Перебування тривалий час у таких закладах позбавляє людину індивідуальності та ідентичності. Каткування в психіатрії набуває різних форм – від поміщення в одному приміщенні людей з різними діагнозами та формами перебігу хвороб, що призводить до випадків жорстокого поводження між пацієнтами, до неправомірного застосування електросудомної терапії. Важливість обговорення проблеми полягає у необхідності викоренення таких практик, які не мають жодного відношення до лікувального процесу, натомість призводять до порушення прав людини на захист від катувань. *(Сергій Шум, лікар-психіатр, кандидат медичних наук)*¹.

Вся історія людства – це історія війн і насильства. На жаль, сучасна епоха, попри стрімкий технологічний прогрес, не продемонструвала, що людське життя і гідність є головними цінностями. Після чергового вторгнення російських загарбників до України ми стали свідками нового сплеску насилля і хвилі найбільш безжальних катувань українських військових та цивільних російськими солдатами та найманцями. Світ має знати про злочини окупантів, тому збір інформації й фіксація фактів насилля має велике значення для майбутніх судових процесів, публічного засудження і справедливого покарання. *(Олена Чальцева, доктор політичних наук, професор)*².

Щодо необхідності реформування пенітенціарної системи України. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р схвалено Стратегію реформування пенітенціарної системи на період до 2026 р. (далі – Стратегія) та затверджено операційний план її реалізації протягом 2022–2024 рр.³ За словами Д. В. Колодчина⁴ сучасні нормативно-правові акти стратегічного планування у сфері реформування пенітенціарної системи України (зокрема Стратегія реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 р. № 1153-р) орієнтовані на необхідність запровадження комплексних довгострокових змін відповідно до стандартів Ради Європи⁵.

¹ Партнери, експерти та спікери. Запобігання катуванням. URL: <https://www.cpt-echr.com/partners-experts-and-speakers/>

² Там само

³ Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022–2024 роках : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#Text>.

⁴ Колодчин Д. В. Класифікація засуджених як засіб запобігання злочинності в пенітенціарній сфері зарубіжних країн. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 2. С. 316–321.

⁵ Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та

Р. Ю. Завітневич наголошує, що першочерговими пріоритетними напрямками Стратегії визначено наступні: - забезпечення засуджених та осіб узятих під варту належними умовами тримання; - створення дієвого механізму запобігання та протидії катуванням, жорстокому, що принижує людську гідність поводженню чи покаранню; забезпечення належного рівня медичного обслуговування в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах; пріоритетність у застосуванні покарань та запобіжних заходів без ізоляції від суспільства; удосконалення інструментів і методів виправлення й ресоціалізації засуджених; забезпечення належного рівня безпеки в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах; створення ефективної моделі підготовки персоналу органів і установ кримінально-виконавчої системи; подальша цифровізація пенітенціарної системи¹.

Історичний аналіз становлення і розвитку пенітенціарної системи нашої держави, засвідчує наслідування сучасною Україною радянської моделі поводження із в'язнями побудовану на авторитарності й тоталітаризмі. Повага до людської гідності є однією з ключових цінностей ЄС. В оновленій редакції Європейських пенітенціарних правил від 01.07.2020 наголошується на необхідності забезпечення належних умов утримання ув'язнених, не порушуючи при цьому людської гідності².

Частина I Європейських пенітенціарних правил визначає основоположні принципи для побудови цивілізованої пенітенціарної системи: - дотримання прав людини для всіх осіб позбавлених волі; - збереження усіх прав особи, окрім позбавлених за рішенням суду; - накладені на осіб до позбавлення волі обмеження, повинні бути мінімально необхідними та відповідати тій обґрунтованій меті, з якої вони накладалися; - нестача ресурсів не може бути виправданням для утримання ув'язнених в умовах, які порушують права людини; - перебування осіб у місцях позбавлення волі має бути максимально наближеним до позитивних аспектів життя у суспільстві; - утримання осіб позбавлених волі під вартою має відбуватись в умовах сприяння їх поверненню до суспільства; - необхідність залучення зовнішніх соціальних служб та громадськості для розв'язання питань в'язничного життя; - забезпечення належної професійної підготовки та набору персоналу пенітенціарних установ для надання їм можливості підтримувати високі стандарти у поводженні з ув'язненими; - проведення регулярної інспекції всіх пенітенціарних установ державними органами³.

затвердження операційного плану її реалізації у 2022–2024 роках : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#Text>

¹ Завітневич Р. Ю. Основні вектори реформування пенітенціарної системи України у світлі євроінтеграційних процесів: ретроспективний погляд. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2024. Вип. 82(3). С. 12.

² Recommendation Rec(2006)2-rev of the Committee of Ministers to member States on the European Prison Rules (Adopted by the Committee of Ministers on 11 January 2006, at the 952nd meeting of the Ministers' Deputies and revised and amended by the Committee of Ministers on 1 July 2020 at the 1380th meeting of the Ministers' Deputies). URL: <https://rm.coe.int/09000016809ee581> (дата звернення: 12.04.2024).

³ Завітневич Р. Ю. Окремі аспекти становлення пенітенціарної системи України в умовах

Нормативно-правові акти визначені у Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року. Так, розділ III «Нормативно-правові акти, що діють у відповідній сфері», говориться, що Стратегія ґрунтується на таких документах як: - Загальна декларація прав людини, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р.; - Основні принципи поводження з в'язнями, прийняті Генеральною Асамблеєю ООН 14 грудня 1990 р.; - Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1984 р.; - Мінімальні стандартні правила ООН щодо поводження із в'язнями, прийняті Генеральною Асамблеєю ООН 17 грудня 2015 р.; - Мінімальні стандартні правила ООН стосовно заходів, не пов'язаних із тюремним ув'язненням (Токійські правила), прийняті Генеральною Асамблеєю ООН 14 грудня 1990 р.; - Правила ООН стосовно поводження з ув'язненими жінками і засобів покарання для жінок-правопорушниць без позбавлення їх свободи (Бангкокські правила), прийняті Генеральною Асамблеєю ООН 21 грудня 2010 р.; - Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод; - Європейські пенітенціарні правила (Рекомендація № R (2006) 2), ухвалені Комітетом міністрів Ради Європи 11 січня 2006 р. на 952-й зустрічі заступників Міністрів; - Правила Ради Європи про пробацію (Рекомендація CM/Rec (2010) 1), ухвалені Комітетом міністрів Ради Європи 20 січня 2010 р. на 105-му засіданні заступників Міністрів; - Рекомендація CM/Rec (2017) 3 щодо громадських санкцій та заходів, ухвалена Комітетом міністрів Ради Європи 22 березня 2017 р. на 1282-му засіданні заступників Міністрів; - Європейський кодекс етики працівників пенітенціарних закладів, ухвалений Комітетом міністрів Ради Європи 12 липня 2012 р.; - Указ Президента України від 24 лютого 2021 р. № 72 «Про річні національні програми під егідою Комісії Україна - НАТО»; - Національна стратегія у сфері прав людини, затверджена Указом Президента України від 24 березня 2021 р. № 119; - Програма діяльності Кабінету Міністрів України, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 12 червня 2020 р. № 471 (Офіційний вісник України, 2020 р., № 50, ст. 1571); - Керівні принципи щодо набору, добору, освіти, професійної підготовки та підвищення кваліфікації працівників пенітенціарних установ та пробації, ухвалені на 76-му пленарному засіданні Європейського комітету з проблем злочинності (CDPC) від 25 квітня 2019 року¹.

Державна пенітенціарна політика у сфері виконання кримінальних покарань, як важливий напрям наукових досліджень. Пенітенціарна система (від лат roenitentia – розкаяння) – державний інститут, який відає виконанням кримінальних покарань, накладених на

євроінтеграції // Пенітенціарна система у глобальному вимірі : матеріали III Міжнар. пенітенціарного форуму (м. Київ, 3 лист. 2023). Львів-Торунь: Liha-Pres, 2023. С. 66–68.

¹ Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022–2024 роках : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#Text>.

громадян відповідно до Закону. Вона забезпечує виконання покарання у вигляді: позбавлення волі, обмеження волі, утримання останніх із моменту взяття під варту до суду та покарань, не пов'язаних із позбавленням волі (таких як виправні роботи, громадські роботи, позбавлення права обіймати посади або займатися діяльністю на певний строк), а також нагляд за особами, яких на підставі ст. 75 КК України звільнено від відбування покарання з випробуванням іспитовим строком на певний термін¹.

Класичною науковою працею, яка не старіє у десятиліттях та залишає найкращий слід на душі та серці читача є наукова стаття наших вчителів, сила слова яких особлива Р. А. Калюжного, В. К. Шкарупи, Г. Г. Горобця: «Пенітенціарна політика (історико-правовий огляд виникнення і розвитку)»². У цій праці говориться, що Монтеस्क'є надавав великого значення у формуванні позитивного права і форм правління держави географічним факторам/особливо клімату. Жаркий клімат, вважав він, породжує лінощі й пристрасті, вбиває громадянські доблесті і є причиною деспотичного правління. Така позиція дала підставу вважати Монтеस्क'є одним із засновників т.з. географічної школи в соціології. Однак найважливіше значення Монтеस्क'є надавав політичним факторам і перш за все – формі правління. Головною темою книги «Про дух законів» з'явилася проблема розумного державного устрою і його організація³. Або інше висловлювання: «Ще при житті Ч. Беккарія, його шедевр, увійшов до скарбниці європейської культури, збезсмертивши свого двадцятишестирічного автора і закріпивши за ним почесний титул «апостола людяності»»⁴.

Суттєвим є внесок Д. Ягунова у розвиток пенітенціарної політики, зокрема слід звати такі його праці: «Пенітенціарна політика як складова соціального контролю»⁵, яка фрагментарно досліджена нами. Майже 700 сторінок монографії потребує детального перечитування. Однак поверхнева пробіжка «по діагоналі» наукового матеріалу все ж, дозволила побачити деякі її аспекти та сторони. Акцентується на розробленні соціального контролю у кримінально виконавчих установах. Порушуються питання девіантності, субкультури засуджених, бібліотерапії, свободи й несвободи, приватного і публічного, пробації та ресоціалізації, електронного моніторингу, превенції, а також якою повинна бути в'язниця за нинішніх умов і як змінити психологію в'язня до кращого. Важливими також є питання персоналу засуджених на прикладі «стенфордського в'язничного експерименту», або «дослідження Зімбардо». Приділяється неабияка увага

¹ Пенітенціарна система. Вікіпедія. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%B5%D0%BC%D0%B0; Балдинюк О. Соціальна робота в закладах пенітенціарної системи. *Вісник*. 2021. Вип. 3. С. 12.

² Калюжний Р. А., Шкарупа В. К., Горобець Г. Г. Пенітенціарна політика (історико-правовий огляд виникнення і розвитку). *Проблеми пенітенціарної теорії і практики*. 1996. № 1. С. 61.

³ Там само. С. 60.

⁴ Там само. С. 61.

⁵ Ягунов Д. Пенітенціарна політика як складова соціального контролю: монографія. Одеса : Фенікс, 2020. 674 с.

працям закордонних дослідників, зокрема М. Фуко, Н. Крісті. Залучений широкий пласт зарубіжних джерел, особливо щодо висвітлення діяльності пенітенціарних установ окремих країн. Однак, час не залишається на місці. Пройшло майже 5 років після виходу у світ монографії Д. Ягунова. Нами пропонується змістити акценти на вітчизняну/національну складову наукометрії при написанні фахових наукових статей та монографій. Можливо тут вийде добротний науковий продукт, що заслуговуватиме уваги читача. Слід також згадати про такі наукові праці вченого, як «Пенітенціарна політика в добу глобалізації: «приватне» versus «публічне» (сучасний стан в'язничної приватизації)»¹, «Українська пенітенціарна політика (1991–2020): узагальнення модуляцій та оцінка основних показників»².

Автори підручника «Кримінально-виконавче право України» за загальною редакцією Є. Ю. Бараша зазначають, що провідне місце кримінально-правової політики визначається тим, що решта елементів політики у сфері боротьби зі злочинністю (кримінально-процесуальна, кримінально-виконавча та кримінологічна сфери політики) перебувають з нею у прямій залежності (підпорядкуванні), а за відсутності кримінально-правової політики вони ставали б безпредметними³. Вчені також наголошують, що формування кримінально-виконавчої політики, основу якої складає врегулювання правовідносин, що виникають у сфері виконання покарань, є залежним від кримінально-правової галузі політичної діяльності, адже для визначення змісту та спрямованості кримінально-виконавчої політики вирішальне значення має підхід держави до розуміння суті покарання, його мети, системи й видів покарання, підстав та умов звільнення від його відбування й інших суміжних питань, що складають невіддільну частину української кримінально-правової політики⁴.

В теорії кримінально-виконавчого права є різні та подеколи полярні позиції щодо визначення сутності кримінально-виконавчої політики як невід'ємного кримінально-виконавчої дійсності нашої держави. Позаяк це відбувається враховуючи виключну теоретичність досліджуваної категорії.

¹ Пенітенціарна політика в добу глобалізації: «приватне» versus «публічне» (сучасний стан в'язничної приватизації). URL: <https://www.yagunov.in.ua/%D0%BF%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0-%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0-%D0%B2-%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D1%83-%D0%B3%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0%B0%D0%BB/>

² Ягунов Д. Українська пенітенціарна політика (1991–2020): узагальнення модуляцій та оцінка основних показників. URL: <https://www.yagunov.in.ua/%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0-%D0%BF%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0-%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0-1991/>

³ Кримінально-виконавче право України : підручник : Т. 1. (у 2-х т.) / [Музика А. А., Конопельський В. Я., Письменський Є. О та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Є. Ю. Бараш. Київ : Нац. акад. внутр. справ, ФОП Кандиба Т. П., 2018. 364 с.

⁴ Там само.

Звідси, окремі науковці пропонують альтернативні категорії для визначення кримінально-виконавчої політики нашої держави, наприклад визначення «пенітенціарна політика». Так, словосполучення пенітенціарна політика не слід сприймати як тотожне до кримінально-виконавчої політики держави, адже пенітенціарна складова фокусує сприйняття політики лише навколо процесу виконання й відбування покарань в місцях позбавлення волі, що, відповідно, звужує реальний механізм правового впливу національної кримінально-виконавчої політики. Крім цього аналіз зв'язку кримінально-правової та кримінально-виконавчої політик свідчить про автономію останньої, враховуючи спектр правовідносин на врегулювання яких вона впливає¹.

Своєю С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова наголошують, що у сучасній науковій літературі поки що існують різні підходи до трактування самого поняття «політика». Тому проблеми пенітенціарної політики України розпочинаються з елементарного – відсутності в сучасній українській науці і соціальній практиці адекватного уявлення щодо поняття і сутності пенітенціарної політики як соціально-правового явища. На побутовому рівні поняття «пенітенціарна політика» вживається як синонім, яким визначається будь-яка державно-правова діяльність у сфері виконання кримінального покарання у вигляді позбавлення волі. Але така трактовка поняття «пенітенціарна політика» створює перекручене уявлення щодо сутності цього явища і, як наслідок, може завести проблему розбудови пенітенціарної системи України в глухий кут².

Те, що пропонують вчені пенітенціаристи побудувати в Україні пенітенціарну систему нового типу обмежується ними загальновідомими істинами, а тому, це ймовірніше гіпотеза про трансформацію кримінально-виконавчої системи України в пенітенціарну, ніж сам процес трансформації. Не поділяючи наукові позиції однієї та іншої сторони вітчизняних вчених, наукова школа «Інтелект» професора І. Богатирьова протягом останніх п'яти років пропонує реальні шляхи трансформації кримінально-виконавчої системи у пенітенціарну. Зокрема, це науково теоретичне її обґрунтування; розробка сучасної нормативно-правової бази; експериментальне забезпечення функціонування кримінально-виконавчої системи тощо³.

У ст. 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» говориться, що державна кримінально-виконавча служба України відповідно до закону здійснює правозастосовні та правоохоронні функції й складається з центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, його територіальних

¹ Пилипенко Д. О. Сутнісні аспекти кримінально-виконавчої політики України. *Центральноукраїнський вісник права та публічного управління*. 2023. Вип. 1. С. 48.

² Пенітенціарна педагогіка : наук.-метод. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова ; Держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка». Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2011. С. 84.

³ Богатирьов І. Г. Вплив війни в Україні на трансформаційні процеси переходу кримінально-виконавчої системи України в пенітенціарну систему. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 3. С. 9.

органів управління, кримінально-виконавчої інспекції, установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, воєнізованих формувань, навчальних закладів, закладів охорони здоров'я, підприємств установ виконання покарань, інших підприємств, установ і організацій, створених для забезпечення виконання завдань Державної кримінально-виконавчої служби України¹.

З наших міркувань слід відзначити, що шляхом перечитування на написання багатьох наукових праць вдається формувати пенітенціарну доктрину, що як результат стане запорукою державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, яка потребує своєї докорінної модернізації за участі громадянського суспільства та духовно-ціннісних прерогатив. Ніщо так не спонукає робити добро, як релігія, адже вона дає справжню переміну свідомості. Не даремно суттєво зменшити пенітенціарний рецидив можна за допомогою двох факторів: сім'ї та релігії. До речі, ми говоримо про державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, яка часто згадується у Законі України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України». А можливо варто говорити про громадянську політику у сфері виконання кримінальних покарань за участі широкого спектра інститутів громадянського суспільства та окремого громадянина шляхом популяризації добродійницької діяльності за допомогою Tik-Tok, YouTube-платформ тощо. Отож наголошуємо, що стимулом багатьох реформ у пенітенціарній сфері та ефективного розроблення і реалізації кримінально-виконавчої політики може бути релігія.

Щодо забезпечення професійними кадрами пенітенціарної системи України. В українському суспільстві існує досить хибна думка про те, що працювати в пенітенціарній системі може хто завгодно, і для належного виконання обов'язків за посадою в пенітенціарній системі України після вступу на службу до ДКВС України достатньо пройти спеціальне навчання впродовж декількох місяців. Можливо, для первинної підготовки осіб рядового і молодшого начальницького складу ДКВС України, які виконують функції, пов'язані переважно лише з наглядом та охороною засуджених, цього вистачить, проте, в більшості європейських держав навіть дану категорію персоналу готують упродовж мінімум 2-х років².

Ю. М. Петровська, В. Ф. Пузирний наголошують, що впродовж тривалого проміжку часу на території сучасної України існувала проблема неосвіченості персоналу, який працював в установах виконання покарань. З метою забезпечення набуття необхідних знань і умінь пенітенціарним персоналом на території сучасної України постійно здійснювався пошук ефективної моделі професійної підготовки персоналу пенітенціарної

¹ Про Державну кримінально-виконавчу службу України : Закон України вид 23.06.2005 р. № 2713-IV // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15#Text>.

² Петровська Ю. М., Пузирний В. Ф. Формування ефективної моделі підготовки персоналу пенітенціарної системи України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 4. С. 428.

системи. Що, є характерним для пенітенціарної системи України й досі, навіть в умовах правового режиму воєнного стану. Формування ефективної моделі підготовки персоналу пенітенціарної системи сприяє створенню безпечного, професійного та гуманного середовища в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах, що в кінцевому результаті підвищує якість виконання покарань та забезпечує дотримання прав людини. Окрім того, ефективна підготовка персоналу сприяє підвищенню довіри суспільства до пенітенціарної системи. Високий рівень професіоналізму та етики у роботі з ув'язненими покращує імідж пенітенціарних установ і зменшує кількість скарг та конфліктів. Нині на виконання однієї з основних цілей «Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року»¹ забезпечено комплексну перманентну підготовку всіх категорій посадових осіб, які проходять службу в органах, установах виконання покарань, слідчих ізоляторах, таборах для тримання військовополонених та закладах вищої освіти зі специфічними умовами навчання ДКВС України. Водночас, до основних напрямів удосконалення моделі підготовки персоналу пенітенціарної системи України слід віднести: удосконалення системи добору, адже від добору персоналу залежить кадровий потенціал ДКВС України, зокрема оновлення передбаченої системи вимог, що висуваються до кандидатів на службу в пенітенціарну систему України, а також акцентуація уваги на необхідності впровадження сучасних технологій для здійснення добору персоналу; удосконалення чинного законодавства, що забезпечує підготовку пенітенціарного персоналу; розроблення навчальних програм для пенітенціарного персоналу з урахуванням вимог сьогодення, зокрема необхідності виправлення осіб, які засуджені в умовах правового режиму воєнного стану за злочини проти основ національної безпеки, а також роботи з військовополоненими².

Про стилі керівництва в системі виконання покарань. Загалом, якщо говорити про основні стилі керівництва в системі виконання покарань, то на сучасному етапі функціонування системи ДКВС України всі вони повинні відповідати європейському типу управління³.

Як справедливо зазначає С. В. Зливко, європейський тип управління передбачає посилення акценту на відкритості системи виконання покарань до громадського моніторингу, застосуванні ресоціалізації через систему психолого-корекційного соціального впливу як у пенітенціарних установах, так і в системі пробації, побудові виробництва та заохоченні підприємництва в установах на основі відкритої ринкової економіки, а не адміністративно-командного типу господарювання. Ці позиції вимагають

¹ Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022–2024 роках : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#Text>.

² Петровська Ю. М., Пузирний В. Ф. Формування ефективної моделі підготовки персоналу пенітенціарної системи України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 4. С. 431.

³ Пузирний В. Ф. Основні стилі управління керівника в системі Державної кримінально-виконавчої служби України. *Правові новели*. 2019. № 8. С. 128.

від керівника системи (установи, органу) готовність співпрацювати із громадянським суспільством, місцевими територіальними громадами, місцевим самоврядуванням і бізнесовим середовищем, готовність будувати відносини із засудженими та їхніми соціальними контактерами на правових засадах, розумінні завдань виконання покарань, повазі до прав людини¹.

Досліджуючи основні стилі управління керівника в системі ДКВС України, В. Ф. Пузирний наголошує, що оптимальним стилем управління в цій системі є поєднання окремих засад авторитаризму та демократизму. Зокрема, оптимальним є такий баланс: поєднання чітко сформульованих завдань, а також авторитарно організований контроль за їхнім виконанням, поєднаний із демократизмом під час реалізації заходів з їхнього виконання. Тобто керівник визначає стратегію розвитку, заходи досягнення цілей, натомість надає певний вибір поведінки їхнім виконавцям².

Театр у виправленні та перевихованні засуджених. Вплив – це складне соціальне явище, що не має остаточного визначення в будь-яких галузях людського знання³. Традиційно вважається, що один із найбільш поширених варіантів цього поняття полягає в тому, що вплив – це використання конкретних засобів, за допомогою яких можна вносити зміни в поведінку конкретної особи (осіб)⁴. Слово «виховний» словники визначають як такий, що належить до виховання, призначений для виховання, справляє благотворний вплив, сприяє вихованню⁵. Виховний вплив на засуджених – це сукупність неоднорідних заходів, які спрямовані на досягнення єдиної мети, якою є виправлення та ресоціалізація засуджених⁶.

За словами К. Юдова-Романова, І. Борко, О. Матушко, аналіз закордонних досліджень і публікацій свідчить, що театр у в'язницях розглядається в контексті боротьби з расизмом, системою пригноблення та іншими формами соціальної нерівності, що свідчить про різноманітність тематики досліджень і вказує на потенціал театральних програм для підтримки прав людини й створення простору для вираження в'язнів. У виявлених джерелах стверджується, що театральні практики

¹ Зливко С. В. Адміністративно-правове забезпечення діяльності керівників органів і установ виконання покарань в Україні : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» ; Університет Державної фіскальної служби України. Ірпінь, 2019. С. 17.

² Пузирний В. Ф. Основні стилі управління керівника в системі Державної кримінально-виконавчої служби України. *Правові новели*. 2019. № 8. С. 129.

³ Тлумачний словник сучасної української мови / за ред. В.С. Калашиника. 2-ге вид., випр. і доп. Харків : Прапор, 2005. С. 148.

⁴ Стрельцов Є. Л. Заходи кримінально-правового впливу в умовах трансформації держава і права. Заходи кримінально-правового впливу: проблеми нормативної регламентації та ефективності застосування : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. Одеса, 2014. С. 216. URL: https://www.researchgate.net/publication/350932767_measures_of_educational_influence_in_the_criminal_executive_law_of_Ukraine.

⁵ Тлумачний словник сучасної української мови / за ред. В.С. Калашиника. Харків : Балкао-книга, 2009. 960 с.

⁶ Савченко О.В. Щодо співвідношення понять «виховний вплив» та «соціально-виховна робота» в кримінально-виконавчому законодавстві України. *Трибуна молодого вченого: юридичний вісник*. 2014. № 6. С. 394.

можуть сприяти проявам емпатії серед ув'язнених учасників, що позитивно впливає на спілкування та взаємодії у в'язниці й покращує психологічний стан в'язнів. Так, в Україні відсутні сучасні наукові праці, спрямовані на вивчення діяльності та ролі театрів у пенітенціарних установах. Важливим є потенціал використання досвіду Медвеж'єгорського та Соловецького театрів, у яких свого часу працював Лесь Курбас, для подальших досліджень у цій царині. Вчені наголошують на широких можливостях театральної діяльності у в'язницях. Такі програми можуть не лише сприяти подальшій соціальній адаптації в'язнів у посткарценому періоді, а й впливати на гуманізацію самої системи кримінальної юстиції як соціальної структури загалом¹.

Так, шляхом створення монастирів при кримінально-виконавчих установах, Церква Христова може формувати невидимий особливий молитовний, морально-психологічний клімат в пенітенціарних установах. Варто уявити, наскільки велике значення відіграє служіння щоденної Божественної Літургії у пенітенціарних установах, яка може бути прирівняною до вибуху атомної бомби, що не руйнує, а об'єднує усі природні та молекулярні стани людини воєдино. Саме, тому слід особливо святкувати недільний день та спішити до Храму, коли шість днів працюємо, а сьомий Богові присвячуємо. Одного разу Володимира Філатова запитали: «Ну як ваші наукові успіхи? На що вчений і лікар відповів. Які можуть бути наукові успіхи, якщо я сьогодні навіть у Храмі не був». Однак, безперечно в жодному разі не можна відкидати театр, музику, кіно, науку інші види діяльності та силу слова, що здатні перемінити свідомість засудженого. Тому кожен шанс для покаяння слід використовувати, якщо є така можливість.

Яким чином повинні розвиватися державно-церковні відносини в установах виконання покарань. Існує низка документів, що закріплюють основні напрями взаємодії представників тієї чи іншої релігійної організації з Державною кримінально-виконавчою службою України. Наприклад, згідно з Угодою між ДКВС та УПЦ від 26.08.2011 співпраця між цими суб'єктами протидії злочинності відбувається за такими напрямками: - сприяння в будівництві храмів та молитовних кімнат в установах кримінально-виконавчої системи, комплектування необхідною літературою, предметами церковного вжитку; - залучення засуджених до позбавлення волі, а також осіб, які перебувають під наглядом кримінально-виконавчих інспекцій, до церковного життя, духовно-просвітницька робота із різними категоріями засуджених; - катехизаторська робота та проведення бесід священників з особовим складом ДКВС України; - відзначення та заохочення засуджених до позбавлення волі церковними відзнаками за кращі роботи з художньо-прикладної та літературної тематики, за участь у відповідних конкурсах; - участь у науково-практичних конференціях та зборах як в Україні, так і за її

¹ Юдова-Романова К., Борко І., Матушко О. Особливості функціонування аматорських театрів у пенітенціарних установах: історіографічний дискурс. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія : Сценічне мистецтво*. 2024. № 1. Т. 7. С. 29.

межами; - видавнича діяльність (видавництво «Молитовника для засуджених», періодичного видання Синодального відділу, а також публікація статей та матеріалів на сторінках періодичних видань Державної кримінально-виконавчої служби України)¹.

За словами С. І. Спільник у такому випадку церква та Державна кримінально-виконавча служба України прагнуть досягнути спільної мети – виправлення засудженого та недопущення з його сторони фактів повторного вчинення кримінальних правопорушень². Перелічені ж напрями взаємодії виступають як первинні засоби її досягнення. При цьому важливо, щоб релігія по-справжньому позитивно впливала на засудженого до позбавлення волі, а не була приводом для ухилення від певних моментів відбування покарання. Для цього законодавець передбачив на законодавчому рівні певні запобіжні механізми: - засуджені не мають права, посилаючись на свої релігійні переконання, ухилитися від виконання своїх обов'язків, а також установлених вимог режиму відбування покарання; - відправлення релігійних обрядів не повинно порушувати розпорядок дня в колоніях, а також утискати права інших осіб, які відбувають покарання; - у колонії для відправлення релігійних обрядів можуть допускатися лише представники релігійних організацій, які офіційно зареєстровані у встановленому законом порядку³.

Потреба у залученні церкви постає на фоні неспроможності державних інституцій забезпечити в межах установ виконання покарання ресоціалізацію засуджених, яка б дозволяла їм надалі успішно реінтегруватись у суспільство. До основних аргументів на користь залучення Церкви до роботи із засудженими до позбавлення волі належать: здатність релігії ефективно впливати на моральність і духовність особистості, спонукати її до безумовного дотримання відповідних принципів та норм; високий авторитет Церкви в українському суспільстві; висока оцінка діяльності Церкви працівниками пенітенціарних установ; запит на духовну підтримку і довіра з боку більшості засуджених, теологічне підґрунтя роботи із засудженими тощо⁴.

Звідси, на законодавчому рівні передбачені певні напрями взаємодії релігійних організацій з Державною кримінально-виконавчою службою України. Зокрема, у ч. 3 ст. 128 КВК України передбачає, що адміністрація колонії сприяє у запрошенні священнослужителів, бере участь у визначенні місця, часу та інших умов проведення богослужіння, обряду або церемонії. Адміністрація колонії не має виявляти свого ставлення до певної релігії чи

¹ Кузь І. І. Правове регулювання взаємодії органів та установ виконання покарань з релігійними організаціями. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*. 2019. № 17. С. 150.

² Спільник С. І. Напрямки взаємодії державної кримінально-виконавчої служби зі ЗМІ та релігійними організаціями в питанні протидії злочинності. *Правові новели*. 2021. № 14. С. 127.

³ Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text> (дата звернення 03.12.2024 р.).

⁴ Проскура В. В. Роль церкви у ресоціалізації засуджених до позбавлення волі. *Український соціум*. 2015. № 2. С. 22.

конфесії¹.

Така взаємодія названих суб'єктів протидії злочинності дозволяє знизити ризики вчинення засудженими до позбавлення волі рецидивів. Вплив релігії на засудженого в багатьох випадках дозволяє останньому по-іншому сприйняти оточуюче середовище, його роль у ньому та вагу своїх вчинків².

Взаємодія Державної кримінально-виконавчої служби України з релігійними організаціями передбачає значний потенціал в питанні протидії злочинності. Релігійно-виховні заходи здатні позитивно вплинути на особу засудженого, втім, важливо, контролювати таку діяльність та не допустити проникнення у стіни пенітенціарних установ екстремістських релігійних течій³.

В. Титов поділяє соціальні функції Церкви на внутрішні та зовнішні. До внутрішніх (основних) функцій він відносить: - функцію богослужіння, пов'язану із задоволенням релігійних культових потреб віруючих; - функцію церковного управління, пов'язану з необхідністю організаційно-впорядкованого забезпечення діяльності Церкви як соціального інституту; - господарсько-економічну функцію, пов'язану з матеріально-технічним та фінансовим забезпеченням Церкви. Зовнішніми (додатковими) функціями Церкви є: - нормотворча функція, пов'язана з регламентацією життя віруючих; - виховна функція, що полягає у релігійній освіті дітей та дорослих (через катехизацію тих, хто готується увійти до даної конфесії, та через повчальні проповіді, сповіді тощо); - благодійна функція Церкви, що реалізується через підтримку засуджених, створення і підтримку притулків для звільнених з УВП та інших осіб тощо; - місіонерська функція, яка здійснюється з метою залучення до Церкви нових членів; - політична функція Церкви⁴.

До сучасних тенденцій практики діяльності релігійних організацій належать розширення їх функцій шляхом позарелігійних напрямів. Однак ці форми церковної діяльності, як правило, наповнюються релігійним змістом і мають на меті поступове залучення особи до релігії або посилення свого впливу на віруючу людину⁵. До цієї групи функцій, на нашу думку, можна віднести: правозахисну, дозвілєву тощо⁶.

Християнські конфесії залучають волонтерський рух у вигляді невеликих груп віруючих, які надають адресну соціальну, медичну та патронажну допомогу засудженим у місцях позбавлення волі. До «нових

¹ Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text> (дата звернення 03.12.2024).

² Спільник С. І. Напрямки взаємодії державної кримінально-виконавчої служби зі ЗМІ та релігійними організаціями в питанні протидії злочинності. *Правові новели*. 2021. № 14. С. 127.

³ Там само. С. 127–128.

⁴ Релігієзнавство. Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів / В. Д. Титов, С. В. Качурова, О. В. Барабаш / за ред. В.Д. Титова. – Х. : Право, 2004. С. 30–31.

⁵ Там само. С. 30–31.

⁶ Проскура В. В. Роль церкви у ресоціалізації засуджених до позбавлення волі. *Український соціум*. 2015. № 2. С. 19.

форм» соціального служіння С. Здіорук та В. Токман також відносять: - залучення до сучасного мистецтва (кінематографу та ін.) з метою привернення уваги до моральності; - створення та підтримка благодійних фондів при релігійних організаціях; - залучення вітчизняними релігійними організаціями ресурсів своїх одновірців із-за кордону з метою реалізації спільних соціальних ініціатив. У цьому напрямі першість залишається за протестантськими об'єднаннями¹. Про потенціал Церкви у справі соціального служіння в пенітенціарній сфері може свідчити її високий авторитет в українському суспільстві. Так, соціологічна служба Центру Разумкова з 19 по 25 січня 2024 року провела опитування серед українців щодо їх ставлення до ситуації в країні, дій влади, а також довіри до соціальних інститутів, політиків, посадовців та громадських діячів. За даними цього дослідження, до рейтингу державних і соціальних інститутів, що мають найбільшу довіру людей (на рівні 61%)².

Потреба у залученні церкви постає на фоні неспроможності державних інституцій забезпечити в межах УВП ресоціалізацію засуджених, яка б дозволяла їм надалі успішно реінтегруватись у суспільство. До основних аргументів на користь залучення Церкви до роботи із засудженими до позбавлення волі належать: здатність релігії ефективно впливати на моральність і духовність особистості, спонукати її до безумовного дотримання відповідних принципів та норм; високий авторитет Церкви в українському суспільстві; висока оцінка діяльності Церкви працівниками пенітенціарних установ; запит на духовну підтримку і довіра з боку більшості засуджених, теологічне підґрунтя роботи із засудженими тощо. Варто зазначити, що залученість засуджених до релігійних обрядів та інших атрибутів релігійності не завжди пов'язана з інтерналізацією релігійних догм, а може свідчити лише про прийняття зовнішніх форм релігійності (відвідування богослужінь, носіння хрестиків, зберігання релігійних книг та ікон)³.

За таких умов актуалізується функція морально-християнського виховання, під яким слід розуміти єдиний цілеспрямований процес, що забезпечує прищеплення високих моральних почуттів (совісті, обов'язку, віри, відповідальності, громадянськості, патріотизму, працьовитості, чесності); християнських чеснот (терпіння, милосердя, лагідності, незлобивості, доброчинності); моральної позиції (здатності до розрізнення добра та зла, прояву добра, милосердя, любові, готовності до подолання життєвих випробувань, готовності переосмислити своє життя «до в'язниці» та змінити його на краще); моральної поведінки (готовності бути потрібним сім'ї, родині, ЗСУ, які виборюють Україні перемогу у війні,

¹ Здіорук С., Токман В. Соціальна діяльність церков та релігійних організацій в Україні. URL: <http://old.niss.gov.ua/monitor/february2009/9.htm> (дата звернення: 28.03.2025).

² Рівень довіри українців до громадських організацій один з найвищих – результати січневого соціопитування. 08 лютого 2024. Офіційний веб-портал Федерація професійних спілок України. URL: <https://www.fpsu.org.ua/materialy/25692-sotsopytuvannya.html>.

³ Проскура В. В. Роль церкви у ресоціалізації засуджених до позбавлення волі. *Український соціум*. 2015. № 2. С. 22.

волонтерам, ближнім тощо, прояви духовної розсудливості, послуху, доброї волі). Оскільки ці якості здебільшого збігаються із завданнями християнського виховання, є всі підстави стверджувати про єдність морального та християнського виховання і послуговуватися цим терміном. Це особливо актуально для осіб, які порушили закон та перебувають у виправних колоніях, інших пенітенціарних закладах: виховання морально-християнських якостей людини як християнина і громадянина є одним із ключових завдань пенітенціарної педагогіки, під якою вчені зазвичай розуміють «галузь педагогічної науки, що вивчає організовану діяльність з виправлення осіб, що скоїли кримінальний злочин і засуджені до різних видів покарання, як пов'язаних, так і не пов'язаних з позбавленням волі»¹.

Для успішного розв'язання завдань морально-християнського виховання досвідчені соціальні працівники, волонтери, працівники пенітенціарного закладу, священники використовують різноманітні форми та методи роботи із засудженими: це не лише традиційні (бесіди, проповіді (гомілетичне красномовство), лекції, засоби діалогічного красномовства (дискусії, «круглі столи», ток-шоу, зустрічі та ін.)), а й сповідь, індивідуальні бесіди, духовні зустрічі зі священником, тематичні вечори, конкурси, спортивні змагання, святкування Різдва, Великодня, Трійці, Водохреща, інших важливих свят церковного календаря, державних свят (Дня Конституції, Дня Незалежності України, Дня захисника та захисниць України, День матері тощо), перегляд та обговорення фільмів, зокрема й християнських, читацькі конференції та ін. Дієвою є клубна робота – участь ув'язнених у секціях за інтересами (музичних, спортивних, театральних тощо). Морально-християнське виховання повинно здійснюватися і в процесі освітньої діяльності в'язнів – це одна з необхідних організаційно-педагогічних умов ефективності формування морально-християнських цінностей. Важливо культивувати в засуджених сімейні цінності (виховання відповідальності за своїх близьких; любов до матері/батька; подружня вірність; формування шляхетних стосунків у коханні, дружбі, сімейному житті та ін.)².

Ефективність цих форм роботи залежить від низки умов: залучення до виховної роботи працівників бібліотек, музеїв, волонтерів, громадських активістів; наявність високого рівня читацької культури в працівників пенітенціарних закладів, їхня мовна компетентність, загальний рівень культури. Включення до виховних заходів морально-християнського спрямування спеціально дібраної відео-, кінотеки, музичного арсеналу, репродукцій картин, публіцистичних та художніх текстів, а також тем і сюжетів, де порушуються питання моральності, життєвої позиції людини

¹ Пенітенціарна педагогіка : наук.-метод. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова ; Держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка». Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2011. 329 с.; Bilavych H., Mukan N., Horokhivska T. Christian values in the professional training of future lawyers. *Молодь і ринок*. 2023. Вип. 2 (210). С. 24–28.

² Білавич Г. Організаційно-педагогічні засади морально-християнського виховання у пенітенціарних закладах. *Молодь і ринок*. 2023. № 9. С. 45.

тощо – усе це забезпечить досягнення виховної мети. Важливим етапом здійснення виховної роботи є бесіда про почуття, емоції, які відчули засуджені, розуміння переживань героїв, здатність до емпатії, бажання поставити себе на місце іншої людини, знаходити аргументи на захист того, хто припустився етичної помилки. Сприйняття прочитаного/почутого / побаченого необхідно організувати так, щоб особи, які відбувають покарання, побачили себе, як у дзеркалі, пережили катарсичні відчуття, а це допоможе краще усвідомити та перебудувати власне сприйняття світу, риси характеру і поведінку¹.

Статті, які радимо для прочитання:

- Білавич Г. Організаційно-педагогічні засади морально-християнського виховання у пенітенціарних закладах. *Молодь і ринок*. 2023. № 9. С. 42–47.

- Калюжний Р. А., Шкарупа В. К., Горобець Г. Г. Пенітенціарна політика (історико-правовий огляд виникнення і розвитку). *Проблеми пенітенціарної теорії і практики*. 1996. № 1. С. 55–67.

- Серажим І. Р. Пенітенціарна корупція як кримінологічна проблема. *Держава та регіони. Серія : Право*. 2022. № 1. С. 67–72.

- Пенітенціарна педагогіка : наук.-метод. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова ; Держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка». Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2011. 329 с.

- Ягунов Д. Пенітенціарна політика як складова соціального контролю: монографія. Одеса : Фенікс, 2020. 674 с.

Висновки. Міждисциплінарний підхід у кримінально-виконавчих дослідженнях є ключовим для побудови ефективної політики, заснованої на духовно-ціннісних засадах. Актуальність цього напряму зумовлена потребою реформування пенітенціарної системи України, орієнтованого на гуманізацію, ресоціалізацію засуджених і дотримання міжнародних стандартів. Вивчення духовних аспектів, державно-церковних відносин та нормативно-правових механізмів є пріоритетними завданнями, які сприятимуть не лише ефективності кримінально-виконавчої системи, а й загальному підвищенню безпеки суспільства.

Роль релігії в пенітенціарній сфері особливо актуальна у контексті ресоціалізації засуджених, адже віра та духовні цінності стимулюють моральну трансформацію особистості, сприяють подоланню рецидивної злочинності та створюють атмосферу надії. Церква, через духовну підтримку, сповіді та молитви, виступає потужним інструментом у процесі перевиховання засуджених, відкриваючи нові можливості для їхньої реінтеграції в суспільство. Водночас залучення курсантів та наукових спільнот до роботи в установах виконання покарань посилює

¹ Білавич Г. Організаційно-педагогічні засади морально-християнського виховання у пенітенціарних закладах. *Молодь і ринок*. 2023. № 9. С. 45.

міждисциплінарний зв'язок, підвищує якість освіти й формує у майбутніх фахівців глибше розуміння реалій кримінально-виконавчої діяльності.

Кримінально-виконавча політика має спиратися на дослідження особливостей особистості злочинця через психолого-педагогічні підходи та духовно-етичні пріоритети. Підготовка висококваліфікованих кадрів є ключовим компонентом успіху пенітенціарної реформи, адже саме компетентний персонал здатний впроваджувати інновації, розробляти і реалізовувати стратегії, що відповідають сучасним викликам.

Запровадження нових форм роботи, таких як театральні програми, мистецтво, інтерактивні лекції та волонтерські ініціативи, є перспективними методами гуманізації покарань. Водночас інтеграція релігійних і культурних цінностей у процес перевиховання сприяє створенню збалансованої системи, що орієнтована не лише на виконання покарання, а й на відновлення людини.

Розробка й реалізація реформ, визначених Стратегією до 2026 року, таких як впровадження пробаційного нагляду, забезпечення належних умов утримання ув'язнених і цифровізація, покликані сформувати якісно нову кримінально-виконавчу систему. Залучення громадянського суспільства, використання міжнародного досвіду та міждисциплінарна співпраця є основою для досягнення цієї мети.

Таким чином, міждисциплінарна парадигма в дослідженнях кримінально-виконавчої сфери закладає основи для побудови ефективної, гуманної та інноваційної пенітенціарної системи, яка відповідає сучасним потребам суспільства та забезпечує надійний фундамент для стійкого розвитку держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Артюхова В. Категорія "кримінально-виконавча характеристика" у кримінально-виконавчому праві України. *Юридичний вісник*. 2024. № 1. С. 19–28.
2. Балдинюк О. Соціальна робота в закладах пенітенціарної системи. *Ввічливість*. 2021. Вип. 3. С. 10–16.
3. Білавич Г. Організаційно-педагогічні засади морально-християнського виховання у пенітенціарних закладах. *Молодь і ринок*. 2023. № 9. С. 42–47.
4. Богатирьов І. Г. Вплив війни в Україні на трансформаційні процеси переходу кримінально-виконавчої системи України в пенітенціарну систему. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 3. С. 8–14.
5. Гумін О. М., Коваль М. М. Заходи виховного впливу у кримінально-виконавчому праві України. *Соціологія права*. 2020. Вип. 3. С. 16–18.
6. Завітневич Р. Ю. Окремі аспекти становлення пенітенціарної системи України в умовах євроінтеграції // Пенітенціарна система у

глобальному вимірі : матеріали III Міжнар. пенітенціарного форуму (м. Київ, 3 лист. 2023). Львів–Торунь: Liha-Pres, 2023. С. 66–68.

7. Завітневич Р. Ю. Основні вектори реформування пенітенціарної системи України у світлі євроінтеграційних процесів: ретроспективний погляд. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2024. Вип. 82(3). С. 9–14.

8. Здіорук С., Токман В. Соціальна діяльність церков та релігійних організацій в Україні. URL: <http://old.niss.gov.ua/monitor/february2009/9.htm> (дата звернення: 28.03.2025).

9. Зелинский А. Ф. Криминология : Курс лекций. Харьков : Прапор, 1996. 260 с.

10. Зливко С. В. Адміністративно-правове забезпечення діяльності керівників органів і установ виконання покарань в Україні : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» ; Університет Державної фіскальної служби України. Ірпінь, 2019. 40 с.

11. Ільїна О. В. Пробаційний напрямок кримінально-виконавчої політики у запобіганні злочинності в Україні. *Соціологія права*. 2022. Вип. 3-4. С. 35–40.

12. Калюжний Р. А., Шкарупа В. К., Горобець Г. Г. Пенітенціарна політика (історико-правовий огляд виникнення і розвитку). *Проблеми пенітенціарної теорії і практики*. 1996. № 1. С. 55–67.

13. Колодчин Д. В. Класифікація засуджених як засіб запобігання злочинності в пенітенціарній сфері зарубіжних країн. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 2. С. 316–321.

14. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини) : Закон України від 17.07.1997 р. № 475/97-ВР // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 24.12.2024).

15. Кримінально-виконавче право України : підручник : Т. 1. (у 2-х т.) / [Музика А. А., Конопельський В. Я., Письменський Є. О та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Є. Ю. Бараш. Київ : Нац. акад. внутр. справ, ФОП Кандиба Т. П., 2018. 364 с.

16. Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text> (дата звернення 03.12.2024 р.).

17. Кузь І. І. Правове регулювання взаємодії органів та установ виконання покарань з релігійними організаціями. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*. 2019. № 17. С. 145–153.

18. Курс лекцій по криминологии / под ред. И. Н. Даньшина (Общая часть) и В. В. Голины (Особенная часть). Харьков : Одиссей, 2007. 480 с.

19. Партнери, експерти та спікери. Запобігання катуванням. URL: <https://www.cpt-echr.com/partners-experts-and-speakers/>
20. Пенітенціарна педагогіка : наук.-метод. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / С. Харченко, О. Караман, Н. Краснова ; Держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка». Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2011. 329 с.
21. Пенітенціарна політика в добу глобалізації: «приватне» versus «публічне» (сучасний стан в'язничної приватизації). URL: <https://www.yagunov.in.ua/%D0%BF%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0-%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0-%D0%B2-%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D1%83-%D0%B3%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0%B0%D0%BB/>
22. Пенітенціарна система. Вікіпедія. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%B5%D0%BC%D0%B0
23. Петренко Р. І. Освіта засуджених у пенітенціарних закладах як основний засіб їх виправлення та ре соціалізації. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах*. 2022. № 81. С. 65–68.
24. Петровська Ю. М., Пузирний В. Ф. Формування ефективної моделі підготовки персоналу пенітенціарної системи України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 4. С. 427–432.
25. Пилипенко Д. О. Сутнісні аспекти кримінально-виконавчої політики України. *Центральноукраїнський вісник права та публічного управління*. 2023. Вип. 1. С. 44–49.
26. Пономарьов О. Особливості відображення міжнародних стандартів щодо поводження із ув'язненими в сучасній кримінально-виконавчій політиці України. *Юридичний вісник*. 2024. № 2. С. 100–106.
27. Про Державну кримінально-виконавчу службу України : Закон України вид 23.06.2005 р. № 2713-IV // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15#Text>.
28. Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022–2024 роках : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#Text>.
29. Проскура В. В. Роль церкви у ресоціалізації засуджених до позбавлення волі. *Український соціум*. 2015. № 2. С. 17–25.
30. Пузирний В. Ф. Основні стилі управління керівника в системі Державної кримінально-виконавчої служби України. *Правові новели*. 2019. № 8. С. 126–131.
31. Релігієзнавство. Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів / В. Д. Титов, С. В. Качурова, О. В. Барабаш / за ред. В.Д. Титова. – Х. : Право, 2004. 272 с.

32. Рівень довіри українців до громадських організацій один з найвищих – результати січневого соціопитування. 08 лютого 2024. *Офіційний веб-портал Федерація професійних спілок України*. URL: <https://www.fpsu.org.ua/materialy/25692-sotsopytuvannya.html>.

33. Савченко О.В. Щодо співвідношення понять «виховний вплив» та «соціально-виховна робота» в кримінально-виконавчому законодавстві України. *Трибуна молодого вченого: юридичний вісник*. 2014. № 6. С. 393–396.

34. Серажим І. Р. Пенітенціарна корупція як кримінологічна проблема. *Держава та регіони. Серія : Право*. 2022. № 1. С. 67–72.

35. Спільник С. І. Взаємодія пенітенціарної та освітньої систем в контексті профілактики злочинності. *Держава та регіони. Серія : Право*. 2021. № 3. С. 126–130.

36. Спільник С. І. Напрямки взаємодії державної кримінально-виконавчої служби зі ЗМІ та релігійними організаціями в питанні протидії злочинності. *Правові новели*. 2021. № 14. С. 124–129.

37. Стрельцов Є. Л. Заходи кримінально-правового впливу в умовах трансформації держава і права. Заходи кримінально-правового впливу: проблеми нормативної регламентації та ефективності застосування : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. Одеса, 2014. URL:

https://www.researchgate.net/publication/350932767_measures_of_educational_influence_in_the_criminal_executive_law_of_Ukraine

38. Тлумачний словник сучасної української мови / за ред. В.С. Калашника. Харків : Балкао-книга, 2009. 960 с.

39. Тлумачний словник сучасної української мови / за ред. В.С. Калашника. 2-ге вид., випр. і доп. Харків : Прапор, 2005. 992 с.

40. Федоров П. Підсудні, засуджені, ув'язнені, платники податків і трохи філософії / Захист в'язнів України. 2 червня 2023. URL: <https://ngoauu.org/pidsudni-zasudzheni-uvyazneni-platniki-podatktiv-i-troxi-filosofi%D1%97/>

41. Шалгунова С. А. Дослідження особи злочинця у кримінології. *Науковий вісник Юридичної академії Міністерства внутрішніх справ*. 2005. № 4 (24). С. 293–299.

42. Юдова-Романова К., Борко І., Матушко О. Особливості функціонування аматорських театрів у пенітенціарних установах: історіографічний дискурс. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія : Сценічне мистецтво*. 2024. № 1. Т. 7. С. 29–47.

43. Ягунов Д. Кількість ув'язнених у світі та тенденції: фокус на реабілітацію. 20 липня 2024. URL: <https://yagunov.net/2024/07/20/unodc-global-prison-population-and-trends/>

44. Ягунов Д. Пенітенціарна політика як складова соціального контролю: монографія. Одеса : Фенікс, 2020. 674 с.

45. Ягунов Д. Українська пенітенціарна політика (1991–2020): узагальнення модулів та оцінка основних показників. URL: <https://www.yagunov.in.ua/%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D>

0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0-
%D0%BF%D0%B5%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B5%D0%BD%D1%86%D
1%96%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B0-
%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0-
1991/

46. Яковець І. С. Досвід виконання кримінальних покарань Королівства Норвегія та доцільність його впровадження в Україні. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2013. Вип. 60. С. 362–368.

47. Bilavych H., Mukan N., Horokhivska T. Christian values in the professional training of future lawyers. *Молодь і ринок*. 2023. Вип. 2 (210). С. 24–28.

48. England R. What is Responsible for Satisfactory Probation and Post-Probation Outcome. *Journal of Criminal Law and Criminology*. 1957. Vol. 47, № 6. P. 675–694.

49. Prevention of Torture. Standards. Case Law. News. Trends. Opinions. Research. «Đorđević v. Croatia», п. 138; «O’Keeffe v. Ireland» [GC], п. 144 URL: https://www.cpt-echr.com/article-3-of-the-convention-general-provisions/#_ftn38

50. Recommendation Rec(2006)2-rev of the Committee of Ministers to member States on the European Prison Rules (Adopted by the Committee of Ministers on 11 January 2006, at the 952nd meeting of the Ministers’ Deputies and revised and amended by the Committee of Ministers on 1 July 2020 at the 1380th meeting of the Ministers’ Deputies). URL: <https://rm.coe.int/09000016809ee581> (дата звернення: 12.04.2024).

Стаття надійшла до редакції 18.02.2025

Ivan V. KRITSAK,

PhD in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Oleksandr Ol. AVDEEV,

PhD in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Bohdan P. LUKIN,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

INTERDISCIPLINARY PARADIGM IN THE IMPLEMENTATION OF SCIENTIFIC RESEARCH AND ACADEMIC TEACHING OF CRIMINAL-EXECUTIVE LAW: SPIRITUAL-VALUE DIMENSION

The article is devoted to the problems of developing individual methodological principles of scientific research in the field of criminal-executive law. We analyzed more than 50 scientific professional articles, as well as

individual information resources, in order to build and see the main idea of the sectoral legal evolution. It is proposed to draw the attention of scientists to such researchers of criminal-executive policy and state-church relations in the criminal-executive sphere that require their detailed development within the framework of a separate scientific study, monographs or dissertations. The regulatory and legal component, which is defined in the Strategy for Reforming the Penitentiary System for the Period Until 2026, deserves research attention.

It is emphasized that teaching disciplines of the criminal law block, in particular criminology, is unthinkable without criminal executive law. The highest institution of social justice in a civilized society is the court, which makes decisions in criminal proceedings. Often, as a result of its execution, the fate of a person is decided. Due to bitterness, a person may finally decide to follow a criminal path or vice versa - to turn back in order to bring his behavior within the framework of law-abidingness. Always with the help of criminal executive law, it is possible to significantly strengthen the teaching of disciplines of the criminal law block and jurisprudence in general. It will be possible to interest the audience in the tragic fates of people, their mutilated and broken lives or a cardinal change for the better. The functioning of gangs in the world, as well as what and how the criminal world lives in historical retrospect, steadfastness in evil, active activity of "thieves in law" are extremely interesting and important for study, which can give an incentive for real prevention and fight against crime, especially to the young/adventurous/enthusiastic generation of lawyers and law enforcement officers, so that society is healthy, feels safe and comfortable.

Keywords: *criminal law, crime, personality of the criminal, execution of sentences, serving sentences, interdisciplinarity, spiritual and value dimension, penitentiary policy, state-church relations, war, combating crime, paradigm, doctrine.*

Олександр Миколайович ЛЮБАРСЬКИЙ
(Пенітенціарна академія України, м. Чернігів)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ОЦІНКИ АГРЕГОВАНОЇ УСПІШНОСТІ СТИМУЛЮВАННЯ ПРАВОСЛУХНЯНОЇ ПОВЕДІНКИ УВ'ЯЗНЕНИХ / ЗАСУДЖЕНИХ*

У статті, відповідно до міжнародних правових документів, правових позицій Європейського суду з прав людини та європейської практики, наукового доробку українських та зарубіжних вчених, розкрито теоретико-правові засади, сутність і зміст сучасної парадигми та результати критичного осмислення проблем раціонального змісту і практичної реалізації превалюючої у наш час концепції оцінки, основним критерієм якої є вільне від злочинів життя ув'язненого / засудженого після звільнення, а індикатором є рівень постпенітенціарного рецидиву, та обґрунтовано висвітлено перспективні шляхи раціонально виправданого, практично доцільного і реалізабельного спостереження, компаративного аналізу та оцінювання агрегованої успішності стимулювання правослухняної поведінки ув'язнених / засуджених на державному, регіональному та глобальному рівнях як базису для прогресивного розвитку пенітенціарної політики та оптимізації правового регулювання і практики виконання кримінальних покарань, що становить цінність нового наукового знання та користь для подальшого поступу кримінальної юстиції і юриспруденції.

За результатами проведеного дослідження представлено авторську концепцію інтегрованого оцінювання агрегованої успішності стимулювання правослухняної поведінки ув'язнених / засуджених, базисом якого є комплекс

* Для англomовного міжнародного, у т. ч. європейського, релевантного політико-правового і наукового дискурсу характерним є охоплюючий термін відповідного українського законодавства «засуджені» та «взяті під варту особи / ув'язнені» узагальнюючий термін «prisoners» – в'язні, ув'язнені у значенні згідно дефініції пункту 10 Recommendation Rec(2006)2-rev of the Committee of Ministers to member States on the European Prison Rules. URL: <https://rm.coe.int/09000016809ee581> (дата звернення: 05.02.2025).

показників кількості повторно ув'язнених, ув'язнених (в'язнів) і засуджених осіб, розкрито її сильні сторони та перспективи.

Ключові слова: *стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених, успішність, рецидивізм, постпенітенціарний рецидив, повторно ув'язнені, оцінка, оцінювання, ув'язнені, засуджені особи.*

Постановка проблеми. Нині Український народ героїчно захищає свій суверенітет, свою європейську ідентичність та свій вибір прогресивної еволюції у європейській системі цінностей та надбань – свій шлях розбудови демократичної, правової і соціальної держави. У наш час, в епоху гуманізму, де людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю та визначають засади формування правосвідомості і розвиток правової системи, особливо актуальним є реформування каральної політики, пенітенціарної системи та практики і кримінальної юстиції загалом, адже ідеальною метою покарання і його виконання є досягнення оптимуму у гармонійній реалізації захисту суспільства та забезпечення прав і свобод, поваги до гідності кожної людини, водночас і в повній мірі, – і жертви, і правопорушника, досягнення соціального компромісу, суспільної злагоди і загального благополуччя. Але якими ж є орієнтири та конкретні цілі оптимізації, поліпшення захищеності суспільства і забезпечення гідного життя людини шляхом вдосконалення стимулюючого антикримінального впливу пенітенціарної системи? Якими є належні критерії аналізування, оцінювання та прогнозування злочинних і кримінально-виконавчих реалій? Якими є конкретні вимірні показники, об'єктивно репрезентуючі індикатори успішності держави, правової системи, зокрема, пенітенціарної практики та, безпосередньо, стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених, що є базисом для прогнозування, планування і прогресивного розвитку?

Особливої актуальності набуває проблематика статті у сучасних умовах розширених науково-технічних можливостей та безпосередньої стрімкої інтенсифікації міжнародних інтеграційних процесів для визначення об'єктивно успішних країн і використання їх надбань з метою як оптимізації національних правових систем, так і проліферації наукового знання і прогресивного розвитку правового забезпечення, політики і практики стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених на регіональних та глобальному рівнях.

Дослідженню суспільних відносини, які виникають у зв'язку виконанням-відбуванням покарань і соціальною реінтеграцією засуджених в Україні та зарубіжних країнах, а також науковому розробленню напрямів оптимізації функціонування пенітенціарної системи, присвятили свої праці такі українські вчені як: І. Г. Богатирьов, М. С. Пузирьов, О. Г. Колб, О. М. Джужа, Т. А. Денисова, В. С. Батиргарієва, В. А. Бадира, О. М. Бандурка, О. В. Беца, Г. О. Радов, В. М. Синьов, В. І. Кривуша, О. І. Бажанов, В. Я. Конопельський, С. І. Халимон, М. Я. Гуцуляк, А. В. Кирилюк, В. В. Коваленко, В. О. Корчинський, О. М. Неживець, В. О. Меркулова,

О. І. Осауленко, Л. І. Олефір, А. Х. Степанюк, В. М. Трубников, С. Я. Фаренюк, С. В. Царюк, І. С. Яковець та інші. Проте саме проблеми оцінки агрегованої успішності стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених як стрижневого вектору пенітенціарної політики держави, зважаючи на апіорну та апостеріорну складність даного питання, розвиток і трансформації європейської та глобальної каральної політики, її ціннісних орієнтирів, потребують ґрунтовного дослідження і пошуку оптимальних шляхів їх вирішення на постійній основі. Релевантні результати контекстної розвідки наукового та політико-правового дискурсу відповідно до проблематики дослідження викладено у статті.

Метою статті є розкриття теоретико-правових засад, сутності та змісту сучасної парадигми, результатів критичного осмислення проблем превалюючої у наш час концепції оцінки і обґрунтоване висвітлення синтезованих шляхів та перспектив прагматичного і реалізабельного об'єктивного оцінювання агрегованої успішності стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених як базису для прогресивного розвитку пенітенціарної політики держави та оптимізації правового регулювання і практики виконання кримінальних покарань, що становитиме цінність нового наукового знання та користь для подальшого поступу кримінальної юстиції та юриспруденції.

Виклад основного матеріалу. У правилі 4 Мінімальних стандартних правил ООН щодо поводження із в'язнями наголошено, що *цілями вироку щодо позбавлення волі або подібних заходів позбавлення особистої свободи є у першу чергу захист суспільства від злочинності та зниження рівня рецидивізму, які є досяжними тільки за умови, якщо період ув'язнення є використаним для забезпечення, на скільки це максимально можливо, реінтеграції ув'язнених / засуджених у суспільство такими особами, що можуть (є здатними) вести законослухняне та самодостатнє життя* (переклад наш – О. Л.)¹.

Про акцент на реабілітаційній (ресоціалізаційній, реінтеграційній) цілі покарання у європейській каральній політиці, що продемонстровано у міжнародних документах, правових документах Ради Європи, сучасній політиці країн Європи щодо обрання покарань та відображено у практиці Високих Договірних Сторін Європейської конвенції з прав людини, про акцент на досягненні основної мети покарання – повернення ув'язненого / засудженого у суспільство здатним вести вільне від злочинів життя наголошує у своїй практиці і Європейський суд з прав людини^{2 3}.

¹ United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (the Nelson Mandela Rules): resolution / adopted by the General Assembly 17.12.2015. A/RES/70/175. URL: https://documents.un.org/symbol-explorer?s=A/RES/70/175&i=A/RES/70/175_3854556 (дата звернення: 05.02.2025).

² Case of Petukhov v. Ukraine (No. 2). European Court of Human Rights. Fourth Section. Application no. 41216/13. Judgment. Strasbourg. 12.03.2019. Final 09.09.2019. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/ukr?i=001-191703> (дата звернення: 05.02.2025).

³ Case of Khoroshenko v. Russia. European Court of Human Rights. Grand Chamber. Application no. 41418/04. Judgment. Strasbourg. 30.06.2015. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-156006> (дата звернення: 05.02.2025).

Зокрема, релевантні сутність і зміст превалюючої у прогресивній правовій свідомості та культурі і легітимованої нині концепції кримінальної юстиції влучно репрезентовано у наступній правовій позиції Європейського суду з прав людини: примусове позбавлення персони її свободи, не прагнучи до її реабілітації (*відновлення здатності жити у суспільстві без скоєння злочинів* – *О.Л.*), було б несумісним із людською гідністю, що лежить в самій суті системи Європейської конвенції з прав людини^{1 2}.

Метою української Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року, що відповідає мейнстриму сучасної європейської пенітенціарної політики, є «створення гуманістичної системи виконання кримінальних покарань, що гарантуватиме безпеку суспільства і забезпечуватиме соціальну адаптацію засуджених та осіб, взятих під варту»³.

На «удосконалення застосування реабілітаційних підходів та інструментів для переходу від карального до більш реабілітаційного режиму» та «подальший перегляд існуючих/запровадження нових принципів сучасного управління пенітенціарною установою відповідно до стандартів і найкращих практик Ради Європи» був спрямований проєкт «Європейський Союз та Рада Європи працюють разом для підтримки в'язничної реформи в Україні Плюс» (SPERU+), який завершився у 2023 році⁴. Подальшій розбудові пенітенціарної системи України з акцентом на покращенні якості управління в'язницями та реабілітації ув'язнених / засуджених – «допомога ув'язненим у набутті просоціального ставлення та здатності жити без злочинів після звільнення, застосовуючи сучасний арсенал методів зміни поведінки», присвячений проєкт Ради Європи «На шляху до більш гуманних умов тримання під вартою та скорочення числа повторних правопорушень в Україні» (DECOPRIS), розрахований до кінця 2026 року⁵.

Очевидно, що у сучасній парадигмі каральної політики, кінцевою, ідеальною, метою покарання і, безпосередньо, стимулювання правослухняної поведінки ув'язнених / засуджених є вільне від злочинів життя як апогей поваги до людської гідності та забезпечення прав і свобод людини, а у

¹ Case of Vinter and Others v. the United Kingdom. European Court of Human Rights. Grand Chamber. Applications nos. 66069/09 and 130/10 and 3896/10. 09.07.2013. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-122664> (дата звернення: 05.02.2025).

² Case of Murray v. the Netherlands. European Court of Human Rights. Grand Chamber. Application no. 10511/10. Judgment. Strasbourg. 26.04.2016. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-162614> (дата звернення: 05.02.2025).

³ Стратегія реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#n10> (дата звернення: 05.02.2025).

⁴ Проєкт «Європейський Союз та Рада Європи працюють разом для підтримки в'язничної реформи в Україні Плюс» (SPERU+). Про проєкт. URL: <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/plus-speru-project> (дата звернення: 05.02.2025).

⁵ Проєкт «На шляху до більш гуманних умов тримання під вартою та скорочення числа повторних правопорушень в Україні» (DECOPRIS). Про проєкт. URL: <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/decopris-towards-more-humane-detention-conditions-and-reduced-reoffending-in-ukraine> (дата звернення: 05.02.2025).

Мінімальних стандартних правилах ООН щодо поводження із в'язнями та самій назві проєкту (DECOPRIS) конкретизується – зниження рівня рецидивізму, скорочення числа повторних правопорушень. У світлі вище викладеного фактичні дані динаміки та структури рецидивізму у фактологічному вимірі системи реалій злочинності і відбування-виконання кримінальних покарань постають такими, що найбільш концентровано репрезентують ефективність функціонування каральної системи та її стимулюючого антикримінального впливу, дають змогу оцінити результативність діяльності пенітенціарних систем держав у попередженні постпенітенціарного рецидиву (у т. ч. і за видами правопорушень та іншими характеристиками) та, безпосередньо, успішність стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених для подальшої оптимізації, зокрема покращення якості управління, у т. ч. шляхом обміну досвідом та впровадження надбань правових систем і кращих практик найуспішніших країн. Проте, необхідно зауважити, що найбільш концентрована репрезентованість у фактажі динаміки та структури рецидивізму результату стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених є умовиводом редукції, адже:

- нинішній рівень пізнання, і раціональний, і емпіричний, людської істоти, особи, особистості, її психічних особливостей, особливостей соціальної інтеракції та зовнішнього впливу загалом не розкриває (та навіть вичерпно не обґрунтовує їх існування) істинних закономірностей механізму та процесу формування злочинної психології, поведінки, а також мотивації та, безпосередньо, стимулювання правомірної поведінки і не дає однозначних, беззаперечних, доведених, відповідей про його реалізабельність (ступінь успішності реалізації, потенційну здійсненність, результативність) і стійкість результату;

- на ув'язнених / засуджених після реінтеграції у суспільство поряд із досягненим ефектом антикримінального стимулювання чинять свою дію як загальні детермінанти злочинності, так і особистісні фактори – генетична інформація та накопичений і відображений у особистості зовнішній вплив, причини і умови конкретного правопорушення, механізм і закономірності дії яких теж не пізнані на рівні, достатньому для визначення їх структури, пропорційності і сили впливу на конкретний рецидив та рівень рецидивізму загалом;

- правомірна поведінка ув'язнених / засуджених після відбування-виконання кримінальних покарань – відсутність рецидиву (гіпотетично) є інтегрованим результатом сумарного впливу всіх векторів антикримінальної, каральної, кримінально-виконавчої, пенітенціарної та, в тому числі, стимулювальної політики і практики.

Стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених є складовою політики боротьби зі злочинністю, каральної, кримінально-виконавчої політики та, безпосередньо, пенітенціарної, тобто є елементом системи, спрямованої на захист суспільства, ефективність функціонування якої обмежена дією продуктованих у тому ж і тим же суспільством

детермінант правопорушності, що результують разом із генетичною інформацією, яка також агрегована у суспільстві, протиправну, злочинну психологію і поведінку, особу злочинця, яка є центральним, інтегруючим елементом описуваної системи суспільних відносин. Тому, успішність стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених як під час відбування покарання, так і стійкість результату після повернення в'язня у суспільство, знаходиться в прямій та опосередкованій залежності від складної багатовекторної взаємодії факторів, якими є причини та умови злочинності, з однієї сторони, та факторів-наслідків реакції з боку публічної влади і громадянського суспільства, зокрема, у виді векторів каральної та кримінально-виконавчої політики, їх практичних результатів, з іншої сторони, що агреговано знаходить своє відображення у придатному для емпіричного дослідження фактажі стану злочинності та кримінально-виконавчих, пенітенціарних реалій.

Таким чином, фактологічний вимір проблем і перспектив стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених є тісно вплетеним у фактажі злочинних і кримінально-виконавчих реалій, а успішний стимулюючий вплив реалізується, більшою чи меншою мірою, у стані кримінальної правопорушності:

- прямо – у правомірній поведінці конкретного ув'язненого / засудженого, зниженні загального рівня рецидивізму, рівня злочинності і чисельності засуджених осіб та в'язнів;

- опосередковано – у антикримінальному стимулюючому впливі ув'язнених / засуджених із правомірною поведінкою на злочинне середовище і його субкультуру як під час відбування покарання, так і після звільнення.

Тому подальше абстрагування веде до аналізу результативності стимулюючого впливу, інтегрованої у показниках стану та тенденцій злочинності і пенітенціарних реалій, їх ретроспективної динаміки та структури. Зокрема, узагальненими найбільш репрезентативними та, відповідно, базовими показниками, індикаторами результативності, успішності політики та практики стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених є:

- чисельність ув'язнених і кількість ув'язнених на 100 000 населення (сумарна кількість у заданий момент часу засуджених, які тримаються в установах виконання покарань і ув'язнених / узятих під варту осіб, згідно термінології українського кримінально-виконавчого законодавства);

- чисельність засуджених осіб і кількість засуджених осіб на 100 000 населення (підсумована за визначений період (рік) кількість осіб, засуджених за вчинення кримінальних правопорушень).

Фактологічний вимір тенденцій чисельності (структури) тюремного населення, поряд із людиноцентристським лейтмотивом – повага до людської гідності та забезпечення прав і свобод ув'язнених / засуджених і гуманістичним фокусом на реабілітації проходить червоною ниткою і є емпіричним базисом сучасного політико-правового і наукового дискурсу

щодо проблем злочинності і пенітенціарних реалій, що відслідковується у документах відповідних міжнародних інституцій, зокрема Європейського комітету з питань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню, Підкомітету ООН з недопущення катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження та покарання, Комітету Міністрів Ради Європи, та публікаціях результатів релевантних досліджень, а саме: Управління ООН з наркотиків і злочинності – UNODC.org¹ Data UNODC²; Рада Європи і Університет Лозанни – SPACE project (Statistiques Pénales Annuelles du Conseil de l'Europe)³; Institute for Crime & Justice Policy Research – World Prison Brief, World Prison Research Programme⁴.

Оцінювання стимулювання правослухняної поведінки ув'язнених / засуджених крізь призму показників рецидивізму крім описаних проблем раціональності, має і суто практичні: відсутність у країн ефективних систем спостереження рецидиву та відсутність єдиної методики, уніфікованої системи відстеження на глобальному та регіональних рівнях, що унеможлиблює дослідження динаміки і структури повторних злочинів та міжнародні порівняння. Про відсутність достовірних глобальних даних по рецидивізму (станом на 24.09.2018 року) зазначено і у Керівництві для дискусій XIV Конгресу ООН щодо запобігання злочинності та поводження з правопорушниками, де концептовано поняття рецидивізму (recidivism) у широкому значенні – стосується того, чи особа, яка була чи є об'єктом втручання кримінального правосуддя, вчиняє нове кримінальне правопорушення, зауважено про корінні причини рецидивізму – бідність і дискримінація, складність його попередження, притаманність як розвинутим країнам, так і тим, що розвиваються та окреслено переваги від зниження рівня повторності правопорушень, рецидиву (reducing reoffending): підвищення безпеки суспільства, зменшення кількості жертв, засуджених осіб, в'язнів, зниження рівня переповненості в'язниць, і, відповідно, зменшення затрат на правоохоронні органи, систему кримінального правосуддя та пенітенціарну систему⁵. Зазначена проблема є актуальною і нині, зокрема, Управління ООН з наркотиків і злочинності в опублікованому у липні 2024 року виданні Prison Matters 2024: Global Prison Population and Trends; A Focus on Rehabilitation (United Nations, 2024) вказує на значні прогалини у спостереженні даних щодо рецидивізму, а саме: лише 57% із опитаних юрисдикцій (країн) впровадили системи відстеження,

¹ United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). URL: <https://www.unodc.org/unodc/index.html> (дата звернення: 05.02.2025).

² Data UNODC. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). URL: <https://dataunodc.un.org> (дата звернення: 05.02.2025).

³ SPACE I & II, CoE, Université de Lausanne, ICDP/ESC, UNIL-Sorge, BCH, 1015 Lausanne, Suisse. URL: <https://wp.unil.ch/space/> (дата звернення: 05.02.2025).

⁴ World Prison Brief, Institute for Crime & Justice Policy Research. URL: <https://www.prisonstudies.org/> (дата звернення: 05.02.2025).

⁵ Fourteenth United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice. (Kyoto, Japan, 20–27 April 2020). Discussion guide. A/CONF.234/PM.1. URL: <https://documents.un.org/doc/undoc/ltd/v18/063/29/pdf/v1806329.pdf> (дата звернення: 05.02.2025).

проте зазначається, що це є навіть позитивним знаком, враховуючи хронічну відсутність глобальних даних у цьому напрямі¹. На складності аналізу тенденцій рецидивної злочинності, у т. ч. порівняльного аналізу постпенітенціарного рецидивізму у країнах Європи та Світу, і необхідності розробки «уніфікованої методики обрахування рецидивних правопорушень у національних практиках» акцентує увагу і українська вчена В. С. Батиргарєєва, доктор юридичних наук, старший науковий співробітник, директор Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса НАПрН України².

Багаторічний досвід емпіричного дослідження рецидивізму та, зокрема, постпенітенціарного рецидивізму, групи науковців із Оксфордського університету (University of Oxford) у складі: Seena Fazel, Achim Wolf, Denis Yukhnenko, Leen Farouki, за участі Shivpriya Sridhar (College of Arts and Sciences, University of North Carolina at Chapel Hill, Chapel Hill, North Carolina, NC 27599, USA), чий результати вперше були опубліковані у 2015 році, доповнені у 2019–2020 роках, та із найсвіжішим їх оновленням у 2023 році, можна концентровано викласти у таких синтенціях, що кореспондуються із вище викладеним описом проблем дослідження рецидивізму та використання його результатів і, зокрема, твердженнями щодо індикативності рівня постпенітенціарного рецидиву як рузультуючого показника успішності каральної політики, правової системи та практики, обґрунтовують їх і доповнюють фактами та емпіричними узагальненнями:

а) рівень рецидивної злочинності в основному використовується для оцінки ефективності національних і державних систем правосуддя або програм реабілітації, уряди та установи часто прагнуть запровадити зміни в політиці та практиці, які призводять до зниження рівня рецидивів, проте рівень рецидивів визначається багатьма факторами, багато з яких не обов'язково пов'язані з ефективністю реабілітації та реінтеграції засуджених осіб (джерело даних, використане визначення рецидиву та період спостереження); рівень рецидивної злочинності також слід тлумачити в контексті загального рівня злочинності, який значною мірою залежить від загальних економічних і демографічних факторів; враховуючи складний, багатопричинний характер зареєстрованих рівнів рецидивів, їх використання для порівняння між країнами та юрисдикціями часто проблематично, в т. ч. через різні способи визначення поняття, вимірювання та звітності про рецидив злочинів; порівняння показників рецидивів між різними країнами, швидше за все, відображатиме відмінності в практиках звітності чи інших пов'язаних факторах, ніж суттєві відмінності

¹ UNODC, Prison Matters 2024: Global Prison Population and Trends; A Focus on Rehabilitation (United Nations, 2024). URL: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/briefs/Prison_brief_2024.pdf (дата звернення: 05.02.2025).

² Батиргарєєва В. С. Питання боротьби з рецидивною злочинністю у матеріалах Конгресів ООН щодо запобігання злочинності та поведінки з правопорушниками. Питання боротьби зі злочинністю: зб. наук. пр. / редкол.: В. І. Борисов та ін. Харків: Право, 2020. Вип. 39. С. 23- 31. URL: https://ivpz.kh.ua/wp-content/uploads/2021/02/36_Питання-боротьби_№39_2020_пв4.pdf (дата звернення: 05.02.2025).

в ефективності програм реабілітації та реінтеграції для осіб, звільнених із в'язниці або засуджених до громадських вироків; іншими потенційними факторами, що впливають на рівень рецидивів, є макроекономічні та загальні кримінологічні чинники в країні, проте зв'язок між економічними чинниками, специфічними рівнями злочинності та рівнем рецидиву залишається непідтвердженим, необґрунтованим; усі ці фактори демонструють значні відмінності між різними країнами, а також можуть відрізнятися в межах однієї країни, що може скоригувати будь-який прямий вплив системи кримінального правосуддя на зареєстрований рівень рецидивів¹;

б) виявлено дані щодо рецидивізму у 33 країнах, та лише у 10 з 50 країн з найбільшою кількістю ув'язнених (дані були опубліковані урядовими установами за винятком одного джерела), 2-річний показник повторного засудження ув'язнених становив від 18% до 55%, а осіб, які отримали громадські вироки (20 країн) – від 10% до 47%; рівень рецидиву варіював залежно від частки індексних злочинів (видів злочинів), зокрема, збільшення частки майнових злочинів, що є найбільш повторюваними, у вибірці збільшує показник рецидиву, рівень рецидиву у засуджених (ув'язнених та без ізоляції від суспільства) за майнові злочини в 1,5 рази більший, за злочини, пов'язані з наркотиками в 1,1 рази більший, за злочини, пов'язані з дорожнім рухом у 0,67 рази менший, а за сексуальні злочини у 0,53 рази менший, ніж у засуджених за насильницькі злочини; 2-річний відсоток повторного засудження мав значний позитивний зв'язок з такими факторами на рівні країни як рівень вбивств, пограбувань і ув'язнення та не був пов'язаний із ВВП на душу населення та чисельністю населення – рівень ув'язнення може відображати загальний рівень криміналізації в країні, що може збільшити кількість повторних злочинів серед звільнених осіб, рівень серйозних насильницьких злочинів, особливо рівень вбивств, можна використовувати як індикатор загального рівня злочинності в країні, оскільки вони мають високий рівень звітності та розкриття, тобто чим більш криміногенним є суспільство, тим вищий рівень рецидивної злочинності (за умов незмінності інших факторів)²;

¹ Fazel S., Wolf A. A Systematic Review of Criminal Recidivism Rates Worldwide: Current Difficulties and Recommendations for Best Practice. PLoS ONE 10(6): e0130390. Published: June 18, 2015. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0130390> (дата звернення: 05.02.2025); Yukhnenko D., Sridhar S., Fazel S. A systematic review of criminal recidivism rates worldwide: 3-year update [version 3; peer review: 3 approved]. Wellcome Open Research. Latest Version Published: 03 Nov 2020. URL: <https://doi.org/10.12688/wellcomeopenres.14970.3> (дата звернення: 05.02.2025); Yukhnenko D., Farouki L., Fazel S. Criminal recidivism rates globally: A 6-year systematic review update. Journal of Criminal Justice. Volume 88, September–October 2023, 102115. URL: <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2023.102115> (дата звернення: 05.02.2025).

² Fazel S., Wolf A. A Systematic Review of Criminal Recidivism Rates Worldwide: Current Difficulties and Recommendations for Best Practice. PLoS ONE 10(6): e0130390. Published: June 18, 2015. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0130390> (дата звернення: 05.02.2025); Yukhnenko D., Sridhar S., Fazel S. A systematic review of criminal recidivism rates worldwide: 3-year update [version 3; peer review: 3 approved]. Wellcome Open Research. Latest Version Published: 03 Nov 2020. URL: <https://doi.org/10.12688/wellcomeopenres.14970.3> (дата звернення: 05.02.2025); Yukhnenko D., Farouki L., Fazel S. Criminal recidivism rates globally: A 6-year systematic review update. Journal of Criminal Justice. Volume 88, September–October 2023, 102115. URL: <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2023.102115> (дата

в) тлумачення показників рецидиву вимагає врахування індивідуальних факторів та факторів на рівні країни, потрібне прозоре звітування про ці фактори, рівень рецидивної злочинності слід інтерпретувати в ширшому контексті факторів, пов'язаних із системою права та кримінального правосуддя, очікуваний зв'язок між рецидивізмом і змінними на рівні країни також слід тлумачити з обережністю через обмежену доступність даних для багатьох країн – отже, висновки не обов'язково стосуються інших юрисдикцій, слід уникати використання показників рецидивів для міжнародних порівнянь, доки не буде проведено достатній аналіз факторів, що лежать в основі звітних показників; пряме порівняння показників рецидивізму між юрисдикціями без урахування потенційних джерел їх варіації може ввести в оману!³, а у висновках перших двох публікацій прямо вказано, що рівень рецидиву є непорівнюваним між країнами¹.

Зокрема, складнощі оцінки рівня рецидиву, його інтерпретації та використання для міжнародних порівнянь на основі наявного у публічному доступі фактажу яскраво демонструють 2-річні показники повторного засудження ув'язнених у Королівстві Данія: 2005 рік – 29%², 2013 рік – 63% (із вибірки виключені особи молодші 20 років; новий показник включає засуджених протягом додаткового 1 року після 2-річного періоду, що дозволяє закінчити судові процедури)³, 2018 рік – 32%⁴. Параметр включення чи не включення у вибірку покарання у виді штрафу у Королівстві Швеція змінював показник частоти повторного засудження за 2 роки серед ув'язнених із 66% на 43%⁵, а також аномально виглядають

звернення: 05.02.2025).

¹ Fazel S., Wolf A. A Systematic Review of Criminal Recidivism Rates Worldwide: Current Difficulties and Recommendations for Best Practice. PLoS ONE 10(6): e0130390. Published: June 18, 2015. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0130390> (дата звернення: 05.02.2025).

² Yuhnenko D., Sridhar S., Fazel S. A systematic review of criminal recidivism rates worldwide: 3-year update [version 3; peer review: 3 approved]. Wellcome Open Research. Latest Version Published: 03 Nov 2020. URL: <https://doi.org/10.12688/wellcomeopenres.14970.3> (дата звернення: 05.02.2025).

³ Fazel S., Wolf A. A Systematic Review of Criminal Recidivism Rates Worldwide: Current Difficulties and Recommendations for Best Practice. PLoS ONE 10(6): e0130390. Published: June 18, 2015. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0130390> (дата звернення: 05.02.2025).

⁴ Yuhnenko D., Sridhar S., Fazel S. A systematic review of criminal recidivism rates worldwide: 3-year update [version 3; peer review: 3 approved]. Wellcome Open Research. Latest Version Published: 03 Nov 2020. URL: <https://doi.org/10.12688/wellcomeopenres.14970.3> (дата звернення: 05.02.2025).

⁵ Yuhnenko D., Farouki L., Fazel S. Criminal recidivism rates globally: A 6-year systematic review update. Journal of Criminal Justice. Volume 88, September–October 2023, 102115. URL: <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2023.102115> (дата звернення: 05.02.2025).

⁶ Fazel S., Wolf A. A Systematic Review of Criminal Recidivism Rates Worldwide: Current Difficulties and Recommendations for Best Practice. PLoS ONE 10(6): e0130390. Published: June 18, 2015. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0130390> (дата звернення: 05.02.2025).

показники у Королівстві Нідерландів: 2007 рік – 48%¹, 2013 рік – 46%², 2017 рік – 24,6%³.

Зважаючи на вище викладене, раціонально виправданим і практично доцільним є використання даних щодо динаміки та структури рецидивної злочинності для оцінювання успішності державної (національної) системи стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених тільки за умови верифікованої змістовної тотожності порівнюваних у часі і просторі показників рецидивізму та тільки інтегровано у багатофакторній системі фактологічного виміру реалій злочинності і виконання-відбування кримінальних покарань, фактичні ж можливості здійснення відповідних міжнародних компаративних досліджень є сильно обмеженими у наш час доступним фактажем рецидивізму.

В якості альтернативних показників оцінки успішності політики і практики стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених доцільним є використання показників кількості повторно ув'язнених – сумарної кількості у заданий момент часу ув'язнених / узятих під варту осіб, які раніше відбували покарання в установах виконання покарань і засуджених, які тримаються і раніше відбували покарання в установах виконання покарань, згідно термінології українського кримінально-виконавчого законодавства:

- абсолютні: чисельність повторно ув'язнених, чисельність повторно ув'язнених за категоріями (вид злочину, кількість ув'язнень, судимостей, сукупний термін позбавлення волі, інше);

- відносні: частка повторно ув'язнених серед загальної чисельності ув'язнених (засуджених, які тримаються в установах виконання покарань і ув'язнених / узятих під варту осіб, згідно термінології українського кримінально-виконавчого законодавства), частка повторно ув'язнених за категоріями (кількість ув'язнень, вид злочину, вік, ...), кількість повторно ув'язнених на 100 000 населення, кількість повторно ув'язнених на 100 000 населення за категоріями, ...

Зазначені показники, базовими з яких є чисельність повторно ув'язнених та частка повторно ув'язнених серед загальної чисельності ув'язнених, звісно ж, не є абсолютними індикаторами успішності стимулювання правослужняної поведінки ув'язнених / засуджених, агрегують у своїй величині результати впливу згаданих вище факторів об'єктивної реальності і відображають, певною мірою, ефективність усієї антикримінальної політики і практики, проте заслуговують на увагу через

¹ Yukhnenko D., Sridhar S., Fazel S. A systematic review of criminal recidivism rates worldwide: 3-year update [version 3; peer review: 3 approved]. Wellcome Open Research. Latest Version Published: 03 Nov 2020. URL: <https://doi.org/10.12688/wellcomeopenres.14970.3> (дата звернення: 05.02.2025).

² Yukhnenko D., Farouki L., Fazel S. Criminal recidivism rates globally: A 6-year systematic review update. Journal of Criminal Justice. Volume 88, September–October 2023, 102115. URL: <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2023.102115> (дата звернення: 05.02.2025).

³ Yukhnenko D., Farouki L., Fazel S. Criminal recidivism rates globally: A 6-year systematic review update. Journal of Criminal Justice. Volume 88, September–October 2023, 102115. URL: <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2023.102115> (дата звернення: 05.02.2025).

свої сильні сторони, зокрема у порівнянні із рівнем рецидивізму, часткою рецидиву (повторного засудження) серед звільнених ув'язнених:

- сенс, обсяг – кількість осіб, що раніше тримались в установах виконання покарань, сума нових ув'язнень яких, як необхідних заходів захисту суспільства (виняткових запобіжних заходів для забезпечення (стимулювання) правослухняної поведінки – виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього процесуальних обов'язків, а також запобігання протиправній поведінці, відповідно до статей 176–178, 183 КПК України¹), та їхньої реабілітації дорівнює агрегованій величині фактів недостатності стимулювання правослухняної поведінки протягом попереднього відбування покарання для правомірного життя у вільному соціумі; відображають агреговану неуспішність (ступінь результативності) стимулювання правослухняної поведінки – агрегований ступінь небезпеки / шкоди для суспільства звільнених ув'язнених / засуджених у сумарній чисельності повторно ув'язнених у заданий момент часу, яка є прямо залежною від величини термінів їхніх ув'язнень, що відповідають ступеню тяжкості вчинених ними злочинів та суворості покарань (на відміну від простого відносно-кількісного спостереження і обліку рецидивів);

- зміст – визначальною ознакою є лише факт правомірного дійсного та минулого тримання особи в ув'язненні (повторність);

- однозначність – відображає реальну кількість осіб, що є небезпечними та шкідливими для громади і дійсної правової системи згідно загальноприйнятих та формально виражених у правових актах норм та відповідно до закону і вироку легітимної судової влади потребують ув'язнення для захисту соціуму, суспільних відносин, правопорядку та стимулювання їхньої правослухняної поведінки;

- практичність – дані щодо чисельності повторно ув'язнених у заданий момент часу, у т. ч. за категоріями, наявні у пенітенціарних адміністраціях країн та не потребують додаткових засобів, в т. ч. фінансових ресурсів, та заходів, складних, спеціальних, міжвідомчих моніторингових систем та процесів спостереження, тощо; придатні для ретроспективного та структурного, покатегорійного аналізу, спостереження тенденцій і кореляцій, інтерпретації результатів та синтезування висновків для прогнозу, планування та оптимізації пенітенціарної політики, системи і практики;

- уніфікованість – придатні для порівнянь між країнами з метою обміну досвідом пенітенціарної політики і практики; придатні для агрегування на субрегіональному, регіональному та глобальному рівнях і спостереження відповідних тенденцій; єдиний визначальний уніфікований критерій – повторне ув'язнення з метою стимулювання правослухняної поведінки для захисту суспільства;

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n1723> (дата звернення: 02.02.2025).

- перспективність – розвиток концепції спостереження успішності стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених на емпіричному базисі фактажу повторного ув'язнення дає потенційну можливість пізнання закономірностей формування злочинної поведінки та стимулюючого впливу шляхом безпосереднього дослідження персональної інформації осіб, що тримаються у в'язницях.

Висновки. Відповідно до міжнародних правових документів, правових позицій Європейського суду з прав людини та європейської практики, у сучасній парадигмі оцінки агрегованої успішності стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених, що заснована на визнанні людини, її життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканості і безпеки найвищою соціальною цінністю та спрямованості каральної і кримінально-виконавчої політики, системи і практики на досягнення оптимуму у гармонійній реалізації захисту суспільства та забезпечення прав і свобод, поваги до гідності кожної людини, водночас і в повній мірі, – і жертви, і правопорушника, основним критерієм оцінювання є вільне від злочинів життя ув'язненого / засудженого після звільнення, а індикатором – рецидивізм, повторна правопорушуваність. Проте практичне використання для оцінювання успішності стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених агрегованих величин показників рецидиву є проблематичним через неподільне відображення у них взаємопов'язаної сукупності результатів дії детермінант злочинності і антикримінальної політики та практики держави, а також через складнощі вимірювання і спостереження та неуніфікованість методології, що знайшли своє вираження у відсутності національних систем відстеження рецидивізму та, відповідно, непридатності наявних даних для компаративного аналізу та емпіричних узагальнень.

Раціонально виправданим, практично доцільним, реалізабельним і перспективним є спостереження, компаративний аналіз та оцінювання успішності стимулювання правослукхняної поведінки ув'язнених / засуджених на державному, регіональному та глобальному рівнях інтегровано у багатофакторній моделі фактологічного виміру реалій злочинності і виконання-відбування кримінальних покарань, базисом якої є комплекс показників кількості повторно ув'язнених, ув'язнених (в'язнів) і засуджених осіб.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Батиргарєєва В. С. Питання боротьби з рецидивною злочинністю у матеріалах Конгресів ООН щодо запобігання злочинності та поведження з правопорушниками. *Питання боротьби зі злочинністю*: зб. наук. пр. / редкол.: В.І. Борисов та ін. Харків: Право, 2020. Вип. 39. С. 23-31. URL: https://ivpz.kh.ua/wp-content/uploads/2021/02/36_Питання-боротьби_№39_2020_пв4.pdf (дата звернення: 05.02.2025).

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n1723> (дата звернення: 05.02.2025).

3. Проєкт «Європейський Союз та Рада Європи працюють разом для підтримки в'язничної реформи в Україні Плюс» (SPERU+). Про проєкт. URL: <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/plus-speru-project> (дата звернення: 05.02.2025).

4. Проєкт «На шляху до більш гуманних умов тримання під вартою та скорочення числа повторних правопорушень в Україні» (DECOPRIS). Про проєкт. URL: <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/decopris-towards-more-humane-detention-conditions-and-reduced-reoffending-in-ukraine> (дата звернення: 05.02.2025).

5. Стратегія реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.12.2022 № 1153-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-%D1%80#n10> (дата звернення: 05.02.2025).

6. Case of Khoroshenko v. Russia. European Court of Human Rights. Grand Chamber. Application no. 41418/04. Judgment. Strasbourg. 30.06.2015. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-156006> (дата звернення: 05.02.2025).

7. Case of Murray v. the Netherlands. European Court of Human Rights. Grand Chamber. Application no. 10511/10. Judgment. Strasbourg. 26.04.2016. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-162614> (дата звернення: 05.02.2025).

8. Case of Petukhov v. Ukraine (No. 2). European Court of Human Rights. Fourth Section. Application no. 41216/13. Judgment. Strasbourg. 12.03.2019. Final 09.09.2019. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/ukr?i=001-191703> (дата звернення: 05.02.2025).

9. Case of Vinter and Others v. the United Kingdom. European Court of Human Rights. Grand Chamber. Applications nos. 66069/09 and 130/10 and 3896/10. 09.07.2013. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-122664> (дата звернення: 05.02.2025).

10. Data UNODC. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). URL: <https://dataunodc.un.org> (дата звернення: 05.02.2025).

11. Fazel S., Wolf A. A Systematic Review of Criminal Recidivism Rates Worldwide: Current Difficulties and Recommendations for Best Practice. PLoS ONE 10(6): e0130390. Published: June 18, 2015. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0130390> (дата звернення: 05.02.2025).

12. Fourteenth United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice. (Kyoto, Japan, 20–27 April 2020). Discussion guide. A/CONF.234/PM.1. URL: <https://documents.un.org/doc/undoc/ltd/v18/063/29/pdf/v1806329.pdf> (дата звернення: 05.02.2025).

13. Recommendation Rec(2006)2-rev of the Committee of Ministers to member States on the European Prison Rules. *(Adopted by the Committee of Ministers on 11 January 2006, at the 952nd meeting of the Ministers' Deputies and revised and amended by the Committee of Ministers on 1 July 2020 at the*

1380th meeting of the Ministers' Deputies), URL: <https://rm.coe.int/09000016809ee581> (дата звернення: 05.02.2025)

14. SPACE I & II, CoE, Université de Lausanne, ICDP/ESC, UNIL-Sorge, BCH, 1015 Lausanne, Suisse. URL: <https://wp.unil.ch/space/> (дата звернення: 05.02.2025).

15. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). URL: <https://www.unodc.org/unodc/index.html> (дата звернення: 05.02.2025).

16. United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (the Nelson Mandela Rules): resolution / adopted by the General Assembly 17.12. 2015. A/RES/70/175. URL: https://documents.un.org/symbol-explorer?s=A/RES/70/175&i=A/RES/70/175_3854556 (дата звернення: 05.02.2025).

17. UNODC, Prison Matters 2024: Global Prison Population and Trends; A Focus on Rehabilitation (United Nations, 2024). URL: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/briefs/Prison_brief_2024.pdf (дата звернення: 05.02.2025).

18. World Prison Brief, Institute for Crime & Justice Policy Research URL: <https://www.prisonstudies.org/> (дата звернення: 05.02.2025).

19. Yuhnenko D., Farouki L., Fazel S. Criminal recidivism rates globally: A 6-year systematic review update. *Journal of Criminal Justice*. Volume 88, September–October 2023, 102115. URL: <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2023.102115> (дата звернення: 05.02.2025).

20. Yuhnenko D., Sridhar S., Fazel S. A systematic review of criminal recidivism rates worldwide: 3-year update [version 3; peer review: 3 approved]. Wellcome Open Research. Latest Version Published: 03 Nov 2020. URL: <https://doi.org/10.12688/wellcomeopenres.14970.3> (дата звернення: 05.02.2025).

Стаття надійшла до редакції 05.02.2025

Oleksandr M. LIUBARSKYI

(Penitentiary Academy of Ukraine, Chernihiv, Ukraine)

PROBLEMS AND PROSPECTS OF ASSESSMENT OF THE AGGREGATED SUCCESS OF STIMULATION OF LAW-ABIDING BEHAVIOUR OF PRISONERS

The article is devoted to the theoretical and legal principles, the essence and content of the modern paradigm and the results of critical reflection on the problems of rational content and practical implementation of the currently prevailing concept of assessment, the main criterion of which is prisoner's crime-free life after release, and the key indicator is the post-penitentiary recidivism rate, and highlights in an argumentative manner promising ways of rationally justified, practically expedient and feasible observation, comparative analysis and evaluation of the aggregated success of stimulation of law-abiding behaviour of prisoners at the state, regional and global levels as a basis for the progressive

development of penitentiary policy and optimization of legal regulation and practice of execution of criminal sentences, which constitutes the value of new scientific knowledge and benefits for the further progress of criminal justice and jurisprudence.

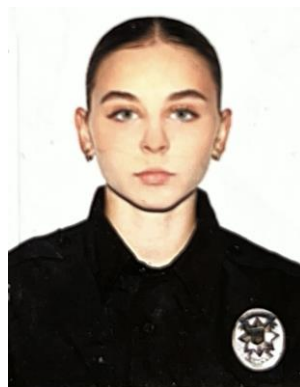
Based on the results of the research, the article presents the author's concept of an integrated assessment of the aggregated success of stimulation of law-abiding behaviour of prisoners, the basis of which is a complex of indicators of the number of re-prisoners, prisoners and persons convicted, and reveals its strengths and prospects.

Keywords: *stimulation of law-abiding behaviour of prisoners, success, recidivism, post-penitentiary reoffending, re-prisoners, assessment, evaluation, prisoners, persons convicted.*

Олена Павлівна МАКАРОВА,
кандидат психологічних наук
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

Олександра Сергіївна МАТЮШЕНКО
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ПОЛІГРАФ У КРИМІНАЛІСТИЦІ: ТЕОРЕТИЧНІ, ПРАВОВІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

Стаття присвячена дослідженню теоретичних основ використання поліграфа в криміналістиці. Розглядається роль поліграфа як інструменту для отримання орієнтовної інформації під час розслідування злочинів. Аналізуються правові аспекти застосування поліграфа, зокрема, його місце в системі доказів та дотримання прав людини. Детально описуються принципи роботи поліграфа, включаючи фізіологічні реакції, що реєструються, та методи їх інтерпретації. Стаття розглядає питання етичності та достовірності результатів поліграфічних досліджень.

Ключові слова: поліграф, криміналістика, правові аспекти, принципи роботи, фізіологічні реакції, достовірність, етичність.

Постановка наукової проблеми Сучасна криміналістика активно використовує поліграф як інструмент отримання додаткової інформації в процесі розслідування злочинів. Однак, попри його широке застосування, теоретичні та правові засади використання поліграфа залишаються дискусійними. Однією з ключових проблем є відсутність єдиного підходу до

визначення його місця в системі доказування, що ускладнює використання отриманих результатів у кримінальному судочинстві. Крім того, важливою науково-практичною проблемою є питання достовірності поліграфічних досліджень. Попри наявність чітко визначених процедур, надійність поліграфічних досліджень, їхня вразливість до маніпуляцій та суб'єктивність інтерпретації результатів продовжують викликати суперечки.

Окремого дослідження потребують етичні та правові аспекти застосування поліграфа, зокрема дотримання принципу добровільності, захист прав учасників дослідження, а також допустимість використання отриманих даних у кримінальному процесі.

Таким чином, існує нагальна потреба в комплексному науковому дослідженні теоретичних основ використання поліграфа в криміналістиці, що сприятиме розробці єдиних стандартів його застосування, підвищенню ефективності кримінальних розслідувань та забезпеченню дотримання прав людини.

Мета статті - комплексний аналіз теоретичних основ використання поліграфа в криміналістиці.

Виклад основного матеріалу Сучасна криміналістика активно використовує новітні технології для підвищення ефективності розкриття та розслідування злочинів. Одним із важливих інструментів у цій сфері є поліграф – прилад, що дозволяє фіксувати психофізіологічні реакції людини на певні стимули, що часто пов'язані з відповідями на поставлені запитання. Поліграфологічні дослідження займають особливе місце серед методів криміналістики завдяки здатності отримувати приховану інформацію, що може стати вагомим елементом для встановлення істини у кримінальному провадженні.

Погоджуємося з позицією професора В. Гусевої, яка наголошує, що спеціальні знання відіграють ключову роль у подоланні перешкод під час розслідування тяжких злочинів проти життя та здоров'я людини. Ці знання застосовуються в рамках судових експертиз, досліджень, а також у слідчій практиці із використанням спеціальних засобів. Такий підхід сприяє скороченню строків досудового розслідування, ускладнює маніпуляції з доказами з боку протидіючих осіб і забезпечує отримання науково обґрунтованої та криміналістично значущої інформації, що дозволяє своєчасно нейтралізувати спроби протидії розслідуванню¹.

Українські науковці-криміналісти Р. Степанюк та С. Перлін поділяють криміналістичну техніку на дві основні категорії: традиційну та нетрадиційну. Однак питання використання поліграфа у криміналістиці досі залишається недостатньо вивченим. Це створює підґрунтя для пошуку подальшого вдосконалення криміналістичної техніки шляхом включення нових напрямів, які відповідають сучасним викликам у боротьбі зі

¹ Гусева В. О. Способи протидії розслідуванню тяжких та особливо тяжких злочинів проти життя та здоров'я особи та шляхи їх подолання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1 (56). С. 84–88.

злочинністю. Нестача досліджень у цій галузі стримує розвиток нових технологій для збору доказів. У результаті від цього страждає природничо-технічний аспект криміналістики, зокрема, її технічний напрям¹.

Перші фундаментальні дослідження, які заклали основу для подальших розробок у сфері використання поліграфа, належать італійському фізіологу Анджело Моссо. У своїх експериментах, проведених у 1877 році, він застосовував плетизмограф – пристрій для фіксації змін артеріального тиску. Вченому вдалося встановити зв'язок між фізіологічними параметрами, такими як тиск і пульс, та емоційними станами людини. Результати своїх досліджень Анджело Моссо опублікував у монографії під назвою «Страх», яка стала відправною точкою для розвитку ідеї використання фізіологічних реакцій у вивченні емоційних процесів.²

Витоки виникнення пристрою, відомого як поліграф або детектор неправди, сягають кінця XIX та початку XX століть. Саме тоді науковці почали активно вивчати взаємозв'язок між фізіологічними реакціями людського організму, такими як частота серцебиття, кров'яний тиск та ритм дихання, і їхніми емоційними станами. Одним із перших кроків на шляху до створення сучасного поліграфа стали праці Френсіса Гальтона, який у 1879 році запропонував методику словесно-асоціативного тесту. В рамках цього дослідження піддослідні повинні були миттєво реагувати на запропоновані слова, надаючи першу асоціацію, що спадала на думку. Було помічено, що у випадках, коли асоціація мала відношення до скоєного злочину, час реакції збільшувався, що дозволяло виявити наявність емоційної реакції³.

Чезаре Ломброзо, основоположник антропологічного напрямку в кримінології, відіграв значну роль у популяризації інструментальних методів виявлення неправди. Ще з 1881 року він почав застосовувати гідросфігмометр під час допитів, фіксуючи зміни артеріального тиску.

У своїй праці «Злочинна людина», вперше опублікованій в 1895 році, Ч. Ломброзо описав досвід використання цього пристрою для виявлення брехні. Зокрема, у другому виданні книги він навів приклад, коли гідросфігмограф допоміг встановити, що підозрюваний не причетний до пограбування, але винен у крадіжці документів. Згодом, у 1902 році, Ч. Ломброзо використав плетизмограф та сфігмограф у справі про зґвалтування. Ці прилади дозволили йому зафіксувати зміни обсягу частин тіла та артеріального тиску підозрюваного, що підтвердило його непричетність до злочину. Таким чином, праці Ч. Ломброзо заклали фундамент для подальшого розвитку поліграфії⁴.

¹ Степанюк Р. Л., Перлін С. І. Методологія та організація експертно-криміналістичного забезпечення боротьби зі злочинністю. *Криміналістичний вісник*. 2019. № 2 (32). С. 6–14.

² Морозова Т. Р. Методика виявлення прихованої інформації у поліграфічних дослідженнях: монографія / за наук. ред. О.М. Морозова. Київ: Алерта. 2023. 472 с.

³ Мотлях О. І. Поліграф: наукова природа походження, нормативно-правове регулювання та допустимі межі застосування: монографія. Київ: Освіта України, 2012. 394 с.

⁴ Линник О.В. Використання поліграфа для розкриття злочинів (історико-правові аспекти). *Науковий вісник Національного університету ДПС України*. Серія «Економіка, право». 2012. № 4(59). С.

Цей випадок став першим переконливим прикладом застосування інструментальних методів для виявлення нещирості, показавши, що вони можуть не лише виявляти приховану інформацію, але й захищати невинних, підтверджуючи щирість їхніх свідчень. Методика, яку започаткував Ч. Ломброзо, стала основою для подальших досліджень у цій галузі та мала великий вплив на розвиток науки, впливаючи на багатьох інших вчених.

Зазначені ранні дослідження заклали підґрунтя для подальшого розвитку поліграфа, який був остаточно сформований на початку 20-го століття в США і став основою для сучасних методів детекції брехні.

У 1935 році, потенціал поліграфа привернув увагу головного правоохоронного органу Сполучених Штатів Америки, а саме Федерального бюро розслідувань. З 1938 року, фахівець ФБР, відомий як І. Коффі, розпочав використання поліграфа для розкриття та розслідування злочинів.

Період 50-тих років характеризувався першою хвилею широкого розповсюдження поліграфа в роботі різноманітних державних органів та установ у багатьох країнах світу. У 1951 році, при Військовій поліцейській школі, розташованій у штаті Джорджія, було засновано навчальний заклад для підготовки поліграфологів армії США. Починаючи з 1953 року, Національна агенція безпеки США запровадила обов'язкове поліграфічне дослідження для всіх кандидатів, які бажали вступити на службу в цю організацію. Постійні штатні поліграфологи працюють у Федеральному бюро розслідувань, Управлінні кримінальних розслідувань армії, Міністерстві військово-морського флоту, Митному управлінні США, Департаменті податків і зборів, поліції, що забезпечує безпеку Капітолію, у багатьох округах, у міській поліції столиці, а також у розвідувальних службах Сполучених Штатів Америки.

Використання поліграфа знайшло своє застосування на території Канади, причому розвиток поліграфології в цій державі, цілком очікувано, відбувався під впливом Сполучених Штатів Америки

В Індії, вперше, застосування поліграфа відбулося у 1948 році: в рамках розслідування обставин смерті Махатми Ганді, співробітник індійської поліції, який пройшов шеститижневий курс навчання в Сполучених Штатах Америки, використав поліграф з метою обмеження кола осіб, підозрюваних у причетності до змови. Після двадцятирічної паузи, у 1969 році, керівництво Індії прийняло рішення про створення відділу поліграфа при Центральній криміналістичній лабораторії Центрального бюро розслідувань. Фактично, відділ розпочав свою роботу у 1974 році, а вже в середині 80-х років, відділення поліграфа були відкриті в п'яти штатах країни¹.

На африканському континенті, використання поліграфічних

246–252; Морозова Т. Р. Методика виявлення прихованої інформації у поліграфічних дослідженнях: монографія / за наук. ред. О.М. Морозова. Київ: Алерта. 2023. 472 с.

¹ Морозова Т. Р. Поліграфологія: підручник / за ред. О.М. Морозова. Харків. «Естет Принт», 2019. 476 с.

досліджень було введено в практику наприкінці сімдесятих років минулого століття. Існує професійне об'єднання поліграфологів Південно-Африканської Республіки. Фахівці з поліграфічних досліджень також працюють у таких країнах, як Марокко, Єгипет, Кенія та Нігерія.

Щодо азіатського регіону, то поліграфічні перевірки застосовуються в Лівані, Об'єднаних Арабських Еміратах, Гонконзі, Саудівській Аравії, Йорданії, Кувейті, Малайзії, Пакистані, Таїланді, на Тайвані та на Філіппінах.

Починаючи з другої половини 90-х років, у країнах Європи, як Західної, так і Східної, відзначається зростання використання поліграфа. Серед таких держав можна назвати Швейцарію, Німеччину, Нідерланди, Швецію та Норвегію. У правоохоронних органах Польщі поліграф почав застосовуватися з 1969 року, у Болгарії – з 1995 року, у Румунії – з 1980 року. У Молдові з 2009 року діє Закон «Про використання тестувань на детекторі симуляції (поліграфі)». У Угорщині поліграфічні дослідження використовуються з 1978 року, і їх застосування регулюється Інструкцією МВС №40. У Латвії з 1998 року проводяться поліграфічні експертизи у рамках кримінальних справ. У Литві 29 серпня 2000 року було прийнято Закон Литовської Республіки, який регулює використання поліграфа.

Впровадження поліграфа в діяльності України припало на середину – кінець 2000-х років і було ініційоване діяльністю приватних структур.

Запровадженню поліграфічних технологій у правоохоронні органи України передував етап теоретичних та практичних досліджень. Роботу у цьому напрямі здебільшого здійснювались науковцями М. Салтевським, Ю. Жаріковим, П. Тимошенком¹. У правоохоронних органах України фактично поліграф з метою розкриття та розслідування злочинів почав використовуватися із 1998 року.

Основними напрямками використання поліграфа в діяльності правоохоронних органів України є: кадрова робота, криміналістичні дослідження, слідчі дії, психодіагностика та психокорекція, а також спеціальні заходи. *Спеціальні заходи* можуть включати наступні напрями: *оперативно-розшукова діяльність* (використання поліграфа для перевірки інформації, отриманої в ході оперативних заходів, а також для ідентифікації причетності осіб до злочинної діяльності); *контррозвідувальна діяльність* (застосування поліграфа для виявлення внутрішніх загроз, зокрема серед працівників поліції або інших структур, які мають доступ до конфіденційної інформації); *перевірка на детекторі брехні під час розслідування корупційних злочинів* (використання поліграфа для збору додаткових доказів або перевірки правдивості свідчень); *профілактичні заходи* (застосування поліграфа для запобігання можливим злочинам шляхом перевірки осіб, які можуть становити потенційну загрозу); *робота зі свідками та постраждалими* (застосування поліграфа для уточнення інформації, отриманої від свідків або постраждалих, з метою підвищення ефективності

¹ Gatseliuk, V., Strelbitska, L., Herasymchuk, O., Pavlyshyn, A., & Khrystiuk, V. The influence of religion on the norms of criminal law and process: an international-comparative study. *Amazonia Investiga*. 2021. № 10(42). P. 226–235.

розслідування). Такі *спеціальні заходи* спрямовані на підвищення ефективності роботи правоохоронних органів, забезпечення безпеки та запобігання злочинності.

На першому етапі впровадження створювалися відповідні спеціальні курси на базі одного з підрозділів МВС України. У 2001 році керівництвом МВС України затверджено наказ № 743 «Про проведення експерименту щодо використання комп'ютерних поліграфів у діяльності органів внутрішніх справ України»¹. Підсумки проведення експерименту були розглянуті на оперативній нараді, рішенням якої від 07.05.2002 № 4028/Чк засвідчено ефективність використання поліграфа, як у роботі з персоналом, так і в процесі розкриття та розслідування злочинів.

У 2004 році на нараді МВС України прийнято рішення про створення на базі Київського інституту внутрішніх справ навчальну базу щодо підготовки поліграфологів із наданням слухачам відповідного сертифікату на право працювати за цим напрямом у межах системи МВС України².

Наказом МВС України від 28.07.2004 р. № 842 затверджена «Інструкція щодо застосування комп'ютерних поліграфів у роботі з персоналом органів внутрішніх справ України», а в Міністерстві юстиції України вона була зареєстрована 27 жовтня 2004 року з № 1373/9972. Ця інструкція була першим і багато років єдиним відкритим, офіційно визнаним в Україні нормативним документом, що регламентував використання поліграфа³.

Наказом МВС України № 920 від 13.11.2017 р. затверджено «Інструкцію про порядок використання поліграфа у Національній поліції України», зареєстровану в Міністерстві юстиції України 05 грудня 2017 року за № 1472/31340, яка змінила попередню інструкцію, що була чинною понад тринадцять років⁴.

З 2017 року в Україні здійснюють судові психологічні експертизи із застосуванням поліграфа. Проведення таких експертиз регулюється положеннями Конституції України, Цивільного кодексу, Кримінального процесуального кодексу, Кодексу законів про працю, а також низкою спеціальних нормативно-правових актів. Серед них варто відзначити Закон України «Про судову експертизу», Інструкцію про призначення та проведення судових експертиз і експертних досліджень, а також Науково-методичні рекомендації з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень, затверджені наказом Міністерства юстиції України від 08.10.1998 р. № 53/5 (із подальшими змінами та доповненнями)⁵.

¹ Морозова Т. Р. Поліграфологія: підручник / за ред. О.М. Морозова. Харків. «Естет Принт», 2019. 476 с.

² Там само.

³ Там само.

⁴ Про затвердження Інструкції про порядок використання поліграфа у Національній поліції України : наказ МВС України № 920 від 13.11.2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/z1472-17> (дата звернення: 18.02.2025).

⁵ Про затвердження Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень : наказ Мін'юсту України від 08.10.1998 р. № 53/5 (зі змінами та

Поліграф, також відомий як детектор брехні, є важливим інструментом, який активно застосовується в практичній діяльності поліції для виявлення змін у психофізіологічних реакціях людини під час дослідження окремих обставин справи, що становить предмет слідчого пізнання у кримінальному провадженні. Його роль полягає не лише в оцінці достовірності чи недостовірності свідчень підозрюваних, свідків чи потерпілих, але й у наданні допомоги у формуванні слідчих версій та зборі орієнтовної інформації. Цей пристрій дозволяє опосередковано аналізувати правдивість даних, які надає особа. У криміналістиці його значення проявляється у таких аспектах:

- *виявленні прихованої інформації* – поліграф допомагає отримати відомості, які підозрюваний чи свідок намагається приховати через страх чи інші мотиви;

- *встановленні послідовності подій* – на основі відповідей та реакцій досліджуваного можна реконструювати хронологію злочину;

- *сприянні в спростуванні слідчих версій* – використання поліграфа дозволяє звужити коло підозрюваних, зосередивши увагу слідства на ймовірних винуватцях;

- *допомозі у психологічному аналізі особистості* – реакції людини на поліграфі дають змогу оцінити її емоційний стан під час розслідування¹.

Хоча поліграф не є безпосереднім засобом виявлення брехні, він здатний виявляти стресові реакції, які часто супроводжують неправдиві показання. Таким чином, поліграф служить як додатковий інструмент, який допомагає поліграфологам виявити суперечності в свідченнях і спрямованні слідства у правильному руслі. Отже, поліграф дає можливість отримати орієнтовну інформацію, яка може стати основою для подальшого планування й організації розслідування. Він може допомогти спрогнозувати напрями розслідування, виявити нові докази або висвітлити суперечності у свідченнях. Він має значення як важливий інструмент криміналістичної науки, що надає слідчим додаткові можливості для збирання інформації, оцінки правдивості показань і забезпечення точності в розслідуванні кримінальних справ. Однак його застосування має обмеження та повинно бути доповнене іншими доказами для забезпечення повної правдивості та об'єктивності процесу.

Основними завданнями поліграфологічних досліджень в контексті криміналістики та правосуддя можна сформулювати таким чином:

1. Визначення правдивості показань. Поліграф використовується для виявлення прихованих емоцій і реакцій, які можуть свідчити про неправдивість або правдивість показань осіб таких як підозрювані, свідки або потерпілі. Він дозволяє оцінити, чи виникає стрес або емоційна напруга

доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98> (дата звернення: 10.03.2025)

¹ Волобуєв А. Ф. Поліграф: техніко-криміналістичний засіб і фіксація доказів чи інструмент експертного дослідження? *Криміналістичний вісник*. 2018. № 30 (2). С. 55–63.

під час відповіді на певні запитання, що може вказувати на намагання приховати важливу інформацію.

2. Виявлення суперечностей у показаннях або поясненнях, наданих особою. Поліграф допомагає виявляти логічні суперечності, оскільки він дозволяє зафіксувати фізіологічні реакції, які можуть бути пов'язані з нещирістю чи приховуванням правди. Це особливо корисно в тих випадках, коли свідчення виглядають непослідовними або несумісними з іншими доказами.

3. Оцінка емоційного стану особи. Поліграф дозволяє оцінювати емоційний стан особи, зокрема рівень стресу, тривоги або нервозності, що може бути важливо для визначення її психологічного стану в момент допиту. Це може допомогти слідчим краще зрозуміти мотиви поведінки підозрюваного або свідка.

4. Визначення можливих маніпуляцій або дезінформації. Поліграф може виявити спроби маніпулювання інформацією або надання неправдивої інформації у вигляді свідчень, якщо особа намагається навмисно обдурити слідчих чи суд. Це дозволяє розпізнати фальсифікацію фактів під час допиту.

5. Аналіз стресових ситуацій у показаннях потерпілих. Поліграф може бути використаний для аналізу показань потерпілих, щоб визначити, чи викликає певна тема чи питання сильну емоційну реакцію. Це дає можливість зрозуміти, чи свідчить потерпілий правдиво або чи має він певні переживання, які впливають на його свідчення.

6. Аналіз схильності до злочинної поведінки. Інколи поліграф використовується для виявлення схильності до злочинної поведінки у підозрюваних, що дозволяє зрозуміти мотивацію або можливі наміри особи скоїти злочин у майбутньому.

7. Забезпечення об'єктивності в дослідженні. Одним з основних завдань поліграфа є надання більш об'єктивних даних для судових і слідчих органів, допомагаючи уникнути суб'єктивності, яка може виникнути під час традиційних методів допиту або інтерв'ю¹.

Усі ці завдання, доповнюючи комплекс інших криміналістичних засобів, дозволяють отримати більш комплексне уявлення про ситуацію, що розслідується.

У цьому контексті поліграфологічні дослідження відіграють допоміжну роль, доповнюючи традиційні методи доказування та підвищуючи ефективність криміналістичного аналізу.

Поліграфологічні дослідження не замінюють традиційних методів доказування, але виступають їхнім доповненням. На відміну від експертних методів, таких як: дактилоскопія чи трасологія, результати поліграфа не мають абсолютної доказової сили. У криміналістиці поліграф

¹ Доказування у кримінальному провадженні: курс лекцій [О.О. Бондаренко, Г.І. Глобенко, В.В. Романюк та ін.]; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О.О. Юхна; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Ф-т № 1, Каф. кримін. процесу та організації досуд. слідства Харків: ХНУВС, 2018. 156 с.

використовується як допоміжний метод, що дозволяє отримати орієнтовну інформацію для подальшої слідчої роботи. Важливо розглядати його як інструмент, що допомагає сформувавши гіпотези та перевірити їх іншими доказовими засобами. Питання встановлення винуватості чи невинуватості особи у вчиненні певного кримінального правопорушення є ключовим елементом судового процесу в будь-якому кримінальному провадженні.

Наразі Кримінальний процесуальний кодекс (далі – КПК) України не містить чіткого визначення терміна «доказування». Водночас у наукових дослідженнях висвітлюються різні підходи до розуміння сутності процесу доказування, пропонуються його авторські тлумачення та визначення. Розглянемо деякі з них. Доказування розглядається як діяльність визначених законом суб'єктів, що здійснюється у встановленій процесуальній формі та передбачає збирання, дослідження, перевірку й оцінку доказів. Згідно з іншим підходом процес діяльності уповноважених державних органів, спрямований на збір, перевірку та оцінку доказів, які є необхідними для належного вирішення кримінальної справи, називається доказуванням¹.

Згідно з положеннями ст. 84 КПК України, доказами в кримінальному провадженні є фактичні дані, які отримуються відповідно до вимог цього Кодексу і на підставі яких слідчий, прокурор, слідчий суддя та суд визначають наявність чи відсутність фактів і обставин, що мають значення для справи та підлягають доказуванню. До процесуальних джерел доказів законодавець відносить показання потерпілих свідків та підозрюваних, речові докази, документи та висновки експертів (висновки спеціалістів у кримінальних проступках щодо яких здійснюється дізнання)².

Основними характеристиками доказу у кримінальному провадженні є: належність, що означає, що доказ має прямо чи опосередковано підтверджувати наявність або відсутність фактів, які підлягають доказуванню, а також інші обставини, важливі для справи, включаючи його достовірність чи недостовірність, а також можливість чи неможливість використання інших доказів (ст. 85 КПК); допустимість, що вказує на те, що доказ має бути здобутий відповідно до вимог КПК України, оскільки доказ, отриманий з порушеннями, не може бути використаний для прийняття процесуальних рішень і не підлягає врахуванню судом при ухваленні рішення (ст. 86 КПК України)³.

Ключовим елементом процесу доказування в кримінальному провадженні є «предмет доказування», що зазвичай розуміється як сукупність фактів, передбачених законом, які повинні бути доведені чи

¹ Докази та доказування у кримінальному провадженні : навч. посібник / Р.І.Благути, Ю.В.Гуцуляк, О.М.Дуфенюк та ін. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 10.03.2025).

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 10.03.2025).

спростовані в ході розслідування кожної кримінальної справи^{1,2}.

Відповідно до ст. 91 КПК України у кримінальному провадженні щодо фізичної особи підлягають доказуванню низка обставин, тобто які є нормативно визначеними, тому детально їх перераховувати ми не будемо³. Усе частіше, з метою збирання доказів у кримінальних провадженнях обвинувачення, представлене слідчим чи прокурором, а також захист, використовують комп'ютерні поліграфи. Для їх легітимації проводяться різноманітні опитування з використанням поліграфа, призначаються психологічні експертизи, що включають застосування цього пристрою, а отримані результати використовуються як докази під час судового розгляду.

Вважаємо за потрібне звернутися до судової практики, що сформувалася з цього питання. Згідно з визначенням, наведеним у ухвалі Києво-Святошинського районного суду Київської області від 30 березня 2021 року (справа № 369/16145/18, провадження № 2/369/812/21), поліграф є різновидом психофізіологічного обладнання, що є багатоканальною апаратною методикою для реєстрації змін психофізіологічних реакцій людини на спеціально підібрані психологічні стимули. Аналіз даних, отриманих під час опитування за допомогою поліграфа, дозволяє здобути орієнтовну інформацію та виявити те, що людина може приховувати. Поліграф являє собою багатоканальний осцилограф, який одночасно записує показники кров'яного тиску, дихання, рухових реакцій, а також робить електрокардіограму. Цей пристрій не здатний читати думки, а лише фіксує фізіологічну активність і її зміни. Він не визначає брехню, а лише реєструє збудження, яке з певною ймовірністю може свідчити про неправду. За фізіологічними реакціями неможливо однозначно визначити причину, що їх викликала (будь-то позитивні або негативні емоції, біль, асоціації, страх чи брехня)⁴.

Аналізуючи судову практику, ми визначили ключові аргументи суду стосовно можливості використання результатів, отриманих за допомогою комп'ютерного поліграфа (детектора брехні) у кримінальному провадженні.

Так, під час судового розгляду сторона обвинувачення не змогла надати доказів, що ОСОБА_16 має кваліфікацію «поліграфолога» та зареєстрований у Державному реєстрі атестованих судових експертів, ведення якого здійснюється Міністерством юстиції України. У зв'язку з цим, експертний висновок не відповідає вимогам допустимості доказів,

¹ Докази та доказування у кримінальному провадженні : навч. посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.

² Доказування у кримінальному провадженні : курс лекцій [О.О. Бондаренко, Г.І. Глобенко, В.В. Романюк та ін.]; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О.О. Юхна; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Ф-т № 1, Каф. кримін. процесу та організації досуд. слідства Харків: ХНУВС, 2018. 156 с.

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 10.03.2025).

⁴ Ухвала Краматорського міського суду Донецької області № 98021296 від 15.06.2021 року (справа № 229/3931/17, провадження № 1-кп/234/225/21). URL: <https://youcontrol.com.ua/catalog/court-document/98021296/> (дата звернення: 15.02.2025).

визначеним законодавством, і не може бути прийнятий судом як доказ у кримінальному провадженні. У вироку Галицького районного суду м. Львова від 13.01.2022 (справа № 461/2297/21, провадження № 1-кп/461/177/22) суди зазначив: «...висновок експерта-поліграфолога є недопустимим доказом, оскільки він не відповідає вимогам щодо експертного висновку та складений особою, яка не значиться в Реєстрі атестованих судових експертів». З зазначеного можемо зробити висновок, що особа, яка проводить дослідження або опитування за допомогою комп'ютерного поліграфа, повинна мати відповідну кваліфікацію та бути зареєстрованою в реєстрі атестованих судових експертів)¹.

У вироку Оболонського районного суду м. Києва від 02.04.2020 (№ 756/5026/19, № 1-кп/756/510/20) суд зазначив, що встановлення психічної діяльності особи та її проявів, які мають юридичне значення, повинно здійснюватися виключно за допомогою судової психологічної експертизи, а не з використанням поліграфа. Він може бути застосований лише для отримання орієнтовної інформації в межах психологічної експертизи, але не для доказування обставин, визначених у ст. 91 КПК України².

У вироку Семенівського районного суду Полтавської області від 06.04.2021 (справа № 547/14/21, провадження № 1-кп/547/18/21) суд зазначив, що висновки поліграфолога не є доказами, але можуть бути використані як додатковий аргумент на підтвердження правильності процесуальних дій у сукупності з іншими доказами³.

У вироку Луцького міськрайонного суду Волинської області від 02.04.2021 (справа № 161/16712/19, провадження № 1-кп/161/57/21) суд зазначив, що висновок експерта враховувався поряд з іншими прямими доказами, коли його відповіді узгоджувались із фактичними даними справи⁴.

В ухвалі Городоцького районного суду Хмельницької області від 22.03.2022 суд відмовив у призначенні психофізіологічної експертизи з використанням поліграфа, зазначивши, що результати перевірки на поліграфі є лише орієнтовними і не можуть бути використані як доказ. У вироку Переяслав-Хмельницького міськрайонного суду Київської області суд прийняв висновок поліграфолога як додатковий аргумент на підтвердження правдивості показань потерпілого⁵.

¹ Вирок Галицького районного суду м. Львова від 13.01.2022 № 102658213 (справа № 461/2297/21, провадження № 1-кп/461/177/22). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102658213> (дата звернення: 15.02.2025).

² Вирок Оболонського районного суду м. Києва від 02.04.2020 (№ 756/5026/19, № 1-кп/756/510/20). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88591400> (дата звернення: 15.02.2025).

³ Вирок Семенівського районного суду Полтавської області від 06.04.2021 (справа № 547/14/21, провадження № 1-кп/547/18/21). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96038485> (дата звернення: 15.02.2025).

⁴ Вирок Луцького міськрайонного суду Волинської області від 02.04.2021 (справа № 161/16712/19, провадження № 1-кп/161/57/21). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95983206> (дата звернення: 15.02.2025).

⁵ Higher School of Advocacy. Використання комп'ютерного поліграфа (детектора брехні) у кримінальному провадженні через призму судової практики. URL:

Вищевикладене свідчить про те, що опитування з використанням комп'ютерного поліграфа дозволено лише в рамках судової психологічної експертизи, і його результати можуть бути використані тільки як орієнтовна інформація. Вони не можуть слугувати самостійним доказом у справі і повинні оцінюватися разом з іншими доказами.

Отже, перевірка показань за допомогою комп'ютерного поліграфа не формує і не визнається, як доказ. Крім того, на сьогодні відсутній нормативно-правовий акт, який би встановлював порядок проведення такої перевірки. Висновок поліграфолога не має статусу експертного висновку і не є документом, який визнається як доказ у контексті кримінального процесу.

Отже, судова практика щодо застосування комп'ютерного поліграфа (детектора брехні) свідчить про його активне використання на етапі досудового розслідування кримінальних проваджень. Сторони часто намагаються включити результати перевірок за допомогою поліграфа в якості доказів на судовому етапі, щоб підкріпити свої позиції. Проте, при оцінці таких результатів суд має враховувати такі моменти: подання результатів поліграфа, отриманих на етапі досудового розслідування, порушує принцип безпосередності, закріплений в ст. 23 КПК України, оскільки суд повинен особисто оцінити докази; достовірність показань особи оцінюється виключно судом, і тільки суд може визначити правдивість свідчень; для проведення опитування з використанням поліграфа особа повинна мати відповідну кваліфікацію і бути включена до реєстру атестованих судових експертів; оскільки відсутнє законодавче регулювання проведення такої експертизи, висновок поліграфолога не є експертним висновком у розумінні КПК України; таке опитування може проводитися тільки за добровільною згодою особи, щодо якої воно проводиться; використання поліграфа можливе лише в межах судової психологічної експертизи, а не як самостійна судова експертиза; результати, отримані за допомогою поліграфа, мають орієнтовне значення і не можуть використовуватися як самостійні докази; вони не є джерелом доказів і повинні оцінюватися в сукупності з іншими доказами; результати перевірок на поліграфі можуть мати юридичну силу лише в специфічних професійних колах і не можуть бути використані як основне джерело доказів.

З огляду на викладене, можна зробити висновок, що на даний момент законодавство КПК України не передбачає використання поліграфа (детектора брехні) для перевірки правдивості свідчень осіб (підозрюваних чи обвинувачених) або визнання таких результатів як доказів у суді. Наразі поліграф може застосовуватися лише в обмежених професійних колах. Отже, результати використання поліграфа не є доказами у контексті ст. 84 КПК України і можуть бути прийняті до уваги лише в комплексі з іншими допустимими та належними доказами.

Ураховуючи широке використання поліграфа в кримінальних справах та відсутність чіткого правового регулювання його застосування в процесі доказування, необхідно заповнити прогалину в нормативному регулюванні нових суспільних відносин у кримінально-процесуальній сфері, що виникають через використання поліграфа. Для цього, з огляду на судову практику та сучасні реалії, законодавцю варто внести відповідні зміни до Глави 4 КПК, щоб чітко визначити умови та підстави застосування поліграфа в рамках кримінального провадження, а також регламентувати, яким чином можуть бути використані його результати в процесі доказування.

Такі законодавчі зміни мають враховувати вже наявні нормативні акти, що частково регламентують використання поліграфа, зокрема положення, викладені в Інструкції щодо призначення та проведення судових експертиз і досліджень.

У розділі VI «Психологічна експертиза» Інструкції щодо призначення та проведення судових експертиз і досліджень (пункт 6.8) передбачено можливість проведення опитувань із використанням комп'ютерного поліграфа для отримання орієнтовної інформації.

Основною метою таких опитувань є отримання орієнтувальної інформації, зокрема щодо: рівня ймовірності правдивості даних, повідомлених особою; повноти наданої інформації; джерела, з якого особа отримала відповідну інформацію; сприйняття опитуваною особою певної події; іншої інформації, яка може бути корисною для формування слідчих версій щодо конкретних подій¹.

Поліграф, відомий також як детектор, являє собою пристрій психофізіологічного характеру та комплексну методику, яка дозволяє одночасно реєструвати кілька фізіологічних реакцій людини. Його застосування полягає у фіксації змін у психофізіологічному стані особи у відповідь на певні психологічні стимули, представлені за визначеним алгоритмом. Вважається, що аналіз даних, отриманих під час опитування за допомогою поліграфа, дозволяє отримати важливу орієнтовну інформацію, а також виявити приховані відомості².

Сучасні детектори брехні складаються з ноутбука, на екрані якого відображаються графіки, сенсорного блока для перетворення показників організму в цифровий сигнал та датчиків (зазвичай 7-8 штук), що прикріплюються до тестованого. Іноді для додаткового аналізу результатів використовується відеокамера або інші пристрої³.

¹ Про затвердження Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень: наказ Мін'юсту України від 08.10.1998 р. № 53/5 (зі змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98> (дата звернення: 10.03.2025).

² Дідик В. Я., Бова А. А. Огляд практики використання поліграфа («детектора брехні») Президенту України, Верховній Раді України, Уряду України, органам центральної та місцевої виконавчої влади. Київ: Рад. шк., 1999. Т. 12. С. 506–510.

³ Волобуєв А. Ф. Поліграф: техніко-криміналістичний засіб і фіксація доказів чи інструмент експертного дослідження? *Криміналістичний вісник*. 2018. № 30 (2). С. 55–63

Професійне поліграфологічне обстеження складається з трьох етапів: передтестова співбесіда, обстеження та аналіз поліграм. Під час передтестової співбесіди поліграфолог заповнює необхідні документи та обговорює тестові питання, для того щоб обстежуваний повністю зрозумів кожне запитання перед проходженням обстеження. Поліграфолог також пояснює процес перевірки на детекторі брехні та відповідає на всі запитання, що викликають занепокоєння у обстежуваного¹.

Поліграфолог закріплює на тілі обстежуваного необхідні датчики, які під час своєї роботи та поставлення питань тестованому в режимі реального часу фіксують кардіологічні показники (тиск/пульс), дихальні (два канали дихання), гальванічні (шкірно-гальванічні реакції), плетизмограму (кровонаповнення в периферичних судинах) та сигнали з датчика руху (переміщення тіла), що дозволяє визначати спроби протидії. Після закріплення датчиків поліграфолог ставить попередньо обговорені питання, що вимагають односкладової відповіді - «так» або «ні». Фізіологічні показники реєструються з датчиків детектора брехні у формі поліграм².

Перші запитання, які ставить поліграфолог, є нейтральними. Цими питаннями, які ще називають контрольними, поліграфолог фіксує фізіологічні показники людини за звичайних обставин. Потім починаються релевантні питання (які стосуються обставин, істинність яких встановлюється), які порівнюються з контрольними. Завдяки цьому визначається правдивість відповідей. На останньому етапі поліграфологічного обстеження поліграфолог аналізує поліграми та робить висновок щодо правдивості обстежуваної

Процедура опитування з використанням поліграфа, відомого також як детектор неправди, проводиться у часовий проміжок, який вважається найбільш оптимальним для функціонування людського організму, а саме з десятої години ранку до шостої години вечора. Дослідження з використанням поліграфа не проводяться в наступних ситуаціях: за наявності медичного висновку, що підтверджує повну або часткову недієздатність особи, яку планується опитати; у випадках, коли метою є передбачення майбутніх дій або намірів особи, які не підкріплені конкретними фактами з її минулого; щодо неповнолітніх осіб, за винятком тих, хто скоїв кримінальні правопорушення, за які передбачена відповідальність згідно з Кримінальним кодексом України; щодо осіб, вік яких перевищує сімдесят років; якщо особа не володіє державною мовою, і немає можливості забезпечити послуги перекладача; щодо осіб з порушеннями слуху, мовлення або дикції, за відсутності сурдоперекладача; щодо співробітників спеціальних служб без отримання письмового дозволу

¹ Експертиза з використанням поліграфу. URL: [http:// dsp.ua/ekspertuza-z-vukorustannyam-poligrafu](http://dsp.ua/ekspertuza-z-vukorustannyam-poligrafu) (дата звернення: 15.02.2025).

² Морозова Т. Р. Методика виявлення прихованої інформації у поліграфічних дослідженнях: монографія / за наук. ред. О.М. Морозова. Київ: Алерта. 2023. 472 с.; Мотлях О. І. Окремі засади використання поліграфа під час розслідування кримінальних правопорушень *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 1 (9). С. 250–259.

від керівництва відповідних служб; у випадках, коли поліграфолог має особисті або службові зв'язки з особою, яка проходить дослідження, або існують інші обставини, які можуть вплинути на об'єктивність отриманих результатів; за наявності очевидних ознак фізичного або психічного виснаження, втоми, сонливості або надмірного збудження у особи, яка проходить дослідження.

Використання поліграфа (детектора брехні) повинно відповідати основним правам, свободам і законним інтересам людини, а також не порушувати її честь та гідність. Ці вимоги закріплені в положеннях Конституції України, трудовому законодавстві та інших нормативно-правових актах. Зокрема, стаття 28 Конституції України підкреслює, що «жодна особа без її добровільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідом». Застосування поліграфа також підпадає під визначення «інші досліді» Стаття 32 Конституції України встановлює, що збір, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу можливі лише за умови її згоди¹.

Висновки. Аналіз особливостей історичного розвитку поліграфології дозволяє виділити ключові етапи її становлення та вдосконалення, що відображають еволюцію підходів до виявлення нещирості. У роботі проаналізовано взаємозв'язок між розвитком технічних засобів і появою поліграфа як криміналістичного засобу. Показано, як новітні технології вдосконалили методи оцінки достовірності інформації. Встановлено, що розвиток поліграфології супроводжувалися прийняттям нормативно-правових актів, які регулюють застосування поліграфа. Це дозволило визначити унікальність підходів у різних країнах, в тому числі і в Україні, та звернути увагу на важливість правового регулювання. Встановлено, що інтеграція досвіду ЄС та США в судово-експертну практику України створює передумови для підвищення ефективності розслідувань. Це сприяє адаптації міжнародних стандартів до національних потреб, що дозволяє використовувати поліграф з урахуванням специфіки української правової системи.

Аналіз нормативно-правової бази та практики застосування поліграфа при розслідуванні кримінальних правопорушень в Україні виявив низку проблем, які унеможливають використання отриманих результатів як доказів у судовому процесі, а саме: використання поліграфа не врегульовано належним чином на законодавчому рівні; інструкції та рекомендації щодо проведення таких досліджень мають обмежену юридичну силу та орієнтовані переважно на професійну діяльність працівників Національної поліції та Державного бюро розслідувань, а не на кримінальні провадження;

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР (зі змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради України (ВВР). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 15.02.2025).

результати, отримані за допомогою поліграфа, визнаються орієнтуючою інформацією, а не процесуальними джерелами доказів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Волобуєв А. Ф. Поліграф: техніко-криміналістичний засіб і фіксація доказів чи інструмент експертного дослідження? *Криміналістичний вісник*. 2018. № 30 (2). С. 55–63.
2. Вирок Галицького районного суду м. Львова від 13.01.2022 № 102658213 (справа № 461/2297/21, провадження № 1-кп/461/177/22). *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102658213> (дата звернення: 15.02.2025).
3. Вирок Оболонського районного суду м. Києва від 02.04.2020 (№ 756/5026/19, № 1-кп/756/510/20. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88591400> (дата звернення: 15.02.2025)
4. Вирок Семенівського районного суду Полтавської області від 06.04.2021 (справа № 547/14/21, провадження № 1-кп/547/18/21). *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96038485> (дата звернення: 15.02.2025).
5. Вирок Луцького міськрайонного суду Волинської області від 02.04.2021 (справа № 161/16712/19, провадження № 1-кп/161/57/21). *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95983206> (дата звернення: 15.02.2025).
6. Гусєва В. О. Способи протидії розслідуванню тяжких та особливо тяжких злочинів проти життя та здоров'я особи та шляхи їх подолання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1 (56). С. 84–88.
7. Дідик В. Я., Бова А. А. Огляд практики використання поліграфа («детектора брехні»). Президенту України, Верховній Раді України, Уряду України, органам центральної та місцевої виконавчої влади. Київ : Рад. шк., 1999. Т. 12. С. 506–510.
8. Доказування у кримінальному провадженні: курс лекцій [О.О. Бондаренко, Г.І. Глобенко, В.В. Романюк та ін.]; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О.О. Юхна; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Ф-т № 1, Каф. кримін. процесу та організації досуд. слідства Харків: ХНУВС, 2018. 156 с.
9. Докази та доказування у кримінальному провадженні : навч. посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.
10. Експертиза з використанням поліграфу. URL: <http://dsp.ua/ekspertuza-z-vukorustannyam-poligrafu> (дата звернення: 15.02.2025).
11. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР (зі змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради України (ВВР). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96->

%D0%B2%D1%80#Text (дата звернення: 15.02.2025).

12. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 10.12.2024).

13. Линник О.В. Використання поліграфа для розкриття злочинів (історико-правові аспекти). *Науковий вісник Національного університету ДПС України*. Серія «Економіка, право». 2012. № 4 (59). С. 246–252.

14. Макарова О.П. Тактика залучення спеціаліста до допиту. *Архів кримінології та судових наук*. 2024. № 1 (9) С.136–146.

15. Морозова Т. Р. Поліграфологія : підручник / за ред. О. М. Морозова. Харків : «Естет Принт», 2019. 476 с.

16. Морозова Т. Р. Методика виявлення прихованої інформації у поліграфічних дослідженнях : монографія / за наук. ред. О. М. Морозова. Київ : Алерта. 2023. 472 с.

17. Мотлях О. І. Окремі засади використання поліграфа під час розслідування кримінальних правопорушень *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 1 (9). С. 250–259.

18. Мотлях О. І. Поліграф: наукова природа походження, нормативно-правове регулювання та допустимі межі застосування : монографія. Київ : Освіта України, 2012. 394 с.

19. Про затвердження Інструкції про порядок використання поліграфа у Національній поліції України» : наказ МВС України № 920 від 13.11.2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/z1472-17> (дата звернення: 18.02.2025).

20. Про затвердження Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень та Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень : наказ Мін'юсту України від 08.10.1998 р. № 53/5 (зі змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0705-98> (дата звернення: 10.03.2025).

21. Степанюк Р. Л., Перлін С. І. Методологія та організація експертно-криміналістичного забезпечення боротьби зі злочинністю. *Криміналістичний вісник*. 2019. № 2 (32). С. 6–14.

22. Ухвала Краматорського міського суду Донецької області № 98021296 від 15.06.2021, року (справа № 229/3931/17, провадження № 1-кп/234/225/21). URL: <https://youcontrol.com.ua/catalog/court-document/98021296/> (дата звернення: 15.02.2025).

23. Higher School of Advocacy. Використання комп'ютерного поліграфа (детектора брехні) у кримінальному провадженні через призму судової практики. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/vikoristannia-kompiuternogo-poligrafa-detektora-brekhni-u-kriminalnomu-provadženni-cerez-prizmu-sudovoyi-praktiki> (дата звернення: 15.02.2025).

24. Gatseliuk, V., Strelbitska, L., Herasymchuk, O., Pavlyshyn, A., & Khrystiuk, V. The influence of religion on the norms of criminal law and process:

an international-comparative study. *Amazonia Investiga*. 2021. № 10(42). P. 226–235.

Стаття надійшла до редакції 18.03.2025

Olena P. MAKAROVA,

PhD in Psychology

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Oleksandra S. MATYUSHENKO

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

POLYGRAPH IN FORENSIC: THEORETICAL, LEGAL AND PRACTICAL ASPECTS

The article is devoted to the study of the theoretical foundations of the use of the polygraph in forensics. The role of the polygraph as a tool for obtaining indicative information during the investigation of crimes is considered. The legal aspects of the use of the polygraph are analyzed, in particular, its place in the system of evidence and observance of human rights. The principles of the polygraph are described in detail, including the physiological reactions that are registered and the methods of their interpretation. The article considers the issues of ethics and reliability of the results of polygraph studies.

Key words: *polygraph, forensics, legal aspects, principles of work, physiological reactions, reliability, ethics.*

Катерина Миколаївна ПЕНЗЄВА

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗАПОДІЯННЯ НЕОБЕРЕЖНОГО ТЯЖКОГО АБО СЕРЕДНЬОЇ ТЯЖКОСТІ ТІЛЕСНОГО УШКОДЖЕННЯ

У статті на ретроспективному рівні здійснено дослідження особливостей понятійного апарату і сутності криміналістичної характеристики заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження, як наукової категорії. Досліджено наукові позиції вчених з питань визначення понятійного апарату криміналістичної характеристики окремих видів злочинів і напрацьовано авторську дефініцію щодо заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження. Визначено співвідношення криміналістичної характеристики такого виду кримінального правопорушення та особливостей правової кваліфікації цього виду злочину у порівнянні з умисним вчиненням заподіяння тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження. Запропоновано пропозиції і рекомендації щодо удосконалення норм ст. 128 КК України та виокремлення особливостей криміналістичної характеристики заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження у теоретичному і правозастосовному значенні.

Ключові слова: поняття, сутність, криміналістична характеристика, злочин, особливості, кримінальне правопорушення, удосконалення, теорія, правозастосовна діяльність, тілесні ушкодження, особливості, дискусія.

Постановка проблеми. В теорії криміналістики ще з минулого століття започатковано наукову категорію криміналістичної характеристики злочинів, яку інколи інтерпретують також і як частину

окремої криміналістичної методики тощо. Криміналістична характеристика має подвійне правове теоретичне і прикладне значення, як з точки зору кваліфікації і правової оцінки таких дій, так і з точки зору слідчої і судової практики. Внесені зміни у 2018 році до норм ст. 128 КК України щодо посилення кримінальної відповідальності¹ вимагають продовження досліджень у вказаному напрямі та напрацювання певних пропозицій і рекомендацій з метою удосконалення теоретичних і правозастосовних проблемних питань та шляхів їх вирішення як у криміналістиці, так і в кримінальному праві. При цьому слідча і судова практика сприяє розширенню такої діяльності, але й вимагає більш ґрунтовного підходу до з'ясування, аналізу і наукового дослідження проблемних питань у цьому напрямі.

Проблеми визначення і сутності дискусійного поняття «криміналістична характеристика» певних видів (груп) злочинів здійснювались при наукових пошуках Ю. І. Азарова, Р. Л. Ахмедшина, О. М. Бандурки, П. Д. Біленчука, А. Ф. Волобуєва, В. І. Галагана, В. С. Гусевої, М. В. Даньшина, В. А. Журавля, К. В. Калюги, В. М. Карагодіна, Є. Д. Лук'янчикова, В. Ю. Шепітька, М. Г. Щербаковського та інших. У той же час, концептуальних і комплексних досліджень криміналістичної характеристики заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження здійснено не було.

Метою дослідження є з'ясування змісту основних складових криміналістичної характеристики заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження.

Виклад основного матеріалу. Дискусійне визначення в теорії криміналістичної характеристики, як важливої наукової категорії у криміналістиці, має суттєве теоретичне і прикладне значення для виділення окремого виду кримінальних правопорушень, побудови методики їх досудового розслідування і напрацювання типових версій вказаних вчинених дій та удосконалення тактики, форм і методів їх перевірки². Криміналістичну характеристику заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження (ст. 128 КК України)³ можна визначити як перелік елементів вказаного виду злочинів, який здійснюється на підставі доктринальних основ теорії криміналістики та

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

² Білик Т. В. Структура криміналістичної характеристики вбивств заручника або викраденої людини. *Право і безпека*. 2020. № 1(76). С. 101–106; Загородній І. Криміналістична характеристика злочинів, пов'язаних із нанесенням тілесних ушкоджень. *European political and law discourse*. 2018. Vol. 5. Issue 1. С. 277–281; Лужецька О. Р. Особа злочинця як елемент криміналістичної характеристики вимагання, пов'язаного із застосуванням насильства над потерпілим. *Науковий вісник Національного університету ДПС України* (економіка, право). 2013. № 4 (63). С. 196–201; Кунтій А. І. Методика розслідування умисного вбивства, вчиненого в стані сильного душевного хвилювання : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2015. С. 5–9.

³ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

кримінального права і результатів правозастосовної діяльності органів слідства, оперативних підрозділів, детективів, органів прокуратури і судових інстанцій, які направлені на удосконалення якості і ефективності досудового розслідування. Враховуючи дискусійність і відсутність одностайного визначення понятійного апарату до елементів криміналістичної характеристики ми пропонуємо віднести: час, місце, обстановку, способи вчинення кримінального правопорушення, типові сліди такого виду злочину і особу потерпілого та винуватця (підозрюваного), що є обов'язковими елементами криміналістичної характеристики будь якого кримінального правопорушення, зокрема й тих, що досліджуються. На встановлення вказаних елементів впливають ті обставини які характеризують конкретні правопорушення, що відбуваються у відповідних умовах реальності, а також у певний час і у відповідному місці, які взаємопов'язані та впливають на поведінку особи правопорушника. Правильне визначення початкового і подальшого етапів досудового розслідування сприяє швидкому, повному, неупередженому досудовому розслідуванню і судовому розгляду¹. Як свідчать результати дослідження поняття «криміналістична характеристика кримінального правопорушення (злочину)» вперше було започатковано у криміналістиці наприкінці 60-х років другої половини минулого століття, зокрема в наукових працях Л. О. Сергєєва та О. М. Колесніченко, але продовжує протягом багатьох років бути дискусійним і залишається недостатньо розробленим².

Усі вчені-криміналісти наголошують на необхідності визначення та удосконалення такої наукової категорії в криміналістиці, як криміналістична характеристика певних видів (груп) злочинів. Вищезазначене спонукає до подальшого дослідження поняття і сутності «криміналістичної характеристики», враховуючи сучасний розвиток теорії криміналістики та наявний досвід національної слідчо-судової практики. Наукові позиції вчених в цьому напрямі не є однаковими і розділяються за відповідними напрямками. Так, за визначенням В. В. Тищенка, незалежно від визначення дефініції криміналістичної характеристики злочинів і її місця в системі теоретичних положень криміналістики та криміналістичної методики, вона, як елемент наукової криміналістичної системи має сприяти головному завданню і функції цієї системи : підвищенню ефективності та якості розслідуванню злочинів. Він підкреслював, що криміналістична характеристика окремої категорії злочинів повинна описувати характерні варіанти злочинної діяльності, характерні ознаки злочинців і жертв, сліди такої діяльності й можливі джерела, місця їх виявлення, їх характер і доказово-інформаційну значущість. Тобто вона дає типову картину і типові

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

² Перебитюк М. В., Паламарчук А. О. Криміналістична характеристика екологічних злочинів. *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 282–286.

варіанти злочинців окремої категорії¹, що ми підтримуємо.

Визначення поняття криміналістичної характеристики злочину бере свій початок з 60-х років XX століття ще під час радянського етапу розвитку теорії криміналістики. Однак, до теперішнього часу науковці продовжують здійснювати дослідження структури елементів криміналістичної характеристики злочинів. В. В. Тищенко зазначає, що як загальна модель певної категорії злочинів, яка відображає особливості змісту і взаємозв'язку її складових елементів, вона може бути використана з метою оптимального вирішення слідчих завдань, які притаманні розслідуванню злочинів певної категорії². Крім цього, визначення поняття та складових елементів криміналістичної характеристики злочинів до тепер залишається дискусійним питанням. У той же час наявність в них деяких відмінностей не вносить до них суттєвих розбіжностей щодо структури зазначеної криміналістичної категорії. Протягом періоду становлення та розвитку теорії національної науки криміналістики удосконалювалась структура криміналістичної характеристики злочинів. Приймаючи участь у дискусії з вказаних нами проблемних питань, зокрема щодо визначення поняття і сутності «криміналістичної характеристики», П. В. Берназ, зазначав, що до неї слід включати такі елементи: 1) спосіб учинення злочину; 2) спосіб приховування злочину, маскування злочинних дій; 3) типові сліди злочину; 4) характеристику злочинця; 5) характеристику потерпілого; 6) обстановку злочину (місце, час)³. Але, на нашу думку, місце і час обстановки вчинення злочину слід поставити на перше місце, оскільки вони є вихідними для встановлення інших не менш значущих елементів для розкриття та досудового розслідування злочину.

Таким чином слід зазначити, що одним із важливих складових елементів криміналістичної характеристики дослідженої категорії злочину є його місце, час та обстановка. Певна кількість злочинів такого виду вчиняється в житлових приміщеннях, в громадських місцях, зокрема в місцях стихійного відпочинку громадян, під час виникнення конфліктів, сварок, за умов неприяних відносин між їх учасниками, а також можуть мати мотиви ревності, помсти, хуліганські спонукання. За дослідженням час вчинення таких злочинів концентрується у неробочі години: у вихідні дні, у вечірній або нічний час та можуть супроводжуватися сумісним розпиттям алкогольних напоїв, вживанням наркотичних засобів. Частіше заподіяння неумисних тілесних ушкоджень відбувається в умовах очевидності, при випадковому виникненні конфліктної ситуації між особами, імпульсивно, без завчасного планування та підготовки. В залежності від місця, часу та обстановки злочину, конкретних обставин, які мали місце в окремому випадку, буде відрізнятися й доцільний для

¹ Тищенко В. В. Теоретичні і прикладні основи методики розслідування злочинів : монографія. Одеса. Фенікс. 2007. С. 50.

² Там само. С. 50.

³ Берназ П. В. Структура криміналістичної характеристики злочину. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2017. № 3. С 11–14.

проведення комплекс слідчих (розшукових) дій.

Іншим елементом криміналістичної характеристики злочину, що досліджується, є особа злочинця. Вивчення особи правопорушника, його індивідуальних життєвих умов, інтелектуального рівня, стану фізичної підготовки, володіння спеціальними здібностями, навичками, притаманних йому психологічних особливостей, стану його психічного здоров'я, зокрема, внаслідок вживання алкоголю, наркотичних засобів, його зв'язків, відносин, взаємодії з соціумом, поведінки та мотивів, що спонукали його на вчинення злочину, проявів рішучості у своїх діях та інші особливості його особистості є необхідним та важливим для успішного розкриття та розслідування злочину, вибору та застосуванню найбільш ефективних тактичних прийомів при проведенні досудового розслідування. За визначенням Б. А. Бурбелі зміст роботи з підозрюваним у кримінальному провадженні потребує особливих, специфічних, професійних знань, умінь і практичних навичок, а також урахування відповідних методик та рекомендацій для вирішення проблемних питань у наявних слідчих ситуаціях. Помилки чи неповнота дослідження особи підозрюваного можуть викликати ряд труднощів як тактичного, так і процесуального характеру¹, що ми підтримуємо. Враховуючи специфічність і кваліфікацію заподіяння неумисних тяжких або середньої тяжкості тілесних ушкоджень, нами в ході дослідження з'ясовано, що підозрювані складали 89% із числа фізичних приватних осіб, які перебували у соціальних зв'язках з потерпілим (родичі, друзі, колеги, знайомі), приватні особи, які в тій чи іншій мірі стикались з підозрюваним (зокрема, підозрюваний надавав будь які послуги), а також службові особи органів державної влади або місцевого самоврядування, які співпрацювали з підозрюваним.

Іншим важливим елементом структури криміналістичної характеристики заподіяння саме необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження є особа потерпілого. Потерпілий представляє собою криміналістичний інтерес у декількох аспектах. По-перше, саме здоров'я потерпілого є об'єктом злочину зазначеної категорії; по-друге, він є джерелом ідеальних слідів, а також носієм доказової інформації про подію злочину; по-третє, на потерпілому залишаються матеріальні сліди злочину і злочинця, які підлягають експертному дослідженню. Крім того, потерпілий є джерелом відомостей про стосунки, які мали місце між ним та злочинцем, які можуть мати важливе значення для встановлення об'єктивних даних про обставини події злочину. Вивчаючи окреслене питання, слід підтримати наукову позицію В. Ю. Шепітька щодо впливу на мету, мотив, місце, час, способи вчинення і приховування такого виду (прим. авт.) злочину наявності й характеру зв'язків та стосунків між потерпілим і злочинцем². Так, непоодинокі

¹ Бурбело Б. А. Вивчення особи підозрюваного слідчим як елемент окремої криміналістичної методики : автореф. дис. ... канд. наук. спец. 12.00.09. Харків. 2021. С. 2–5.

² Криміналістика : підручник / В. Ю. Шепітько, В. О. Коновалова, В. А. Журавель та ін. ; за ред. проф. В. Ю. Шепітька. 4-е вид., перероб. і доп. Харків : Право, 2008. С. 278–281.

випадки виникнення слідчих ситуацій, коли потерпілий та злочинець по дослідженій категорії злочинів пов'язаних з нанесенням тілесних ушкоджень, були раніше знайомі, перебували в сімейних, дружніх, сусідських, робочих, навчальних відносинах, проживали поруч, мали сталі неприязні відносини. Також особа потерпілого за визначенням О. М. Калужної являє собою криміналістичний інтерес як особистість, яка має певне фізичне та психологічне здоров'я, демографічні ознаки (стать, вік, професія, національність та ін.), риси характеру, навички та особисті зв'язки, особливості в способі життя та поведінці, викликані як зовнішніми чинниками, наприклад, зловживанням алкогольними напоями, так і особистим ставленням до особи злочинця, коли в окремих випадках потерпілий може віктимологічно спровокувати дії злочинця¹. Крім того, потерпілий може проявляти певну зацікавленість в результатах розслідування, спотворювати факти та обставини, або драматизувати чи приховувати їх від слідства, тощо.

Слід розглянути наступний елемент структури криміналістичної характеристики розслідування заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження, як типові способи та сліди злочину, який відноситься до об'єктивної сторони складу злочину. Що стосується слідів вказаних видів злочинів, вони можуть бути «ідеальними» та «матеріальними». Зазвичай в криміналістиці спосіб вчинення злочину розуміється як комплекс дій злочинця, в який включені підготовчі заходи, безпосередньо дії в момент вчинення злочину, та дії, направлені на приховування злочину, його слідів, а також своєї участі в ньому. Що стосується категорії злочинів, пов'язаних з необережним заподіянням тілесних ушкоджень, у більшості випадків до них заздалегідь не готуються, частіше вони скоюються під час скандалу, суперечки, що раптово виникли. Винятком є ситуація, коли має місце підготовка до вчинення іншого виду злочину, під час якого вчиняється необережне спричинення тілесних ушкоджень. В такому випадку підготовчі дії до вчинення початкового злочинного наміру охоплюють вибір та вивчення місця і часу обстановки, можливий підбір інших учасників, пошук і пристосування знарядь та засобів, створення заздалегідь обставин для уникнення притягнення до кримінальної відповідальності. Заподіяння таких тілесних ушкоджень, не зважаючи на необережну форму вини, може мати досить широкий спектр способів їх вчинення. Це може бути нанесення тілесних ушкоджень шляхом застосування тільки фізичної сили, або за допомогою предметів, не призначених та не пристосованих для цього спеціально, або будь-яких інших знарядь, пристроїв, речовин. У випадку вчинення дослідженого виду злочинів, заходи щодо приховування їх слідів також можуть не здійснюватися, ураховуючи виникнення спонтанності, ненавмисності дій

¹ Калужна О. М., Ільницький І. Л. Криміналістичні характеристики окремих видів злочинів – складник методологічних основ тактики захисту й тактики представництва потерпілого в кримінальному судочинстві. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2016. № 1 (89). С. 13–15.

злочинця. В окремих слідчих ситуаціях дії, направлені на приховування злочину, можуть включати знищення слідів злочину, приховування чи знищення знарядь та засобів спричинення тілесних ушкоджень, приховування власних тілесних ушкоджень у разі їх отримання під час вчинення злочину, а також при інсценуванні нещасного випадку, або іншого злочину, фальсифікації слідів третьої особи на місці злочину, погрози потерпілому та ін., так само й фізичного або в більшій мірі психологічного і морального впливу на наявних і скритих свідків та очевидців. Основними з останніх будуть тілесні ушкодження, внаслідок яких потерпілому може бути спричинена шкода у вигляді порушення цілісності, функцій тканин організму людини чи органів, що може виражатися у відкритих та закритих переломах кісток, забоях, зокрема черепно-мозкових травмах, проникаючих пораненнях, крововиливах, саднах та ін. Також тілесні ушкодження й інші сліди за умов надання опору можуть бути залишені й на тілі злочинця. Крім цього слідами вказаних злочинів можуть бути біологічні виділення людини; одяг потерпілого та злочинця; мікрочастки речовин та предметів; знаряддя та засоби; сліди, залишені руками, ногами, взуттям, іншими предметами; сліди у вигляді пошкоджень предметів на місці злочину, біологічних речовин, слідів ДНК тощо. Ідеальні сліди в таких категоріях злочинів будуть представлені інформацією в пам'яті потерпілого, злочинця, свідків і очевидців події, медичних працівників та ін.

Висновки. За результатами дослідження та на підставі доктринальних основ теорії криміналістики, кримінального права, результатів правозастосовної діяльності органів досудового розслідування і судових інстанцій пропонуємо криміналістичну характеристику заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження визначити як *науково обґрунтовану категорію, яка відіграє важливу роль і є основою для розробки методики розслідування заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження, має практичне значення для досудового розслідування конкретних випадків, допомагає сформулювати типові версії кримінального правопорушення цього виду та визначити оптимальні шляхи і методи їх перевірки, а її елементи направлені на удосконалення якості й ефективності досудового розслідування.*

Пропонуємо виділити такі елементи складу криміналістичної характеристики зазначеного виду кримінального правопорушення, як: 1) місце, час та обстановка злочину; 2) особа злочинця, 3) особа потерпілого, 4) типові способи та сліди злочину, виходячи з того, що відрізняє її від криміналістичної характеристики вчинення такого, але умисного злочину, відповідно до мотиву і елементів суб'єктивної сторони такого виду злочину.

Запропоновані нами елементи криміналістичної характеристики перебувають в тісному зв'язку та кореляцією між собою і мають важливе значення для обрання криміналістичної тактики, а також комплексу необхідних слідчих (розшукових) дій, розподілу оптимальної послідовності їх проведення, вибору найбільш доцільних та правильних тактичних прийомів та алгоритму дій з метою повного, швидкого, неупередженого та

всебічного проведення досудового розслідування такого кримінального правопорушення в цілях його розкриття і розслідування та прийняття по кримінальному провадженню остаточного рішення, що є значущими для розроблення та впровадження в практичну діяльність окремої підвидової методики розслідування, зокрема – заподіяння необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження, як її складової.

Необережне заподіяння тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження суттєво відрізняється від умисного спричинення таких тілесних ушкоджень. Кримінально протиправна самовпевненість та кримінально протиправна недбалість як види необережності передбачають, що особа злочинця усвідомлює потенційну суспільну небезпеку своїх дій, але вважає, що вони хоча і можуть викликати небезпечні наслідки, але у цьому конкретному випадку не призведуть до такого результату, або особа взагалі не передбачає можливості настання суспільно небезпечних наслідків свого діяння. Тобто дії злочинця з нанесення потерпілому необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження, не передбачають його намірів спричинити такі наслідки. Слід враховувати, що під час спричинення необережного тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження дії підозрюваного можуть бути результатом провокаційних подій потерпілого або неадекватного сприйняття події, що сталася. Зокрема, неумисне нанесення тілесного ушкодження може бути відповіддю на злочинні дії іншої особи; реакцією на отриману інформацію, яка викликала емоційний сплеск; неправильним розрахуванням своєї фізичної сили або миттєвою реакцією при наявних спеціальних навичках. Також дії особи злочинця при необережному нанесенні тілесного ушкодження може бути спровокованими його неадекватною поведінкою внаслідок стану алкогольного або наркотичного сп'яніння.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Берназ П. В. Структура криміналістичної характеристики злочину. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2017. № 3. С 11–14.
2. Білик Т. В. Структура криміналістичної характеристики вбивств заручника або викраденої людини. *Право і безпека*. 2020. № 1(76) С. 101–106.
3. Бурбело Б. А. Вивчення особи підозрюваного слідчим як елемент окремої криміналістичної методики : автореф. дис. ... канд. наук. спец. 12.00.09. Харків. 2021. 25 с.
4. Загородній І. Криміналістична характеристика злочинів, пов'язаних із нанесенням тілесних ушкоджень. *European political and law discourse*. 2018. Vol. 5. Issue 1. С. 277–281.
5. Калужна О. М., Ільницький І. Л. Криміналістичні характеристики окремих видів злочинів – складник методологічних основ тактики захисту й тактики представництва потерпілого в кримінальному судочинстві. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2016. № 1 (89). С. 13–15.

6. Криміналістика : підручник / В. Ю. Шепітько, В. О. Коновалова, В. А. Журавель та ін. ; за ред. проф. В. Ю. Шепітька. 4-е вид., перероб. і доп. Харків : Право, 2008. 464 с.
7. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
8. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
9. Кунтій А. І. Методика розслідування умисного вбивства, вчиненого в стані сильного душевного хвилювання : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2015. 23 с.
10. Лужецька О. Р. Особа злочинця як елемент криміналістичної характеристики вимагання, пов'язаного із застосуванням насильства над потерпілим. *Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право)*. 2013. № 4 (63). С. 196–201.
11. Перебитюк М. В., Паламарчук А. О. Криміналістична характеристика екологічних злочинів. *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 282–286.
12. Тіщенко В. В. Теоретичні і прикладні основи методики розслідування злочинів : монографія. Одеса. Фенікс. 2007. 221 с.

Стаття надійшла до редакції 18.03.2025

Kateryna M. PENZIEVA

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

PECULIARITIES OF FORMING A FORENSIC CHARACTERISTIC IN CASE OF CAUSING NEGLIGENT SERIOUS OR MODERATE BODILY HARM

The article is devoted to the theoretical and applied issues of criminalistics with regard to determining the specific features of the conceptual framework and the essence of the forensic characterisation of negligent grievous or moderate bodily harm as a scientific category. The article examines the positions of scientists on the issues of defining the conceptual framework for forensic characterisation of certain types of crimes and develops the author's own definition of causing negligent grievous or moderate bodily harm. The article examines the correlation between the criminalistic characteristics of this type of criminal offence and the peculiarities of legal qualification of this type of crime in comparison with intentional infliction of grievous or moderate bodily harm. Based on the results of this research, the article provides suggestions and recommendations for improving the provisions of Article 128 of the Criminal Code of Ukraine and for highlighting the features of the forensic characteristics of negligent grievous or moderate bodily harm in theoretical and law enforcement terms.

Keywords: *concept, essence, forensic characteristic, crime, features, criminal offence, improvement, theory, law enforcement, bodily injury, features, discussion.*

Володимир Юрійович ПОПОВ,

кандидат юридичних наук

(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»

Міністерства юстиції України, м. Харків)

СПОСОБИ ВТРУЧАННЯ У ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

У статті визначено, що способи втручання у діяльність представників органів державної влади, як правило, не є повноструктурними, їм притаманні лише два етапи: підготовки та безпосереднього вчинення. На підставі проведеного узагальнення положень наукових праць і матеріалів слідчої та судової практики визначено, що до типових способів скоєння втручання у діяльність представників органів державної влади віднесено всі ті, що пов'язані зі втручанням у їхню діяльність шляхом фізичного перешкоджання виконанню функціональних обов'язків. Це, зокрема: ненадання фізичного доступу до місця події з метою подальшого виконання службових повноважень у межах, передбачених законом; висловлення ультимативних вимог щодо невиконання працівником органу державної влади своїх функціональних обов'язків, у тому числі із застосуванням погроз або з погрозою ненадання можливості отримання певних благ; перешкоджання вилученню матеріальних об'єктів, що є приватною власністю, але на яку накладено арешт на підставі судового рішення і яка підлягає подальшій реалізації з метою забезпечення вирішення по суті вимог, які стали підставою для відкриття виконавчого провадження тощо. За результатами аналізу слідчої та судової практики визначено, що в абсолютній більшості причетними особами не скоюються дії щодо приховування протиправної діяльності.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, механізм злочину, спосіб учинення кримінального правопорушення, втручання у діяльність, представник органу державної влади.

Постановка проблеми. Кримінальні правопорушення, пов'язані з утручанням у діяльність представників органів державної влади, охоплюють злочини та кримінальні проступки, яким притаманна

складність у виявленні та розслідуванні. Об'єднуючою ознакою, на підставі якої виокремлено ці кримінальні правопорушення, є суспільна небезпека, що полягає в перешкодженні ефективному виконанню державою покладених на неї функцій. Також до таких ознак належать ще і спосіб учинення кримінальних правопорушень, що полягає у втручанні в діяльність її представників, наділених владними повноваженнями, тобто які фактично представляють державу у певних суспільних відносинах. Отже, і окремі ознаки особи потерпілого також є визначальною ознакою для виокремлення цієї групи кримінальних правопорушень з-поміж усіх інших.

Дослідження проблематики криміналістичного забезпечення розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних зі втручанням у діяльність представників органів державної влади, потребує аналізу, узагальнення та впровадження наукових рекомендацій, методів, прийомів і засобів, що сприяють ефективній протидії цим діянням. Вирішення цього завдання неможливе без ґрунтовного дослідження механізму кримінально протиправної діяльності, що має покладатися в основу інформаційного базису під час побудови криміналістичної методики.

Вагомий внесок у формування та застосування криміналістичних методик розслідування зробили такі науковці, як Ю. П. Аленін, Л. І. Аркуша, В. П. Бахін, А. Ф. Волобуєв, В. О. Гусєва, В. А. Журавель, А. В. Іщенко, І. І. Когутич, О. Н. Колесніченко, В. О. Коновалова, В. С. Кузьмічов, Є. Д. Лук'янчиков, М. В. Салтевський, М. О. Селіванов, Р. Л. Степанюк, В. В. Тіщенко, О. В. Федосова, В. М. Шевчук, В. Ю. Шепітько, Б. В. Щур та інші. Однак, попри значний науковий доробок, комплексне дослідження проблем криміналістичного забезпечення розслідування правопорушень, пов'язаних із втручанням у діяльність органів державної влади, досі не здійснено. Поза увагою досі залишаються й елементи механізму кримінально протиправної діяльності, пов'язаної зі втручанням у діяльність представників органів державної влади.

Мету статті визначено як з'ясувати особливості способів втручання в діяльність представників органів державної влади.

Виклад основного матеріалу. Спосіб скоєння кримінального правопорушення – це міжпредметна категорія, адже більшість наук кримінально-правового циклу визначають її як предмет самостійних наукових розвідок. Така увага до цього елемента механізму кримінального правопорушення зумовлена тим, що він належить до якісних характеристик кримінальної протиправної діяльності особи, яка ще і найтісніше взаємопов'язана із властивостями інших елементів кримінально протиправної події¹. Тобто відомості про спосіб учинення кримінального правопорушення пов'язані кореляційними зв'язками із особою злочинця, мотивом і метою його протиправної діяльності тощо.

Пізнання способу кримінального правопорушення є найскладнішим у

¹ Гора І. В. Поняття способу вчинення злочину та його значення в розкритті та розслідуванні. *Leges et viae*. 2012. № 9. С. 36.

діяльності представників органів досудового розслідування і одночасно найважливішим напрямом кримінального процесуального пізнання, адже саме в ньому відображається об'єктивна сторона складу кримінального правопорушення, її складові. Саме тому, вивчаючи характер поведінки особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, слідчий може визначити шляхи налагодження психологічного контакту з підозрюваним, підібрати тактичні прийоми, котрі будуть ефективними у конкретній слідчій ситуації, вирішити інші тактичні завдання розслідування.

Узагальнюючи наукові підходи до криміналістичного визначення поняття «спосіб учинення кримінального правопорушення» слід зауважити про превалювання трьох підходів. Згідно з першим спосіб – це завжди сукупність певних актів поведінки. Відповідно до другого підходу спосіб – комплекс дій суб'єкта щодо підготовки до вчинення кримінального правопорушення, його безпосереднього скоєння та щодо приховування злочинного діяння і його наслідків. Третій підхід передбачає розуміння способу, як структурованої системи певних дій особи, що реалізовані нею задля реалізації злочинного умислу¹. Недоліком окреслених підходів, на нашу думку, є те, що не всі вони стосуються відмежування сутності та структури способу.

Визначаючи структуру способу вчинення кримінального правопорушення ми погоджуємося з підходом М. В. Даньшина, який вказує, що спосіб учинення злочину – це непостійна категорія, тому що будучи зумовленим поведінкою винної особи, ситуаціями, які виникають до та після вчинення злочину і комплексом інших обставин: він може бути триланковим (включаючи в себе поведінку суб'єкта злочину до, під час та після реалізації злочинного умислу), або дволанковим (у різних комбінаціях), чи навіть одноланковим (характеризує поведінку суб'єкта лише під час реалізації комплексу дій, спрямованих на безпосередню реалізацію злочинного умислу)².

Способи втручання в діяльність представників органів державної влади є численними та багатоманітними, однак їх не слід досліджувати, залишаючи поза увагою концептуальні положення сучасної доктрини кримінального права. Щодо використаних законодавцем термінологічних конструкцій, вжитих для позначення безпосередніх способів втручання у діяльність, то вони є недостатньо розробленими й однозначними. Законодавцем згадується, що втручання здійснюється:

- «з метою впливу на їхні дії чи рішення» (ч. 4 ст. 157 КК України);

¹ Зав'ялов С. М. Спосіб вчинення злочину і сучасні проблеми вивчення та використання у боротьбі зі злочинністю: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2005. С. 7; Шепітько В. Ю. Криміналістика. Енциклопедичний словник (українсько-російський і російсько-український) / за ред. акад. НАН України В. Я. Тація. Харків: Право, 2001. С. 208; Пясковський В. В. Спосіб учинення злочину як елемент криміналістичної характеристики умисного вбивства дитини батьками, родичами або особами, на яких покладено обов'язки з її виховання. *Криміналістичний вісник*. 2016. № 1 (25). С. 70; Гусева В. О. Теоретичні основи методики розслідування злочинів проти авторитету органів державної влади у сфері правоохоронної діяльності: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2021. С. 145.

² Даньшин М. В. Класифікація способів приховування злочинів у криміналістиці: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2000. С. 8.

- «вплив у будь-якій формі ... з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків, здійсненню ... діяльності або добитися прийняття незаконного рішення» (ч. 1 ст. 343 КК України);

- «незаконний вплив у будь-якій формі ... з метою перешкодити виконанню ними службових обов'язків або добитися прийняття незаконних рішень» (ч. 1 ст. 344 КК України);

- «втручання в будь-якій формі в діяльність ... з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або добитися винесення неправосудного рішення» (ч. 1 ст. 376 КК України)¹. Тобто законодавцем їх здебільшого не деталізовано, а це дозволяє констатувати той факт, що вони не мають важливого значення для кваліфікації кримінального правопорушення, однак це не виключає потребу їх кримінального процесуального пізнання та доказування в контексті наявності його в діях особи (зовнішньому виразі актів поведінки). Найчастіше способи кримінально протиправної поведінки обираються особою злочинця з огляду на особливості обстановки вчинення кримінального правопорушення у якій виник злочинний умисел, індивідуальних характеристик особи злочинця, його досвіду, інколи статусу в суспільстві тощо.

Водночас під втручанням у діяльність працівника правоохоронного органу згідно з Постановою Пленуму ВС України «Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів» слід розуміти «конкретні дії, спрямовані на перешкоду у виконанні цим працівником службових обов'язків або на досягнення прийняття неправомірного рішення»². Нею ж визначено, що втручання може полягати «в умовлянні, шантажуванні потерпілого, погрозі відмовити у наданні законних благ, а також у будь-якій іншій формі впливу»³.

При цьому під «втручанням у діяльність судових органів слід розуміти вплив на суддю у будь-якій формі (прохання, вимога, вказівка, погроза, підкуп, насильство, критика судді в засобах масової інформації до вирішення справи у зв'язку з її розглядом тощо) з боку будь-якої особи з метою схилити його до вчинення чи невчинення певних процесуальних дій або ухвалення певного судового рішення. При цьому не має значення, за допомогою яких засобів, на якій стадії процесу та в діяльність суду якої інстанції здійснюється втручання»⁴. Інших законодавчих положень або

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 16.05.2024).

² Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів : постанова Пленуму Верховного суду України від 26.06.1992 № 8. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-92#Text> (дата звернення: 16.02.2025).

³ Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів : постанова Пленуму Верховного суду України від 26.06.1992 № 8. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-92#Text> (дата звернення: 16.02.2025).

⁴ Про незалежність судової влади: Постанова Верховного суду України від 13.06.2007 № 8.

офіційних роз'яснень немає. В юридичній літературі дають більш різноманітні визначення та види різновидів.

Щодо теоретичного розуміння способів учинення втручання, то вчені вже здійснювали спроби розроблення цієї проблематики. Так, способи втручання в діяльність судових органів України визначила та дослідила В. С. Яковлева. Авторка вказала, що у практичній діяльності мають місце такі види втручання у діяльність судових органів як: письмові; усні; реалізовані із застосуванням технічних засобів зв'язку. Згідно із проведенням В. Я. Яковлевою дослідженням, найпоширенішим є саме усний спосіб передачі судді інформації, що спрямована на схилення потерпілого до винесення «бажаного», зокрема, неправосудного судового рішення. За процесуальною формою вираження, авторкою класифіковано способи втручання на процесуальні та непроцесуальні види. Типовим при цьому є саме непроцесуальний тиск на суд, що, як пояснила авторка, зумовлено цілеспрямованим намаганням винних осіб приховати свої злочинні дії, мінімізації способів викриття фактів учинення тиску на суддю¹.

Також В. С. Яковлева, зауважила, що втручання може здійснюватися виключно у формі реалізації активних дій і класифікувала такі способи (які в диспозиції ст. 376 КК України визначені як форми) на загальні та додаткові. До першої групи вона віднесла:

- критику судді у медіа;
- залякування судді, його близьких (родичів чи членів сім'ї);
- висловлення прохань.

До другої групи – додаткових способів, В. С. Яковлева віднесла:

- несанкціоновані пікети та мітинги у зв'язку з розглядом конкретних справ;

- неналежну поведінку під час судових засідань;
- надіслання скарг на суддю до Вищої ради правосуддя та ін.²

Зауважимо, що вдаються окремі особи і до вчинення дій насильницького характеру, які, зокрема, пов'язані з фізичним впливом на особу. Так, у справі № 760/7663/18, що розглянута Солом'янським районним судом м. Києва, дослідження обстановки стало підґрунтям для встановлення низки відомостей інформаційного характеру, котрі підлягають з'ясуванню у процесі розслідування кримінального правопорушення. Відповідно до обставин справи, обвинувачений 22.01.2018, приблизно о 13:05, перебуваючи в приміщенні залу судового засідання № 1104 Апеляційного суду м. Києва по вул. Солом'янській, 2-а у м. Києві, в ході відкритого судового засідання, у якому приймав участь в якості позивача, отримавши відмову колегії суддів Апеляційного суду м. Києва, під головуванням потерпілого, у задоволенні поданого ним клопотання, не

Верховна Рада України: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-07> (дата звернення: 16.02.2025).

¹ Яковлева В. С. Втручання у діяльність судових органів в Україні: оцінка сучасного стану. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2020. № 40. С. 128.

² Яковлева В. С. Вказ. праця. С. 128.

погоджуючись з вказаним рішенням Апеляційного суду м. Києва, реалізуючи умисел, направлений на втручання в діяльність головної судді з метою перешкодити виконанню нею службових обов'язків, о 13:12, підійшов до столу, за яким перебували судді, кинув паперовий пакет з порошкоподібною речовиною білого кольору, який заздалегідь підготував і утримував в руці, у головуючу суддю, удар яким прийшовся у ліву частину голови судді, оглушивши останню на деякий час. Від удару пакет розірвався, з нього висипалась порошкоподібна речовина білого кольору, потрапивши на волосся і одяг судді, на стіл зі справою. Вказаними умисними діями обвинувачений порушив звичайний режим роботи суддів, вчинив втручання в діяльність судді з метою перешкодити виконанню нею службових обов'язків¹.

С. О. Книженко до типових способів втручання в діяльність судових органів віднесла прості, кваліфіковані способи та втручання з використанням свого службового становища. Серед простих способів авторкою виокремлено такі форми впливу, які здебільшого реалізуються без значних витрат ресурсів та можуть бути, як безпосередніми, так і опосередкованими². Прикладом безпосереднього впливу є ситуації, коли особа з метою добитися від судді певного рішення у цивільному провадженні почав переслідувати суддю і з використанням погроз виразив вимогу прийняти незаконне рішення³. Опосередкований вплив, згідно із позицією вченої, здійснюється через третіх осіб. Кваліфіковані способи – це вплив, який включає в себе злочинні комбінації, що можуть включати блокування залів судових засідань чи приміщень суду, несанкціоновані протести біля будівель суду тощо⁴.

З огляду на викладені положення можемо узагальнити, що будь-яке втручання та незаконний вплив передбачають реалізацію активних дій, спрямованих на перешкоджання діяльності та прийняття незаконних рішень.

В. О. Гусева зауважила, що перешкоджання діяльності представників правоохоронних органів здійснюється у вигляді впливу шляхом умовляння, шантажу, погрози у відмові в наданні законних благ тощо. Вплив може бути реалізований безпосередньо фізично, під час контакту з потерпілим, усно або письмово через третіх осіб, із застосуванням засобів медіа, можливостей Інтернет-зв'язку чи інших технічних засобів зв'язку. Відповідно до аналізу, проведеного авторкою, здебільшого перешкоджання здійснюється без попередньої підготовки. Фактична реалізація, що відбувається на стадії

¹ Вирок Солом'янського районного суду м. Києва від 12.11.2019, у справі № 760/7663/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85603512> (дата звернення: 18.02.2025).

² Книженко С. О. Способи втручання в діяльність судових органів. Актуальні проблеми кримінального процесу та криміналістики. тези доп. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 29 жовт. 2021 р.) Харків : ХНУВС, 2021. С. 169.

³ Вирок Бородянського районного суду Київської області від 19 червня 2012 року у справі № 1006/3678/12. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/24885853> (дата звернення: 18.02.2025).

⁴ Книженко С. О. Зазнач. твір. С. 169-171.

безпосереднього вчинення, здебільшого полягає у:

- невиконанні законних вимог правоохоронців;
- висуненні незаконних вимог у формі погроз, шляхом застосування фізичного чи психічного впливу;
- блокуванні діяльності працівників правоохоронних органів тощо ¹.

Так, зокрема, у справі, що розглядалася Любешівським районним судом Волинської області, як знаряддя, що сприяло реалізації злочинного умислу обвинуваченого, використовувався трактор кустарного виробництва. Зокрема, відповідно до встановлених обставин справи, обвинувачений, діючи умисно за попередньою змовою з невідомими під час досудового розслідування особами, матеріали стосовно яких виділено в окреме кримінальне провадження, задля перешкоджання слідчому в особливо важливих справах слідчого відділу Управління СБУ у Волинській області у проведенні фіксації та документування слідів злочину і протиправних дій осіб, які ймовірно незаконно видобували корисні копалини – бурштин-сирець, наполегливо умовляв, а пізніше вимагав у слідчого не складати протокол огляду місця події, не вилучати знаряддя ймовірно вчиненого злочину, прийняти незаконне рішення про повернення вилучених знарядь злочину. Продовжуючи свої протиправні дії, обвинувачений на зауваження та законні вимоги слідчого не заважати у проведенні слідчих (розшукових) дій, з метою перешкодити працівникам правоохоронного органу у виконанні службових обов'язків при виконанні невідкладних слідчих дій, користуючись підтримкою невідомих органом досудового розслідування осіб, котрі діяли агресивно, незаконно завів двигуна в тракторі кустарного виробництва, вилученому з місця події та разом з особою, справа відносно якої виділена в окреме провадження, почали рух в напрямку потерпілого й інших правоохоронців, змусивши таким чином припинити виконання невідкладної слідчої (розшукової) дії – огляду місця події ².

Проведений аналіз слідчої та судової практики дозволяє узагальнити, що в контексті способів скоєння втручання у діяльність представників органів державної влади, то вони полягають у вчиненні цілого комплексу, як фізичних, так і інтелектуальних дій (84%). Щодо інтелектуальних дій, то вони здебільшого мають характер інтелектуального (психологічного) впливу (тиску, шантажу, умовлянь тощо).

Більш простими є способи скоєння втручання у діяльність працівників правоохоронних органів, державних і приватних виконавців, а також працівників виборчих комісій. Як правило, втручання в їх діяльність полягає у фізичному перешкодженні виконанню функціональних обов'язків. Це, зокрема:

¹ Гусева В. О. Теоретичні основи методики розслідування злочинів проти авторитету органів державної влади у сфері правоохоронної діяльності: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2021. С. 153–154.

² Вирок Любешівського районного суду Волинської області від 14.07.2016. Справа №162/565/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/58930377> (дата звернення: 18.02.2025).

- ненадання фізичного доступу до місця події з метою подальшого виконання службових повноважень у межах, передбачених законом;

- висловлення ультимативних вимог щодо невиконання працівником органу державної влади своїх функціональних обов'язків, у тому числі із застосуванням погроз або вказівкою щодо неможливості отримання певних благ;

- перешкоджання вилученню матеріальних об'єктів, що є приватною власністю, але на яку накладено арешт на підставі судового рішення і яка підлягає подальшій реалізації з метою забезпечення вирішення по суті вимог, які стали підставою для відкриття виконавчого провадження тощо.

За результатами аналізу слідчої та судової практики доходимо висновку, що в абсолютній більшості причетними особами не скоюються дії щодо приховування протиправної діяльності.

Висновки. Проведений аналіз дозволяє узагальнити, що способи втручання у діяльність представників органів державної влади, як правило, не є повноструктурними, їм притаманні лише два етапи: підготовки та безпосереднього вчинення. До типових способів скоєння втручання у діяльність представників органів державної влади віднесено всі ті, що пов'язані зі втручанням у їхню діяльність шляхом фізичного перешкоджання виконанню функціональних обов'язків. Це, зокрема: ненадання фізичного доступу до місця події з метою подальшого виконання службових повноважень у межах, передбачених законом; висловлення ультимативних вимог щодо невиконання працівником органу державної влади своїх функціональних обов'язків, у тому числі із застосуванням погроз або вказівкою щодо неможливості отримання певних благ; перешкоджання вилученню матеріальних об'єктів, що є приватною власністю, але на яку накладено арешт на підставі судового рішення і яка підлягає подальшій реалізації з метою забезпечення вирішення по суті вимог, які стали підставою для відкриття виконавчого провадження тощо. За результатами аналізу слідчої та судової практики визначено, що в абсолютній більшості причетними особами не скоюються дії щодо приховування протиправної діяльності.

З огляду на викладене, вважаємо, що перспективи подальших досліджень мають полягати у встановленні кореляційних зв'язків між способом учинення втручання в діяльність представників органів державної влади.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вирок Бородянського районного суду Київської області від 19 червня 2012 року у справі № 1006/3678/12. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/24885853> (дата звернення: 18.02.2025).

2. Вирок Любешівського районного суду Волинської області від 14.07.2016. Справа №162/565/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/58930377> (дата звернення: 18.02.2025).
3. Вирок Солом'янського районного суду м. Києва від 12.11.2019, у справі № 760/7663/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85603512> (дата звернення: 18.02.2025).
4. Гора І. В. Поняття способів вчинення злочину та його значення в розкритті та розслідуванні. *Leges et vita*. 2012. № 9. С. 35–38.
5. Гусева В. О. Теоретичні основи методики розслідування злочинів проти авторитету органів державної влади у сфері правоохоронної діяльності : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2021. 538 с.
6. Даньшин М. В. Класифікація способів приховування злочинів у криміналістиці : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2000. 19 с.
7. Зав'ялов С. М. Спосіб вчинення злочину і сучасні проблеми вивчення та використання у боротьбі зі злочинністю : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2005. 21 с.
8. Книженко С. О. Способи втручання в діяльність судових органів. Актуальні проблеми кримінального процесу та криміналістики. тези доп. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 29 жовт. 2021 р.) Харків : ХНУВС, 2021. С. 169–171.
9. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 16.05.2024).
10. Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів : постанова Пленуму Верховного суду України від 26.06.1992 № 8. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-92#Text> (дата звернення: 16.02.2025).
11. Про застосування судами законодавства, що передбачає відповідальність за посягання на життя, здоров'я, гідність та власність суддів і працівників правоохоронних органів : постанова Пленуму Верховного суду України від 26.06.1992 № 8. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-92#Text> (дата звернення: 16.02.2025).
12. Про незалежність судової влади : постанова Верховного суду України від 13.06.2007 № 8. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-07> (дата звернення: 16.02.2025).
13. Пясковський В. В. Спосіб учинення злочину як елемент криміналістичної характеристики умисного вбивства дитини батьками, родичами або особами, на яких покладено обов'язки з її виховання. *Криміналістичний вісник*. 2016. № 1 (25). С. 69–73.

14. Шепітько В. Ю. Криміналістика. Енциклопедичний словник (українсько-російський і російсько-український) / за ред. акад. НАН України В. Я. Тація. Харків : Право, 2001. 560 с.

15. Яковлева В. С. Втручання у діяльність судових органів в Україні: оцінка сучасного стану. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2020. № 40. С. 126–131. DOI: <https://doi.org/10.31359/2079-6242-2020-40-126>.

Стаття надійшла до редакції 27.03.2025

Volodymyr Yu. POPOV,

PhD in Law

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute», Kharkiv, Ukraine)

METHODS OF INTERFERENCE IN THE ACTIVITIES OF STATE AUTHORITY BODIES

The article determines that the methods of interference in the activities of representatives of state authorities, as a rule, are not fully structured, they are characterized by only two stages: preparation and direct commission. Based on the generalization of the provisions of scientific works and materials of investigative and judicial practice, it is determined that the typical methods of interference in the activities of representatives of state authorities include all those that are associated with interference in their activities by physically obstructing the performance of functional duties. These include: failure to provide physical access to the scene of the incident in order to further perform official duties within the limits provided for by law; expression of ultimatums regarding the failure of an employee of a state authority to perform his functional duties, including with the use of threats or with the threat of not providing the opportunity to receive certain benefits; preventing the seizure of material objects that are private property, but which have been seized on the basis of a court decision and which are subject to further implementation in order to ensure the resolution of the claims that became the basis for the opening of enforcement proceedings, etc. According to the results of the analysis of investigative and judicial practice, it was determined that in the absolute majority of cases, the persons involved do not commit actions to conceal illegal activities.

Key words: *criminal offense, mechanism of crime, method of committing a criminal offense, interference in activities, representative of a state authority.*

Євген Юрійович СУП,
кандидат юридичних наук
(Національний науковий центр «Інститут
судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса»
Міністерства юстиції України, м. Харків)

ТИПОВІ СПОСОБИ ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПРОФЕСІЙНИМИ УЧАСНИКАМИ СУДОЧИНСТВА

У статті визначено, що до типових способів учинення професійними учасниками судочинства кримінальних правопорушень проти правосуддя доцільно відносити такі: 1) учинення тиску (психологічного або фізичного(наприклад, фізичного утримання у певних місцях)) на учасників кримінального судочинства; 2) спонукання до вчинення або невчинення певних дій (наприклад, до відмови від захисника); 3) висловлення погроз на адресу учасника судочинства; 4) порушення роботи автоматизованої системи документообігу в судах; 5) підкуп; 6) дискредитація (шантаж); 7) перешкоджання законній діяльності (наприклад, адвоката, що тим самим порушує право особи на захист) та ін. З'ясовано, що зазвичай такі способи є повноструктурними, адже включають і дії щодо підготовки, і безпосереднього вчинення, і приховування кримінального правопорушення. Дії щодо підготовки передбачають вивчення особистості потерпілого, обрання сприятливих обставин для реалізації злочинного умислу, залучення спільників, підбір методів і засобів для його здійснення, підроблення документів тощо.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, правосуддя, професійний учасник судочинства, криміналістична характеристика, спосіб учинення.

Постановка проблеми. Справедливе правосуддя – це фундаментальне право кожної людини, закріплене у міжнародно-правових документах, Конституції України та інших законодавчих актах. Це право передбачає, що кожен громадянин повинен мати гарантований доступ до суду, право на об'єктивний, чесний і неупереджений розгляд своєї справи, а також бути

убезпеченим від корупції, некомпетентності та зловживань у судовій системі.

Судова влада в правовій і демократичній державі виконує ключову роль у захисті прав і свобод громадян та юридичних осіб. Проте мають місце випадки порушення закону навіть тими, хто покликаний його виконувати та здійснювати нагляд за його дотриманням. Зловживання владою, впливом, корупційні ризики й інші форми протиправної поведінки в системі правосуддя підривають довіру суспільства та вимагають ефективних механізмів виявлення та розслідування.

Досудове розслідування кримінальних правопорушень, які вчиняють безпосередні учасники судочинства, є складним процесом, що вимагає дотримання специфічних процедур кримінального розслідування. Водночас наявні механізми контролю часто виявляються недостатньо ефективними для забезпечення прозорості судової та правоохоронної системи. Будь-які правопорушення з боку суддів, прокурорів, адвокатів чи інших учасників судового процесу повинні отримувати неупереджену правову оцінку під час досудового розслідування. Однак, як зазначають науковці, лише незначна частина таких злочинів виявляється та розслідується, що пояснюється особливим правовим статусом цих осіб, їхніми знаннями у сфері права та доступом до ресурсів правосуддя. Крім того, існуючі гарантії їхньої діяльності, які покликані захищати незалежність правосуддя, нерідко ускладнюють процес викриття злочинних дій у цій сфері.

Проблематика розслідування кримінальних правопорушень у сфері правосуддя, учинених його професійними учасниками, частково ставала предметом наукових праць українських дослідників. Вивченню піддавалися окремі аспекти криміналістичної класифікації цих кримінальних правопорушень, особливості проведення слідчих (розшукових) дій, обставини, що підлягають доказуванню, а також методи збирання доказів. Серед науковців, які досліджують це питання, варто відзначити С. Книженко¹, М. Шепітька² та інших. Окрему увагу привертає робота М. Г. Моїсєєва, який одним із перших проаналізував криміналістичні характеристики правопорушень, пов'язаних із незаконним втручанням у функціонування автоматизованих систем органів правосуддя³. Попри наявність окремих досліджень, присвячених криміналістичній характеристиці кримінальних правопорушень цієї групи, залишаються недостатньо опрацьованими питання способів учинення кримінальних правопорушень, учинених професійними учасниками судочинства. Це вказує на потребу проведення подальших досліджень у цьому напрямі.

¹ Книженко С. О. Розслідування злочинів, що вчиняються службовими особами правоохоронних органів шляхом порушення порядку здійснення або забезпечення правосуддя. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2017. № 30. Т. 2. С. 94-97.

² Шепітько М. В. Теоретико-методологічні засади формування системи протидії злочинам у сфері правосуддя: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.08, 12.00.09. Харків, 2018. 42 с.

³ Моїсєєв М. Г. Криміналістична характеристика незаконного втручання в роботу автоматизованих систем в органах та установах системи правосуддя. *Юридичний вісник*. 2023. № 3. С. 265-277. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v3.2023.33>.

Метою статті є визначення типових способів учинення професійними учасниками судочинства кримінальних правопорушень проти правосуддя.

Виклад основного матеріалу. До групи кримінальних правопорушень, що вчиняються професійними учасниками судочинства, на нашу думку, слід відносити: завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою; притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності; примушування давати показання; порушення права на захист; незаконне втручання в роботу автоматизованих систем в органах та установах системи правосуддя; невжиття заходів безпеки щодо осіб, взятих під захист; розголошення відомостей про заходи безпеки щодо особи, взятої під захист; розголошення даних оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування, вчинене суддею, прокурором, слідчим, дізнавачем, працівником оперативно-розшукового органу незалежно від того, чи приймала ця особа безпосередню участь в оперативно-розшуковій діяльності, досудовому розслідуванні¹. Окреслена група кримінальних правопорушень виокремлена на підставі одночасного врахування кримінально-правової та криміналістичної ознаки, зокрема, родового об'єкту та особливостей (професійного статусу) особи злочинця.

Аналіз особливостей кримінально-правової характеристики кримінальних правопорушень окресленої групи, а також узагальнення емпіричних даних (матеріалів слідчої та судової практики) дозволяє узагальнити, що найчастіше до їх скоєння причетні: представники органів досудового розслідування (слідчі та дізнавачі), прокурор, працівник оперативного підрозділу, рідше – суддя, інша службова особа органів судової влади або правоохоронних, правозахисних організацій).

Професійний статус цих суб'єктів вказує на специфічність способу вчинення цих кримінальних правопорушень, адже їх учинення завжди пов'язане із порушенням тих законодавчих приписів, вирішення та дотримання яких покладається саме на конкретного учасника правових відносин.

Установлення способу вчинення кримінального правопорушення є одним із найскладніших завдань для представників органів досудового розслідування, залишаючись при цьому обов'язковим аспектом кримінального процесуального пізнання. Саме спосіб доволі часто розкриває і відтворює об'єктивну сторону складу злочину. Дослідження особливостей поведінки правопорушника дозволяє слідчому визначити оптимальні методи встановлення психологічного контакту з підозрюваним, обрати тактичні прийоми, які будуть найбільш дієвими в конкретній слідчій ситуації, а також ефективно вирішувати інші завдання розслідування.

Актуальність пізнання способу вчинення кримінального

¹ Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 11.02.2025).

правопорушення також зумовлена тим, що він перебуває у кореляційному взаємозв'язку з особою злочинця, визначається мотивом і метою його протиправної діяльності тощо. Саме тому спосіб скоєння кримінального правопорушення традиційно вчені пропонують розуміти як детерміновану особистістю суб'єкта, особливостями предмета посягання (зокрема, і жертвою), а також зовнішньою обстановкою комплекс (систему) дій суб'єкта, спрямований на досягнення протиправної мети¹.

Спосіб вчинення злочину – категорія непостійна, що насамперед позначається на його структурі. Структура способу вчинення кримінального правопорушення, адже залежить від поведінки суб'єкта кримінального правопорушення, обставин, котрі передували чи виникли після кримінального правопорушення, а також низки інших чинників. Він може мати триетапну структуру, охоплюючи дії особи до, під час та після реалізації злочинного наміру, або ж складатися з двох етапів у різних варіаціях. У деяких випадках спосіб вчинення злочину може бути одноетапним, коли поведінка злочинця обмежується лише тими діями, що безпосередньо спрямовані на реалізацію злочинного задуму.

Отже, спосіб учинення кримінального правопорушення (злочину) є базовою складовою механізму кримінально протиправної діяльності та криміналістичної характеристики. Йому приділяється увага всіх представників наук кримінально-правового циклу. Відтак вважаємо за потрібне розглянути передусім особливості законодавчого закріплення (у доктрині кримінального права) способу вчинення кримінальних правопорушень професійними учасниками правосуддя та його наукове розуміння.

Об'єктивна сторона кримінального правопорушення, передбаченого ст. 371 КК України характеризується такими особливостями:

1) затримання підозрюваного, обвинуваченого чи засудженого, як правило, учиняється шляхом дій, у виключних випадках – шляхом бездіяльності, також особливе місце в її структурі займає час учинення злочину;

2) незаконний привід вчиняється шляхом дії і також охарактеризований певним часом;

3) завідомо незаконний домашній арешт може вчинятися лише шляхом дії, а також містить і таку ознаку як час вчинення цього злочину;

4) завідомо незаконне тримання під вартою може вчинятися як шляхом дії, так і бездіяльності, та характеризується певним часом вчинення злочину. Таких висновків у своєму дослідженні дійшла О. С. Шнирко².

В. С. Затолочний вказує, що «об'єктивна сторона складу кримінального

¹ Волобуєв А. Ф. Механізм злочину та його зв'язок з концептуальними положеннями криміналістики : монографія. Кривий Ріг: Вид. Р. А. Козлов, 2019. С. 22-31; Гусева В. О. Методика розслідування злочинів проти авторитету органів державної влади у сфері правоохоронної діяльності: монографія. Харків: У справі, 2020. С. 106.

² Шнирко О. С. Кримінально-правове дослідження злочину завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою (ст. 371 КК України): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Київ, 2017. 282 с.

правопорушення, передбаченого ч. 1 статті 371 КК України, проявляється у незаконному затриманні та приводі, а ч. 2 статті 371 КК України – у незаконному домашньому арешті та триманні під вартою»¹.

Незаконне затримання, привід, домашній арешт і тримання під вартою відбувається у визначеній процесуальній формі, однак має незаконний характер, тобто здійснюється без передбачених законом підстав. Процесуальні аспекти, порушення яких допускається, визначені у кримінальному процесуальному законодавстві. Спосіб учинення незаконних затримання, приводів, домашнього арешту, тримання під вартою, що зумовив настання тяжких наслідків є підставою для кваліфікацією діяння за ч. 3 ст. 371 КК України. Таким чином, в окремих випадках особливості способу та наслідків сукупно впливають на особливості кримінально-правової кваліфікації вчиненого діяння

Примушування до дачі показань зазвичай пов'язується зі впливом на особу з метою зміни нею показань або надання неправдивих показань. Примушування передбачає застосування до людини фізичного чи психічного насильства. Фізичне насильство включає побої, удари, мордування, позбавлення волі та нанесення тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості. Психічне насильство може проявлятися у вигляді погроз заподіяння шкоди здоров'ю, позбавленні життя, знищенні майна чи розголошенні конфіденційної інформації.

Як правило, примушування характеризують такими ознаками:

- 1) воно спрямоване на вплив на свідомість особи;
- 2) може здійснюватися як шляхом залякування (погроз), так і в поєднанні з фізичним насильством;
- 3) особа, яка піддається примушуванню, залишається здатною діяти відповідно до вимог примушувача;
- 4) відбувається лише тоді, коли людина самостійно виконує нав'язані їй дії;
- 5) жертва опиняється перед жорстким вибором, коли альтернативного виходу немає².

Погоджуємося з позицією, що примушування слід розглядати як вплив на свідомість людини, котра має можливість проявляти волю. Висловлюються позиції, що така людина завжди змушена діяти під загрозою насильства або під його безпосереднім застосуванням, а такі дії завжди повинні передбачати лише погрозу фізичним насильством, оскільки саме така загроза створює ситуацію, у якій потерпіла особа не має вибору. Інші форми залякування, такі як погрози знищення майна чи розголошення компрометуючої інформації, є радше засобами спонукання, а не примушуванням³.

¹ Затолочний В. С. Кримінальна відповідальність за завідомо незаконне затримання, привід, домашній арешт, тримання під вартою: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Львів, 2022. С. 3.

² Ярмыш Н. Н. Действие как признак объективной стороны преступления (проблемы психологической характеристики). Харків : Основа, 1999. 68 с.; Загиней З. Герменевтика кримінального закону України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2016. 636 с.

³ Мельніченко М. І. Кримінально-правова охорона порядку одержання доказів у кримінальному

Притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності виявляється у активних діях суб'єкта, зокрема у виконанні альтернативних дій: складанні письмового повідомлення про підозру чи врученні цього повідомлення особі, яку підозрюють у вчиненні кримінального правопорушення.

Порушення права на захист полягає у не допуску захисника до участі в кримінальному провадженні або несвоєчасному наданні йому права на захист, а також в інших випадках грубого порушення цього права. Для досягнення своїх злочинних цілей особа може застосовувати підроблені документи, погрози та різні методи психологічного тиску. Основними мотивами таких кримінальних правопорушень є прийняття незаконного рішення, помста, корисливі мотиви та інші особисті чи професійні інтереси.

Одним із кримінальних правопорушень, що належать до досліджуваної групи, є незаконне втручання в роботу автоматизованих систем в органах і установах правосуддя. Автоматизована система документообігу суду впроваджена в усіх судах з метою забезпечення об'єктивного та неупередженого розподілу справ між суддями. Вона базується на принципах черговості та рівномірності розподілу справ, наданні фізичним та юридичним особам інформації про стадії розгляду їхніх справ, централізованому зберіганні судових рішень і процесуальних документів, підготовці статистичних даних, реєстрації та відстеженні вхідної та вихідної кореспонденції, розподілі проваджень між суддями, а також видачі судових рішень та виконавчих листів, використовуючи дані, що зберігаються в системі, а також передачі справ до електронного архіву. Отже, предметом цього виду кримінального правопорушення є інформація, що вноситься до автоматизованої системи документообігу суду. Це включає дані, як-от дата подання позовної заяви, предмет спору, сторони справи, рух судових документів, а також інформація про суддю, який розглядав справу. Крім того, предметом є програмне забезпечення цієї системи. Важливо зазначити, що ці відомості можуть бути як достовірними, так і недостовірними.

Способи вчинення цього кримінального правопорушення включають такі дії:

1. Унесення недостовірної інформації до автоматизованої системи документообігу суду.
2. Несвоєчасне внесення інформації.
3. Несанкціоновані дії з інформацією, що міститься в системі.
4. Інші види втручання в роботу системи.

Аналіз слідчо-судової практики дозволяє виділити типові способи вчинення кримінальних правопорушень через незаконне втручання в роботу автоматизованих систем судочинства:

1. Здійснення впливу на учасників судового процесу, таких як суддя, захисник, свідок, потерпілий, експерт.

2. Порушення порядку функціонування автоматизованої системи документообігу суду.

Типові способи порушення функціонування автоматизованої системи документообігу суду включають:

1. Внесення неправдивих відомостей до системи шляхом несанкціонованого доступу.

2. Несвоєчасне внесення відомостей шляхом несанкціонованого доступу.

3. Неправомірні дії з інформацією в системі шляхом несанкціонованого доступу.

4. Інші види втручання в роботу системи шляхом несанкціонованого доступу¹.

Висновки. Отже, урахування теоретичних підходів і проведений аналіз слідчо-судової практики дозволив виокремити такі типові способи вчинення професійними учасниками судочинства посягань на суспільні відносини у сфері забезпечення правосуддя. Серед них такі:

- вчинення тиску (психологічного або фізичного(наприклад, фізичного утримання у певних місцях)) на учасників кримінального судочинства;

- спонукання до вчинення або невчинення певних дій (наприклад, до відмови від захисника);

- висловлення погроз на адресу учасника судочинства;

- порушення роботи автоматизованої системи документообігу в судах;

- підкуп;

- дискредитація (шантаж);

- перешкоджання законній діяльності (наприклад, адвоката, що тим самим порушує право особи на захист) та ін.

Зазвичай такі способи є повноструктурними, адже включають і дії щодо підготовки, і безпосереднього вчинення, і приховування кримінального правопорушення. Дії щодо підготовки передбачають вивчення особистості потерпілого, обрання сприятливих обставин для реалізації злочинного умислу, залучення спільників, підбір методів і засобів для його здійснення, підроблення документів тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Волобуєв А. Ф. Механізм злочину та його зв'язок з концептуальними положеннями криміналістики : монографія. Кривий Ріг: Вид. Р. А. Козлов, 2019. 122 с.

2. Гусєва В. О. Методика розслідування злочинів проти авторитету органів державної влади у сфері правоохоронної діяльності : монографія. Харків : У справі, 2020. 452 с.

¹ Моїсєєв М. Криміналістична характеристика незаконного втручання в роботу автоматизованих систем в органах та установах системи правосуддя. *Юридичний вісник*. 2023. № 3. С. 265–277. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v3.2023.33>.

3. Загине́й З. Герменевтика кримінального закону України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2016. 636 с.
4. Затолочний В. С. Кримінальна відповідальність за завідомо незаконне затримання, привід, домашній арешт, тримання під вартою : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Львів, 2022. 212 с.
5. Книженко С. О. Розслідування злочинів, що вчиняються службовими особами правоохоронних органів шляхом порушення порядку здійснення або забезпечення правосуддя. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2017. № 30. Т. 2. С. 94-97.
6. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 11.02.2025).
7. Мельніченко М. І. Кримінально-правова охорона порядку одержання доказів у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2016. 258 с.
8. Моїсєєв М. Г. Криміналістична характеристика незаконного втручання в роботу автоматизованих систем в органах та установах системи правосуддя. *Юридичний вісник*. 2023. № 3. С. 265–277. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v3.2023.33>.
9. Шепітько М. В. Теоретико-методологічні засади формування системи протидії злочинам у сфері правосуддя: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.08, 12.00.09. Харків, 2018. 42 с.
10. Шнипко О. С. Кримінально-правове дослідження злочину завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою (ст. 371 КК України) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2017. 282 с.
11. Ярмыш Н. Н. Действие как признак объективной стороны преступления (проблемы психологической характеристики). Харків : Основа, 1999. 68 с.

Стаття надійшла до редакції 31.03.2025

Yevhen Yu. SUP,

PhD in Law

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

TYPICAL METHODS OF COMMITTING CRIMINAL OFFENSES BY PROFESSIONAL PARTICIPANTS OF JUDICIAL PROCEEDINGS

The article determines that the typical methods of committing criminal offenses against justice by professional participants of judicial proceedings include the following: 1) exerting pressure (psychological or physical (for example, physical detention in certain places)) on participants of criminal proceedings; 2) inciting to commit or not commit certain actions (for example, to refuse a defense lawyer); 3) making threats against a participant of judicial proceedings; 4) disrupting the operation of the automated document flow system

in courts; 5) bribery; 6) discrediting (blackmail); 7) obstructing lawful activities (for example, of a lawyer, thereby violating a person's right to defense), etc. It was found that usually such methods are full-structured, as they include actions related to preparation, direct commission, and concealment of a criminal offense. Actions related to preparation include studying the victim's personality, choosing favorable circumstances for the implementation of criminal intent, attracting accomplices, selecting methods and means for its implementation, forging documents, etc.

Key words: *criminal offense, justice, professional participant in legal proceedings, forensic characteristics, method of commission.*

Олександр Миколайович ТАРКАН,

кандидат юридичних наук

(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України, м. Харків)

ІМАНЕНТНІ ОЗНАКИ ПРОТИДІЇ РОЗСЛІДУВАННЮ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

У статті визначено, що іманентними ознаками протидії розслідуванню доцільно відносити такі: 1) протидія розслідуванню є формою соціальної діяльності, котра може набувати характеру протиправної (злочинної); 2) вона спрямована на створення несприятливих умов і перешкод на шляху встановлення істини у кримінальному провадженні, пов'язана з унеможливленням вирішення завдань кримінального провадження; 3) реалізується як в активних, так і пасивних формах поведінки; 4) може вчинятися у вигляді однієї умисної дії або полягає у вчиненні цілого комплексу діянь; 5) може бути реалізована після відкриття кримінального провадження, однак у деяких випадках і до моменту внесення відомостей про кримінальне провадження до Єдиного реєстру досудових розслідувань; 6) дії, учинені в цілях протидії можуть бути пов'язані зі вчиненням фізичного й інтелектуального впливу на окремі об'єкти (у тому числі живих осіб), націлені на перешкоджання іншим діям і ускладнюють досягнення законних цілей представників сторони обвинувачення, тому якщо представляти протидію модельно, то це дія суб'єкта – ознаменована певною ціллю – скерована стосовно конкретного об'єкта (матеріального світу чи живої особи). Наголошено, що протидія розслідуванню може набувати різноманітних форм. Обрання конкретної форми зумовлене низкою чинників суб'єктивного й об'єктивного характеру. Стосовно окремих форм можуть існувати підстави для визначення цілого ряду додаткових ознак, котрі не притаманні іншим формам. Нами наведено лише ті з них, котрі характеризують протидію як явище об'єктивної дійсності, що має місце в правозастосовній діяльності сторони обвинувачення. Важливо в подальшому дослідити всі ті форми, що можуть реалізовуватися з метою перешкоджання діяльності сторони обвинувачення.

Ключові слова: досудове розслідування, протидія розслідуванню, кримінальне правопорушення, об'єкт протидії, завдання кримінального провадження, перешкоджання діяльності.

Постановка проблеми. Протидія розслідуванню є невід'ємною ознакою злочинної діяльності, що супроводжує її протягом усієї історії існування людства та набуття окремими формами поведінки характеру протиправної. Вона природно впливає з прагнення правопорушників

уникнути відповідальності, вплинути на хід розслідування та виконання цілей кримінального провадження.

У криміналістиці дослідження такого явища, як протидія розслідуванню набуло особливої уваги в 60-х роках ХХ століття. Наступна хвиля активного наукового обговорення припала на 90-ті роки, а вже на початку 2000-х років сформовано та представлено на захист окремі монографічні праці, предмет дослідження яких охоплював теоретичні аспекти та практичні рекомендації щодо подолання цього явища. Наступний етап розвитку наукових досліджень розпочався у 2014 році, коли збройна агресія та окупація частини території України спричинили черговий сплеск злочинності, що зумовило необхідність нового осмислення проблеми нейтралізації протидії розслідуванню.

На сьогодні автори також звертаються до вирішення проблематики щодо типових форм протидії розслідуванню, визначення алгоритмів їх нейтралізації тощо. Водночас здебільшого такі праці стосуються окремих груп кримінальних правопорушень, а тому фундаментальні (ключові) поняття цієї проблематики, знаходять різне визначення й осмислення в літературі.

Мету статті – визначити поняття протидії розслідуванню та її іманентних ознак.

Виклад основного матеріалу. Формування наукового підходу до проблеми протидії розслідуванню злочинів почалося в другій половині ХХ століття. Вітчизняні та зарубіжні вчені розпочали проводити фундаментальні дослідження, що охоплювали сутність, форми, методи та засоби подолання протидії розслідуванню злочинів. Серед учених, які зробили значний внесок у розроблення цієї тематики, слід відзначити В. Бахіна, В. Берназа, В. Гончаренка, А. Іщенка, Н. Карпова, В. Коновалову, В. Коржа, В. Кузьмічова, В. Лисиченка, Ф. Сокирана, В. Тертишніка, М. Шумила та ін.

Наступний етап активного обговорення досліджуваних нами питань припав на 2000-х рр. На той час наукові дослідження стали більш ґрунтовними та системними. Основні роботи на той час були проведені Р. Шехавцовим, який одним із перших у незалежній Україні визначив типові форми та способи протидії розслідуванню на підставі аналізу кримінальних справ про вимагання, скоєного організованими групами. Вчений визначив, що протидія розслідуванню є своєрідним видом цілеспрямованої активності суб'єктів злочину й інших заінтересованих осіб, що виражається у вигляді одинично вчинюваних умисних дій або у вигляді структурно-складної умисної діяльності, що спрямована на приховування, зміну, знищення інформації, що має доказове значення, а також її носіїв, задля перешкоджання встановленню обставин учинення злочину, засвідчення винності причетних до нього осіб ¹.

¹ Шехавцов Р. М. Форми та способи протидії розслідуванню злочинів і засоби їх подолання (за матеріалами) кримінальних справ про вимагання, вчинені організованими групами, злочинним організаціями: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2003. С. 167.

В. Кузьмічов визначив подолання протидії розслідуванню злочинів як ключовий напрям діяльності слідчих, що полягає в компенсації або нейтралізації несприятливих умов і перешкод на шляху встановлення істини у кримінальному провадженні¹.

А. Волобуєв пропонує під протидією розслідуванню розуміти обрання зацікавленими особами певної лінії поведінки, вжиття заходів, що спрямовані на утворення перешкод у виявленні, вилученні та використанні доказів щодо ухилення від відповідальності підозрюваного (обвинувачуваного), що вчиняються ними після виявлення ознак злочину правоохоронними органами та початку його розслідування².

В. Корж пропонує користуватися поняттям «протидія розкриттю та розслідуванню злочинів», під яким вона розуміє систему дій, котрі є запланованими та ситуативно зумовленими, а також заходів безпеки злочинної діяльності, що вчиняються злочинцями й іншими особами, заінтересованими в результатах розслідування на всіх стадіях кримінального судочинства, з метою ухилення від кримінальної відповідальності³.

О. Александренко пропонує під досліджуваним поняттям розуміти «обов'язковий елемент злочинної діяльності, який забезпечує її тривале та безпечне існування»⁴; «своєрідний вид соціальної діяльності, який представляє собою систему цілеспрямованих дій по перешкоджанню повному, всебічному та об'єктивному розкриттю і розслідуванню злочинів»⁵.

Б. Щур вказує, що «протидія розслідуванню може бути визначена як діяльність зацікавлених осіб, спрямована на перешкоджання розкриттю і розслідуванню злочинів за допомогою створення перешкод на шляху встановлення істини по кримінальній справі»⁶.

В. Піддубний розглядає протидію розслідуванню як самостійне негативне соціальне явище, котре фактично є формою злочинної діяльності, сутність якого полягає у застосуванні активних заходів наступального характеру, спрямованих на ускладнення або зрив розслідування та судового розгляду кримінальних проваджень. Науковець наголошує на необхідності застосування як правових, так і організаційних основ для подолання протидії⁷.

¹ Кузьмічов В. С. Слідча діяльність : сутність, принципи, криміналістичні прийоми та засоби здійснення : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 1996. С. 9–10.

² Волобуєв А. Ф. Подолання протидії організованих злочинних груп розслідуванню економічних злочинів. *Вісник ЛІВС МВС України*. 1999. № 3. С. 202.

³ Корж В. П. Методика расследования экономических преступлений, совершаемых организованными группами, преступными организациями. Руководство для следователей: Научно-практическое пособие. Харків, 2002. С. 252.

⁴ Александренко О. В. Криміналістичні проблеми подолання протидії розслідуванню: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2004. С. 9.

⁵ Александренко О. В. Поняття та сутність протидії на попередньому розслідуванні. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України*. 2000. Вип. 1. С. 90.

⁶ Щур Б. В. Тактика усунення протидії розслідуванню злочинів, що вчиняються організованими злочинними групами : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2005. С. 20–21.

⁷ Піддубний В. В. Подолання протидії розслідуванню злочинів економічної спрямованості : дис. ...

Більш широко до розуміння протидії підійшла І. Завидняк. Авторка зазначила, що протидія розслідуванню і приховуванню кримінальних правопорушень – цілеспрямована спроба ухилення винних осіб від передбаченої законом відповідальності. Авторка відмежовує приховування злочину, що відбувається ще до його виявлення, від протидії, котра розпочинається після встановлення факту кримінального правопорушення та внесення відповідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань¹.

Доволі широко тлумачить протидію розслідуванню О. Ромців, яка вказує, що вона є різновидом соціальної діяльності. У контексті розуміння протидії, котра вчиняється під час розслідування службових злочинів, вона вказує, що така діяльність полягає в реалізації посадовими особами цілої системи методів приховування інформації про злочини, а також застосування тактичних прийомів впливу на слідчого задля перешкоджання проведення ним повного, усебічного й об'єктивного, швидкого розслідуванню злочинів².

Р. Мудрецький пропонує визначати протидію в кримінальних провадженнях як форму конфліктної поведінки, що перешкоджає виконанню завдань кримінального судочинства. Протидія судовому розгляду, як вважає вчений, охоплює протиправні дії або бездіяльність учасників процесу, інших осіб, а також свідомо створені зовнішні негативні фактори, які заважають справедливому та неупередженому розгляду справи, ухваленню законного рішення судом³.

Незвичним до осмислення сутності протидії розслідуванню є підхід М. Чесакової. Авторка наголошує, що на її думку, «при формулюванні визначення поняття «протидія розслідуванню злочинів» слід відмовитися від уточнень активних та пасивних дій, визначивши їх як діяльність особи, що спрямована на досягнення визначеної завідомо злочинної мети, направленої на перешкоджання та створення несприятливих умов для повного і всебічного розкриття і розслідування злочинів»⁴.

В. Плетенець запропонував під протидією розслідуванню розуміти систему умисних дій (а інколи і бездіяльності), котрі мають на меті ускладнити чи унеможливити виконання завдань кримінального провадження⁵.

канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2020. С. 201.

¹ Завидняк І. О. Тактичні операції, спрямовані на подолання протидії розслідуванню кримінальних правопорушень, вчинених з використанням сучасних інформаційних технологій. *Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика)*. 2019. № 15. С. 161. DOI: <https://doi.org/10.33244/2521-1196.15.2019.159-166>.

² Ромців О. І. Особливості подолання протидії під час розслідування злочинів у сфері службової діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2016. С. 177.

³ Мудрецький Р. В. Подолання протидії судовому розгляду у кримінальних провадженнях: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Кривий Ріг, 2019. 263 с.

⁴ Чесакова М. С. Протидія розслідуванню злочинів та шляхи її подолання на стадії досудового розслідування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2019. С. 200.

⁵ Плетенець В. М. Теоретичні та праксеологічні засади подолання протидії досудовому розслідуванню : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2020. С. 368-369.

Стосовно останніх досліджень, то, наприклад, Ю. Попельнюк вказує, що протидія розслідуванню, будучи соціальним явищем, є різновидом злочинної діяльності, що зумовлює настання негативних наслідків для кримінальної процесуальної діяльності¹. Визначаючи протидію як практичну діяльність, доцільно розуміти вчинення комплексу діянь чи одиничних дій або ж ухилення від їх скоєння, задля ускладнення (унеможливлення) реалізації окремих тактичних завдань зокрема, або завдань кримінального провадження в цілому².

Узагальнюючи наведені позиції можемо зауважити, що протидія досудовому розслідуванню, судовому розгляду кримінальних справ є багатовимірним явищем, котре охоплює різноманітні сфери кримінальної процесуальної діяльності. У дослідженнях українських вчених, на сьогодні знайшла наукове осмислення низка теоретичних і практичних підходів до осмислення сутності протидії, її типових форм і алгоритмів нейтралізації. Попри це, розвиток криміналістичних, правових та організаційних методів нейтралізації протидії, залишається важливим напрямом удосконалення кримінального провадження, адже окремі аспекти і досі знаходять різні підходи до осмислення.

Критичний аналіз наведених точок зору дозволяє узагальнити ознаки, притаманні протидії розслідуванню. Серед них, зокрема, такі:

- є формою соціальної діяльності, котра може набувати характеру протиправної (злочинної);

- спрямована на створення несприятливих умов і перешкод на шляху встановлення істини у кримінальному провадженні, пов'язана з унеможливленням вирішення завдань кримінального провадження;

- реалізується як в активних, так і пасивних формах поведінки;

- може вчинятися у вигляді однієї умисної дії або полягає у вчиненні цілого комплексу діянь;

- може реалізовуватися після відкриття кримінального провадження, однак у деяких випадках і до моменту внесення відомостей про кримінальне провадження до Єдиного реєстру досудових розслідувань;

- дії, учинені в цілях протидії можуть бути пов'язані зі вчиненням фізичного й інтелектуального впливу на окремі об'єкти (у тому числі живих осіб), націлені на перешкоджання іншим діям і ускладнюють досягнення законних цілей представників сторони обвинувачення, тому якщо представляти протидію модельно, то це дія суб'єкта – ознаменована певною ціллю – скерована стосовно конкретного об'єкта (матеріального світу чи живої особи).

- це «вплив» на будь-кого або що-небудь; по-друге, це «дії, що перешкоджають» іншим діям; і по-третє, ці «дії, що ускладнюють досягнення мети» іншої дії.

Також у науковій літературі зустрічаються й інші підходи щодо

¹ Попельнюк Ю. П. Проблеми понятійно-термінологічного апарату криміналістичного вчення про протидію розслідуванню. *Соціологія права*. 2024. № 3-4 (48-49). С. 147.

² Попельнюк Ю. П. Вказ. праця. С. 149.

визначення ознак протидії розслідуванню. Наприклад, А. Гребенюк вказує, що «це навмисність, системність та цілеспрямованість. Діяльність чи бездіяльність протидіючих осіб завжди є навмисною. Системність протидії розслідуванню розуміється як певна прогнозована система дій чи бездіяльності осіб, що перешкоджають виконанню обов'язків осіб, які відповідають за кримінальне провадження. Націленість протидії розслідуванню розуміється як прагнення досягти мети (цілей) впливу»¹. Певні дискусії, на нашу думку, може викликати і системність, і умисність протидії. Стосовно наявності прямого умислу в аспекті вчинення протидії розслідуванню, то тут слід виходити з того, що люди можуть приховувати інформацію через страх, стрес або небажання вплутуватися в діяльність, пов'язану з розслідуванням злочину, навіть не усвідомлюючи до кінця всіх тих наслідків, котрі можуть настати за результатами реалізації обраних нею форм поведінки.

Не можна однозначно погодитися із тезою про те, що системність також завжди притаманна протидії, адже навіть учинення однієї самостійної дії вже буде вважатися протидією, проте не факт, що після неї буде реалізовано інші дії, спрямовані на протидію розслідуванню.

Протидія розслідуванню може набувати різноманітних форм. Обрання конкретної форми зумовлене низкою чинників суб'єктивного й об'єктивного характеру. Стосовно окремих форм можуть існувати підстави для визначення цілого ряду додаткових ознак, котрі не притаманні іншим формам. Нами наведено лише ті з них, котрі характеризують протидію як явище об'єктивної дійсності, що має місце в правозастосовній діяльності сторони обвинувачення.

Висновки. Протидія розслідуванню – це явище, що притаманне вагомій кількості кримінальних проваджень, розпочатих щодо розслідування злочинів. Воно доволі тривіальне, адже супроводжує злочинну діяльність протягом усієї історії існування людства, від моменту набуття окремими формами поведінки такої, що визнається суспільством як протиправна. Протидія розслідуванню природно впливає з прагнення окремих суб'єктів уникнути юридичної відповідальності (зокрема, кримінальної), вплинути на хід розслідування й унеможливити виконання завдань кримінального провадження.

Критичний аналіз теоретичних позицій щодо осмислення такого явища, як протидія розслідуванню надав усі підстави для визначення його іманентних ознак. До них ми, зокрема, відносимо, такі: 1) протидія розслідуванню є формою соціальної діяльності, котра може набувати характеру протиправної (злочинної); 2) вона спрямована на створення несприятливих умов і перешкод на шляху встановлення істини у кримінальному провадженні, пов'язана з унеможливленням вирішення завдань кримінального провадження; 3) реалізується як в активних, так і

¹ Гребенюк А. В. Протидія розслідуванню кримінальних правопорушень: поняття, види, суб'єкти. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 319. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-9/76>.

пасивних формах поведінки; 4) може вчинятися у вигляді однієї умисної дії або полягає у вчиненні цілого комплексу діянь; 5) може бути реалізована після відкриття кримінального провадження, однак у деяких випадках і до моменту внесення відомостей про кримінальне провадження до Єдиного реєстру досудових розслідувань; 6) дії, учинені в цілях протидії можуть бути пов'язані зі вчиненням фізичного й інтелектуального впливу на окремі об'єкти (у тому числі живих осіб), націлені на перешкоджання іншим діям і ускладнюють досягнення законних цілей представників сторони обвинувачення, тому якщо представляти протидію модельно, то це дія суб'єкта – ознаменована певною ціллю – скерована стосовно конкретного об'єкта (матеріального світу чи живої особи).

Протидія розслідуванню може набувати різноманітних форм. Обрання конкретної форми зумовлене низкою чинників суб'єктивного й об'єктивного характеру. Стосовно окремих форм можуть існувати підстави для визначення цілого ряду додаткових ознак, котрі не притаманні іншим формам. Нами наведено лише ті з них, котрі характеризують протидію як явище об'єктивної дійсності, що має місце в правозастосовній діяльності сторони обвинувачення. Важливо в подальшому дослідити всі ті форми, що можуть реалізовуватися з метою перешкоджання діяльності сторони обвинувачення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Александренко О. В. Криміналістичні проблеми подолання протидії розслідуванню: дис... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2004. 184 с.
2. Александренко О. В. Поняття та сутність протидії на попередньому розслідуванні. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України*. 2000. Вип. 1. С. 84–92.
3. Волобуєв А. Ф. Подолання протидії організованих злочинних груп розслідуванню економічних злочинів. *Вісник ЛІВС МВС України*. 1999. № 3. С. 201–213.
4. Гребенюк А. В. Протидія розслідуванню кримінальних правопорушень: поняття, види, суб'єкти. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 319–323. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-9/76>.
5. Завидняк І. О. Тактичні операції, спрямовані на подолання протидії розслідуванню кримінальних правопорушень, вчинених з використанням сучасних інформаційних технологій. *Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика)*. 2019. № 15. С. 159–166. DOI: <https://doi.org/10.33244/2521-1196.15.2019.159-166>.
6. Корж В. П. Методика расследования экономических преступлений, совершаемых организованными группами, преступными организациями. *Руководство для следователей: Научно-практическое пособие*. Харків: Ліцей : НоваСофт, 2002. 279 с.

7. Кузьмічов В. С. Слідча діяльність: сутність, принципи, криміналістичні прийоми та засоби здійснення: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 1996. 36 с.
8. Мудрецький Р. В. Подолання протидії судовому розгляду у кримінальних провадженнях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Кривий Ріг, 2019. 263 с.
9. Піддубний В. В. Подолання протидії розслідуванню злочинів економічної спрямованості : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2020. 260 с.
10. Плетенець В. М. Теоретичні та праксеологічні засади подолання протидії досудовому розслідуванню : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2020. 424 с.
11. Попельнюк Ю. П. Проблеми понятійно-термінологічного апарату криміналістичного вчення про протидію розслідуванню. *Соціологія права*. 2024. № 3-4 (48-49). С. 146–150. DOI: <https://doi.org/10.37687/2413-6433.2024-3-4.25>.
12. Ромців О. І. Особливості подолання протидії під час розслідування злочинів у сфері службової діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2016. 226 с.
13. Чесакова М. С. Протидія розслідуванню злочинів та шляхи її подолання на стадії досудового розслідування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2019. 251 с.
14. Шехавцов Р. М. Форми та способи протидії розслідуванню злочинів і засоби їх подолання (за матеріалами) кримінальних справ про вимагання, вчинені організованими групами, злочинним організаціями : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2003. 222 с.
15. Щур Б. В. Тактика усунення протидії розслідуванню злочинів, що вчиняються організованими злочинним групами : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2005. 197 с.

Стаття надійшла до редакції 30.03.2025

Oleksandr M. TARKAN,

PhD in Law

(National Scientific Center "Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute" Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

IMANENT SIGNS OF OPPOSITION TO THE INVESTIGATION OF CRIMINAL OFFENCES

The article determines that the following are appropriate to include as inherent signs of opposition to the investigation: 1) opposition to the investigation is a form of social activity that may take on an unlawful (criminal) nature; 2) it is aimed at creating unfavorable conditions and obstacles to establishing the truth in criminal proceedings, associated with making it impossible to solve the tasks of criminal proceedings; 3) is implemented in both

active and passive forms of behavior; 4) can be committed in the form of a single intentional action or consists in committing a whole complex of actions; 5) can be implemented after the opening of criminal proceedings, but in some cases and before the moment of entering information about criminal proceedings into the Unified Register of Pre-Trial Investigations; 6) actions committed for the purpose of counteraction may be associated with the physical and intellectual impact on individual objects (including living persons), aimed at preventing other actions and complicating the achievement of the legitimate goals of the representatives of the prosecution, therefore, if we present counteraction in a model, then this is the action of the subject - marked by a specific goal - directed towards a specific object (the material world or a living person). It is emphasized that counteraction to the investigation can take various forms. The choice of a specific form is determined by a number of factors of a subjective and objective nature. Regarding individual forms, there may be grounds for determining a number of additional features that are not inherent in other forms. We have listed only those of them that characterize counteraction as a phenomenon of objective reality that takes place in the law enforcement activities of the prosecution. It is important to further investigate all the forms that can be implemented to hinder the activities of the prosecution.

Key words: *pre-trial investigation, opposition to the investigation, criminal offense, object of opposition, task of criminal proceedings, obstruction of activity.*

Віталій Олександрович УСАТИЙ,
кандидат юридичних наук
(Національний науковий центр «Інститут
судових експертиз ім. Засл. проф.
М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України,
м. Харків)

ВИСНОВОК СПЕЦІАЛІСТА У ГОСПОДАРСЬКИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕННЯХ

У статті, на підставі узагальнення низки теоретичних напрацювань, емпіричних даних, констатовано, що зміни, яких зазнає КПК України, зумовлені часом і подальшими перспективами забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування. Наголошено, що такою є і новела, що передбачає можливість використання у кримінальних провадженнях щодо кримінальних проступків нового виду доказів – висновків спеціаліста, проте допоки вони більше викликають дискусії, аніж визнання серед практиків і теоретиків, однак судова практика вже майже адаптувалася до застосування висновків спеціалістів у процесі доказування.

На підставі аналізу судових рішень встановлено, що такі докази використовуються як у низці різноманітних кримінальних правопорушень, проте суди по-різному оцінюють їхню допустимість: у деяких випадках вони враховуються при винесенні рішень, в інших – визнаються недопустимими доказами. Обґрунтовано, що актуалізоване питання щодо приведення чинної доктрини кримінального процесуального права до належної форми, щоб усі неврегульовані аспекти отримання висновку спеціаліста, його правового статусу, підтвердження наявності професійної кваліфікації, процедури залучення, набули свого нормативного закріплення.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, кримінальний проступок, господарська діяльність, спеціальні знання, спеціаліст, висновок експерта, форма використання спеціальних знань.

Постановка проблеми. Положеннями Закону України № 4009-IX від

09.10.2024 внесено суттєві зміни до положень кримінального процесуального законодавства, котрі визначають правовий статус спеціаліста. Так, з огляду на множинність викликів сьогодення визначено, що «у разі необхідності та за наявності підстав може бути залучено з іноземної держави, міжнародної організації як спеціаліста фахівця у галузі хімічної, біологічної, радіаційної, ядерної чи іншої зброї»¹. Також ними розширено перелік документів для складання яких може залучатися спеціаліст. Відтепер окрім консультацій, пояснень, довідок, висновків, залученому фахівцю надано право складати й інші документи.

Цим же законом закріплено додаткове право спеціаліста на надання довідок, висновків із питань, котрі належать до сфери його знань, стосовно ідентифікації особи, зброї, а також бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв, слідів вибуху або пострілу, наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів, сильнодіючих лікарських засобів»². Окреслені законодавчі зміни, спочатку щодо закріплення як доказу висновку спеціаліста у кримінальних провадженнях щодо проступків, а потім і стосовно урізноманітнення виду і форм документів, які можуть складати спеціалісти, на нашу думку, слід розуміти як спробу законодавця врегулювати проблемні питання, пов'язані з забезпеченням уніфікації процедури збирання доказів. Однак натепер, як засвідчує проведений аналіз матеріалів кримінальних проваджень, на практиці виникає ще більше проблем щодо визначення коректних алгоритмів збирання доказів сторонами у кримінальних провадженнях щодо злочинів і кримінальних проступків, їх оцінки судом тощо. Нашу увагу привертає проблематика отримання та використання висновку спеціаліста у кримінальних правопорушеннях, зокрема, щодо злочинів і проступків у сфері господарської діяльності, розслідування та судовий розгляд яких характеризується низкою складнощів.

Представники різних галузей науки вже протягом тривалого часу обґрунтовують важливість застосування спеціальних знань під час розслідування та судового розгляду кримінальних правопорушень³. Вони активно працюють над удосконаленням наукових підходів у цій сфері. Протягом останніх двадцяти років розроблено низку теоретичних концепцій, які стосуються як загальних принципів використання спеціальних знань у кримінальному провадженні, так і більш вузьких питань, зокрема участі спеціалістів у слідчих (розшукових) діях або

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 11.01.2025).

² Там само.

³ Див. Дудич А. В. Експерт як учасник кримінального провадження: дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2016. 253 с.; Ковальов Ю. Ю. Використання спеціальних знань під час розслідування корупційних злочинів: дис. ...докт. філ.: 081. Харків, 2021. 251 с.; Лисенко В. В. Проблеми криміналістичного забезпечення розслідування податкових злочинів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2006. 32 с.; Прокопанич Г. К. Використання спеціальних знань в господарському судочинстві України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2013. 197 с.; Шаповал О. В. Криміналістичне забезпечення розслідування економічних злочинів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. 12.00.09. Київ, 2017. 22 с.

залучення експертів для проведення судових експертиз. Проте низка важливих аспектів залишається недостатньо дослідженою. Зокрема, науковці ще не приділили достатньої уваги використанню спеціальних знань у розслідуванні таких правопорушень, як контрабанда, перешкоджання господарській діяльності, доведення до банкрутства або банкрутство банку, маніпулювання на енергетичних та фінансових ринках, розголошення комерційної, банківської та інсайдерської інформації, правопорушення, пов'язані з приватизацією й обігом цінних паперів. Також відсутні науково обґрунтовані рекомендації щодо застосування спеціальних знань у судовому розгляді цієї категорії справ.

Загальний рівень наукового опрацювання проблематики застосування спеціальних знань під час розслідування кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності та їх судового розгляду залишається недостатнім. В основному дослідники зосереджувалися лише на окремих її аспектах. В умовах реформування правової системи та необхідності вдосконалення правозастосовної практики особливо актуальним стає завдання розроблення комплексних теоретико-правових і практичних засад застосування спеціальних знань у цих процесах. Це потребує ґрунтовного аналізу доктринальних напрацювань, міжнародного та національного законодавства, а також практики його застосування. Вирішення цієї проблеми сприятиме підвищенню ефективності розслідувань, покращенню якості судових рішень та вдосконаленню правозастосування в цілому.

Відтак *мету статті* сформульовано як окреслити реальні перспективи використання висновку спеціаліста в доказуванні кримінальних правопорушень, у тому числі у сфері господарської діяльності.

Виклад основного матеріалу. Кримінальні правопорушення у сфері господарської діяльності охоплюють цілий комплекс кримінально-караних діянь. Серед них такі: 1) пов'язані з посяганнями на інтереси окремих суб'єктів господарювання; 2) вчинені у сфері захисту інтересів кредиторів; 3) протиправний умисел в яких реалізовано у сфері захисту інтересів споживачів товарів і послуг; 4) пов'язані з посяганнями на законні інтереси акціонерів; 5) котрі посягають на економічні інтереси держави; 6) пов'язані з порушенням інтересів держави в сфері обігу товарів; 7) вчинені проти інтересів держави у сфері обігу грошей; 8) котрі посягають на інтереси держави в сфері приватизації та ін. Таким чином, низка з них пов'язана із завданням шкоди економічним інтересам держави, настанням негативних наслідків як матеріального, так і «іміджового характеру» в контексті залучення іноземного інвестиційного капіталу.

Розслідування кримінальних правопорушень пов'язане із вирішенням тактичних завдань, окремі з яких належать до професійної компетенції обізнаних осіб – експерта та спеціаліста. У контексті визначення апробованих форм взаємодії зі спеціалістом під час розслідування кримінального правопорушення (зокрема, кримінальних проступків), слід вказати на можливість складання ним висновку, довідки та низки інших

документів. Чинна доктрина кримінального процесуального права визначає, що висновок спеціаліста належить до процесуальних джерел доказів у кримінальних провадженнях щодо проступків. Щодо порівняння особливостей висновку експерта та висновку спеціаліста, то передусім відмінність полягає в їх процесуальній значущості, правовому статусі. На відміну від висновку спеціаліста, висновок експерта є одним із процесуальних джерел доказів у справі, незалежно від того, чи здійснюється дізнання, або досудове розслідування. Він має обов'язковий характер для врахування судом, але не є безумовним (суд оцінює його так само, як і інші докази). Висновок експерта складається на підставі проведення самостійного дослідження, судовим експертом, який має відповідну кваліфікацію, сертифікати та проводить судову експертизу згідно з процесуальним законодавством. Також складення висновку експерта передбачає проведення складних досліджень відповідно до затвердженої науково обґрунтованої методики, із використанням наукових, технічних чи інших спеціальних знань.

Своєю чергою, висновок спеціаліста може визначатися судом доказом лише під час розгляду кримінальних проступків у суді. Не закріплено чинним законодавством процедури хто і на якій підставі може залучатися для складання висновку спеціаліста, адже ст. 71 КПК України не визначає кваліфікаційних вимог щодо осіб, які залучаються як спеціалісти.

Також хочемо зауважити, що судова практика в частині використання висновку спеціалістів є суперечливою, адже не всі суди визнають їх самостійними джерелами доказів. Так, наприклад, як зазначає В. В. Коваленко, у судовій практиці мають місце випадки, коли під час розслідування фактів колабораційної діяльності або навіть воєнних злочинів висновки спеціалістів визнаються доказами¹. Можливим поясненням цього явища, відповідно до позиції автора, є таке: кримінальні правопорушення могли початково кваліфікуватися як проступки, передбачені ч.1 111-1 КК України, і під час їх розслідування дізнавачами отримувалися висновки спеціалістів. Після цього здійснювалася перекваліфікація діяння на злочин, передбачений ст. 436-2 КК України, і прокурори зверталися за дозволом слідчого судді на використання раніше отриманих висновків спеціаліста в кримінальному провадженні щодо злочину. Проте із січня 2023 р. частка таких рішень суттєво зменшилася, що може вказувати на те, що з часом представники органів досудового розслідування почали кваліфікувати такі діяння одразу за ст. 436-2 КК України, і в подальшому призначати судові експертизи, замість отримання висновку спеціаліста. При цьому, як зауважує О. Д. Кувшинов, як мінімум в одному провадженні за фактом злочину, передбаченого ч.1 ст. 436-2 КК України, суд відмовився брати до уваги та виключив з переліку доказів

¹ Коваленко В. В. Висновок спеціаліста як процесуальне джерело доказів під час розслідування діянь, передбачених ч.1 ст. 111-1 КК України. *Війна в Україні: зроблені висновки та незасвоєні уроки: збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції* (м. Львів, 22-23 лютого 2024 року). Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2024. С. 418-421.

висновок спеціаліста-лінгвіста¹, адже, «відповідно до вимог ч.2 ст. 84 КПК України, процесуальними джерелами доказів є лише показання, речові докази, документи та висновки експертів, а жодного висновку експертів обвинуваченням суду не надано»².

Не можна оминати увагою і того факту, що під час розслідування умисного заподіяння легких тілесних ушкоджень, доволі часто стороною обвинувачення долучаються до матеріалів кримінальних проваджень «висновки спеціаліста в галузі судово-медичної експертизи». Це відбувається попри те, що згідно з п. 2 ч. 2 ст. 242 КПК України «з метою встановлення тяжкості та характеру тілесних ушкоджень слід обов'язково призначати судову експертизу»³. Правилами судово-медичного визначення ступеня тяжкості тілесних ушкоджень також визнає саме судову експертизу інструментом оцінки тілесних ушкоджень і не містить жодних згадок про висновок спеціаліста⁴.

Подібна ситуація сформувалася і в судовій практиці розгляду кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності. Наприклад, у справі за фактом учинення директором ТОВ «КОЛПРО» фінансової операції з коштами, одержаними внаслідок суспільно небезпечного протиправного діяння, що передувало легалізації (відмиванню) доходів, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч.1 ст. 209 КК України (в редакції станом на 29.12.2016 р.), висновок спеціаліста визнано недопустим доказом. Відповідно до обставин справи, висновок спеціаліста, головного державного ревізора-інспектора сектору боротьби з відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом ГУ ДФС у Сумській області від 14.11.2018 року №31/18-28-16-0006/40464884 (а.с. 25-33 т.3), на який посилався прокурор як на доказ одержання обвинуваченим грошових коштів в сумі 131072,00 грн. внаслідок вчинення суспільно-небезпечного діяння, суд вважає недопустимим доказом, адже вказаний документ здобутий із порушенням вимог ст.ст. 69, 101, 102, 242, 243 КПК України. Так, відсутні відомості, що особа, яка надавала такий висновок, має право відповідно до Закону України «Про судову експертизу» на проведення експертизи, а також, що була попереджена, як те передбачає ст.70 КПК про відповідальність за завідомо неправдивий висновок. Окрім цього, висновок вочевидь не відповідає жодній з вимог ст.ст.101,102 КПК України щодо порядку проведення експертного дослідження та його змісту; у даному випадку органи досудового розслідування звертались до головного державного ревізора-

¹ Кувшинов О. Д. Отримання висновку спеціаліста як процесуальна форма використання спеціальних знань у кримінальному провадженні. *Вісник Луганського навчально-наукового інституту імені Е.О. Дідоренка*. 2024. № 2 (2). С. 98. DOI: <https://doi.org/10.33766/2786-9156.106.2.93-106>.

² Вирок Софіївського районного суду Дніпропетровської області від 27 липня 2023 року у справі № 193/1206/22. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112471976> (дата звернення: 20.02.2025).

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI (зі змін та допов.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 20.02.2025).

⁴ Правила судово-медичного визначення ступеня тяжкості тілесних ушкоджень : наказ Міністерства охорони здоров'я України від 17.01.1995 № 6. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0255-95> (дата звернення: 20.02.2025).

інспектора сектору боротьби з відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом ГУ ДФС у Сумській області з питаннями для з'ясування питань права, про що прямо вказано у висновку експерта № 1883 від 22.11.2018. На підставі проведеної оцінки доказів, суд дійшов висновку, що в даному випадку прокурором під час судового розгляду обвинувального акту щодо обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст.209 КК України, факт одержання ним коштів внаслідок вчинення предикатного діяння не доведено відповідним вироком суду, а, відповідно, в судовому засіданні жодним із наданих прокурором доказів не було доведено, що обвинувачений вчинив і кримінальне правопорушення, передбачене ч.1 ст.209 КК України¹. Отже, практика використання висновків спеціаліста для вирішення низки питань, зокрема, доказування обставин, що становлять предмет доказування, є неузгодженою й інколи суперечливою.

З огляду на викладене, актуалізоване питання щодо приведення чинної доктрини кримінального процесуального права до належної форми, щоб усі неврегульовані аспекти отримання висновку спеціаліста, його правового статусу, підтвердження наявності професійної кваліфікації, процедури залучення, набули нормативного закріплення. Саме такий підхід, на нашу думку, спростує всі сумніви окремих представників наукової спільноти щодо віднесення такої форми взаємодії зі спеціалістом, як отримання його висновку до процесуальних форм використання спеціальних знань. Адже поки що значення цієї форми застосування спеціальних знань для доказування є суперечливим, оскільки окрема згадка у чинному законодавстві, не означає, що результати її застосування будуть визнані, використані або враховані судом на етапі оцінки такого висновку.

Водночас відсутність апробованих методик перевірки проведених спеціалістом досліджень, на нашу думку, мають визнаватися достатніми підставами для вирішення питання про призначення профільної судової експертизи для перевірки змісту висновку.

Висновки. Зміни, яких зазнає КПК України, зумовлені часом і подальшими перспективами забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування. Такою є і новела, що передбачає можливість використання у кримінальних провадженнях щодо кримінальних проступків нового виду доказів – висновків спеціаліста, проте допоки вони більше викликають дискусії, аніж визнання серед практиків і теоретиків. Попри це, судова практика вже майже адаптувалася до застосування висновків спеціалістів у процесі доказування.

Аналіз судових рішень свідчить, що такі докази використовуються як у низці різноманітних кримінальних правопорушень, проте суди по-різному оцінюють їхню допустимість: у деяких випадках вони враховуються при винесенні рішень, в інших – визнаються недопустимими доказами. Тому

¹ Вирок Зарічного районного суду м. Суми від 03.09.2021, у справі № 592/18006/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99369231> (дата звернення: 20.02.2025).

актуалізоване питання щодо приведення чинної доктрини кримінального процесуального права до належної форми, щоб усі неврегульовані аспекти отримання висновку спеціаліста, його правового статусу, підтвердження наявності професійної кваліфікації, процедури залучення, набули свого нормативного закріплення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вирок Зарічного районного суду м. Суми від 03.09.2021, у справі № 592/18006/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99369231> (дата звернення: 20.02.2025).
2. Вирок Софіївського районного суду Дніпропетровської області від 27 липня 2023 року у справі № 193/1206/22. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112471976> (дата звернення: 20.02.2025).
3. Дудич А. В. Експерт як учасник кримінального провадження : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2016. 253 с.
4. Коваленко В. В. Висновок спеціаліста як процесуальне джерело доказів під час розслідування діянь, передбачених ч.1 ст. 111-1 КК України. *Війна в Україні: зроблені висновки та незасвоєні уроки: збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 22–23 лютого 2024 року)*. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2024. С. 418–421.
5. Ковальов Ю. Ю. Використання спеціальних знань під час розслідування корупційних злочинів : дис. ... докт. філ. : 081. Харків, 2021. 251 с.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 11.01.2025).
7. Кувшинов О. Д. Отримання висновку спеціаліста як процесуальна форма використання спеціальних знань у кримінальному провадженні. *Вісник Луганського навчально-наукового інституту імені Е.О.Дідоренка*. 2024. № 2 (2). С. 98. DOI: <https://doi.org/10.33766/2786-9156.106.2.93-106>.
8. Лисенко В. В. Проблеми криміналістичного забезпечення розслідування податкових злочинів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2006. 32 с.
9. Правила судово-медичного визначення ступеня тяжкості тілесних ушкоджень : наказ Міністерства охорони здоров'я України від 17.01.1995 № 6. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0255-95> (дата звернення: 20.02.2025).
10. Прокопанич Г. К. Використання спеціальних знань в господарському судочинстві України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2013. 197 с.

11. Шаповал О. В. Криміналістичне забезпечення розслідування економічних злочинів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2017. 22 с.

Стаття надійшла до редакції 31.03.2025

Vitalii OI. USATII,

PhD in Law

(National Scientific Center «Hon. Prof. M. S. Bokarius Forensic Science Institute» Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

EXPERT'S OPINION IN ECONOMIC CRIMINAL OFFENSES

The article, based on a generalization of a number of theoretical developments and empirical data, states that the changes that the Criminal Procedure Code of Ukraine is undergoing are due to time and further prospects for ensuring a quick, complete and impartial investigation. It is emphasized that such is the novella, which provides for the possibility of using a new type of evidence in criminal proceedings regarding criminal offenses - expert opinions, but while they cause more discussion than recognition among practitioners and theorists, judicial practice has almost adapted to the use of expert opinions in the process of proving.

Based on the analysis of court decisions, it is established that such evidence is used in a number of different criminal offenses, but courts assess their admissibility differently: in some cases they are taken into account when making decisions, in others - they are recognized as inadmissible evidence. It is substantiated that the issue of bringing the current doctrine of criminal procedural law into proper form has been updated so that all unregulated aspects of obtaining a specialist's opinion, his legal status, confirmation of the availability of professional qualifications, and the procedure for engaging them have acquired their regulatory consolidation.

Key words: *criminal offense, criminal misdemeanor, economic activity, special knowledge, specialist, expert opinion, form of use of special knowledge.*

Яромир Володимирович ЦІМУРА*(Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, м. Харків)*

КОНСТИТУЦІЙНІ ОСНОВИ ПОНЯТТЯ НЕДОПУСТИМОСТІ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Досліджено конституційні основи поняття недопустимості доказів у кримінальному процесі. Встановлено, що правило щодо недопустимості доказів слід розглядати у якості гарантії від безпідставного та необґрунтованого обвинувачення, яка має конституційне коріння та є складовою засади презумпції невинуватості та права на справедливий суд. Зазначено, що підхід законодавця, застосований у ч. 1 ст. 87 КПК України щодо поділу порушень прав і свобод людини на істотні та неістотні не відповідає конституційним положенням, адже призводить до порушення конституційного обов'язку держави гарантувати конституційні права і свободи, який визначений у ч. 2 ст. 22 Конституції України.

При визначенні підстав для визнання доказів недопустимими слід розмежовувати поняття порушення прав і свобод людини та їх обмеження. Обмеження прав і свобод людини полягає у законодавчому звуженні їх змісту та обсягу, що здійснюється для належного визнання й поваги прав і свобод інших і забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку й загального добробуту в демократичному суспільстві. Коли як порушення прав і свобод – це діяльність, яка полягає у недотриманні визначених законодавчо прав і свобод людини та механізмів їх обмеження.

Ключові слова: *кримінальне провадження; докази та доказування; недопустимість доказів; презумпція невинуватості; право на справедливий суд.*

Постановка проблеми. Проблема значення доказів та їх оцінки у кримінальному процесі багато років займають одне із провідних місць у дослідженнях як вітчизняних, так і зарубіжних науковців. Попри доволі вдалі спроби визначення поняття недопустимості фактичних даних як доказів у кримінальному провадженні, науковцями не достатньо досліджено конституційні основи цього поняття, під чим слід розуміти ті норми Конституції України, які складають фундамент для розуміння природи недопустимості доказів у кримінальному процесі та їх тлумачення Конституційним Судом, що і постало предметом даного дослідження.

Основу дослідження інституту недопустимості доказів становлять праці вітчизняних і зарубіжних учених у галузі кримінального процесу та доказового права: Г. П. Власової, В. І. Галагана, Ю. М. Грошевого, В. С. Зеленецького, А. В. Іщенка, Є. Г. Коваленка, Г. К. Кожевнікова, В. О. Коновалової, В. С. Кузьмічова, В. К. Лисиченка, Л. М. Лобойка,

В. Г. Лукашевича, Є. Д. Лук'янчикова, А. О. Ляша, В. Т. Маляренка, М. М. Михеєнка, О. Р. Михайленка, В. Т. Нора, Д. П. Письменного, М. А. Погорецького, З. Д. Смітійко, С. М. Стахівського, В. М. Тертишника, Л. Д. Удалової, В. П. Шибіка, М. Є. Шумила, О. Г. Яновської та ін. В останні роки спроби вирішення цієї проблеми проводились у рамках фундаментальних досліджень таких науковців як О. С. Осетрова, В. А. Смирнов, А. В. Панова та В. В. Тютюнник. Попри доволі вдалі спроби визначення поняття недопустимості фактичних даних як доказів у кримінальному провадженні, процитовані науковці не врахували ряд особливостей, які висвітлені під час цього дослідження.

Метою дослідження є визначення конституційних основ поняття недопустимості доказів у кримінальному провадженні та надання науково обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення доктринального визначення цього поняття та положень чинного кримінального процесуального законодавства.

Виклад основного матеріалу. Своє формальне визначення недопустимості доказів пов'язують із прийняттям КПК України 2012 року, у ч. 1 ст. 87 якого законодавцем було визначено, що: «Недопустимими є докази, отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини»¹. Однак, слід зазначити, що нормативна основа цього поняття була закладена набагато раніше, разом із прийняттям Конституції України, де у ст. 63 задекларовано, що: «Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях»².

Привертає увагу, що творці Основного Закону України розмістили правило про недопустимі докази (які отримані незаконним шляхом) саме у ст. 62, яка закріплює одно з найважливіших демократичних положень, які характеризують правову державу та її кримінальне судочинство – презумпцію невинуватості особи, яка обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення. Крім загального чіткого формулювання поняття (формули) презумпції невинуватості, що міститься у ч. 1 ст. 62 Конституції України, ця конституційна норма закріплює ряд правових положень, що впливають з неї і позначаються не лише на правовому статусі особи, яка обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, але й є гарантіями від безпідставного та необґрунтованого обвинувачення. До таких, зокрема, належать положення (правила): про недопустимість доведення вини особи доказами, які

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

² Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-ВР>.

одержані незаконним шляхом, та є припущеннями та про тлумачення сумнівів щодо вини особи на її користь (ч. 3 ст. 62 Конституції України)¹.

Таким чином, правило щодо недопустимості доказів у кримінальному процесі слід розглядати у якості *гарантії від безпідставного та необґрунтованого обвинувачення*, яка має конституційне коріння та є складовою засади презумпції невинуватості. Крім того, відповідно до ч. 2 ст. 64 Конституції України, зазначена гарантія *не може бути обмежена, навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану*. Про це прямо зазначив Конституційний Суд України у своєму відомому рішенні від 20 жовтня 2011 року по справі № 1-31/2011 за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України. Зокрема, суд зазначив про недопустимість обґрунтування обвинувачення особи у вчиненні кримінального правопорушення на доказах, одержаних незаконним шляхом, закріплена в першому реченні ч. 3 ст. 62 Конституції України. В свою чергу, згідно з ч. 2 ст. 64 Конституції України ця гарантія не може бути обмежена².

Конституційний Суд України виходить з того, що обвинувачення особи у вчиненні злочину не може ґрунтуватися на доказах, одержаних у результаті порушення або обмеження її конституційних прав і свобод, крім випадків, у яких Основний Закон України допускає такі обмеження. Конституційний Суд України вважає, що положення ч. 3 ст. 62 Конституції України, відповідно до якого обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, безпосередньо пов'язане з положенням ч. 1 цієї статті, згідно з яким особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку. Перевірка доказів на їх допустимість є найважливішою гарантією забезпечення прав і свобод людини і громадянина в кримінальному процесі та ухвалення законного і справедливого рішення у справі³.

Слід зазначити, що позиція Конституційного Суду України у визначенні поняття недопустимості доказів не співпадає із тим, яке було закладене законодавцем у ст. 86 КПК України. Власне, слід зазначити, що позиція деяких науковців, які цитують та погоджуються із визначенням поняття недопустимих доказів, зазначеним у ч. 1 ст. 87 КПК України також є спірною. Наприклад, таку позицію висловлюють автори підручника із теорії доказів, зазначаючи, що: «Недопустимими є фактичні дані, отримані

¹ Конституція України. Науково-практичний коментар / Редкол. : В. Я. Тацій (голова редкол.), О. В. Петришин (відп. секретар), Ю. Г. Барабаш та ін. ; Нац. акад. прав. наук України. 2-ге вид., переробл. і допов. Харків : Право, 2011. С. 456–457.

² Справа за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України (Справа № 1-31/2011): рішення Конституційного Суду України від 20 жовт. 2011 р. № 12-рп/2011. *Вісник Конституційного Суду України*. 2011. № 6. С. 155 – 163. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>.

³ Справа за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України (Справа № 1-31/2011) : рішення Конституційного Суду України від 20 жовт. 2011 р. № 12-рп/2011. *Вісник Конституційного Суду України*. 2011. № 6. С. 155 – 163. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>.

внаслідок істотного порушення прав і свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Такі дані не можуть використовуватися для прийняття процесуальних рішень»¹. Фактично науковці цитують законодавчо закріплене поняття, яке зводиться лише до таких порушень процесуальної форми, які призвели до істотного порушення прав і свобод людини. Однак, на нашу думку законодавець у цій частині заклав колізію. Ми можемо звернути увагу, що ч. 1 ст. 86 КПК України надається визначення антиподу недопустимих фактичних даних (доказів): «Доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом»². Користуючись логічним прийомом мислення від зворотного, ми можемо припустити, що недопустимим доказом є той, який отриманий не у порядку, встановленому КПК України. Отже, що є недопустимим доказом? У широкому розумінні – це фактичні дані, отримані у порушення будь-якого порядку, визначеного КПК України. Або ж тільки ті фактичні дані, які отримані внаслідок істотного порушення прав і свобод людини. Другий підхід значно звужує коло порушень, наслідком вчинення яких є недопустимість доказів, адже ними є тільки випадки, наслідком яких є істотне порушення прав людини. Крім того, цілком зрозуміло, що не кожне порушення кримінального процесуального закону призводить до взагалі порушення прав чи свобод людини.

Конституційний Суд України у рішенні від 20 жовтня 2011 року по справі № 1-31/2011 зазначив: «Аналіз положення ч. 3 ст. 62 Конституції України про те, що обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом дає підстави для висновку, що обвинувачення у вчиненні злочину не може бути обґрунтоване фактичними даними, одержаними в незаконний спосіб, а саме: з порушенням конституційних прав і свобод людини і громадянина; з порушенням встановлених законом порядку, засобів, джерел отримання фактичних даних; не уповноваженою на те особою тощо»³. Отже, Конституційний Суд України, надаючи тлумачення конституційного положення ч. 3 ст. 62 Конституції України застосовує більш широкий підхід до визначення поняття недопустимості доказів. На думку суду, поняття недопустимості фактичних даних як доказів передбачає їх отримання в незаконний спосіб, що є комплексним поняттям так включає: 1) порушенням конституційних прав і свобод людини і громадянина; 2) порушенням встановлених законом порядку, засобів, джерел отримання фактичних даних; 3) не уповноваженою на те особою. Крім того, застосування судом частки «тощо» у кінці

¹ Антонов К. В., Сачко О. В., Тертишник В. М., Уваров В. Г. Теорія доказів: підруч. для слухачів магістратури юрид. ВУЗів ; за заг. ред. В. М. Тертишника. Київ : Правова єдність, 2015. С. 55, 57.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

³ Справа за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України (Справа № 1-31/2011) : рішення Конституційного Суду України від 20 жовт. 2011 р. № 12-рп/2011. Вісник Конституційного Суду України. 2011. № 6. С. 155 – 163. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>.

зазначеного переліку вказує на його незавершеність та можливість існування й інших підстав, що породжує додаткові питання про те, які ще порушення закону можуть мати місце.

Аналогічну позицією свого часу висловив й Верховний Суд України у постанові Пленуму від 1.11.1996 р. № 9 «Про застосування Конституції при здійсненні правосуддя», де у п. 19 зазначено наступне: «Докази повинні визнаватись такими, що одержані незаконним шляхом, наприклад, тоді, коли їх збирання й закріплення здійснено або з порушенням гарантованих Конституцією України прав людини і громадянина, встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку, або не уповноваженою на це особою чи органом, або за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами»¹. Отже, на думку судів, не кожне порушення закону призводить до порушення прав і свобод людини.

Привертає той факт, що а ні ч. 3 ст. 62 Конституції України, а ні у загаданому рішенні Конституційного Суду України не згадується така ознака як «істотність» порушення прав і свобод людини. Отже, на думку суду, будь-яке порушення прав і свобод людини має наслідком визнання отриманої інформації недопустимою для визнання її доказом. Із таким висновком Конституційного Суду України слід погодитись, адже буд-яке порушення прав і свобод людини має істотне значення, в першу чергу – як для самої людини, чиї право або свобода було порушено, а так само і для суспільства в цілому. Застосування ж концепції «істотні порушення прав і свобод людини» призводить до визнання другого різновиду – «неістотні порушення прав і свобод людини», за вчинення яких не передбачається правових наслідків, зокрема у вигляді недопустимості даних отриманих, внаслідок таких порушень. На наше переконання, підхід законодавця щодо поділу порушень прав і свобод людини на істотні та неістотні є неконституційним, адже призводить до порушення конституційного обов'язку держави обов'язок держави гарантувати конституційні права і свободи, який визначений у ч. 2 ст. 22 Конституції України, відповідно до якого: «Конституційні права і свободи, зокрема право людини на життя, гарантуються і не можуть бути скасовані»². Про це зазначається й у рішенні Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 24, 58, 59, 60, 93, 190-1 Кримінального кодексу України в частині, що передбачає смертну кару як вид покарання (справа про смертну кару) від 29 грудня 1999 року № 11-рп/1999, у якому орган конституційної юрисдикції дійшов такого висновку: «За своїм змістом положення частини другої статті 22 Конституції України передбачають, з одного боку, *обов'язок держави гарантувати конституційні права і свободи,*

¹ Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя : постанова Пленуму Верховного Суду України від 1 листопада 1996 року № 9. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0009700-96#Text>.

² Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-ВР>.

насамперед право людини на життя, а з другого - утримуватись від прийняття будь-яких актів, які призводили б до скасування конституційних прав і свобод, а отже - і права людини на життя»¹.

На підставі викладеного ми можемо констатувати невідповідність положенням Конституцій України законодавчу конструкцію ч. 1 ст. 87 КПК України щодо визначення поняття недопустимості доказів в частині визнання лише тих порушень, які посягають на істотні права і свободи людини. У зв'язку із цим, пропонуємо внести відповідні зміни до цієї юридичної норми, які полягають у скасуванні ознаки істотності. У цьому контексті вважаємо хибними висновки окремих науковців, які підтримують законодавчу позицію про поділ конституційних прав і свобод людини на істотні та неістотні. Зокрема, В.В. Тютюнник вказує, що законодавець визначає ті порушення прав і свобод людини, допущені при здійсненні кримінального провадження, які в силу своєї значущості апріорі визнаються істотними, а тому і призводять до визнання фактичних даних, отриманих у результаті таких порушень, недопустимими як докази².

Поряд із цим, привертає увагу ще одна правова позиція Конституційного Суду України, яка була сформульована у тому ж рішенні від 20 жовтня 2011 року по справі № 1-31/2011 щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України. Зокрема, суд зазначив про те, що обвинувачення особи у вчиненні злочину не може ґрунтуватися на доказах, одержаних у результаті порушення або обмеження її конституційних прав і свобод, крім випадків, у яких Основний Закон України допускає такі обмеження. Отже, Конституційний Суд України вказує, що причиною недопустимості отриманих у кримінальному провадженні фактичних даних, може бути не лише порушення прав і свобод людини, а й їх обмеження. Вказане вимагає визначення співвідношення понять «порушення прав і свобод людини» та «обмеження прав і свобод людини».

Як відзначається у фаховій літературі, обмеження прав та свобод людини і громадянина можливо лише в чітко передбачених міжнародним та національним законодавством випадках. Обмеження прав і свобод людини – це інститут права, який складається з великої кількості взаємопов'язаних, узгоджених між собою норм різних галузей права, які встановлюють порядок, підстави, умови, правомірність, механізми звуження змісту й обсягу прав людини. Крім того, усі ці норми законодавства доповнюються національною судовою практикою, а також практикою Європейського суду з прав людини. Інститут обмеження прав і

¹ Справа за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 24, 58, 59, 60, 93, 190-1 Кримінального кодексу України в частині, що передбачає смертну кару як вид покарання (справа про смертну кару) : рішення Конституційного Суду України від 29 грудня 1999 року № 11-рп/1999. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-99#Text>.

² Тютюнник В. В. Інститут допустимості доказів як гарантія ухвалення законного та обґрунтованого вироку суду : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2016. С. 79.

свобод людини та громадянина відповідає духу права й закріплюється в міжнародній нормі права¹, а саме в статті 29 Загальної декларації прав людини, відповідно до якої: «Під час здійснення своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання й поваги прав і свобод інших і забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку й загального добробуту в демократичному суспільстві»².

Конституція України розуміє інститут обмеження прав і свобод людини та громадянина як звуження змісту й обсягу чинних прав і свобод. Такий підхід закріплюється й у Рішенні Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу Х «Перехідні положення» Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками) від 22.09.2005 № 5-рп/2005, який визначив, що звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням: «Обсяг прав людини - це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена»³.

Отже, обмеження прав і свобод людини полягає у законодавчому звуженні їх змісту та обсягу, що здійснюється для належного визнання й поваги прав і свобод інших і забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку й загального добробуту в демократичному суспільстві. Коли як порушення прав і свобод – це діяльність, яка полягає у недотриманні визначених законодавчо прав і свобод людини та механізмів їх обмеження. Власне залучення людини до сфери кримінального процесу, а особливо тих осіб, які набувають процесуального статусу підозрюваного чи обвинуваченого, має наслідком зменшення змісту обсягу їх прав і свобод, що здійснюється у рамках, визначених кримінальним процесуальним законодавством. Типовим прикладом обмеження конституційного права особи на недоторканність житла чи іншого володіння є, передбачена законом можливість проведення у такому житлі або іншому володінні обшуку або огляду.

Однак, як, слушно зазначається у фаховій літературі обмеження прав і свобод людини, хоча і є законним, тобто вчиняється в обсязі та у порядку визначеному законом, проте не завжди є правомірним. Тобто обмеження

¹ Лотюк О.С. Конституційні засади обмеження прав та свобод людини і громадянина у повоєнний період. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2023. № 2. С. 13.

² Загальна декларація прав людини : Міжнародний документ Генеральної Асамблеї ООН. Декларація від 10.12.1948 р. URL https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.

³ Справа за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу Х «Перехідні положення» Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками) : рішення Конституційного Суду України від 22.09.2005 № 5-рп/2005. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-05#Text>.

прав і свобод людини може бути правомірним та неправомірним. Механізм і порядок правомірного обмеження прав виходить із положень Загальної декларації прав людини, конкретизується практикою Європейського суду з прав людини. Такий механізм має назву трикутника правомірності обмеження прав людини. На основі нього ґрунтується діяльність самого Європейського суду, національних судів і здійснюється правомірне обмеження прав людини.

Зазначений механізм складається з трьох обов'язкових складників: 1) законність обмеження, тобто наявність у національному законодавстві держави підстави такого обмеження права; 2) правомірна мета – захист, забезпечення й реалізація прав та інтересів інших осіб, суспільства, національної безпеки й інші цілі, що в основному так само передбачені законодавством; 3) необхідність у демократичному суспільстві, тобто неможливість вирішити ситуацію по-іншому без таких обмежень, а також досягнення пропорційності за обмеження права однієї особи та захисту прав інших осіб¹. Саме у разі дотримання цих трьох умов, обмеження прав і свобод людини законодавцем може вважатись правомірним, зокрема і сфері кримінального судочинства.

На це вказує й Конституційний Суд України. Так у рішенні Другого Сенату Конституційного Суду України від 19 квітня 2023 року № 4-р(II)/2023 відзначається, що: «Конституційний Суд України виходячи з приписів статті 8 Конституції України у їх взаємозв'язку з приписами частини першої статті 64 Конституції України вкотре констатує, що верховенство права (правовладдя) вимагає, щоб утручання в конституційні права і свободи людини завжди було домірним» (абзац перший підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини рішення)². Поряд із цим, той же Другий Сенат Конституційного Суду України, але вже в рішенні від 22 березня 2023 року № 3-р(II)/2023 вказує, що: «Обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, їх установлюють виключно Конституція і закони України, вони мають відповідати правомірній меті, бути обумовлені суспільною потребою досягнення цієї мети, домірними; у разі обмеження конституційного права (свободи) законодавець зобов'язаний запровадити таке нормативне регулювання, яке уможливить оптимальне досягнення правомірної мети з мінімальним втручанням у реалізацію цього права (свободи) і не порушуватиме сутності такого права»³.

¹ Мерник А., Кузьміна В., Бурлаков Б. Обмеження прав і свобод людини в сучасних умовах: теоретичний і практичний аспекти. *Електронне наукове фахове видання «Юридичний науковий електронний журнал»*. 2020. № 2. С. 44. URL: http://www.lsej.org.ua/2_2020/11.pdf.

² Справа за конституційними скаргами Сиротенка Сергія Євгеновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів пункту 2 частини дев'ятої статті 171, пункту 4 частини п'ятої статті 246 Кодексу адміністративного судочинства України (щодо особових даних у судовому рішенні) : рішення Другого Сенату Конституційного Суду України від 19 квітня 2023 року № 4-р(II)/2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v004p710-23#Text>.

³ Справа за конституційною скаргою Лазуренка Ігоря Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців четвертого, п'ятого частини другої статті 70

Висновки. Отже, визначений у національному законодавстві механізм обмеження прав і свобод людини, зокрема і у кримінальному провадженні повинен відповідати зазначеним вимогам (законність, яка включає правову визначеність, правомірність мети та необхідності у демократичному суспільстві). У разі ж недотримання цих вимог визначені у законі обмеження є неправомірними.

Висновок Конституційного Суду України у рішенні від 20 жовтня 2011 року по справі № 1-31/2011 щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України, про недопустимість доказів, отриманих внаслідок обмеження конституційних прав і свобод людини, крім випадків, у яких Основний Закон України допускає такі обмеження, слід розуміти як вимогу до якості положень закону, яким обмежуються конституційні права і свободи людини, зокрема і кримінального процесуального закону. Вказане стосується дотримання законодавцем трьох згаданих обов'язкових правил при впровадженні механізму обмеження певного права чи свободи людини. Невідповідність певної кримінальної процесуальної процедури (законодавчої), яка передбачає обмеження прав та свобод людини зазначеним вимогам має наслідком її неправомірність, а отже і докази отримані внаслідок реалізації такої процедури не можуть визнаватись правомірними, а тому – і допустимими для доведення вини особи у вчиненні кримінального правопорушення.

На підставі зроблених висновків пропонуємо доповнити існуюче визначення недопустимості доказів такою їх ознакою, як їх отримання за процедурою, яка неправомірно обмежує права і свободи людини, визначені Конституцією України, міжнародними договорами або законами України. У зв'язку із чим, пропонується внести зміни до ч. 1 ст. 87 КПК України, виклавши її у такій редакції: «Недопустимими є докази, отримані внаслідок порушення прав або неправомірного обмеження та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Антонов К. В., Сачко О. В., Тertiшник В. М., Уваров В. Г. Теорія доказів: підруч. для слухачів магістратури юрид. ВУЗів ; за заг. ред. В. М. Тertiшника. Київ : Правова єдність, 2015. 294 с.

Закону України «Про виконавче провадження», абзаців третього, четвертого частини другої статті 50 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (щодо гарантованості пенсії, що є основним джерелом існування, не нижче прожиткового мінімуму) : рішення Другого Сенату Конституційного Суду України від 22 березня 2023 року № 3-п(II)/2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-23#Text>.

2. Загальна декларація прав людини : Міжнародний документ Генеральної Асамблеї ООН. Декларація від 10.12.1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.

3. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-ВР>.

4. Конституція України. Науково-практичний коментар / Редкол. : В. Я. Тацій (голова редкол.), О. В. Петришин (відп. секретар), Ю. Г. Барабаш та ін. ; Нац. акад. прав. наук України. 2-ге вид., переробл. і допов. Харків : Право, 2011. 1128 с.

5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

6. Лотюк О. С. Конституційні засади обмеження прав та свобод людини і громадянина у повоєнний період. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2023. № 2. С. 9–15.

7. Мерник А., Кузьміна В., Бурлаков Б. Обмеження прав і свобод людини в сучасних умовах: теоретичний і практичний аспекти. *Електронне наукове фахове видання «Юридичний науковий електронний журнал»*. 2020. № 2. С. 42–47. URL: http://www.lsej.org.ua/2_2020/11.pdf.

8. Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя : постанова Пленуму Верховного Суду України від 01.11.1996 № 9. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0009700-96#Text>.

9. Справа за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 24, 58, 59, 60, 93, 190-1 Кримінального кодексу України в частині, що передбачає смертну кару як вид покарання (справа про смертну кару) : рішення Конституційного Суду України від 29 грудня 1999 року № 11-рп/1999. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-99#Text>.

10. Справа за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками) : рішення Конституційного Суду України від 22.09.2005 № 5-рп/2005. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-05#Text>.

11. Справа за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 62 Конституції України : рішення Конституційного Суду України від 20 жовт. 2011 р. № 12-рп/2011. *Вісник Конституційного Суду України*. 2011. № 6. С. 155–163. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>.

12. Справа за конституційними скаргами Сиротенка Сергія Євгеновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів пункту 2 частини дев'ятої статті 171, пункту 4 частини п'ятої статті 246 Кодексу адміністративного судочинства України (щодо особових даних у судовому рішенні) : рішення Другого Сенату

Конституційного Суду України від 19 квітня 2023 року № 4-р(II)/2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v004p710-23#Text>.

13. Справа за конституційною скаргою Лазуренка Ігоря Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів абзаців четвертого, п'ятого частини другої статті 70 Закону України «Про виконавче провадження», абзаців третього, четвертого частини другої статті 50 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (щодо гарантованості пенсії, що є основним джерелом існування, не нижче прожиткового мінімуму) : рішення Другого Сенату Конституційного Суду України від 22 березня 2023 року № 3-р(II)/2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-23#Text>.

14. Тютюнник В.В. Інститут допустимості доказів як гарантія ухвалення законного та обґрунтованого вироку суду : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2016. 220 с.

Стаття надійшла до редакції 17.03.2025

Yaromyr V. TSIMURA,

Postgraduate Student

(V. N. Karazin Kharkiv National University, Kharkiv, Ukraine)

CONSTITUTIONAL BASIS OF THE CONCEPT OF INADMISSIBILITY OF EVIDENCE IN UKRAINIAN CRIMINAL PROCEEDINGS

The constitutional basis of the concept of inadmissibility of evidence in criminal proceedings has been investigated. It has been established that the rule on the inadmissibility of evidence in criminal proceedings should be considered as a guarantee against groundless and unfounded accusation, which has constitutional roots and is a component of the principle of the presumption of innocence and the right to a fair trial. It is noted that the legislator's approach, applied in Part 1 of Article 87 of the Code of Criminal Procedure of Ukraine to divide violations of human rights and freedoms into essential and non-essential, is unconstitutional, as it leads to a violation of the constitutional obligation of the state to guarantee constitutional rights and freedoms, which is defined in Part 2 of Article 22 of the Constitution of Ukraine.

When determining the grounds for recognizing evidence as inadmissible, the concepts of violation of human rights and freedoms and their restrictions should be distinguished. Restriction of human rights and freedoms consists in the legislative narrowing of their content and scope, which is carried out for the purpose of due recognition and respect for the rights and freedoms of others and ensuring the fair requirements of morality, public order and general well-being in a democratic society. When as a violation of rights and freedoms is an activity that consists in non-compliance with legally defined human rights and freedoms and

mechanisms for their restriction.

Keywords: *criminal proceedings; evidence and proving; inadmissibility of evidence; presumption of innocence; right to a fair trial.*

КРИМІНОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА У МІЖДИСЦИПЛІНАРНІЙ ОПТИЦІ

УДК: 351.72:336.1

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2025.1.30>

В'ячеслав Андрійович БАГАТИЙ

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

ПОВНОВАЖЕННЯ ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ МІНІСТЕРСТВА ФІНАНСІВ УКРАЇНИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЗБАЛАНСОВАНOSTІ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У статті досліджено адміністративно-правову природу повноважень та відповідальності Міністерства фінансів України в контексті забезпечення збалансованості державного бюджету в умовах воєнного стану. Розкрито механізми реалізації фінансової політики, що орієнтована на досягнення стабільності публічних фінансів за надзвичайних умов. Здійснено аналіз нормативно-правових актів, які визначають повноваження Міністерства у сфері бюджетного контролю, а також окреслено підходи до забезпечення законності та ефективності фінансового управління. Підкреслено значення інтеграції централізованих рішень і місцевого самоврядування у фінансовому регулюванні. Встановлено, що міністерство виконує координаційно-контрольну функцію, що охоплює всі етапи бюджетного процесу від планування до звітності, з урахуванням ризиків воєнного періоду. Окрема увага приділена правовим формам відповідальності за порушення принципу збалансованості бюджету, з урахуванням актуальної практики та загроз національній безпеці.

Ключові слова: *Міністерство фінансів України, воєнний стан, бюджетна політика, збалансованість бюджету, бюджетне законодавство, фінансова стабільність, публічні фінанси, контрольні повноваження, правова відповідальність, державне управління.*

Постановка проблеми. Забезпечення збалансованості державного бюджету є однією з ключових передумов фінансової безпеки та стабільного функціонування держави, що набуває особливого значення в умовах воєнного стану, коли ресурси країни спрямовуються насамперед на потреби оборони, безпеки, гуманітарного реагування та підтримку критичної інфраструктури. Міністерство фінансів України, як центральний орган виконавчої влади, на який покладено обов'язок реалізації державної фінансової політики, стикається з необхідністю забезпечення оперативності, гнучкості та водночас законності у прийнятті рішень, пов'язаних із розподілом бюджетних ресурсів. В умовах обмеженого фінансування, поглиблення боргового навантаження, втрат економічного потенціалу через тимчасову окупацію територій і масштабні руйнування, Міністерство має діяти у рамках суворого балансу між стратегічними державними пріоритетами та фінансовою дисципліною. Проблемним аспектом у цьому контексті є забезпечення дієвого контролю за дотриманням бюджетного законодавства як на рівні центрального уряду, так і в системі місцевого самоврядування, а також уникнення ризиків нецільового витрачання коштів під час прискорених процедур фінансування оборонного комплексу, міжнародної допомоги або екстреного соціального забезпечення. Водночас, актуалізується потреба в чіткому визначенні меж повноважень Міністерства фінансів у період надзвичайного правового режиму, що ускладнюється відсутністю уніфікованих механізмів фіскальної координації в умовах гібридних загроз. З огляду на вищезазначене, дослідження повноважень та відповідальності Міністерства фінансів у забезпеченні збалансованості бюджету набуває особливої теоретичної та прикладної значущості, оскільки дозволяє не лише з'ясувати межі законодавчо визначених компетенцій, а й виробити рекомендації для підвищення ефективності фінансового управління в умовах воєнного стану. Особливої уваги потребує також оцінка правової відповідальності посадових осіб Міністерства за порушення принципу збалансованості, оскільки саме чіткість у регулюванні цього аспекту є запорукою довіри до органів публічної влади в умовах кризової мобілізації ресурсів.

Науковий інтерес до теми повноважень та відповідальності Міністерства фінансів України у сфері забезпечення збалансованості бюджету в умовах кризових ситуацій, зокрема воєнного стану, активізувався у відповідь на нові виклики, які постали перед фінансовою системою держави після 2022 року. Дослідники приділяють увагу правовим, управлінським та інституційним аспектам функціонування Міністерства фінансів як ключового суб'єкта державного фінансового контролю та бюджетного регулювання. У працях О. С. Важинського акцентовано увагу на стратегічній ролі міністерства у формуванні політики фіскальної стійкості, а також підкреслюється важливість правової регламентації його повноважень у позаштатних обставинах, що потребують оперативного фінансового реагування. Автор порушує проблему нормативної невизначеності

процедур ухвалення бюджетних рішень під час дії особливих правових режимів. О. М. Джигора розглядає тему через призму ефективності державного управління у фінансовій сфері, аналізуючи вплив війни на функціонування бюджетного механізму та відповідальність посадових осіб Міністерства фінансів за дотримання норм бюджетного законодавства. Вчена акцентує на необхідності забезпечення належного контролю над розподілом державних коштів, зокрема у частині їхнього спрямування на оборонно-логістичні цілі та підтримку соціально вразливих категорій населення. Певну увагу питанням нормативного зміцнення функціональної спроможності фінансової системи держави в умовах воєнних ризиків приділяють також Т. Г. Канєва і А. В. Галабурда. У їхніх працях окреслено проблематику правових гарантій прозорості бюджетного процесу в надзвичайний період, а також зроблено спробу обґрунтувати необхідність посилення підзвітності суб'єктів фінансового контролю перед суспільством і органами представницької влади. Зокрема, пропонується запровадження додаткових інструментів правового моніторингу рішень Міністерства фінансів у сфері розподілу публічних ресурсів під час надзвичайних ситуацій.

У роботах О. В. Неісної, Н. С. Приймак, О. В. Павлушенка та Ю. Л. Коч комплексно досліджено роль фінансових органів у забезпеченні сталого функціонування бюджетної системи в період підвищеної турбулентності. Автори розглядають специфіку відповідальності фінансових інституцій за порушення фіскальної дисципліни та виділяють проблему неузгодженості між обсягами бюджетних зобов'язань і фактичними ресурсами держави, яка потребує нормативного реагування. У цих публікаціях також акцентовано увагу на необхідності вдосконалення методології управління бюджетними ризиками, зокрема через впровадження інтегрованого фінансового аналізу та моделювання наслідків бюджетних рішень у кризових умовах.

Загалом, огляд актуальної наукової літератури дозволяє констатувати посилення інтересу до проблематики забезпечення збалансованості бюджету в умовах воєнного стану, однак слід зауважити, що дискурс щодо конкретних повноважень і правової відповідальності Міністерства фінансів у цій сфері ще потребує системного концептуального узагальнення, а також більшої конкретизації механізмів реалізації повноважень у контексті правового режиму воєнного часу.

Метою цієї статті є всебічне дослідження правової природи, змістовного наповнення та реального механізму реалізації повноважень Міністерства фінансів України як провідного органу у сфері бюджетної політики, відповідального за забезпечення збалансованості державного бюджету в умовах правового режиму воєнного стану, що був запроваджений у зв'язку з масштабною військовою агресією проти України. Особлива увага у межах наукового аналізу зосереджена на вивченні тих особливостей діяльності Міністерства, які виявляються в екстремальних умовах, коли постає необхідність оперативного та одночасно обґрунтованого прийняття фіскальних рішень, пов'язаних із перерозподілом значних обсягів

державних ресурсів, фінансуванням оборонно-безпекового сектору, гуманітарної допомоги, підтримки внутрішньо переміщених осіб та стабілізації економічної ситуації в цілому. Дослідження має на меті виявити межі допустимих фінансово-правових рішень Міністерства фінансів, вивчити підстави та форми юридичної відповідальності посадових осіб органу в разі порушення вимог законодавства у сфері бюджетного процесу або недотримання принципу збалансованості бюджету, а також проаналізувати ефективність існуючих контрольних механізмів, які мають стримувати надмірну концентрацію бюджетних повноважень.

Крім того, мета публікації полягає у виявленні системних проблем у взаємодії Міністерства фінансів з іншими учасниками бюджетного процесу зокрема Кабінетом Міністрів України, Верховною Радою, Рахунковою палатою, органами місцевого самоврядування та міжнародними фінансовими партнерами в умовах, коли бюджетна архітектура країни зазнає суттєвих трансформацій. На основі цього ставиться завдання обґрунтувати потребу в оновленні нормативної бази, яка регламентує повноваження міністерства, з метою її адаптації до умов воєнного часу та посилення інституційної спроможності органу діяти швидко, правомірно й відповідально. Окремо в межах визначеної мети передбачається проаналізувати, наскільки чинне законодавство дозволяє Міністерству фінансів своєчасно реагувати на бюджетні виклики, забезпечувати належну прозорість і підзвітність прийнятих рішень, а також утримувати збалансовану модель між доходами і видатками без шкоди для державної стійкості. Проблематика відповідальності посадових осіб за бюджетні порушення у цій публікації розглядається не лише як формальний правовий інструмент реагування, але й як запобіжник політичних, соціальних і фінансових ризиків, які можуть виникати у разі надмірної концентрації владних повноважень без належної системи контролю.

Таким чином, дане дослідження спрямоване на глибоке осмислення балансу між необхідністю оперативного управління державними фінансами в умовах надзвичайної ситуації та потребою збереження правових засад бюджетного регулювання, що ґрунтуються на принципах законності, підзвітності та економічної доцільності. Досягнення цієї мети є вагомим внеском у розвиток вітчизняної фінансово-правової науки та формування практичних підходів до удосконалення бюджетної політики України в умовах війни та повоєнного відновлення.

Виклад основного матеріалу. Функціонування публічних фінансів в умовах війни є одним з ключових аспектів забезпечення життєздатності держави та збереження її суверенітету. У цей період зростає значення ефективного фінансового управління, що включає збалансоване бюджетування, акумулювання ресурсів для оборони, гуманітарних потреб та підтримки економічної стійкості. Центральною інституцією, відповідальною за формування, виконання та моніторинг державного

бюджету, виступає Міністерство фінансів України¹. Його повноваження та відповідальність значною мірою детермінують фіскальну дисципліну й стабільність бюджетної системи в умовах загроз національній безпеці. Дослідження ролі Міністерства фінансів у забезпеченні збалансованості бюджету під час воєнного стану має не лише теоретичну, а й прикладну цінність для удосконалення бюджетної політики в надзвичайних умовах.

Міністерство фінансів України як ключовий суб'єкт бюджетної системи відіграє провідну роль у формуванні, реалізації та контролі за виконанням державної фінансової політики, особливо в умовах запровадження воєнного стану, коли державне управління набуває кризового, мобілізаційного характеру². Його інституційно-правовий статус визначено низкою нормативно-правових актів, зокрема Конституцією України, Бюджетним кодексом України, законами про Кабінет Міністрів України та центральні органи виконавчої влади. У системі державного управління Міністерство фінансів виконує координуючу функцію, забезпечуючи узгодженість дій усіх учасників бюджетного процесу. Ця функція виявляється у нормативно-організаційному забезпеченні бюджетного планування, схваленні параметрів бюджету, контролі за дотриманням бюджетної дисципліни, а також в узагальненні звітності за результатами виконання бюджету. З організаційної точки зору Міністерство фінансів є центром функціонального управління низкою підвідомчих установ, серед яких важливе місце посідають Державна казначейська служба, Державна податкова служба та Державна митна служба. Ці органи, хоча і мають власну компетенцію, діють у межах загального стратегічного курсу, визначеного Міністерством фінансів³.

У контексті правового регулювання надзвичайного правового режиму, зокрема воєнного стану, функціональне навантаження на Міністерство фінансів суттєво зростає. Воєнний стан передбачає перегляд стандартних процедур бюджетного планування, надаючи уряду, а через нього Міністерству фінансів, повноваження щодо оперативного перерозподілу бюджетних коштів. Це включає право змінювати показники Державного бюджету без проходження повного парламентського циклу, а також приймати рішення щодо пріоритетності фінансування тих чи інших статей витрат. Такий підхід вимагає від Міністерства високої мобільності та здатності до фінансового прогнозування в умовах постійної зміни стратегічних загроз та потреб держави. У межах реалізації своїх повноважень Міністерство фінансів має забезпечити баланс між оперативним використанням ресурсів і дотриманням принципу фіскальної стабільності. В умовах воєнного стану це завдання набуває особливої складності, оскільки бюджет формується в умовах обмеженого доходу,

¹ Бюджетний кодекс України : Закон України від 8 липня 2010 р. № 2456-VI (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2456-17>.

² Важинський О. С. Особливості системи інформаційного забезпечення Державної фіскальної служби України. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2017. Вип. 2. С. 105.

³ Джигора О. М. Особливості забезпечення бюджетного процесу та бюджетної безпеки в умовах воєнного стану. *Економічний вісник Дніпровського університету технологій*. 2022. № 2. С. 140.

значного зниження економічної активності, порушення логістичних зв'язків та масштабного зростання витрат на сектор безпеки і оборони¹. У такій ситуації міністерство застосовує адаптивні підходи до бюджетного планування, які передбачають регулярний перегляд дохідної частини бюджету з урахуванням втрат податкових і митних надходжень, зміни в структурі видатків, акцентування на фінансуванні критичних сфер, таких як оборона, медицина, гуманітарна допомога та енергетика.

Фінансування дефіциту бюджету в умовах воєнного стану здійснюється через залучення як внутрішніх, так і зовнішніх джерел, серед яких особливе значення мають військові облігації, кредити міжнародних фінансових організацій, а також прямі донорські програми іноземних урядів. Міністерство фінансів виконує функцію координаційного центру у взаємодії з міжнародними донорами, зобов'язане не лише акумулювати ресурси, а й забезпечити їх цільове використання відповідно до умов, визначених угодами про фінансову допомогу. Водночас воно має підтримувати макрофінансову стабільність, що вимагає виваженого підходу до обслуговування державного боргу, контролю над інфляційними процесами та моніторингу платоспроможності держави. Особливе значення набуває дотримання бюджетної дисципліни, навіть у надзвичайних обставинах. Міністерство фінансів несе відповідальність за обґрунтованість, законність і ефективність фінансових рішень, які приймаються у стислі строки й часто в умовах недостатньої інформації². Ця відповідальність реалізується через контрольні процедури, передбачені законодавством, зокрема у формі парламентського контролю, фінансового аудиту, звітування перед Кабінетом Міністрів України та іншими державними інституціями. Водночас вагомим елементом є і політична відповідальність, яка проявляється у здатності міністерства обґрунтувати доцільність своїх дій перед суспільством.

Отже, Міністерство фінансів України в умовах воєнного стану функціонує як головний центр антикризового бюджетного управління, який повинен забезпечити не лише безперервність фінансування ключових сфер життєдіяльності держави, але й зберегти фіскальну стійкість та відповідність фінансової політики принципам правової держави. Інституційно-правовий статус цього органу дає йому необхідні інструменти для ефективного реагування на виклики, однак одночасно потребує належного балансування владних повноважень і відповідальності за ухвалені рішення.

Воєнний стан, як винятковий правовий режим, кардинально змінює параметри функціонування бюджетної системи держави, ставлячи перед органами виконавчої влади, зокрема Міністерством фінансів України,

¹ Канева Т. Г., Галабурда А. В. Бюджетна політика держави в умовах воєнного стану. *Scientia Fructuosa*. 2022. № 4. С. 102. DOI: [https://doi.org/10.31617/1.2022\(144\)07](https://doi.org/10.31617/1.2022(144)07)

² Карп'як О. О. Державно-управлінська та фінансова діяльність на українських територіях (XVIII – перша половина XIX століття). *Право і суспільство*. 2020. № 3. Ч. 2. С. 4. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2020.3-2.1>.

складні завдання щодо забезпечення гнучкого, оперативного й одночасно законного управління публічними фінансами. За умов постійної зміни безпекової ситуації, дестабілізації економічного середовища, руйнування логістичних ланцюгів, скорочення надходжень до державного бюджету, а також невизначеності зовнішніх ринків, Міністерство фінансів має не лише зберігати стабільність функціонування фінансової системи, але й забезпечувати її здатність до адаптації, мобілізації ресурсів і підтримки критичних сфер життєдіяльності держави. У цих умовах міністерство здійснює стратегічне управління всіма основними потоками державних фінансів, виступаючи головною ланкою координації між різними секторами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, суб'єктами безпеково-оборонного комплексу та міжнародними партнерами. Порядок бюджетного планування та фінансування в умовах воєнного стану змінюється відповідно до положень Закону України про правовий режим воєнного стану, який передбачає можливість внесення змін до закону про Державний бюджет України в порядку, що суттєво спрощує традиційні процедурні механізми¹. Це дозволяє оперативно реагувати на виникнення нових загроз, перерозподіляти бюджетні ресурси у пріоритетних напрямках, визначати першочергові видатки, а також забезпечувати фінансування армії, сил територіальної оборони, служб екстреного реагування, а також програм підтримки населення, що постраждало внаслідок бойових дій. Реалізація зазначених повноважень передбачає від Міністерства фінансів наявність розвиненої системи прогнозування бюджетних надходжень та планування видатків з урахуванням постійної турбулентності зовнішнього і внутрішнього середовища². Збалансованість бюджету в умовах воєнного стану втрачає свій класичний вигляд як рівновага між доходами і видатками в межах заданих фіскальних правил. У сучасних умовах збалансованість набуває ознак адаптивності, тобто здатності держави залучати нові фінансові ресурси, здійснювати швидкий перерозподіл коштів та водночас утримувати державні фінанси в керованому, прогнозованому стані, здатному забезпечити як сьогоденні потреби, так і середньострокову стійкість.

З огляду на зменшення податкової бази внаслідок зупинки чи переміщення виробничих потужностей, часткового або повного припинення діяльності великої кількості платників податків, втрати територій, а також значного зниження експортних можливостей, Міністерство фінансів розробляє альтернативні механізми поповнення бюджету³. До таких належать розміщення внутрішніх військових облігацій, що сприяє мобілізації тимчасово вільних коштів у межах країни, залучення

¹ Касьяненко Л. М., Шакірова О. В. Бюджетна політика в умовах воєнного стану // *Право в умовах воєнного стану*. Ірпінь: Державний податковий університет. 2023. С. 107.

² Міністерство фінансів України. Державний борг та гарантований державою борг. URL: https://mof.gov.ua/uk/derzhavnij-borg-ta-garantovaniy-derzhavju-borg_osn_inf.

³ Неізнана О. В., Приймак Н. С., Павлушенко О. В., Коч Ю. Л. Аспекти забезпечення збалансованого розвитку місцевих бюджетів в умовах воєнного стану. *Торгівля і ринок України*. 2023. № 1 (51). С. 88. DOI: <https://doi.org/10.33274/2079-4762-2022-51-1-87-95>.

кредитів від міжнародних фінансових організацій, включаючи МВФ, Світовий банк, Європейський союз, а також укладання міжурядових фінансових угод, які передбачають як пряме бюджетне фінансування, так і інституційну підтримку реформ. Усі ці джерела дозволяють мінімізувати дефіцит бюджету, компенсувати втрати доходів та забезпечити фінансування пріоритетних сфер. При цьому Міністерство фінансів постійно здійснює аналіз ефективності та доцільності бюджетних витрат, що є необхідною умовою раціонального управління обмеженими ресурсами. Це вимагає суворого контролю за обґрунтованістю кожного бюджетного рішення, запобігання дублюванню фінансування програм, а також впровадження прозорих механізмів фінансової звітності навіть в умовах обмеженого доступу до первинних даних або у разі роботи в умовах надзвичайної секретності¹. Особливе місце в системі повноважень Міністерства фінансів займає забезпечення правових гарантій збалансованого розподілу ресурсів між державним та місцевими бюджетами. Попри централізацію функцій під час війни, питання дотримання міжбюджетної рівноваги залишається актуальним, оскільки саме органи місцевого самоврядування виконують значну частину соціальних, гуманітарних і логістичних функцій. Міністерство повинно здійснювати координацію фінансової підтримки територіальних громад, компенсувати їм втрати податкових і трансфертних надходжень, а також брати участь у розробці механізмів відновлення економічної спроможності регіонів².

На нашу думку, варто підкреслити, що повноваження Міністерства фінансів у забезпеченні збалансованості бюджету в умовах воєнного стану не можна розглядати виключно у вузькому фінансовому вимірі. Ці повноваження мають глибоко політичне та стратегічне значення, оскільки саме вони формують уявлення про спроможність держави до самозахисту, мобілізації та подолання кризи. Мінфін у цьому контексті виступає не лише як адміністратор грошових потоків, а як орган, що фактично формує параметри стійкості національного буття в умовах загрози його існуванню. Виконання цих функцій вимагає як глибокого аналітичного мислення, так і високого рівня політичної відповідальності, що підкреслює критичну роль цього органу в структурі публічної влади України.

Питання відповідальності Міністерства фінансів України за дотримання принципу збалансованості державного бюджету набуває особливої ваги в умовах як стабільного, так і кризового функціонування публічної фінансової системи. У правовій теорії та бюджетній практиці збалансованість бюджету традиційно розглядається як один із базових принципів фіскальної політики, що передбачає відповідність обсягу видатків обсягу доходів, з урахуванням допустимого рівня дефіциту або

¹ Павленко Н. В. Боргова безпека України в умовах воєнного конфлікту. *Право і безпека*. 2023. № 3 (90). С. 159. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2023.3.13>.

² Петрик Ю. В. Видатки державного бюджету України в умовах воєнного стану. *Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича*. 2022. 18 с.

профіциту залежно від економічної ситуації¹. У мирний період дотримання цього принципу є показником ефективного бюджетного планування, стабільності фінансової системи, а також рівня довіри до держави з боку внутрішніх і зовнішніх кредиторів. Водночас, порушення принципу збалансованості, наприклад шляхом необґрунтованого зростання видаткової частини бюджету, може свідчити про наявність прорахунків у державному управлінні, неефективну політичну кон'юнктуру або зловживання з боку окремих посадових осіб. У таких випадках відповідальність Міністерства фінансів проявляється як в юридичному, так і в політичному вимірах². Ситуація докорінно змінюється в умовах запровадження воєнного стану, коли державні інститути зобов'язані діяти в умовах надзвичайної невизначеності, нестабільності доходів, непередбачуваності витрат, а також стрімкого зростання потреб у ресурсному забезпеченні секторів оборони, безпеки, охорони здоров'я, гуманітарної допомоги та критичної інфраструктури. У таких обставинах формальне дотримання балансу між доходами і видатками, з погляду економічної логіки, відходить на другий план, оскільки головною метою фінансової політики стає збереження функціональної спроможності держави. Проте це не означає, що відповідальність Міністерства фінансів за недотримання принципу збалансованості втрачає актуальність. Навпаки, у складних умовах кризи зростає потреба в якісному управлінні бюджетними ризиками, досягненні максимальної ефективності витрачання коштів, забезпеченні прозорості та обґрунтованості фінансових рішень, які мають довготривалі наслідки для державного боргу, кредитного рейтингу та макроекономічної ситуації загалом. Правові механізми реалізації відповідальності Міністерства фінансів за недотримання вимог бюджетного законодавства, у тому числі за порушення збалансованості, включають цілу систему процедур контролю, оцінювання та санкцій³. Вони охоплюють як зовнішній контроль з боку Рахункової палати України, що аналізує звітність про виконання бюджету та здійснює експертизу ефективності використання бюджетних ресурсів, так і парламентський контроль, що здійснюється через відповідні комітети Верховної Ради, зокрема Комітет з питань бюджету. Міністерство фінансів зобов'язане регулярно звітувати перед законодавчим органом, надавати обґрунтування бюджетних рішень, роз'яснення щодо їх доцільності, а також пояснення у разі виявлення відхилень від затверджених показників.

Окрім механізмів зовнішнього контролю, значну роль відіграє внутрішній фінансовий контроль та аудит, які покликані виявляти порушення до моменту їх матеріалізації в масштабні фінансові проблеми. У разі встановлення фактів порушення законодавства, службової недбалості,

¹ Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України : постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 375. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/375-2014-p>.

² Попова С. М. Адміністративно-правовий статус органів державного фінансового контролю в умовах реформування міжбюджетних відносин. *Наше право*. 2015. № 2. С. 40.

³ Прутська О., Мартинова Л. Управління публічними фінансами під час війни. *Економіка та суспільство*. 2023. № 55. С. 58. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-55-57>

зловживання бюджетними повноваженнями чи неефективного розподілу ресурсів, передбачено застосування процедур адміністративної, дисциплінарної або навіть кримінальної відповідальності до посадових осіб, що діяли з перевищенням повноважень або з недотриманням встановлених нормативів¹. При цьому важливо розмежовувати політичну відповідальність за загальну бюджетну політику, яка покладається на Кабінет Міністрів України як колегіальний орган, і індивідуальну юридичну відповідальність, яка застосовується до конкретних осіб у випадку порушення норм законодавства. Особливу увагу в умовах воєнного стану слід приділяти політичній відповідальності Міністерства фінансів, яка реалізується не лише в рамках інституційної підзвітності, але й через суспільний контроль. Неефективна бюджетна політика, що призвела до дестабілізації економіки, інфляційних процесів або поглиблення боргового навантаження, може стати підставою для перегляду мандата уряду, зокрема шляхом парламентського вотуму недовіри або ініціювання кадрових змін у складі виконавчої влади². Водночас, у період кризи політична відповідальність набуває комплексного характеру. Суспільство, усвідомлюючи надзвичайність ситуації, може бути схильним до більшого рівня лояльності, проте за умови, що рішення уряду будуть прозорими, зрозумілими та обґрунтованими. Міністерство фінансів має постійно комунікувати свою позицію, пояснювати доцільність запроваджених заходів, демонструвати прогностичні сценарії та засвідчувати свою готовність до відповідальності за ухвалені рішення³.

Таким чином, навіть в умовах надзвичайної ситуації, Міністерство фінансів України не може бути звільнене від обов'язку дотримання базових принципів бюджетної системи, серед яких збалансованість бюджету має залишатися орієнтиром стратегічного управління. Відповідальність за порушення цього принципу не повинна зводитися лише до формального визнання прорахунків. Вона має включати комплексну систему правових, політичних та управлінських інструментів, спрямованих на відновлення довіри до державної фінансової політики, забезпечення стабільності бюджетного процесу та ефективне використання ресурсів в ім'я національного інтересу. Міністерство фінансів має виступати прикладом інституційної відповідальності, що ґрунтується на поєднанні фахової компетентності, правової обґрунтованості та моральної готовності приймати виклики кризового часу.

Висновки. Підбиваючи підсумки розглянутого, можемо зробити висновок, що Міністерство фінансів України в умовах воєнного стану

¹ Сезонов В. В. Визначення основних загроз економічній безпеці України як основа для вироблення заходів протидії економічній злочинності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Право. 2019. Вип. 58. Т. 2. С. 156.

² Токарева К. О. Правове регулювання бюджетного процесу в умовах воєнного стану. *Право і безпека*. 2022. № 3 (86). С. 28. DOI: <https://orcid.org/0000-0001-7891-226X>

³ Чугунов І. Я. Фінансово-бюджетна політика в умовах воєнного стану // Всеукраїнська науково-практична конференція (м. Київ, 17–18 квітня 2024 р.) / відп. ред. І. Я. Чугунов. Київ : Держ. торг.-екон. ун-т, 2024. Київ: Державний торговельно-економічний університет, 2024. С. 33.

перетворюється з класичного фіскального адміністратора на інституцію стратегічного управління фінансовими ресурсами держави. Зазначене проявляється не лише у специфіці його повноважень, а й у глибшому вимірі відповідальності перед суспільством, державністю та майбутнім економічним розвитком країни.

Забезпечення збалансованості державного бюджету в умовах війни – це складне завдання, яке не може зводитися до формального дотримання бюджетних показників. Зокрема йдеться про постійну оцінку ризиків, швидке переналаштування фінансових потоків, управління дефіцитом на користь пріоритетних напрямів (оборона, соціальна стабільність, економічна життєздатність), а також збереження довіри з боку внутрішніх та зовнішніх партнерів. Зазначене вимагає від Міністерства фінансів України нової управлінської якості здатності діяти гнучко, проактивно й стратегічно.

В умовах перманентної турбулентності саме Міністерство фінансів України стає тим центром, через який проходить ухвалення критично важливих рішень з фіскальних питань. Його відповідальність полягає не лише у правовому контролі чи забезпеченні процедурної легітимності бюджету, а й у формуванні системи цінностей фінансової політики відкритості, ефективності, справедливості, спрямованості на зміцнення національної єдності. Найбільшим викликом у цьому контексті є збереження довгострокового потенціалу публічних фінансів: здатності держави після завершення війни швидко перейти до моделі економічного зростання, не потрапивши в пастку хронічного боргу чи системної недовіри. І саме тут політична та моральна відповідальність Міністерства фінансів виходить на перший план: воно має стати не лише інструментом виживання держави, а каталізатором її оновлення.

Таким чином, Міністерство фінансів України в умовах воєнного стану – це не просто орган виконавчої влади, що виконує свої функції відповідно до закону, а ключовий суб'єкт фінансової державності, від рішень якого залежить не лише бюджетний баланс, а й стійкість самої держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бюджетний кодекс України : Закон України від 8 липня 2010 р. № 2456-VI (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2456-17>.
2. Важинський О. С. Особливості системи інформаційного забезпечення Державної фіскальної служби України. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2017. Вип. 2. С. 103–117.
3. Джигора О. М. Особливості забезпечення бюджетного процесу та бюджетної безпеки в умовах воєнного стану. *Економічний вісник Дніпровського університету технологій*. 2022. № 2. С. 136–147.
4. Канєва Т., Галабурда А. Бюджетна політика держави в умовах воєнного стану. *Scientia Fructuosa*. 2022. № 4. С. 98–109. DOI: [https://doi.org/10.31617/1.2022\(144\)07](https://doi.org/10.31617/1.2022(144)07).

5. Карп'як О. О. Державно-управлінська та фінансова діяльність на українських територіях (XVIII – перша половина XIX століття). *Право і суспільство*. 2020. № 3. ч. 2. С. 3–8. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2020.3-2.1>.

6. Касьяненко Л. М., Шакірова О. В. Бюджетна політика в умовах воєнного стану // *Право в умовах воєнного стану*. Ірпінь: Державний податковий університет. 2023. С. 102–108.

7. Міністерство фінансів України. Державний борг та гарантований державою борг. URL: https://mof.gov.ua/uk/derzhavnij-borg-ta-garantovaniy-derzhavju-borg_osn_inf.

8. Неізнана О. В., Приймак Н. С., Павлушенко О. В., Коч Ю. Л. Аспекти забезпечення збалансованого розвитку місцевих бюджетів в умовах воєнного стану. *Торгівля і ринок України*. 2023. № 1 (51). С. 87–95. DOI: <https://doi.org/10.33274/2079-4762-2022-51-1-87-95>.

9. Павленко Н. В. Боргова безпека України в умовах воєнного конфлікту. *Право і безпека*. 2023. № 3 (90). С. 154–168. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2023.3.13>.

10. Петрик Ю. В. Видатки державного бюджету України в умовах воєнного стану : кваліфікаційна робота першого (бакалаврського) рівня вищої освіти : 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» / Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича, 2022. 18 с.

11. Попова С. М. Адміністративно-правовий статус органів державного фінансового контролю в умовах реформування міжбюджетних відносин. *Наше право*. 2015. № 2. С. 35–41.

12. Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України : постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 375. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/375-2014-p>.

13. Прутська О., Мартинова Л. Управління публічними фінансами під час війни. *Економіка та суспільство*. 2023. № 55. С. 57–65. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-55-57>

14. Сезонов В. В. Визначення основних загроз економічній безпеці України як основа для вироблення заходів протидії економічній злочинності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2019. Вип. 58, т. 2. С. 156–159.

15. Токарева К. О. Правове регулювання бюджетного процесу в умовах воєнного стану. *Право і безпека*. 2022. № 3 (86). С. 26–32. DOI: <https://orcid.org/0000-0001-7891-226X>

16. Чугунов І. Я. Фінансово-бюджетна політика в умовах воєнного стану // Всеукраїнська науково-практична конференція (м. Київ, 17–18 квітня 2024 р.) / відп. ред. І. Я. Чугунов. Київ : Держ. торг.-екон. ун-т, 2024. Київ: Державний торговельно-економічний університет, 2024. С. 32–34.

Стаття надійшла до редакції 28.03.2025

Vyacheslav An. BAHATYI,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

POWERS AND RESPONSIBILITIES OF THE MINISTRY OF FINANCE OF UKRAINE IN ENSURING THE BALANCE OF THE STATE BUDGET UNDER MARTIAL LAW

The article is devoted to exploring the administrative and legal nature of the powers and responsibilities of the Ministry of Finance of Ukraine in the context of ensuring the balance of the state budget under martial law. It reveals the mechanisms for implementing financial policy aimed at achieving public finance stability in extraordinary circumstances. The study analyzes legal acts that define the Ministry's authority in the field of budgetary control and outlines approaches to ensuring legality and efficiency in financial governance. The article emphasizes the importance of integrating centralized decision-making with local self-government in financial regulation. It is established that the Ministry performs a coordination and control function covering all stages of the budget process from planning to reporting, while taking into account the risks posed by wartime conditions. Special attention is paid to the legal forms of liability for violations of the principle of budget balance, with regard to current practices and national security threats.

Keywords: *Ministry of Finance of Ukraine, martial law, budget policy, budget balance, budget legislation, financial stability, public finance, control powers, legal responsibility, public administration.*

Ольга Ігорівна БЕЗПАЛОВА,
доктор юридичних наук, професор
заслужений діяч науки і техніки України
(Харківська обласна військова адміністрація,
м. Харків)

Олена В'ячеславівна ДЖАФАРОВА,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Наталія Юріївна ГРІДИНА,
доктор філософії
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ЗАКОННІСТЬ І ДИСЦИПЛІНА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРАВАЗАСТОСОВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У науковій статті доведено, що дотримання законності та дисципліни при виконанні службових обов'язків державними службовцями (поліцейськими) завжди було актуальним питанням, оскільки є необхідною умовою для подальшого розвитку України. Зміцнення законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності, що в свою чергу формує та підтримує правопорядок у державі, потребують ефективності виконання правоохоронних функцій співробітниками

Національної поліції. Наголошено, що поліцейський під час виконання службових обов'язків спрямовує свої зусилля на служіння суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку на засадах етики та загальнолюдських цінностей. Визначено, що стратегічна мета законності та дисципліни в умовах правової демократичної держави полягає у тому, щоб шляхом правової регламентації організувати суспільні відносини таким чином, щоб вони забезпечили прогресивний, поступальний розвиток країни.

Ключові слова: *Національна поліція, адміністративно-правове забезпечення, правове регулювання, правозастосовча діяльність, суспільні відносини, правові норми, норми професійної етики, законність, дисципліна, службова дисципліна, правила етичної поведінки, професійно-етичні вимоги, службові обов'язки поліцейських.*

Постановка проблеми. Становлення України як демократичної та правової держави, збереження її суверенітету та територіальної цілісності обумовлюється дослідженням питання законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності. Адже дотримання законності та дисципліни при виконанні службових обов'язків державними службовцями (поліцейськими) завжди було актуальним питанням, оскільки є необхідною умовою для подальшого розвитку України. Зміцнення законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності, що в свою чергу формує та підтримує правопорядок у державі, потребують ефективності виконання правоохоронних функцій співробітниками Національної поліції.

Окремі вчені вже досліджували питання, пов'язаного зі зміцненням законності в сфері правозастосовної практики правоохоронних органів. За цим напрямом досліджень провадили свою наукову діяльність такі вчені як О. М. Бандурка, О. Т. Боннер, І. П. Голосніченко, О. В. Джафарова, О. Ю. Дрозд, С. Л. Курило, В. К. Колпаков, В. І. Олефір, О. В. Ряшко, Р. А. Сербин, Є. Ю. Соболев, В. В. Сокурено, В. В. Черній, С. О. Шатрава та інші. Враховуючи події, що почалися 24 лютого 2022 року та тривають і досі, виникає необхідність висвітлення окремих теоретичних та практичних питань дотримання законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності.

Мета дослідження полягає у аналізі дотримання законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності органами та підрозділами Національної поліції.

Поліція України є складовою частиною державного органу, яка повинна при виконанні своїх службових обов'язків дотримуватись принципу законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності, особливо під час повномасштабного збройного вторгнення РФ на територію України.

У зв'язку з дією режиму воєнного стану на території України були прийняті нові та змінені (доповненні) деякі норми чинного законодавства,

що розширили повноваження працівників поліції, а деякі норми, які регулюють та контролюють правоохоронну діяльність, припинили діяти під час повномасштабного вторгнення РФ. Тому додаткове дослідження законності та дисципліни при здійсненні адміністративної правозастосовчої діяльності наразі є актуальною.

Виклад основного матеріалу. Дисципліна і порядок необхідні за будь-якого державного устрою, вони є першою та неодмінною умовою нормального функціонування суспільства, повсякденного життя та діяльності людей, їх колективів. Проблема дисципліни безпосередньо стикається з іншими великими проблемами (законність, правопорядок, відповідальність, демократія, організованість, чітке виконання всіма суб'єктами своїх обов'язків тощо), які тісно взаємопов'язані між собою. Відповідно, підтримання певного рівня дисципліни є об'єктивною потребою будь-якої соціальної спільноти.

Словник української мови тлумачить поняття «дисципліни», як твердо встановлений порядок, дотримання якого є обов'язковим для всіх членів даного колективу¹. Дисципліна (від лат. *disciplina* – витриманість, строгість) – своєчасне та належне виконання правил і зобов'язань, дотримання прийнятих законів і норм економічної діяльності².

Доречним звернутися до аналізу нормативно-правових актів в яких на законодавчому рівні закріплено визначення «дисципліна». Згідно Закону України «Про дисциплінарний статут Національної поліції України», а саме ст. 1, «службова дисципліна – це дотримання поліцейським Конституції і законів України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів Національної поліції України, нормативно-правових актів Міністерства внутрішніх справ України, Присяги поліцейського, наказів керівників»³.

Закон України «Про дисциплінарний статут Збройних Сил України» у ст. 1 зазначається, що «військова дисципліна – це бездоганне і неухильне додержання всіма військовослужбовцями порядку і правил, встановлених статутами Збройних Сил України та іншим законодавством України»⁴.

У п. 10 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про державну службу» визначається службова дисципліна як неухильне додержання Присяги державного службовця, сумлінне виконання службових обов'язків та правил внутрішнього службового розпорядку⁵.

Таким чином, в юридичному сенсі «дисципліна» – це підпорядкування

1 Словник української мови. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd>.

2 Фінансова дисципліна // Словник економічних термінів. URL: https://epi.cc.ua/finansovaya-distiplina-34074.html#google_vignette.

3 Про Дисциплінарний статут Національної поліції України : Закон України від 15.03.2018 № 2337-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2337-19>.

4 Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 № 551-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/551-14>.

5 Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/889-19>.

обов'язкам, які у правових актах (нормативних, правозастосовних, інтерпретаційних, договірних) та інших соціальних та технічних приписах, мають на меті впорядкувати певні суспільні відносини. Дисципліна у суспільстві спрямована не лише гарантію свободи громадян один одному неухильним дотриманням своїх обов'язків, а також гарантію дотримання державними інституціями права і свободи громадян.

Сутність дисципліни полягає у певних вимогах до належної поведінки громадян у тій чи іншій галузі суспільної життя, пов'язаного з дотриманням юридичних та інших соціальних обов'язків. При цьому дисципліна виявляється у законслухняності та відповідному виконанні обов'язків кожним по відношенню до прав інших людей. Безумовно, це стосується і державних службовців, у тому числі і співробітників Національної поліції України. Так, поліцейський під час виконання службових обов'язків спрямовує свої зусилля на служіння суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку на засадах етики та загальнолюдських цінностей¹. На рівні етичних норм поведінки поліцейського забезпечується принцип дисципліни та законності серед особового складу Національної поліції.

Реалізуючи адміністративну правозастосовну діяльність поліцейський повинен проявляти розсудливість, відкритість, почуття справедливості, володіти комунікативними навичками (переконання, ведення переговорів тощо), а в необхідних випадках мати керівні та організаційні якості, тобто дотримуватися у своїй діяльності норм професійної етики².

Дисципліна поняття ширше, ніж законність, оскільки вона передбачає дотримання не лише законів та інших нормативних актів, а й усіх індивідуальних правил та установлень, а також усних наказів, розпоряджень та вказівок, які поліцейські отримують у процесі здійснення службової діяльності.

Отже, дисципліна – точне, своєчасне та неухильне дотримання встановлених правовими і іншими соціальними нормами правил поведінки у державному та суспільному житті. Дисципліна включає законність, але до неї не зводиться, так як це близькі, але не співпадаючі явища, як частина і ціле. Законність становить базовий «фундамент», на якому будується дисципліна. Існують різні види та різновиди дисципліни, наприклад державна, трудова, службова, кадрова, виконавська, військова та інші. Кожен із видів має свою специфіку. У той же час вони тісно взаємопов'язані, служать одним і тим же цілям та завданням, головним з яких є підтримання правопорядку в країні, підвищення керованості суспільства.

Великий тлумачний словник сучасної української мови визначає законність як неухильне дотримання закону³. Законність – фундаментальна юридична категорія, яка є критерієм правового життя суспільства та

¹ Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських : наказ МВС України від 09.11.2016 № 1179. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/z1576-16>.

² Там само.

³ Великий тлумачний словник сучасної української мови. URL: <https://slovnnyk.me/dict/vts/>

громадян. Це комплексне політико-правове явище, що відображає правовий характер організації суспільного життя, органічний зв'язок права і влади, права та держави¹.

Поняття законності часто визначається як неухильне виконання законів і прийнятих у відповідності з ними інших правових актів державними органами, їх посадовими особами, громадянами, недержавними органами і організаціями. Закони мають відповідати об'єктивним суспільним закономірностям, вимогам забезпечення прав і свобод людини та громадянина, ґрунтуватися на загально визначених цінностях демократичної, соціальної, правової держави².

Слід зазначити, що категорія законності розроблена у вітчизняній літературі досить ґрунтовно. Тим не менш, у трактуванні цього складного поняття досі немає єдності думок і поглядів, існують різні підходи до визначення даного явища, його ролі та місця у житті суспільства, змісту, принципів тощо. Традиційно під законністю розуміється суворе та неухильне дотримання законів та інших нормативних актів усіма суб'єктами права. Зрозуміло, законів має дотримуватись і сама влада, яка створює ці закони. Законність створюється і формується у процесі реалізації права, водночас її не можна обмежувати лише правореалізаційною сферою. У сучасній юридичній літературі наголошується, що вимоги законності мають поширюватися і законотворчість. Законність є складним та багатогранним явищем. Вона може бути охарактеризована як принцип побудови та функціонування демократичної правової держави; як вимога всіх владних структур, органів, організацій, установ, громадських об'єднань, їх посадових осіб; як метод (засіб) здійснення політичної влади; як стан (режим) суспільного та державного життя; як елемент демократії, свободи особи тощо.

В юридичній літературі законність розглядається у різних аспектах. Як принцип державно-правового життя законність є основою діяльності держави, усіх її гілок влади. Вимога дотримання та виконання законів і інших правових актів стосується всіх суб'єктів права. Одразу наголосимо, що зміст принципу законності впливає із ч. 2 статті 19 Конституції України, в якій проголошено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України³. Саме на рівні закону мають визначатися статус органів публічної адміністрації, їх повноваження, особливо це стосується питання визначення видів діяльності, які становлять загрозу для життя та здоров'я людини, навколишнього природного середовища та національних інтересів тощо⁴.

¹ Адміністративне право України (загальна частина) : навч. посіб. / [Остапенко О. І. Ковалів М. В., Єсімов С. С. та ін.] ; [Вид. 2-е, доп.] Львів : СПОЛОМ, 2021. С. 453.

² Там само. С. 453.

³ Адміністративне право України (загальна частина) : навч. посіб. / [О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов та ін.] ; [Вид. 2-е, доп.] Львів : СПОЛОМ, 2021. С. 453.

⁴ Джафарова О. В. Дозвільна діяльність органів публічної адміністрації в Україні: питання теорії та практики: моногр. Харків : Діса плюс, 2016. С. 73. URL:

Отже, законність має забезпечувати реалізацію та охорону прав, свобод і законних інтересів громадян, рівність усіх перед законом. Водночас принцип законності означає, що органи законодавчої, виконавчої, судової влади та органи місцевого самоврядування мають діяти лише в порядку і в межах компетенції, визначеної Конституцією України, законами, іншими нормативно-правовими актами. Так, стаття 8 Закону України «Про Національну поліцію» визначає законність як: поліція діє виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; поліцейському заборонено виконувати злочинні чи явно незаконні розпорядження та накази; накази, розпорядження та доручення вищих органів, керівників, посадових та службових осіб, службова, політична, економічна або інша доцільність не можуть бути підставою для порушення поліцейським Конституції та законів України¹.

Важливе значення для визначення змісту законності мають її принципи, тобто вихідні засади: верховенства права; верховенства закону; рівності всіх суб'єктів перед законом; стабільності правопорядку; нормативної обґрунтованості правових рішень; охорони прав громадянина; єдності розуміння та застосування права; нагляду, контролю за виконанням закону та невідворотності відповідальності; єдності; реальності та доцільності законності.

Більш того, законність є системою взаємопов'язаних соціальних, політичних та юридичних вимог та їх реалізація у житті суспільства (у сукупності суспільних відносин, у функціонуванні правової системи, у правотворчій, правозастосовчій та іншій діяльності держави). Вона є однією з важливих умов розвитку демократії, побудови правової держави, забезпечення прав та свобод громадян, тим паче під час дії режиму воєнного стану.

Аналіз поняття «законності» не дає підстави протиставляти одне визначення іншому, тому що всі вони відображають реально існуючі риси та властивості цього складного та багатогранного соціального явища. Тим часом практично у кожному визначенні виділяється те головне, що й утворює суть, основу законності – це суворе, неухильне дотримання, виконання норм права учасниками суспільних відносин.

Дотримання законності гарантується передбаченою законодавством системою спеціальних засобів, тобто гарантій – обумовлених чинним законодавством і розвитком факторів суспільного життя, що забезпечують дотримання законності².

Виділяють загальні й спеціальні гарантії законності. До загальних гарантій належать об'єктивні умови суспільного розвитку, в яких здійснюється правове регулювання. Серед них, як правило, виділяють:

<http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/7754>.

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/580-19>.

² Адміністративне право України (загальна частина) : навчальний посібник / О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Л. С. Гулак, Н. Я. Отчак, Л. О. Остапенко. Львів : СПОЛОМ. 2019. С. 376.

політичні умови (розвиток демократії, гласність, поділ влади, свобода інформації); економічні умови (рівень розвитку ринкових відносин, виробництва, гарантованість економічної свободи, добробут населення тощо); ідеологічні умови (рівень розвитку правосвідомості, заснованої на визнанні пріоритету прав і свобод людини, правової культури громадян, насамперед державних службовців)¹.

До спеціальних гарантій належать: стан законодавства, його стабільність і відповідність розвитку відносин у суспільстві, рівень юридичної техніки; рівень діяльності з попередження та припинення правопорушень, у тому числі заходів юридичної відповідальності; доступність і якість правосуддя; ефективність контролю за реалізацією правових актів. За статусом розрізняють гарантії: превентивні (запобігають порушенню закону), охоронні (є засобами примусового характеру) каральні (реальне застосування до правопорушників передбачених нормою закону мір покарання)².

Спільними рисами законності та дисципліни є: загальна мета; законність не повинна суперечити правилам дисципліни, навпаки, правила поведінки не повинні виходити за межі правового поля; законність забезпечується дотриманням дисципліни; законність є одним із способів захисту дисципліни (оскільки основні вимоги дисципліни містяться у правових нормах); єдині способи забезпечення (нагляд, контроль, звернення громадян).

Що стосується відмінностей, то основні такі: дисципліна забезпечується за рахунок дотримання не тільки правових, а й моральних та інших норм; законність є формально визначеною, тоді як дисципліна нерідко проявляється у суб'єктивних уявленнях тих чи інших людей (груп людей) про те, якою вона повинна бути; публічна адміністрація має змогу впливати на стан законності (прийняття нових нормативно-правових актів, протидія правопорушенням тощо), тоді як на дисципліну вона впливає меншою мірою; якщо законність тісно пов'язана з державою, то дисципліна – значною мірою з громадянським суспільством; розрізняють спеціальні види дисципліни (військова, трудова, службова тощо), тоді як поняття законності досить однорідне³.

Зміст статті 3 Конституції України регламентує, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави⁴.

¹ Ковалів М. В., Єсімов С. С., Лозинський Ю. Р. Правове регулювання правоохоронної діяльності: навч. посібник. Львів: Неодрук, 2018. С. 118.

² Ковалів М. В., Єсімов С. С., Лозинський Ю. Р. Правове регулювання правоохоронної діяльності: навч. посібник. Львів: Неодрук, 2018. С. 118.

³ Адміністративне право України (загальна частина) : навчальний посібник / О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Л. С. Гулак, Н. Я. Отчак, Л. О. Остапенко. Львів : СПОЛОМ. 2019. С. 453.

⁴ Конституція України від : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL:

До повномасштабного вторгнення РФ, а саме до 24 лютого 2022 року, в Україні ухвалено значну кількість законів, що посилюють гарантію дотримання прав людини, але доводиться констатувати, що демократичні перетворення та економічні реформи ще не привели до очікуваних результатів і, на жаль, не сприяли істотному прогресу в забезпеченні та захисті прав і свобод українців. На сьогоднішній день, під час дії режиму воєнного стану, також прослідковуються порушення в забезпеченості та захисту прав і свобод громадян України.

Численні соціологічні дослідження та публікації у пресі свідчать про широкомасштабні порушення громадянських, політичних і, особливо, соціально-економічних прав. Неповага до закону, зневага до прав і законних інтересів громадян негативно позначається на стані суспільства загалом, викликає недовіру до влади¹.

Висновки. Стратегічна мета законності в умовах правової демократичної держави полягає у тому, щоб шляхом правової регламентації організувати суспільні відносини таким чином, щоб вони забезпечили прогресивний, поступальний розвиток країни.

Законність, як принцип діяльності Національної поліції реалізується через такі види правових дій: правильне та точне виконання законів та відомчих нормативних актів; службову діяльність, що відповідає інтересам громадян, суспільства та держави; ініціативну боротьбу за реалізацію своїх прав та обов'язків; активне оволодіння та використання у службі правових знань та новітньої правової інформації; усунення протиправних проявів у своїй поведінці; участь у запобіганні та припиненні протиправних дій з боку громадян; найбільш доцільна поведінка в рамках реалізованої норми права.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адміністративне право України (загальна частина) : навч. посіб. / [О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов та ін.] ; [Вид. 2-е, доп.] Львів : СПОЛОМ, 2021. 616 с.
2. Адміністративне право України (загальна частина) : навчальний посібник / О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Л. С. Гулак, Н. Я. Отчак, Л. О. Остапенко. Львів : СПОЛОМ. 2019. 504 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови. URL: <https://slovnyk.me/dict/vts/>
4. Джафарова О.В. Дозвільна діяльність органів публічної адміністрації в Україні: питання теорії та практики: моногр. Харків : Діа плюс, 2016. 688 с. URI: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/7754>.
5. Ковалів М. В., Єсімов С. С., Лозинський Ю. Р. Правове регулювання правоохоронної діяльності: навч. посібник. Львів : Неодрук, 2018. 323 с.

<https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

¹ Марушій О. А. Поняття законності та дисципліни в діяльності органів виконавчої влади. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія : Юридичні науки.* 2016. № 845. С. 134.

6. Конституція України від : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

7. Марушій О. А. Поняття законності та дисципліни в діяльності органів виконавчої влади. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія : Юридичні науки*. 2016. № 845. С. 132–136.

8. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/889-19>

9. Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 № 551-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/551-14>.

10. Про Дисциплінарний статут Національної поліції України : Закон України від 15.03.2018 № 2337-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2337-19>.

11. Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських : наказ МВС України від 09.11.2016 № 1179. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/z1576-16>.

12. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/go/580-19>.

13. Словник української мови. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd>.

14. Фінансова дисципліна // Словник економічних термінів. URL: https://epi.cc.ua/finansovaya-distsiplina-34074.html#google_vignette.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Olha Ih. BEZPALOVA,

Doctor of Science in Law, Professor,
Honored Worker of Science and Technology of Ukraine
(*Kharkiv Regional Military Administration, Kharkiv, Ukraine*)

Olena Vyacheslavivna DZHAFAROVA,

Doctor of Science in Law, Professor
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Nataliia Yu. HRIDINA,

Doctor of Philosophy,
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

LEGALITY AND DISCIPLINE IN THE IMPLEMENTATION OF ADMINISTRATIVE LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES IN THE CONDITIONS OF MARTIAL STATE

The scientific article proves that compliance with the law and discipline in the performance of official duties by civil servants (police) has always been a relevant issue, as it is a necessary condition for the further development of Ukraine. Strengthening the law and discipline in the performance of

administrative law enforcement activities, which in turn forms and maintains law and order in the state, requires the effectiveness of the performance of law enforcement functions by the National Police. It is emphasized that a police officer, while performing his official duties, directs his efforts to serve society by ensuring the protection of human rights and freedoms, combating crime, maintaining public safety and order on the basis of ethics and universal human values. It is determined that the strategic goal of legality and discipline in a democratic state based on the rule of law is to organize social relations through legal regulation in such a way that they ensure the progressive, progressive development of the country.

Key words: *National Police, administrative and legal support, legal regulation, law enforcement activities, social relations, legal norms, norms of professional ethics, legality, discipline, service discipline, rules of ethical behavior, professional and ethical requirements, official duties of police officers.*

Іван Григорович БОГАТИРЬОВ,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України
(Пенітенціарна академія України, м. Чернігів)

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ У СФЕРІ ДОВКІЛЛЯ В УКРАЇНІ

У статті розкрито деякі проблемні питання запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля в Україні. Зазначено, що особа яка вчиняє кримінальне правопорушення у сфері довкілля посягає на надрокористування за рахунок бюджетних коштів, а тому умовно ми їх ділимо на наступні складові: екологічна шкода (така, що спричиняється довкіллю в Україні); шкода суспільству і кожній окремо взятій людині (шкода життю та здоров'ю людей); економічна шкода (шкода, що спричиняється у процесі господарського використання природних ресурсів).

З метою гармонізації національного законодавства із законодавством ЄС пропонується внесення низки змін до статей, які передбачають кримінальну відповідальність за посягання на довкілля в Україні. Крім того, вирішено питання щодо узгодження кримінально-правових норм, які спрямовані на забезпечення екологічної безпеки, з відповідними адміністративно-правовими нормами у сфері довкілля.

Обґрунтовано, що застосовувані регулятивні (підзаконні) акти, які передбачають порядок обчислення шкоди в складах злочинів проти довкілля, повинні мати комплексні методики запобігання кримінальним правопорушенням правоохоронними органами, зокрема, органами прокуратури Національної поліції України.

Констатовано, що запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля охоплює всі кримінологічні заходи (загальносоціальні, спеціально-кримінологічні, регіональні та індивідуально-профілактичні), спрямовані правоохоронними органами на діяльність щодо виявлення, розслідування та притягнення осіб, котрі вчиняють екологічні кримінальні правопорушення (злочин або кримінальний проступок).

Ключові слова: екологічна безпека, екологічна злочинність,

запобігання, кримінальне правопорушення, довкілля, бюджетні кошти, прокуратура, поліція.

Постановка проблеми. Оскільки згідно ст. 13 Конституції України земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу¹, а тому одним зі стратегічних пріоритетів нашої держави має бути забезпечення законного користування природними ресурсами, національними багатствами.

Найбільш чутливими індикаторами цивілізаційної зрілості суспільства є кримінальні порушення у сфері екологічної безпеки, довкілля, використання бюджетних коштів не за призначенням. Звичайно, інтенсивне відтворення екологічної злочинності загалом та злочинності у сфері надрокористування за рахунок бюджетних коштів та довкілля, зокрема, постає викликом для нашої країни особливо в умовах правового режиму воєнного стану.

До речі, саме військові протиправні дії держави-агресора, російської федерації нанесли велику шкоду екологічній безпеці, довкіллю, особливо на окупованих ворогом територіях. Тому проблеми протидії та запобігання кримінальним правопорушенням у сфері надрокористування, довкілля та іншим видам експлуатації природи, зокрема і шляхом використання бюджетних коштів є актуальними і потребують щоденного наукового пошуку.

Саме використання бюджетних коштів, які виділені державою на екологічну безпеку, довкілля використовуються особами наділеними державними повноваженнями не за призначенням, сприяє нерозумній, корпоративній комерціалізації, значній симуляції екологічної та кримінологічної політики, загостренню соціальної несправедливості серед членів суспільства. Саме тому кримінальна статистика щоденно поповнюється фактами кримінальних правопорушень невеликого ступеня суспільної небезпечності, в той час як найбільш небезпечна злочинна діяльність фінансово-промислових та організованих злочинних груп у сфері довкілля, справедливо констатує М. Г. Максименцев, зостається поза зоною досяжності в значній мірі політизованої системи кримінальної юстиції.²

Отже, екологічна злочинність в умовах правового режиму воєнного стану являє собою надприбутковий вид бізнесу політико-економічних кримінальних практик і протистояти йому можуть тільки правоохоронні органи.

Мета статті полягає в проведенні аналізу деяких проблемних питань запобігання кримінальних правопорушень в сфері довкілля в

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.

² Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 5.

Україні.

Теоретичним підґрунтям дослідженням різних аспектів протидії та запобігання екологічній злочинності, в тому числі кримінальному надзакористуванню та доквіллю, приділялася увага такими вченими, як А. М. Бабенко, О. М. Бандурка, П. О. Біленчук, О. М. Джужа, В. П. Ємельянов, Т. В. Корнякова, В. К. Матвійчук, О. В. Мельник, І. І. Митрофанов, М. Г. Максименцев, В. О. Навроцький, Г. С. Поліщук, П. Л. Фріс, В. Б. Харченко, О. М. Храмов, П. В. Хряпінський, В. В. Черней, В. В. Шаблистий, О. С. Шеремет та ін.

Визнаючи суттєвий внесок українських учених у вирішення заявленої проблематики, слід все ж зауважити, що й досі у монографічному форматі не була поставлена окрема проблема теорії і практики запобігання кримінальним правопорушенням у сфері доквілля в Україні, відсутнє наукове уявлення про її сучасний стан і структуру, механізм індивідуальної злочинної поведінки, детермінанти, не розроблено відповідну систему кримінально-превентивних специфікованих кримінологічних заходів¹.

Виклад основного матеріалу. Проблема запобігання кримінальним правопорушенням у сфері доквілля актуалізувалася у світі взагалі та на території сучасної України, зокрема, починаючи з другої половини ХХ ст. Саме цей історичний етап, як зазначає український учений М. Г. Максименцев явив світові перші глобальні екологічні катастрофи, вперше постала проблема глобального потепління внаслідок варварського антропогенного впливу на природу, з'явилася гостра потреба у його обмеженні, в тому числі кримінально-правовими та кримінологічними засобами².

Ведучи мову про загальні причини вчинення кримінальних правопорушень у сфері доквілля, ми в процесі дослідження встановили певну систему поглядів у суспільстві, які мають значні дефекти і деформації. Звідси люди по-різному оцінюють кримінальну ситуацію з даної проблеми, іноді не розуміють, як впливати на навколишнє середовище, іноді самі є суб'єктами кримінальних правопорушень, також проявляється шкідлива думка про невичерпаність природних ресурсів, має місце байдуже ставлення до доквілля і природоохоронного законодавства.

Ми вважаємо, що позитивним кроком у запобіганні кримінальним правопорушенням у сфері доквілля є ст. 236 КК України, яка визначає, що кримінально караним є порушення порядку здійснення оцінки впливу на доквілля, правил екологічної безпеки під час проектування, розміщення, будівництва, реконструкції, введення в експлуатацію, експлуатації та ліквідації підприємств, споруд, пересувних засобів та інших об'єктів, якщо це спричинило загибель людей, екологічне забруднення значних територій або інші тяжкі наслідки³. Звичайно, суспільна небезпечність цього

¹ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надзакористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 6.

² Максименцев М. Г. Кримінологічні засади протидії злочинності у сфері надзакористування : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2019. С. 32.

³ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL:

кримінального правопорушення визначається у вчиненні діянь (дій чи бездіяльності), які призводять до руйнування екологічного балансу у довкіллі, порушенні встановленого порядку використання природних ресурсів та тягнуть за собою тяжкі матеріальні наслідки: загибель людей, екологічне забруднення значних територій, загибель чи масове захворювання людей¹ тощо.

В процесі підготовки наукової статті ми звернули увагу на монографію українського ученого С. Б. Гавриша «Кримінально-правова охорона довкілля в Україні: проблеми теорії, застосування і розвитку кримінального законодавства»². В ній дослідник провів комплексне дослідження актуальних проблем охорони довкілля, охарактеризував питання кримінальної відповідальності за екологічні злочини та надав опис і пояснення основним підставам їх криміналізації. Водночас ґрунтовно здійснив аналіз юридичних ознак складів злочинів сформував рекомендації щодо їх законодавчого удосконалення, а також щодо особливостей кваліфікації в умовах дії КК України 2001 року³.

Не менш цікавою науковою працею, яку ми використали під час підготовки статті є монографія В. К. Матвійчука «Кримінально-правова охорона навколишнього природного середовища (кримінально-правове та кримінологічне дослідження)», яка вийшла у науковий простір у 2005 році⁴. У ній український вчений докладно визначив систему злочинів проти довкілля, запропонував авторське бачення основних їх причин, висунув низку пропозицій щодо удосконалення кримінального законодавства⁵.

Звернули увагу ми також і на роботу українського ученого Г. С. Поліщука «Кримінологічна характеристика та запобігання злочинам проти довкілля (за матеріалами Причорноморського регіону України)» (2006 р.)⁶. В ній на високому теоретичному рівні визначено та систематизовано детермінанти злочинів проти довкілля в Причорноморському регіоні України та проведено поглиблений аналіз їх впливу на поширення окремих видів злочинів. Крім того, з'ясовано особливості правозастосовчої природоохоронної практики в Причорноморському регіоні України та чинники, що впливають на її ефективність, розроблено низку пропозицій та рекомендацій щодо комплексної протидії екологічній злочинності у вказаному регіоні на

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

¹ Там само.

² Гавриш С. Б. Кримінально-правова охорона довкілля в Україні: проблеми теорії, застосування і розвитку кримінального законодавства : монографія. К. : Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2002. С. 80.

³ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 9.

⁴ Матвійчук В. К. Кримінально-правова охорона навколишнього природного середовища (кримінально-правове та кримінологічне дослідження) : монографія. К. : Азимут-Україна, 2005. С. 279.

⁵ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 9.

⁶ Поліщук Г. С. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинам проти довкілля (за матеріалами Причорноморського регіону України) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 ; Національна академія внутрішніх справ. К., 2006. С. 8.

підставі відповідної кримінологічної програми¹.

Безумовно, викладені у вищенаведених працях пропозиції щодо запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля мають фундаментальне, стратегічне значення, яке ще належить в повній мірі осмислити, перенести та розвинути в кримінологічній площині дослідження проблем протидії екологічній злочинності².

Розглядаючи запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля нами висунута гіпотеза щодо практичної необхідності проведення комплексного, наукового дослідження з метою надання практичних рекомендацій правоохоронним органам щодо кримінально превентивної діяльності у даній сфері.

Варто також наголосити, що розвиток наукової дискусії щодо запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля ми знаходимо у монографії Ю. А. Турлової «Екологічна злочинність в Україні: кримінально-правові та кримінологічні засади протидії» (2018 р.). В ній дослідниця звертає увагу на необхідність розробки доктринальної моделі протидії екологічній злочинності правоохоронними органами, праворозуміння й кримінально-превентивної практики запобігання кримінальним правопорушенням у даній сфері.

Окремо, справедливо наголошує М. Г. Максименцев, варто відмітити й надану автором типологічну характеристику особи екологічного злочинця, в результаті якої шляхом зіставлення кримінологічно значущих ознак, зокрема таких, як мотивація, наявність попередніх судимостей, спосіб та засіб вчинення злочину, значення конкретної життєвої ситуації, запропоновано два варіанти типології осіб, які вчиняють екологічні злочини, за критеріями адаптивної спрямованості, а також інтенсивності та стійкості злочинної поведінки³.

І. В. Арістова та А. М. Клочко у науковій статті «Кримінально-правова охорона довкілля в контексті сталого розвитку та викликів воєнного часу» небезпідставно наголошують, що саме «зміни, які були внесені у Закон України № 3342-IX «Про внесення змін до Кримінального, Кримінального процесуального кодексів України та інших законодавчих актів України щодо удосконалення видів кримінальних покарань» вплинули на санкції окремих статей Розділу VIII КК України «Кримінальні правопорушення проти довкілля»⁴.

До речі, Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України оцінило екологічні збитки України від війни на суму більше 60 млрд.

¹ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 9.

² Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 10.

³ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 13–14.

⁴ Арістова І. В., Клочко А. М. Кримінально-правова охорона довкілля в контексті сталого розвитку та викликів воєнного часу. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. № 8. С. 560–561. URL: http://www.lsej.org.ua/8_2024/135.pdf.

доларів США¹. Варто також зазначити, що «у абзаці 2 ч. 1 ст. 248 “Незаконне полювання” встановлено покарання у вигляді пробаційного нагляду на строк до трьох років; абз. 2 ч. 1 ст. 249 “Незаконне заняття рибним, звіриним або іншим водним промислом” містить покарання – пробаційний нагляд на строк до трьох років; у абз. 2 ст. 250 “Проведення вибухових робіт з порушенням правил охорони рибних запасів” встановлено можливість призначення пробаційного нагляду на строк від двох до п’яти років; у абз. 2 ч. 1 ст. 252 “Умисне знищення або пошкодження територій, взятих під охорону держави, та об’єктів природно-заповідного фонду” передбачено покарання – пробаційний нагляд на строк до трьох років; абз. 2 ч. 1 ст. 253 “Проектування чи експлуатація споруд без систем захисту довкілля” доповнено покаранням – пробаційним наглядом на строк до трьох років; абз. 2 ч. 1 ст. 254 “Безгосподарське використання земель” містить покарання – пробаційний нагляд на строк до двох років»².

Загалом правий М. Г. Максименцев, який стверджує, що можна з упевненістю констатувати наявність в сучасній науці *terra incognita* в частині повноцінного пізнання феномену специфічного різновиду екологічної злочинності, яким є злочинність у сфері надрокористування (і екологічної злочинності загалом – прим. авт.), що виявляється на перетині економічних та політичних кримінальних практик, а також гострого наукового супроводу запиту на розробку кримінологічних засад запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля³.

Висновок. Підсумовуючи вищевикладене зазначимо, що особа яка вчиняє кримінальне правопорушення у сфері довкілля посягає на сферу довкілля за рахунок бюджетних коштів, а тому умовно ми їх ділимо на наступні складові: екологічна шкода (така, що спричиняється довкіллю в Україні); шкода суспільству і кожній окремо взятій людині (шкода життю та здоров’ю людей); економічна шкода (шкода, що спричиняється у процесі господарського використання природних ресурсів).

Наявні кримінологічні роботи є ґрунтовними, вирізняються фундаментальністю наукових розробок, які, втім стосуються загальних проблем запобігання кримінальним правопорушенням у сфері довкілля. З метою гармонізації національного законодавства із законодавством ЄС є потреба у внесенні низки змін до статей, які передбачають кримінальну відповідальність за порушення довкілля в Україні. Крім того, потребує вирішення питання щодо узгодження кримінально-правових норм, що спрямовані на екологічну безпеку, з відповідними адміністративно-

¹ Іванова К. Міністерство захисту довкілля оцінило екологічні збитки України від війни / Онлайн-медіа «Інформаційне агентство «Главком». 12 вересня 2024 р. URL: <https://glavcom.ua/economics/finances/ministerstvo-zakhistu-dovkillja-otsnilo-ekolohichni-zbitki-ukrajini-vid-vijni-1020086.html>.

² Арістова І. В., Ключко А. М. Кримінально-правова охорона довкілля в контексті сталого розвитку та викликів воєнного часу. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. № 8. С. 560–561. URL: http://www.lsej.org.ua/8_2024/135.pdf.

³ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. С. 18–19.

правовими нормами у сфері довкілля.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Арістова І. В., Ключко А. М. Кримінально-правова охорона довкілля в контексті сталого розвитку та викликів воєнного часу. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. № 8. С. 560–561. URL: http://www.lsej.org.ua/8_2024/135.pdf.
2. Гавриш С. Б. Кримінально-правова охорона довкілля в Україні: проблеми теорії, застосування і розвитку кримінального законодавства : монографія. К. : Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2002. 634 с.
3. Іванова К. Міністерство захисту довкілля оцінило екологічні збитки України від війни / Онлайн-медіа «Інформаційне агентство «Главком». 12 вересня 2024 р. URL: <https://glavcom.ua/economics/finances/ministerstvo-zakhistu-dovkillja-otsinilo-ekolohichni-zbitki-ukrajinivid-vijni-1020086.html>.
4. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
5. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
6. Максименцев М. Г. Кримінологічні засади протидії злочинності у сфері надрокористування : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2019. 498 с.
7. Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків : Панов, 2019. 488 с.
8. Матвійчук В. К. Кримінально-правова охорона навколишнього природного середовища (кримінально-правове та кримінологічне дослідження) : монографія. К. : Азимут-Україна, 2005. 464 с.
9. Поліщук Г. С. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинам проти довкілля (за матеріалами Причорноморського регіону України) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 ; Національна академія внутрішніх справ. К., 2006. 294 с.
10. Про внесення змін до Кримінального, Кримінального процесуального кодексів України та інших законодавчих актів України щодо удосконалення видів кримінальних покарань : Закон України від 23.08.2023 р. № 3342-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3342-20#n137>.
11. Турлова Ю. А. Протидія екологічній злочинності в Україні кримінально-правовими та кримінологічними засобами : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08 ; Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України. К., 2018. 463 с.

Стаття надійшла до редакції 17.04.2025

Ivan H. BOHATYROV,

Doctor of Law, Professor,

Honored Worker of Science and Technology of Ukraine

(Penitentiary Academy of Ukraine, Chernihiv, Ukraine)

SOME PROBLEMATIC ISSUES OF PREVENTING CRIMINAL OFFENSES IN THE ENVIRONMENTAL SPHERE IN UKRAINE

The most sensitive indicators of a society's civilizational maturity are criminal offenses in the areas of environmental safety, environmental protection, and the misuse of budgetary funds. The growing trend of environmental crime in general, and crimes related to subsoil use at the expense of the state budget and the environment in particular, poses a significant challenge for Ukraine, especially under the conditions of martial law.

By the way, it is the military illegal actions of the aggressor state — the Russian Federation — that have caused enormous damage to environmental safety and the environment, especially in the territories occupied by the enemy. Therefore, the issues of combating and preventing criminal offenses in the fields of subsoil use, environmental protection, and other types of natural resource exploitation — including through the misuse of budgetary funds — are highly relevant and require ongoing scientific attention.

The misuse of public funds allocated by the state for environmental safety and protection by individuals vested with public authority contributes to reckless, corporatized commercialization, significant imitation of environmental and criminological policy, and a deepening of social injustice among members of society.

Unfortunately, criminal statistics are replenished daily with cases of minor offenses, while the most dangerous criminal activities of financial-industrial and organized criminal groups in the environmental sphere remain largely beyond the reach of a highly politicized criminal justice system.

Thus, environmental crime under the legal regime of martial law represents a highly profitable type of business within politico-economic criminal practices, and only law enforcement agencies are capable of counteracting it. Accordingly, in the course of our study on the prevention of criminal offenses in the environmental sphere, we employed a methodology aimed at understanding and addressing the problem through the use of criminal liability by law enforcement agencies for the misuse of state-allocated environmental protection funds.

In addressing the prevention of criminal offenses in the environmental sphere, we hypothesized the practical need for a comprehensive, scientifically grounded study aimed at providing practical recommendations to law enforcement bodies regarding criminal-preventive activities in this field.

The article notes that existing criminological research is substantial and distinguished by the depth of its scientific developments. However, it mostly pertains to general issues of preventing criminal offenses in the environmental domain. In order to harmonize national legislation with EU law, there is a need to introduce a series of amendments to the articles that establish criminal liability

for environmental violations in Ukraine. Furthermore, it is necessary to address the issue of aligning criminal-legal norms aimed at ensuring environmental security with the corresponding administrative-legal regulations in the field of environmental protection.

Key words: *environmental safety, environmental crime, prevention, criminal offense, environment, budget funds, prosecution, police.*

Микола Петрович БУКІН,

кандидат юридичних наук, доцент

(Національний університет цивільного захисту України, м. Харків)

ДО ПИТАННЯ ЕКОЦИДУ В УМОВАХ ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ

У статті зазначено, що з початку повномасштабного вторгнення Україна зазнала безпрецедентних ударів не лише по цивільній інфраструктурі, закладам вищої освіти, унікальним вітчизняним підприємствам, але і по навколишньому середовищу.

Розглянуто положення Всесвітньої Хартії природи 1982 р. та Декларації Ріо-де-Жанейро про навколишнє середовище і розвиток 1992 р. Зазначено, що наразі в контексті наслідків повномасштабного збройного вторгнення постає потреба в переосмисленні положень даних міжнародних документів, зокрема в контексті засудження не лише використання певного озброєння, що несе в собі шкоду навколишньому середовищу, але і методів і тактики його застосування, зокрема в частині недопустимості цілеспрямованих атак на атомні електростанції, гідроелектростанції, біосферні заповідники, у тому числі атак у безпосередній близькості від них, коли збиття силами протиповітряної оборони ракети чи безпілотної може призвести до непоправних для природи та всього людства наслідків.

Обґрунтовано недопустимість вчинення екоциду не лише в умовах війни, але і в мирний час. Проаналізовано прояви екоциду в Україні в умовах повномасштабного вторгнення, зокрема пряме руйнування гідроелектростанцій і спроб пошкодження атомних електростанцій (підриг у 2023 році російською армією Каховської гідроелектростанції); непрямі наслідки ракетних обстрілів, до яких належить ускладнений доступ населення до питної води, належних санітарних умов, електроенергії, погіршення якості повітря.

Ключові слова: екоцид, повномасштабне вторгнення, воєнний стан, кримінологічна оптика, навколишнє середовище.

Постановка проблеми. Проблема забезпечення екологічної безпеки в умовах сучасних глобальних екологічних викликів людству є однією з пріоритетних для будь-якої країни. Наслідком будь-якого екологічного правопорушення є зміна навколишнього середовища. Антропогенне та техногенне навантаження на навколишнє природне середовище призводить до збільшення кількості надзвичайних екологічних ситуацій, завдає шкоди здоров'ю людей і збитків економіці¹.

¹ Marko S. I. Current problems of combating environmental crime in Ukraine. Аналітично-порівняльне правознавство. 2024. № 8. С. 530. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2024/08/91.pdf>.

З початку повномасштабного вторгнення Україна зазнала безпрецедентних ударів не лише по цивільній інфраструктурі, закладам вищої освіти, унікальним вітчизняним підприємствам, але і по навколишньому середовищу. Так, за оцінками експертів «шкода, завдана збройною агресією рф природному середовищу у розрізі ресурсних напрямів, виглядає наступним чином: 11,8 млрд. грн. – забруднення ґрунтів; 844 млрд. грн. – засмічення земель відходами «війни»; 988,9 млрд. грн. – забруднення атмосферного повітря; 57,3 млрд. грн. – забруднення водних об'єктів»¹. Згоріли цінні ліси, обстрілами знищено унікальні природні ландшафти, наприклад, крейдові скелі в долині Сіверського Дінця. Театром бойових дій стали природні та біосферні заповідники узбережжя Азовського та Чорного морів. Достовірних даних про розміри збитків поки немає. Але є привід для занепокоєння, що деякі види зазнають безповоротних втрат².

Закономірно, що Україна прагне притягнути винних до відповідальності шляхом звернення до міжнародних судових інстанцій та створення механізмів для збору доказів. Екоцид має бути включений до переліку злочинів проти людяності та належним чином врегульований на міжнародному рівні, що сприятиме збереженню навколишнього середовища та безпеці людей³.

У царині вітчизняної кримінології широкому колу проблем, що постали перед українським суспільством з початком повномасштабного вторгнення, присвячені дослідження О. М. Бандурки, А. Б. Благої, О. В. Волошенюка, І. В. Кріцака, О. М. Литвинова, В. О. Навроцького, Ю. В. Орлова, В. В. Сокурєнка, В. О. Тулякова, Т. А. Шевчук, О. М. Шуміла, О. В. Щербанюка та інших дослідників. Проте бойові дії тривають, ворог продовжує обстрілювати цивільну інфраструктуру та спричиняти велику шкоду природі, що актуалізує дослідження екоциду в умовах повномасштабного вторгнення.

Мета статті полягає в тому, щоб розглянути питання екоциду в умовах повномасштабного вторгнення. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: дослідити погляди науковців на сутність і наслідки екоциду в сучасному світі; проаналізувати положення окремих міжнародних документів у сфері охорони навколишнього середовища; визначити прояви екоциду в умовах повномасштабного вторгнення.

Виклад основного матеріалу. Від стародавньої єгипетської династії до сучасної епохи спостерігаються війни, і всі вони мають наслідки для

¹ Екологічний тероризм рф в Україні – збитки за даними Держекоінспекції // АрміяInform: сайт. URL: <https://armyinform.com.ua/2023/03/26/ekologichnyj-teroryzm-rf-v-ukrayini-zbytky-za-danyymi-derzhhekoinpekcziji/>.

² Davydova A., Vasil'juk O. Ecocide The war in Ukraine and its consequences for the environment. UWEC. 2023. Vol. 14. URL: https://www.researchgate.net/publication/372405367_Ukraine_War_Environmental_Consequences_Journal_UWEC_issue_No14_articles_accessible_on_the_web-site-Ekologiceskie_posledstvia_vojny_v_Ukraine_Zurnal_UWEC_Vypusk_No14_stati_dostupny_na_sajte.

³ Duiunova T., Voznyk M., Koretskyi S., Chernetska O., Shylinhov V. International humanitarian law and ecocide: the war in Ukraine as a case study. *European Journal of Environmental Sciences*. 2024. № 14 (1). P. 14–23. URL: https://karolinum.cz/data/clanek/12782/EJES_14_1_0014.pdf.

матері-природи, такі як вирубка лісів, втрата біорізноманіття, ерозія ґрунту та забруднення повітря. Серед конфліктів, які особливо відзначаються впливом на навколишнє середовище, є війна у В'єтнамі, війна в Перській затоці та сучасна війна в Україні, які розглядаються як приклади екоциду в сучасному контексті. Екологічна небезпека виникає через війни, прямі руйнівні дії на навколишнє середовище, як-от бомбардування, застосування хімічної зброї тощо¹.

При цьому важливо зазначити, що в кримінологічному контексті важливим є формування цілісного розуміння не лише наслідків екоциду, але і його глибинних витоків, сформованих у специфічному дискурсі, наративах, що вже декілька десятиліть поширюються у російському суспільстві, укорінюючись у сфері освіти, культури, трансформуючи мислення мас і спрямовуючи його в окресленому всеохоплюючим механізмом пропаганди напрямі. У цьому контексті важливим є погляд на окреслену проблему крізь кримінологічну оптику, що являє собою «міждисциплінарний спосіб бачення проблем відтворення злочинності в умовах війни, завдяки якому здійснюється ґносеологічна розмітка, визначаються найсуттєвіші пізнавальні орієнтири, установки, доктринальні, методологічні варіанти, прикладні проблеми кримінально-превентивного формату. Ця розмітка забезпечила визначення найбільш значущих з точки зору феноменології та детермінації злочинності факторів, обставин, ознак злочину агресії, кримінальних правопорушень, пов'язаних з війною, тенденцій змін у криміногенній обстановці та маркерів функціонування системи протидії злочинності»².

Так, розглядаючи проблему екоциду в умовах повномасштабного вторгнення крізь кримінологічну оптику, слід зазначити, що основною причиною виникнення суспільних протиріч економічного, політичного та соціального характеру в сучасній Україні є насамперед військова агресія, прояви якої також формують окремі протиправні дії щодо довкілля. Екологічна злочинність – соціально-правове, суспільно небезпечне явище, пов'язане з екологічним ризиком та/або екологічною шкодою, що створює загрозу екологічній безпеці суспільства, завдає або може завдати шкоди довкіллю та здоров'ю людини, підриває біологічні основи життя на Землі³. При цьому в сучасних умовах для України важливо, щоб масштабні наслідки воєнних злочинів проти довкілля були визнані світовою спільнотою. Очевидно, що без створення дієвих міжнародних механізмів протидії екоциду та іншим воєнним злочинам, які мають глобальний масштаб і негативні наслідки, саме лише визначення зазначених негативних явищ у Кримінальному кодексі України не дозволить отримати репарації від

¹ Wirtu Y., Abdela U. Impact of war on the environment: ecocide. *Frontiers in Environmental Science*. 2025. № 13. URL: <https://www.frontiersin.org/journals/environmental-science/articles/10.3389/fenvs.2025.1539520/full>

² Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри: монографія / Кримінол. асоц. України. Харків: Право, 2023. С. 6.

³ Marko S. I. Current problems of combating environmental crime in Ukraine. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 8. С. 530. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2024/08/91.pdf>.

країни-агресора, спрямовані на відновлення України¹.

Водночас на рівні міжнародного співтовариства ще у 1982 р. було прийнято Всесвітню Хартію природи, яка закріплювала, що людство є частиною природи, і життя залежить від безперерйного функціонування природних систем, які забезпечують постачання енергії та поживних речовин, цивілізація є корінням у природі, яка сформувала людську культуру та вплинула на всі мистецькі та наукові досягнення, і життя в гармонії з природою дає людині найкращі можливості для розвитку її творчості, а також для відпочинку та розваг².

Декларація Ріо-де-Жанейро про навколишнє середовище і розвиток 1992 року закріплює, що відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй і принципів міжнародного права держави мають суверенне право розробляти власні ресурси відповідно до своєї власної політики в галузі охорони навколишнього середовища та розвитку, а також відповідають за те, щоб діяльність у межах їх юрисдикції чи контролю не завдавала шкоди навколишньому середовищу інших держав або територіям за межами національної юрисдикції³. Водночас наразі в контексті наслідків повномасштабного збройного вторгнення, за якими може спостерігати весь світ, постає потреба в переосмисленні положень даних міжнародних документів, зокрема в контексті засудження не лише використання певного озброєння, що несе в собі шкоду навколишньому середовищу, але і методів і тактики його застосування, зокрема в частині недопустимості цілеспрямованих атак на атомні електростанції, гідроелектростанції, біосферні заповідники, у тому числі атак у безпосередній близькості від них, коли збиття силами протиповітряної оборони ракети чи безпілотної літаки може призвести до непоправних для природи та всього людства наслідків.

У світлі окреслених вище міжнародних документів та з огляду на актуальні вітчизняні безпекові реалії вітчизняними науковцями було сформовано розуміння екологічної безпеки держави як стану захищеності кожної людини, суспільства, держави і природи від надмірної небезпеки для навколишнього природного середовища, тобто збереження та захист життєдіяльності, інтересів людини та навколишнього середовища від негативних антропогенних і природних наслідків, що є важливою складовою безпеки держави. Разом із поняттям «екологічна безпека» існує поняття «екологічна модернізація» як подолання негативних впливів на довкілля з боку індустріального суспільства шляхом трансформації останнього за допомогою новітніх технологій⁴. В Україні екологічна

¹ Там само. С. 531.

² World Charter for Nature: A/RES/37/7 48th plenary meeting 28 October 1982. URL: <https://ejc.orfaleacenter.ucsb.edu/wp-content/uploads/2018/03/1982.-UN-World-Charter-for-Nature-1982.pdf>.

³ Rio Declaration on environment and development 12 August 1992. URL: https://www.un.org/en/development/desa/population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_CONF.151.26_Vol.I_Declaration.pdf.

⁴ Bezpalova O., Onopriienko S., Tarasov S., Zavalna Z., Starynskyi M. State environmental security in national and globalization aspects. *Journal of Security and Sustainability Issues*. 2020. № 9 (3). P. 797. DOI: [https://doi.org/10.9770/JSSI.2020.9.3\(6\)](https://doi.org/10.9770/JSSI.2020.9.3(6)).

модернізація може також охоплювати питання відновлення зруйнованої інфраструктури з максимальним дотриманням екологічного підходу.

Як зазначають науковці, сучасні людські технічні можливості можуть спричинити екоцид світового масштабу. Слід теоретично обґрунтувати той факт, що екоцид слід вважати злочином, який спрямований проти всього людство. Концепція екоциду виникає в контексті теорії війни та права¹.

О. М. Шуміло справедливо зазначає: «Екоцид має бути віднесений до найтяжчих міжнародних злочинів, вчинення якого є підставою для міжнародно-правової відповідальності держав і кримінальної відповідальності індивідів (юридичних та фізичних осіб). Розпочато шлях внесення статті щодо екоциду до Римського статуту, адже це стане ефективним механізмом притягнення до відповідальності МКС не тільки під час військових дій, а й у мирний час. Для боротьби та попередження такого злочину необхідна співпраця всіх держав світу із включенням до карних законів статті щодо складу злочину – екоцид»².

У контексті недопустимості можливості вчинення екоциду не лише в умовах війни, але і в мирний час слід звернути увагу на позицію Л. Теклаффа про те, що термін «екоцид» був вперше введений для класифікації масового руйнування навколишнього середовища під час війни. Якщо самий масштаб завданої шкоди є відмінною рисою екоциду, стверджується, що цей термін можна виправдано застосовувати до діяльності в мирний час, яка руйнує або завдає шкоди екосистемам у масовому масштабі. Хоча екоцид має довгу історію, він мало впливав на міжнародне право до появи катастрофічних розливів нафти в морі, ядерних аварій, забруднення повітря на великі відстані та загрози глобального потепління³.

Особливою є природа екоциду в умовах повномасштабного вторгнення в Україну. Специфіка українського спротиву екоциду виявлена в рамках єдиної боротьби – антиімперської та екологічної боротьби за незалежність і процвітання. Під час війни протидія екоциду є складовою боротьби за національний суверенітет і територіальну цілісність країни. Після війни запобігання загрозам екоциду має стати невід'ємною частиною боротьби за стабільний мир і добробут⁴.

Водночас в Україні в умовах повномасштабного вторгнення екоцид проявляється у вигляді прямого руйнування гідроелектростанцій і спроб пошкодження атомних електростанцій, найбільш наглядним прикладом чого є підрив у 2023 році російською армією Каховської гідроелектростанції, «коли у воді опинилося 600 кв. кілометрів. До зони підтоплення потрапили АЗС, нафтобази, об'єкти промисловості, місця зберігання хімікатів. Також пошкоджена майже третина лісів, або понад 64 тисячі гектарів.

¹ Neira H., Russo L., Subiabre B. Ecocide. *Revista De Filosofia*. 2019. № 76. P. 127.

² Шуміло О. М. Перспективи встановлення юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо екоциду. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2021. № 5. С. 111.

³ Teclaff L. Beyond restoration – The case of ecocide. *Natural Resources Journal*. 1994. № 34 (4). P. 933

⁴ Karpenko, K. I., Hagengruber R. E., Nielsen C. R. Anthropological dimension of wartime ecocide: Ecofeminist methodological assessments. *Anthropological Measurements of Philosophical Research*. 2024. № 25. P. 84.

Першочергово на відновлення навколишнього середовища регіону потрібні 32 мільярди грн»¹. Станом на 2025 рік відомо, що «на деокупованій території Херсонщини визначили місця для буріння 50 нових свердловин, аби забезпечити місцеве населення питною водою у громадах де відсутнє водопостачання. В Україні почали розробляти два етапи проєкту відновлення Каховського гідровузла, у склад якого входить відбудова Каховської гідроелектростанції»².

Проте екоцид, який фактично вчиняється російською армією, охоплює не лише пряме знищення таких об'єктів, але і передбачає непрямі наслідки, до яких належить ускладнений доступ населення до питної води, належних санітарних умов. Проблеми з електроенергією, спричинені ракетними атаками, призводять до того, що споруди з очищення стічних вод працюють неефективно, що зумовлює потрапляння неочищених стічних вод та інших небезпечних хімічних речовин у річки, які розносять їх по всій Україні. Суттєво погіршується якість повітря. В умовах воєнного стану Міністерством довкілля та природних ресурсів України була затверджена спеціальна Методика розрахунку неорганізованих викидів забруднюючих речовин або суміші таких речовин в атмосферне повітря внаслідок виникнення надзвичайних ситуацій та/або під час дії воєнного стану та визначення розмірів завданої шкоди³.

Також в умовах повномасштабного вторгнення екоцидом, на наше переконання, можуть бути визнані і ті цілеспрямовані дії, які створюють умови для того, щоб населення використовувало для виживання інструменти і засоби, що загрожують довкіллю, наприклад, генератори. Варто вказати на те, що генератори «створюють викиди у атмосферне повітря забруднюючих речовин, у складі яких є оксиди азоту, оксиди сірки, чадний газ, вуглекислий газ, завислі частки, вуглеводні, сполуки свинцю. У багатьох житлових кварталах, що інтенсивно використовують генератори, ці показники перевищують гранично допустимі концентрації у 2-3 рази. Чадний газ, завислі частки проникають глибоко у легені і викликають захворювання дихальних шляхів. Особливу небезпеку створює поєднання локального забруднення приземного шару атмосфери з високими температурами та відсутністю вітру, що спостерігалось упродовж останньої двотижневої хвилі спеки»⁴. Не слід забувати і про шумове забруднення,

¹ У Міндовкілля назвали суму збитків через підрив росіянами Каховської ГЕС // Суспільне Новини: сайт. URL: <https://suspilne.media/919125-u-mindovkilli-nazvali-sumu-zbitkiv-cerez-pidriv-rosianami-kahovskoi-ges/>.

² У Міндовкілля назвали суму збитків через підрив росіянами Каховської ГЕС // Суспільне Новини: сайт. URL: <https://suspilne.media/919125-u-mindovkilli-nazvali-sumu-zbitkiv-cerez-pidriv-rosianami-kahovskoi-ges/>.

³ Про затвердження Методики розрахунку неорганізованих викидів забруднюючих речовин або суміші таких речовин в атмосферне повітря внаслідок виникнення надзвичайних ситуацій та/або під час дії воєнного стану та визначення розмірів завданої шкоди : наказ Міністерства довкілля та природних ресурсів України від 13 квітня 2022 року № 175 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0433-22#Text>.

⁴ Екологічні проблеми Боярської громади, що відкривають можливості для зеленої трансформації // Боярська міська рада: сайт. URL: https://boiarka-rada.gov.ua/gromada_trashed/misto/green-hub/ekologichni-problemy-boyarskoyi-gromady-shho-

адже рівень шуму, який створюють генератори, впливає на стан здоров'я населення, поведінку тварин і птахів.

Висновки. Таким чином, у кримінологічному контексті важливим є формування цілісного розуміння не лише наслідків екоциду, але і його глибинних витоків, сформованих у специфічному дискурсі, наративах, що вже декілька десятиліть поширюються у російському суспільстві, укорінюючись у сфері освіти, культури, трансформуючи мислення мас і спрямовуючи його в окресленому всеохоплюючим механізмом пропаганди напрямі.

В Україні в умовах повномасштабного вторгнення екоцид проявляється у вигляді прямого руйнування гідроелектростанцій і спроб пошкодження атомних електростанцій, найбільш наглядним прикладом чого є підрив у 2023 році російською армією Каховської гідроелектростанції. Проте екоцид, який фактично вчиняється російською армією, охоплює не лише пряме знищення таких об'єктів, але і передбачає непрямі наслідки, до яких належить ускладнений доступ населення до питної води, належних санітарних умов, електроенергії, погіршення якості повітря. В умовах повномасштабного вторгнення екоцидом можуть бути визнані і ті цілеспрямовані дії, які створюють умови для того, щоб населення використовувало для виживання інструменти і засоби, що загрожують довкіллю, наприклад, генератори.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Екологічний тероризм рф в Україні – збитки за даними Держекоінспекції // АрміяInform: сайт. URL: <https://armyinform.com.ua/2023/03/26/ekologichnyj-teroryzm-rf-v-ukrayini-zbytky-za-danymy-derzhekoinspekczii/>.
2. Екологічні проблеми Боярської громади, що відкривають можливості для зеленої трансформації // Боярська міська рада: сайт. URL: https://boiarka-rada.gov.ua/gromada_trashed/misto/green-hub/ekologichni-problemy-boyarskoyi-gromady-shho-vidkryvayut-mozhlyvosti-dlya-zelenoyi-transformacziyi/.
3. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія / Кримінол. асоц. України. Харків : Право, 2023. 252 с.
4. Про затвердження Методики розрахунку неорганізованих викидів забруднюючих речовин або суміші таких речовин в атмосферне повітря внаслідок виникнення надзвичайних ситуацій та/або під час дії воєнного стану та визначення розмірів завданої шкоди : наказ Міністерства довкілля та природних ресурсів України від 13 квітня 2022 року № 175 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0433-22#Text>.

5. У Міндовкілля назвали суму збитків через підрив росіянами Каховської ГЕС // Суспільне Новини: сайт. URL: <https://suspilne.media/919125-u-mindovkilli-nazvali-sumu-zbitkiv-cerez-pidriv-rosianami-кахovskoi-ges/>.

6. Шуміло О. М. Перспективи встановлення юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо екоциду. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2021. № 5. С. 106–112.

7. Bezpalova O., Onopriienko S., Tarasov S., Zavalna Z., Starynskyi M. State environmental security in national and globalization aspects. *Journal of Security and Sustainability Issues*. 2020. № 9 (3). P. 797–806. DOI: [https://doi.org/10.9770/JSSI.2020.9.3\(6\)](https://doi.org/10.9770/JSSI.2020.9.3(6)).

8. Davydova A., Vasil'juk O. Ecocide The war in Ukraine and its consequences for the environment. UWEC. 2023. Vol. 14. URL: https://www.researchgate.net/publication/372405367_Ukraine_War_Environmental_Consequences_Journal_UWEC_issue_No14_articles_accessible_on_the_website-_Ekologiceskie_posledstvia_vojny_v_Ukraine_Zurnal_UWEC_Vypusk_No14_stati_dostupny_na_sajte.

9. Duiunova T., Voznyk M., Koretskyi S., Chernetska O., Shylinhov V. International humanitarian law and ecocide: the war in Ukraine as a case study. *European Journal of Environmental Sciences*. 2024. № 14 (1). P. 14–23. URL: https://karolinum.cz/data/clanek/12782/EJES_14_1_0014.pdf.

10. Karpenko, K. I., Hagengruber R. E., Nielsen C. R. Anthropological dimension of wartime ecocide: Ecofeminist methodological assessments. *Anthropological Measurements of Philosophical Research*. 2024. № 25. P. 84–99.

11. Marko S. I. Current problems of combating environmental crime in Ukraine. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 8. С. 529–533. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2024/08/91.pdf>.

12. Neira H., Russo L., Subiabre B. Ecocide. *Revista De Filosofia*. 2019. № 76. P. 127–148.

13. Rio Declaration on environment and development 12 August 1992. URL: https://www.un.org/en/development/desa/population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_CONF.151_26_Vol.I_Declaration.pdf.

14. Teclaff L. Beyond restoration – The case of ecocide. *Natural Resources Journal*. 1994. № 34 (4). P. 933–956.

15. Wirtu Y., Abdela U. Impact of war on the environment: ecocide. *Frontiers in Environmental Science*. 2025. № 13. URL: <https://www.frontiersin.org/journals/environmental-science/articles/10.3389/fenvs.2025.1539520/full>.

16. World Charter for Nature: A/RES/37/7 48th plenary meeting 28 October 1982. URL: <https://ejc.orfaleacenter.ucsb.edu/wp-content/uploads/2018/03/1982.-UN-World-Charter-for-Nature-1982.pdf>.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Mykola P. BUKIN,

PhD in Law, Associate Professor

(National University of Civil Defense of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

ON THE ISSUE OF ECOCIDE IN THE CONTEXT OF FULL-SCALE INVASION

The article states that since the beginning of the full-scale invasion, Ukraine has suffered unprecedented blows not only to civilian infrastructure, higher education institutions, unique domestic enterprises, but also to the environment.

The provisions of the World Charter for Nature 1982 and the Rio de Janeiro Declaration on Environment and Development 1992 are considered. It is noted that currently, in the context of the consequences of a full-scale armed invasion, there is a need to rethink the provisions of these international documents, in particular, in the context of condemning not only the use of certain weapons that harm the environment, but also the methods and tactics of their application, in particular, in terms of the inadmissibility of targeted attacks on nuclear power plants, hydroelectric power plants, biosphere reserves, including attacks in the immediate vicinity of them, when the downing of a missile or drone by air defense forces can lead to irreparable consequences for nature and all of humanity.

The admissibility of the possibility of committing ecocide not only in wartime, but also in peacetime is substantiated. The manifestations of ecocide in Ukraine in the context of a full-scale invasion are analyzed, in particular, the direct destruction of hydroelectric power plants and attempts to damage nuclear power plants (the explosion of the Kakhovka hydroelectric power plant by the Russian army in 2023); indirect consequences of rocket attacks, which include difficult access for the population to drinking water, proper sanitation, electricity, and deterioration of air quality.

Key words: *ecocide, full-scale invasion, martial law, criminological optics, environment.*

Світлана Сергіївна ВАЩЕНКО,

доктор юридичних наук, доцент

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Яна Олександрівна ПОНОМАРЬОВА,

кандидат юридичних наук

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Оксана Миколаївна СІТАЛО

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Дар'я Михайлівна КУШНІР,

кандидат юридичних наук

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

ДО ПИТАННЯ ПРОФІЛАКТИКИ МІЖНАРОДНОГО ТЕРОРИЗМУ: УПРАВЛІНСЬКИЙ ТА ЕТИЧНИЙ АСПЕКТИ

У статті зазначено, що питання профілактики міжнародного тероризму тісно пов'язано з морально-етичною складовою життєдіяльності суспільства, постмодерною свідомістю, що стала панівною у сучасному світі. Проаналізовано окремі положення Конвенції Ради Європи про запобігання тероризму та Глобальної контртерористичної стратегії Організації Об'єднаних Націй. Зазначено, що етичний аспект профілактики міжнародного тероризму охоплює врахування підвалин для вчинення терористичних актів, що закладені на рівні релігії, сімейного виховання з відповідним прищепленням дитині системи уявлень та цінностей, які так чи інакше виправдовують тероризм. Водночас етичний аспект передбачає визначення етично допустимих рамок втручання правоохоронних органів в особисте життя громадян. Наголошено, що профілактика міжнародного тероризму нерозривно пов'язана із здійсненням відповідного управлінського впливу, визначенням взаємозв'язку між прийнятими управлінськими рішеннями та загостренням проблеми тероризму, що розкриває сутність управлінського аспекту досліджуваної проблематики.

Ключові слова: профілактика міжнародного тероризму, міжнародне кримінальне право, етичні вимоги, правоохоронна діяльність, етика функціонування органів публічної влади, управлінський аспект.

Постановка проблеми. Актуальність питання профілактики міжнародного тероризму зростає з глобалізацією і швидким науково-технічним розвитком. Як нетрадиційна проблема безпеки тероризм стає все більш помітним і набув міжнародного значення. Шкода від тероризму є більш серйозною, ніж транснаціональна злочинність і торгівля наркотиками, які серйозно впливають на мир і стабільність у світі. Останніми роками міжнародна терористична діяльність ставить під загрозу безпеку. Водночас існування тероризму має джерело, на яке необхідно впливати в ході вжиття заходів для боротьби з тероризмом¹. Очевидно, що визначення цього джерела є надзвичайно складним процесом з огляду на економічні, релігійні, соціальні, політичні фактори, які зумовлюють вчинення смертоносних терористичних актів в усьому світі. Це питання має міждисциплінарний характер, перебуваючи на перетині адміністративно-правового, кримінально-правового, кримінологічного, юридичного деонтологічного знання тощо.

З огляду на це ефективна профілактика тероризму, безперечно, має бути всеосяжним питанням, заснованим на взаємодії різних органів публічної влади, а також інститутів громадянського суспільства та цілих держав та міжнародних організацій. Тому суспільство має контролювати, щоб держави та їхні компетентні органи проводили системну роботу з підвищення якості національної системи боротьби з тероризмом та відповідної профілактики, щоб держава могла ефективно захистити себе та своє довкілля від таких злочинних посягань².

Не випадково в останні роки багато терористичних сил, таких як внутрішні та зовнішні ворожнечі та релігійні фанатики, неодноразово спричиняли внутрішні та зовнішні терористичні події, які серйозно загрожували безпеці життя та майна людей та підривали стабільність суспільства. Таким чином, особливого значення набуває вдосконалення антитерористичного кризового менеджменту³.

Водночас питання профілактики міжнародного тероризму тісно пов'язано з морально-етичною складовою життєдіяльності суспільства, постмодерної свідомістю, характерною для сучасної людини, незалежно від країни її походження, загостренням протистояння між панівними релігіями та сучасною світобудовою, у якій все більшого значення набуває доступ до необмеженої інформації і контроль над нею. Накладає свій відбиток на дану проблему і переосмислення діяльності публічної адміністрації, на яку державою покладається реалізація регулюючого впливу в сфері освіти, культури, бізнесу, що неодмінно викликає невдоволення, а також певні організаційно-управлінські та світоглядні порожнини, які можуть

¹ Huang X., Bao H. Observation on International Terrorism Situation and Enlightenment on Anti-terrorism in China // 2nd International Conference on Economic, Business Management and Education Innovation. Singapore, 5–6 November 2014. P. 237/

² Melnyk P., Yukhno A., Martovytska O., Strok I. The Necessity in Combating Bioterrorism : An International Experience. *Justicia*. 2021. № 26 (40). P. 17. DOI: <https://doi.org/10.17081/just.26.40.5208>.

³ Liu Y. Terrorism Crisis Prevention and Emergency Preparedness: Problems and Countermeasures // 6th International Conference on Public Administration. Canberra, 22–24 October 2010. P. 305.

виступати сприятливим середовищем для тероризму як у національному, так і в міжнародному контексті.

Суттєвий вплив на розвиток сучасної наукової думки щодо профілактики міжнародного тероризму мали наукові пошуки таких вітчизняних вчених, як В. Ф. Антипенко, О. М. Бандурка, В. О. Глушков, В. С. Горбатюк, В. П. Ємельянов, В. В. Крутов, В. А. Ліпкан, А. С. Шаповалов. Водночас сутність окремих питань адміністративно-правового забезпечення функціонування багатьох державних і міжнародних механізмів, що лежать в основі профілактики міжнародного тероризму, досліджували В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк, К. Л. Бугайчук, В. М. Гаращук, І. Д. Казанчук, А. Т. Комзюк, І. М. Коропатнік, А. М. Куліш, О. М. Музичук, О. М. Рєзнік та інші вчені. Проте у світлі сучасних глобалізаційних процесів, загострення протистояння між християнською та мусульманською цивілізаціями дане питання все більше ускладнюється та масштабується.

Мета статті полягає в тому, щоб дослідити питання профілактики міжнародного тероризму в єдності управлінського та етичного аспектів. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: проаналізувати фундаментальні документи, які визначають загальні орієнтири щодо профілактики міжнародного тероризму; окреслити масштаби проблеми тероризму в сучасному світі; розглянути сутність етичного аспекту профілактики міжнародного тероризму з огляду на положення міжнародного кримінального права та етичні основи правоохоронної діяльності; дослідити зміст управлінського аспекту профілактики міжнародного тероризму.

Виклад основного матеріалу. Загальні орієнтири щодо профілактики міжнародного тероризму визначені у таких фундаментальних документах, як Конвенція Ради Європи про запобігання тероризму, згідно з якою «кожна Сторона вживає відповідних заходів, зокрема у сфері підготовки кадрів для правоохоронних та інших органів, а також у сферах освіти, культури, інформації, засобів масової інформації та розвитку обізнаності населення, з метою запобігання терористичним злочинам і їхнім негативним наслідкам з одночасним дотриманням зобов'язань стосовно прав людини, передбачених – у випадках, що відповідають цій Стороні – Європейською конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод (1950 р.), Міжнародним пактом про громадянські й політичні права (1966 р.) та інших зобов'язань відповідно до міжнародного права. Кожна Сторона вживає таких заходів, які можуть бути необхідними для поліпшення й розвитку співробітництва між національними органами з метою запобігання терористичним злочинам та їхнім негативним наслідкам, зокрема, шляхом: а) здійснення обміну інформацією; б) удосконалення фізичного захисту осіб й об'єктів; в) поліпшення навчання й планів координації дій на випадок надзвичайних

громадських ситуацій»¹.

Слід враховувати і положення Глобальної контртерористичної стратегії Організації Об'єднаних Націй, яка є «унікальним глобальним інструментом для нарощування національних, регіональних та міжнародних зусиль для боротьби з тероризмом. Через її ухвалення консенсусом у 2006 році всі держави-члени Організації Об'єднаних Націй уперше узгодили загальний стратегічний та оперативний підхід до боротьби з тероризмом. Глобальна контртерористична стратегія Організації Об'єднаних Націй, викладена в резолюції та Плані дій, що додається до неї (A/RES/60/288), складається з чотирьох компонентів, а саме: Усунення умов, які б поширенню тероризму. Заходи щодо запобігання тероризму та боротьби з ним. Заходи щодо зміцнення потенціалу держав щодо запобігання тероризму та боротьби з ним та зміцнення ролі системи Організації Об'єднаних Націй у цій галузі. Заходи щодо забезпечення загальної поваги до прав людини і верховенства права як фундаментальної основи для боротьби з тероризмом»².

Орієнтовані на ООН конвенції, регіональні домовленості та двосторонні договори можна назвати правовою основою в доктрині. Проте відсутність політичної волі та консенсусу зацікавлених сторін, а також відсутність єдиного визначення тероризму все ще створюють додаткові перешкоди для міжнародного співробітництва в цій сфері³.

Наявні проблеми підтверджуються і статистичними даними, які простежуються протягом останніх років. Так, «у 2022 році терористичні атаки стали більш смертоносними: у 2022 році за один напад загинуло в середньому 1,7 людини порівняно з 1,3 смертей за один напад у 2021 році. Це перше збільшення рівня смертності за п'ять років. Насильницькі конфлікти залишаються основною рушійною силою тероризму: у 2022 році понад 88 відсотків нападів і 98 відсотків смертей від тероризму сталися в конфліктних країнах. Усі десять країн, які найбільше постраждали від тероризму у 2022 році, також брали участь у збройному конфлікті. Напади в країнах, які перебувають у конфлікті, у сім разів смертельніші, ніж напади в мирних країнах»⁴.

На наше глибоке переконання, з огляду на окреслені масштаби проблеми в основі профілактики міжнародного тероризму лежать етичний та управлінський аспекти, урахування яких дозволяє здійснювати ефективний запобіжний вплив на рівні міжнародних організацій, окремих держав, національних правоохоронних органів, а також інших органів публічної влади, злагоджене функціонування яких є основою своєчасної

¹ Конвенція Ради Європи про запобігання тероризму : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 16 травня 2005 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_712#Text.

² United Nations Global Counter-Terrorism Strategy // United Nations Office of Counter-Terrorism. URL: <https://www.un.org/counterterrorism/un-global-counter-terrorism-strategy>.

³ Sheng H. Legal Aspects of the Prevention and Suppression of Maritime Terrorism in the Asia-Pacific Region. *Korean Journal of Defense Analysis*. 2012. № 24 (1). P. 107.

⁴ GTI: Глобальний індекс тероризму 2023 // FinAP: сайт. URL: <https://finap.com.ua/gti-globalnyj-indeks-teroryzmu-2023/>

профілактики міжнародного тероризму.

При цьому етичний аспект профілактики міжнародного тероризму охоплює врахування підвалин для вчинення терористичних актів, що закладені на рівні релігії, сімейного виховання з відповідним прищепленням дитині системи уявлень та цінностей, які так чи інакше виправдовують тероризм. Водночас етичний аспект передбачає визначення етично допустимих рамок втручання правоохоронних органів в особисте життя громадян.

Так, з етичної точки зору, хоча тероризм широко й повсюдно засуджується, те, що вважається конкретними випадками тероризму, часто викликає суперечки. Для одного «борець за свободу», для іншого – терорист¹. З точки зору міжнародного кримінального права, моральна (не)припустимість атак смертників може визначатися насамперед критерієм *jus in bello* (справедливості на війні) теорії справедливої війни, який є одним із домінуючих підходів у сфері етики війни. *Jus in bello* пропонує загальне правило (так званий «принцип розрізнення»), яке забороняє нападникам націлюватися на цивільних осіб і цивільні об'єкти. Водночас цей принцип також передбачає виняткове правило («принцип пропорційності засобів»), яке дозволяє завдати побічної шкоди цивільним особам і цивільним об'єктам, якщо атака спрямована виключно на комбатантів і військові об'єкти, і якщо будь-яка шкода цивільних осіб і цивільних об'єктів є ненавмисною і пропорційною військовим здобуткам, які приносить атака².

Важливим питанням у досліджуваному аспекті є також етичність рішень, що приймаються правоохоронними органами в ході профілактики тероризму. У цьому контексті варте уваги дослідження, що було замовлено Центром досліджень та документації (Wetenschappelijk Onderzoeken Documentatiecentrum, WODC) Міністерства безпеки та юстиції Нідерландів (Ministerie van Veiligheid en Justitie) від імені Національного координатора з питань боротьби з тероризмом та безпеки (Nationaal Coordinator Terrorismebestrijding en Veiligheid, NCTV). Дослідження містить перелік методів підтримки прийняття етичних рішень у боротьбі з тероризмом, спираючись на досвід інших державних секторів – охорони здоров'я, соціальної роботи, поліції та розвідки – та багатьох країн, насамперед Нідерландів та Великобританії. Дослідження визначає ключові характеристики етичного прийняття рішень у боротьбі з тероризмом; описує методи, які можуть допомогти спеціалістам із боротьби з тероризмом приймати рішення в таких ситуаціях. Нарешті, досліджується, як методи, що використовуються в інших секторах, можуть бути застосовані до прийняття етичних рішень у боротьбі з тероризмом³.

¹ McGregor J. Commentary on Nathanson's Terrorism and the Ethics of War. *Freedom, Religion, and Gender*. 2012. № 28. P. 161.

² Majima S. Moral (im)permissibility of terrorism and suicide attacks. *Analele Universitatii Bucuresti-Filosofie-Annals of the University of Bucharest-Philosophy*. 2017. № 66 (2). P. 165.

³ Reding A., Van Gorp A., Robertson K., Walczak A., Giacomantonio C., Hoorens S. Handling ethical problems in counterterrorism. An inventory of methods to support ethical decisionmaking : book. 2014. P. 3.

Окремі науковці наголошують на необхідності переосмислення етики функціонування органів публічної влади в контексті профілактики тероризму. Так, етика піклування розвинула важливе розуміння моральних цінностей, пов'язаних із сімейними, дружніми та особистими методами піклування, але етика піклування мало що може запропонувати у боротьбі з насильством. Злочинність, тероризм, війна та насильство над жінками в будь-якому контексті можуть перебувати поза межами етики піклування¹. Дане питання потребує врахування в етичних стандартах надання публічних послуг максимального акценту на питання загальної безпеки людства.

Водночас профілактика міжнародного тероризму нерозривно пов'язана із здійсненням відповідного управлінського впливу, визначенням взаємозв'язку між прийнятими управлінськими рішеннями та загостренням проблеми тероризму, що розкриває сутність управлінського аспекту досліджуваної проблематики.

Окремі науковці звертають увагу на те, що тероризм впливає на публічну службу та викликає різні побічні ефекти. Відсутність плідної взаємодії між публічними службовцями та громадянами є серйозним наслідком тероризму. Правоохоронні органи та служби безпеки стають головною сферою фінансування, що призводить до скорочення бюджету на інші державні служби. Відповідно, це негативно впливає на виробництво та надання окремих послуг і товарів, а також на здатність громадських організацій реалізовувати різні програми. Підзвітність у державному секторі стає проблематичною, оскільки бюрократична влада зростає асиметрично. Нарешті, багато висококваліфікованих публічних службовців вагаються працювати в регіонах, які переживають терористичні атаки, і це знижує якість публічних послуг і створює кадрові проблеми².

Водночас після терористичних нападів 11 вересня 2001 року на Сполучені Штати у відповідь на загрозу тероризму в багатьох державах світу були переглянуті підходи до організації діяльності правоохоронних органів щодо профілактики міжнародного тероризму. Як стверджує Е. Ернандес, джихадистський тероризм вплинув на глобальну політичну структуру. Це спричинило відповідь, яка обмежує права та свободи на основі загрози, яку створює це питання. На міжнародному рівні було прийнято більш каральний підхід до стандартів, що вимагає оновлення національного законодавства в ряді країн³.

Торкаючись сутності управлінського аспекту протидії фінансовому тероризму, І. В. Кирєєва та А. І. Денисов під останньою розуміють систему

URL: <https://publikationen.uni-tuebingen.de/xmlui/handle/10900/65097>.

¹ Held V. Can the Ethics of Care Handle Violence? *Ethics and Social Welfare*. 2010. № 4 (2). P. 115.

² Gultekin S., Guler A. Terrorism and Public Administration: An Evaluation of the Impacts of Terror Attacks on Public Service // NATO Advanced Research Workshop on Developing Prevention Strategies and Tactics in Countering Radicalization. Antalya, 07-09 December 2010. P. 197.

³ Hernandez E. Jihadism as a global phenomenon: analysis of international regulation and its involvement in the spanish criminal code. *Revista General De Derecho Penal*. 2020. № 33. URL: https://www.iustel.com/v2/revistas/detalle_revista.asp?id_noticia=422423&d=1.

правових, організаційних, фінансово-економічних і методологічних заходів, спрямованих на забезпечення стану захищеності фінансових інтересів держави як фінансової основи її життєдіяльності, попередження реальних та прогнозованих загроз¹.

Щодо профілактики міжнародного тероризму, то слід вести мову про систему злагоджених зусиль міжнародних організацій, держав, інститутів громадянського суспільства, що охоплюють виховну, правопросвітницьку, роз'яснювальну діяльність, а також систему інституційних, організаційно-управлінських, інженерно-технічних, цифрових заходів забезпечення безпечного перебування у місцях масового скупчення людей, аеропортах, торгово-розважальних закладах тощо, спрямовану на недопущення вчинення терористичних актів міжнародного характеру.

Слід зазначити, що в основі профілактики міжнародного тероризму в Україні лежить система суб'єктів протидії тероризму, тобто сукупність певних, законодавчо визначених суб'єктів, які взаємодіють з метою попередження, виявлення, припинення та мінімізації наслідків терористичної діяльності. При цьому в межах цієї системи, як переконані вітчизняні дослідники, Президент України, Верховна Рада України та Кабінет Міністрів України є ключовими суб'єктами протидії тероризму в Україні. Визначальними напрямками діяльності Президента України у сфері протидії тероризму є діяльність, спрямована на нормативно-правове забезпечення протидії тероризму в Україні, а також створення, ліквідація, реорганізація та управління відповідними суб'єктами боротьби з тероризмом².

Водночас, як стверджує М. Кастільо, профілактика тероризму вимагає від публічних службовців, які займаються забезпеченням безпеки держави, постійного вдосконалення своїх знань, умінь і навичок. Дослідник наголошує на необхідності співпраці між агентствами, секторами і навіть державами для боротьби з тероризмом ефективним і легітимним способом в очах громадськості. Однак суспільний контекст проблеми тероризму вимагає від тих, хто діє в ім'я національної безпеки, забезпечити відповідність своїх антитерористичних заходів вимогам Конституції. Дослідник наголошує на необхідності того, щоб ті, хто перебуває на публічній службі, мали вищий рівень конституційної компетенції, щоб протидіяти загрозі тероризму юридично прийнятним способом³.

Водночас задля успішної профілактики тероризму в діяльності та управлінських рішеннях публічної адміністрації мають бути враховані глобальні тенденції. Процеси глобалізації вимагають радикальних змін у

¹ Киреева І. В., Денисов А. І. Правові основи протидії фінансовому тероризму. *Право і безпека*. 2021. № 3 (82). С.144–151. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2021.3.16>.

² Sinkevych O., Yurovska V., Komissarova N., Tkachenko O., Leheza Ye. Subjects of public authority in matters of combating terrorism: legal regulation, administrative and criminal aspect. *Ius Humani-Revista De Derecho*. 2024. № 13 (1). P. 1–13.

³ Castillo M. Antiterrorism and the Separation of Powers: How Public Administration Theory Can Help Us Meet the New Security Challenge. *Journal of Homeland Security and Emergency Management*. 2014. № 11 (1). P. 61

політиці та реструктуризації державних організацій з наголосом на підвищення кваліфікації публічних службовців. Ринкова економіка або економіка знань вимагає міждержавного співробітництва між урядами, угод про вільну торгівлю між низкою сусідніх країн, гри за правилами, встановленими Світовою організацією торгівлі, захисту прав інтелектуальної власності та конкурентоспроможних підприємств. Електронний уряд є важливою умовою глобального управління та інтеграції у світову економіку. Глобальний тероризм, природні та людські катастрофи, епідемічні захворювання, економічні кризи, енергетичні та екологічні проблеми та етнічні конфлікти – усе це глобально взаємопов'язано¹.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти до висновку, що профілактика міжнародного тероризму потребує злагоджених зусиль всієї світової спільноти, а також вдосконалення нормативно-правових та організаційно-управлінських засад діяльності національних правоохоронних органів. Основою такого вдосконалення є визначення етично допустимих рамок втручання правоохоронних органів в особисте життя громадян, а також напрямів і форм впливу на свідомість людей і сімейне виховання, визначення чітких критеріїв етичності рішень, що приймаються правоохоронними органами в ході профілактики тероризму; дослідження взаємозв'язку між прийнятими управлінськими рішеннями та загостренням проблеми тероризму, а також особливостей реалізації системи інституційних, організаційно-управлінських, інженерно-технічних, цифрових заходів профілактики міжнародного тероризму.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кирєєва І. В., Денисов А. І. Правові основи протидії фінансовому тероризму. *Право і безпека*. 2021. № 3 (82). С.144–151. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2021.3.16>.
2. Конвенція Ради Європи про запобігання тероризму : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 16 травня 2005 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_712#Text.
3. Castillo M. Antiterrorism and the Separation of Powers: How Public Administration Theory Can Help Us Meet the New Security Challenge. *Journal of Homeland Security and Emergency Management*. 2014. № 11 (1). P. 61–71.
4. GTI: Глобальний індекс тероризму 2023 // FinAP: сайт. URL: <https://finap.com.ua/gti-globalnyj-indeks-teroryzmu-2023/>.
5. Gultekin S., Guler A. Terrorism and Public Administration: An Evaluation of the Impacts of Terror Attacks on Public Service // NATO Advanced Research Workshop on Developing Prevention Strategies and Tactics in Countering Radicalization. Antalya, 07-09 December 2010. P. 197–208.

¹ Pardhasaradhi Y. Towards Global Public Administration: Compulsions and Constraints // 10th International Conference on Public Administration. Chengdu, 24–26 October 2014. P. 663.

6. Held V. Can the Ethics of Care Handle Violence? *Ethics and Social Welfare*. 2010. № 4 (2). P. 115–129.
7. Hernandez E. Jihadism as a global phenomenon: analysis of international regulation and its involvement in the spanish criminal code. *Revista General De Derecho Penal*. 2020. № 33. URL: https://www.iustel.com/v2/revistas/detalle_revista.asp?id_noticia=422423&d=1
8. Huang X., Bao H. Observation on International Terrorism Situation and Enlightenment on Anti-terrorism in China // 2nd International Conference on Economic, Business Management and Education Innovation. Singapore, 5–6 November 2014. P. 237–240.
9. Liu Y. Terrorism Crisis Prevention and Emergency Preparedness: Problems and Countermeasures // 6th International Conference on Public Administration. Canberra, 22–24 October 2010. P. 305–309.
10. Majima S. Moral (im)permissibility of terrorism and suicide attacks. *Analele Universitatii Bucuresti-Filosofie-Annals of the University of Bucharest-Philosophy*. 2017. № 66 (2). P. 165–179.
11. McGregor J. Commentary on Nathanson's Terrorism and the Ethics of War. *Freedom, Religion, and Gender*. 2012. № 28. P. 161–166.
12. Melnyk P., Yukhno A., Martovytska O., Strok I. The Necessity in Combating Bioterrorism : An International Experience. *Justicia*. 2021. № 26 (40). P. 11–18. DOI: <https://doi.org/10.17081/just.26.40.5208>.
13. Pardhasaradhi Y. Towards Global Public Administration: Compulsions and Constraints // 10th International Conference on Public Administration. Chengdu, 24–26 October 2014. P. 663–668.
14. Reding A., Van Gorp A., Robertson K., Walczak A., Giacomantonio C., Hoorens S. Handling ethical problems in counterterrorism. An inventory of methods to support ethical decisionmaking : book. 2014. 68 p. URL: <https://publikationen.uni-tuebingen.de/xmlui/handle/10900/65097>.
15. Sheng H. Legal Aspects of the Prevention and Suppression of Maritime Terrorism in the Asia-Pacific Region. *Korean Journal of Defense Analysis*. 2012. № 24 (1). P. 107–122.
16. Sinkevych O., Yurovska V., Komissarova N., Tkachenko O., Leheza Ye. Subjects of public authority in matters of combating terrorism: legal regulation, administrative and criminal aspect. *Ius Humani-Revista De Derecho*. 2024. № 13 (1). P. 1–13.
17. United Nations Global Counter-Terrorism Strategy // United Nations Office of Counter-Terrorism. URL: <https://www.un.org/counterterrorism/un-global-counter-terrorism-strategy>.

Стаття надійшла до редакції 11.02.2025

Svitlana S. VASHCHENKO,

Doctor of Sciences in Law, Associate Professor

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy,

Ukraine)

Yana Ol. PONOMAROVA,

PhD in Law

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Oksana M. SITALO

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Daria M. KUSHNIR,

PhD in Law

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

ON THE ISSUE OF PREVENTING INTERNATIONAL TERRORISM: MANAGERIAL AND ETHICAL ASPECTS

The article states that the issue of preventing international terrorism is closely related to the moral and ethical component of society's life, the postmodern consciousness that has become dominant in the modern world. The article analyzes individual provisions of the Council of Europe Convention on the Prevention of Terrorism and the United Nations Global Counter-Terrorism Strategy. It is noted that the ethical aspect of preventing international terrorism includes considering the foundations for committing terrorist acts, which are laid at the level of religion, family upbringing with the appropriate instillation in the child of a system of ideas and values that somehow justify terrorism. At the same time, the ethical aspect involves determining the ethically permissible framework for interference by law enforcement agencies in the personal lives of citizens. It is emphasized that the prevention of international terrorism is inextricably linked with the exercise of appropriate managerial influence, the determination of the relationship between the adopted managerial decisions and the aggravation of the problem of terrorism, which reveals the essence of the managerial aspect of the studied issues.

Key words: *prevention of international terrorism, international criminal law, ethical requirements, law enforcement activities, ethics of the functioning of public authorities, managerial aspect.*

Денис Євгенійович ДЕНИЩУК,
кандидат юридичних наук
*(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)*

Олена В'ячеславівна ДЖАФАРОВА,
доктор юридичних наук, професор
*(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)*

Сергій Олександрович ШАТРАВА,
доктор юридичних наук, професор
*(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОНЯТТЯ «ТАЄМНИЦЯ»: СУТНІСТЬ, ОЗНАКИ ТА ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Зважаючи на велику кількість різноманітних дефініцій поняття «таємниця», яке міститься в національному законодавстві та науковій правничій літературі, в статті опрацьовано існуючі підходи до правового регулювання цього явища.

Із застосуванням загальнонаукових методів аналізу та синтезу

встановлено, що законодавчо визначені випадки обмеження доступу до «інформації» спрямовані на забезпечення суспільно корисної функції впорядкування відносин з метою запобігання шкоди від розголошення певних відомостей.

Констатовано відсутність єдиного нормативно-правового акта, який би встановлював перелік усіх різновидів «таємниць», а також наголошено на сутності причин, які ускладнюють проведення класифікації «таємниць».

Зроблено висновок про недоцільність кодифікації відповідних правових норм на сучасному етапі розвитку національного законодавства. Запропоновано застосування інкорпорації (з опорою на основні ознаки категорії «таємниця») як підходу, результати якого можна ефективно використовувати в процесах освіти, навчання та нормотворчості.

Ключові слова: законодавство, інформація, класифікація, обмеження доступу, секретність, таємниця, термінологія.

Постановка проблеми. Статті 34 Конституції України проголошує, що: «кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір»¹. Процитована норма демонструє задеклароване на найвищому законодавчому рівні поважне ставлення України до прав у інформаційній сфері.

Водночас із тим, обмеження доступу до відомостей, тобто охорона і захист певних «секретів» і «таємниць», ефективно забезпечують стабілізацію деяких суспільних відносин у тих випадках, коли неконтрольоване розповсюдження інформації може завдати лише шкоди. Насправді таких випадків можна нарахувати чимало.

Наприклад, С. Ємельянов зауважує, що; «в посібнику В. Сідака² наведено 12 видів таємниць, в монографії Б. Кормича³ згадано 17 видів таємниць, у дослідженні Г. Шлома⁴ нараховано 23 види таємниць»⁵. При цьому, згадані види «таємниць» стосуються найрізноманітніших сфер суспільних відносин та напрямків діяльності.

З цього приводу Т. Вислоцька вказує на те, що «проблема ускладнена тим, що на законодавчому рівні відсутнє легальне визначення окремих видів таємниці, зокрема: особистої, сімейної, таємниці голосування,

¹ Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР (із змінами). Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>.

² Організаційно-правові основи захисту інформації з обмеженим доступом: навчальний посібник / А. Б. Стоцький, О. І. Тимошенко, А. М. Гуз та ін.; за заг. ред. В. С. Сідака. К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2006. С. 100.

³ Кормич Б. А. Організаційно-правові засади політики інформаційної безпеки України: монографія. Одеса: Юрид. літ-ра, 2003. С. 124.

⁴ Шлома Г. О. Адміністративно-правове забезпечення службової таємниці в органах внутрішніх справ України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Дніпропетровськ, 2008. С. 15.

⁵ Ємельянов С. Л. Проблемні аспекти класифікації інформації з обмеженим доступом в Україні. Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»: зб. наук. пр. / редкол.: С. В. Ківалов (голов. ред.), В. М. Дрьомін (заст. голов. ред.), Ю. П. Аленін та ін. Одеса: Юрид. л-ра, 2012. Т. 12. С. 133.

професійної тощо»¹. Вчена відмічає, що за твердженням О. Олійника «чинним законодавством визначено близько двох десятків таємниць та декілька видів конфіденційної інформації»². С. Гордієнко взагалі нараховує одних тільки таємниць аж 36 різновидів³.

Окреслений стан справ підштовхує до того, аби розглядати «інформацію» як певний універсальний ресурс, володіння та розпорядження яким вимагає встановлення певних правил. Втім, для повноцінного застосування такого підходу вочевидь необхідно чітке розуміння сутності «інформації» як окремої категорії. Але наразі такого узагальненого обґрунтованого розуміння немає, ані на побутовому, ані на загальнонауковому рівнях.

Наприклад, такі популяризаторські джерела як іт-словник та Вільна енциклопедія стверджують, що: «з середини XX століття «інформація» стала загальнонауковим поняттям, але досі в науковій сфері воно залишається вкрай дискусійним. Слово «інформація» походить від латинського слова «informatio», яке складається з префіксу «in-» («в-, на-, при-») і дієслова «form» («надаю форму, створюю»). (Втім), загальноприйнятого визначення інформації не існує, і воно використовується головним чином на інтуїтивному рівні»⁴.

Свої уточнення щодо змісту категорії «інформація» пропонують й джерела фахової спрямованості, наприклад, Юридична енциклопедія Ю. Шемшученка. Остання пояснює слово «інформація» як документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються в суспільстві й державі, навколишньому природному середовищі⁵. В той же час, поза увагою наведеного визначення вочевидь залишається такий феномен як: нетотожність понять «зміст» та «значення» інформації. Останні, доречі, в залежності від умов можуть суттєво не співпадати між собою.

Проте, не дивлячись на відсутність поглибленої й ґрунтовної науково-теоретичної бази, залишається необхідність вирішувати реальні практичні питання. Зважаючи не це, чинне національне законодавство унормовує правове визначення терміну «інформація». Різні варіанти відповідного визначення закріплені в законах, кодексах, підзаконних нормативно-правових актах та міжнародних договорах. При цьому, формулювання, які в них використані, далеко не завжди співпадають між собою⁶. Крім того, в

¹ Вислоцька Т. Ю. Кримінально-правова охорона таємниці в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Львів, 2017. С. 31.

² Олійник О. В. Правові засади доступу до інформаційних ресурсів України: проблеми правового режиму інформації. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2011. № 2. С. 57.

³ Гордієнко С. Г. Конфіденційна інформація та «таємниці»: їх співвідношення. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 4. С. 233; Вислоцька Т. Ю. Кримінально-правова охорона таємниці в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Львів, 2017. С. 112.

⁴ ІТ словник укр. (Словник з інформатики), «Інформація». URL: <https://it.словник.укр/index.php/Інформація>; Вільна енциклопедія (Вікіпедія), «Інформація». URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Інформація>.

⁵ Юридична енциклопедія: в 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. К. : Вид-во «Укр. енциклопедія ім. М. П. Бажана», 1998-2004. / Т. 2: Д-Й. 1999. 741 с.

⁶ Верховна Рада України (Законодавство України), «Термін "Інформація"». URL:

національній нормативно-правовій базі міститься ще понад дві сотні термінів, в назву яких входить слово «інформація», як то: Публічна інформація; Масова інформація; Суттєва інформація; Онлайн-інформація; Офлайн-інформація; Базова інформація; Правова інформація тощо¹.

Обираючи з усього представленого різноманіття визначень, зупинимось на терміні, який закріплено спеціальним законом. Таким нормативно-правовим актом можна вважати Закон України 1992-го року «Про інформацію». В ньому зокрема стверджується, що «інформація» це; «будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді»².

Важливо підкреслити, що ідеться не про вже збережені відомості, а про ті, що потенційно можуть бути формалізовані (а це фактично будь-які дані). При цьому феномен виникнення «інформації», що передуює її зберіганню на носії, залишається наведеним визначенням поза увагою. Цілком зрозуміло, що за таких умов, з метою більш змістовного пояснення сутності категорії «інформація», варто додатково конкретизувати окремі її ознаки та характеристики.

Так, стаття 9 Закону України «Про інформацію» визначає основні види «інформаційної діяльності». Зокрема до них відносяться: «створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорона та захист інформації»³. Крім того, Закон України «Про інформацію» доволі докладно перелічує «види інформації», класифікуючи останні за її змістом.

Важливо, що не так давно (наприкінці 2021-го року) згадана класифікація була доповнена. А саме, Законом України № 1882-IX від 16.11.2021 року були внесені зміни до статі 10 та додано статтю 19-1, якими було введено та роз'яснено поняття «критична технологічна інформація»⁴. Таким чином, існуюча в законодавстві класифікація «видів інформації», вочевидь, невичерпна. Адже її зміст підлягає поступовому уточненню в залежності від сучасного стану розвитку суспільства та його нагальних потреб.

Резюмуючи викладене, можна констатувати, що: по-перше, інформація є невід'ємною складовою суспільних відносин; по-друге, упорядкування суспільних відносин в різних сферах діяльності потребує правового врегулювання обмеження доступу до інформації, тобто унормування правового статусу «секретних» та інших подібних до них відомостей; по-третє, сучасне законодавство недостатньо систематизоване та має низку прогалин в сфері упорядкування інформації з обмеженим доступом, в тому

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/term/11563>.

¹ Верховна Рада України (Офіційний вебпортал парламенту України, Законодавство України), «Пошук у назвах термінів (інформація)». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/term?find=1&text=інформація>.

² Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII (із змінами). Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 48, ст. 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#top>.

³ Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII (із змінами). Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 48, ст. 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#top>.

⁴ Про критичну інфраструктуру : Закон України від 16.11.2021 р. № 1882-IX (із змінами). Відомості Верховної Ради (ВВР), 2023, № 5, ст. 13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1882-20#n409>.

числі спричинене самою природою категорії «інформація».

Підкреслимо, що проблематика обмеження доступу до інформації цікавила багатьох науковців. Вагомий внесок у розбудову відповідних напрацювань належить, наприклад, таким вченим як: М. Бажанов, О. Безпалова, В. Богун, О. Ботвінкін, В. Брижко, Т. Васильченко, В. Гавловський, Ю. Гелич, В. Глуховець, С. Головань, О. Гоць, М. Григорчук, А. Гузь, А. Гук, О. Дворніков, О. Джафарова, О. Джус, Ю. Дрейс, А. Дудатьєв, В. Желіховський, М. Золотарьова, Р. Калюжний, С. Климчик, І. Копотун, О. Кузьмич, О. Кулініч, В. Кухар, А. Лисеюк, В. Ліпкан, Ю. Максименко, А. Марущак, С. Меркулова, М. Микитюк, М. Мирошніченко, Ю. Мірошник, Є. Нікулін, І. Оверченко, О. Пальчиковська, К. Папеева, С. Паршин, І. Романенко, М. Рудик, О. Самойлова, Г. Світлична, Л. Стрельбицька, Т. Субіна, М. Хавронюк, О. Чувпило, О. Шамсутдінов, М. Швець, А. Шевченко, С. Щадрін та багатьом іншим.

Разом із тим, зважаючи на кількість різноманітних «таємниць» та відсутність єдиного законодавчого акту, який би встановлював перелік усіх їх різновидів, проблема правового врегулювання доступу до «інформації» далека від свого вирішення і потребує додаткового наукового опрацювання.

Тож, *мета* цієї статті спрямована на визначення основних проблем щодо правового регулювання явища, яке представляють з себе «таємниці». *Предмет* вивчення становлять суспільні відносини, які складаються під час забезпечення правового врегулювання «таємниць».

Виклад основного матеріалу. Ще раз звернемо увагу на те, що вивчення національної правової бази виявляє близько півтора десятків врегульованих законодавством термінів, якими позначено різні види «таємниць». Наприклад: Адвокатська таємниця; Нотаріальна таємниця; Лікарська таємниця; Таємниця страхування; Таємниця фінансового моніторингу; Таємниця фінансової послуги; Комерційна таємниця; Комерційна таємниця підприємства; Службова таємниця тощо¹.

Як бачимо, серед наведених видів «таємниць» зустрічаються такі, що дуже схожі за своїми найменуваннями один до одного (наприклад, «Комерційна таємниця» та «Комерційна таємниця підприємства»). А інші майже збігаються за своєю назвою з існуючими відокремленими різновидами «інформації», яка має обмеження доступу, але не є секретною (наприклад, «Службова таємниця» та «Службова інформація»). Така особливість ніяк не полегшує, а навпаки ще більше заплує існуючу систему класифікації. Тож, для розв'язання цієї проблеми варто з'ясувати сутність поняття «таємниця».

Наразі найбільш узагальнене тлумачення слова «таємниця» пропонує Словник української мови (СУМ). Згідно його відомостей: «таємниця – це те, що приховується від інших, відоме не всім; секрет. Те, що не підлягає розголошенню»².

¹ Верховна Рада України (Офіційний вебпортал парламенту України, Законодавство України), «Пошук у назвах термінів (таємниця)». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/?find=1&text=таємниця>.

² Словник української мови (СУМ) : в 11 т. / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні ;

Доволі цікаво, що зміст поняття «таємниця» пояснюється через слово «секрет». При цьому, наприклад, Великий тлумачний словник сучасної української мови надає слову «секрет»¹ майже таке саме визначення, як і наведене нами вище. В той же час, Словник іншомовних слів О. Мельничука пов'язує слово «секрет» із французьким «secret», що походить від латинського «secretum» – «таємниця»².

Отже, не дивлячись на існування різного ставлення науковців до співвідношення понять «таємниця» та «секрет», ми схилиємось до вживання цих категорій як синонімічних. Обидва поняття чітко вказують на запобігання розголошенню певних відомостей або неможливість їх пізнання, викликане якимись іншими умовами.

Втім, означений підхід змушує замислитись над питанням: а чи є «таємниця» виключно «інформацією», чи можливо насправді це слово вказує на комплекс заходів або певних правових режимів, спрямованих на забезпечення збереження в секреті окремих даних?

Зазначимо, що подібні припущення вже висловлювались науковцями раніше, наприклад, О. Кулініч³ та іншими. Наразі вже можна вважати встановленим, що «таємниця» та «секретність», як правові явища, завжди вказують на підтримування певного порядку обмеження доступу до «інформації».

Проаналізувавши велику кількість науково-теоретичних визначень поняття «таємниця», Т. Вислоцька пропонує таке власне формулювання: «це обмежена законодавством інформація, доступ до якої належить певному колу осіб, що стала відома в силу професійної, службової або іншої діяльності, посягання на яку спричиняє негативні суспільно небезпечні наслідки у вигляді шкоди»⁴.

Оскільки в наведеному визначенні в цілому враховується більшість виявлених раніше характеристик «таємниць», ми вважаємо його достатньо коректним, але непозбавленим недоліків. Наприклад, виходячи із представленого формулювання, все ще доволі складно диференціювати «таємницю» від інших видів «інформації» з обмеженим доступом, а саме: від конфіденційної та службової. Формальною ознакою такого розмежування, на наш погляд, може виступити застосований для обмеження доступу «правовий режим таємниці».

Категорія «правовий режим таємниці» наразі непоширена в науковій літературі. Втім сам феномен «правових режимів» неодноразово досліджувався. Свою характеристику цьому явищу надають, наприклад,

редкол.: І. К. Білодід (голова) та ін. Київ : Наук. думка, 1970-1980. Т. 10 : Т-Ф / ред. тому: А. А. Бурячок, Г. М. Гнатюк. 1979. 658 с.

¹ Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. К.; Ірпін: ВТФ «Перун», 2005. С. 1303.

² Словник іншомовних слів / За ред. академіка О. С. Мельничука ; УРЕ АН УРСР. Київ, 1974. С. 691.

³ Кулініч О. О. Інформація з обмеженим доступом як об'єкт цивільних прав : дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2006. С. 76.

⁴ Вислоцька Т. Ю. Кримінально-правова охорона таємниці в Україні : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Львів, 2017. С. 170.

А. Славко¹, Н. Коваленко та ціла низка інших вчених. В свою чергу, Н. Коваленко доречно пропонує розглядати будь-який правовий режим як: «нормативно закріплений винятковий порядок державного регулювання особливих суспільних відносин, який об'єктивується через структуровану сукупність різноманітних регулятивно-правових методів, комплекс котрих визначено специфікою відносин, що регулюються»².

Найчастіше в фаховій літературі можна зустріти згадування про «правовий режим державної таємниці». В законодавстві він позначений як «режим секретності», тобто; «встановлений згідно з вимогами ... Закону («Про державну таємницю») та інших виданих відповідно до нього нормативно-правових актів єдиний порядок забезпечення охорони державної таємниці»³.

Зважаючи на наведений приклад, можна стверджувати, що включення до статті 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації» вказування на «правовий режим таємниці» дозволило б: по-перше, чітко диференціювати будь-який вид «таємниці» від інших видів «інформації з обмеженим доступом» (подібна пропозиція щодо застосування поняття «правовий режим» вже здійснювалась, наприклад, Л. Топаловою⁴); по-друге, обґрунтувало підстави вважати «таємницею» в правовому значенні лише ту «інформацію», захист якої будується з опорою на положення національного законодавства, а всі інші дані, навіть якщо вони свідомо та цілеспрямовано не розголошуються, розглядати як «псевдотаємниці»; по-третє, дозволило б вибудувати більш чітку систему класифікації «таємної інформації».

До речі, спроби побудови класифікації «таємниць» неодноразово здійснювались науковцями⁵ і подекуди призводили до абсолютно різних висновків та дискусій щодо розгляду співвідношення окремих видів «таємної інформації». Отже, на сьогоднішній час класифікація, нажаль, є не найкращім підходом для упорядкування існуючого розмаїття «таємниць», оскільки надійний критерій для цієї операції ще не сформований в законодавстві. Таким чином, більш перспективним наразі видається зосередитись на виявленні типових ознак «таємної інформації» і вже на їх основі характеризувати та порівнювати різні види «таємниць» між собою.

Зважаючи на викладене, в межах монографічного дослідженні «Адміністративно-правова охорона державної таємниці в Державній кримінально-виконавчій службі України» було вперше зроблено спробу визначити основні групи ознак, які мають характеризувати правову

¹ Славко А. С. Типологія адміністративно-правових режимів : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2019. 265 с.

² Коваленко Н. До питання про визначення поняття та ознак правового режиму. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 12/2019. С. 257.

³ Про державну таємницю : Закон України від 21.01.1994 р. № 3855-XII (із змінами). Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 16, ст. 93. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#top>.

⁴ Топалова Л. Д. Правовий режим комерційної таємниці : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. Донецьк, 2006. 25 с.

⁵ Ліпкан В. А. Адміністративно-правовий режим інформації з обмеженим доступом в Україні : монографія / В. А. Ліпкан, В. Ю. Баскаков ; за заг. ред. В. А. Ліпкана. К. : ФОРМ «О.С. Ліпкан», 2013. 344 с.; Семенюк О. Г. Класифікація таємної інформації. *Інформація і право*. 2016. № 1 (16). С. 44–51.

категорію «таємниця». Зокрема до них віднесено такі складові: «1) назва виду «таємної інформації»; 2) мета виокремлення виду «таємниці»; 3) сфера діяльності, в якій створюється «таємна інформація»; 4) характеристика загроз, які становить розголошення «таємної інформації»; 5) правові засади унормування виду «таємниці»; 6) особливості захисту «таємної інформації» та правового режиму її охорони»¹. Ідентифіковані ознаки запропоновано використовувати як схему для аналізу співвідношення різних видів «таємниць», а також для оцінювання якості їх нормативно-правового врегулювання.

Висновки. Узагальнення опрацьованих відомостей щодо стану нормативно-правового врегулювання поняття «таємниця» дозволяє дійти таких висновків. 1. Законодавчо визначені випадки обмеження доступу до «інформації» спрямовані на забезпечення суспільно корисної функції впорядкування відносин з метою запобігання шкоди від розголошення певних відомостей; 2. Причинами недосконалості нормативно-правового унормування явища, яке представляє з себе «таємниця», є: складна й недостатньо вивчена природа категорії «інформація»; різноманітність суспільних відносин, які потребують обмеження доступу до «інформації»; застосування поняття «таємниця» в різних галузях права; постійний розвиток категорій «інформація» та «таємниця»; подвійна природа поняття «таємниця», яке характеризується не лише наявністю певних відомостей, а й застосуванням різноманітних режимів їх охорони та захисту; 3. Ускладнення класифікації «таємниць», обумовлені відсутністю закріплення в законодавстві відповідних універсальних критеріїв, що на даному етапі розвитку національного законодавства робить недоцільним кодифікування нормативно-правових положень, якими регулюються різні видів «таємниць»; 4. Перспективним науковим підходом, який може бути використаний, в освітньо-навчальному процесі, а також як основа для подальшої нормотворчості є інкорпорація, яка може бути здійснена з опорою на основні визначені ознаки категорії «таємниця».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
2. Верховна Рада України (Законодавство України), «Термін "Інформація"». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/term/11563>.
3. Верховна Рада України (Офіційний вебпортал парламенту України, Законодавство України), «Пошук у назвах термінів (інформація)». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/term?find=1&text=інформація>.

¹ Денищук Д. Є. Адміністративно-правова охорона державної таємниці в Державній кримінально-виконавчій службі України : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Кропивницький, 2024. С. 100.

4. Верховна Рада України (Офіційний вебпортал парламенту України, Законодавство України), «Пошук у назвах термінів (таємниця)». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/?find=1&text=таємниця>.
5. Вислоцька Т. Ю. Кримінально-правова охорона таємниці в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Львів, 2017. 275 с.
6. Вільна енциклопедія (Вікіпедія), «Інформація». URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Інформація>.
7. Гордієнко С. Г. Конфіденційна інформація та «таємниці»: їх співвідношення. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 4. С. 233–238.
8. Денищук Д. Є. Адміністративно-правова охорона державної таємниці в Державній кримінально-виконавчій службі України : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Кропивницький, 2024. 283 с.
9. Ємельянов С. Л. Проблемні аспекти класифікації інформації з обмеженим доступом в Україні. Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»: зб. наук. пр. / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.), В.М. Дрьомін (заст. голов. ред.), Ю.П. Алєнін та ін. Одеса : Юрид. л-ра, 2012. Т. 12. С. 130-140.
10. ІТ словник укр. (Словник з інформатики), «Інформація». URL: <https://it.slovnuk.ukr/index.php/Інформація>.
11. Коваленко Н. До питання про визначення поняття та ознак правового режиму. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 12. С. 254–258. DOI: <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2019.12.47>.
12. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР (із змінами). *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>.
13. Кормич Б. А. Організаційно-правові засади політики інформаційної безпеки України : монографія. Одеса : Юрид. літ-ра, 2003. 472 с.
14. Кулініч О. О. Інформація з обмеженим доступом як об'єкт цивільних прав : дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2006. 202 с.
15. Ліпкан В. А. Адміністративно-правовий режим інформації з обмеженим доступом в Україні : монографія / В. А. Ліпкан, В. Ю. Баскаков ; за заг. ред. В. А. Ліпкана. К. : ФОП «О.С. Ліпкан», 2013. 344 с.
16. Олійник О. В. Правові засади доступу до інформаційних ресурсів України: проблеми правового режиму інформації. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2011. № 2. С. 54–60.
17. Організаційно-правові основи захисту інформації з обмеженим доступом: навчальний посібник / А. Б. Стоцький, О. І. Тимошенко, А. М. Гуз та ін. ; за заг. ред. В. С. Сідака. К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2006. 232 с.
18. Про державну таємницю: Закон України від 21.01.1994 р. № 3855-ІІ (із змінами). *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1994. № 16. Ст. 93. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#top/>

19. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII (із змінами). *Відомості Верховної Ради України* (ВВР). 1992. № 48. Ст. 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#top>.
20. Про критичну інфраструктуру : Закон України від 16.11.2021 р. № 1882-IX (із змінами). *Відомості Верховної Ради* (ВВР). 2023. № 5. Ст. 13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1882-20#n409>.
21. Семенюк О. Г. Класифікація таємної інформації. *Інформація і право*. 2016. № 1(16). С. 44–51.
22. Славко А. С. Типологія адміністративно-правових режимів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2019. 265 с.
23. Словник іншомовних слів / За ред. академіка О. С. Мельничука ; УРЕ АН УРСР. Київ, 1974. 864 с.
24. Словник української мови (СУМ) : в 11 т. / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні ; редкол.: І. К. Білодід (голова) та ін. Київ : Наук. думка, 1970-1980. Т. 10 : Т-Ф / ред. тому: А. А. Бурячок, Г. М. Гнатюк. 1979. 658 с.
25. Топалова Л. Д. Правовий режим комерційної таємниці : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04. Донецьк, 2006. 25 с.
26. Шлома Г. О. Адміністративно-правове забезпечення службової таємниці в органах внутрішніх справ України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Дніпропетровськ, 2008. 23 с.
27. Юридична енциклопедія: в 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. К. : Вид-во «Укр. енциклопедія ім. М. П. Бажана», 1998-2004. / Т. 2: Д-Й. 1999. 741 с.

Стаття надійшла до редакції 08.04.2025

Denys Ye. DENISCHUK,

PhD in Law

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Olena V. DZHAFAROVA,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Serhii Ol. SHATRAVA,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

REGULATORY AND LEGAL REGULATION OF THE CONCEPT OF «SECRET»: ESSENCE, FEATURES AND PROBLEMATIC ASPECTS

The article is devoted to the problem of various definitions of the concept of «secret» contained in national legislation and scientific legal literature, the article examines existing approaches to the legal regulation of this phenomenon. Using

general scientific methods of analysis and synthesis, it is established that the legislatively defined cases of restriction of access to «information» are aimed at ensuring the socially useful function of regulating relations in order to prevent harm from the disclosure of certain information.

The absence of a single regulatory legal act that would establish a list of all varieties of «secrets» is noted, and the essence of the reasons that complicate the classification of «secrets» is also emphasized.

The conclusion is made about the inexpediency of codifying the relevant legal norms at the current stage of development of national legislation. The use of incorporation (based on the main features of the «secret» category) as an approach, the results of which can be effectively used in the processes of education, training and rulemaking, is proposed.

Key words: *legislation, information, classification, access restrictions, secrecy, mystery, terminology.*

Руслан Володимирович ЗЕЛЕНІН
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ УКРАЇНИ: ВИКЛИКИ, ПРІОРИТЕТИ, МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ

Актуальність теми формування правової політики у сфері безпеки та оборони України зумовлена складністю безпекового середовища, в якому функціонує держава, насамперед у зв'язку зі збройною агресією проти України, активізацією гібридних загроз, необхідністю адаптації національного законодавства до стандартів НАТО та правової системи Європейського Союзу. У статті досліджено теоретико-методологічні основи правової політики як цілісної стратегії держави, спрямованої на забезпечення національної безпеки через розвинену систему правових норм, інституцій та управлінських механізмів. Автор обґрунтовує, що правова політика у цій сфері має відповідати принципам системності, легітимності, відповідальності та правової визначеності, а також повинна бути здатною до адаптації в умовах динамічних змін внутрішніх і зовнішніх загроз. Виокремлено ключові виклики для правотворчої та правозастосовної діяльності, зокрема нормативну фрагментарність, проблеми забезпечення балансу між безпековими потребами та правами людини, загрози надмірної мілітаризації правового простору. Увагу зосереджено на стратегічних пріоритетах правової політики, серед яких визначальними є посилення парламентського контролю, ефективне функціонування інститутів цивільного нагляду, створення єдиної нормативної платформи безпекового сектору та цифрова трансформація управлінських рішень. Розкрито механізми реалізації цієї політики на рівні законодавчого, інституційного та управлінського забезпечення з урахуванням практичних аспектів функціонування сектору безпеки в умовах воєнного стану. Наголошено на потребі розроблення довгострокової моделі правової політики, зорієнтованої на захист демократичних цінностей, забезпечення конституційного ладу та гарантування стабільності державного

управління у сфері безпеки і оборони.

Ключові слова: *правова політика, безпека держави, сектор оборони, стратегічне планування, законодавчі ініціативи, цивільний контроль, парламентський нагляд, воєнний стан.*

Постановка проблеми. Формування правової політики у сфері безпеки та оборони України постає однією з найбільш актуальних проблем сучасного етапу державного розвитку, оскільки ефективне функціонування безпекового сектору безпосередньо залежить від якості, узгодженості та цілісності правових рішень, які приймаються на стратегічному, нормативному та інституційному рівнях. У контексті збройної агресії, системних загроз державному суверенітету, територіальній цілісності та конституційному ладу, перед правовою системою постають принципово нові виклики, які потребують глибокого наукового осмислення та концептуального переосмислення традиційних підходів до розуміння сутності й функцій правової політики. Складність проблеми полягає у тому, що чинна нормативно-правова база у сфері безпеки та оборони нерідко є фрагментарною, недостатньо адаптованою до умов воєнного стану, а також не завжди відповідає сучасним викликам, які супроводжуються високим рівнем нестабільності, асиметричності та динаміки загроз. Потребує оновлення сама модель правової політики, яка має виходити не лише з міркувань обороноздатності, але й із пріоритету прав людини, демократичного цивільного контролю, ефективного парламентського нагляду та інтеграції в міжнародні системи колективної безпеки. Особливе значення у цьому контексті набуває проблема відсутності сталої координації між органами законодавчої, виконавчої та судової влади у сфері правового забезпечення оборонних рішень, що ускладнює реалізацію єдиної стратегії державної безпекової політики. Окрім того, правова політика часто формується реактивно, під тиском обставин, без належного врахування довгострокових цілей та загальнонаціональних інтересів, що призводить до накопичення суперечностей у законодавстві, практиці правозастосування та діяльності відповідних інституцій. Відсутність чітких стандартів правотворення у сфері безпеки, розбалансованість між військовими потребами та верховенством права, зростання ризиків правового нігілізму з боку окремих державних органів в умовах надзвичайних повноважень створюють загрозу руйнування правової єдності державної політики. Також недостатньо опрацьованим залишається механізм інтеграції безпекової правової політики України з євроатлантичною системою безпеки, що потребує адаптації не лише стандартів і процедур, а й загальних принципів функціонування правового простору, орієнтованого на повагу до прав людини, прозорість і демократичну легітимність. Тому проблема формування дієвої, прогнозованої, відповідальної правової політики у сфері безпеки та оборони є не лише питанням ефективного функціонування правової системи, а й засадничою умовою виживання, стабільності та розвитку Української держави в умовах затяжної війни і майбутнього

відновлення..

Аналіз сучасних публікацій вітчизняних науковців свідчить про посилення інтересу до проблематики формування правової політики у сфері безпеки та оборони в умовах системної трансформації політико-правової реальності та загроз національній безпеці. Питання стратегічного планування, законодавчого супроводу та інституційної спроможності держави в цій сфері знаходять відображення в аналітичних дослідженнях, монографіях та публікаціях у провідних правничих виданнях. С. П. Погребняк обґрунтовує необхідність системного бачення правової політики як узгодженої діяльності держави, що має ґрунтуватися на стабільності нормативно-правового простору, передбачуваності державних рішень та їх відповідності національним інтересам у сфері оборони. Автор наполягає на пріоритетності стратегічного підходу до правового регулювання, зокрема в частині координації функцій органів державної влади, залучених до реалізації безпекової політики. В. М. Шаповал акцентує увагу на конституційних основах правової політики в умовах воєнного стану, розглядаючи небезпеки зміщення акцентів з верховенства права на доцільність, що може призвести до правового релятивізму. Він підкреслює, що навіть в умовах надзвичайних ситуацій держава не може відходити від принципів правової держави, оскільки саме вони є опорою стабільного функціонування демократичного устрою. О. В. Костенко аналізує концептуальні засади сектору безпеки з позиції пріоритету прав людини. Він стверджує, що правова політика у цій сфері повинна інтегрувати стандарти міжнародного гуманітарного права, забезпечуючи правовий баланс між інтересами держави та особи, навіть у період збройного конфлікту. Особливу увагу автор приділяє питанню відповідальності за порушення норм у сфері безпеки та потребі створення ефективного механізму юридичного контролю.

В. І. Тимошук у низці публікацій досліджує управлінсько-правові аспекти реалізації політики безпеки, зокрема механізми координації між органами виконавчої влади. Він підкреслює необхідність оптимізації структури сектору безпеки, зменшення надмірної зарегульованості, а також впровадження системи оцінки ефективності державного управління в оборонній сфері. Автор пропонує підвищити роль процедур правового моніторингу як інструменту забезпечення адаптивності державної політики до динамічних викликів. А. П. Куліш у своїх працях вказує на нагальну потребу кодифікації законодавства у сфері безпеки. Він аргументує, що надмірна фрагментарність нормативно-правових актів знижує здатність держави до формування послідовної та ефективної політики, особливо у ситуаціях кризового управління. Автор також наполягає на оновленні правового статусу добровольчих формувань, територіальної оборони та підрозділів цивільного захисту.

А. Ф. Ткачук пропонує розглядати правову політику як невід'ємну частину публічної політики безпеки, що передбачає участь громадянського суспільства, місцевих громад і недержавних суб'єктів. У своїх дослідженнях

він наголошує на важливості впровадження принципу відкритості та прозорості в процесі правотворення, зокрема в частині публічного обговорення законопроектів, що стосуються безпеки. О. Р. Кириченко досліджує проблеми правового забезпечення кібербезпеки в умовах гібридної війни, вказуючи на критичну нестачу уніфікованих стандартів кіберзахисту на рівні нормативно-правових актів. Він підкреслює потребу створення національної системи правового регулювання кіберпростору, яка відповідала б не лише внутрішнім загрозам, а й стандартам Європейського Союзу та НАТО. М. О. Кальмук приділяє увагу питанням відповідальності посадових осіб у сфері реалізації правової політики оборони. У своїх публікаціях він аналізує наявну систему дисциплінарної, адміністративної та кримінальної відповідальності, вказуючи на її недосконалість, а також відсутність чітких критеріїв притягнення до відповідальності за ухвалення помилкових або неефективних управлінських рішень.

Водночас деякі автори, як-от Р. С. Мельник та С. Г. Серьогіна, порушують питання формування національної правової доктрини у сфері безпеки. Вони аргументують, що без чіткої системної концепції, яка б поєднувала правову науку, практику, національні традиції та міжнародний досвід, політика у сфері безпеки приречена залишатися хаотичною та реактивною. Автори пропонують створити доктрину правової політики безпеки України як базовий орієнтир для нормотворчої та правозастосовної діяльності.

Загалом, спектр публікацій охоплює як фундаментальні теоретичні розвідки, так і прикладні дослідження, що спрямовані на вдосконалення правового механізму управління безпековою сферою. Попри наявні напрацювання, слід констатувати, що бракує інтегративних праць, які б системно охоплювали виклики, пріоритети та механізми реалізації правової політики в єдиній рамці стратегічного правового аналізу. Це актуалізує подальшу наукову розробку означеної теми, зокрема з урахуванням трансформаційних процесів у глобальній системі безпеки та необхідності.

Метою цієї статті є комплексне дослідження теоретичних засад, прикладних орієнтирів і нормативно-інституційних механізмів формування правової політики України у сфері безпеки та оборони в умовах затяжного збройного конфлікту, ескалації гібридних загроз та необхідності синхронізації внутрішньої системи правового регулювання з євроатлантичними стандартами. У межах поставленої мети особливу увагу зосереджено на виявленні стратегічних викликів, що перешкоджають формуванню послідовної, узгодженої та правово обґрунтованої політики у безпеково-оборонній сфері, включаючи розбалансованість нормативної бази, відсутність єдиної доктрини правового забезпечення національної безпеки, слабкість інститутів цивільного і парламентського контролю, а також надмірну залежність правотворчих процесів від політичної кон'юнктури. Метою є також окреслення пріоритетів формування такої моделі правової політики, яка відповідала б принципам верховенства права, стабільності, підзвітності, стратегічної передбачуваності та дотримання

прав людини навіть в умовах надзвичайного правового режиму.

Виклад основного матеріалу. Сфера національної безпеки та оборони України зазнає трансформаційних змін, зумовлених комплексом зовнішніх та внутрішніх чинників, серед яких ключовими залишаються збройна агресія проти України, гібридні загрози, а також потреба у гармонізації правової системи із євроатлантичними стандартами. У таких умовах формування ефективної правової політики в секторі безпеки та оборони постає не лише як державна функція, а й як інструмент адаптації правової системи до реалій воєнного стану та перспектив післявоєнного відновлення. У центрі наукової дискусії перебуває питання системності правової політики, її стратегічних пріоритетів, нормативно-організаційних механізмів та взаємозв'язку з конституційно закріпленими принципами національної безпеки.

Правова політика у сфері безпеки та оборони України виступає як інтегральний елемент загальнодержавної правової політики, формуючи засади нормативного упорядкування діяльності державних інституцій, спрямованої на запобігання, локалізацію та нейтралізацію загроз, що ставлять під сумнів цілісність, стабільність і саму суб'єктність держави. У правовій доктрині вона розглядається не лише як сукупність конкретних нормативних актів, що регламентують окремі напрями функціонування оборонного сектора, а як цілісна система стратегічних, змістовних і функціональних рішень, скерованих на забезпечення сталого і безпечного існування правової, демократичної держави¹. Ця політика охоплює всі рівні правового регулювання, починаючи від конституційних норм і завершуючи локальними нормативними приписами органів виконавчої влади, формуючи в такий спосіб складну та взаємозалежну архітектуру правового простору безпеки.

У науково-теоретичному вимірі правова політика в зазначеній сфері базується на низці фундаментальних категорій теорії держави і права, які визначають її зміст, спрямованість та механізми реалізації. Центральне місце займає концепт державного суверенітету, що в умовах зовнішньої агресії набуває не лише політичного, а й правового змісту, позаяк здатність держави забезпечити свою безпеку постає як обов'язкова умова реалізації суверенних функцій, включно із законодавчою, виконавчою та судовою владою. Поряд із цим, визначальним є урахування категорії національних інтересів, яка слугує орієнтиром у формулюванні цілей та пріоритетів правової політики в оборонному секторі, виступаючи критерієм оцінки її ефективності та легітимності. Значного значення у формуванні правової політики набуває методологія її дослідження. Методологічні основи включають системний, функціональний, інституційний, порівняльно-правовий та ціннісний підходи, які дозволяють комплексно осмислити як внутрішню структуру політики, так і її зовнішні зв'язки із суміжними

¹ Білий О. В. Засади державної політики у сфері безпеки: теоретичний аналіз. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2019. № 4 (113). С. 93.

сферами державної діяльності. Системний підхід дає змогу усвідомити правову політику як узгоджену взаємодію політичних рішень, правових норм, процедур, суб'єктів та механізмів, спрямовану на забезпечення сталого функціонування безпекового сектору в умовах як звичайного, так і надзвичайного правового режиму. Функціональний підхід дозволяє дослідити, яким чином правові норми трансформуються в інструменти впливу на суспільні відносини у сфері оборони, а також якою мірою вони виконують функції забезпечення, попередження, відновлення та контролю. Інституційний підхід акцентує увагу на аналізі ролі та повноважень основних суб'єктів, які формують і реалізують правову політику у сфері безпеки. До таких суб'єктів належать Верховна Рада України, яка здійснює законодавче забезпечення функціонування сектору безпеки, Президент України як гарант національної безпеки, Кабінет Міністрів та інші органи виконавчої влади, які розробляють нормативно-правові акти і забезпечують їх імплементацію в практику управління. Особливе значення набувають органи секторального спрямування, такі як Міністерство оборони, Генеральний штаб, Служба безпеки України, Державна прикордонна служба, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації, функціонування яких повинно мати чітке нормативне підґрунтя і бути впорядковане відповідно до принципів правової держави¹.

Сутнісно правова політика у сфері безпеки не може бути зведена до сукупності оперативних рішень, що приймаються у відповідь на поточні загрози. Вона має стратегічний вимір і полягає у створенні правових умов, за яких сектор безпеки функціонує на основі демократичної легітимності, публічності, правової визначеності та ефективного контролю. Це вимагає не лише наявності якісного законодавчого регулювання, а й формування правової культури всередині органів безпеки, яка виключає свавілля, зловживання владою та порушення прав людини, навіть за умов надзвичайної загрози. У цьому аспекті важливим є зростаючий акцент на антропоцентричній орієнтації правової політики, що передбачає визнання особи, її гідності, свобод і недоторканності як осередку легітимності будь-якої безпекової дії. Вагоме значення у сучасному науковому розумінні мають положення міжнародного права, зокрема права колективної безпеки, які все частіше інтегруються у внутрішню правову систему через зобов'язання України у межах співпраці з НАТО, участі в програмах Європейського Союзу та у зв'язку з імплементацією міжнародного гуманітарного права. Це накладає на державу обов'язок гармонізувати національне законодавство відповідно до міжнародно-правових стандартів, одночасно зберігаючи національний суверенітет як цінність, що лежить в основі формування власної безпекової доктрини.

Таким чином, теоретико-методологічні основи правової політики у сфері безпеки та оборони охоплюють широкий спектр наукових категорій,

¹ Правове регулювання національної безпеки : навчальний посібник / О. Г. Боднарчук, О. І. Боднарчук, М. В. Глух, А. В. Гарбінська-Руденко ; Державний податковий університет. Ірпінь : Державний податковий університет, 2024. С. 120.

концептуальних підходів і нормативних орієнтирів, що дозволяють не лише описати чинну систему регулювання, а й сформулювати підґрунтя для її подальшої модернізації у відповідності до актуальних загроз, міжнародних зобов'язань і внутрішньодержавних ціннісних орієнтацій. У цьому аспекті правова політика має розглядатися як динамічний процес стратегічного управління, що поєднує правову передбачуваність, гнучкість у відповідь на зміну безпекової ситуації, а також непорушність базових принципів правової державності.

Ведення військового стану в Україні, докорінно трансформувала параметри функціонування сектору безпеки та оборони, зміст національної безпекової політики та, найголовніше, характер її правового забезпечення. В умовах повномасштабного збройного конфлікту держава зіштовхнулася із безпрецедентними викликами, які потребують радикального оновлення концептуальних і нормативних засад правової політики. У таких обставинах сутність політики безпеки полягає не лише у своєчасному реагуванні на загрози, а й у правовій трансформації підходів до гарантування національної безпеки з урахуванням конституційних засад, демократичного устрою та міжнародних стандартів¹.

1. Виклик нормативної фрагментарності та нестабільності правового регулювання у сфері безпеки і оборони. Одним із першочергових викликів, що супроводжують реалізацію правової політики в умовах війни, є фрагментарність і нестабільність чинного нормативно-правового регулювання, яке характеризується множинністю актів різної юридичної сили, відсутністю міжгалузевої узгодженості та частими змінами нормативних приписів. Такий стан речей призводить до юридичної невизначеності, ускладнює правозастосування в умовах дії особливого правового режиму, створює простір для адміністративного свавілля, а також нівелює можливість своєчасного й ефективного реагування на актуальні загрози. Вирішення цього виклику вимагає створення узгодженої, системної та структурно стабільної нормативної бази, яка дозволила б органам державної влади діяти в межах чітко визначених процедур і компетенцій.

2. Вимога гармонізації національного законодавства із міжнародними стандартами у сфері безпеки. Другим важливим викликом є необхідність імплементації міжнародних стандартів, зокрема вимог і принципів НАТО, положень міжнародного гуманітарного права, стандартів Ради Європи та правових актів Європейського Союзу у сфері безпеки, оборони та захисту прав людини. Україна, прагнучи до членства в Північноатлантичному альянсі та посилюючи співпрацю з європейськими інституціями, має забезпечити відповідність національного законодавства загальновизнаним міжнародним підходам у сфері демократичного управління сектором безпеки, цивільного контролю, захисту цивільного населення та реагування

¹ Калашніков В. І. Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану // Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану. Рига: Baltija Publishing, 2023. С. 52.
URL: <https://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/479/12829/26796-1?inline=1>.

на надзвичайні ситуації. Однак на практиці цей процес гальмується через внутрішні суперечності, брак інституційної спроможності органів законодавчої та виконавчої влади, а також через недостатню підготовленість правової бази до глибокої структурної адаптації.

3. Недостатня ефективність парламентського і громадського контролю за діями суб'єктів сектору безпеки. У воєнний час функції парламентського і громадського нагляду за діяльністю сектору безпеки стають особливо важливими з огляду на потребу збереження принципів публічності, відкритості та підзвітності державної влади. Водночас практика свідчить, що механізми контролю за використанням владних повноважень у сфері оборони часто залишаються номінальними або слабо реалізованими. Недостатній рівень інституційного розвитку профільних комітетів Верховної Ради, обмежений доступ громадських інституцій до контролю над оборонним бюджетом, а також переважання закритих форм ухвалення рішень унеможливають ефективну протидію потенційним зловживанням, зниженню рівня прозорості та порушенням прав людини. Це вимагає посилення нормативного забезпечення функцій парламентського нагляду, розширення прав громадських інституцій у межах цивільного контролю, а також створення незалежних експертних структур для аудиту та моніторингу оборонної політики.

4. Ризик надмірної мілітаризації правового простору. Особливо небезпечним у сучасних умовах є ризик поступової мілітаризації правової політики, коли обґрунтування безпекової доцільності починає витісняти принципи правової держави, а потреби воєнного управління починають домінувати над конституційними гарантіями прав людини. Така тенденція створює загрозу деформації фундаментальних правових принципів, легітимізації позаправових механізмів прийняття рішень, а також розмивання меж законності в межах діяльності силових структур. Правова політика у сфері оборони має відповідати стратегічному баченню держави як суб'єкта, що діє в межах і на підставі права, навіть в умовах надзвичайних викликів. Запобігання мілітаризації правової сфери вимагає чітких обмежень щодо масштабів використання надзвичайних повноважень, встановлення контрольованих меж втручання у права і свободи громадян та забезпечення незалежного судового контролю.

У відповідь на окреслені виклики стратегічними пріоритетами правової політики у сфері безпеки в умовах воєнного стану мають стати такі напрямки:

1. Формування єдиної цілісної нормативно-правової основи функціонування сектору безпеки: Національна правова система повинна бути здатною забезпечити чітке й узгоджене регулювання повноважень усіх суб'єктів оборонного управління, включно з механізмами координації, підпорядкованості, підзвітності та відповідальності. Така основа має базуватись на принципах відкритості, демократичної легітимності, нормативної визначеності, обов'язкової юридичної відповідальності та неухильного дотримання стандартів прав людини.

2. Інституційне посилення органів цивільного та парламентського контролю: Необхідно забезпечити ефективне функціонування парламентського комітету з питань національної безпеки, оборони та розвідки, розширити його повноваження щодо моніторингу законопроектів, перевірки використання оборонного бюджету, вивчення законності дій військових структур. У межах органів виконавчої влади має бути запроваджено дієві громадські ради при Міністерстві оборони, Службі безпеки України та інших інституціях, із гарантованим доступом до релевантної інформації, можливістю надання обов'язкових висновків та участі у правотворчих процесах.

3. Посилення процедур конституційного та адміністративного контролю: Правова політика повинна передбачати впровадження дієвого механізму юридичного оскарження дій суб'єктів сектору безпеки, із можливістю звернення до адміністративних судів, Конституційного Суду, Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, міжнародних правозахисних інституцій. Це дозволить уникнути практики безконтрольного розширення повноважень, посилить роль індивідуального захисту та забезпечить баланс між потребами безпеки і свободами громадян.

4. Розвиток цифрових технологій у сфері безпеки з належним правовим супроводом: У сучасних умовах особливого значення набуває впровадження цифрових механізмів управління, зокрема у сфері кібербезпеки, захисту критичної інфраструктури, інформаційного моніторингу та верифікації рішень. Пріоритетом має стати формування нормативно обґрунтованої системи кіберзахисту, яка поєднувала б технічні можливості, оперативність реагування та жорстке дотримання правових гарантій.

У сукупності всі зазначені аспекти визначають стратегічний вектор сучасної правової політики України у сфері безпеки й оборони, яка в умовах війни має забезпечити не лише збереження державної суб'єктності, а й розвиток правової системи на основі принципів відкритості, стійкості, демократичності та відповідальності.

Механізми реалізації правової політики у сфері безпеки та оборони є складною, багатокомпонентною системою, що охоплює правові, організаційні, інституційні, управлінські та комунікаційні інструменти, спрямовані на забезпечення ефективного функціонування сектору національної безпеки у межах конституційного порядку, підзвітності та легітимності. У сучасних умовах особливої актуальності набуває необхідність створення стійкої моделі реалізації правової політики, яка б враховувала як нагальні виклики воєнного стану, так і потребу у довгостроковому стратегічному плануванні поствоєнного відновлення інституцій безпеки. Законодавчі механізми реалізації правової політики формують основу нормативної легітимності дій суб'єктів сектору безпеки та оборони. Вони полягають у створенні стабільної, внутрішньо узгодженої, прозорої системи правових актів, що регламентують питання організації,

управління, фінансування, контролю, відповідальності та міжнародної взаємодії у безпековій сфері¹. Одним із ключових завдань на сучасному етапі є проведення широкомасштабної кодифікації та систематизації законодавства, оскільки нормативний масив у сфері безпеки характеризується надмірною фрагментарністю, неузгодженістю між галузями права та частими змінами під впливом політичних обставин. У цьому контексті першочергового значення набуває розроблення єдиного базового закону, який би комплексно визначав засади функціонування сектору національної безпеки, структуру суб'єктів, принципи їхньої взаємодії, повноваження, обов'язки та механізми відповідальності². Паралельно з цим важливим напрямом є оновлення правового статусу військовослужбовців, учасників добровольчих формувань, осіб, залучених до територіальної оборони, а також врегулювання порядку залучення ресурсів, мобілізації економіки, використання інфраструктури та майна у період надзвичайної ситуації³. Ухвалення таких нормативних актів має відбуватися із дотриманням процедур публічного обговорення, аналізу впливу на права людини та оцінки їх відповідності міжнародним стандартам. Інституційна складова механізмів реалізації правової політики передбачає функціонування системи органів державної влади, що здійснюють безпосереднє управління оборонною сферою, а також координацію дій між усіма учасниками процесу. У цьому аспекті визначальна роль належить Президентові України як Верховному Головнокомандувачу, який здійснює стратегічне керівництво сектором безпеки, формує загальний напрям державної політики у цій сфері та відповідає за реалізацію основ національної безпеки. Кабінет Міністрів забезпечує практичну реалізацію державної політики у відповідних сферах, ухвалює підзаконні нормативні акти, організовує виконання завдань оборони та безпеки, координує діяльність підвідомчих органів⁴. Рада національної безпеки і оборони відіграє важливу роль у координації міжвідомчої політики, ухваленні рішень, які мають стратегічне значення, зокрема у сфері санкцій, реагування на загрози, мобілізації сил і засобів. Міністерство оборони, Генеральний штаб Збройних Сил України, Міністерство внутрішніх справ, Служба безпеки України, Державна прикордонна служба та інші органи утворюють інституційне середовище практичного втілення правової політики, однак для їхньої злагодженої

¹ Ковальчук С. П. Роль парламентського контролю у сфері національної безпеки та оборони України. *Вісник Верховної Ради України*. 2022. № 6. С. 116.

² Колб О. Г., Дучимінська Л. М. Сучасна правова політика у контексті забезпечення національної безпеки України // Матеріали науково-практичної конференції. Житомир: ЖДУ ім. І. Франка, 2020. С. 49. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/11/48-2.pdf>.

³ Кот О. О., Сидоренко А. В. Доктрина національної безпеки і оборони України: концептуальні засади. *New Ukrainian Law*. 2024. № 1. URL: <https://newukrainianlaw.in.ua/index.php/journal/article/view/667>

⁴ Крутько М. А. Нормативно-правове регулювання національної безпеки України. *Наукові праці Національного університету оборони України*. 2020. Т. 29. С. 123. URL: <https://naukovipraci.nuoua.od.ua/arhiv/tom29/16.pdf>

діяльності потрібна наявність єдиної нормативної рамки, узгоджених міжвідомчих актів, стандартизованих процедур ухвалення рішень та функціонального розмежування повноважень¹.

Управлінські механізми реалізації правової політики відіграють ключову роль у забезпеченні її ефективності та стійкості. Вони передбачають наявність системного підходу до планування, оцінювання, моніторингу, зворотного зв'язку та вдосконалення правової політики². Планування включає розроблення стратегічних документів, таких як Стратегія національної безпеки, Воєнна доктрина, Стратегія кібербезпеки, які слугують орієнтирами для конкретних нормативних рішень та управлінських дій³. Моніторинг передбачає постійне відстеження результатів реалізації політики, оцінювання відповідності фактичного стану справ задекларованим цілям, виявлення прогалин і ризиків. Важливою складовою є розроблення і впровадження системи індикаторів ефективності політики, які дозволяють об'єктивно оцінити ступінь досягнення цілей, якість нормативного регулювання, рівень координації між органами, ступінь дотримання правових процедур⁴. Управлінські механізми мають охоплювати адаптацію органів безпеки до нових форм загроз, зокрема гібридних, кібернетичних, інформаційних, біологічних, з урахуванням необхідності швидкої та правомірної реакції⁵. У цьому аспекті важливо посилити роль юридичних служб в оборонних інституціях, які повинні не лише перевіряти відповідність дій чинному законодавству, а й брати участь у розробці управлінських рішень, формуючи їх із урахуванням правових наслідків, соціального резонансу, ризиків для конституційного порядку. Суттєвим елементом механізмів реалізації правової політики виступає комунікаційна складова, що охоплює взаємодію із громадськістю, засобами масової інформації, експертним середовищем, міжнародними партнерами. Ефективна правова політика у сфері безпеки не може існувати в умовах ізоляції від суспільства, тому залучення публічних консультацій, механізмів електронного урядування, прозорих процедур ухвалення рішень є запорукою довіри до державних інституцій⁶. Особливо важливо забезпечити прозорість використання публічних фінансів у сфері безпеки,

¹ Кубецька О. В., Остапенко Т. В., Палешко Я. В. Державна політика забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах цифровізації. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2022. № 3. С. 47. URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/bitstreams/0db0ea99-eb6a-4159-aae1-bdebacf685da/download>

² Павленко Н. В. Правове регулювання сектору безпеки і оборони: сутність та зміст. *Юридична наука*. 2020. № 3(105). С. 134.

³ Петренко І. М. Правове регулювання забезпечення національної безпеки: сучасні виклики та перспективи. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 27

⁴ Свешніков С. В., Бочарніков В. П., Пеньковський В. І. Закон України «Про національну безпеку України» і потреби нормативно-правового забезпечення воєнної політики. *Наука і оборона*. 2018. № 4. С. 47. DOI: 10.33099/2618-1614-2018-5-4-03-07.

⁵ Хатнюк Ю. А. Поняття та правове забезпечення національної безпеки України. *Правові новели*. 2020. № 10. С. 230. URL: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/3470>

⁶ Чижов Д. В. Забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах воєнного стану. *Науковий журнал «Наука і правоохорона»*. 2022. № 3. С. 48.

зокрема оборонного бюджету, міжнародної допомоги, закупівель та будівництва об'єктів критичної інфраструктури. Водночас, враховуючи специфіку сектору, реалізація принципів відкритості має здійснюватися із дотриманням режиму державної таємниці, балансу між публічністю і захищеністю інформації, яка становить інтерес національної безпеки.

На нашу думку, у цілісному вигляді механізми реалізації правової політики у сфері безпеки та оборони мають функціонувати як взаємопов'язана і керована система, яка поєднує нормативне регулювання, інституційне забезпечення, організаційне управління та соціальну комунікацію. Лише за умови узгодженості усіх елементів цієї системи можлива ефективна реалізація державної політики, яка буде не лише інструментом гарантування обороноздатності, а й складовою правового порядку, що забезпечує сталий розвиток, конституційну легітимність та дотримання основоположних прав і свобод людини навіть у найскладніших умовах сучасного збройного конфлікту.

Висновки. Підсумовуючи викладене, можемо зробити висновок, що формування правової політики у сфері безпеки та оборони України є не лише актуальним, а й фундаментальним завданням сучасної державної правової стратегії, яка має відповідати складності політичної реальності, масштабам загроз та динаміці трансформаційних процесів, спричинених збройною агресією, внутрішньою політичною напругою, необхідністю адаптації до міжнародних стандартів і поступовою інтеграцією до євроатлантичного безпекового простору. У межах цього процесу правова політика не може обмежуватись вузько інструментальним підходом, що полягає лише у нормативному супроводі функціонування силових структур чи формальному закріпленні повноважень органів публічної влади. Вона повинна розглядатися як системна, цілісна, методологічно вивірена діяльність держави, яка має забезпечити не тільки захист суверенітету і територіальної цілісності, а й стабільне функціонування демократичних інститутів, повагу до прав людини та принципів правової державності, навіть у кризових і воєнних умовах. Узагальнюючи результати аналізу, можна стверджувати, що ефективна реалізація правової політики у сфері безпеки потребує комплексного підходу, який охоплює декілька взаємозалежних напрямів. По-перше, це створення єдиної концептуально обґрунтованої та внутрішньо узгодженої нормативно-правової бази, що забезпечить стабільність правового режиму, прозорість процедур, передбачуваність державних дій та чітке регламентування повноважень усіх суб'єктів сектору безпеки. По-друге, необхідною умовою сталої правової політики є модернізація інституційного середовища, у тому числі посилення ролі парламентського контролю, запровадження ефективних механізмів цивільного нагляду, розвиток незалежних правових та експертних інституцій. По-третє, значущим елементом є управлінське забезпечення політики, що включає планування, моніторинг, оцінку ефективності, правовий аудит, прогнозування наслідків рішень і корекцію нормативної діяльності відповідно до поточних і стратегічних цілей. Особливої уваги

заслугує питання дотримання принципів відкритості, легітимності, публічності та правової визначеності, що мають бути вбудованими у всі рівні розробки та реалізації правової політики в сфері оборони. Без належного залучення суспільства, експертного середовища, правозахисних організацій та інституційного контролю з боку органів влади не можна гарантувати баланс між безпековими потребами і правами громадян. Це має особливе значення в умовах воєнного стану, коли розширення повноважень органів безпеки може створювати ризики для правових гарантій особи. Водночас держава повинна бути здатною забезпечити своєчасну і ефективну реакцію на будь-які загрози, не втрачаючи при цьому правової і моральної легітимності своїх дій.

У перспективі повоєнного відновлення, коли Україна постане перед завданням масштабної перебудови системи державного управління та оновлення сектору безпеки, правова політика має стати основою структурної трансформації безпекової сфери. Зазначене включає впровадження євроатлантичної правової моделі, що передбачає верховенство права, верховенство парламенту, громадський контроль над силовими структурами, а також глибоку реформу системи оборонного правосуддя, прозоре функціонування бюджетного механізму та повну відповідальність за управлінські рішення у сфері безпеки. Саме правова політика здатна надати формі національної оборони змісту, заснованого на цінностях свободи, демократії, справедливості та відповідальності. Таким чином, правова політика у сфері безпеки та оборони є не лише технічним або процедурним інструментом державного управління, а перш за все – концептуальним і ціннісним орієнтиром, що визначає вектор розвитку всієї правової системи в умовах глибокої суспільної кризи та трансформацій. Вона має бути адаптивною, цілісною, прогностичною, відповідальною, зорієнтованою як на актуальні безпекові потреби, так і на довготривалі інтереси суспільства, державності та права. Її належне формування й реалізація є запорукою не лише перемоги у війні, а й стабільного мирного розвитку України як правової, демократичної, відкритої держави в повоєнному майбутньому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білий О. В. Засади державної політики у сфері безпеки: теоретичний аналіз. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2019. № 4 (113). С. 91–98.
2. Калашніков В. І. Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану // *Теоретико-правові засади права національної безпеки України в умовах воєнного стану*. Рига: Baltija Publishing, 2023. С. 52.
URL: <https://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/479/12829/26796-1?inline=1>.

3. Ковальчук С. П. Роль парламентського контролю у сфері національної безпеки та оборони України. *Вісник Верховної Ради України*. 2022. № 6. С. 112–118.

4. Колб О. Г., Дучимінська Л. М. Сучасна правова політика у контексті забезпечення національної безпеки України // Матеріали науково-практичної конференції. Житомир: ЖДУ ім. І. Франка, 2020. С. 48–50. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/11/48-2.pdf>.

5. Кот О. О., Сидоренко А. В. Доктрина національної безпеки і оборони України: концептуальні засади. *New Ukrainian Law*. 2024. № 1. URL: <https://newukrainianlaw.in.ua/index.php/journal/article/view/667>.

6. Крутько М. А. Нормативно-правове регулювання національної безпеки України. *Наукові праці Національного університету оборони України*. 2020. Т. 29. С. 123–129. URL: <https://naukovipraci.nuoua.od.ua/arhiv/tom29/16.pdf>

7. Кубецька О. В., Остапенко Т. В., Палешко Я. В. Державна політика забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах цифровізації. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2022. № 3. С. 45–52. URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/bitstreams/0db0ea99-eb6a-4159-aae1-bde6acf685da/download>

8. Павленко Н. В. Правове регулювання сектору безпеки і оборони: сутність та зміст. *Юридична наука*. 2020. № 3 (105). С. 131–137.

9. Петренко І. М. Правове регулювання забезпечення національної безпеки: сучасні виклики та перспективи. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 23–30.

10. Правове регулювання національної безпеки : навчальний посібник / О. Г. Боднарчук, О. І. Боднарчук, М. В. Глух, А. В. Гарбінська-Руденко ; Державний податковий університет. Ірпінь : Державний податковий університет, 2024. 202 с.

11. Свешніков С. В., Бочарніков В. П., Пеньковський В. І. Закон України «Про національну безпеку України» і потреби нормативно-правового забезпечення воєнної політики. *Наука і оборона*. 2018. № 4. С. 3–7. DOI: 10.33099/2618-1614-2018-5-4-03-07.

12. Хатнюк Ю. А. Поняття та правове забезпечення національної безпеки України. *Правові новели*. 2020. № 10. С. 228–234. URL: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/3470>.

13. Чижев Д. В. Забезпечення прав людини у сфері національної безпеки в умовах воєнного стану. *Науковий журнал «Наука і правоохорона»*. 2022. № 3. С. 45–52.

Стаття надійшла до редакції 24.03.2025

Ruslan V. ZELENIN,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

FORMATION OF LEGAL POLICY IN THE FIELD OF SECURITY AND DEFENSE OF UKRAINE: CHALLENGES, PRIORITIES, AND IMPLEMENTATION MECHANISMS

The relevance of the topic of legal policy-making in the field of security and defense of Ukraine is due to the complexity of the security environment in which the State operates, primarily due to the armed aggression against Ukraine, intensification of hybrid threats, and the need to adapt national legislation to NATO standards and the legal system of the European Union. The article examines the theoretical and methodological foundations of legal policy as a holistic strategy of the State aimed at ensuring national security through a developed system of legal norms, institutions and administrative mechanisms. The author substantiates that legal policy in this area should comply with the principles of consistency, legitimacy, responsibility and legal certainty, and should be capable of adaptation in the face of dynamic changes in internal and external threats. The author highlights the key challenges for lawmaking and law enforcement activities, including regulatory fragmentation, problems of balancing security needs and human rights, and threats of excessive militarization of the legal space. Attention is focused on the strategic priorities of legal policy, among which the most important are strengthening parliamentary control, effective functioning of civilian oversight institutions, creation of a single regulatory platform for the security sector, and digital transformation of management decisions. The mechanisms for implementing this policy at the level of legislative, institutional and managerial support are revealed, taking into account the practical aspects of the functioning of the security sector under martial law. The author emphasizes the need to develop a long-term model of legal policy aimed at protecting democratic values, ensuring the constitutional order and guaranteeing the stability of public administration in the field of security and defense.

Keywords: *legal policy, state security, defense sector, strategic planning, legislative initiatives, civilian control, parliamentary oversight, martial law.*

Василь Юрійович КІКІНЧУК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ДО ПИТАННЯ НАУКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У статті стверджується, що в умовах воєнного стану, коли сили безпеки і оборони держави зіштовхнулися з небаченими раніше викликами, від їх наукового забезпечення залежить стійкість національного спротиву, ефективність діяльності органів і підрозділів під час перманентної адаптації до надзвичайно мінливого та непередбачуваного безпекового середовища.

Зазначено, що з давніх часів епіцентрами розвитку наукового знання ставали заклади вищої освіти. Таку роль у сфері правоохоронної діяльності та підготовки висококваліфікованих юридичних кадрів відіграють заклади вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських. Наявний кадровий та матеріально-технічний потенціал дозволяє розглядати такі заклади вищої освіти як платформи постійної взаємодії наукової спільноти та практичних підрозділів.

Акцентовано увагу на тому, що майбутнім поліцейським володіння методологією наукової діяльності дозволяє грамотно скласти будь-який процесуальний документи, давати вичерпну письмову чи усну відповідь на запити адвокатів, критично аналізувати ситуацію у професійній діяльності, проявляти високий рівень комунікативної компетентності, що передбачає налагодження взаємодії з широким колом суб'єктів, підтримання з ними конструктивної співпраці та довірливих відносин.

Проаналізовано вплив воєнного стану на наукову діяльність закладів вищої освіти, окреслено такі проблеми, як колосальні руйнування інфраструктури, скорочення державного фінансування наукової діяльності, кадрові проблеми, над вирішенням яких, зокрема в частині адміністративно-правового забезпечення, працюють вітчизняні науковці.

Ключові слова: наукове забезпечення, Національна поліція України,

воєнний стан, заклади вищої освіти, поліцейські, адміністративно-правове забезпечення.

Постановка проблеми. За останнє десятиліття наука та технології стали невід'ємною частиною здатності поліції надавати ефективні та ефективні послуги. Усі напрями поліцейської діяльності засновуються на дослідженнях та аналізі, щоб зрозуміти проблеми та знайти кращі способи роботи. Усі підрозділи використовують низку технологій, таких як відеозапис, цифрова автоматизація та безпілотні літальні апарати, оскільки вони змінюють здатність збирати докази та захищати громадськість. Наука і техніка також надають інструменти для ефективного виконання покладених завдань і відповідно до стандартів, яких очікує громадськість. Дійсно, населення, спостерігаючи, що можливо в промисловості та торгівлі, очікує, що поліція працюватиме таким чином. Як видно із зростання цифрового шахрайства, технології, які використовують злочинці, змінюють те, як, де та коли відбуваються злочини. Це потребує нових методів розслідування та безперебійної роботи поза межами національних кордонів. Від цього залежить довіра суспільства. Наука і технології можуть і повинні відігравати активну роль у підтримці операційної ефективності, на яку очікує громадськість¹.

Так, наукова діяльність, спрямована на осмислення проблемних аспектів діяльності Національної поліції України, лежить в основі розроблення системи комплексного методичного забезпечення, розвитку професійного навчання поліцейських, реалізації проєктів спільно з громадськістю, спрямованих на підвищення правової культури населення та запобігання вчиненню правопорушень.

Слід звернути увагу на те, що наукове забезпечення діяльності Національної поліції України сформоване на рівні праць таких вітчизняних науковців, як В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, П. Д. Біленчук, В. М. Василенко, О. П. Гетманець, С. М. Гусаров, М. В. Завальний, Т. А. Кобзева, І. М. Ковальов, Т. О. Коломоець, А. Т. Комзюк, М. М. Литвин, О. М. Литвинов, М. Д. Мартинов, Р. С. Мельник, О. М. Музичук, О. Ю. Синявська, А. О. Собакар, В. В. Сокурєнко та інші дослідники. Проте в умовах воєнного стану подібне наукове забезпечення має враховувати й інші, раніше не досліджені, аспекти, що дозволить вирішити низку проблемних питань діяльності як органів і підрозділів Національної поліції України, так і організації наукової діяльності в державі.

Мета статті зводиться до того, щоб проаналізувати наукове забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: розглянути сутність та основні тенденції наукового забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану;

¹ NPCC science and technology strategy // National Police Chiefs' Council: сайт. URL: <https://www.npcc.police.uk/SysSiteAssets/media/downloads/our-work/office-of-the-chief-scientific-advisor/npcc-science-and-technology-strategy.pdf>.

проаналізувати діяльність закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських, в контексті наукового забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану; дослідити проблеми, що мають місце в ході організації наукової діяльності у закладах вищої освіти в умовах воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. В умовах воєнного стану, коли сили безпеки і оборони держави зіштовхнулися з небаченими раніше викликами, від їх наукового забезпечення залежить стійкість національного спротиву, ефективність діяльності органів і підрозділів під час перманентної адаптації до надзвичайно мінливого та непередбачуваного безпекового середовища.

У цьому контексті неможливо не погодитися з влучною думкою О. М. Бандурки та О. М. Литвинова про те, що «ефективність боротьби зі злочинністю залежить від ступеня наукового забезпечення та аналітичного супроводження на усіх рівнях, інтенсивності взаємодії вчених і практиків різних дотичних галузей науки у справі формування узгодженого інтегрованого цілісного наукового продукту. Негативні процеси і тенденції, які відбуваються в Україні, вимагають постійного наукового відстеження, глибокого і детального дослідження криміногенної обстановки, внесення відповідних коректив у стратегію і тактику протидії злочинності»¹.

Водночас наукове забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану має бути спрямоване на постійне осмислення актуальних практичних проблем, зокрема у сфері використання безпілотних літальних апаратів, новітніх зразків екіпірування поліцейських. Важливим аспектом є проведення експериментів, що дозволяють визначити доцільність такого екіпірування на різних типах місцевості та за умови впливу різних наявних і потенційно можливих загроз. Не менш важливим є проведення різного роду анкетувань (опитувань) з метою з'ясування наявних в органах і підрозділах Національної поліції України проблем у сфері матеріально-технічного, інформаційного, аналітичного, кадрового та іншого забезпечення.

К. Куркова наголошує на тому, що науково-технічний розвиток як результат нової науково-технологічної парадигми є багатоаспектним явищем, яке пропонується розглядати як 1) складне багатовекторне явище та найвищу соціокультурну цінність у розвитку людства; 2) прямий причинно-наслідковий зв'язок зі сталим та інклюзивним розвитком, загальним добробутом і соціальним прогресом загалом; 3) інтенсивний фактор впливу на економічне зростання, конкурентоспроможність і національну безпеку держави².

Погоджуючись з думкою дослідниці, в контексті досліджуваної проблематики слід звернути увагу на важливість багатоаспектного підходу

¹ Бандурка О. М., Литвинов О. М. Злочинність як об'єкт феноменологічного аналізу. *Право і Безпека*. 2015. № 3 (58). С. 6.

² Kurkova K. Scientific and Technological Development, Technological Systems, Innovations and Their Importance for Space Sector of Ukraine. *Advanced Space Law*. 2021. № 8. P. 51. DOI: <https://doi.org/10.29202/asl/8/5>.

до розуміння наукового забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану, у ході якого слід враховувати загальну спрямованість правоохоронної діяльності на забезпечення національної безпеки, останні цифрові та технологічні інновації, зокрема в контексті активного впровадження технологій штучного інтелекту в ході виконання широкого кола завдань і функцій поліції, зокрема в частині надання різноманітних послуг населенню, активну співпрацю з інститутами громадянського суспільства та міжнародними організаціями, забезпечення міждисциплінарного характеру досліджень, зокрема в ході вдосконалення процесу документування воєнних злочинів.

При цьому з давніх часів епіцентрами розвитку наукового знання ставали заклади вищої освіти. Безперечно, що таку роль у сфері правоохоронної діяльності та підготовки висококваліфікованих юридичних кадрів відіграють заклади вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських. Наявний кадровий та матеріально-технічний потенціал дозволяє розглядати такі заклади вищої освіти як платформи постійної взаємодії наукової спільноти та практичних підрозділів Національної поліції України.

Водночас слід зважати на те, що законодавство України про вищу освіту визначає, що наукова і науково-технічна діяльність у закладах вищої освіти є невід'ємною частиною освітнього процесу і здійснюється з метою інтеграції наукової, навчальної та виробничої діяльності в системі вищої освіти. Інтеграція науково-дослідницької діяльності здобувачів освіти у систему вищої освіти передбачає орієнтацію навчання на формування та розвиток дослідницьких умінь здобувачів освіти шляхом залучення їх до науково-дослідної роботи під керівництвом викладача, а також самостійно¹. Це включає розробку коротких наукових повідомлень, щоб навчитися організовувати дослідницькі завдання за встановлений проміжок часу. Крім того, вдосконалюються ораторські навички. Здобувачі освіти набувають інших здібностей, таких як здатність протистояти сумнівам і підвищення впевненості у собі².

Курсанти та студенти закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських, мають змогу на безоплатній основі опублікувати власні тези доповідей на міжнародних і всеукраїнських наукових конференціях і круглих столах, отримати доступ до міжнародних програм, наукометричних баз даних, наукових гуртків, товариств, зустрічей, присвячених їх розвитку як юних науковців. Слід додати, що переважна більшість таких заходів і зустрічей проводяться у співпраці з практичними підрозділами Національної поліції України, у тому числі тими, що виконують службово-бойові завдання із захисту територіальної цілісності держави в умовах воєнного стану.

Як стверджують дослідники, наукова робота студентів-юристів є

¹ Melnyk V., Melnyk R., Dekhtiarova O., Upatova I., Boiko-Buzyl Y. Scientific activity of students as a component of the educational process. *Ad alta-journal of interdisciplinary research*. 2021. № 11 (2). P. 68.

² Там само. С. 70.

невід'ємною частиною освітнього процесу у закладах вищої освіти. Дослідницькі навички є важливими для студентів-юристів з огляду на те, що у своїй професійній діяльності вони стикаються зі складними завданнями та питаннями, коли йдеться про необхідність самостійно засвоювати нові знання, знаходити аргументи, у тому числі наукові, обґрунтовувати свою правову позицію та викладати її в усній та/або письмовій формі¹. Слід додати, що майбутнім поліцейським володіння методологією наукової діяльності дозволяє грамотно складати будь-який процесуальний документи, давати вичерпну письмову чи усну відповідь на запити адвокатів, критично аналізувати ситуацію у професійній діяльності, проявляти високий рівень комунікативної компетентності, що передбачає налагодження взаємодії з широким колом суб'єктів, підтримання з ними конструктивної співпраці та довірливих відносин.

Водночас в ході аналізу наукового забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану неможливо оминати увагою руйнівний вплив на нього постійних ракетних і артилерійських обстрілів, що проявляється в колосальних руйнуваннях інфраструктури, приміщень кафедр і науково-дослідних лабораторій, вимушеному переміщенні окремих закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських.

При цьому окремі науковці впевнені, що якість освіти залежить не стільки від форм навчання, скільки від науково-методичного забезпечення викладачами навчальних дисциплін, використання ними новітніх форм і методів навчання, відповідності змісту тем, що розглядаються, сучасним тенденціям і подіям, що відбуваються у світі; дистанційне навчання сприймається студентами як тимчасова незручність, до якої вони успішно адаптувалися завдяки можливості опановувати електронні курси та використовувати різні інтернет-платформи для спілкування з викладачами та колегами². Дійсно, як засвідчує досвід окремих закладів вищої освіти, що суттєво постраждали від бойових дій, за умови активного використання цифрових продуктів та максимальної самовіддачі науково-педагогічного складу можливо продовжувати та навіть прискорювати темпи наукової діяльності.

Ще однією проблемою, що позначається на науковому забезпеченні діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану є неминуче скорочення державного фінансування наукової діяльності. Ю. Сучикова та С. Ковачов зазначають, що у будь-якій країні, де відбуваються збройні конфлікти, державна політика автоматично спрямовує кошти на військовий сектор і підтримання економіки. Культура, мистецтво, освіта, наука логічно відходять на другий план. Проте, як правило, представники таких сфер

¹ Riabovol L., Harust Y., Dzharova O., Sobol Y. Students' scientific activity as a component of the lawyers' professional training. *Asia Life Sciences*. 2019. № 2. P. 21.

² Klishevych N., Pavliuk R., Sulitskyi V., Liakh T. Education in the conditions of pandemic and war: Ukrainian students' representative opinions. *E-Learning in the Transformation of Education in Digital Society*. 2022. № 14. P. 105.

діяльності продовжують виявляти свій творчий потенціал. Викладачі продовжують працювати зі студентами в бомбосховищах, а дослідники намагаються опублікувати свої наукові результати, щоб зберегти матеріал, який вони напрацьовували протягом багатьох років. Наукове мистецтво має свій дискурс, через який митці та дослідники намагаються популяризувати науку, привернути увагу громадськості до нових парадигм та стимулювати розвиток міжгалузевого партнерства¹. При цьому з перших днів повномасштабного збройного вторгнення міжнародне наукове співтовариство активно підтримувало українських дослідників шляхом запровадження стипендійних програм як у провідних університетах світу, так і в Україні для тих науковців, які не покидали території держави. При цьому для вітчизняних дослідників був відкритий вільний доступ до провідних світових наукометричних баз даних, освітніх ресурсів, конференцій, присвячених підтримці України.

Водночас слід наголосити на наявних кадрових проблемах, що певною мірою ускладнюють наукове забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану, особливо у тимчасово переміщених закладах вищої освіти. Адже кожен науковий співробітник чи викладач у ході своєї професійної діяльності має зважати не лише на особисте кар'єрне зростання, але й на забезпечення своєї сім'ї усім необхідним. Це доволі складно в умовах вимушеного переселення. Не випадково науковці звертають увагу на те, що «на науковій ниві, як і в житті, бувають різні моменти становлення/перезавантаження професійних колективів. Як відомо, це справа не одного дня, і десятиліття потрібні/необхідні, щоб підготувати фахівця, підтримати його у складних обставинах життя. Тут повинно бути присутнім і відповідне нездоланне прагнення постійного досягнення/осягнення висот. Тому на кафедрі бувають як моменти торжества професіоналізму колективу, так і в силу різних причин і обставин його послаблення»².

Зазначимо, що наукове забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану має бути спрямоване на постійне генерування ідей щодо вирішення цілої низки питань адміністративно-правового забезпечення органів і підрозділів Національної поліції України. А. Т. Комзюк, О. М. Музичук, Т. А. Кобзева та І. М. Ковальов стверджують, що складні безпекові умови воєнного стану не лише обмежують наукові пошуки, але й відкривають можливості для розробки нових та інноваційних підходів до публічного адміністрування, включаючи використання нових технологій для покращення адміністрування правосуддя та забезпечення відповідності правової системи потребам суспільства. На сьогодні значна

¹ Suchikova Y., Kovachov S. Rethinking the Goals and Values of Nanoart During the War: an Artists' Statement. *Nanoethics*. 2023. № 17 (12). URL: <https://link.springer.com/article/10.1007/s11569-023-00447-0#citeas>.

² Кріцак І. В. Актуалізація навчального посібника «Кримінальне право України (у питаннях та відповідях)» за загальною редакцією доктора юридичних наук, професора Ю. В. Орлова: Ідеологічні/ідейні, духовно-сутнісні аспекти професіоналізму вчених ХНУВС. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 1 (28). С. 160.

кількість вітчизняних і зарубіжних дослідників і науковців у галузі адміністративного права та державного управління цікавляться питаннями запровадженого в Україні режиму воєнного стану, а також ведуть активні науково-правові дискусії щодо того, чи має Україна в особі її законодавців та органів публічної влади здійснювати якісне вдосконалення власної системи адміністративного права в період дії воєнного стану¹. Застосовуючи новітні технології, розробляючи нові підходи до участі та підзвітності громадськості та зміцнюючи існуючі правові інститути, наука адміністративного права може сприяти тому, щоб ухвалення правових рішень під час воєнного стану відповідало потребам громадськості та принципам справедливості та захисту прав людини².

Висновки. Таким чином, наукова діяльність, спрямована на осмислення проблемних аспектів діяльності Національної поліції України, лежить в основі розроблення системи комплексного методичного забезпечення, розвитку професійного навчання поліцейських, реалізації проєктів спільно з громадськістю, спрямованих на підвищення правової культури населення та запобігання вчиненню правопорушень.

Наукове забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану має бути спрямоване на постійне осмислення актуальних практичних проблем, зокрема у сфері використання безпілотних літальних апаратів, новітніх зразків екіпірування поліцейських, проведення експериментів, різного роду анкетувань (опитувань) з метою з'ясування наявних в органах і підрозділах Національної поліції України проблем.

Важливим є багатоаспектний підхід до розуміння наукового забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану, у ході якого слід враховувати загальну спрямованість правоохоронної діяльності на забезпечення національної безпеки, останні цифрові та технологічні інновації, активну співпрацю з інститутами громадянського суспільства та міжнародними організаціями, забезпечення міждисциплінарного характеру досліджень.

Наукове забезпечення діяльності Національної поліції України в умовах воєнного стану багато в чому пов'язане з діяльністю закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських, їх кадровим, матеріально-технічним потенціалом, залученістю здобувачів освіти-майбутніх поліцейських до проведення наукових досліджень, постійною співпрацею з практичними підрозділами та постійним генеруванням новітніх ідей, зокрема у сфері адміністративно-правової доктрини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Komziuk A.T., Muzychuk O.M., Kobzieva T.A. Kovalov I. M. The development of administrative and legal science under martial law: An assessment of it's prospective direction in Ukraine. *Remittances Review*. 2023. № 1 (8). С. 147. DOI: <https://doi.org/10.47059/rr.v8i1.12>.

² Там само. С. 153–154.

17. Бандурка О. М., Литвинов О. М. Злочинність як об'єкт феноменологічного аналізу. *Право і Безпека*. 2015. № 3 (58). С. 6–10.
18. Кріцак І. В. Актуалізація навчального посібника «Кримінальне право України (у питаннях та відповідях)» за загальною редакцією доктора юридичних наук, професора Ю. В. Орлова: Ідеологічні/ідейні, духовно-сутнісні аспекти професіоналізму вчених ХНУВС. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 1 (28). С. 158–175.
19. Klishevych N., Pavliuk R., Sulitskyi V., Liakh T. Education in the conditions of pandemic and war: Ukrainian students' representative opinions. *E-Learning in the Transformation of Education in Digital Society*. 2022. № 14. P. 105–119.
20. Komziuk A.T., Muzychuk O.M., Kobzieva T.A. Kovalov I. M. The development of administrative and legal science under martial law: An assessment of it's prospective direction in Ukraine. *Remittances Review*. 2023. № 1 (8). С. 146–156. DOI: <https://doi.org/10.47059/rr.v8i1.12>.
21. Kurkova K. Scientific and Technological Development, Technological Systems, Innovations and Their Importance for Space Sector of Ukraine. *Advanced Space Law*. 2021. № 8. P. 51–63. DOI: <https://doi.org/10.29202/asl/8/5>.
22. Melnyk V., Melnyk R., Dekhtiarova O., Upatova I., Boiko-Buzyl Y. Scientific activity of students as a component of the educational process. *Ad alta-journal of interdisciplinary research*. 2021. № 11 (2). P. 68–71.
23. NPCC science and technology strategy // National Police Chiefs' Council: сайт. URL: <https://www.npcc.police.uk/SysSiteAssets/media/downloads/our-work/office-of-the-chief-scientific-advisor/npcc-science-and-technology-strategy.pdf>.
24. Riabovol L., Harust Y., Dzhaferova O., Sobol Y. Students' scientific activity as a component of the lawyers' professional training. *Asia Life Sciences*. 2019. № 2. P. 21–43.
25. Suchikova Y., Kovachov S. Rethinking the Goals and Values of Nanoart During the War: an Artists' Statement. *Nanoethics*. 2023. № 17 (12). URL: <https://link.springer.com/article/10.1007/s11569-023-00447-0#citeas>.

Стаття надійшла до редакції 30.03.2025

Vasyl Yu. KIKINCHUK,

PhD in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

ON THE ISSUE OF SCIENTIFIC SUPPORT FOR THE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE UNDER MARTIAL LAW

The article argues that in conditions of martial law, when the security and defense forces of the state are faced with unprecedented challenges, the stability of national resistance, the effectiveness of the activities of bodies and units during permanent adaptation to an extremely changeable and unpredictable security

environment depend on their scientific support.

It is noted that since ancient times, higher education institutions have become epicenters of the development of scientific knowledge. Such a role in the field of law enforcement and the training of highly qualified legal personnel is played by higher education institutions with specific training conditions that train police officers. The available human and material and technical potential allows us to consider such higher education institutions as platforms for constant interaction between the scientific community and practical units.

Attention is focused on the fact that mastering the methodology of scientific activity allows future police officers to competently draft any procedural documents, give a comprehensive written or oral response to lawyers' inquiries, critically analyze the situation in professional activities, and demonstrate a high level of communicative competence, which involves establishing interaction with a wide range of subjects, maintaining constructive cooperation and trusting relationships with them. The impact of martial law on the scientific activity of higher education institutions is analyzed, and problems such as colossal destruction of infrastructure, reduction of state funding for scientific activity, and personnel problems are outlined, which domestic scientists are working on solving, in particular in terms of administrative and legal support.

Key words: *scientific support, National Police of Ukraine, martial law, higher education institutions, police, administrative and legal support.*

Іван Васильович КРИЩАК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

**ВРАЖЕННЯ ВІД НАВЧАЛЬНОГО ПОСІБНИКА «КРИМІНОЛОГІЯ
(ЗАГАЛЬНА ЧАСТИНА)» (2025) ЗА ЗАГАЛЬНОЮ РЕДАКЦІЄЮ Ю. В.
ОРЛОВА¹ З АКЦЕНТАМИ ВАЖЛИВОСТІ ВЧИТЕЛІВ І НАСТАВНИКІВ У
НАШОМУ ЖИТТІ**

Видання відзначається науковою глибиною, академічною строгою структурою та високим рівнем міждисциплінарного підходу, що забезпечує комплексне розуміння явища злочинності, її закономірностей та механізмів протидії. Видатні особистості, професори О. М. Литвинов і Ю. В. Орлов, зробили значний внесок у розвиток кримінологічної школи, закладаючи основи сучасного осмислення кримінологічних процесів. У посібнику простежується зв'язок між спадщиною видатних вчених та сучасними тенденціями кримінологічної науки, що робить видання не лише навчальним, але й науково-практичним орієнтиром для нових поколінь юристів. Пропонується не лише системний аналіз злочинності, а й розкривається важливість наставництва, спадковості наукової школи та моральних орієнтирів у вихованні нового покоління правників. Особливий акцент зроблено на ролі таких вчителів, як академік О. О. Погрібний, які не лише передавали знання, але й формували професійну культуру та академічні традиції. З огляду на високу якість, глибокий аналіз та актуальність, навчальний посібник «Кримінологія (Загальна частина)» (2025) є вагомим внеском у юридичну науку, що сприятиме підготовці висококваліфікованих фахівців та забезпечить розвиток кримінологічного мислення у майбутніх юристів та науковців.

Ключові слова: кримінологія, вчитель, наставник, екзистенція,

¹ Кримінологія (Загальна частина) : навч. посіб. / [І. О. Бандурка, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2025. 616 с.

цінності, Бог, духовність.

Ю. В. Орлов та О. М. Литвинов у розвитку кримінологічної школи ХНУВС. Юрій Володимирович Орлов, не побоїмось сказати, є світилом сучасної юриспруденції у галузі юридичної науки – кримінології, не лише для Харківського національного університету внутрішніх справ, але й для всієї України та іноземних держав. Широка цитованість вченого свідчить про великий авторитет, здобутий у результаті непосильної праці. Ми пишаємось, що можемо працювати з такими глибами/метрами юридичної науки, як О. М. Литвинов та Ю. В. Орлов. Побажаємо нашим видатним вченим багатоліття.

Приємно, що у нашому Університеті почитаються Вчителі. Юрій Володимирович складає велику шану Олексію Миколайовичу Литвинову, який створив особливий тренд кримінологічної науки не лише у м. Харкові, але й в усій Україні. Відчувається паритет взаємовідносин, коли вчені завжди допомагають один одному виводити науковий матеріал на якісно вищі/нові щаблі актуалізації та наукової новизни, що можна порівняти із життєм рівноапостольних Кирила і Мефодія. Коли один брат нездужав і занепав, інший завжди йому допомагав і брав ношу терпіння і подвигу на себе: *«Вот, брат, были мы с тобой как два вола в упряжи, пахали одну борозду, и я у леса <, дойдя борозду,> падаю, свой день окончив. А ты хоть и очень любишь гору, но не моги ради горы оставить учительство своё, ибо чем иным можешь ты лучше достичь спасения?»* (**Слова святого рівноапостольного Кирила своїм братові Мефодію**).

Сприйнятність О. М. Литвинова у науковому світі видна з особистих розмов із вченими різних регіонів нашої країни. Насамперед, це живе вступне/вітальне слово та різного роду виступи на конференціях, які хочеться чути знову, де міститься особлива глибина Духу. Говорячи про Ю. В. Орлова, слід зауважити, що одна справа, коли авторський колектив віддає рукописи, а інша – бачити готовий продукт, який настільки вдосконалений, виведений на високі щаблі науковості, вченості, обізнаності та важливості того, що є основним у науковому/повсякденному житті чи навчанні, коли не віриш у те, що ти писав той чи інший текст. У цьому й важливість головного редактора – спрямувати в єдине русло, викласти максимально однаковими мовою і стилем той чи інший навчальний/науковий матеріал, що притаманне Ю. В. Орлову.

Неодмінно після прочитання навчального посібника «Кримінологія (Загальна частина)» 2025 року за загальною редакцією доктора юридичних наук, професора Ю. В. Орлова у курсанта чи викладача, юриста-практика складеться загальне найкраще враження про кримінологічну науку та бажання глибинно займатися багатьма її проблемами, цим самим поглиблюючи знання з кримінального чи кримінально-виконавчого права. Даною рецензією ми прагнемо привернути увагу до прочитання та розмірковування всього, що викладено у тексті навчального посібника.

Особливо простою мовою написаний розділ «Історія розвитку та

сучасний стан кримінології». Слід відзначити, що весь підручник просякнутий ціннісно-сисловою та екзистенційною домінантою, а точніше – глибинними положеннями багатьох шкіл кримінології світового рівня, використовуючи знання філософів, літераторів, багатьох інших видатних особистостей через міждисциплінарні грані сучасної кримінологічної науки.

Слід сказати, що це по-справжньому академічний курс, який на високому рівні подає/припідносить загальну частину кримінології. Хочеться на майбутнє побажати сил і насаги нашим вченим щодо видання підручника з кримінології у форматі питань і відповідей, подібно екзаменаційному курсу, що неодмінно допоможе зрозуміти/усвідомити нові смисли кримінологічної науки. Вдячні Ю. В. Орлову за добре продуману структуру навчального посібника¹.

Сильним є розділ про тенденції злочинності, що висвітлені Ю. В. Орловим на с. 95–117, а саме: «2.1.4. Тенденції злочинності: загальнотеоретична характеристика», «2.1.5. Тенденції відтворення злочинності в Україні в умовах війни», які свідчать про якісну новизну у кримінологічній науці, її інноваційний розвиток, коли ніде нічого подібного не прочитаєш. У цих підрозділах міститься сучасна оновлена статистика, що дає зрозумілість, ясність та доступність окремих показників стану злочинності та діяльності правоохоронних органів (2021 – 10 міс. 2024 рр.). Вважаємо, що ці два підрозділи слід прочитати кожному через особливу актуальність. Щось подібне здійснив професор В. І. Тютюгін, виступивши зі своєю доповіддю про детальний аналіз КК України на Всеукраїнській науково-практичній конференції «Наукова спадщина професора В. Я. Тація й актуальні проблеми кримінального права», присвяченій 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація, що відбулася 21 січня 2025 року.

Нам потрібно частіше проводити меморіальні заходи, присвячені пам'яті вчителів. Слід особливо цінувати тих, хто поряд з нами та робить неоціненний внесок у розвиток науки у нашому Університеті. Це – такі легендарні особистості, доктори наук, як: В. А. Греченко, А. Т. Комзюк, І. В. Чорний, О. В. Тягло, В. П. Ємельянов, А. М. Шульга, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та низка інших. І, звичайно ж, слід віддати особливу шану засновнику нашого Харківського національного університету внутрішніх справ у незалежній Україні – О. М. Бандурці, який зумів згуртувати навколо своєї особистості та спільної справи – професіоналів свого часу, наукова школа та вченість яких продовжує еволюціонувати/жевріти/розвиватися до цього дня. Саме з їхнього вітального слова повинні розпочинатися усі наукові заходи сьогодення. Вони здобули загальне визнання усього колективу.

Про значення Вчителя, академіка О. О. Погрібного у моєму житті. В науці – як у монастирях: якщо почитаєш старця, складаєш йому шану, доглядаєш за ним до останнього, значить, у тебе є майбутнє. Ці слова найкраще відобразилися у словах апостола Павла до Євреїв (13:7):

¹ Всеукраїнська науково-практична конференція присвячена 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=1wDia2xaHAo>

«Поминайте наставников ваших, которые проповедовали вам слово Божие, и, взирая на кончину их жизни, подражайте вере их» (ці слова найчастіше зустрічаємо у житті преподобного Амфілохія Почаївського). Так було з моїм Вчителем і наставником, – *Олексієм Олексійовичем Погрібним*, коли він переніс надзвичайно важку операцію на серці, яке вдалося «завести» з третього разу, коли лікарі сказали, що це справжнє Чудо Боже, адже вони такого зношеного Серця ще не бачили. І ось коли *Олексій Олексійович* йшов на важку операцію, мені вдалося зателефонувати до знаного православного старця Галичини/Івано-Франківщини отця Стефана Сірака (слово *«Дитино, то все буде добре»* написано мною у 2018 році), який щодня приймав десятки, сотні людей. Зі старцем ми тримали тісний, майже п'ятнадцятирічний, зв'язок як «духівника і духовного чада». Тоді отець Степан сказав: *«Скажіть професору, що все буде добре, що операція пройде успішно»*. Радощам Олексія Олексійовича не було меж, і з таким настроєм він ішов на операційне втручання. Звичайно ж, де лише можливо було, ми тримали молитовну оборону. І ось, коли минув деякий час після операційного втручання, за порадою монахинь зі Свято-Борисо-Глібського жіночого монастиря м. Харкова, прихожанами якого ми були понад десять років, не пропускаючи жодної недільної Божественної Літургії, вони сказали, що *Олексію Олексійовичу* треба Причаститися Святих Христових Тайн, оскільки чужа кров, яка зараз текла у його жилах, повинна бути наповненою Кров'ю Христовою, про що мною і було сказано *Олексію Олексійовичу*.

О. О. Погрібний уперше, як він сказав, у своєму житті Причастився Святих Христових Тайн – Тіла і Крові Господа і Бога й Спаси нашого Ісуса Христа у Свято-Іоанно-Усікновенському Храмі м. Харкова з рук великого православного старця, духівника Харківської єпархії, настоятеля Храму з 70-х років – отця Ярослава Бовтюка (родом з Івано-Франківщини), з яким також понад десять років спілкувалися, а понад три роки мав змогу прислужувати у Храмі кожного недільного дня¹. До речі, старець Ярослав освячував квартиру та завжди сугубо молився за здоров'я Олексія Олексійовича, адже вони вже були добре знайомі особисто. Коли *Олексій Олексійович* вийшов із Храму – радості його не було меж. Попри щирість та відкритість, Олексій Олексійович умів тримати паузу. А тут відразу ж, вийшовши з Храму, він говорить з глибини душі, з повною щирістю та відкритістю: «Я тобі ще багато всього розкажу про свого вчителя Івана Омеляновича Середу», за яким Олексій Олексійович доглядав до останнього. Тобто, тут спостерігалася велика повага і спадковість поколінь учня та Вчителя.

Особливе здивування викликало у представників спеціалізованої вченої ради, в якій 22 січня 2011 року я захищав дисертаційне дослідження на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук, коли Олексій Олексійович, перебуваючи на реабілітації у санаторії «Бермінводи», приїхав

¹ Курсанти університету відвідали пам'ятник церковної архітектури – Свято-Іоанно-Усікновенський Храм м. Харкова. URL: <https://univd.edu.ua/uk/news/3080>

на мій захист, де опонентами були такі знані особистості-професори, як: А. М. Колодій, Д. В. Лук'янов, а членами ради – О. О. Погрібний, М. О. Баймуратов, О. Ф. Скакун, О. М. Головка, О. В. Марцеляк, В. О. Серьогін, Д. В. Лук'янов, А. М. Запорожець, Є. О. Мічурін та ін. Коли відбулося зачитування відгуків на дисертацію, прозвучала фраза: «Таке враження, що тут зібралася уся Національна академія правових наук України». О. В. Марцеляк зауважив: «Ми знали, що Олексій Олексійович стоїть за вас горою, але не думали, що настільки». Справді, відчувалася особлива сила і авторитет Вчителя...

Уже через чотири місяці після захисту мого дисертаційного дослідження Олексія Олексійовича не стало. Перестало битися велике серце справжнього вченого, людини широкої Душі. Батьки по-праву сказали: «Ти зрозумієш лише згодом, що таких людей зараз немає». Олексій Олексійович мав унікальну якість – він ніколи не запізнявся. Раніше за всіх приходив на роботу, вже о 7:30 він був у своєму робочому кабінеті. Коли у НАПрН України панахида розпочалася об 11:30, яку звершував протоієрей Анатолій Кваша, згодом ієромонах Єрмоген, то чудом Божим вона завершилася рівно о 12:00, коли була запланована церемонія офіційного прощання з Олексієм Олексійовичем, що мене особливо здивувало. Хоча, звичайно ж, у цей час ніхто на годинник не дивився. І коли ми приїхали до м. Одеси з професором, академіком М. І. Іншиним, то було рівно 00:00 годин, коли ми залишили Олексія Олексійовича для завтрашнього відспівування у нині частково зруйнованому Спасо-Преображенському кафедральному соборі м. Одеси, що мене також особливо здивувало. Ще багато чудес було, коли ми цілим Свято-Борисо-Глібським жіночим монастирем молилися, плакали і споминали про упокоєння безсмертної душі Олексія Олексійовича у Царстві Небесному. Були сказані прекрасні слова монахинь, що звідти Олексій Олексійович може більше допомогти, ніж був би живим. І ось вже скільки років минуло, та не пройшло жодного дня, щоб ми не згадали у молитвах про великого Вчителя Олексія. Відчувається його постійна допомога та унікальна школа, яку він дав мені, недостойному за промислом Божим. Його харизматичний Дух почиває на синові Сергієві, який сьогодні є *суддею Великої Палати Верховного Суду України*, а також на багатьох вдячних учнях, суддях, прокурорах, професорах, усіх, хто знав і хоча б один раз мав змогу спілкуватися з людиною великої душі і серця – Олексієм Олексійовичем Погрібним. *«Бог же не є Бог мертвих, а живих. Бо в Нього всі живі»* (Лк.20:38). *«Я Бог Авраама, и Бог Исаака, и Бог Иакова? Бог не есть Бог мертвых, но живых»* (Мф.22:32).

Як ім'я Олексія, чоловіка Божого, прославляється в одній професорській родині? Саме так, йдеться про Олексія Миколайовича Литвинова. Принагідно скажу: коли останній раз мені вдалось поспілкуватися з Олексієм Миколайовичем Литвиновим, то він сказав такі хороші слова, що коли виникло питання із його докторським дисертаційним дослідженням, то були різні міркування стосовно спеціальності 12.00.07 або 12.00.08. На цій зустрічі був А. Т. Комзюк та О. О. Погрібний, де Олексій Олексійович чітко сказав: «За спеціальністю 12.00.07 у нас багато докторів, а

треба обрати 12.00.08». Так і сталося. Ми наглядно бачили, як лише за десятиліття трудів О. М. Литвинова він приніс великі плоди. Нашій кримінологічній школі ХНУВС за короткий час вдалося пройти той шлях, що інші проходять десятиліттями, та здобути абсолютну першість, яку утримуємо до сьогодні. Тут бачимо Благословення вчителя і повагу учня. Безперечно, велика заслуга належить Ю. В. Орлову, який разом з О. М. Литвиновим видавали унікальні праці, рівним яким не було в Україні. Це, зокрема: «Нариси з кримінології постмодерну» (2019), «Антипостмодерн: кримінологічні етуди» (2020), «Кримінологія «свого» часу: наукові розвідки» (2021). Пам'ятаємо стрічку новин на сайті ХНУВС, коли кожного разу усі чекали на новий «Вісник Кримінологічної асоціації України» – про що ж цього часу напишуть провідні вчені, що було для інших певним дороговказом у науці.

«Кримінологія «свого» часу: наукові розвідки» (2021) – це книга, яка зазнала великого розголосу. Це був бренд кримінологічної науки, завдяки чому кримінологія здійснюлася на нові рівні й щаблі осмисленості. Ось цей паритет Вчителя, наставника, колеги, друга, брата спостерігався між О. М. Литвиновим та Ю. В. Орловим. Приємно за велику повагу Юрія Володимировича до Олексія Миколайовича. Знаю по собі, як багато значить Благословення на наукову працю великого метра сьогодення – Олексія Миколайовича Литвинова. Він вже зараз став Учителем серед Вчителів, підготував велику плеяду учнів, багато з яких стали докторами наук. Користується, безсумнівно, великою повагою і заслуженим авторитетом серед таких провідних вчених кримінологічної науки як П. Л. Фріс, О. М. Костенко, О. М. Джужа, В. І. Борисов, В. В. Голіна та багатьох інших з різних регіонів нашої держави. Це – унікальна якість вченого, бути сприйнятим у наукових колах, щоб до твого слова прислухалися, що сьогодні є великою рідкістю. І ось О. М. Литвинову вдалося її досягти.

Акцентуємо на великій ролі Благословення в житті науковця з боку Вчителя. А саме йдеться про Благословення *О. О. Погрібного*, яке, як видно неозброєним оком, сьогодні невидимо почиває на О. М. Литвинові. Тут можна сказати словами із життя великого праведника Серафима: *«Сей із рода нашого»*. Тому коли хочеш побачити частинку справжніх Вчителів, зокрема таких, якими були наші викладачі, слід хоча б раз у житті поспілкуватись з Олексієм Миколайовичем Литвиновим. Можна сказати, що сьогодні таке Благословення Олексія Миколайовича почиває на Ю. В. Орлові. Безперечно, що О. М. Литвинов, нині виконуючи обов'язки ректора Національного аерокосмічного університету «Харківський авіаційний інститут», переживає за свою школу, тримає молитовну оборону, володіє інформацією, яка стосується кафедри, цікавиться справами, адже це його також дітище і нива, на якій Вчений високого масштабу потрудився вельми плідно.

Ну і куди ж без сім'ї. Як приємно, що прекрасний синочок, за якого ми завжди молимося, наступник вчителя нинішніх Вчителів О. М. Литвинова, зветься Олексій, який, дай Бог, щоб зростав на втіху, радість і славу своїм

Батькам!

На першій моїй зустрічі з ученим, О. М. Литвиновим, що промислом Божим відбулася 23 лютого 2022 року, у переддень початку великої російсько-української війни, були закладені підвалини того, щоб предметно займатись дослідженнями у кримінологічній науці. Ми розпочали розмову про постать та пам'ять *Олексія Олексійовича Погрібного*. Пам'ятаю, з яким натхненням читав монографію «Кримінологія «свого» часу: наукові розвідки» (2021) професорів О. М. Литвинова та Ю. В. Орлова¹ до 4 години ранку, а о 5-й почався обстріл м. Харкова з боку російської федерації. Найголовніше, пригадується, як *Олексій Миколайович* сказав, що ми назвали свого сина Олексієм на честь Олексія, чоловіка Божого, у пам'ять і згадку про Олексія Олексійовича Погрібного, якого Олексій Миколайович вважає своїм Вчителем, що особливо приємно. Тобто, десь у цьому достойному продовжувачу роду, немовляті Олексію, ми бачитимемо велику часточку безмежної душі *Олексія Олексійовича Погрібного*. Дай Бог сили й щастя, мудрості й добра, щоб маленький Олексій зростав на втіху й радість своїм батькам – *Олексію Миколайовичу та Євгенії Олексіївні*, його прекрасній дружині. Тож, як бачимо, в житті важливо так поступати, щоб наші сучасники й ті, хто буде після нас, захотіли називати дітей іменами тих людей, які залишили добрий слід у нашому житті. Пам'ятаємо вислів: «Як корабель назвемо, так він і попливе». Приємно те, що ім'я Олексія, чоловіка Божого, пам'ять якого ми святкуємо 30 березня, особливо прославляється у сім'ї вчених-професорів не на словах, а в реальному житті, в родинних іменах батьків та дітей. Тож бажаємо прекрасній родині добробуту та довголіття, миру, щастя і добра та щиро вдячні за підтримку й допомогу.

Значення навчального посібника в умовах нинішнього дня та побажання щодо наступних навчально-наукових видань. Детальний аналіз навчального посібника «Кримінологія (Загальна частина)» 2025 року дає підстави говорити про фаховість солідного видання, де кожна тема суттєво переосмислена, а головне – перебудована під пильністю головного редактора, професора Ю. В. Орлова. Водночас, чим більше ми спростимо викладення матеріалу у підручнику, чим більше простих слів і цитат видатних особистостей використовуватимемо, тим більше користі отримає курсант/студент та будь-який читач. Це воістину академічний курс із Загальної частини кримінології, що потребує глибинного розмірковування. Він неодмінно знайде свого читача – усіх тих, хто бажає вийти з суто навчального матеріалу на якісно вищі щаблі обізнаності. Для того, щоб зацікавити курсанта, викладача, слід дати хоч би поверхневу характеристику такого поважного видання у цей непростий час російсько-української війни. Зосередимося на найбільш важливих положеннях, які

¹ Кріцак І. В. Враження від прочитаної книги О. М. Литвинова та Ю. В. Орлова «Кримінологія «свого» часу: наукові розвідки» або майбутнє Харківської кримінологічної школи, зачатки її становлення та подальшого інноваційного розвитку: духовно-ціннісні аспекти проблеми. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2022. № 1 (26). С. 154–165.

потрапили у поле нашого зору:

- **с. 10-11.** Проблеми забезпечення суспільства від такого соціального зла, як злочинність, турбували людство впродовж усієї історії його існування, починаючи із зародження держави та права. При тому ця проблема традиційно зводилась й досі зводиться до чотирьох принципових питань: - які діяння визнавати кримінальним правопорушенням? - яким має бути покарання за вчинене кримінальне правопорушення, які перед ним ставити цілі? - яким чином покарання має виконуватись та відбуватись, аби досягти поставлених цілей? - як не допустити вчинення можливих кримінальних правопорушень, запобігти їм?

- **с. 11-12.** Питання, про шляхи, способи запобігання кримінальним правопорушенням, виводить допитливий розум на геть інші горизонти мислення, адже спонукає до обговорення каскаду похідних (чи-то-пак первинних, фундаментальних) проблем про причини, умови кримінально протиправної поведінки й злочинності як специфічного масового соціального феномену. І ці проблеми є непересічними, узалежнюються від низки світоглядних, концептуальних засновків, орієнтацій пізнання соціальної дійсності у всьому її багатоманітті: економічний, технологічний, правовий, культурно-психологічний (особистісні й колективні, свідомі й безсвідомі стани, процеси), цивілізаційний, політичний (геополітичний, регіональний, місцевий) та інші виміри. У спробах здійснення пізнавальної метаінтеграції, заточеної на розкриття причин та умов, закономірностей відтворення злочинності та, на підставі цього, на розроблення заходів системної їй протидії, запобігання народжується та розвивається наука кримінологія.

Прийнято вважати, що кримінологія замикає триаду так званих наук кримінально-правового циклу (кримінальне право, кримінально-виконавче право, кримінологія). Насправді йдеться не про функціональне замикання, а про інтелектуальне живлення. Варто говорити про засадничу роль кримінології як для кримінального, так і кримінально-виконавчого права. Останні дві науки мають догматичну природу, сфокусовані на вивченні норм права, правовідносин. Ними вони й обмежені. Натомість кримінологія є наукою недогматичною в цілому. Вона є наукою міждисциплінарною, адже пізнання злочинності, її причин та умов вимагає інтеграції знань з юриспруденції, психології, соціології, економіки, демографії, статистики тощо.

- **с. 12-13.** До основних компонентів предмета науки кримінології традиційно відносять:

1. *Злочинність* як складно-утворений, історично мінливий, відносно-стійкий, інституційний соціально-правовий феномен, який принципово не зводиться до суми всіх кримінальних правопорушень, що представляють його зовнішній, кількісний бік. Злочинність виявляє власні закономірності

існування, розвитку, узалежнюється від численних факторів соціального та природного походження.

2. *Детермінація та детермінанти злочинності.* Під терміном «детермінанти злочинності» розуміють її причини, умови та інші фактори, з якими вона тим чи іншим чином пов'язана. Детермінація – процес породження, зумовлення, відтворення злочинності у зв'язку з визначеними факторами (детермінантами, чинниками). Саме детермінанти злочинності є головним об'єктом впливу антикримінальних заходів, що розробляються наукою кримінологією та націлені на протидію злочинності та запобігання кримінальним правопорушенням.

3. *Особа та особистість кримінального правопорушника.* Об'єктивно існуючі в суспільстві соціальні протиріччя детермінують злочинність через призму індивідуального, особистісного. Жоден зовнішній, об'єктивний фактор не дає результату у виді кримінального правопорушення, не проходячи крізь особистісні пласти свідомого (ціннісні установки, досвід, фізичні та психічні вади тощо) та безсвідомого (витіснені травми, комплекси, невротичні гони й т. п.). Відтак, кримінологічне дослідження особи (атрибутивна категорія) та особистості (сутнісна категорія), особливостей її структури, здійснення кримінологічного особистісного профілювання обумовлює виявлення глибинних детермінант кримінальної активності, дає можливість індивідуалізувати запобіжний вплив з метою досягнення максимальної ефективності у протидії злочинності в цілому.

4. *Окреме кримінальне правопорушення в розрізі вчення про механізм індивідуальної кримінально протиправної поведінки.* Не з'ясувавши механізм одиничного кримінального правопорушення, не виявивши специфіку його розгортання від формування мотивації до посткримінальної поведінки, впливу ситуації на прийняття рішення про вчинення кримінального правопорушення, його реалізації, ролі жертви у цьому процесі, неможливо забезпечити достатню повноту як наукового уявлення про сам феномен злочинності, так і кримінально-превентивної діяльності.

5. *Протидія злочинності та запобігання окремим кримінальним правопорушенням* – фіналізуючий компонент предмета кримінології, на забезпечення науковою інформацією якого «працюють» всі попередньо зафіксовані складові предмета кримінології. Протидія злочинності становить особливого роду управлінську діяльність, спрямовану на нейтралізацію (зниження впливу) детермінант злочинності, факторів окремих кримінальних правопорушень та їх груп.

- с. 17. Кримінологія – це комплексна міждисциплінарна наука, яка має на меті розроблення науково обґрунтованих рекомендацій щодо зниження криміногенних загроз шляхом дослідження злочинності, закономірностей її детермінації, особи й особистості кримінального правопорушника, механізму індивідуальної кримінально протиправної поведінки, формування на цій основі знань, рекомендацій та пропозицій щодо протидії злочинності, запобігання окремим її проявам.

Поряд із цим кримінологія є навчальною дисципліною, курс якої також поділений на Загальну та Особливу частини, що відповідає логіці описаної вище системи наукових кримінологічних знань. Будучи навчальною дисципліною, кримінологія забезпечує: - наступність в її розвитку; - формування у правників, фахівців у галузі правоохоронної діяльності цілісного та системного бачення всього різноманіття кримінальних проявів, злочинності, її детермінації; - компетентність у застосуванні заходів та засобів запобігання кримінальним правопорушенням, основних принципів та вихідних начал організації системи протидії злочинності, усвідомлення в ній своїх функцій, а також ролі інших її суб'єктів.

- **с. 18.** Значення Особливої частини кримінології полягає у формуванні масивів емпіричної кримінологічної інформації, її узагальненні та аналізі, розробленні на підставі цього заходів та засобів протидії як злочинності в цілому, так і запобігання окремим видам кримінальних правопорушень, забезпечення кримінологічної безпеки в державі, регіонах, окремих населених пунктах. Наскрізними стосовно Загальної та Особливої частин кримінології є окремі кримінологічні теорії: економіко-кримінологічна теорія детінізації економіки (В. М. Попович), політико-кримінологічна теорія протидії злочинності (Ю. В. Орлов), соціально-правова теорія протидії злочинності (О. М. Литвинов) і т. п. Вони є комплексними, предметно наскрізними. Крім того, в структурі Особливої частини зарубіжної кримінології (а впродовж останніх десяти років й у вітчизняній науці) часто виділяють окремі наукові галузі, як-то: політична кримінологія (вивчення політичної злочинності), кримінопеналогія (вивчення злочинності в установах виконання покарань закритого типу), кримінофамілістика (дослідження злочинності проти близьких осіб, проти інституту сім'ї), криміногеронтологія (вивчення злочинності осіб похилого віку) тощо.

- **с. 18.** Окреслення предмета та завдань кримінології не залишає сумніву в тому, що ця наука є комплексною, адже торкається й особливостей функціонування людського організму як складноорганізованої біосоціальної системи (в аспекті біологічних факторів злочинності), і підвалин існування суспільного організму, «підсвічує» наявні в ньому протиріччя найбільш різноманітного характеру – від економічних до духовних, культурно-психологічних, політичних тощо. Широкий спектр указаних об'єктів вимагає залучення кримінологією до свого дослідницького інструментарію знань численних наук.

- **с. 19.** Варто погодитись із тими науковцями, які вказують, що не було б сенсу вести мову про особистість кримінального правопорушника, якщо їй не притаманні властивості, відмінні від особистісних якостей тих,

хто не вчиняє злочинів¹. Для кримінолога особистість становить інтерес не сама по собі, а лише тією мірою, якою її властивості детермінують злочинну поведінку. Однак кримінологія, вивчаючи особистість злочинця у нерозривному зв'язку з антисуспільною поведінкою, не може не спиратися в теоретичних концепціях та практичних висновках саме на особливості якостей осіб, які вчиняють злочини. Тому в межах кримінологічної науки різні сторони вивчення все більше виступають цілісним ученням про людину, що становить суспільну небезпеку. Така особистість є носієм специфічних мотивів, істотних та відносно стійких властивостей, які закономірно сформувалися під впливом негативних елементів соціального середовища². Саме дослідження останніх дозволяє зробити важливі висновки щодо впливу різного роду розладів психічної діяльності, фізіологічних процесів (зокрема, гормонального рівня та рівня ліпідного й вуглецевого обміну в організмі) на злочинність. Так, наприклад, більше половини всіх умисних вбивств та тяжких тілесних ушкоджень вчиняються особами з розладами психіки, що не виключають осудність.

- с. 22. Платон розмірковував над тим, що може утримати людей від порушення законів. Він уважав, що важливими факторами стримування є: – очікуване зло – усвідомлення наслідків та покарань, які очікують на порушників законів; – суспільна думка – роль громади в засудженні неправомірної поведінки, що змушує людей прагнути до моральної поведінки; – моральність – власне внутрішнє усвідомлення правильного і неправильного, яке сприяє дотриманню законів; – звички гідної поведінки – виховання та соціалізація, що формують моральні норми та звички, які роблять правомірну поведінку природною; – заохочення законослухняних громадян – підтримка державою тих, хто дотримується закону, через похвалу, пільги або інші форми визнання.

- с. 43. Сформуємо системне уявлення про історію розвитку кримінологічної думки. Отже, можна виділити чотири періоди: - античний; - класичний (класична школа кримінального права); - позитивістський (модерний); - сучасний (постмодерний). Антична філософська думка про злочини та злочинність (Платон, Аристотель, Цицерон, Сенека та ін.) зосереджена на метафізичних засадах гідності та недоліках правління, що продукують її пригніблення. Вразливий тімос (за Платоном – частка душі, що прагне визнання) зумовлює порушення публічних порядків, детермінує кримінально-протиправну поведінку. Класична школа кримінального права. Період розвитку юридичної думки кримінально-правового, кримінально-виконавчого та кримінологічного спрямування. Цей період за часом збігається з епохою Просвітництва (кінець XVII – початок XIX ст.), у

¹ Лагода К. О. Невиконання судового рішення: кримінологічна характеристика та запобігання : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2015. С. 48

² Там само. С. 49

зв'язку з чим змістовно відбувався у західноєвропейському цивілізаційному руслі з властивими йому надбаннями у галузі філософії, науки, техніки, мистецтва. Гуманістичні тенденції епохи сформували уявлення свободи волі людини на противагу гіпертрофованому телеологізму, який серед іншого мав своїм виявом і систему юридико-релігійних догматів. Ідея свободи волі послугувала основою для створення наукової концепції суб'єктивного ставлення в вину, винної кримінальної відповідальності, яка нині втілена у КК України (ч. 1 ст. 11 та ін.). Злочин розглядається вже не як продукт дії злої метафізичної волі, а як керована поведінка людини – відносно вільного соціального актора. Відтак, мета покарання має бути спрямована не лише на кару як таку та вигнання злого духу, а на віддалені соціально корисні цілі. Виникають перші відносні теорії покарання, а також переосмислення ролі державної влади, законотворчості в процесі детермінації злочинності, висвітлені у працях Ч. Бекарія («Про злочини та покарання» (1764 р.) та ін.), І. Бентама («Паноптикум» (1791 р.) та ін.), Дж. Говарда («Стан в'язниць в Англії та Уельсі» (1777 р.) та ін.), Л. А. Фейербаха («Дивні кримінальні судові справи» (1795 р.), «Анти-Гоббс, чи Про межі верховної влади та права примусу громадян щодо государя» (1791 р.), «Філософська чи всезагальна частина кримінального права» (1810 р.) та ін.), Г. В. Ф. Гегеля («Філософія права» (1820 р.) та ін.) та інших учених. Уперше науково обґрунтовуються та запроваджуються до пенітенціарної практики роздільне тримання чоловіків та жінок, дітей та дорослих, насильницьких та корисливих злочинців, рецидивістів та тих, хто вчинив злочин уперше; залучення до навчання під час відбування покарання тощо. Уперше постулюється безумовний пріоритет кримінально-превентивної діяльності над караючою; визнається раціональний підхід до побудови системи покарань та організації їх виконання та відбування; закладаються принципи свободи волі та винної відповідальності, індивідуалізації покарання, його невідворотності та оперативності застосування¹.

- с. 75. Злочинність – це історично мінливий, статистично стійкий, релятивний соціальний феномен, що виражається у масових, інституційних, суспільно небезпечних практиках, форми прояву яких мають кількісно-якісний вираз у понадсумативній сукупності злочинів, а також злочинній діяльності.

- с. 131. Однак у сучасному світі з розвиненими формами масової комунікації, ефектами глобалізації, що значною мірою (за нормальних, не екстремальних умов) елімінують значення державних кордонів, фронтири мають властивість виникати на інших, не фізичних рівнях соціально-групових взаємодій. Вони представлені межами соціальних сценаріїв, наративів, дискурсів, знаково-символічних, меметичних систем. Межі ці

¹ Орлов Ю. В. Класична школа кримінального права // Кримінологічний довідник : довідкове вид. / за наук. ред. О. М. Бандурки ; за заг. ред. О. М. Джужі та О. М. Литвинова. Харків : Діса плюс, 2013. С. 162–163.

мають як географічні, так і позагеографічні контури фіксації. При цьому важливо бути свідомим тієї обставини, що, будучи емоційно резонансними, суб'єктивно значущими обрисами інтерактивних матриць, у межах яких відбувається соціальна ідентифікація, привласнення й ретрансляція досвіду (пам'яті, постпам'яті – у термінології М. Хірш) попередніх поколінь як власного, фронтити постають зонами актуалізації бінарних опозицій. Для бінарних же опозицій («свій – чужий», «Схід – Захід», «проукраїнський – проросійський», «патріот – сепаратист» і т.д.) властивим є відношення не констеляції, а субординації, ієрархії. Звідси – й прагнення до домінування, підкорення. Тож фронтири завжди постають як результат та, водночас, фактор детермінації різниці потенціалів (відмінностей на рівні соціальних конвенцій про ідентичність, про оцінки минулого, теперішнього та майбутнього), а тому несуть на собі заряд соціальної напруженості, конфліктогенності, криміногенності.

- с. 151. *II. Модуси екзистенції страждання:* 1. *Екзистенція фізичного болю* є вельми індивідуально вираженою екзистенцією, з різними джерелами, ступенем інтенсивності, фізіологією протікання, перспективами на позбавлення болю, одужання тощо. Водночас не помилилось, мабуть, якщо пов'яжемо цю екзистенцію з фактором тілесності як таким, що радикально вмонтовується в щільне плетиво душевного, психічного, а тому не може не мати на нього впливу. Тіло – не просто вигадка, не випадкове явище, не ілюзія. Воно завжди вияв душі, – а отже, в якомусь сенсі – сама душа. Тіло – не мертва механіка незнати-яких атомів. Тіло – живий образ душі. Воно є і залишається єдиною формою актуального вияву духу в умовах, що нас оточують (О. Ф. Лосєв). Тілесна симптоматика, за влучним і по-мистецьки вишуканим зауваженням С. Маценки, є наслідком психічних афективних диспозицій. Тілесний досвід набуває дедалі більшого значення, зростають страждання, коли робить спроби виявитися душа. Безсилля тіла зумовлює активізацію духовної діяльності, знімає табу. Організм перетворюється на надчутливий сейсмограф, що реєструє загальний крах, і стає збудженою драматичною ареною конфлікту людини і суспільства¹.

- с. 165. Детермінація злочинності (від лат. *determinare* – визначати, породжувати, обумовлювати) – процес взаємодії різнорідних соціальних та природничих факторів (детермінант), що має своїм наслідком існування злочинності, її систематичне відтворення, появу новітніх її різновидів, форм прояву, негативних змін у стані (зростання рівня, ускладнення структури, географії тощо). Кримінологічне вчення про детермінацію злочинності виходить із розуміння комплексності, системності, багаторівневості та безперервності процесу відтворення злочинності. Структурування та формалізація наукового знання про нього відбувається з використанням низки базових категорій: детермінанти злочинності, детермінаційні зв'язки

¹ Маценка С. Хронотопи свідомості. Про творчість Крісті Вульф. Львів : ПАІС, 2007. С. 164.

тощо.

Детермінанти злочинності (криміногенні фактори) – явища і процеси, існування, дія (взаємодія) яких впливає на збереження, погіршення стану злочинності. Вони класифікуються за рівнем відтворення, природою, механізмом дії, соціальним змістом та іншими критеріями. Інтерпретація будь-якого явища, процесу об'єктивної дійсності чи суб'єктивних станів як детермінант злочинності передбачає встановлення виду зв'язку між ними та кримінальною активністю. У науці виокремлюється близько 30 видів детермінаційних зв'язків.

- с. 187. Дискурс як об'єкт кримінологічного аналізу. Злочинність – багатоплановий соціально-правовий феномен. У ньому сполучаються і статистично вимірювані, структурно-функціональні, системні риси, і предметно діяльнісні, інституційні властивості, і конструктивістські маркери. Відтак, цілком закономірним є те, що спектр об'єктів кримінологічного аналізу, заточеного під запити зниження інтенсивності відтворення кримінальних практик, виявляється вельми широким, у цілому відповідним феноменологічній глибині та складності самої злочинності. Значним є і накопичений науковий матеріал, що пояснює детермінаційну природу злочинності. Втім, історизм останньої, її соціальна адаптивність змушує поставити на порядок денний питання про роль дискурсу в її відтворенні: по-перше, як своєрідного соціокультурного поля для розгортання кримінальних практик; по-друге, як криміногенно детермінаційного ресурсу; по-третє, як сфери нереалізованого кримінально-превентивного потенціалу. Ця потреба виявляється особливо гострою у зв'язку з необхідністю: - підвищення ефективності протидії інформаційним операціям агресивного штибу, що є складовими так званих «гібридних» воєн, а також провісником і невід'ємним супутником повномасштабної агресії російської федерації проти України; - розроблення кримінологічних засад перехідного правосуддя, невід'ємними елементами якого є соціальне примирення, встановлення історичної правди й інші складові, що спираються, передусім, на простори спільних семантичних конвенцій.

- с. 212. І хоча вчений не робить безпосередніх висновків про роль дискурсу і трансформованих перцептивних механізмів для утвердження фрагментованості модерної людини, проте існує, на наше переконання, достатньо підстав, щоб пов'язати виявлені й описані Е. Фроммом особливі соціально-психологічні та нейрофізіологічні комбінації із впливом складових «друкарської» культури, яка посилює відірваність індивідуума від зовнішнього світу. «Чи не є слово – зауважував у риторичній формі В. Гавел – найпершим джерелом того, чим ми є, чи навіть самою першоосновою цього способу всесвітнього буття, яке ми називаємо людиною? Дух, душа людини, наше самоусвідомлення, здатність узагальнювати й думати поняттями і, зрештою, наша здатність розуміти, що

помремо – чи не повинні ми завдячувати цим слову, чи, може, все це словом і було створено?»¹

- **с. 257-258.** Досліджуючи проблематику причин та умов індивідуальної кримінально протиправної поведінки (кримінальних правопорушень), не можна не торкнутися питання їх класифікації. Незважаючи на те, що класифікації, як правило, є умовними, вони дозволяють відмежувати одне поняття від іншого, що сприяє більш глибокому їх вивченню й виначенню місця в єдиній класифікаційній системі. Вихідною системою для класифікації причин та умов кримінальних правопорушень виступають детермінанти злочинності. За рівнем функціонування вони поділяються на загальні (загальносоціальні) криміногенні детермінанти злочинності в цілому як масового соціально негативного явища; спеціальні криміногенні детермінанти, що впливають на вчинення різних видів (груп) кримінальних правопорушень або в певних галузях і сферах господарської діяльності або у сфері боротьби з певним видом кримінальних правопорушень; криміногенні фактори індивідуального характеру, що впливають на особу потенційного кримінального правопорушника, підштовхуючи її до кримінально протиправної та у зв'язку з цим кримінально караної поведінки. За територіальною ознакою розрізняють причини й умови, що діють у масштабі всієї країни, в регіонах, в окремих адміністративно-територіальних одиницях, у міській і сільській місцевості, на підприємствах, в установах й організаціях, а також у постійних трудових колективах і тимчасових (наприклад, що працюють вахтовим методом тощо). За часовою ознакою: причини та умови, що діють у літній, весняний, зимовий та осінній періоди. За природно-кліматичною ознакою: причини й умови, пов'язані із суворими або нормальними природно-кліматичними умовами. За природою виникнення причин та умов злочинності виділяють об'єктивні, тобто такі, що не залежать від волі та дій людей, об'єктивно-суб'єктивні й суб'єктивні. За сутністю – соціальні й біологічні. За змістом – криміногенні детермінанти економічного, політичного, соціально-побутового, духовно-морального, соціально-психологічного, культурно-виховного та іншого характеру. За механізмом впливу на особу кримінального правопорушника вирізняють обставини (детермінанти, фактори та ін.), що сприяють учиненню кримінальних правопорушень (полегшують його), обставини, що ускладнюють учинення кримінальних правопорушень, та обставини, що спонукають до вчинення кримінальних правопорушень.

- **с. 279.** Кримінологічна віктимологія як один із відносно незалежних напрямів кримінології з використанням інструментів соціальних і природничих наук (психології, психіатрії, конфліктології, політології, історії,

¹ Гавел В. Слово про слово // Промови та есеї / пер. з чеської Р. Мокрик, Т. Окопна, Є. Перебийніс, О. Перебийніс. Київ : КОМОРА, 2016. С. 119.

математики, кібернетики тощо) вивчає жертв кримінальних правопорушень і процес віктимізації як окремих осіб, так і людських об'єднань з метою виявлення глибинних чинників різних видів злочинності та зменшення або усунення їхнього негативного впливу задля ефективнішого протистояння злочинності. Таке розуміння дає комплексне бачення розвитку кримінологічної віктимології та дозволяє використовувати міждисциплінарний підхід для вивчення жертв і процесу віктимізації, що загалом сприяє кращому виявленню та аналізу детермінант злочинності, а також формуванню ефективних методів її профілактики та протидії. Спрямованість на усунення негативного впливу віктимізації у процесі боротьби зі злочинністю також може посилити наукову базу для практичних заходів захисту постраждалих від кримінальних правопорушень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінологія (Загальна частина) : навч. посіб. / [І. О. Бандурка, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2025. 616 с.
2. Всеукраїнська науково-практична конференція присвячена 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=1wDia2xaHAo>
3. Курсанти університету відвідали пам'ятник церковної архітектури – Свято-Іоанно-Усіковенський Храм м. Харкова. URL: <https://univd.edu.ua/uk/news/3080>
4. Кріцак І. В. Враження від прочитаної книги О. М. Литвинова та Ю. В. Орлова «Кримінологія «свого» часу: наукові розвідки» або майбутнє Харківської кримінологічної школи, зачатки її становлення та подальшого інноваційного розвитку: духовно-ціннісні аспекти проблеми. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2022. № 1 (26). С. 154–165.
5. Лагода К. О. Невиконання судового рішення: кримінологічна характеристика та запобігання : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2015.
6. Орлов Ю. В. Класична школа кримінального права // Кримінологічний довідник : довідкове вид. / за наук. ред. О. М. Бандурки ; за заг. ред. О. М. Джужі та О. М. Литвинова. Харків : Діса плюс, 2013. С. 162–163.
7. Маценка С. Хронотопи свідомості. Про творчість Крісти Вульф. Львів : ПАІС, 2007. 211 с.
8. Гавел В. Слово про слово // Промови та есеї / пер. з чеської Р. Мокрик, Т. Окопна, Є. Перебийніс, О. Перебийніс. Київ : КОМОРА, 2016. С. 117–120.

Стаття надійшла до редакції 19.03.2025

Ivan V. KRITSAK,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

IMPRESSIONS OF THE TEXTBOOK “CRIMINOLOGY (COMMON PART)” (2025), EDITED BY Y. V. ORLOV, WITH EMPHASIS ON THE IMPORTANCE OF TEACHERS AND MENTORS IN OUR LIVES.

The publication is characterized by scientific depth, academic rigorous structure and a high level of interdisciplinary approach that provides a comprehensive understanding of the phenomenon of crime, its patterns and mechanisms of counteraction. Outstanding personalities, professors O. M. Litvinov and Yu. Orlov, made a significant contribution to the development of the criminological school, laying the foundations for the foundations of the modern understanding of criminological processes. The textbook traces the connection between the legacy of prominent scholars and modern trends in criminological science, which makes the publication not only educational, but also scientific and practical a reference point for new generations of lawyers. It offers not only a systematic analysis of crime, but also reveals important of crime, but also reveals the importance of mentoring, the continuity of scientific school and moral guidelines in the education of a new generation of lawyers. Special emphasis is placed on the role of such teachers as academician O. Pohribnyi, who not only transmitted knowledge but also shaped professional culture and academic traditions. Given its high quality, in-depth analysis, and relevance, the textbook “Criminology (General Part)” (2025) is a significant contribution to legal science to legal science, which will contribute to the training of highly qualified specialists and will ensure the development of criminological thinking in future lawyers and scientists.

Key words: *criminology, teacher, mentor, existence, values, God, spirituality.*

Іван Васильович КРИЦАК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків, Україна)

Юлія Юрїївна ІНШЕКОВА
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

Ігор Сергійович ПОЛЯКОВ,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ПРАВОТВОРЧІСТЬ У КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІЙ СФЕРІ: МІЖ ТРАДИЦІОНАЛІЗМОМ ТА НОВАТОРСТВОМ

У дослідженні здійснено комплексний аналіз глибинних змістових засад формування кримінального законодавства України у контексті трансформацій правової дійсності (минулого, чинного, дійсного/теперішнього і майбутнього права). У фокусі авторського осмислення перебуває правотворчість як багатовимірне, духовно-інтелектуальне явище, що охоплює не лише нормативне конструювання, а й символічну місію формування справедливості та правопорядку. З позицій

академічного досвіду, наукової спадщини класиків української школи кримінального права, зокрема В. Я. Тація, П. Л. Фріса, Ю. В. Бауліна, В. І. Тютюгіна, О. О. Дудорова, О. М. Литвинова, Ю. В. Орлова, досліджується сутність кримінального закону як вияву вищого рівня правового мислення, де кожна правова норма розглядається не лише як юридичне положення, а як соціокультурна конструкція із сакральним змістом.

Звертаємо особливу увагу на необхідності збереження балансу між «стабільністю та динамізмом» кримінального законодавства, загрозу «законодавчих вірусів», які порушують системну цілісність КК України. Висловлюється критика хаотичної правотворчості, що знецінює доктрину та практичну ефективність норм. Висвітлюється роль професіоналізму, доктринального мислення й моральної відповідальності правників у процесі створення законів. У дослідженні також підкреслено значення духовно-культурного підґрунтя української правової традиції, зокрема православних цінностей, які можуть і повинні наповнювати правотворчість гуманістичним змістом.

Значне місце приділено аналізу Особливої частини кримінального права як структурного ядра системи кримінальної відповідальності, проблематиці уніфікації та класифікації кримінальних правопорушень, ролі санкцій у реалізації принципу справедливості, а також моделюванню майбутнього КК України з урахуванням вітчизняного менталітету, соціальної реальності, досвіду судової практики та викликів воєнного часу. Робота підводить до висновку, що новий КК України має бути не «космічною конструкцією», а простим, логічним, доступним, але водночас глибоким інструментом правосуддя, який би відповідав запитам народу, викликам доби й високим стандартам правової науки.

Ключові слова: правотворчість, кримінально-правове регулювання, кримінальне законодавство, кримінальна відповідальність, кримінальне правопорушення, злочинність, протидія злочинності, війна.

Постановка проблеми. У науковому дискурсі надзвичайно важливо розрізняти поняття «правотворчості» та «нормотворчості», які перебувають у співвідношенні загального і часткового. Правотворчість охоплює весь процес формування права – від доктринальних позицій й історичних концептуальних підходів до оформлення правової системи загалом. Це творення права у широкому розумінні: як явища, як цінності, як духовної та інтелектуальної категорії. Натомість нормотворчість є складовою правотворчості, зосередженою на конструюванні конкретного нормативно-правового акту чи норми права. Йдеться про чітке, логічне, структуроване формулювання, яке повинно відповідати класичній побудові правової норми: гіпотеза – диспозиція – санкція, що відповідають на запитання: «Якщо... то... інакше...» – і бути внутрішньо цілісною, послідовною та ідеально точною. Така норма повинна якнайкраще гармоніювати з усім чинним законодавством та доктринальними напрацюваннями. Саме тому справжню правотворчість чи нормотворчість можна назвати

космополітизмом, що вимагає універсальних, біблейських знань за всі 7534 роки відколи існує світ, від Адама до сьогоднішнього дня і в майбуття. Звідси – слід глибше замислитися над самим словом «творити». Творити – це не просто писати норму чи Закон, а здійснювати акт формотворення, який у своїй суті наближається до сакрального/духовного. Правотворчість – це не лише технічна чи юридична діяльність, це – духовна місія, що вимагає високого рівня культури, моральності, інтелектуальної глибини й чистоти душі. Лише особа, яка досягнула вищі смисли, здатна створити нормативний текст, що стане не просто юридичним документом, а одкровенням – формулою справедливості. Бути творцем у сфері права – це виняткове покликання. Адже творець – це той, хто надає форму світові. Ми бачимо приклад вищого творення у Священному Писанні – у старозавітній та новозавітній історії про створення світу. Так само й сьогодні, кожен справжній творець у праві – як лікар чи фармацевт, що створює ліки, – конструює те, що має зцілювати суспільство, регулювати стосунки, оберігати людину. Це – акт професіоналізму, внутрішньої цілісності. Лише через цей зв'язок відкриваються істинні смисли: якими мають бути правові норми, якою – правова система, якою бачиться – справедливість. Отже, взяти на себе роль творця права – означає не лише володіти знаннями, а й бути гідним цього знання. Це – шлях до формування таких юридичних текстів, у яких не буде нічого зайвого, і водночас – буде все необхідне, що так важливе для нинішніх умов суспільного розвитку. Йдеться про шлях до норм, які є одкровеннями у прагненні до істинної правди, яку ми покликані сформулювати та втілити в життя. І це – нетривіальна задача.

Мета статті – сформулювати мисленнєві і ціннісні засновки розуміння правотворчості кримінально-правовій сфері у поєднанні традиціоналізму та новаторства.

Виклад основного матеріалу. У підручнику «Кримінальне право України: Загальна частина» за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація (2010) говориться, що прийнятий Верховною Радою України 5 квітня 2001 р. Кримінальний кодекс (КК) України, що набрав чинності з 1 вересня 2001 р., став знаменною віхою у становленні правової держави, першим фундаментальним кодексом у проведеній в Україні правовій реформі, яка ставила своїм завданням кодифікацію найважливіших галузей права. Робота над проектом нового КК тривала понад вісім років, і він став результатом колективної праці вчених, практичних працівників, комітетів Верховної Ради України й, звичайно, народних депутатів України, які й прийняли цей Кодекс. Його положення цілком відповідають Конституції України, ґрунтуються на її приписах. Кодекс відповідає потребам сучасного життя України, відображає зміни, що відбулися в політичному, економічному і соціальному житті нашого суспільства. Він покликаний сприяти розвитку України як суверенної, незалежної, демократичної, соціальної, правової держави. Основними концептуальними положеннями КК є: - кримінально-правова охорона основ національної безпеки України, особи, її прав і свобод, власності та всього правопорядку від злочинних

посягань; закріплення принципу, згідно з яким КК – єдиний законодавчий акт про кримінальну відповідальність; - закріплення основного принципу кримінального права: немає злочину, немає покарання без вказівки на це в кримінальному законі; - єдиною підставою кримінальної відповідальності визнається наявність у діях особи ознак складу злочину, передбаченого в кримінальному законі; - закріплення принципу особистої й винної відповідальності; - посилення відповідальності за вчинення тяжких і особливо тяжких злочинів з наданням можливості (шляхом введення альтернативних санкцій) застосовувати до осіб, які вчинили менш тяжкі злочини, покарання, не пов'язані з позбавленням волі; - наявність низки норм, спрямованих на посилення боротьби з організованою злочинністю (наведено поняття вчинення злочину організованою злочинною групою, злочинною організацією; внесено спеціальні склади злочинів, що передбачають відповідальність організаторів і учасників організованих груп); - система покарань, розташованих від менш суворого до більш суворих, забезпечує принцип справедливості кари залежно від тяжкості злочину й особи засудженого; - розширено перелік норм, що встановлюють можливість звільнення від кримінальної відповідальності (при діяльному каятті, примиренні з потерпілим тощо), а також від покарання (наприклад, звільнення з випробуванням); - відмова від смертної кари й заміна її на довічне позбавлення волі; 10) відмова від поняття особливо небезпечного рецидивіста; - наявність низки заохочувальних норм, що стимулюють позитивну посткримінальну поведінку (наприклад, звільнення від відповідальності учасника організованої групи, який повідомив в органи влади про діяльність цієї групи й сприяв її розкриттю тощо); - включення до Загальної частини КК самостійного розділу про особливості відповідальності неповнолітніх, норми якого з урахуванням віку злочинця у багатьох випадках пом'якшують відповідальність порівняно з дорослими злочинцями¹.

Чи справді норми кримінального права приймаються лише Верховною Радою України? Що говорить про цей постулат у навчальних посібниках? Зокрема, норми адміністративного права (адміністративної відповідальності) можуть міститися не лише у єдиному кодифікованому Законі (КпАП), але й в інших відповідних Законах. Норми ж, які визначають підстави та межі кримінальної відповідальності можуть міститися лише у законі про кримінальну відповідальність – Кримінальному кодексі². Кримінальне право, будучи галуззю публічного матеріального права, має ознаки, притаманні праву взагалі, – системність, формальна визначеність, обов'язковість для виконання тощо. Водночас, на відміну від інших правових норм, норми кримінального права встановлюються лише вищим

¹ Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.]; за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. 4-ге вид., переробл. і допов. Х. : Право, 2010. С. 12–13.

² Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / [С. В. Албул, А. М. Бабенко, О. А. Гритенко, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова та ін.]; за ред. д.ю.н., проф. О. В. Меркулової, д.ю.н., доцента В. Я. Конопельського. Одеса, 2017. С. 22.

законодавчим органом і мають форму закону: згідно з п. 22 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами визначаються діяння, які є злочинами, та відповідальність за них (норми ж, наприклад, адміністративного права можуть встановлюватись і урядом, і міністерствами, і місцевими органами влади). В Україні кримінально-правові норми систематизовано в єдиному законодавчому акті – Кримінальному кодексі¹. Отже, відповідно до п. 22 ст. 92 Конституції України кримінальні закони видаються виключно Верховною Радою України. Ніякі інші органи держави або посадові особи (навіть Президент України) неправомочні на видання норм кримінального права. Цією ознакою кримінальне право відрізняється від інших галузей права (наприклад, норми цивільного права можуть встановлюватись урядом, норми адміністративного права – навіть органами влади на місцях). Отже, кримінальне право виражається тільки в законах і його єдиним джерелом є кримінальний закон².

У підручнику «Кримінальне право України: Загальна частина» за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація (2010) міститься таке важливе положення, що кримінально-правові норми є сукупністю юридичних норм, прийнятих Верховною Радою України. Ці норми (правила поведінки) встановлюються лише вищими органами законодавчої влади і закріплюються у відповідних законах. Це так зване позитивне право, або чинне право. Відповідно до Конституції України (ст. 85) кримінальні закони видаються лише Верховною Радою України. Ніякі інші державні органи або посадові особи не правомочні видавати норми кримінального права (на відміну від норм, наприклад, адміністративного, цивільного права, які встановлюються до того ж органами влади на місцях, урядом). Ці правові акти приймаються та змінюються у тому ж порядку, що й інші закони України, мають відповідну силу. Кримінальне право знаходить свій вияв лише у законах і основним джерелом кримінального права є кримінальний закон. Згідно ст. 3 КК, законодавство України про кримінальну відповідальність становить лише Кримінальний кодекс України, а усі інші закони про кримінальну відповідальність, прийняті після набрання чинності цим Кодексом, включаються до нього. Саме у Кримінальному кодексі надається опис узагальнених ознак суспільно небезпечного діяння як такого, що є кримінальним правопорушенням, визначаються підстави, межі кримінальної відповідальності, особливості притягнення до відповідальності осіб, які вчиняють кримінальне правопорушення у співучасті, повторно, за наявності ознак, що пом'якшують або обтяжують відповідальність, підстави звільнення від відповідальності та покарання. Отже, лише держава в особі органів законодавчої влади видає кримінальні закони (як і всі інші закони). Закон може бути відповідним праву і тоді він є

¹ Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: Навчальний посібник / За заг. ред. М.І. Хавронюка. К.: Ваїте, 2014. С. 21.

² Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.]; за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. 4-те вид., переробл. і допов. Х.: Право, 2010. С. 11.

правовий закон, а може бути й не відповідним праву – не правовим. Тобто закон є настільки правовим, наскільки він є відповідним праву. З одного боку, право є природним суспільним явищем, яке утворюється природно, у суспільному житті людей з мотиву прагнення людей до добра, справедливості. Право – це суспільні дозволи й заборони. Злочинність вбивства, грабежу, зґвалтування визнається не лише тому, і не стільки тому, що у Кримінальному кодексі є статті 93, 94, 82, 141 і 117. Такі діяння визнавалися злочинами й відповідно каралися задовго до появи кодексу. Такі діяння були заборонені правом завжди й покарання за їх вчинення були не менш ефективними, ніж санкції зазначених статей Кримінального кодексу. Право власності теж виникло задовго до появи Цивільного кодексу, навіть до появи зводу цивільного права візантійського імператора Юстиніана I. Тож природна сутність права, його походження від свідомості людини має свідчити про те, що право відносно закону є первинним, а закон відносно права, є вторинним¹.

Законодавчий вірус нового КК України. У 2016 р. В. М. Киричко було введено до наукового обігу поняття «законодавчий вірус» у системі Кримінального кодексу України (далі – КК), яке має важливе значення для реалізації принципу верховенства права в кримінальному праві України. Такий законодавчий вірус характеризують три видові ознаки: - він виглядає як певний законодавчий припис, включений шляхом прийняття відповідного закону України до системи КК; - взаємодіючи з іншими елементами системи КК, він визначає в змісті кримінально-правової норми узаконену можливість безпідставного порушення прав людини при її застосуванні на практиці; - його негативні наслідки проявляються або можуть проявитися в порушенні прав багатьох людей при застосуванні зараженої вірусом кримінально-правової норми на практиці².

На важливість боротьби із законодавчим вірусом В. М. Киричко неодноразово звертав увагу у своїх публікаціях та виступах на науково-практичних конференціях. Особливої актуальності це питання набуває у зв'язку з розробкою нового КК Робочою групою з питань розвитку кримінального права Комісії з питань правової реформи при Президентові України. Зрозуміло, що окремим і дуже важливим напрямом такої роботи повинно визнаватися запобігання законодавчому вірусу в системі нового КК. Важливо враховувати, що законодавчий вірус може стосуватися: - окремих кримінально-правових норм - і тоді його негативні наслідки будуть проявлятися лише при застосуванні таких норм на практиці; - системи КК у цілому чи системи його Особливої частини зокрема - і тоді негативні наслідки законодавчого вірусу можуть наставати при застосуванні різних

¹ Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / [С. В. Албул, А. М. Бабенко, О. А. Гритенко, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова та ін.]; за ред. д.ю.н., проф. О. В. Меркулової, д.ю.н., доцента В. Я. Конопельського. Одеса, 2017. С. 10–11.

² Киричко В. М. Законодавчий вірус у системі КК України: визначення і актуалізація проблеми на прикладі ст. 368-2 КК «Незаконне збагачення». *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 143. URL: <http://plaw.nlu.edu.ua/article/view/70893/70260>.

кримінально-правових норм. У останньому випадку можна стверджувати про зараження законодавчим вірусом самої системи кримінально-правових норм, що здатне призводити на практиці до масового безпідставного порушення прав людей. У цих випадках ідеться не про помилки того, хто застосовує норми КК, а про таке застосування кримінально-правових норм, заражених законодавчим вірусом, яке зовні й з погляду того, хто їх застосовує, виглядає як законне, а насправді безпідставно порушуються права людей. Законодавчий вірус існує як непомітний, тому що неправильні положення, які визначають вірусний характер окремої кримінально-правової норми чи системи таких норм в цілому, «сховані» в глибині змісту норми чи системи норм. Тобто йдеться про певні сутнісні положення, які пізнаються шляхом теоретичного аналізу чи використання інших методів осмислення соціальної реальності. З цього можна зробити важливий висновок про необхідність врахування розробниками нового КК тих сутнісних положень, які визначають глибинний зміст кримінально-правових норм та побудову самої системи кримінально-правових норм. Неврахування або неправильне врахування таких положень чи використання неправильних сутнісних положень може призводити до появи законодавчих вірусів у системі КК, зокрема його Особливої частини. Тому такі положення можна назвати сутнісними засадами запобігання законодавчому вірусу. Серед таких положень основне значення мають ті положення, які характеризують соціальну сутність тих суспільних відносин, для яких кримінальне право має безпосереднє фактичне значення. Без перебільшення можна стверджувати про те, що деякі з таких положень стосовно кримінального права виконують функцію «соціального (суспільного) нерва», який «сигналізує» про правильність чи неправильність застосування кримінально-правових норм не з погляду дотримання формальних юридичних приписів, а з погляду дотримання прав людей та їх законних інтересів, принципу верховенства права. Зокрема при правильному змісті й застосуванні кримінально-правових норм буде сигнал про дотримання принципу справедливості, а в протилежних випадках – про порушення цього принципу. Правильне визначення і врахування зазначених сутнісних положень, безперечно, є дуже складним завданням. Тому поява в науці кримінального права категорії «суспільна небезпека» та її використання в системі КК є важливим здобутком, а не пережитком минулого, як багатьом здається останнім часом. Саме категорія «суспільна небезпека» вказує на необхідність з'ясування на законотворчому і правозастосовному рівнях, чи є відповідність між соціальними сутнісними ознаками кримінального правопорушення та його юридичною оцінкою в КК. Існування цієї категорії в системі КК є однією з вищезазначених сутнісних засад запобігання законодавчому вірусу в системі КК, тому що встановлення суспільної небезпечності діяння чи особи потребує звернення до соціальної реальності, яка може не збігатися з її відображенням у змісті КК. Законодавчий вірус у системі КК пов'язаний саме з такою невідповідністю між соціальним змістом та його відображенням у КК. Тому

використання категорії «суспільна небезпека» обумовлює обов'язковість перевірки на наявність законодавчого вірусу під час криміналізації діяння, створення системи КК та при застосуванні кримінально-правових норм на практиці. Відмова розробників нового КК від категорії «суспільна небезпека» у розглядуваному контексті означає відмову від зазначеної обов'язкової перевірки на наявність законодавчого вірусу, що може викликати негативні наслідки у вигляді порушення принципу верховенства права¹.

Стосовно важливості подальшого дослідження проблем Особливої частини кримінального права України. Автори навчального посібника: «Кримінальне право України. Особлива частина» – О. В. Попович, Л. В. Томаш, П. П. Латковський, А. Ю. Бабій говорять про значення Особливої частини кримінального права України: - за допомогою її положень реалізується найважливіший принцип кримінального права - немає кримінального правопорушення без вказівки на це в законі. Тому діяння, за які в Особливій частині КК України не передбачена відповідальність, не можуть визнаватися кримінальними правопорушеннями і тягти за собою кримінальну відповідальність і покарання. Застосування кримінального закону за аналогією заборонено: - визначає межі криміналізації діянь шляхом віднесення тих чи інших дій (бездіяльності) до кримінально-протиправних, забезпечує тим самим реальні основи для дотримання законності; - в ній диференціюється кримінальна відповідальність за конкретні кримінальні правопорушення з урахуванням їх тяжкості (характеру і ступеня суспільної небезпечності), що дозволяє здійснювати цілеспрямовану кримінальну політику і проводити її в суворих рамках законності².

Санкції Особливої частини КК України є основою для диференціації кримінальної відповідальності, адже вони встановлюють види та межі покарань залежно від ступеня суспільної небезпечності правопорушень. Важливо, щоб у межах однієї області/регіону та держави загалом не виникало ситуацій, коли, наприклад, за кримінальні правопорушення з однаковими тяжкими наслідками призначаються покарання, що суттєво відрізняються за строками, наприклад, 3 роки або 10 років позбавлення волі (за В. І. Тютюгіном). Це суперечить принципам справедливості та пропорційності. Єдність судової практики та правильне застосування норм кримінального права на всій території України досягаються завдяки механізму конструювання кримінально-правових санкцій (за О. О. Книженко, Ю. В. Орловим³), що враховує сучасні стандарти та практику

¹ Киричко В. М. Про сутнісні засади запобігання законодавчому вірусу в системі Особливої частини Нового КК України. Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р. / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневецька. Харків: Право, 2022. С. 36–37.

² Кримінальне право України. Особлива частина : навчальний посібник / Попович О. В., Томаш Л. В., Латковський П. П., Бабій А. Ю. Чернівці, 2022. С. 6.

³ Орлов Ю. В. Склад покарання: концепт, структура, зміст. Вісник Кримінологічної асоціації України. 2023. № 30 (3), 65–85. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.3.06>.

Верховного Суду¹. Такий підхід забезпечує однаковість призначення покарань, їх відповідність тяжкості кримінального правопорушення та досягнення цілей покарання, зокрема відновлення соціальної справедливості, виправлення засудженого та запобігання новим кримінальним правопорушенням. Акцентуємо на важливому принципі: «Однакове і правильне розуміння норм кримінального права на усій території держави та однакове і правильне їхнє застосування».

Своєю чергою стосовно формулювання назв книг та розділів Особливої (Спеціальної частини) проєкту КК В. К. Гришук наголошує, що очевидним є намагання авторів розбудувати структуру цієї частини Проєкту через систему родових та безпосередніх об'єктів кримінального правопорушення, що є традиційно-продуктивним. Застосовані в назвах книг та розділів Проєкту ключові слова, як-от: «людина», «громадянин», «суспільство», «власність», «фінанси», «господарська діяльність», «державна», «порядок», «міжнародне гуманітарне право», «міжнародний правопорядок» – можуть свідчити про відсутність в авторів проєкту загальноузгодженого та визнаного ними єдиного концепту розуміння поняття та суті об'єкта складу кримінального правопорушення. Дана обставина має важливе значення для проведення на ґрунті нового кодексу поглиблених наукових досліджень проблем кримінально-правового регулювання, опрацювання нових підручників та навчальних посібників, навчально-методичної літератури. Обмеженість рамок тез виступу не дозволяє надати глибоке та ґрунтовне бачення проблематики поняття об'єкта кримінального правопорушення. Водночас, є можливість надати широкій науковій спільноті для обговорення пропозиції. Ключовими словами необхідно визнати «правовий порядок». За такої умови можна запропонувати такі назви книг та розділів Проєкту кодексу².

За словами експерта Конституційного Суду України (2014–2017 рр.), професора Ю. В. Бауліна, згідно з проєктом КК, лише злочини мають 10 ступенів тяжкості, а кримінальні проступки не поділяються за ступенем тяжкості, і, окрім того, ступені тяжкості злочинів визначаються як ознаками, що характеризують основний склад злочину, так і ознаками, які знижують чи підвищують ступінь його тяжкості, треба було розв'язати таке питання: Особлива частина повинна містити лише основний склад злочину, а ознаки, які знижують або підвищують ступінь тяжкості злочину, мають бути поміщені в Загальну частину; чи стаття Особливої частини має містити декілька частин, у яких послідовно визначаються основний, особливо привілейований, привілейований, особливо кваліфікований та

¹ Кріцак І. В., Гаврись А. А. Роль судової практики Касаційного Кримінального Суду у складі Верховного Суду у підготовці правників-правоохоронців у ЗВО МВС. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 33 (3). С. 471–487. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.44>.

² Гришук В. К. Чергова кодифікація кримінального законодавства та окремі питання побудови системи особливої частини КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 28.

кваліфікований склад злочину? Більшість членів Робочої групи дійшли висновку, що Особлива частина повинна містити лише ознаки основного складу того чи іншого виду злочину. Враховуючи те, що в науці кримінального права відсутня теорія визначення кваліфікованих та особливо кваліфікованих, а також привілейованих ознак складів злочинів, а перелік таких ознак у чинному КК України не піддається переконливому поясненню, то на основі висновків кримінологічних досліджень, пропозицій науковців та дослідження судової практики розробники проєкту КК вирішили помістити в Загальній частині вичерпним переліком загальні ознаки, які підвищують тяжкість умисного злочину на два та один ступінь, а ознаки, що знижують тяжкість злочину, на три чи два ступені; також специфічні ознаки, що підвищують тяжкість злочинів, передбачених у певному розділі, - у перших статтях того розділу Особливої частини, у якому розміщені відповідні основні склади злочинів, до яких відносяться такі ознаки. Таким чином, з урахуванням майбутнього оцифрування тексту КК стаття Особливої частини представлена як така, у якій умовно можна виокремити чотири частини: *перша частина* містить ознаки основного складу злочину, *друга частина* – ознаки основного складу злочину та ознаки, які знижують тяжкість злочину на три або два ступені тяжкості (особливо привілейований або привілейований склад злочину), *третья частина* – ознаки основного складу злочину й ознаки, які підвищують тяжкість злочину на два ступені (особливо кваліфікований склад злочину), *четверта частина* – ознаки основного складу злочину та ознаки, які підвищуються тяжкість злочину на один ступінь (кваліфікований склад злочину). Таке розташування ознак, яке знижує та підвищує ступінь тяжкості злочину, пояснюється положеннями, передбаченими в статті 2.2.6 «Визначення ступеня тяжкості злочину за наявності ознак складу злочину, які змінюють ступінь тяжкості злочину» та у статті 2.2.9 «Алгоритм визначення ступеня тяжкості злочину»¹.

Стабільність і динамізм кримінального законодавства у науковій доповіді професора В. І. Тютюгіна. За В. Я. Тацієм² у кримінальному законодавстві повинен бути встановлений певний баланс між стабільністю та динамізмом. Певні норми й інститути, що довели свою ефективність впродовж багатьох років неодмінно повинні зберегти своє місце у кримінальному законодавстві. З іншого боку, наше кримінальне законодавство повинно відповідати викликам сьогодення, особливо з боку злочинного середовища й тим змінам, що відбувається у соціально-політичній, економічній сфері. За словами В. І. Тютюгіна, 23-річчя існування чинного КК України до нього було внесено 1509 змін та доповнень. 308 змін

¹ Баулін Ю. В. Загальні підходи до побудови Особливої частини проєкту КК України. Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 20-23 жовт. 2021 р. / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 11-12.

² Литвинов О. М. Кріцак І. В. Життєвий і творчий шлях патріарха української юриспруденції – Василя Яковича Тація (1940–2022): до 85-річчя вченого. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право.* 2025. Вип. 87. Ч. 4. С. 371–382.

доповнень стосувалися норм Загальної частини й 1201 зміна відбулася в Особливій частині. У середньому за кожен рік існування КК України до нього вносилося приблизно 65 і більше змін та доповнень. Йдеться не про Закони окремі, а про зміни конкретних норм КК. Якщо казати про середній рівень тих змін, які вносилися у Закон про кримінальну відповідальність кожного місця – це більш як 5 разів. Так із 447 статей КК, що існували на час його прийняття та набрання чинності у 2001 році, 396 статей піддалися вже змінам та доповненням. Тобто 88,6 % цих норм були змінені. До КК за цей період було внесено 132 нові норми й 41 норма була виключена із КК України. Причому зі 132-х нових норм КК України – 17 були виключені із КК України. Переважна більшість усіх цих норм оновлювалися неодноразово. Двічі було оновлено 103 статті КК, тричі – 62, чотири рази – 44, п'ять разів – 34, шість разів – 19, сім разів – 9, вісім разів – 10 і т. д. Зокрема, стаття 364 КК, де мова йде про зловживання владою або службовим становищем піддалася змінам за цей період 10 разів. А стаття 96-3 – нова стаття, якою КК України був доповнений, піддавалася змінам аж 11 разів. Стаття 368 КК, де мова йде про одержання неправомірної вигоди піддавалася змінам 15 разів. Якщо брати нові 132 статті, які були внесені до КК, то вони піддалися змінам аж 218 разів. Причому й ці нові норми піддавалися змінам неодноразово. Якщо говорити про динамізм кримінального законодавства, то він набув не лише стрімкого, але й бурхливого характеру. Лише за останні 2023-2024 роки було прийнято 15 Законів, якими були внесені зміни й доповнення у 73 статті КК України. Так, впродовж листопада-грудня 2024 року було внесено 30 змін і доповнень і лише 4 норми якимось чином пов'язані з воєнним станом й іншими скрутними подіями та обставинами, що мають місце на території нашої держави. Все інше ніякого відношення до цього не має. Таким чином, пояснити ці численні зміни лише цією скрутною ситуацією, що існує у нашій державі – не можна. Якщо ж аналізувати зміни й доповнення, що внесені до КК упродовж всього періоду його існування, то ми побачимо, що багато з цих змін носять хаотичний, безсистемний характер, тобто порушують системні зв'язки, створюють масу колізій. Звідси виникає просте питання, зокрема стаття 368 КК змінювалася 15 разів. Уявімо собі, у якому складному становищі зміг би опинитися слідчий чи суддя, коли б вирішувалося питання про дію цієї норми у часі стосовно статті 5 КК про зворотну дію закону про кримінальну відповідальність у часі. Це колосальна праця/робота, яка просто так не під силу. Це були кількісні характеристики КК, а стосовно якісних характеристик, слід нагадати, що у серпні 2023 року наш КК був доповнений новим видом покарання – пробаційний нагляд. У пояснювальній записці й самому Законі містилася така основна ідея – замінити у всіх санкціях статей Особливої частини, арешт, який був загальним, а тепер став спеціальним видом покарання, що призначається лише військовослужбовцям, а раніше був загальним видом, замінити його апробаційний нагляд і встановити/вирішити питання у статті 60 КК, що арешт – це лише спеціальний вид покарання, що застосовується до військовослужбовців.

Водночас, аналіз Особливої частини КК свідчить, що у 6-ти санкціях статей Особливої частини – арешт зберігся, його не вилучили, просто пропустили. Наприклад, ч. 2 ст. 136 КК – ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані є арешт. Стаття 195 КК погроза знищення майна є арешт. Стаття 286 КК порушення правил дорожнього руху є арешт у ч. 1. Стаття 321 КК і ч. 1. і ч. 2, де мова йде про незаконне виробництво, виготовлення, придбання, перевезення, пересилання, зберігання з метою збуту або збут отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів є арешт. Стаття 364-1 КК – зловживання повноваженнями службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми, де у ч. 1 передбачений апробаційний нагляд, а в ч. 2. арешт. Як бачимо, нонсенс, коли військовослужбовець може бути одночасно і службовою особою приватного права. Як бути з такою санкцією, як бути з таким видом покарання. Безумовно, він не може застосовуватися. Далі В. І. Тютюгін висвітлює інші дисонанси норм КК, які найближчим часом будуть висвітлені у збірнику матеріалів конференції¹.

Ставлення до розроблюваного нового КК професора О. О. Дудорова у вибраних наукових працях. Вчений переконаний в тому, що широке професійне обговорення проєкту сприятиме покращенню його якості та поступовому вдосконаленню із втіленням найкращих світових практик публічно-правового нормотворення². Має рацію В. Тютюгін, який виступає проти універсального визначення таких понять, як «істотна шкода», «тяжкі наслідки», «значний, великий чи особливо великий розмір» шкоди, адже вони не є наскрізними, можуть мати різне змістовне наповнення і розуміння щодо різних груп (видів) злочинів. Суддя Великої Палати Верховного Суду Н. Антонюк, так само заперечуючи доцільність відповідної уніфікації, наочно засвідчує слушність своєї позиції на прикладі такого виду суспільно небезпечних наслідків злочину, як «тяжкі наслідки». На думку авторки, уніфікація змісту цього терміну навряд чи може бути досягнута, оскільки: тяжкість наслідків безпосередньо залежить від об'єкта конкретного злочину; тяжкі наслідки для здоров'я, для власності, для довкілля тощо мають різний кримінально-правовий зміст³. О. Дудоров погоджується із членами Робочої групи, які в результаті дискусій все ж зголосились зберегти в новому КК нормативне положення про малозначність діяння. Норма про неї є практично значущою, становить добре апробований гуманістичний орієнтир кримінального права, закріплює пріоритет соціального над формальним. Щоправда, виникають сумніви у вдалості підходу, втіленого наразі у проєкті стосовно малозначності діяння⁴.

Основна думка вченого, сформульована після ознайомлення з

¹ Всеукраїнська науково-практична конференція присвячена 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=1wDia2xaHAo>

² Дудоров О. О. Кримінально-правові проблеми сучасної України (вибрані праці). Київ: Баїте, 2022. С. 10.

³ Там само. С. 13.

⁴ Там само. С. 18.

положеннями проєкту, присвяченими класифікації злочинів, набула вигляду ось такої сентенції. Ми розуміємо, що запропонована класифікація злочинів є результатом компромісів, суперечок, тривалої інтелектуально-складної праці, а члени Робочої групи звикли до цієї класифікації, вважають її (не виключаємо – цілком обґрунтовано) ретельно продуманою, логічною та очевидною. Однак рецензенти (професори з кримінального права) змушені були перечитати розділ 2.1 проєкту «Злочин. Склад злочину, Класифікація злочинів за їх тяжкістю» декілька разів, щоб з'ясувати, як це все працюватиме. Чи не занадто ускладнені відповідні положення проєкту і насамперед у плані правозастосування? Наведемо і фрагмент із Концепції реформування кримінального законодавства України: «Нове кримінальне законодавство має бути побудоване з використанням сучасних досягнень законодавчої техніки, що забезпечить підвищення доступності його для сприйняття і розуміння населенням...». До подібних закидів (*насамперед із боку практиків; про населення вже промовчимо*) членам Робочої групи, які, до речі, наголошують на тому, що новий КК має бути зручним і простим для застосування, «відображати потреби практики», слід бути готовим. До слова така прогнозована реакція вже має місце. Так, І. Кузіна вважає доцільною прив'язку тяжкості злочину до наслідків та обтяжувальних/пом'якшувальних обставин. Водночас, візуалізацію відповідних норм у проєкті адвоката вважає такою, що заплутує навіть правників, а не те, що пересічних громадян; спосіб представлення інформації у вигляді таблиці ускладнює точне посилання на індекс статті/частини/пункту в процесуальних документах; формула кваліфікації, яка «не для людей», може стати найбільшим викликом для учасників провадження, а її опис більш пасує для технічної документації з користування електронними базами даних. Суддя Великої Палати Верховного Суду Н. Антонюк критикує ідею максимально типізувати санкції за вчинення злочинів однієї категорії, перемістивши їх з Особливої до Загальної частини КК, на тій підставі, що це істотно ускладнить розуміння покарання, яке може бути призначене за вчинене злочинне діяння: «Для досягнення цілей загальної превенції необхідно максимально зрозуміло визначати потенційне покарання з тією метою, щоб кожна особа, у тому числі особа без юридичної освіти, могла його зрозуміти. Необхідно пам'ятати, що сприйняття особою злочину пов'язане із двома факторами: розуміння того, чого не можна робити, і того, що буде в разі порушення заборони. Своєрідна ж формалізація кримінального закону в цій частині може невідворотно вплинути на його чіткість і зрозумілість». Створюється, однак, враження, що Робоча група не дуже переймається тим, що пересічний українець навряд чи зрозуміє, яке покарання йому загрожуватиме у випадку вчинення того чи іншого злочину, виходячи з того, що йому в цьому допоможе розібратись кваліфікований правник¹.

¹ Дудоров О. О. Кримінально-правові проблеми сучасної України (вибрані праці). Київ: Баїте, 2022. С. 20.

У цьому контексті привертає до себе увагу той факт, що згідно з оприлюдненими на сайті нового КК Засадами реформування законодавства про відповідальність за правопорушення в публічній сфері нове кримінальне законодавство має забезпечити максимально допустимий широкий і водночас диференційований перелік як покарання, так й інших заходів кримінально-правового характеру, що підлягають застосуванню до особи у зв'язку із вчиненням нею злочину. Як видається, ця засада визначена абсолютно слушно, однак у випадку із запропонованою системою покарань вона порушується. Нова система покарань не сприймається як достатньо диференційована, виключає можливість призначення покарань окремим (специфічним) категоріям злочинців, призводитиме до штучного зростання «тюремного населення» (не маєш грошей на сплату штрафу – будеш ув'язнений) і до того ж потребуватиме істотних змін у кримінально-виконавчій системі¹.

Академік О. М. Бандурка – про розробку нового КК. Автор проекту нового КК України, вочевидь, не шкодували сил, аби привнести якомога більше інновацій до правової матерії. Таку енергійність та, без сумніву, благородні наміри можна лише вітати. Втім, вдумливе опрацювання відповідного тексту дозволяє висувати, що самої лише енергійності та добрих намірів виявилось недостатньо для забезпечення необхідної якості КК. Але є декілька зауважень. *По-перше*, слід, врешті-решт, внести ясність: навіщо Україні потрібен *новий* Кримінальний кодекс. Відомо, що КК – свого роду негативна Конституція, у тому розумінні, що КК є віддзеркаленням базових соціальних конвенцій, соціоутворюючих правил, що, зокрема, відображають систему абсолютно неприйнятних зразків поведінки. Тож підстави для зміни КК слід пов'язувати з фундаментальними змінами у системі суспільних відносин, радикальною трансформацією засновків соціального співжиття. Такі зміни і трансформації, зокрема, відбулись після здобуття Україною незалежності у 1991 р. Й дарма що законодавцю знадобилося 10 років для прийняття нового КК. Однак він виявився цілком відповідним новим реаліям. Наразі ж існують сумніви щодо наявності подібних істотних змін у суспільному устрої, які б зумовили соціальний запит (саме соціальний, а не вузькокорпоративний) на новий КК².

По-друге, навіть припустивши, що існують деякі приховані аргументи на користь прийняття нового КК України, неспростовно лишається та обставина, що робити це в умовах воєнного стану є недоцільним, небезпечним. Вкрай обмежене бюджетне фінансування, кадровий голод наразі формує ситуацію відсутності необхідних грошових, часових ресурсів на перенавчання, підвищення кваліфікації всього правоохоронного, суддівського корпусів. Без такого масштабного перенавчання на правову

¹ Там само. С. 21.

² Бандурка О. М. Проект нового кримінального кодексу України: критичний погляд // Злочинність і протидія їй в умовах війни та у повоєнній перспективі: міждисциплінарна панорама : Міжнар. наук.-практ. конф. (12 квітня 2024 р., м. Вінниця) / Харківський національний університет внутрішніх справ ; Кримінологічна асоціація України. Вінниця, 2024. С. 31–32.

систему очікує колапс.

Важливість розбудови української правотворчості на православних засадах: кримінологічні настанови та застереження. 24 серпня 2023 року прийнято Закон України «Про правотворчу діяльність». Головна мета цього закону – систематизація та удосконалення правотворчих процесів в Україні¹. Зокрема, частиною 2 статті 19 Закону в Україні встановлено наступну ієрархію нормативно-правових актів: - Конституція України; - чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; - Закони; - Постанови Верховної Ради України, укази Президента України; - Постанови Кабінету Міністрів України, нормативно-правові акти Національного банку України; - накази міністерств; - нормативно-правові акти інших державних органів; - Постанови Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Ради міністрів Автономної Республіки Крим; - Акти обласних державних адміністрацій; - Накази міністерств Автономної Республіки Крим; - Акти Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій; - Акти районних державних адміністрацій; - Акти органів місцевого самоврядування.

А. В. Берестень наголошує, що впровадження та апробація універсальних цінностей Європейського Союзу (далі ЄС) як правових стандартів правотворчої діяльності в Україні є складним, але необхідним процесом. Доцільність адаптації української правотворчої процедури до європейських стандартів і цінностей, які визнані та застосовуються в країнах-членах ЄС обумовлюється євроінтеграційними прагненнями України. Універсальні цінності ЄС, такі як принципи демократії, прав людини, правової держави, соціальної справедливості та рівності перед законом, вважаються важливими складовими частинами європейської ідентичності та правової системи².

З наших переконань, відшукування універсальних цінностей людства та вдале їхнє поєднання з правом є важливим елементом прогресивного розвитку суспільства. Головним у цих процесах, за словами Монтеस्क'є – «чи виконується право у державі?», насамперед, скажемо на етноментальному, генному/генотипному, духовному рівні, на рівні боротьби зі злим помислом, що, як результат, є наслідком подолання злочинності в цілому. Одними з таких пріоритетів можуть бути духовно-культурні/духовні цінності українського народу. Буква і Дух Закону – вічні питання що турбують людство. Тому важливо, який Дух несе право в собі, гендерний, гріховний чи православний, такий що ґрунтується на святоотцівському вченні Церкви Христової. Важливо, коли правильні/православні духовно-культурні цінності нашаровуватимуться на правотворчу та правозастосовчу діяльність. Це необхідний процес відстоювання Україною свого

¹ Про правотворчу діяльність: Закон України від 24.08.2023 р. №3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text> (дата звернення: 21.03.2025).

² Берестень А. В. Універсальні цінності Європейського союзу як правові стандарти правотворчої діяльності в Україні (теоретико-правовий аспект). *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право»*. 2024. Вип. 37. С. 28-34. <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-02>.

етнонаціонального шляху державотворення, що йде своїми коренями з київської традиції, та ще набагато давніше, – з Андріївських часів, коли вперше ідея християнства засіяна на наших землях та неодмінно жила у душах і серцях народів, які населяли та продовжують жевріти на цих величних українських теренах ось уже 2 тис. років. Такі цінності говорять, насамперед, про традиціоналізм українського народу на засадах православ'я, яке в нинішньому вирі життя залишається єдиною правильною релігією у світі. Україна не мусульманська, не юдейська, не індуська, а в більшості своїй – це православна держава. Туму так важливо у наукових дослідженнях, правотворчості та правозастосуванні, теорії й практиці опиратися на православну ідею українського державотворення та відшукувати кращі практики світового співжиття.

Слушно, з приводу усього сказаного мовиться у підручнику «Кримінальне право України. Загальна частина» за загальною редакцією професора О. М. Литвинова, де наголошується, що кримінологія як галузь юриспруденції є найтісніше взаємопов'язаною з кримінальним правом. Саме кримінальний закон містить юридичну характеристику злочинів та осіб, які їх вчинили, що кладеться у підґрунтя вивчення злочинності, особистості злочинця, причин та умов злочинності й питань її профілактики (запобігання). Своєю чергою, кримінологія надає інформацію про рівень злочинності, її структуру та динаміку, перевіряє ефективність профілактичних заходів та указує на тенденції розвитку злочинності, що дозволяє визначити ефективність дії кримінально-правових норм, скоригувати кримінально-правову політику на рівні як правотворчості, так і правозастосування. Тісний взаємозв'язок кримінології та кримінального права проявляється і в соціології кримінального права, завдання якої полягає в з'ясуванні того, наскільки часто, яким чином і чому злочинність обумовлюється соціальними чинниками¹.

Висновки. Для більшої асоціативності та спрощеності у викладанні кримінального права, важливо пригадати, що теорія держави і права є цілісним фундаментом юриспруденції, стіни на якому – це галузі права, що складаються з окремих частинок-цеглинок тобто норм права. Або інше порівняння, коли інститути кримінального права є стінами фундаменту кримінального права, наприклад, кримінальні правопорушення проти життя і здоров'я, проти власності, проти статевої свободи й недоторканості, які можуть бути порівняними із Заповідями Божими, де кожен із цих інститутів має свою цеглину – норму права, тобто конкретну статтю КК України. Наприклад, кримінальні правопорушення проти власності – крадіжка, розбій, грабіж тощо. Як бачимо, система кримінального права тісно/органічно взаємопов'язана і всякий дисбаланс у ній не допустимий. Однак існує те, що ми називаємо «чорними дірами»/лакунами в українському кримінальному праві, які потребують свого вирішення, що

¹ Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / [А. А. Васильєв, Є. О. Гладкова, О. О. Житний та ін.] ; за заг. ред. проф. О. М. Литвинова; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. С. 17.

вимагає консолідованих зусиль/консиліуму теоретиків і практиків заради усунення важливих питань державного регулювання та суспільного життя. На сьогодні до КК України було внесено понад 1500 правок, змін і доповнень, що безперечно внесло свої корективи/спричинило дисбаланс у структурі КК України. Прикро те, що законодавець/народні депутати України не мають фахових знань з кримінального права. Тому на наше переконання при комітетах ВР України повинна бути створена та активно діяти/функціонувати постійна робоча група із провідних вчених нашої держави, подібно тій, яка сьогодні створена Президентом України щодо розроблення нового КК України¹, основним завданням якої буде доцільність/відповідність чи недоречне внесення змін і доповнень до КК України, що сприятиме органічній цілісності КК та не суперечливості кримінально-правових норм доктрині українського кримінального права сформованій батьками-засновниками, адже така традиція добре прижилася в українській національній/ментальній свідомості. Не потрібно видумувати/вигадувати велосипед у виді фантастичних та заплутаних норм кримінального права та надскладності, коли читаючи нічого не розумієш. Йдеться про хибний шлях, який сьогодні обрала «робоча група» нового КК України (за твердженням академіка О. М. Бандурки та багатьох інших відомих вчених нашої держави). На рівні доктрини можна обговорювати все, що завгодно. Однак, коли йдеться про прийняття таких «перлів» та «конструктів», коли «голову ламаєш» про що йде мова, тоді слід добре замислитися. Ми підтримуємо позицію П. Л. Фріса: «КК України слід писати для бабусі», тобто він повинен бути максимально спрощеним, ясным і доступним, сприйнятним для широкого загалу. Це – єдиний вірний шлях. До того ж немаловажним є врахування наших, українських реалій, щоб новий КК України не був аналогом КПК України (2012 року), недоліки якого пожинаємо та не можемо подолати до сьогоднішнього дня. Сліпе копіювання іноземного законодавства категорично недопустиме. Слід враховувати звичаї, менталітет, культуру українського народу. Важливим є дискурс та проведення регулярних наукових заходів з представниками адміністративного права України та знавцями інших галузей права. До складу робочої групи слід включити знаних представників кримінально-правової науки подібно 21 представнику найрізноманітніших правових галузей, що представляють Велику Палату Верховного Суду України, позиції яких часто є суперечливими, де кожен суддя займає принципову позицію, однак, зрештою, приходять до спільного знаменника/консенсусу та приймають важливі, доленосні рішення для нашої держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Новий Кримінальний кодекс. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/>

1. Бандурка О. М. Проект нового кримінального кодексу України: критичний погляд // Злочинність і протидія їй в умовах війни та у повоєнній перспективі: міждисциплінарна панорама : Міжнар. наук.-практ. конф. (12 квітня 2024 р., м. Вінниця) / Харківський національний університет внутрішніх справ ; Кримінологічна асоціація України. Вінниця, 2024. С. 39–34.
2. Баулін Ю. В. Загальні підходи до побудови Особливої частини проекту КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 11–14.
3. Берестень А. В. Універсальні цінності Європейського союзу як правові стандарти правотворчої діяльності в Україні (теоретико-правовий аспект). *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право»*. 2024. Вип. 37. С. 28–34. DOI: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-02/>
4. Відбувся круглий стіл по обговоренню питань реформування законодавства про кримінальну відповідальність. 8 лютого 2019 року. Навчально-науковий юридичний інститут. Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. URL: <https://surl.li/qnasoo>.
5. Всеукраїнська науково-практична конференція присвячена 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=1wDia2xaHAo>
6. Гришук В. К. Чергова кодифікація кримінального законодавства та окремі питання побудови системи особливої частини КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 28–31.
7. Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: Навчальний посібник / За заг. ред. М. І. Хавронюка. К.: Ваіте, 2014. 944 с.
8. Дудоров О. О. Кримінально-правові проблеми сучасної України (вибрані праці). Київ: Ваіте, 2022. 632 с.
9. Киричко В. М. Законодавчий вірус у системі КК України: визначення і актуалізація проблеми на прикладі ст. 368-2 КК «Незаконне збагачення». *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 142–151. URL: <http://plaw.nlu.edu.ua/article/view/70893/70260>.
10. Киричко В. М. Про сутнісні засади запобігання законодавчому вірусу в системі Особливої частини Нового КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 36–39.
11. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / [А. А. Васильєв, Є. О. Гладкова, О. О. Житний та ін.] ; за заг. ред. проф. О. М. Литвинова; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. 428 с.

12. Кримінальне право України. Особлива частина : навчальний посібник / Попович О. В., Томаш Л. В., Латковський П. П., Бабій А. Ю. Чернівці, 2022. 319 с.
13. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.]; за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. 4-те вид., переробл. і допов. Х. : Право, 2010. 456 с.
14. Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / [С. В. Албул, А. М. Бабенко, О. А. Гритенко, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова та ін.]; за ред. д.ю.н., проф. О. В. Меркулової, д.ю.н., доцента В. Я. Конопельського. Одеса, 2017. 430 с.
15. Кріцак І. В., Гаврись А. А. Роль судової практики Касаційного Кримінального Суду у складі Верховного Суду у підготовці правників-правоохоронців у ЗВО МВС. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024 № 33 (3). С. 471–487. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.44>.
16. Литвинов О. М. Кріцак І. В. Життєвий і творчий шлях патріарха української юриспруденції – Василя Яковича Тація (1940–2022): до 85-річчя вченого. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. Випуск 87. ч. 4. 2025. С. 371–382. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/>
17. Навроцький В. О. Кримінальний закон у судженнях Василя Тація. *Проблеми законності*. 2020. Спец. вип. С. 74–82.
18. Новий Кримінальний Кодекс. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/>
19. Орлов Ю. В. Склад покарання: концепт, структура, зміст. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 30(3), 65–85. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.3.06>.
20. Про правотворчу діяльність : Закон України від 24.08.2023 р. № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text> (дата звернення: 04.02.2024).

Стаття надійшла до редакції 21.03.2025

Ivan V. KRITSAK,

PhD in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Yuliya Yu. INSHEKOVA

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Ihor S. POLYAKOV,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

LAWMAKING IN THE CRIMINAL-LEGAL SPHERE: BETWEEN TRADITIONALISM AND INNOVATION

The study provides a comprehensive analysis of the deep substantive

foundations of the formation of criminal legislation of Ukraine in the context of transformations of legal reality (past, current, present and future law). The author focuses on lawmaking as a multidimensional, spiritual and intellectual phenomenon which encompasses not only normative construction but also the symbolic mission of establishing justice and law and order. From the standpoint of academic experience and scientific heritage of the classics of the Ukrainian school of criminal law, in particular, V. Tatsiy, P. Fries, Y. Baulin, V. Tyutyugin, O. Dudorov, O. Lytvynov, and Y. Orlov, the author examines the essence of criminal law as a manifestation of the highest level of legal thinking, where each legal provision is considered not only as a legal provision, but also as a socio-cultural construction with sacred meaning.

The author emphasizes the need to maintain a balance between “stability and dynamism” of criminal legislation, and the threat of “legislative viruses” that violate the systemic integrity of the Criminal Code of Ukraine. The author criticizes the chaotic lawmaking which devalues the doctrine and practical effectiveness of the provisions. The author highlights the role of professionalism, doctrinal thinking and moral responsibility of lawyers in the process of lawmaking. The study also emphasizes the importance of the spiritual and cultural basis of the Ukrainian legal tradition, in particular, Orthodox values, which can and should fill lawmaking with humanistic content.

Considerable attention is paid to the analysis of the Special Part of Criminal Law as the structural core of the criminal liability system, the issues of unification and classification of criminal offenses, the role of sanctions in the implementation of the principle of justice, and modeling of the future Criminal Code of Ukraine with due regard for the national mentality, social reality, experience of judicial practice and wartime challenges. The author concludes that the new Criminal Code of Ukraine should not be a “space construction”, but a simple, logical, accessible, but at the same time profound instrument of justice which would meet the needs of the people, the challenges of the times and the high standards of legal science.

Keywords: *lawmaking, criminal law regulation, criminal legislation, criminal liability, criminal offense, crime, combating crime, war*

Іван Васильович КРИЦАК,

кандидат юридичних наук, доцент

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

Інна Миколаївна ІЩИК

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

ДУХОВНО-ЦІННІСНА КОНЦЕПЦІЯ ПРАВОРОЗУМІННЯ: ЗМІСТ, СУТНІСТЬ І РОЛЬ У ПІЗНАННІ ЗЛОЧИННОСТІ ТА ПРОТИДІЇ ЇЙ

Нинішнє суспільство, прагнучи до гармонійного розвитку, потребує переосмислення концепту та ідеї служіння – як на рівні окремої особистості, так і в загальносоціальному вимірі/форматі. Служіння як особистісна позиція, явище і процес має глибокі релігійні, теоретико-правові, кримінологічні/кримінологічні аспекти, які сьогодні залишаються недостатньо дослідженими. Настанова служіння ближньому, висловлена Ісусом Христом у словах: «Хто хоче бути найбільшим серед вас, нехай буде всім за слугу» (від Матвія 20:26-28) не лише має морально-етичне та духовно-ціннісне значення, а й набуває особливої актуальності та ваги, особливо зараз, у XXI столітті в контексті побудови правової держави та запобігання злочинності. Усвідомлення ідеї служіння та її практична реалізація можуть стати ключовим чинником соціальної стабільності, зміцнення інститутів правопорядку та загального прогресу і благоденства. Виховання суспільної відповідальності, здорової української нації через ідею служіння та концепт біблеїстики/бібліотерапії є стратегічним напрямом, здатним вивести українську державу і право на новий рівень і щаблі передового розвитку.

Важливим елементом реалізації соціального служіння є ефективна система концепту «правоохорона», що базується на моральних і правових

стандартах. Право виступає цінним ресурсом суспільства, подібним до діаманта, який необхідно ретельно захищати. Без духовно-ціннісного виміру цей захист стає формальним і поверхневим. Саме тому сучасне правозастосування дедалі більше інтегрує гуманістичні цінності підкріплені духовно-культурними засадами, забезпечуючи баланс між нормами права, традиціями, звичаями та моральністю суспільства. Справжній професіоналізм у кримінології народжується не лише з академічних знань, а й із щирого прагнення досліджувати глибину цієї науки через самоосвіту. Навіть починаючи з аматорського рівня, кримінолог може досягти найвищих щаблів майстерності, якщо має внутрішню мотивацію, наполегливість і готовність заглиблюватися в складні теоретичні та практичні аспекти своєї галузі. А головне, це підтримка вчителів, наставників, однодумців. Саме прагнення до постійного розвитку, аналізу глибинних процесів злочинності та пошуку ефективних методів її протидії відкриває шлях до справжньої експертності та визнання у кримінологічній науці.

Ключові слова: праворозуміння, духовно-ціннісний підхід, кримінологія, концепт «правоохорона», соціальне служіння, злочинність, протидія злочинності, релігія, ідеологія, криміногенність, демографічна криза, війна.

Постановка проблеми. Якщо ми усвідомлюємо себе відповідальними державними службовцями й творцями державності, то наше покликання – служити кожній людині й державі «вірою і правдою», керуючись найвищими моральними та етичними цінностями, з такою ж відданістю та чесністю, якби це було служіння самому Господу. «Вступаючи на шлях монастирського життя, ми немов пишемо дисертацію власного існування, ґрунтуючи її на покаянні за свої гріхи. Кожна сповідь перед священником відкриває перед нами нові грані/горизонти нашої недосконалості, допомагаючи усвідомити й відкинути те, що обтяжує нашу душу. Лише через щоденну боротьбу з лукавими помислами й тими гріхами, які тримають нас у полоні, ми крок за кроком зростаємо духовно. Цей процес внутрішнього очищення дає нам силу підніматися вище, надихаючи до молитви, праці та щирого служіння.

Функціонування держави є складним динамічним процесом, що відбувається під впливом значної кількості чинників. Кожна функція держави впродовж історичного розвитку зазнає значних трансформацій. Це, безумовно, повною мірою стосується і правоохоронної функції. Більш того, наукове дослідження вказаного напрямку діяльності держави ускладнюється тим, що правоохоронна діяльність має не лише інструментальне значення, але містить в собі й суттєве аксіологічне навантаження¹. Правоохоронна функція держави є надзвичайно важливою складовою сучасного правового порядку, що знаходить глибоке наукове

¹ Кріцак І. В. Правоохоронна функція держави та її вплив на формування функції надання послуг населенню органами внутрішніх справ України. *Форум права*. 2009. № 3. С. 365–372. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kiwcu.pdf> С. 365

осмислення, зокрема у фундаментальній праці І. В. Кріцака¹, яка користується значним науковим попитом та має високу цитованість. Відповідну ідею активно розвиває Харківський національний університет внутрішніх справ, зокрема кафедра теорії держави і права, що ініціювала низку науково-практичних конференцій, присвячених проблематиці правоохоронної функції держави. Дослідження цього напрямку значно ускладнюється тим, що правоохоронна діяльність виходить далеко за межі суто інструментального призначення, набуваючи глибокого не лише аксіологічного змісту. Ба більше: вона несе у собі вагоме духовно-ціннісне навантаження, адже будь-яке право неможливе без його внутрішнього духу, який наповнює юридичні норми змістом і сенсом. Саме тому дослідження цих аспектів у сучасних умовах є вкрай актуальним. Розроблення духовно-ціннісної концепції праворозуміння, формування відповідної наукової доктрини та її втілення/реалізація у кримінологічній науці має не лише теоретичне, а й практичне значення, визначаючи перспективи розвитку правової системи та її здатність відповідати викликам сучасності.

Оригінальне дослідження ідеї служіння в поліцействі на рівні дисертаційного дослідження вперше було здійснене І. В. Кріцаком². У своїй кандидатській дисертації, захист якої відбувся у 2011 році за участі провідних вчених нашої країни, серед яких: О. О. Погрібний, А. М. Колодій, М. О. Баймуратов, О. Ф. Скакун, О. М. Головка О. В. Марцеляк, В. О. Серьогін, Д. В. Лук'янов, О. А. Гавриленко та багато інших науковців, де було розглянуто функцію надання послуг через ідею служіння суспільству як основу діяльності поліції. Варто зазначити, що О. М. Головка висловив скептичне припущення в тому, що хоча ідеологічно поліція може позиціонувати себе як сервісна структура, у реальності ця функція залишиться невтіленою, хіба що існуватиме на рівні ідеології. Однак, вже у 2014 році, з початком реформ правоохоронної системи, основним принципом діяльності української поліції стало гасло «Служити і захищати», що підтвердило стратегічну важливість напрацювань вчених Харківського національного університету внутрішніх справ. Така стратегія засвідчує, що науковець повинен не лише аналізувати поточні тенденції, а й прогнозувати розвиток подій, випереджаючи час. Саме здатність до наукового передбачення, що ґрунтується на глибокому розумінні суспільних процесів, є ключовою характеристикою дослідника. Впродовж останнього десятиліття І. В. Кріцак активно розвиває духовно-ціннісну концепцію праворозуміння, яка покликана посісти центральне місце у правовій аксіології та стати логічним наступником антропоцентричної концепції праворозуміння, зважаючи на світові апокаліптичні події, які спостерігаємо останніми часами. Як наука про цінності, аксіологія має визначати духовно-ціннісний підхід до

¹ Кріцак І. В. Правоохоронна функція держави та її вплив на формування функції надання послуг населенню органами внутрішніх справ України. *Форум права*. 2009. № 3. С. 365–372. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kiwscu.pdf>

² Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Кріцак Іван Васильович ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Х., 2011. 226 с.

праворозуміння як основоположний, адже саме він здатен забезпечити гармонійний розвиток правової системи в умовах сучасних соціокультурних викликів.

Мета статті – визначити зміст духовно-ціннісної концепції праворозуміння, описати її роль у пізнанні злочинності та протидії їй.

Виклад основного матеріалу. У Новому Завіті Господь залишає нам дві найважливіші заповіді: «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, усією душею твоєю і не май інших богів, окрім Мене», а також «Люби ближнього свого, як самого себе». Заповідь любові нерозривно пов'язана зі служінням, адже віра без діл є мертвою. У сучасних умовах ідея служіння набуває особливого значення, що підтверджується як релігійними, так і філософськими та правовими вченнями. Служіння потребує жертви. Найчастіше – це відмова від власних зручностей, часу чи сил, а інколи навіть здоров'я або життя. Сам Господь сказав: «Немає більшої любові, ніж коли хто душу свою кладе за друзів своїх». Це і є вияв істинної любові – жертвовності заради вищих цілей. Як зерно, що має впасти в землю й померти, щоб принести рясні плоди, так і людина, жертвуючи собою в ім'я добра, примножує духовні багатства. Найвищий приклад жертвовного служіння подав сам Ісус Христос. Він віддав Своє життя за людство, відкупивши нас від вічної смерті та пекельних мук. Його місія на землі полягала не в тому, щоб Йому служили, а щоб Він Сам служив людям, віддаючи Себе заради їхнього спасіння. Особливим проявом смиренного служіння Ісуса Христа стало омивання ніг своїм учням перед Його розп'яттям. Це було не просто символічне діяння, а глибокий вияв любові, пошани й відданості. Христос діяв як слуга, показуючи нам істинний сенс смирення, самопожертви й жертвовного служіння. Впродовж Свого земного життя Христос допомагав усім, хто потребував: годував голодних, зцілював хворих, відкривав очі сліпим, повертав слух глухим, воскрешав мертвих. Він навчав правди Божої тих, хто був готовий її почути. У словах: «Не кидайте перлів перед свинями», підкреслюється важливість духовної готовності людини прийняти Істину. Коли ми з любов'ю та смиренням добровільно служимо ближнім, ми стаємо подібними до Христа, наближаємося до святості та істинного сенсу життя. Саме в служінні ближньому розкривається сутність віри та духовного зростання.

Якщо існує доля людини, значить є доля держави, або як вижити за нинішніх складних умов російсько-української війни і глобальних потрясінь: кримінологічні акценти. Функціонування держави – це складний і динамічний процес, що неможливий/немислимий без духовно-ціннісного виміру. Він перебуває під впливом численних чинників, зокрема державно-політичних, а також тенденцій, що не залежать від людської волі. Якщо можна говорити про долю людини, то аналогічно існує й доля держави: зlodіяння, вчинені особою, відображаються на її родоводі (її родових гріховних чи благочестивих лінях), так само як і зlodіяння держав залишають відбиток на їх історичній тягlostі. Впродовж століть, бачимо, як могутні нації, народи й національності, об'єднані сильними ідеологічними

доктринами, зникали з історичної сцени. Сильні підкорювали слабших, і втрата моральних і духовних орієнтирів нерідко ставала передумовою занепаду держав, або й взагалі зникнення з лиця землі. Гріхопадіння та відхід від принципів праведності в межах одного народу відкривали можливості для завоювань іншими.

У такому контексті особливу роль відіграє духовний детермінант у державно-політичних процесах. Його значення не може залишатися поза увагою кримінології, адже саме через призму духовно-ціннісної складової можливо розглядати розвиток криміногенної теорії та ефективні підходи до протидії злочинності. Кожна функція держави впродовж історії зазнає глибинних трансформацій, поступово змінюючись, еволюціонуючи й адаптуючись до нових реалій.

Сьогодні, у контексті російсько-української війни, оборонна функція держави займає центральне місце, однак це не повинно відвертати увагу від іншої фундаментальної місії держави і людини – соціального служіння, якщо хочемо вижити у цих надскладних умовах і спасти свою безсмертну душу. Як сказав Ісус Христос: *«Хто з вас хоче бути найвищим, нехай буде слугою для всіх» (від Матвія 20:26-28)*. Це нагадування про те, що сила держави полягає не лише у військовій могутності, а й у здатності захищати, підтримувати та служити своєму народові, зберігаючи при цьому моральну, а головне духовно-ціннісну сторону/основу свого існування, точніше, утримуючи духовний особистісний та державний фронт на належних рівнях благочестя.

Окремі апокаліптичні застереження у рамках кримінології. Сучасна історія засвідчує, що непрофесійність та відсутність стратегічного мислення в управлінні державою, особливо в контексті злочинної політики, можуть мати катастрофічні наслідки. Неабияку роль у профілактиці багатьох негативних процесів за сучасних умов, повинна відіграти кримінологія. Приклади жорстоких правителів минулого, таких як Ірод, який наказав знищити 14 тисяч немовлят у страху перед приходом Месії, – Господа нашого Ісуса Христа, нагадують нам про руйнівну силу аморального державного управління. Людство, від часу Адама і Єви, пережило безліч випробувань. Ми ведемо свій родовід від праведного Ноя, який пережив Великий потоп – катаклізм, що став наслідком крайньої моральної деградації суспільства. Святі отці застерігають, що якщо світ і далі занурюватиметься в аморальність і хаос, його може чекати інша катастрофа – цього разу не водна, а вогняна. У сучасному контексті це застереження набуває особливої актуальності, адже загроза ядерної війни та глобального знищення людства залишається реальною. Відповідальність за майбутнє світу лежить на нас, і головним завданням є збереження миру, духовних цінностей та гармонії в суспільстві.

У нинішньому світі, сповненому моральних викликів, надзвичайно важливо зберігати вірність Божому задуму та не ставати зрадниками Його волі, щоб не уподібнитись Іуді Іскаріотському й тим, які до цих пір не визнали Господа нашого Ісуса Христа єдиним Богом у Трійці Святій і

Єдиносущній, а чекають свого нового мошиаха-антихрита, який і принесе зображення звіра, що сьогодні ретельно приховано у к'юар кодів та багатьох інших штрих кодах, що добре описано у Апокаліпсисі від Іоанна Богослова. Кожна людина створена за образом і подобою Творця, і цей дар накладає відповідальність перед Богом і перед собою. Кожен гріх віддаляє нас від Бога, розриваючи духовний зв'язок, що був даний нам від початку, адже за словами великого вчителя Церкви Христової Тертуліана, душа людини за природою християнка. Усі ми створені богом, тому й відношення до людини повинне бути як до найвищої соціальної цінності попри різноманітні відмінності. Однак гріховність слід засуджувати, щоб вона не могла розвиватися. Тому повернення до істинного шляху можливе – через щире покаєння та участь у Таїнствах Христової Церкви, яка вже понад 2 тис. років несе світові живу Благодать Божу. Саме через неї Господь відкриває нам шлях до відновлення, очищення та повернення до Світла, даруючи надію на спасіння та вічне життя.

Стосовно необхідності розвитку духовно-ціннісного підходу у кримінологічній науці. «Вічна» проблема духовності особливо актуалізується у кризові періоди історії, коли принципово нові життєві явища та обставини коригують способи і засоби життєвого вибору і соціального самовизначення індивідів. Радикальні зміни, які переживає сьогодні Україна, є саме таким етапом. А це означає, що проблеми духовності мають набути статусу найважливіших. Актуальним завданням стає пошук духовних основ людської спільності¹.

О. Лопуга наголошує, що духовність є найвищим станом свідомості особистості і суспільства, що орієнтує на загальнозначимі цінності. Біологічно людині дається лише організм, в який закладено визначені функції, задатки тощо. І саме в процесі життєдіяльності людина формується як культурно-історична істота. Людське дитя, яке виросло поза людським спілкуванням, не зможе стати людиною, незважаючи на всі свої фізичні дані. Чим більше духовності в людині, тим вище вона стоїть у людському суспільстві². Далі авторка аналізує духовну культуру молоді у ціннісному вимірі через соціокультурний та ціннісний підходи, де соціокультурний підхід розглядається як єдність культури і соціальності, створюваних та трансформованих діяльністю людини. Соціокультурне – це єдність соціального та культурного, що розглядається як цілісність, яка не зводиться до характеристик окремих частин. Позаяк особистість за соціокультурного підходу розглядається як пов'язана із суспільством системою відносин, що ґрунтуються на сукупності цінностей і норм, то феномен духовної культури молоді слід розглядати як ціннісно-

¹ Целякова О. М. Духовність і ціннісні орієнтації студентської молоді України в трансформаційному суспільстві. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2009. № 38. С. 223

² Лопуга О. Особливості духовно-ціннісних орієнтацій особистості. *Вісник Львівського університету. Філософсько-політологічні студії*. 2020. Вип. 29. С. 98

соціокультурний, тобто єдність соціальності та культури, що ґрунтується на інтеріоризації на особистісному рівні духовних цінностей суспільства¹.

Близько сорока років тому американський автор А. Блум критикував академічні соціальні та поведінкові науки за те, що вони є схоластичними і застійними. Він стверджував, що десятиліттями не було новаторських перспектив, ніяких нових парадигм і теорій цінності чи впливу. Порівняно з точними науками і медициною, традиційні дисципліни соціології, психології, антропології, економіки, історії, політології є коматозними, якщо не мертвими взагалі. Основною причиною цього, на його думку, є відсутність належних міждисциплінарних і міжнародних зв'язків².

Звідси логічно випливає необхідність посилення духовно-ціннісного підходу у сфері юриспруденції, особливо в кримінології, яка відіграє фундаментальну роль у кримінально-правовому блоці наук. Світовий досвід доводить: провідні країни активно розвивають кримінологічні спеціальності, створюють факультети, лабораторії, інститути та дослідницькі центри, які працюють над комплексним вивченням проблем із міждисциплінарних позицій. Саме такий підхід дозволяє залучати широке коло фахівців, інтегрувати результати досліджень у науково-практичний дискурс та реалізовувати їх у вигляді наукових праць, аналітичних оглядів, тематичних конференцій та експертних дискусій. Розвиток кримінології як науки має стати одним із пріоритетів для суспільства, адже її завдання – не лише вивчення кримінальних процесів, а й формування стратегій їх запобігання, що є ключовим для створення безпечного та гармонійного соціального простору.

Про діагностичну функцію та міждисциплінарний статус кримінології. Академік О. М. Костенко наголошує, що «державна політика у сфері протидії злочинності може бути адекватною лише тоді, коли вона засновується на адекватній кримінологічній доктрині»³. К. Ескрідж, А. Бутирський наголошують, що для розробки концепції розвитку науки кримінології доречним є запозичення позитивного досвіду у галузі медицини. У кримінології, як і в галузі медицини, існує необхідність розробки як превентивних, так і «лікувальних» стратегій, а також їх широкого впровадження практично в усіх аспектах суспільного та приватного життя суспільства. Медицина за останні 200 років зробила не один великий крок вперед, у зв'язку з чим авторами робиться спроба застосування стратегічної моделі розвитку медицини за ці роки для розробки стратегічної моделі розвитку кримінології на сучасному етапі. Отже, суттєве зменшення рівня злочинності може бути здійснено шляхом прийняття для кримінології такої стратегічної моделі, а саме: - розробка єдиної міжнародної академічної моделі; - розвиток взаємодії всередині

¹ Там само. С. 100.

² Чекараміт К. С. Кримінологічна характеристика сучасної злочинності неповнолітніх. *Ірпінський юридичний часопис*. № 4 (17). 2024. С. 221. DOI: [https://doi.org/10.33244/2617-4154-4\(17\)-2024-210-216](https://doi.org/10.33244/2617-4154-4(17)-2024-210-216).

³ Костенко О. М. Модернізація доктрини сучасної кримінології у парадигмі соціального натуралізму. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2014. № 1 (2). С. 190–208.

кримінологічної науки; - посилення ролі міждисциплінарних зв'язків; - розробка стандартів оцінки наукових результатів на основі результатів їх практичного застосування; - інтеграція нових знань не лише у наукову спільноту, а й у державний сектор. Ефективний розвиток кримінології як науки можливий лише за умови застосування міждисциплінарного підходу та активної взаємодії науковців і практиків із різних галузей. Кримінології слід і надалі продовжувати дотримуватися мультидисциплінарної парадигми, беручи приклад із представників медицини, і звертатися до всіх галузей і дисциплін, запрошуючи їхніх представників приєднатися до кримінологів у пошуках істини. Кожна галузь і дисципліна має що запропонувати кримінології у міждисциплінарному контексті, і лише так можна комплексно вирішити проблеми боротьби зі злочинністю¹.

Сфера кримінології прагне зрозуміти і пояснити злочинність з метою зменшення її тяжкості та негативного впливу. О. М. Бандурка та О. М. Литвинов наголошують, що на початку третього тисячоліття протидія злочинності в Україні набула особливої актуальності, адже забезпечення безпеки нації – одне з найважливіших завдань держави, від вирішення якого безпосередньо залежить її майбутнє². Розвиток кримінології як науки вимагає застосування міждисциплінарного підходу, що дасть змогу по-новому осмислити завдання цієї науки, проблеми, з якими вона стикається, а також шляхи їх подолання. Як слушно ще у 2000 р. зазначили автори монографії «Кримінологія: запрошення до дискусії»: *Кримінологія не повинна уподібнюватися військовим, які вчать воювати за картами минулих боїв, – нові умови потребують нових стратегічних і тактичних рішень. Різноманіття та плюралізм підходів у навчальній дисципліні зазвичай є головним джерелом наукових знань*³.

Якщо дивитися на проблему боротьби зі злочинністю з позицій не кримінолога, а лікаря початку XIX ст., перед яким стояли медичні проблеми тієї епохи, можна побачити таке. Сьогодні існують, здавалося б, непереборні проблеми злочинності – так само, як на початку XIX ст. з'явилися непереборні проблеми зі здоров'ям – віспа, бубонна чума, поліомієліт, цинга. У ту епоху в медицині існувала чимала кількість теорій, адже було дуже обмежене розуміння суті проблеми, а також брак знань щодо причин, наслідків та лікування. Були відсутні дієві діагностичні інструменти та методології, бракувало розумної діагностики та розуміння і, як наслідок, низька ефективність медичних процедур. Через це суспільство реагувало на хвороби та нещасні випадки, використовуючи грубі, саморобні, неперевірені засоби лікування замість ефективних, перевірених на практиці методів. Крім того, навіть коли у медицині відбувалися відкриття нових ефективних методів лікування, вони часто стикалися з протидією через політичні

¹ Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 215–216

² Бандурка О. М., Литвинов О. М. Синхронізація понятійного апарату теорії протидії злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 105.

³ Кримінологія: запрошення до дискусії : [монографія] / О. В. Баляба, Е. В. Віленська, Е. О. Дідоренко, Б. Г. Розовський. Луганськ : РВВ ЛІВС, 2000. С. 315.

переконавання чи громадські настрої. Сьогодні ж ситуація у медичній сфері, на щастя, кардинально змінилася¹.

Так що ж такого зробила медицина, щоб перейти від того, що було тоді, коли життя, як зазначав Т. Гоббс, було «самотнім, бідним, огидним, жорстоким і коротким», до того етапу, на якому медицина перебуває зараз? Смерть не подолали і, звичайно, ніколи не подолають, але існує суттєвий масив сучасних медичних знань, багато епістемологічного розуміння, загальне спільне сприйняття і прийняття нових медичних розробок. Як наслідок, багато серйозних захворювань були переможені, а негативні наслідки хвороб та нещасних випадків були суттєво зменшені. Середня тривалість життя зросла більш ніж удвічі з 1800 року, і це значно покращило якість життя. Що пояснює цей прогрес? Спеціаліст у сфері охорони здоров'я, швидше за все, знайде на це півдюжини причин, і, звичайно, це більше, ніж просто досягнення в галузі медицини. Остання зробила значний внесок у сучасне людське довголіття і життєздатність. Тому ми запитуємо ще раз: що зробила медицина, щоб рухатися вперед, як це було, і що ми можемо в кримінології дізнатися зі стратегічної моделі медицини, щоб використовувати для досягнення таких вражаючих результатів у боротьбі зі злочинністю?².

Лікарі не можуть і ніколи не зможуть запобігти смертності, так само, як і кримінологи не можуть і ніколи не зможуть повністю ліквідувати злочинність як явище, але лікарі та кримінологи можуть суттєво зменшити серйозність наслідків хвороб і злочинності відповідно, а також покращити якість життя людей³.

Необхідним є продовження підвищення рівня зв'язків, взаємодії та обміну між кримінологами на національному та міжнародному рівнях. На міжнародному рівні ми вже маємо певний успіх у розвитку професійних асоціацій, створенні журналів, інформаційних бюлетенів та вебсторінок. Варто відзначити, що сьогодні в усьому світі існує близько 40 спільнот кримінологів, і майже всі вони можуть похвалитися багатонаціональним списком учасників, і це має неабияке значення. До прикладу, Американська спілка кримінологів має учасників із понад 60 країн. Зараз у цій сфері існує міні-Нобелівська премія, Стокгольмська премія в галузі кримінології, створена ще десять років тому. Ця премія присуджується за відкриття, зроблені в усьому світі. Сьогодні ця винагорода була вже присуджена особам, які проживають в 11 різних країнах⁴.

Кримінологія виникла як надзвичайно яскрава сфера вивчення в останні півстоліття, і вона готова продовжувати свій стрімкий розвиток. Виникнення і розвиток кримінології в США пояснюється частково й

¹ Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 216.

² Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 217–218

³ Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 219.

⁴ Там само. С. 220–221.

політичними чинниками, необхідністю комплексної боротьби зі злочинністю, але також значну роль у цьому відіграв міждисциплінарний характер самої науки. Цікавим є те, що багато кримінологів мають науковий ступінь з історії, психології, соціології, біології, політології, права тощо¹.

Ми погоджуємось з авторами К. Ескріджем, А. Бутирським, які приходять до висновку, що ефективний розвиток кримінології як науки можливий лише за умови застосування міждисциплінарного підходу та активної взаємодії науковців і практиків із різних галузей. У сучасному світі кримінологія, стикається зі значним масивом проблем. Неможливо побороти злочинність взагалі, так само, як і неможливо для лікарів побороти смерть. Проте видається можливим суттєво зменшити рівень злочинності, прийнявши ту саму стратегічну академічну модель, що й медицина два століття тому, а саме: розробка єдиної міжнародної академічної моделі; розвиток взаємодії всередині кримінологічної науки; посилення ролі міждисциплінарних зв'язків; розробка стандартів оцінки наукових результатів на основі результатів їх практичного застосування; інтеграція нових знань не лише у наукову спільноту, а й у державний сектор².

Духовно-ціннісний підхід та необхідність його реалізації у молодому і старшому поколінні українців: загрозові стани злочинності та необхідність їхнього усунення. Молодь – це майбутнє української держави, саме на неї покладаються основні сподівання та надії. Проте, поряд із підтримкою молодого покоління, необхідно приділяти належну увагу загальному соціальному середовищу, зокрема родинам та питанням народжуваності. Демографічна ситуація в Україні нині є вкрай складною, і її поліпшення вимагає не лише соціальних та економічних стимулів, а й формування відповідної суспільної культури та мотивації на духовно-ціннісних засадах.

Забезпечення стабільного майбутнього передбачає усвідомлення відповідальності кожного – як батьків, так і суспільства загалом. Чоловік, як опора родини, має не лише брати на себе матеріальне забезпечення, а й розуміти важливість створення умов для гармонійного розвитку та народжуваності максимальної кількості дітей. Відновлення генетичного коду української нації повинно відбуватися комплексно – через підтримку традиційних сімейних цінностей, створення сприятливого середовища для виховання дітей та популяризацію ідеології відповідального батьківства й материнства. У цьому контексті особливо актуальним стає концепт «Сім» і «Я», що відображає ідеал сім'ї, тобто п'ятеро і не менше дітей, що виражатиметься у суспільній ідеології, яка поєднуватиме індивідуальний розвиток із цінністю родини.

У 1991 році в Україні проживало 51,944 млн осіб. Найбільше українців було у 1993-му році – 52,244 млн осіб. Дані за 2015–2018 роки подаються без

¹ Там само. С. 221.

² Там само. С. 221.

урахування «тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя», також досить приблизними є дані щодо неконтрольованих Києвом територій на сході країни¹. На січень 2025 року в Україні населення оцінюється приблизно в 36 мільйонів осіб. Це число може змінюватися через міграційні процеси та демографічні фактори, а також через наслідки війни, яка триває з 2014 року та повномасштабного вторгнення РФ на територію України з 2022 року².

За словами К. С. Чекарамів, сучасна злочинність неповнолітніх як об'єкт кримінологічного дослідження характеризується елементами самодетермінації злочинності, змістом яких є: по-перше, накопичення кримінального досвіду та формування внутрішньої готовності подальшого розширення меж злочинної активності неповнолітніх; по-друге, формування резерву для рецидивної і професійної злочинності, коли спосіб життя неповнолітнього нерозривно пов'язаний зі скоєнням злочинів, і навіть коли неповнолітній злочинець оцінює свою кримінальну діяльність як різновид професійного заняття, що має попит у суспільстві, чи прагне досягнення зазначеної мети; зниженням соціально-правового контролю: неефективністю процесу адаптації кримінального законодавства до мінливої кримінологічної обстановки, непродуманим впровадженням ювенальних технологій. Основні причини сучасної злочинності неповнолітніх пов'язані з протиріччями у суспільному розвитку³.

Від концепту правоохорони до соціального служіння та духовно-ціннісного праворозуміння. Впродовж останніх трьох десятиліть Україна перебуває у фазі активних соціально-економічних, політичних та світоглядних трансформацій, спрямованих на формування ефективного державного механізму та якісно нового соціального середовища⁴. Наукове осмислення функціонування державного та політичного життя значною мірою залежить від розробленої державної ідеології, що базується на міцних духовно-ціннісних основах. Це необхідно для того, щоб наш діалог не став безрезультатним, схожим на спілкування глухого зі сліпим. Важливою є функція служіння своєму народу, яка виступає пріоритетним напрямом суспільно-політичного розвитку й життя та стосується не лише міста як полісу чи регіону, але й усієї держави, суспільств, націй і народностей. Спостерігаючи за глобальними процесами високорозвинених країн, мегаполісів ми бачимо безперервний інноваційний розвиток, що свідчить про постійну еволюцію функцій держави, які постійно змінюються, трансформуються, еволюціонують та оновлюються, щоразу виходячи на нові горизонти та рівні інновацій. У цих процесах неабияке значення має дипломатичний корпус, виражена державна політика, розуміння світових

¹ Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: www.ukrstat.gov.ua.

² Там само.

³ Чекарамів К. С. Кримінологічна характеристика сучасної злочинності неповнолітніх. *Ірпінський юридичний часопис*. 2024. № 4 (17). С. 213. DOI: [https://doi.org/10.33244/2617-4154-4\(17\)-2024-210-216](https://doi.org/10.33244/2617-4154-4(17)-2024-210-216).

⁴ Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Іван Васильович Кріцак; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. С. 3.

глобальних процесів, адже бачимо, що коли руйнується людина всередині, в нутрі своєму на рівні Совісті через ігнорування духовно-ціннісними прерогативами, тоді руйнується все довкола нас.

Сьогодні, в умовах російсько-української війни, оборонна функція держави набуває першочергового значення, суттєво впливаючи на діяльність усіх органів влади та державних установ. Однак, важливим залишається збереження балансу між внутрішньою безпекою та міжнародним визнанням України як суверенної, правової держави. Поняття «правоохорона» несе в собі не лише захист правопорядку, а й комплексне забезпечення сталого розвитку держави, її інституційної спроможності та міжнародного авторитету. Таким чином, стратегічне завдання полягає у збереженні як внутрішньої, так і зовнішньої стабільності, що є основою для подальшого розвитку країни.

Зміна пріоритетів державної діяльності закономірно спричиняє перегляд і трансформацію її функцій. Важливою складовою цього процесу є впровадження найкращих міжнародних практик соціального обслуговування населення, що сприяє ефективній реалізації принципу всезагального служіння громадянам. У цьому контексті особливого значення набуває вироблення наукової доктрини, яка забезпечить обґрунтовану нормативно-правову базу для реалізації державою функції соціального служіння та надання послуг населенню. Дотримання сучасних принципів державного управління дозволить сформувати ефективні механізми правового регулювання, що сприятиме забезпеченню стабільності, соціальної підтримки та правового порядку, особливо в умовах воєнного стану.

Так, І. В. Кріцак наголошує, що поглиблення процесів глобалізації, загальносвітової та регіональної інтеграції спричиняє підвищення ролі міжнародних стандартів у різних сферах суспільного життя, в тому числі у сфері охорони й захисту прав і свобод людини та громадянина, боротьби зі злочинністю, забезпечення стабільного правопорядку. Це вимагає подальшого еволюційного розвитку основних напрямів діяльності держави, серед яких важливу роль відіграє правоохоронна функція¹. Справді, у сучасному світі, що стрімко трансформується під впливом глобалізації, інформаційних технологій та світових катаклізмів, постає питання глибоких суспільних і державницько-правових змін. Одним із ключових викликів стає втілення концепції соціального служіння в умовах, коли технологічний розвиток, зокрема штучний інтелект (ШІ), не лише змінює спосіб життя людей, а й впливає на їхню свідомість, світогляд і цінності. Ризики дегуманізації, втрати традиційних морально-етичних орієнтирів і духовних смислів змушують багатьох шукати гармонію поза урбаністичним середовищем, прагнучи зберегти свою ідентичність та людське єство. Водночас, процеси глобальної та регіональної інтеграції набувають дедалі

¹ Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Іван Васильович Кріцак; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. С. 3.

більшого значення, адже жодна країна не може залишатися осторонь світових тенденцій. Україна стикається з викликами, що вимагають балансування між національними традиціями та міжнародними стандартами. Війна, що триває, лише загострює ці питання, адже руйнування міст і сіл, знищення інфраструктури та страждання людей роблять забезпечення стабільного правопорядку ключовими пріоритетами державної політики. Стабільність усередині країни є запорукою її сили на міжнародній арені. Якщо суспільство буде згуртованим, мобілізованим і відданим своїм духовним та національним цінностям, воно зможе ефективно протистояти зовнішнім загрозам. Демографічна ситуація, рівень народжуваності, соціальна згуртованість – це ті фактори, що визначають стійкість держави та формують основу її майбутнього. У цьому контексті концепція соціального служіння набуває особливої ваги. Вона є не лише складовою державної політики, а й серцевиною духовно-ціннісного праворозуміння, що ґрунтується на принципах Євангелія – служіння ближньому. Саме ця ідея має стати основою для еволюційного розвитку суспільства, що прагне зберегти свою ідентичність, залишаючись відкритим до інновацій, інтеграції та прогресу. Справжня сила народу – у внутрішній єдності, духовній стійкості та здатності плекати високі моральні ідеали, що допоможуть залишатися господарями на своїй землі, не втрачаючи людської сутності.

І. В. Кріцак говорить, що аналіз світового досвіду реалізації державою правоохоронної функції свідчить, що теорія й практика сучасних демократичних країн, порівняно з попередніми етапами державотворення, збагачена комплексом заходів, спрямованих на підвищення ефективності та поглиблення соціалізації поліцейської діяльності (орієнтування поліції на захист фундаментальних принципів демократії, позбавлення її організаційно-правових можливостей діяти незалежно від інших державних і суспільних структур, деєтатизація і децентралізація поліції, розвиток партнерських стосунків із населенням тощо). Вагоме місце в цьому переліку займає впровадження у повсякденну поліцейську практику функції надання послуг населенню¹.

Соціальне служіння є серцевиною духовно-ціннісного праворозуміння, адже саме через нього реалізуються фундаментальні принципи любові, милосердя, справедливості та багатьох інших чеснот. Християнська традиція наголошує на необхідності допомагати нужденним: нагодувати голодного, підтримати знедоленого, відвідати хворого та ув'язненого. Ця концепція є не просто релігійною заповіддю, а цілісною соціальною доктриною, що визначає відповідальність як окремої людини, так і держави.

Аналіз світового досвіду засвідчує, що високорозвинені країни, які дотримуються принципів соціальної справедливості, духовно-ціннісних ідеалів і забезпечують гідний рівень життя громадян, – все це сприяє стабільності, економічному зростанню та здатності до самозахисту від

¹ Там само. С. 3

зовнішніх загроз. Коли держава створює міцний соціальний фундамент, її політична та економічна стабільність посилюється, а суспільство розвивається гармонійно.

У сучасних умовах правоохоронна функція держави трансформується, охоплюючи також державотворчі та оборонні аспекти. Внутрішня стабільність є основою сильної зовнішньої позиції країни. Успішна держава характеризується високотехнологічним розвитком, раціональним використанням ресурсів, сприятливою демографічною ситуацією та активною участю громадян у соціальному житті. Саме тому необхідно не лише на теоретичному рівні розробляти концепції розвитку України як соціальної та правової держави, а й практично впроваджувати ефективні механізми їх реалізації.

Важливою складовою цього процесу є історична спадкоємність. Державотворення має враховувати національні традиції, ментальні особливості та культурні цінності українського народу. Збереження української ідентичності через інтеграцію духовно-ціннісних підходів у державне управління сприятиме гармонійному розвитку країни. У цьому контексті ключовими є мобільність, оперативність та ефективність соціальних ініціатив, спрямованих на реальне покращення життя громадян.

Концепція соціального служіння не обмежується професійною діяльністю окремих фахівців – лікарів, вчителів, волонтерів. Вона охоплює всі сфери суспільного життя, забезпечуючи орієнтир державної політики на захист фундаментальних прав і свобод людини, адже служіння ближньому – це не лише моральний імператив, а й механізм побудови сильного, згуртованого суспільства.

Впровадження концепції соціального служіння в систему державного управління є ефективним засобом боротьби з корупцією, деморалізацією суспільства та іншими деструктивними явищами. Водночас це сприятиме модернізації державних інституцій, їх адаптації до сучасних викликів. Україна має всі передумови для того, щоб стати зразком високоефективної, морально стійкої та соціально орієнтованої держави, яка використовує як власний історичний досвід, так і найкращі світові практики.

Центральне місце у цих процесах посідає впровадження концепції соціального служіння як інструменту реалізації духовно-ціннісного праворозуміння. Саме через нього формується суспільство, де панують любов, милосердя, творчість і життєрадісність – цінності, які неможливо придбати за жодні матеріальні блага. Коли людина відчуває гармонію між «Духом, Душею і Тілом», вона здатна повною мірою реалізувати свій потенціал. І саме це є запорукою процвітання держави, що ґрунтується на духовних і моральних принципах, що творять життя.

Висновки. Практично, від здобуття незалежності Україна переживає період динамічних соціально-економічних, політичних та світоглядних трансформацій, спрямованих на побудову ефективної державної системи та якісно нового суспільного середовища. Війна, розв'язана росією проти України, внесла свої корективи, винісши на перший план питання оборони

країни та національної стійкості. Однак реальне об'єднання народу й нації неможливе без духовно-ціннісного підґрунтя та ідеології, що формується на його основі. Саме ця складова виступає рушійною силою змін, здатною перетворити суспільство та визначити його майбутнє.

З позицій кримінології надзвичайно важливо досліджувати природу зла у духовно-ціннісному вимірі. Доречно розвивати кримінологію або духовно-ціннісну кримінологію. Розуміння сутності зла відкриває нові рівні та горизонти пізнання, які можуть слугувати основою для наукових відкриттів та глибоких теоретичних праць. Аналізуючи духовні та моральні аспекти злочинності, ми не лише осмислюємо механізми її виникнення, а й створюємо міцний фундамент для майбутніх досліджень, що здатні стати класичними у своїй галузі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кріцак І. В. Правоохоронна функція держави та її вплив на формування функції надання послуг населенню органами внутрішніх справ України. *Форум права*. 2009. № 3. С. 365–372. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kiwscu.pdf>
2. Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Кріцак Іван Васильович ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Х., 2011. 226 с.
3. Целякова О. М. Духовність і ціннісні орієнтації студентської молоді України в трансформаційному суспільстві. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2009. № 38. С. 222–233.
4. Лопуга О. Особливості духовно-ціннісних орієнтацій особистості. *Вісник Львівського університету. Філософсько-політологічні студії*. 2020. Вип. 29. С. 98–105.
5. Чекараміт К. С. Кримінологічна характеристика сучасної злочинності неповнолітніх. *Ірпінський юридичний часопис*. 2024. № 4 (17). С. 210–216. [https://doi.org/10.33244/2617-4154-4\(17\)-2024-210-216](https://doi.org/10.33244/2617-4154-4(17)-2024-210-216)
6. Костенко О. М. Модернізація доктрини сучасної кримінології у парадигмі соціального натуралізму. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2014. № 1 (2). С. 190–208.
7. Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 215–226.
8. Бандурка О. М., Литвинов О. М. Синхронізація понятійного апарату теорії протидії злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 93–100.
9. Кримінологія: запрошення до дискусії : [монографія] / О. В. Баляба, Е. В. Віленська, Е. О. Дідоренко, Б. Г. Розовський. Луганськ : РВВ ЛІВС, 2000. 318 с.
10. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: www.ukrstat.gov.ua.

11. Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Іван Васильович Кріцак; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. 20 с.

Стаття надійшла до редакції 18.03.2025

Ivan V. KRITSAK,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Inna M. ISCHYK

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

SPIRITUAL-VALUE CONCEPT OF LEGAL UNDERSTANDING: CONTENT, ESSENCE AND ROLE IN THE KNOWLEDGE OF CRIME AND COUNTERACTION AGAINST IT

Today's society, striving for harmonious development, needs to rethink the concept and idea of service - both at the level of the individual and in the general social dimension/format. Service as a personal position, phenomenon and process has deep religious, theoretical and legal, criminological/criminotheological aspects that remain insufficiently studied today. The instruction of serving one's neighbor, expressed by Jesus Christ in the words: "Whoever wants to be the greatest among you, let him be the servant of all" (Matthew 20:26-28) not only has moral, ethical, spiritual and value significance, but also acquires special relevance and importance, especially now, in the twenty-first century, in the context of building a rule-of-law state and preventing crime. Realization of the idea of service and its practical implementation can become a key factor in social stability, strengthening of law and order institutions, and overall progress and prosperity. Fostering social responsibility and a healthy Ukrainian nation through the idea of service and the concept of biblical studies/bibliotherapy is a strategic direction that can bring the Ukrainian state and law to a new level and stage of advanced development.

An important element in the realization of social service is an effective system of the concept of "law enforcement" based on moral and legal standards. Law is a valuable resource of society, like a diamond, which must be carefully protected. Without the spiritual and value dimension, this protection becomes formal and superficial. That is why modern law enforcement is increasingly integrating humanistic values supported by spiritual and cultural principles, ensuring a balance between the rules of law, traditions, customs and morality of society.

True professionalism in criminology is born not only from academic knowledge, but also from a sincere desire to explore the depths of this science through self-education. Even starting from an amateur level, a criminologist can reach the highest levels of proficiency if he or she has the internal motivation,

perseverance, and willingness to delve into the complex theoretical and practical aspects of his or her field. And most importantly, it is the support of teachers, mentors, and like-minded people. It is the desire for continuous development, analysis of the deep processes of crime and the search for effective methods of counteracting it that opens the way to true expertise and recognition in criminological science.

Keywords: *legal understanding, spiritual and value approach, criminology, concept of "law enforcement", social service, crime, combating crime, religion, ideology, criminogenicity, demographic crisis, war.*

Сергій Станіславович ЛУКАШ,

доктор юридичних наук, професор

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Суми)***Наталія Володимирівна КОБЕЦЬ***(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ФІЛОСОФСЬКИЙ АСПЕКТ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У статті було здійснено аналіз поглядів окремих науковців з приводу захисту прав людини в умовах війни, яких здавна цікавила глибинна сутність війни, її роль та вплив на окрему особистість та ціле суспільство. Ураховано в контексті досліджуваної проблематики позицію Е. М. Ремарка, у словах якого у дещо художній формі простежується основне покликання захисту прав людини в умовах війни – зберегти здатність як окремої особи, так і суспільства до творчості, критичного мислення попри виклики та обмеження після їх скасування. Проаналізовано окремі положення Комплексного стратегічного плану реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки. Обґрунтовано сутність цілісності справедливості в контексті захисту прав людини в Україні в умовах воєнного стану.

Ключові слова: *філософський аспект, захист прав людини, воєнний стан, цілісність справедливості, правоохоронні органи, міжнародна підтримка.*

Постановка проблеми. Філософія прав людини в контексті філософії освіти та філософії права є невід'ємною частиною філософської антропології, найважливішим завданням якої є дослідження природи людини, яка виступає джерелом її невід'ємних прав і свобод. Феноменологія та онтологія розкривають права людини як її атрибутивну властивість, яка формується в контексті суспільного життя. Детальне вивчення основ захисту прав людини та їх філософської сутності є потужною основою для формування сучасного демократичного суспільства¹. При цьому в контексті захисту прав людини тема свободи завжди була в центрі життєвого та філософсько-політичного дискурсу. Свобода – одне з тих слів, яке викликає багато позитивних емоцій у повсякденному житті. Окремі соціально-філософські дослідження висвітлюють шляхи заміни традиційної, а іноді й

¹ Stezhko Z., Hryshchenko N., Kulenko V., Savytska I., Suprun A., Rusko N. Freedom or arbitrariness: a social and philosophic analysis. *Postmodern opening*. 2021. № 12 (2). P. 354. DOI: <https://doi.org/10.18662/po/12.2/312>.

спонтанної абсолютизації людської свободи на емпіричному рівні суспільної свідомості. Вона полягає в досягненні бажаних результатів і в праві вибирати, чого досягти. Різниця між цими «формулами» очевидна. У другому випадку можна спостерігати прийняття певних обмежень свободи, зумовлених соціальною реальністю, і розуміння того, що вона може бути повністю реалізована лише через самообмеження¹.

Водночас повномасштабне збройне вторгнення спричинило потребу в переосмисленні філософських витоків захисту прав людини. Як справедливо зазначає І. П. Кальмук, «війна робить великий виклик гуманітарним цінностям. Закони, що регулюють права людини, залишаються актуальними навіть у найважчі часи. Вони підтримують ідею гідності та поваги до кожної особи, навіть у контексті воєнних дій. З одного боку, це може виявитися складним завданням, коли доведеться балансувати між безпекою держави та основними правами людини. З другого боку, це нагадує про важливість збереження гуманізму та етичних норм навіть у найбільш складних обставинах. Питання справедливості також набуває особливої ваги під час війни. Закони повинні забезпечити справедливий розподіл ресурсів, захист прав населення та врегулювання конфліктів. Однак у військовому контексті існують труднощі визначення, яка міра справедливості є оптимальною. Чи можна жертвувати деякою частиною населення для забезпечення загальної безпеки? Як забезпечити права всіх груп населення під час бойових дій?»².

Надзвичайно важливо у складних умовах воєнного стану спрямовувати наукові пошуки не лише на осмислення питань обороноздатності, посилення правоохоронної системи держави, але й аналізувати філософський аспект захисту прав людини, що дозволяє виробити унікальні ідеї та концепти, заповнити «світоглядну» порожнечу, утворену після початку повномасштабного вторгнення на рівні філософії права, створити ідейну основу, що ляже в основу вдосконалення вітчизняного законодавства, забезпечення його демократичності та соціальної орієнтованості в складних безпекових умовах.

Слід зазначити, що аналіз широкого кола проблемних питань, пов'язаних з осмисленням філософського змісту захисту прав людини, наявний на сторінках наукових праць О. Андрушка, І. Банасевича, О. Бандурки, І. Бахновської, Г. Борейко, М. Бурдіна, О. Головка, А. Грушицького, Л. Добробог, Ю. Загуменної, Р. Дудник, М. Іншина, М. Курила, О. Лавриненка, Н. Левицької, Д. Манька, Т. Мураховської, В. Нестеровича, Н. Оніщенко, М. Саннікової, О. Юшкевич, О. Ющика. Водночас в умовах воєнного стану ці питання переосмислюються в світлі нових безпекових і світоглядних викликів, з якими до цього не зіштовхувалась жодна інша держава світу.

Мета статті полягає у тому, щоб проаналізувати філософський аспект захисту прав людини в Україні в умовах воєнного стану. Для

¹ Там само.

² Кальмук І. П. Філософський аспект законодавства України під час війни. *Часопис Київського університету права*. 2023. № 2. С. 28.

досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі дослідницькі завдання: проаналізувати погляди науковців на глибинну сутність війни, її роль та вплив як на окрему особистість, так і на ціле суспільство, зокрема в частині захисту прав людини; з'ясувати основне покликання захисту прав людини в умовах війни, у тому числі в ході аналізу окремих вітчизняних підзаконних нормативно-правових актів; розглянути сутність цілісності справедливості в контексті захисту прав людини в Україні в умовах воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Р. Мюллендер наголошує, що політична філософія Гегеля приділяє особливу увагу темі про те, що люди мають потребу у визнанні тих якостей, характеристик і атрибутів, які роблять їх відмінними. Таким чином, Гегель говорить про те, чи має право прав людини визнавати та враховувати нюанси індивідуального складу. Подібним чином він говорить про те, чи слід застосовувати право прав людини у спосіб, який чутливий до культурного контексту, у якому він діє. Але політична філософія Гегеля оцінює норми та практики в окремих культурах, посилаючись на вищий і універсальний критерій абстрактного права. У світлі цього моменту та неадекватності політичної філософії, яка віддає перевагу місцевим нормам і практикам, розглядається третій підхід до захисту прав людини. Цей підхід не надає пріоритету ні універсальним, ні локальним нормам. Його мета полягає в тому, щоб забезпечити серйозне ставлення як до прав людини, так і до культур, у яких вони застосовуються¹.

Водночас наразі в Україні постає принципово інше питання щодо врахування в ході захисту прав людини не лише індивідуальності окремих особистостей, але й кризових за своєю сутністю умов функціонування суспільства.

У цьому контексті доволі цікавим є аналіз поглядів окремих науковців з цього приводу, яких здавна цікавила глибинна сутність війни, її роль та вплив на окрему особистість та ціле суспільство. К. Нам намагається пояснити у світлі філософії Гегеля розумну необхідність подолання війни. Згідно з Гегелем, війна, якщо вона неминуха, бажана лише як відокремлена від громадянської сфери і без особистої ненависті, але вона має філософське значення як етичний момент у реалізації ідеальності державної єдності. Але це усвідомлення також має ґрунтуватися в міжнародних відносинах на принципі прийнятності універсального світового духу. Науковець має на меті показати, що інтелектуальна боротьба за таке право веде до пошуку абстрактної обмеженої війни без фізичного знищення².

Ф. Фернандес-Монтесінос стверджує, що війна - це діяльність, яка виходить за межі військової площини, на якій зазвичай артикулюється. Це за своєю суттю політична діяльність, наділена власною логікою, логікою трансформації, яка дуже відрізняється від будь-якого лінійного підходу, знайомого з повсякденного життя. Війна – це соціальна реальність, яка потребує наукового вивчення. Ігнорування цього, як і будь-якої хвороби,

¹ Mullender R. Hegel, human rights, and particularism. *Journal of Law and Society*. 2003. № 30 (4). P. 554.

² Nahm K. Hegel's Theory of War From Right-Philosophical Realism to the Historical-Philosophical Outlook. *Archiv fur Rechts- Und Sozialphilosophie*. 2020. № 106 (3). P. 444.

призведе до негативних наслідків¹.

Водночас повною мірою досягнути філософський аспект захисту прав людини в Україні в умовах воєнного стану можливо на основі глибокої рефлексії тих осіб, які брали участь у бойових діях, а також цивільного населення, яке зіштовхнулося з потребою комплексного переосмислення звичного для життя середовища.

У цьому контексті доволі цікавою є філософія війни Шелера, викладена в його праці «Геній війни». У контексті Німеччини під час Першої світової війни Шелер полемізував з різними інтерпретаціями сутності та природи війни, зокрема з тими, які зводили війни до економічних чи соціологічних коренів, і стверджував, що духовний потяг за «справжньою» війною був лише для збільшення влади. Війна для нього є частиною людської природи, але не як проста боротьба за виживання, а як боротьба за владу, яка максимально підносить, розширює та поглиблює спільні та неподільні цінності нашої моральної свідомості. Намір Шелера полягає в тому, щоб прославити війну всупереч універсалізму та раціоналізму Канта. Він особливо зневажливо ставиться до ідеї Канта про «вічний мир» і до всього, що пов'язане з космополітизмом і пацифізмом².

Потребує врахування в контексті досліджуваної проблематики і позиція письменника Е. М. Ремарк, який зазначає, що «може, я ніколи не буду щасливий, може, війна знищила цю можливість, і я всюди буду трохи чужим і ніде не почуватимуся вдома, але ніколи, думаю, я не почуватимуся безнадійно нещасним, бо завжди буде щось, що підтримає мене, хоча б мої ж руки, або зелене дерево, або подих землі. Частина мого життя була віддана справі руйнування, віддана ненависті, ворожнечі, вбивству. Але я залишився живий. В одному цьому вже завдання і шлях. Я хочу вдосконалюватися й бути до всього готовим»³.

Відмітимо, що у словах відомого письменника у дещо художній формі простежується основне покликання захисту прав людини в умовах війни – зберегти здатність як окремої особи, так і суспільства до творчості, критичного мислення попри виклики та обмеження після їх скасування.

Не випадково у Комплексному стратегічному плані реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки зазначається, що «у суспільства зберігся чіткий запит на рішучі та позитивні зміни в усіх сферах життя, у тому числі правоохоронній, після перемоги України. Пріоритетними серед таких змін є гарантування прав і свобод людини та громадянина, а також подальша розбудова демократичної держави, у якій неухильно забезпечується верховенство права. Поряд із цим поглиблюється потреба в прискоренні цифровізації, забезпеченні максимальної оперативності й результативності роботи у

¹ Fernandez-Montesinos F. A. Philosophy of war. *Culture of Defence*. 2014. № 190 (765). URL: <https://arbor.revistas.csic.es/index.php/arbor/article/view/1898>.

² Gretic G. Ethics, philosophy of war and the european question: Max Scheler in the context. *Politicka Misao-Croatian Political Science Review*. 2007. № 44 (1). P. 15.

³ 20 цитат Еріха Марії Ремарка про війну // Нова Зоря: сайт. URL: <https://novazoria.com.ua/?p=20155>.

державному секторі. Цей запит є більш ніж релевантним і для системи органів правопорядку, які повинні посилити свій стратегічний та операційний потенціал з метою належного виконання функцій, визначених законодавством України»¹.

Водночас окреслене положення Комплексного стратегічного плану містить основу захисту прав людини в умовах правового режиму воєнного стану – поєднання чіткого запиту на гарантування прав і свобод, що формує бажання «вдосконалюватися» за Ремарком, з максимальною оперативністю й результативністю роботи правоохоронних органів. В умовах війни та в ході адаптації злочинності до нових цифрових умов забезпечити баланс цих двох умов доволі непросто, проте важливим є проголошення вектору на загальнодержавному рівні на досягнення такого балансу.

При цьому важливим є не лише проголошення такого вектору, але і його реальне дотримання на рівні справедливого підходу до впровадження обмежень, відсутності будь-якої дискримінації, залученості топ-посадовців і членів їх сімей до національного спротиву.

С. Максимов і Н. Сатохіна в контексті аналізу сутності справедливості зазначають, що традиційно справедливість визнається головною правовою цінністю, що втілює високе призначення права. Вона є комплексною цінністю і втілює певне співвідношення не менш універсальних правових цінностей, заснованих на людському досвіді, таких як людська гідність, свобода та рівність. З середини двадцятого століття людська гідність стала «новим ключовим поняттям» права. Це було пов'язано з прагненням не допустити повторення стану варварства – масового та широкомасштабного знущання над ним під час Другої світової війни. Будучи вираженням внутрішньої цінності людини, її суб'єктності, людська гідність розглядається як ціннісна основа прав людини в цілому, а також як самостійне право, непорушність якого закріплене в основоположних міжнародних документах і конституціях розвинених країн. Етичний пріоритет гідності в системі правових цінностей наголошує на універсальності прав людини, які ґрунтуються на первісному та беззастережному визнанні іншого в його унікальності, незалежно від його належності до певної спільноти².

У контексті захисту прав людини в Україні в умовах воєнного стану можливо вести мову про цілісність справедливості подібно до того, як окремі дослідники обґрунтовують наразі доречність визнання цифрової цілісності як сукупності прав людини, або як окремого права, або як принципу тлумачення суміжних прав. Право на цифрову цілісність являє собою правову норму, яка кристалізує певне бачення особи, а також захист, який їй має бути надано у світі, де цифрові технології усюдишуть та

¹ Про Комплексний стратегічний план реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки : Указ Президента України від 11.05.2023 № 273/2023 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/273/2023#Text>.

² Maksymov S., Satokhina N. Human dignity as a universal legal value. *Amazonia Investiga*. 2020. № 9 (31). Р. 96.

поширені. Основною функцією, яку цифрова цілісність буде виконувати як право людини, є функція забезпечення узгодженості між захистом людської гідності, захистом свободи та захистом приватного життя. Цифрова цілісність – це конкретизація захисту людської гідності з точки зору конкретних загроз, які становлять цифрові технології. Воно служить для просування суттєвого визначення того, як свобода пов'язана із захистом приватного життя в інформаційних питаннях¹.

Подібно до цього цілісність справедливості в контексті захисту прав людини в Україні в умовах воєнного стану має передбачати визначення більш чіткого переліку непорушних прав людини, ніж це визначено на рівні Конституції України та Загальної декларації прав людини, які не можуть бути порушені чи обмежені за жодних обставин, незалежно від ситуації на полі бою, проголошення їх у конкретних сферах, зокрема в ході здійснення мобілізаційної підготовки та мобілізації.

При цьому окрему увагу в контексті досліджуваного питання слід приділити участі зарубіжних держав у наданні допомоги Україні, включно з розміщенням миротворчого контингенту, в умовах, коли окупація територій України може призвести до масових порушень прав людини. Адже, як відзначає В. Меркель, захист людей, яким загрожують масові вбивства та жорстокі порушення прав людини, вимагає не лише короточасного військового втручання, але й інтенсивної підтримки для встановлення стійкого верховенства права та демократії. Зовнішні суб'єкти, які втручаються з гуманітарних міркувань, однаково мають обов'язок сприяти довгостроковій сталій державній та демократичній розбудові².

Висновки. Таким чином, у статті встановлено, що в Україні наразі гостро постає питання врахування в ході захисту прав людини кризових за своєю сутністю умов функціонування суспільства. Основне покликання захисту прав людини в умовах війни – зберегти здатність як окремої особи, так і суспільства до творчості, критичного мислення попри виклики та обмеження після їх скасування. У положеннях Комплексного стратегічного плану реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки міститься основа захисту прав людини в умовах правового режиму воєнного стану – поєднання чіткого запиту на гарантування прав і свобод, що формує бажання «вдосконалюватися» за Ремарком, з максимальною оперативністю й результативністю роботи правоохоронних органів. При цьому важливим є не лише проголошення такого вектору, але і його реальне дотримання на рівні справедливого підходу до впровадження обмежень, відсутності будь-якої дискримінації, залученості топ-посадовців і членів їх сімей до національного спротиву.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Rochel J. Connecting the dots : Digital integrity as a human right. *Human Rights Law Review*. 2021. № 21 (2). P. 358.

² Merkel W. Democracy through War? *Democratization*. 2008. № 15 (3). P. 487.

26. 20 цитат Еріха Марії Ремарка про війну // Нова Зоря: сайт. URL: <https://novazoria.com.ua/?p=20155>.
27. Кальмук І. П. Філософський аспект законодавства України під час війни. *Часопис Київського університету права*. 2023. № 2. С. 27–31.
28. Про Комплексний стратегічний план реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки : Указ Президента України від 11.05.2023 № 273/2023 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/273/2023#Text>.
29. Fernandez-Montesinos F. A. Philosophy of war. *Culture of Defence*. 2014. № 190 (765). URL: <https://arbor.revistas.csic.es/index.php/arbor/article/view/1898>.
30. Gretic G. Ethics, philosophy of war and the european question: Max Scheler in the context. *Politicka Misao-Croatian Political Science Review*. 2007. № 44 (1). P. 15–30.
31. Maksymov S., Satokhina N. Human dignity as a universal legal value. *Amazonia Investiga*. 2020. № 9 (31). P. 96–103.
32. Merkel W. Democracy through War? *Democratization*. 2008. № 15 (3). P. 487–508.
33. Mullender R. Hegel, human rights, and particularism. *Journal of Law and Society*. 2003. № 30 (4). P. 554–574.
34. Nahm K. Hegel's Theory of War From Right-Philosophical Realism to the Historical-Philosophical Outlook. *Archiv fur Rechts - Und Sozialphilosophie*. 2020. № 106 (3). P. 444–464.
35. Rochel J. Connecting the dots : Digital integrity as a human right. *Human Rights Law Review*. 2021. № 21 (2). P. 358–383.
36. Stezhko Z., Hryshchenko N., Kulenko V., Savytska I., Suprun A., Rusko N. Freedom or arbitrariness: a social and philosophic analysis. *Postmodern opening*. 2021. № 12 (2). P. 354–366 DOI: <https://doi.org/10.18662/po/12.2/312>.

Стаття надійшла до редакції 11.03.2025

Serhii S. LUKASH,

Doctor of Science in Law, Professor

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Natalia V. KOBETS

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

THE PHILOSOPHICAL ASPECT OF PROTECTING HUMAN RIGHTS IN UKRAINE UNDER MARTIAL LAW

The article analyzes the views of individual scientists on the protection of human rights in wartime, who have long been interested in the deep essence of

war, its role and impact on an individual and society as a whole. The position of the writer E. M. Remarque is considered in the context of the researched issues, in whose words, in a somewhat artistic form, the main vocation of protecting human rights in wartime is traced - to preserve the ability of both an individual and society to creativity and critical thinking despite challenges and restrictions after their abolition. Some provisions of the Comprehensive Strategic Plan for Reforming Law Enforcement Agencies as Part of the Security and Defense Sector of Ukraine for 2023-2027 are analyzed. The essence of the integrity of justice in the context of protecting human rights in Ukraine under martial law is substantiated.

Key words: *philosophical aspect, protection of human rights, martial law, integrity of justice, law enforcement agencies, international support.*

Сергій Станіславович ЛУКАШ,

доктор юридичних наук, професор

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Катерина Сергіївна НАУМЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент,

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Ірина Петрівна ПУРІГА,

кандидат економічних наук

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Микола Олександрович ЛУК'ЯНОВ

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

ДО ПИТАННЯ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ТА ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

У статті визначено, що дисциплінованість, порядність, відповідальність, доброчесність поліцейських набувають особливого значення та принципово нового змісту в умовах воєнного стану. Визначено актуальні особливості дисциплінарної відповідальності поліцейських. Наголошено, що провідним завданням дисциплінарної відповідальності поліцейських є не підтримання діючих вимог та інституційних правил, а забезпечення розвитку високих професійних та особистих якостей поліцейського. Акцентовано увагу на тому, що виховання високого рівня дисципліни, у тому числі за допомогою застосування дисциплінарних стягнень, необхідно розпочинати ще на етапі підготовки майбутнього поліцейського. Стверджується, що сутність цивільно-правової відповідальності поліцейських пов'язана зі здатністю держави політично і юридично нести цивільну відповідальність за свавільні та незаконні обмеження представниками правоохоронних органів прав і свобод людини.

Ключові слова: дисциплінарна відповідальність, дисциплінарне провадження, цивільно-правова відповідальність, поліцейські, воєнний стан, цифровізація, цивільне право.

Постановка проблеми. В умовах воєнного стану поліцейські в окремих регіонах держави, що найбільше потерпають від російського

збройного вторгнення, подекуди виступають єдиними представниками державної влади, надаючи населенню велику кількість послуг, що виходять далеко за межі класичної поліцейської діяльності у більшості державах світу. З огляду на це дисциплінованість, порядність, відповідальність, доброчесність поліцейських набувають особливого значення та принципово нового змісту, що водночас актуалізує питання недопущення вчинення ними різного роду зловживань і правопорушень в умовах складної безпекової ситуації, непередбачуваності та необхідності особливого контролю за дотриманням дисципліни та законності в органах і підрозділах Національної поліції України (далі – поліції).

Правоохоронні органи в цілому та структурні підрозділи поліції зокрема відіграють одну з головних ролей у реалізації функцій демократичної, правової, соціальної держави. Тому одним із завдань поліції демократичних європейських країн є служіння громадянам, захист їх прав, свобод і законних інтересів, забезпечення безпеки і порядку, надання послуг з охорони правопорядку. Від ефективності виконання завдань, покладених на поліцію, значною мірою залежить рівень правопорядку в державі та суспільстві. Водночас поліцейський під час служби та в побуті зобов'язаний неухильно дотримуватись службової дисципліни, беззаперечно і точно виконувати вимоги нормативно-правових актів. Від відповідального ставлення всіх працівників поліції до виконання своїх службових обов'язків залежить досягнення мети функціонування поліції та виконання окремих завдань цього правоохоронного органу держави. Правові установки на належне виконання законів поліцейськими можуть формуватися як за допомогою заходів заохочення, так і примусу¹, зокрема в ході притягнення поліцейських до дисциплінарної та цивільно-правової відповідальності.

Водночас на сучасному етапі реформування та розвитку України вжито дієвих заходів щодо модернізації системи публічного управління та приведення її у відповідність до європейських стандартів. У цьому контексті актуалізуються питання формування високої правової культури працівників органів публічної влади. Започатковані реформи не оминули таку важливу та необхідну складову державного апарату, як правоохоронна система. Одним із найважливіших чинників ефективності публічного управління та функціонування будь-якого державного органу є дотримання дисципліни та законності під час внутрішньослужбової діяльності працівників².

Слід також зазначити, що питання дисциплінарної та цивільно-правової відповідальності поліцейських є актуальним також з огляду на те, що «вибір Україною курсу на входження в європейський освітній простір, інтернаціоналізація ділових стосунків у різних сферах діяльності підвищують попит на спеціалістів, яким притаманні певні професійні, а

¹ Kalenichenko L., Slynko D., Sobakar A., Goncharuk V. Features of disciplinary liability of police officers. *Amazonia Investiga*. 2021. № 10 (41). P. 115.

² Sirokha D., Felyk V., Podorozhnii Y., Podorozhnii A. Basic aspects of the compliance with discipline and legitimacy within the official activities of police. *Amazonia investiga*. 2020. № 9 (25). P. 488.

також й лідерські якості особистості. Тому одним із основних завдань, що стоять перед державою, а, отже, й перед вищими освітніми закладами, є підвищення рівня професійної компетентності кожного спеціаліста, в тому числі й працівника Національної поліції, підвищення рівня його підготовленості до виконання службових обов'язків»¹.

Потреба у формуванні ефективного механізму притягнення поліцейських до дисциплінарної та цивільно-правової відповідальності зумовлена також утвердженням абсолютної цінності людської особистості, свободи, демократії, рівності, пріоритету людини над державою; удосконаленням механізмів належного захисту прав і свобод людини, її рівності перед законом і справедливості»².

Цілу низку основоположних за своїм змістом питань у царині дисциплінарної відповідальності поліцейських розглядали у своїх наукових працях М. І. Ануфрієв, М. І. Байтін, О. М. Бандурка, К. Л. Бугайчук, С. Т. Гончарук, Г. С. Іванова, О. П. Ігнатенко, М. І. Іншин, О. М. Музичук та інші. Слід зазначити, що у контексті викликів сучасності, зокрема безпекових проблем, що постали перед українським суспільством в умовах правового режиму воєнного стану, службова дисципліна поліцейських набуває принципово нового змісту, актуалізуючи проведення нових наукових пошуків.

Мета статті полягає в тому, щоб дослідити питання дисциплінарної та цивільно-правової відповідальності поліцейських. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: визначити ключові особливості дисциплінарної відповідальності поліцейських; розглянути ключові проблеми цивільно-правової відповідальності поліцейських.

Виклад основного матеріалу. Дисципліна з давніх часів вважалася невід'ємною складовою провідних особистісних рис справжнього офіцера та представника держави. Водночас задля її виховання недостатньо лише методів заохочення. Постає необхідність в існуванні злагодженої системи притягнення до дисциплінарної відповідальності за визначене коло проступків.

З огляду на це дисциплінарна відповідальність поліцейських є одним із основних засобів забезпечення ефективного виконання поліцейськими своїх службових обов'язків і недопущення порушень законності, службової дисципліни. Факт наявності на законодавчому рівні нормативних положень щодо можливості застосування до правопорушників відповідних заходів негативного впливу майнового, особистого, морального, організаційного характеру впливає на формування правової свідомості поліцейського, визначає варіанти його юридично значимої поведінки. Важливо, що дисциплінарна відповідальність, з одного боку, впливає на вибір

¹ Тюріна В. О. Відповідальність як фактор формування лідерської компетентності курсантів як майбутніх офіцерів поліції. *Науковий часопис НПУ ім. П. М. Драгоманова*. 2020. Вип. 72. С. 215.

² Shyshka R., Shyshka O., Shyshka N., Slipchenko A., Tkalych M. Updating Civil Legislation in Accordance with European Quality Standards: The Example of Ukraine. *DIXI*. 2022. № 24 (1). DOI: <https://doi.org/10.16925/2357-5891.2022.01.11>.

правомірної поведінки поліцейського, а, з іншого боку, дисциплінарна відповідальність є реакцією держави на невиконання або неналежне виконання поліцейським своїх обов'язків¹. Дисциплінарна відповідальність поліцейських, як зазначають науковці, має ряд особливостей: 1) поліцейські належать до окремої категорії осіб, які відповідно до чинного законодавства є суб'єктами спеціальної дисциплінарної відповідальності; 2) поліцейські, на відміну від громадян, які не проходять службу в правоохоронних органах, притягуються до дисциплінарної відповідальності не лише за порушення законодавства про працю, а й за порушення дисциплінарного статуту; 3) перелік дисциплінарних стягнень, що застосовуються до поліцейських, є ширшим, ніж до працівників, які не перебувають на службі у поліції; 4) порядок притягнення до дисциплінарної відповідальності поліцейських є специфічним; 5) поліцейські притягуються до дисциплінарної відповідальності у разі вчинення будь-якого правопорушення (кримінального, адміністративного тощо)².

Водночас деякі науковці, зокрема і А. Хіллз, ставлять під сумнів два аспекти ортодоксальних досліджень діяльності поліції про те, що 1) робота поліції залежить від поліцейської установи та 2) дисципліна і формальні вимоги є ключовими для структурування та розуміння повсякденної роботи поліції. Дослідник приходить до висновку, що критично важливими змінними, які впливають на роботу поліції, є рівень безпеки, виховання та функціональні навички, а не інституційні ресурси, дисципліна чи формальні вимоги. Інституційні ресурси є бажаними, але не обов'язково відіграють значну роль у впливі, координації чи регулюванні поведінки чи цілей поліцейських³.

З огляду на це провідним завданням дисциплінарної відповідальності поліцейських є не підтримання діючих вимог та інституційних правил, а забезпечення розвитку високих професійних та особистих якостей поліцейського.

Д. В. Глушкова до завдань дисциплінарного провадження відносить наступні: «1) встановити всі факти об'єктивної дійсності, які свідчать про вчинення працівником дисциплінарного проступку, або відсутності в діях відповідної особи його складу; 2) визначити розмір шкоди підприємству, установи чи організації, яка була завдана внаслідок порушення трудової дисципліни; 3) забезпечити непорушність прав, свобод та інтересів працівника у разі не доведення факту порушення ним трудової дисципліни; 4) попередити порушення трудової дисципліни іншими суб'єктами трудових правовідносин на підприємствах, в установах та організаціях всіх форм власності; 5) встановити умови та фактори, що стали детермінантами порушення трудової дисципліни; 6) відновити стан

¹ Kalenichenko L., Slynko D., Sobakar A., Goncharuk V. Features of disciplinary liability of police officers. *Amazonia Investiga*. 2021. 10 (41). P. 115.

² Kalenichenko L., Slynko D., Sobakar A., Goncharuk V. Features of disciplinary liability of police officers. *Amazonia Investiga*. 2021. 10 (41). P. 119.

³ Hills A. Does police work need a police institution? The evidence from Mogadishu. *Policing & Society*. 2016. № 26 (4). P. 393.

неухильного дотримання трудового розпорядку на підприємстві, в установі чи організації, а також прав суб'єктів трудових правовідносин, які зазнали негативного впливу внаслідок порушення трудової дисципліни»¹.

Варто бути свідомими і психологічної складової дисциплінарної відповідальності поліцейських. Адже будь-який виховний вплив має бути спрямований, у першу чергу, на глибинні особистісні зміни, внутрішню трансформацію, яка унеможливить повторення протиправної поведінки з огляду на особисті переконання особи, а не на існуючі зовнішні бар'єри. При цьому варто враховувати і думку окремих науковців, що організація несення служби в поліції вважається важким робочим стресором для працівників. З факторів стресу, що виникають внаслідок такої організації, слід звернути увагу на надмірну дисципліну. Організацію несення служби можна вважати бюрократичним механізмом, орієнтованим на покарання, де наголос робиться на тому, що є неправильним, а не на належній поведінці. Хоча дисципліна є важливою у таких критично важливих професіях, як робота в поліції, необхідно, щоб така дисципліна була належним чином забезпечена, щоб уникати стресу для працівників².

У цьому контексті доречно звернути увагу на те, що «питання дисципліни є базовим при науковому осмисленні сутності служби у Національній поліції України, адже закладає ті ціннісні орієнтири, моральні основи, яких має дотримуватися поліцейський. Дисципліна сприяє ефективній роботі працівників поліції, організації та виконанню службових обов'язків. Вона забезпечує стандартизацію процедур, посилює командну дисципліну, координацію дій працівників поліції під час оперативних дій і виконання спільних завдань»³.

Окремі науковці наголошують, що в контексті дисциплінарної відповідальності поліцейських слід вести мову саме про службову дисципліну, яка характеризується значно вищим рівнем відповідальності, готовності до виконання ризикованих для життя і здоров'я завдань. Так, службова дисципліна ґрунтується на створенні необхідних організаційних та соціально-економічних умов для чесного, неупередженого та гідного виконання службових обов'язків поліцейського, поваги до честі та гідності поліцейського, виховання сумлінного ставлення до виконання службових обов'язків поліцейського із застосуванням методів переконання, заохочення та примусу⁴.

Виховання високого рівня дисципліни, у тому числі за допомогою застосування дисциплінарних стягнень, необхідно розпочинати ще на етапі

¹ Глушкова Д. В. До характеристики мети, завдань та функцій дисциплінарного провадження. *Юридична наука*. 2020. № 7. С. 176.

² Violanti J. M. Police organizational stress: the impact of negative discipline. *International Journal of Emergency Mental Health and Human Resilience*. 2011. № 13 (1). Р. 6.

³ Музичук О.М., Лукаш С.С., Пупіра І.П. Поняття та особливості дисциплінарної відповідальності працівників Національної поліції України. *Наше право*. 2023. № 3. С. 134.

⁴ Sirokha D., Felyk V., Podorozhnii Y., Podorozhnii A. Basic aspects of the compliance with discipline and legitimacy within the official activities of police. *Amazonia investiga*. 2020. № 9 (25). Р. 489.

підготовки майбутнього поліцейського. Саме тому велика увага в цьому контексті має приділятися діяльності закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, що здійснюють підготовку поліцейських. Ми поділяємо думку В. О. Тюріною, яка зазначає, що «з метою успішного й ефективного виконання службових завдань, що стоять перед працівниками поліції, раціональним є формування і розвиток у курсантів відповідальності як якості особистості, що сприятиме формуванню професійної суб'єктності у майбутніх офіцерів поліції»¹.

Водночас особливої важливості набуває і цивільно-правова відповідальність поліцейських, адже будь-яка сучасна організація є органічною частиною складної, взаємопов'язаної та взаємозалежної сукупності підприємств, установ та організацій. Останні виступають в ролі споживачів, постачальників, органів влади, посередників, арбітрів тощо. Економічні, соціальні, екологічні та політичні інтереси, мотиви та прагнення переплітаються в цій складній мережі взаємовідносин². Закономірно, що у такому складному сучасному суспільстві актуалізується питання заподіяння моральної чи матеріальної шкоди.

Відповідно у таких умовах якості цивільного права безпосередньо залежить від того, наскільки держава політично і юридично готова нести цивільну відповідальність за свавільне (а в деяких випадках і законне) втручання органів державної влади в права і свободи, що охороняються Конституцією та цивільним законодавством України. Іншими словами, якість (або неякісність) цивільного законодавства залежить від наявності (або відсутності) адекватних і ефективних механізмів і гарантій проти зловживань чи інших дій, за допомогою яких держава втручається в права та інтереси особи³.

Щодо конкретних таких механізмів у вітчизняному законодавстві, то варто вказати на ч. 1 ст. 1176 Цивільного кодексу України, яка передбачає, що «шкода, завдана фізичній особі внаслідок її незаконного засудження, незаконного притягнення до кримінальної відповідальності, незаконного застосування запобіжного заходу, незаконного затримання, незаконного накладення адміністративного стягнення у вигляді арешту чи виправних робіт, відшкодовується державою у повному обсязі незалежно від вини посадових і службових осіб органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду»⁴.

Варто задля більш ґрунтовного осмислення даного питання

¹ Тюріна В. О. Відповідальність як фактор формування професійної суб'єктності курсантів як майбутніх офіцерів поліції. *Адаптивне управління: теорія і практика*. 2020. Вип. 8 (15). URL: <https://amtp.org.ua/index.php/journal/article/view/284/256>.

² Shamborovskyi G., Razumovskay T., Prykhodko O., Getmanets O., Nakonechna N. Corporate social responsibility development trends in international entrepreneurship. *International Journal of Entrepreneurship*. 2020. № 24 (1). URL: <https://dSPACE.krok.edu.ua/items/3cb3fc1b-da02-49fe-8131-98d32e317fa1>.

³ Shyshka R., Shyshka O., Shyshka N., Slipchenko A., Tkalych M. Updating Civil Legislation in Accordance with European Quality Standards: The Example of Ukraine. *DIXI*. 2022. № 24 (1). DOI: <https://doi.org/10.16925/2357-5891.2022.01.11>.

⁴ Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

звернутися до практики Верховного Суду України. Так, варта уваги правова позиція ВСУ від 25 травня 2016 року у справі № 6-440цс16: «Шкода, завдана незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, розслідування, прокуратури або суду, відшкодовується державою лише у випадках вчинення незаконних дій, вичерпний перелік яких охоплюється частиною першою статті 1176 ЦК України, а саме у випадку незаконного засудження, незаконного притягнення до кримінальної відповідальності, незаконного застосування запобіжного заходу, незаконного затримання, незаконного накладення адміністративного стягнення у вигляді арешту чи виправних робіт. За відсутності підстав для застосування частини першої статті 1176 ЦК України, в інших випадках заподіяння шкоди цими органами діють правила частини шостої цієї статті – така шкода відшкодовується на загальних підставах, тобто виходячи із загальних правил про відшкодування шкоди, завданої органом державної влади, їх посадовими та службовими особами (статті 1173, 1174 цього Кодексу)»¹.

У ході осмислення цивільно-правової відповідальності слід враховувати актуальні виклики цифровізації. Так, О. С. Бакумов влучно звертає увагу на необхідність врахування «поряд із розширенням мережі цифрових прав також їх державного гарантування та встановлення відповідальності держави за їх порушення. Між тим системно ці питання ані в національному законодавстві, ані в законопроектних розробках навіть не були порушені. Проте необхідність передусім їх конституційно-правового вирішення зумовлене тим, що, як показує зарубіжний досвід, втілення концепції цифрової держави приховує в собі певні небезпеки для конституційної соціальної держави»². Науковець також зазначає, що «варто також зважити на ту обставину, що надання послуг в електронній формі призведе до практично повного вилучення особистісного чинника у сфері надання відповідних послуг. Йдеться про значне знеособлення процесу прийняття державою рішень про надання тієї чи іншої послуги або відмови в її наданні. Природно, що за таких умов модифікуються можливості держави застосовувати процес зворотного регресу до тих державних службовців, які, наприклад, прийняли незаконне рішення про відмову громадянинові в доступі до тієї чи іншої послуги»³.

С. О. Попова стверджує, що основним призначенням цивільно-правової відповідальності поліцейського за шкоду, завдану у стані крайньої необхідності є «відновлення попереднього становища або хоча б

¹ Стаття 1176. Відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду // Протокол : Юридичний інтернет-ресурс. URL: https://protocol.ua/ua/tsivilniy_kodeks_ukraini_statnya_1176/.

² Бакумов О. С. Реалізація концепту «держава у смартфоні» як напрям підвищення юридичної відповідальності держави в сучасній Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2019. Вип. 4 (29). Т. 1. С. 19.

³ Бакумов О. С. Реалізація концепту «держава у смартфоні» як напрям підвищення юридичної відповідальності держави в сучасній Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2019. Вип. 4 (29). Т. 1. С. 20.

наближення до цього і передбачає справедливе відшкодування збитків за завдану шкоду. Проте, іноді трапляються випадки, коли начебто правопорушення вчинене, наявні його ознаки, але цивільно-правова відповідальність не настає. Йде мова про ситуації, коли особа звільняється від відповідальності. У той же час, не вважається умовою для звільнення від відповідальності вчинення шкоди у стані крайньої необхідності. Хоча насправді особа діяла для відвернення більшої шкоди і в неї в цей час не було іншого вибору, окрім того, щоб завдати шкоди»¹.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти до висновку, що дисциплінарна відповідальність нерозривно пов'язана з багатоаспектним феноменом дисципліни поліцейських, в основі якої лежать не діючі вимоги та інституційні правила, а забезпечення розвитку високих професійних та особистих якостей поліцейського, врахування психологічної складової, спрямованості, у першу чергу, на глибинні особистісні зміни, внутрішню трансформацію, яка унеможливить повторення протиправної поведінки з огляду на особисті переконання особи, а не на існуючі зовнішні бар'єри. Цивільно-правова відповідальність поліцейських є основою захисту майнових та особистих немайнових прав громадян у сфері діяльності правоохоронних органів.

До перспективних напрямів подальших досліджень віднесено наукове осмислення сутності дисципліни поліцейських в умовах воєнного стану, зокрема в ході проходження служби у складі зведених загонів та участі у бойових діях, особливостей дисциплінарної відповідальності таких поліцейських, а також наявних проблем у даній сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бакумов О. С. Реалізація концепту «держава у смартфоні» як напрям підвищення юридичної відповідальності держави в сучасній Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2019. Вип. 4 (29). Т. 1. С. 15–22.
2. Глушкова Д. В. До характеристики мети, завдань та функцій дисциплінарного провадження. *Юридична наука*. 2020. № 7. С. 176–180.
3. Музичук О.М., Лукаш С.С., Пуріга І.П. Поняття та особливості дисциплінарної відповідальності працівників Національної поліції України. *Наше право*. 2023. № 3. С. 134–139. DOI: <http://doi.org/10.32782/NP.2023.3.20>
4. Попова С. О. Особливості цивільно-правової відповідальності поліцейського за шкоду, завдану у стані крайньої необхідності. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2023. Вип. 78. С. 210–215.
5. Стаття 1176. Відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду //

¹ Попова С. О. Особливості цивільно-правової відповідальності поліцейського за шкоду, завдану у стані крайньої необхідності. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2023. Вип. 78. С. 211.

Протокол : Юридичний інтернет-ресурс. URL: https://protocol.ua/ua/tsivilniy_kodeks_ukraini_stattya_1176/.

6. Тюріна В. О. Відповідальність як фактор формування лідерської компетентності курсантів як майбутніх офіцерів поліції. *Науковий часопис НПУ ім. П.М. Драгоманова*. 2020. Вип. 72. С. 214–218. DOI: <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2020.72-2.46>.

7. Тюріна В. О. Відповідальність як фактор формування професійної суб'єктності курсантів як майбутніх офіцерів поліції. *Адаптивне управління: теорія і практика*. 2020. Вип. 8 (15). URL: <https://amtp.org.ua/index.php/journal/article/view/284/256>.

8. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

9. Hills A. Does police work need a police institution? The evidence from Mogadishu. *Policing & Society*. 2016. № 26 (4). P. 393–410.

10. Kalenichenko L., Slynko D., Sobakar A., Goncharuk V. Features of disciplinary liability of police officers. *Amazonia Investiga*. 2021. № 10 (41). P. 114–120. DOI: <https://doi.org/10.34069/AI/2021.41.05.11>.

11. Kalenichenko L., Slynko D., Sobakar A., Goncharuk V. Features of disciplinary liability of police officers. *Amazonia Investiga*. 2021. 10 (41). P. 114–120. DOI: <https://doi.org/10.34069/AI/2021.41.05.11>.

12. Shamborovskyi G., Razumovskay T., Prykhodko O., Getmanets O., Nakonechna N. Corporate social responsibility development trends in international entrepreneurship. *International Journal of Entrepreneurship*. 2020. № 24 (1). URL: <https://dspace.krok.edu.ua/items/3cb3fc1b-da02-49fe-8131-98d32e317fa1>.

13. Shyshka R., Shyshka O., Shyshka N., Slipchenko A., Tkalych M. Updating Civil Legislation in Accordance with European Quality Standards: The Example of Ukraine. *DIXI*. 2022. № 24 (1). DOI: <https://doi.org/10.16925/2357-5891.2022.01.11>.

14. Sirokha D., Felyk V., Podorozhnii Y., Podorozhnii A. Basic aspects of the compliance with discipline and legitimacy within the official activities of police. *Amazonia investiga*. 2020. № 9 (25). P. 487–492.

15. Violanti J. M. Police organizational stress: the impact of negative discipline. *International Journal of Emergency Mental Health and Human Resilience*. 2011. № 13 (1). P. 6–31.

Стаття надійшла до редакції 30.03.2025

Serhii S. LUKASH,

Doctor of Science in Law, Professor

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Kateryna S. NAUMENKO,

PhD in Law, Associate Professor

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Iryna P. PURIHA,

PhD in Economy

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Mykola Ol. LUKIANOV

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

ON THE ISSUE OF DISCIPLINARY AND CIVIL LIABILITY OF POLICE OFFICERS

The article noted that discipline, decency, responsibility, and integrity of police officers acquire special significance and a fundamentally new meaning in conditions of martial law. The current features of disciplinary responsibility of police officers are identified. It is emphasized that the leading task of disciplinary responsibility of police officers is not to maintain current requirements and institutional rules, but to ensure the development of high professional and personal qualities of a police officer. Attention is drawn to the fact that the upbringing of a high level of discipline, including through the application of disciplinary sanctions, must begin at the stage of training a future police officer. It is argued that the essence of civil liability of police officers is connected with the ability of the state to politically and legally bear civil liability for arbitrary and illegal restrictions by representatives of law enforcement agencies on human rights and freedoms.

Key words: *disciplinary liability, disciplinary proceedings, civil liability, police officers, martial law, digitalization, civil law.*

Марія Юріївна НОВИК

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Олексій Миколайович НАЗАРОВ

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Марина Олександрівна КОЛЕСНИК

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Віталій Григорович НІКОЛАЄНКО

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

ДО ПИТАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СКЛАДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

У межах статті було проаналізовано глибинні історичні корені корупційних проявів, які сягають часів Стародавнього Риму. Досліджено діяльність Transparency International та опрацьовано відповідні рейтинги Transparency International, які демонструють масштаби проблеми корупції в Україні. Визначено основні показники діяльності органів поліції щодо реагування на вчинені корупційні правопорушення та правопорушення, пов'язані з корупцією, розглянуто статистичні дані, що свідчать про ефективність такої діяльності органів поліції.

Наголошено на значному потенціалі громадянського суспільства у проведенні цілеспрямованої виховної роботи з населенням. Розкрито сутність правопросвітницької роботи органів поліції у взаємодії з громадськістю в ході запобігання корупції. Встановлено новітні форми взаємодії поліції з громадськістю в ході здійснення правопросвітницької роботи, спрямованої на недопущення корупційних проявів, зокрема реалізацію поліцейськими офіцерами громади безпекових ініціатив, які можуть бути реалізовані в громаді та вирішувати актуальні проблеми запобігання корупції; проведення поліцейськими Служби освітньої безпеки роз'яснювальної та правопросвітницької роботи з учнями шкіл з метою донесення інформації про масштаби та наслідки проблеми корупції в Україні.

Ключові слова: Національна поліція України, антикорупційна складова, запобігання та протидія корупції, безпекові ініціативи, поліцейські офіцери громади, Служба освітньої безпеки.

Постановка проблеми. У сучасних умовах, коли щоденно здійснюються обстріли цивільної інфраструктури, коли держава втрачає найбільш відданих її захисників і захисниць, коли надзвичайно актуалізуються питання залучення все нових коштів на потреби сил безпеки і оборони, коли значна кількість населення України, у тому числі й діти, що проживають на територіях, де ведуться активні бойові дії, мають ускладнений доступ навіть до базових послуг та продуктів харчування, важливо не допустити проявів корупції у будь-яких сферах життєдіяльності населення.

Окремі вітчизняні дослідники, зокрема і Л. І. Каленіченко та Д. В. Слинько, зазначають, що «корупція в різних її видах і формах негативно впливає на весь процес правового регулювання, а отже, тією чи іншою мірою впливає на всі аспекти суспільного життя – економіку, політику, управління»¹. При цьому особливо відчутним в контексті забезпечення обороноздатності держави є вплив корупції на комплекс процесів, пов'язаних із забезпеченням Збройних сил України, Національної гвардії України, зведених загонів Національної поліції України та інших суб'єктів сектору безпеки та оборони України.

Саме тому, як справедливо наголошує В. С. Макаренко, «будь-яка країна, що обрала шлях демократії, прагне до викорінення корупції в усіх сферах функціонування державного апарату і суспільства в цілому»². При цьому викоринити корупцію можливо лише за умови ефективного функціонування злагодженого комплексу суб'єктів запобігання та протидії корупції. Одним із таких спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції виступають органи Національної поліції України (далі – поліції), які проводять постійну превентивну роботу з населенням та виступають для громадськості одним із основних представників влади, що є особливо характерним для деокупованих територій, а також населених пунктів, поблизу або в межах яких ведуться активні бойові дії. Подібна системна та злагоджена робота формує окрему антикорупційну складову діяльності поліції, яка з-поміж іншого має знаходити свій вияв в ході реалізації безпекових ініціатив поліцейськими офіцерами громади та у виховному впливі в шкільному середовищі, який здійснюють офіцери служби освітньої безпеки.

У царині української наукової думки окремі проблемні положення, пов'язані з антикорупційною складовою у діяльності різних правоохоронних органів, розглядали у своїх наукових дослідженнях В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, О. І. Безпалова, К. Л. Бугайчук, С. С. Вітвіцький, В. М. Гаращук, В. О. Іванцов, І. Д. Казанчук, В. Ю. Кобринський, А. Т. Комзюк, І. М. Коропатнік, А. М. Куліш, О. М. Музичук, Е. О. Музичук, В. І. Пальчиков, О. М. Резнік, О. Ю. Салманова, В. В. Сокурено,

¹ Каленіченко Л. І., Слинько Д. В. Поняття, ознаки та види корупції. *Права і безпека*. 2022. № 1 (84). С. 39. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.1.04>

² Макаренко В. С. Загальні засади протидії корупції в країнах Вишеградської четвірки: досвід Угорщини. *Право і безпека*. 2020. № 2 (77). С. 126.

М. В. Старинський та інші вчені. Водночас у світлі вдосконалення організаційно-управлінських засад діяльності поліцейських офіцерів громади, розбудови служби освітньої безпеки Національної поліції України постають все нові форми реалізації просвітницької роботи, присвяченої недопущенню корупційних проявів, у діяльності органів поліції, що потребують свого наукового осмислення.

Мета статті полягає в тому, щоб охарактеризувати антикорупційну складову діяльності Національної поліції. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: проаналізувати глибинні історичні корені корупційних проявів; охарактеризувати проблему корупції у національному контексті з використанням відповідних міжнародних рейтингів та положень загальнодержавних стратегій; розглянути статистичні дані, що свідчать про ефективність діяльності органів поліції в ході виявлення і припинення корупційних проявів; встановити новітні форми взаємодії поліції з громадськістю в ході здійснення правопросвітницької роботи, спрямованої на недопущення корупційних проявів.

Виклад основного матеріалу. Попри те, що в Україні належна увага антикорупційній діяльності почала приділятися після доленосних подій Революції гідності, самі ж корупційні прояви мають глибинні історичні корені. Так, у Стародавньому Римі вперше з'явився термін «корупція». Термін походить від латинського «*corrupture*», що в юридичній термінології означає видачу судового документа в обмін на компенсацію, а в ширшому розумінні - неприємну дію, систему, що занепадає та погіршується. У політичному житті Стародавнього Риму корупція на той час вже досягла значного рівня. Юлій Цезар, який жив у 100–44 рр. до н.е., відомий тим, що використовував будь-які засоби, включно з насильством і грошима, щоб отримати консульство, усунути корумпований сенат і заснувати новий Рим¹.

З часом корупційні прояви ставали все багатограннішими, набуваючи в умовах ринкових відносин міжнародного значення. Так, з'явилася міжнародна організація Transparency International, що є всесвітнім рухом, який функціонує в понад 100 країнах, щоб покласти край несправедливості корупції. Transparency International зосереджується на проблемах, які найбільше впливають на життя людей. Завдяки пропаганді, кампаніям і дослідженням організація працює над викриттям систем і мереж, які сприяють процвітанню корупції, вимагаючи більшої прозорості та доброчесності в усіх сферах суспільного життя². Водночас за даними цієї організації «у зв'язку з останніми показниками щодо рівня корупції в Україні за 2023 рік країна отримала 36 балів із 100 можливих в Індексі сприйняття корупції (Corruption Perceptions Index, CPI) і тепер посідає 104

¹ Kuru D. Perspective Chapter: From Ancient Times to Modern World – Corruptus. Corruption – New Insights. URL: <https://www.intechopen.com/chapters/84674>.

² About // Transparency International: сайт. URL: <https://www.transparency.org/en/about>

місце серед 180 країн»¹. Подібне місце у міжнародному рейтингу свідчить про нагальну необхідність розроблення інноваційних антикорупційних механізмів у діяльності публічної адміністрації.

Як стверджують О. С. Бондаренко та О. О. Тимошенко, «ефективна протидія корупції в умовах воєнного стану вимагає імплементації комплексного, міждисциплінарного підходу та розробки інноваційних стратегій. Відсутність адекватної системи фінансового моніторингу, контролю та аудиту в умовах збройного конфлікту суттєво підвищує вразливість держави до внутрішніх та зовнішніх загроз»².

Водночас в Антикорупційній стратегії на 2021–2025 роки йдеться про те, що «результати аналізу стану корупції в Україні, ефективності антикорупційної політики попередніх періодів, міжнародних стандартів та найкращих світових практик у сфері запобігання та протидії корупції дали змогу сформулювати такі основні принципи антикорупційної політики на 2021–2025 роки: 1) оптимізація функцій держави та місцевого самоврядування, реалізація чого передусім передбачає: усунення дублювання повноважень різними органами; тимчасове припинення реалізації малоефективних повноважень, що супроводжуються високим рівнем корупції, до запровадження належних процедур, які мінімізуватимуть відповідні корупційні ризики; усунення випадків реалізації одним і тим самим органом повноважень, поєднання яких створює додаткові корупційні ризики; 2) цифрова трансформація реалізації повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, прозорість діяльності та відкриття даних як основа для мінімізації корупційних ризиків у їх діяльності; 3) створення на противагу існуючим корупційним практикам більш зручних та законних способів задоволення потреб фізичних і юридичних осіб; 4) забезпечення невідворотності юридичної відповідальності за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення, що створює додатковий стримувальний ефект для всіх суб'єктів правовідносин; 5) формування суспільної нетерпимості до корупції, утвердження культури доброчесності та поваги до верховенства права»³.

Очевидно, що реалізація даних принципів є неможливою без злагодженої діяльності спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції одним із яких виступають органи поліції. При цьому варто враховувати думку британських дослідників про те, що прагнення до ефективності сприяє створенню централізованих поліцейських сил, які можуть користуватися перевагами координації та економії під час навчання, організації повсякденної діяльності та в процесі надання послуг.

¹ Бондаренко О. С., Тимошенко О. О. Протидія корупції в умовах воєнного стану: аналіз проблем та можливостей. *Право і безпека*. 2024. № 2 (93). С. 132. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2024.2.12>; Індекс сприйняття корупції // Transparency International Ukraine. URL: <https://cpi.ti-ukraine.org/>

² Бондаренко О. С., Тимошенко О. О. Протидія корупції в умовах воєнного стану: аналіз проблем та можливостей. *Право і безпека*. 2024. № 2 (93). С. 128. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2024.2.12>

³ Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки : Закон України від 20.06.2022 р. № 2322-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2322-20#n93>.

Однак такі сили стикаються з проблемою, влучно підсумованою латинським висловом *Quis custodiet ipsos custodes?* («Хто охоронятиме самих охоронців?»)¹.

Слід зазначити, що даний вираз повною мірою втілюється у діяльності органів поліції, у тому числі у межах роботи Департаменту внутрішньої безпеки Національної поліції України. Так, станом на 2023 працівниками вказаного департаменту «zareestrovano 831 korupciyne kriminalne pravoporushennia (vidnosno pracivnikov politsii – 191 pravoporushennia). Povidomleno pro pidozru po korupciynim kriminalnim provadzhenniam (z urakhuvanniam takikh provadzhenn' minulikh rokiv) 425 osobam (z nih 73 pracivniki politsii). Skerovano do sudu 376 kriminalnih pravoporushenn' zaznachenoї kategorії. Za materialami pidrozdiliv vnutrishnoї bezpeki skladeno 59 protokoliv pro administrativni pravoporushennia, pov'язanih z korupciєю, z nih: za st. 172-4 – 10 protokoliv; za st. 172-6 – 3 protokoli; za st. 172-7 – 30 protokoliv; za st. 172-8 – 16 protokoliv. U 2023 roci sudom rozglianuto 52 protokoli, z nih: za 17 rozglianutimi protokolami na 5 osib nakladeno administrativne styagnennia, zakрито u sudі 35 protokoliv, 7 prokoliv zalishayutsya na rozgliadi v sudakh»². У межах такої діяльності відбувається ефективна міжвідомча співпраця різних спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, зокрема органів прокуратури, Національної поліції, Національного антикорупційного бюро України, Національного агентства з питань запобігання корупції.

Водночас антикорупційна складова діяльності органів поліції зводиться не лише до реагування на вже вчинені кримінальні та адміністративні правопорушення, але й до здійснення активної правопросвітницької роботи у взаємодії з громадськістю. Слід зазначити, що подібна взаємодія часто розглядається вітчизняними дослідниками досить загально, без виокремлення конкретних форм співпраці з громадськими організаціями в контексті запобігання корупції³.

З огляду на це конкретизація є важливою і на рівні нормативно-правового регулювання такої діяльності. В. Б. Пчелін у цьому контексті звертає увагу на те, що «правовий статус поліції як суб'єкта запобігання та протидії корупції слід уточнити на рівні національного законодавства, що визначає правові засади як антикорупційної діяльності, так і діяльності поліції взагалі»⁴.

Окремі науковці аналізують генезис наукової думки щодо ролі

¹ Brodeur J.-P., Banton M. P. Police // Encyclopaedia Britannica. URL: <https://www.britannica.com/topic/police>.

² Штат спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, кваліфікація та досвід його працівників, підвищення їх кваліфікації // Статистична інформація про результати роботи спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції та інших державних органів / Офіційний вебсайт Національного агентства з питань запобігання корупції. URL: <https://dap.nazk.gov.ua/kpi/info/4/>.

³ Бондаренко О. С. Особливості протидії корупції в закладах вищої освіти в умовах політики доброчесності. *Право і безпека*. 2023. № 2 (89). С. 174. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.20.23.2.15>.

⁴ Пчелін В. Б. Органи Національної поліції України як суб'єкт запобігання та протидії корупції в Україні. *Право і безпека*. 2019. № 1 (72). С. 75.

інститутів громадянського суспільства в боротьбі з корупцією, порівнюючи країни з високим рівнем розвитку антикорупційних соціальних мереж і пострадянські країни – з низьким рівнем антикорупційної соціальної активності. Дослідники приходять до висновку, що закріпленню положення щодо участі громадськості у цьому процесі сприяло прийняття міжнародно-правових актів щодо запобігання корупційним правопорушенням. Науковці також підтверджують гіпотезу про те, що рівень корупції буде нижчим у країнах, населення яких виявляє вищий рівень антикорупційної активності в соціальних мережах, а також вищий рівень розвитку антикорупційних громадських організацій. Науковці обґрунтовують, що громадськість є неспеціалізованим суб'єктом запобігання корупції, який здійснює свою діяльність нарівні зі спеціалізованими суб'єктами¹.

Слід погодитися і з позицією О. С. Бондаренко, що «активні та динамічні організації громадянського суспільства можуть виступати за політику боротьби з корупцією, надавати підтримку викривачам та сприяти прозорості й підзвітності в державних установах. Залучення громадян до таких організацій посилює загальну боротьбу з корупцією»².

Органи поліції у світлі євроінтеграційних тенденцій набули колосального потенціалу в ході організації правопросвітницької взаємодії з громадськістю, спрямованої на запобігання корупції. Так, подібна взаємодія є можливою в ході реалізації поліцейськими офіцерами громади безпекових ініціатив. Така ініціатива являє собою швидке та просте рішення актуальних проблем безпеки, яке здійснюється спільно з керівництвом територіальних громад, ОСББ, волонтерами, мешканцями. Ця ініціатива формується на основі проведеного аналізу поліцейськими або отриманої інформації від населення громади та спрямована на швидке вирішення безпекової проблеми, не потребує значного фінансування, залучення великої кількості інших суб'єктів, розробку проєктної документації, додатково прийнятих рішень. Впровадження безпекових ініціатив – є реакція поліцейських офіцерів громади на запит місцевих мешканців за рахунок сучасних підходів до вирішення безпекових питань, надання якісного поліцейського сервісу, спільна робота з органами місцевого самоврядування та активна участь громади у розбудові, удосконаленні та підтриманні колективної безпеки³. Подібні безпекові ініціативи у громадах можуть бути спрямовані на роботу з молоддю, публічними службовцями органів місцевого самоврядування, що відповідають за різні сфери життєдіяльності громад, охоплюючи питання нульової толерантності до корупції, формування високої правової культури громадянина тощо. Такі

¹ Kopotun I. M., Herasymenko L. V., Tykhonova O. V., Leonenko M. I., Shurupova K. V. Public control and counteraction to corruption offences by means of social communications and networks. *Revista San Gregorio*. № 1 (42). P. 20. DOI: <https://doi.org/10.36097/rsan.v1i42.1539>.

² Бондаренко О. С. Роль і напрями діяльності громадськості в реалізації антикорупційних реформ. *Право і безпека*. 2023. № 4 (91). С. 88. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2023.4.07>.

³ План-конспект для проведення занять з функціональної підготовки за темою: «Особливості організації службової діяльності поліцейських офіцерів громад, які закріплені за поліцейськими дільницями в межах міста» // Департамент превентивної діяльності Національної поліції України. С. 29.

проекти можуть передбачати проведення тренінгів, виїзних занять, залучення експертів із закладів вищої освіти, а також надання мешканцям громад знань з основ проєктного менеджменту, що дозволить їм реалізовувати власні антикорупційні ініціативи.

Слід зазначити, що органи поліції останнім часом відповідають і за безпеку в освітньому середовищі. Так, поліцейські Служби освітньої безпеки «розпочали свою роботу в 20 регіонах в понад 750 закладах загальної середньої освіти, забезпечуючи безпечне середовище для всіх учасників освітнього процесу. Вони вже долучилися до проведення перших уроків, де нагадали дітям про важливість безпечної поведінки в школі»¹. Водночас розуміння безпеки у діяльності інспекторів служби освітньої безпеки є надзвичайно багатогранним, охоплюючи й формування в учнів шкіл нульової толерантності до корупційних проявів, з якими вони можуть зіштовхнутися у дорослому житті, роз'яснення положень законодавства, що регулює запобігання і протидію корупції. Саме так можливо з юних років сформувати у громадянина стійкі особистісні переконання щодо неприйняття корупції у повсякденному житті.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти до висновку, що антикорупційна складова діяльності Національної поліції є доволі багатоаспектною, знаходячи свій вияв як у виявленні та припиненні корупційних проявів, так і в їх профілактиці, реалізації широкого комплексу послуг, безпекових ініціатив, спрямованих на виховання у мешканців громад, зокрема у підростаючого покоління, стійкого особистісного неприйняття будь-яких корупційних проявів.

Правопросвітницька діяльність поліції, спрямована на недопущення корупційних проявів, знаходить свій вияв у реалізації поліцейськими офіцерами громади безпекових ініціатив, що охоплюють тренінги, зустрічі, квести та інші заходи, які можуть бути реалізовані в громаді та вирішувати актуальні проблеми публічного управління, у тому числі проблему корупції; проведенні поліцейськими Служби освітньої безпеки роз'яснювальної та правопросвітницької роботи з учнями шкіл, спрямованої на те, щоб в інтерактивній, ігровій формі розповісти дітям про масштаби та наслідки проблеми корупції.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бондаренко О. С. Роль і напрями діяльності громадськості в реалізації антикорупційних реформ. *Право і безпека*. 2023. № 4 (91). С. 82–94. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2023.4.07>.
2. Бондаренко О. С. Особливості протидії корупції в закладах вищої освіти в умовах політики доброчесності. *Право і безпека*. 2023. № 2 (89). С. 167–177. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2023.2.15>.

¹ Поліцейські Служби Освітньої Безпеки на варті безпеки наших дітей // Міністерство внутрішніх справ України. URL: <https://mvs.gov.ua/news/policeiski-sluzbi-osvitnyoyi-bezpeki-na-varti-bezpeki-nasix-ditei>.

3. Бондаренко О. С., Тимошенко О. О. Протидія корупції в умовах воєнного стану: аналіз проблем та можливостей. *Право і безпека*. 2024. № 2 (93). С. 127–139. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2024.2.12>.
4. Індекс сприйняття корупції // Transparency International Ukraine. URL: <https://cpi.ti-ukraine.org/>.
5. Каленіченко Л. І., Слинко Д. В. Поняття, ознаки та види корупції. *Право і безпека*. 2022. № 1 (84). С. 39–46. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.1.04>.
6. Макаренко В. С. Загальні засади протидії корупції в країнах Вишеградської четвірки: досвід Угорщини. *Право і безпека*. 2020. № 2 (77). С. 126–132.
7. План-конспект для проведення занять з функціональної підготовки за темою: «Особливості організації службової діяльності поліцейських офіцерів громад, які закріплені за поліцейськими ділянцями в межах міста» // Департамент превентивної діяльності Національної поліції України. 30 с.
8. Поліцейські Служби Освітньої Безпеки на варті безпеки наших дітей // Міністерство внутрішніх справ України. URL: <https://mvs.gov.ua/news/policeiski-sluzbi-osvitnyoyi-bezpeki-na-varti-bezpeki-nasix-ditei>.
9. Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки : Закон України від 20.06.2022 р. № 2322-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2322-20#n93>.
10. Пчелін В. Б. Органи Національної поліції України як суб'єкт запобігання та протидії корупції в Україні. *Право і безпека*. 2019. № 1 (72). С. 72–77.
11. Штат спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, кваліфікація та досвід його працівників, підвищення їх кваліфікації // Статистична інформація про результати роботи спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції та інших державних органів / Офіційний вебсайт Національного агентства з питань запобігання корупції. URL: <https://dap.nazk.gov.ua/kpi/info/4/>.
12. About // Transparency International: сайт. URL: <https://www.transparency.org/en/about>.
13. Brodeur J.-P., Banton M. P. Police // Encyclopaedia Britannica. URL: <https://www.britannica.com/topic/police>.
14. Kopotun I. M., Herasymenko L. V., Tykhonova O. V., Leonenko M. I., Shurupova K. V. Public control and counteraction to corruption offences by means of social communications and networks. *Revista San Gregorio*. № 1(42). P. 20–31. DOI: <https://doi.org/10.36097/rsan.v1i42.1539>.
15. Kuru D. Perspective Chapter: From Ancient Times to Modern World – Corruptus. Corruption – New Insights. URL: <https://www.intechopen.com/chapters/84674>.

Стаття надійшла до редакції 22.08.2024

Mariia Yu. NOVYK

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Oleksii M. NAZAROV

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Maryna Ol. KOLESNYK

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Vitalii H. NIKOLAIENKO

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

ON THE ISSUE OF ANTI-CORRUPTION COMPONENT ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE

The article analyzed the deep historical roots of corruption, dating back to the times of Ancient Rome. The activities of Transparency International were studied and the relevant Transparency International ratings were developed, which demonstrate the scale of the corruption problem in Ukraine. The main indicators of the police's activity in responding to committed corruption offenses and offenses related to corruption were determined, and statistical data were considered, indicating the effectiveness of such activities of the police.

The significant potential of civil society in conducting targeted educational work with the population was emphasized. The essence of the legal education work of the police in interaction with the public in the course of preventing corruption was revealed. The latest forms of police interaction with the public in the course of carrying out legal education work aimed at preventing corruption, in particular, the implementation by police officers of community security initiatives that can be implemented in the community and solve current problems of preventing corruption; Conducting explanatory and legal education work with school students by police officers of the Educational Security Service in order to convey information about the scale and consequences of the problem of corruption in Ukraine.

Key words: *National Police of Ukraine, anti-corruption component, prevention and counteraction to corruption, security initiatives, community police officers, Educational Security Service.*

Олександр Сергійович ПЕРЕДЕРІЙ,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет імені
В. Н. Каразіна, м. Харків)

Людмила Вікторівна КУЛАЧОК-ТІТОВА,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет імені
В. Н. Каразіна, м. Харків)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ЦИФРОВИХ ПОСЛУГ В АСПЕКТІ ПРОТИДІЇ КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

У статті, застосовуючи методи комплексного аналізу, наводиться система організаційно-правових заходів забезпечення безпеки цифрових послуг в аспекті протидії кіберзлочинності в Україні. Зокрема, це зміцнення довіри приватного сектору та громадян до цифрових послуг, які надаються державою, безумовного виконання вимог щодо забезпечення кібербезпеки та кіберзахисту під час їх надання, розвиток національної інформаційної інфраструктури, розроблення національних стандартів у сфері кібербезпеки, створення органів з оцінки відповідності надавачів електронних довірчих послуг вимогам для кваліфікованих надавачів кваліфікованих електронних довірчих послуг та автентифікація їх користувачів, підвищення ефективності системи захисту персональних даних громадян шляхом гармонізації законодавства України з відповідним законодавством Європейського Союзу.

На основі аналізу положень актів чинного законодавства, які регламентують державну політику у сфері кібербезпеки, а також опрацювання аналітичних матеріалів із цих питань, розкрито зміст заходів

забезпечення цифрових послуг, а також акцентовано увагу на існуючий проблематиці їх повноцінної реалізації. Зокрема, це проблематика забезпечення безпеки користувачів найбільш державних електронних застосунків, збереження галузевого принципу інформатизації державних органів, оптимізація архітектури управління інформаційною безпекою, яку організації та органи державної влади можуть створювати, і використовувати для власного захисту, функціональні проблеми діяльності органів з оцінки відповідності надавачів електронних довірчих послуг встановленим вимогам, досягнення уніфікації процесу застосування методів автентифікації для всіх міністерств і відомств, проблематика здобуття налагодження ефективної співпраці європейськими партнерами на ринку цифрових послуг.

Обґрунтовано позицію про необхідність подальшої роботи з правової регламентації процедур досягнення безпечності і прозорості надання цифрових послуг, вчасне виявлення і нейтралізацію відповідних ризиків і загроз кібербезпеці. Відповідно, актуальним завданням юридичної науки є формування науково обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення правового забезпечення розвитку як самого ринку цифрових послуг, так і убезпечення національного цифрового середовища.

Ключові слова: Україна, кібербезпека, кіберзлочинність, цифрові послуги, інформаційна інфраструктура, законодавство, Європейський Союз, правові інновації, протидія кіберзлочинності.

Постановка проблеми. Для сучасної України питання забезпечення кібербезпеки набуло особливої актуальності. В умовах протидії повномасштабному військовому вторгненню, усі елементи сектору безпеки і оборони України, а також структури цивільного народного господарства та громадянського суспільства докладають максимальних зусиль для убезпечення національного інформаційного простору від цілеспрямованих шкідливих впливів та інших форм кіберзлочинності. У зазначеному аспекті важливим є питання щодо забезпечення процесу формування, надання і споживання особливо важливого для соціуму різновиду послуг, які є цифровими. У відповідності до Закону України «Про цифровий контент та цифрові послуги» від 10.08.2023 р. № 3321-IX цифровими є послуги, що надають можливість споживачу створювати, обробляти, зберігати та поширювати дані у цифровій формі або отримувати доступ до таких даних, а також здійснювати будь-які інші дії з даними у цифровій формі, що були створені чи завантажені споживачем або іншими користувачами такої послуги (хостинг файлів, обробка текстів або ігри, які пропонуються в середовищі хмарних обчислень і соціальних мережах)¹. Беручи до уваги різноманітність і популярність цифрових послуг, в останній час нормативно-правове регулювання забезпечення їх безпеки значно

¹ Про цифровий контент та цифрові послуги : Закон України від 10.08.2023 р. № 3321-IX. Відомості Верховної Ради України. 2023. № 90. Ст. 345

оновилося та удосконалилося.

Відповідно, актуальним науково-практичним завданням для вітчизняної юридичної науки є наукова розвідка організаційно-правових заходів забезпечення безпеки цифрових послуг як частини державної політики у сфері протидії кіберзлочинності.

Питання щодо організаційно-правових засад забезпечення цифрових послуг в Україні потрапляло у центр уваги вітчизняних правників у межах аналізу суміжної проблематики. Проте, наукова розробка захисту цифрових послуг в аспекті забезпечення кібербезпеки України є незначною. Інформаційним базисом для сформульованих у статті ідей і позицій стали положення нормативних актів про кібербезпеку, а також окремі наукові і експертні позиції М. Кінаша, А. Чорноус, М. Федорова.

Метою дослідження є висвітлення організаційно-правових заходів забезпечення безпеки цифрових послуг як складової кібербезпеки України.

Виклад основного матеріалу. Підіймаючи питання про надання цифрових послуг в Україні, слід відзначити, що врегулювання зазначеного інституту на рівні законодавства було вимогою Європейського Союзу. Так, юридичне інституціонування цифрових послуг стало наслідком сприйняття національною правовою системою України Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2019/770 щодо певних аспектів, що стосуються контрактів на постачання цифрового контенту та цифрових послуг від 20.05.2019 р.¹

Зауважимо, що з початку 2024 р. для забезпечення надання цифрової послуги належної якості, мають бути дотриманими два критерії, яким вона має відповідати: суб'єктивний та об'єктивний. Перший стосується умов, обумовлених споживачем і виконавцем у договорі, а другий виходить за межі домовленостей сторін і належить до питань придатності цифрової послуги встановленим стандартам і мети, для якої зазвичай використовують такі послуги. Також на нормативному рівні тепер чітко визначено права виконавця на модифікацію цифрової послуги, що надається безперервно та встановлено відповідальність виконавця цифрової послуги за їхню невідповідність визначеним критеріям. Зазначене, безперечно, урегульовує ринкові відносини у сфері цифрових послуг, обсяг і капіталізація яких невинно зростає і має стійку тенденцію до збільшення.

Очевидним є те, що цифрові послуги як дороговартісний і складний технологічний інформаційний продукт може бути під загрозою неправомірного посягання, що, у свою чергу, тягне за собою комплексні ризики для системи кібербезпеки України. Задля недопущення цього, чинна Стратегія кібербезпеки України від 14.05.2021 р. передбачає систему організаційно-правових заходів забезпечення безпеки цифрових послуг². У

¹ Цифрові послуги в Україні : особливості регулювання сфери: повідомлення від 22.02.2024 р. *Інтернет-сайт «Ligazakon»*. URL: https://biz.ligazakon.net/analitics/225808_tsifrov-poslugi-v-ukran-osoblivost-regulyuvannya-sferi (дата звернення: 01.04.2025).

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року «Про Стратегію кібербезпеки України» : Указ Президента України від 26 серпня 2021 року № 447/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 70. Ст. 4417.

зазначеному документі визначено, що безпечні цифрові послуги досягаються шляхом забезпечення державою балансу між потребами суспільства, вітчизняного ринку, економіки держави та необхідними заходами з кібербезпеки, а також надійністю та безпекою цифрових послуг протягом усього їхнього життєвого циклу. Вказане є однією з умов досягнення стану кіберстійкості держави.

Аналіз положень Стратегії кібербезпеки України від 14.05.2021 р. дає підстави виокремити декілька базових організаційно-правових заходів убезпечення цифрових послуг від загроз. Зокрема, це

1) зміцнення довіри приватного сектору та громадян до цифрових послуг, які надаються державою, безумовного виконання вимог щодо забезпечення кібербезпеки та кіберзахисту під час їх надання та інформування громадськості про їх безпечність та надійність. Зауважимо, що впродовж останніх п'яти років держава досягла певних позитивних результатів у справі довіри громадян до цифрових послуг. Так, Міністерство цифрового багато цифрових послуг для громадян і українського бізнесу. Зокрема, Україна стала першою країною у світі, в якій цифровий паспорт має таку ж силу, що й паперовий чи пластиковий аналог. У застосунку «Дія» українці використовують 4,7 млн ID-карток, 12,2 млн закордонних паспортів та 6,6 млн водійських посвідчень, а серед найпопулярніших послуг для підприємців – реєстрація ФОП та ТОВ на порталі Дія, що є найшвидшою реєстрацією бізнесу у світі¹. Держава активно працює в напрямі забезпечення безпеки користувачів Дії (кілька разів було проведено програму Bug Bounty, в якій етичні хакери тестували застосунок і за винагороду в 1 млн. гривень шукали вразливості, але не знайшли).

2) впровадження цифрових послуг для населення та розвитку національної інформаційної інфраструктури. Ключовим, системоутворюючим елементом національної інформаційної інфраструктури є створення інформаційного ресурсу і формування оптимального правового режиму його використання. Базові кроки у цьому напрямі було зроблено. Проте, найбільш серйозною проблемою зазначеного напрямку діяльності є галузевий принцип інформатизації державних органів, який досі зберігається. Як зауважує А. Чорноус, це є наслідком неузгодженості і несумісності форматів даних, які зберігаються в публічних інформаційних системах, відсутності сталої системи зберігання та архівування електронних баз даних органів публічної адміністрації, недосконалості нормативно-правової регламентації отримання доступу до інформаційних ресурсів публічної адміністрації². Наразі триває робота з усунення зазначених чинників і впровадження у національну правову систему інноваційних правових інститутів.

¹ Михайло Федоров. Дії 3 роки. Як Україна отримала місце у світовій історії цифровізації? 14 лютого 2023. Економічна правда. URL: <https://epravda.com.ua/columns/2023/02/14/697034/> (дата звернення: 28.03.2025).

² Чорноус А. Г. Інформаційні ресурси як елемент національної інформаційної інфраструктури: їх створення та використання. *Інформація і право*. 2018. № 3. С. 54

3) розроблення національних стандартів у сфері кібербезпеки, організаційних та технічних вимог, що стосуються безпеки застосунків, мобільних пристроїв, робочих станцій, серверів і мереж, моделей хмарних обчислень, з урахуванням європейських та міжнародних стандартів. Зазначений захід є комплексним, і відповідає інтересам розвитку цифрового бізнесу. Цифрові послуги передбачають торгівлю інформацією як товаром, а отже їх захист неможливий без запровадження управління інформаційною безпекою на основі стандартів інформаційної безпеки, яких існує значна кількість. Найбільш прийнятними серед них є ISO/IEC 2700 (міжнародний стандарт визначає вимоги до створення, впровадження, підтримки та постійного вдосконалення системи управління інформаційною безпекою (ISMS),

Cybersecurity Framework NIST (забезпечує гнучкий підхід до управління ризиками, пов'язаними з кібербезпекою), PCI DSS (стандарт безпеки даних індустрії платіжних карток розроблений для забезпечення того, щоб компанії, які обробляють, зберігають або передають інформацію про кредитні картки, підтримували безпечне середовище)¹. Зазначені стандарти не є вичерпними. На їх основі формується архітектура управління інформаційною безпекою, яку організації та органи державної влади можуть створювати, і використовувати для власного захисту.

4) створення органів з оцінки відповідності надавачів електронних довірчих послуг вимогам для кваліфікованих надавачів кваліфікованих електронних довірчих послуг. Головним органом є Кабінет міністрів України, який визначає організаційно-правовий порядок здійснення відповідної діяльності. Постановою Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2024 р. № 1062 затверджено Порядок проведення процедури оцінки відповідності у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг². Зазначеним документом визначено механізм оцінки відповідності суб'єктів, які мають намір надавати послуги електронної ідентифікації, надавачів послуг електронної ідентифікації, юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців, які мають намір надавати кваліфіковані електронні довірчі послуги, кваліфікованих надавачів електронних довірчих послуг, центрального засвідчувального органу, засвідчувального центру та послуг, які вони надають, вимогам до надавачів послуг електронної ідентифікації, кваліфікованих надавачів електронних довірчих послуг, а також вимогам до послуг, які вони надають;

5) створення необхідних передумов (нормативних, організаційних, технологічних) для автентифікації користувачів сервісів цифрових послуг

¹ Стандарти кібербезпеки. Інтернет-сайт «VPN Unlimited». URL: https://www.vpnunlimited.com/ua/help/cybersecurity/cybersecurity-standards?srsId=AfmBOopsfaN_s6MewFxLhG8qxVbsJIPqSM3RkTyOcc--LrrwidQ45iSu (дата звернення: 05.04.2025)

² Про затвердження Порядку проведення процедури оцінки відповідності у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг : Постанова Кабінету Міністрів від 13.09.2024 р. № 1062. Урядовий портал. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-zatverdzhennia-poriadku-provedennia-protsedury-otsinky-vidpovidnost-a1062>.

(там, де це потрібно) за допомогою інтегрованої системи електронної ідентифікації з використанням технологій електронної ідентифікації та/або електронних довірчих послуг. Автентифікація – це процес перевірки справжності користувача за спроби доступу до системи чи сервісу, підтвердження того, що особа дійсно є тією, за кого себе видає. Без автентифікації безпеку цифрових послуг забезпечити неможливо. На сьогодні триває процес прийняття уніфікованих методів автентифікації для всіх міністерств і відомств;

б) підвищення ефективності системи захисту персональних даних громадян шляхом гармонізації законодавства України з відповідним законодавством ЄС та посилення відповідальності за порушення встановлених вимог безпеки цифрових послуг. Україна, відповідно до ст. 15 Угоди про асоціацію з ЄС, взяла на себе зобов'язання адаптувати своє законодавство у сфері захисту персональних даних до європейських стандартів¹. Україною впродовж останніх двох років зроблено ряд кроків у цьому напрямі. Зокрема, було розроблено оновлену редакцію проєкту Закону про захист персональних даних № 5628 від 07.06.2021 року, який мав би суттєво зблизити національні норми з вимогами GDPR. Аналіз українського законодавства в контексті GDPR свідчить про необхідність подальшої гармонізації національних норм з європейськими стандартами захисту персональних даних. Проте, експерти зазначають, що існуючи розбіжності у сфері визначення відповідальності та механізмів контролю за цим процесом призводять до певної хаотичності процесу. Це негативно відбивається, перш за все, на українському бізнесу. За цих умов проблематично підвищувати довіру клієнтів, зміцнювати репутацію на міжнародному ринку та відкривати нові можливості для співпраці з європейськими партнерами на ринку цифрових послуг².

Упродовж останніх кількох років, Україна продовжує проводити значний плат роботи щодо практичної реалізації зазначених заходів задля захисту цифрових послуг, забезпечення кібербезпеки і протидії кіберзлочинності.

Висновки. На сьогодні правове забезпечення безпеки цифрових послуг в Україні є невід'ємною складовою політики держави у сфері кібербезпеки і протидії кіберзлочинності. Аналіз положень чинного національного законодавства про цифрові послуги дає підстави відзначити необхідність подальшої роботи з правової регламентації процедур досягнення безпечності і прозорості надання цифрових послуг, вчасне виявлення і нейтралізацію відповідних ризиків і загроз кібербезпеці. Відповідно, актуальним завданням юридичної науки є формування науково обґрунтованих пропозицій щодо інноваційного удосконалення правового

¹ Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони : Закон України від 16.09. 2014 р. № 1678-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014 р. № 40. Ст. 2021.

² Кінаш М. Нові правила захисту персональних даних: як відповідати стандартам ЄС? *Юридична газета online*. URL: <https://jur-gazeta.com/dumka-eksperta/novi-pravila-zahistu-personalnih-danih-yak-vidpovidati-standartam-es-.html> (дата звернення: 20.04.2025).

забезпечення розвитку як самого ринку цифрових послуг, так і убезпечення національного цифрового середовища.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про цифровий контент та цифрові послуги : Закон України від 10.08.2023 р. № 3321-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 90. Ст. 345.
2. Цифрові послуги в Україні: особливості регулювання сфери : повідомлення від 22.02.2024 р. *Інтернет-сайт «Ligazakon»*. URL: https://biz.ligazakon.net/analytcs/225808_tsifrov-poslugi-v-ukran-osoblivost-regulyuvannya-sferi (дата звернення: 01.04.2025).
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року «Про Стратегію кібербезпеки України» : Указ Президента України від 26 серпня 2021 року № 447/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 70. Ст. 4417.
4. Федоров М. Дії 3 роки. Як Україна отримала місце у світовій історії цифровізації? 14 лютого 2023. *Економічна правда*. URL: <https://epravda.com.ua/columns/2023/02/14/697034/> (дата звернення: 28.03.2025).
5. Чорноус А. Г. Інформаційні ресурси як елемент національної інформаційної інфраструктури: їх створення та використання. *Інформація і право*. 2018. № 3. С. 49–55.
6. Стандарти кібербезпеки. *Інтернет-сайт «VPN Unlimited»*. URL: https://www.vpnunlimited.com/ua/help/cybersecurity/cybersecurity-standards?srsId=AfmBOopsfaN_s6MewFxLhG8qxVbsJIPqSM3RkTyOcc--LrrwidQ45iSu (дата звернення: 05.04.2025).
7. Про затвердження Порядку проведення процедури оцінки відповідності у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг : Постанова Кабінету Міністрів від 13.09.2024 р. № 1062. *Урядовий портал*. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-zatverdzhennia-poriadku-provedennia-protsedury-otsinky-vidpovidnost-a1062>.
8. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Закон України від 16.09. 2014 р. № 1678-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014 р. № 40. Ст. 2021.
9. Кінаш М. Нові правила захисту персональних даних: як відповідати стандартам ЄС? *Юридична газета online*. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/novi-pravila-zahistu-personalnih-danih-yak-vidpovidati-standartam-es-.html> (дата звернення: 20.04.2025).

Стаття надійшла до редакції 20.04.2025

Oleksandr S. PEREDERII,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University V. N. Karazin, Kharkiv, Ukraine)

Lyudmila V. KULACHOK-TITOVA,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University V. N. Karazin, Kharkiv, Ukraine)

ORGANIZATIONAL AND LEGAL MEASURES TO ENSURING THE SECURITY OF DIGITAL SERVICES IN THE ASPECT OF COMBATING CYBERCRIME IN UKRAINE

The article, using methods of comprehensive analysis, presents a system of organizational and legal measures to ensure the security of digital services in terms of combating cybercrime in Ukraine. In particular, this includes strengthening the trust of the private sector and citizens in digital services provided by the state, unconditional fulfillment of requirements for ensuring cybersecurity and cyber protection during their provision, development of national information infrastructure, development of national standards in the field of cybersecurity, creation of bodies to assess the compliance of providers of electronic trust services with the requirements for qualified providers of qualified electronic trust services and authentication of their users, increasing the effectiveness of the system for protecting citizens' personal data by harmonizing the legislation of Ukraine with the relevant legislation of the European Union.

Based on the analysis of the provisions of the current legislative acts regulating state policy in the field of cybersecurity, as well as the processing of analytical materials on these issues, the content of measures to ensure digital services is disclosed, and attention is also focused on the existing problems of their full implementation. In particular, these are the issues of ensuring the security of users of the most state electronic applications, preserving the industry principle of informatization of state bodies, optimizing the architecture of information security management, which organizations and state authorities can create and use for their own protection, functional problems of the activities of bodies assessing the compliance of providers of electronic trust services with the established requirements, achieving unification of the process of applying authentication methods for all ministries and departments, the issue of achieving effective cooperation between European partners in the digital services market.

The position on the need for further work on legal regulation of procedures for achieving security and transparency in the provision of digital services, timely identification and neutralization of relevant risks and threats to cybersecurity is substantiated. Accordingly, the current task of legal science is to form scientifically based proposals for improving the legal support for the development of both the digital services market itself and the security of the national digital environment.

Key words: *Ukraine, cybersecurity, cybercrime, digital services, information*

*infrastructure, legislation, European Union, legal innovations, countering
cybercrime.*

Микола Миколайович ПІДОЙМА

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Костянтин Анатолійович ФЕДЧЕНКО

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Сергій Іванович ІВАШИНА

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

Роман Валерійович ПРОЦЕНКО

*(Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ,
м. Суми)*

АКТУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ТАКТИКО-СПЕЦІАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Стаття присвячена аналізу історичного досвід формування військової тактики і стратегії у світовому контексті. Розглянуто сутність такої особливості тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану, як спрямованість на забезпечення високої бойової готовності особового складу крізь призму врахування готовності до різноманітних бойових ситуацій, які можуть мати місце не лише на полі бою, але й раптово виникати у населених пунктах, надано авторські рекомендації щодо врахування вказаної особливості у ході проведення занять із тактичної підготовки в системі службової підготовки поліцейських. Звернено увагу на такі особливості тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану, як необхідність набуття особовим складом навичок, пов'язаним з груповим виконанням оперативних завдань та спрямованість на набуття психофізичної готовності до виконання поставлених завдань. Зазначено, що в ході формування у поліцейських психофізичної готовності до виконання завдань в умовах воєнного стану актуалізується роль спеціальної психологічної підготовки. Наголошено, що на заняттях із тактико-спеціальної підготовки неможливо у реальних умовах повною мірою відтворити бойові умови з усіма подразниками, чинниками, які впливають на дії особового складу. Проте це вбачається можливим за допомогою технологій віртуальної реальності.

Ключові слова: Національна поліція України, поліцейські, особливості, тактико-спеціальна підготовка, бойова готовність, психофізична готовність.

Постановка проблеми. З перших днів повномасштабного збройного вторгнення РФ на Національну поліцію України були покладені раніше не властиві завдання та функції, окремі з яких передбачають дії в умовах вогневого контакту, порятунк населення з-під завалів, доставлення гуманітарної допомоги та здійснення евакуації громадян з територій, які зазнають нещадних ворожих обстрілів. Актуалізувалося питання підтримання високої бойової готовності особового складу Національної поліції України в ході виникнення різного роду бойових ситуацій.

При цьому з червня 2024 року відповідно до доручення керівництва Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України та з метою виконання завдань, покладених на Національну поліцію України, у взаємодії з підрозділами (військовими частинами) Збройних Сил України, Головного управління розвідки Міністерства оборони України, Державної прикордонної служби України та іншими складовими сектору безпеки і оборони України із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі та стримування збройної агресії проти України, ведення стабілізаційних (оборонних) дій на кордоні держави, а також при виконанні завдань щодо участі в обороні держави у головних управліннях Національної поліції в областях та м. Києві створено штатні підрозділи поліції особливого призначення (стрілецькі) – стрілецькі підрозділи¹. Задля успішного виконання бойових завдань такими підрозділами перед вітчизняною науковою спільнотою постає вкрай важливе завдання за короткий проміжок часу розробити оптимальну модель тактико-спеціальної підготовки поліцейських, осмислити особливості такої моделі з урахуванням мінливої ситуації на фронті та всіх можливих загроз, у тому числі використання противником новітнього озброєння, задля забезпечення максимальної бойової готовності поліцейських.

У вітчизняній науковій думці окремі проблеми тактико-спеціальної підготовки особового складу для правоохоронних органів України розглядали у своїх наукових дослідженнях М. О. Боровик, І. В. Власенко, Ф. Ф. Зуров, С. П. Гіренко, С. В. Олексієнко, В. В. Федоров, Т. В. Шевченко та інші дослідники. Водночас безпекова ситуація в умовах воєнного стану є надзвичайно мінливою та нестабільною, постійно з'являються все нові виклики, вирішення яких покладається саме на органи і підрозділи Національної поліції України, що актуалізує пошуки оптимальних шляхів удосконалення тактико-спеціальної підготовки поліцейських.

Мета статті полягає в тому, щоб визначити актуальні особливості тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: стисло проаналізувати історичний досвід формування військової тактики і

¹ План-конспект для проведення занять з функціональної підготовки за темою «Особливості організаційно-правових засад діяльності поліцейських підрозділів поліції особливого призначення (стрілецьких) ГУНП в областях та м. Києві» // Департамент превентивної діяльності Національної поліції України. С. 4.

стратегії у світовому контексті; розглянути сутність окремих особливостей тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану, зокрема спрямованості на забезпечення високої бойової готовності особового складу, необхідності набуття особовим складом навичок, пов'язаним з груповим виконанням оперативних завдань, спрямованості на набуття психофізичної готовності до виконання поставлених завдань.

Виклад основного матеріалу. В основі комплексного розуміння тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану лежить ґрунтовний аналіз історії. Ті, хто прагне контекстуалізувати як поточні війни в Україні та Газі, так і потенційні конфлікти проти Китаю, Росії чи інших загроз, часто цитують історичні джерела. Як проникливо зазначив генерал Джеймс Н. Меттіс, «ми воюємо на цій планеті десять тисяч років; було б неетично не скористатися таким накопиченим досвідом». Невипадково одна з перших військових історій, Пелопоннеська війна, була написана генералом, який явно вірив, що минуле може вказати майбутнє. Такі вчені та полководці, як Ксенофонт, Юлій Цезар і Лев VI Мудрий, продовжували цю традицію, детально викладаючи уроки, здобуті тяжким досвідом, щоб інформувати майбутніх практиків війни. Повага до військової історії прискорилося, коли західні армії створили професійний офіцерський корпус¹.

Важливо зазначити в цьому контексті, що в різні історичні періоди відмінним було розуміння такої ключової характеристики як окремого бійця, так і цілого підрозділу, як бойової готовності. Саме спрямованість на забезпечення високої бойової готовності особового складу є, на наше глибоке переконання, однією з ключових особливостей тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану.

Як зазначають І. В. Власенко, В. В. Федоров, Ф. Ф. Зуров, «бойова готовність – це здатність бійця або формування (підрозділу) приступити до виконання бойових завдань відповідно до їх призначення в установлені терміни. Виконання службово-бойових завдань в умовах загальновійськового бою передбачає комплекс основних заходів для підвищення готовності особового складу, до яких можна віднести: 1) професійний добір; 2) виховання морально-вольових якостей, самовдосконалення; 3) підготовку та підвищення кваліфікації (завчасно); 4) матеріально-технічне забезпечення, озброєння; 5) кількість особового складу, достатню для виконання завдання; 6) підготовку, планування заходів та командування (ситуативне); 7) заходи й засоби особистої безпеки; 8) тактику дій. Підготовлений до бойових дій особовий склад, його рішучість і самовпевненість не завжди є показниками готовності. За наявності однаково підготовленого особового складу близько 30% цього підрозділу до виконання конкретних службово-бойових завдань не готові, на що вказує практика ведення бойових дій»².

¹ Linn B., Donlon B. Learning or confirming? History and the military professional. *War Room*. URL: <https://warroom.armywarcollege.edu/articles/learning-lessons-2/>

² Власенко І. В., Федоров В. В., Зуров Ф. Ф. Особливості участі у бойових діях особового складу

Слід звернути увагу і на важливість в контексті діяльності поліцейських в умовах воєнного стану готовності до дій в умовах різноманітних бойових ситуацій, які можуть мати місце не лише на полі бою, але й раптово виникати у населених пунктах. Така ситуація пов'язана з терористичним характером ворожих артилерійських і ракетних обстрілів, які часто спрямовуються на цивільне населення, в райони щільної житлової забудови. Поліцейському в таких умовах необхідно проявляти лідерські якості, силу волі, здатність швидко приймати рішення, координувати діяльність інших служб, що залучені до ліквідації наслідків бойової ситуації, під якою О. М. Музичук, В. О. Невядовський, В. О. Найда розуміють «разову, обмежену в часі та просторі подію або дію, яка характеризується руйнівним або пригнічуючим впливом російської армії на повсякденне життя цивільного населення в Україні, до усунення наслідків якої задіяні, зокрема, підрозділи поліції»¹. Основні такі бойові ситуації необхідно розбирати на заняттях із тактичної підготовки в системі службової підготовки поліцейських. Кожен правоохоронець має детально відпрацьовувати порядок дій у разі виникнення тієї чи іншої бойової ситуації. Задля полегшення такого відпрацювання можуть розроблятися відповідні методичні рекомендації, відео-лекції та інші навчальні матеріали, у тому числі у взаємодії із закладами вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських.

Варто бути свідомими і того, що поліцейським важливо зберігати високу бойову готовність і в ситуаціях, принципово не очікуваних, але таких, що можуть мати місце за умови нестабільної ситуації на фронті. При цьому важливо розуміти, що у поліцейських у таких ситуаціях може не бути необхідної техніки, озброєння, сил та засобів. Ми погоджуємося з думкою вітчизняних науковців, які зазначають, що «Національна поліція не має на своєму озброєнні гармат, артилерійських систем, авіації, танків, зенітно-ракетних установок, установок радіо-електронної боротьби, систем залпового вогню тощо. Кількісний склад тактичних та оперативних груп також не достатній для ведення навіть оборони. Наприклад, особовий склад слідчо-оперативної групи (5–6 поліцейських) на виїзді для проведення слідчо-оперативних дій на місці злочину не зможе витримати раптову атаку мотострілецької роти, а екіпаж патрульної поліції (2–4 поліцейських) при пересуванні на патрульному автомобілі не здатний протистояти раптовій атаці мотострілецького взводу»². При цьому на рівні тактико-спеціальної підготовки доречно опрацьовувати алгоритми дій поліцейських у таких ситуаціях з використанням навколишнього середовища, з маскуванням та подальшим виведенням особового складу з небезпечного району задля унеможливлення ситуації потрапляння поліцейських у полон.

Національної поліції. *Право і безпека*. 2024. № 2 (93). С. 11.

¹ Музичук О. М., Невядовський В. О., Найда В. О. Напрямки вдосконалення діяльності Національної поліції в умовах воєнного стану. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*. 2023. № 1. С. 9.

² Власенко І. В., Федоров В. В., Зуров Ф. Ф. Особливості участі у бойових діях особового складу Національної поліції. *Право і безпека*. 2024. № 2 (93). С. 9–10.

Ще однією актуальною особливістю тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану є необхідність набуття особовим складом навичок, пов'язаним з груповим виконанням оперативних завдань. Як зауважують І. В. Власенко, Т. В. Шевченко, Б. С. Сідельніков, В. Ю. Панченко, «тактичні та оперативні групи, до яких входить збільшена кількість особового складу, особовий склад кількох підрозділів, створюються для виконання саме складних завдань (надзвичайні ситуації, поліцейські операції, протидія злочинним групам, пошукові заходи на місцевості і т. д.). На жаль, проблемам, пов'язаним з груповим виконанням оперативних завдань, як у теоретичному плані, так і під час підготовки практичних підрозділів приділяється недостатньо уваги»¹. Особливо актуальним є питання дій малих тактичних груп в районах міської забудови. Хоча операції на відкритій місцевості зараз є основними, очікується, що все більше конфліктів відбуватиметься в міських умовах, що потребує більшої мобільності, комунікації, сприйняття та контролю, ніж на відкритій місцевості².

Не менш важливою особливістю тактико-спеціальної підготовки поліцейських в умовах воєнного стану є спрямованість на набуття психофізичної готовності до виконання поставлених завдань. Як зазначають науковці, «набуття умінь і навичок на практичних заняттях у системі службової підготовки (функціональна, спеціальна фізична, вогнева і тактична підготовка) повинно розпочинатися з якісних тренувань із використанням спеціальних програм і методик, які повинні визначити та розвинути професійні якості поліцейських. Наприклад, заняття з тактичної підготовки організовуються та проводяться в навчальних групах за місцем служби, на навчальних зборах з обов'язковим урахуванням покладених на підрозділи поліції завдань та особливостей їх службової діяльності, географічних умов, рівня підготовленості поліцейських, психологічних та морально-ділових якостей, а також досвіду, набутого під час проведення спеціальних операцій. До проведення практичних занять необхідно провести заняття з опрацювання професійних якостей поліцейських. Науковці пропонують такі програми для отримання і тренування професійних якостей: швидкість реакції та спостережливість; спостережливість; концентрація уваги, пам'ять і спостережливість; увага, реакція і багатозадачність; увага, швидкість реакції, поле зору та багатозадачність»³.

Колектив дослідників під керівництвом С. П. Гіренка зазначає, що «структуру впливу екстремальних факторів на психофізичну готовність під час виконання посадових обов'язків на первинних офіцерських посадах

¹ Власенко І. В., Шевченко Т. В., Сідельніков Б. С., Панченко В. Ю. Дослідження ефективності дій малих тактичних груп у службово-бойовій діяльності правоохоронних органів. *Честь і закон*. 2022. 3 (82). С. 13.

² Digney B., Penzes S. High utility robotics in urban combat operations. In: 6th International Conference on Climbing and Walking Robots (CLAWAR 2003). Catania, 17–19 September 2003. P. 707.

³ Власенко І. В., Шевченко Т. В. Підвищення боєготовності та боєздатності поліцейських до дій в екстремальних ситуаціях. *Право і безпека*. 2022. № 3 (86). С. 118.

складає: 1) мотивація до виконання службово-бойової (оперативної) діяльності в екстремальних умовах (із відповідними залежностями: психологічний стан індивіда; фізичний стан; адаптація; реакції пристосування; ефективність виконання завдань за призначенням; рівень сформованості професійних компетентностей тощо); 2) характер екстремальних факторів (блок 1: порушення структури тканин, інгібування активності ферментів, порушення окисних процесів, внутрішньоклітинний ацидоз, гіпоксія клітин, гліколіз, регенерація, фізіологічні реакції відповіді; блок 2: механічні; фізичні; хімічні, термічні, біологічні, соціальні, антропогенні (патогенні), матеріально-технічні; блок 3: порушення процесу обробки (сприйняття) інформації, імпульсивність в діях, загальмованість, порушення виконавчих функцій, порушення процесу сприйняття та мислення, емоційне напруження, психологічні (психофізичні) реакції відповіді); 3) стресори готовності (бойова небезпека, гіподинамія (гіпокінезія), вібрація (ухитування), патогенні мікроорганізми, фізичні (психофізичні) навантаження, нервово-психічне напруження, біль, холод, гіпоксія, спека, спрага)»¹.

У ході формування у поліцейських психофізичної готовності до виконання завдань в умовах воєнного стану актуалізується роль спеціальної психологічної підготовки в ході «формування позитивної психологічної мотивації до виконання обов'язків, навчання прийомам емоційно-вольової мобілізації, зняття негативних психічних станів методами надання первинної психологічної допомоги і самопомоги, гуртування і злагодження підрозділів. Спеціальна психологічна підготовка спрямована на розвиток специфічних психологічних якостей поліцейських відповідно до роду підрозділу, досягнення довгострокової психологічної готовності до виконання службових обов'язків. Серед головних її завдань виділяють формування у поліцейських прийнятного рівня психічної стійкості до впливу психотравмуючих чинників бойових дій, притаманних підрозділу та спеціалізації»².

Слід зазначити, що на заняттях із тактико-спеціальної підготовки неможливо у реальних умовах повною мірою відтворити бойові умови з усіма подразниками, чинниками, які впливають на дії особового складу. Проте це вбачається можливим за допомогою технологій віртуальної реальності, зокрема за допомогою створення тактичної комунікаційно-імітаційної навчально-тренувальної системи на основі віртуальної реальності³.

¹ Гіренко С. П., Голубничий М. В., Тулінов В. С., Коваленко В. Л., Пашенко В. М., Стасенко О. А., Олексієнко С. В., Хацаюк О. О. Психофізична готовність майбутніх офіцерів-правоохоронців до службово-бойової (оперативної) діяльності. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова*. 2023. Вип. 2 (160). С. 84–85.

² Боровик М. О. Удосконалення засобами фізичної підготовки стресостійкості поліцейських у службово-бойових завданнях у зоні проведення ООС. *Педагогічні науки: теорія та практика*. 2021. № 2. С. 116.

³ Chen G., Lu X., Liao D., Chen Q. Tactical Communication Simulation Training System Based on VR. In: *International Conference on Advanced Computer Theory and Engineering (ICASTE 2008)*. Phuket, 20–22 December 2008. P. 494.

Як стверджують тайванські науковці, доповнена реальність (AR) досягла величезного прогресу за останнє десятиліття і широко використовується в освіті, промисловому секторі, медичній промисловості, військовій промисловості. Більше уваги приділяється симуляціям навчання бійців і вдосконаленню систем сприйняття поля бою. Застосування AR у тактичній підготовці все ще є новою сферою досліджень, але має величезний потенціал. Науковці пропонують систему тактичної підготовки на основі тривимірної доповненої реальності та прототип системи для поєднання віртуальної інформації з реальним середовищем і забезпечення переваг інтуїції, взаємодії та візуалізації інформації¹.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти до висновку, що тактико-спеціальна підготовка поліцейських в умовах воєнного стану є невіддільною від врахування таких особливостей, як спрямованість на забезпечення високої бойової готовності особового складу, яка зводиться як до ефективного виконання службово-бойових завдань в умовах загальновійськового бою, так і готовності до дій в умовах різноманітних бойових ситуацій, які можуть мати місце не лише на полі бою, але й раптово виникати у населених пунктах в умовах ворожих артилерійських і ракетних обстрілів, які часто спрямовуються проти цивільного населення, а також у принципово не очікуваних ситуаціях, але таких, що можуть виникати за умови нестабільної ситуації на фронті; необхідність набуття особовим складом навичок, пов'язаним з груповим виконанням оперативних завдань, особливо в складі малих тактичних груп в районах щільної міської забудови; спрямованість на набуття психофізичної готовності до виконання поставлених завдань, що може бути досягнуто за рахунок проведення занять із спеціальної психологічної підготовки та моделювання можливих ситуацій за допомогою технологій віртуальної реальності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Боровик М. О. Удосконалення засобами фізичної підготовки стресостійкості поліцейських у службово-бойових завданнях у зоні проведення ООС. *Педагогічні науки: теорія та практика*. 2021. № 2. С. 112–120. DOI <https://doi.org/10.26661/2522-4360-2021-2-18>.
2. Власенко І. В., Федоров В. В., Зуров Ф. Ф. Особливості участі у бойових діях особового складу Національної поліції. *Право і безпека*. 2024. № 2 (93). С. 9–20. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2024.2.01>.
3. Власенко І. В., Федоров В. В., Зуров Ф. Ф. Особливості участі у бойових діях особового складу Національної поліції. *Право і безпека*. 2024. No 2 (93). С. 9–20. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2024.2.01>.
4. Власенко І. В., Шевченко Т. В. Підвищення боєготовності та боєздатності поліцейських до дій в екстремальних ситуаціях. *Право і*

¹ Mao C., Chen C. Augmented Reality of 3D Content Application in Common Operational Picture Training System for Army. *International Journal of Human-Computer Interaction*. 2021. № 37 (20). P. 1899.

безпека. 2022. № 3 (86). С. 116–127. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.3.10>.

5. Власенко І. В., Шевченко Т. В., Сідельников Б. С., Панченко В. Ю. Дослідження ефективності дій малих тактичних груп у службово-бойовій діяльності правоохоронних органів. *Честь і закон*. 2022. 3 (82). С. 13–21. URL: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/14784>.

6. Гіренко С. П., Голубничий М. В., Тулінов В. С., Коваленко В. Л., Пашенко В. М., Стасенко О. А., Олексієнко С. В., Хацаюк О. О. Психофізична готовність майбутніх офіцерів-правоохоронців до службово-бойової (оперативної) діяльності. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова*. 2023. Вип. 2 (160). С. 81–86.

7. Музичук О. М., Невядовський В. О., Найда В. О. Напрямки вдосконалення діяльності Національної поліції в умовах воєнного стану. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*. 2023. № 1. С. 5–12. DOI: <https://doi.org/10.34015/2523-4552.2023.1.01>.

8. План-конспект для проведення занять з функціональної підготовки за темою «Особливості організаційно-правових засад діяльності поліцейських підрозділів поліції особливого призначення (стрілецьких) ГУНП в областях та м. Києві» // Департамент превентивної діяльності Національної поліції України. 15 с.

9. Chen G., Lu X., Liao D., Chen Q. Tactical Communication Simulation Training System Based on VR. In: International Conference on Advanced Computer Theory and Engineering (ICACTE 2008). Phuket, 20–22 December 2008. P. 494–498.

10. Digney B., Penzes S. High utility robotics in urban combat operations. In: 6th International Conference on Climbing and Walking Robots (CLAWAR 2003). Catania, 17–19 September 2003. P. 707–716.

11. Linn B., Donlon B. Learning or confirming? History and the military professional. *War Room*. URL: <https://warroom.armywarcollege.edu/articles/learning-lessons-2/>.

12. Mao C., Chen C. Augmented Reality of 3D Content Application in Common Operational Picture Training System for Army. *International Journal of Human-Computer Interaction*. 2021. № 37 (20). P. 1899–1915.

Стаття надійшла до редакції 30.08.2024

Mykola M. PIDOIMA

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Kostiantyn An. FEDCHENKO

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Serhii Iv. IVASHYNA

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

Roman V. PROTSENKO

(Sumy Branch of Kharkiv National University of Internal Affairs, Sumy, Ukraine)

CURRENT FEATURES OF TACTICAL AND SPECIAL TRAINING OF POLICE OFFICERS IN MARTIAL LAW CONDITIONS

The article analyzes the historical experience of the formation of military tactics and strategy in the global context. The essence of such a feature of tactical and special training of police officers in martial law conditions is considered, as the focus on ensuring high combat readiness of personnel through the prism of taking into account readiness for various combat situations that can occur not only on the battlefield, but also suddenly arise in settlements, the author's recommendations are given on taking into account this feature during tactical training classes in the system of police officer training. Attention is drawn to such features of tactical and special training of police officers in martial law conditions as the need for personnel to acquire skills related to group performance of operational tasks and the focus on acquiring psychophysical readiness to perform the tasks set. It is noted that in the process of forming psychophysical readiness of police officers to perform tasks in martial law conditions, the role of special psychological training is actualized. It is emphasized that in tactical and special training classes it is impossible to fully recreate combat conditions with all the stimuli and factors that influence the actions of personnel in real conditions. However, this is considered possible with the help of virtual reality technologies.

Key words: *National Police of Ukraine, police officers, features, tactical and special training, combat readiness, psychophysical readiness.*

Олег Вікторович ПЛЕТНЬОВ,

кандидат юридичних наук, доцент

(Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків)

Євгеній Валерійович КОВАЛЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент

(Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків)

ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДСІЧІ ЗБРОЙНІЙ АГРЕСІЇ РФ

Стаття присвячена проблемам правового регулювання військово-технічного співробітництва, що виступає значущим фактором в забезпеченні відсічі збройній агресії рф. Здійснено аналіз наукових праць, автори яких вивчали особливості військово-технічного співробітництва загалом та в умовах збройної агресії рф у сфері державного управління, економіки та права. Сформульовано авторське визначення сутності військово-технічного співробітництва, детерміновані його ознаки.

Запропоновано внести зміни до чинного законодавства щодо вдосконалення механізму правового регулювання військово-технічного співробітництва, зокрема в умовах збройного конфлікту, а також посилення прав інтелектуальної власності щодо створених в межах такої діяльності результатів творчої та інтелектуальної діяльності.

Ключові слова: військово-технічне співробітництво, національна безпека, воєнна безпека, державна безпека, оборонно-промисловий комплекс, оборона, контррозвідувальна діяльність.

Постановка проблеми. Процеси геополітичного характеру в рамках світової цивілізації свідчать про складні переплетіння соціально-економічних, правових, соціокультурних факторів, які породжують, на жаль, негативні наслідки, серед яких обставини збройного конфлікту є найбільш екстрапольованими та кричущими у цивілізованому постінформаційному суспільстві. Прикро те, що Україна постала в центрі вказаних подій, де зіткнулися інтереси цивілізованої та гуманної частини людства з інтересами частини людської формації, яка сприймає людину як засіб до задоволення владних потреб та власних потреб деяких асоціальних постатей, потреб низинного рівня. Для боротьби з причинами та наслідками наведених процесів будь якій державі, а Україні в таких умовах перш за все, потрібна підтримка у різноманітних сферах суспільного буття.

Оскільки мова йде про явні ознаки збройного конфлікту та протистояння відкритій агресії, то варто звернути увагу на такий вагомий фактор у подоланні цих явищ як військово-технічне співробітництво

України з розвинутими у даній сфері країнами. Наведене опосередковує актуальність дослідження питання військово-технічного співробітництва України як фактора забезпечення відсічі збройній агресії рф.

Проблеми військово-технічного співробітництва України як фактора забезпечення відсічі збройній агресії рф були предметом дослідження науковців в різних сферах: економіки, державного управління, права тощо. Зокрема, під кутом зору державного управління ці проблеми розглянули Г.П. Ситник (місце та значення військово-технічного співробітництва серед організаційно-правових засад забезпечення воєнної безпеки України)¹, С.Т. Полторак (вплив військово-технічного співробітництва на трансформацію системи військової освіти України на шляху до досягнення стандартів НАТО)², Н. Романюк (значення військово-технічного співробітництва для формування зовнішньої та внутрішньої політики нашої держави у сфері забезпечення національної безпеки)³. Економічну сторону даного питання висвітлити М. Сунгуровський (місце військово-технічного співробітництва у формуванні оборонно-промислового комплексу України, як засобу до поглиблення транснаціоналізації оборонної промисловості)⁴, В. Шемаєв, П. Толок, А. Онофрійчук (вплив військово-технічного співробітництва на активізацію розвитку вітчизняного оборонно-промислового комплексу)⁵, І. Г. Ханін (напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом)⁶. Зазначені проблеми стали предметом дослідження і в правовій сфері, зокрема щодо значення Стратегічного оборонного бюлетеня в системі нормативно-правових джерел з державного оборонного планування, у тому числі й щодо розширення військово-технічного співробітництва (І. В. Павловський)⁷, впливу військово-технічного співробітництва на трансформацію системи управління під кутом забезпечення воєнної безпеки (Р. П. Лаврьонов)⁸, захисту права інтелектуальної власності в оборонній сфері при здійсненні військово-технічного співробітництва (О. Зайківський)⁹. Останні дослідження

¹ Ситник Г. П. Організаційно-правові засади забезпечення воєнної безпеки України : курс лекцій. Київ : ТОВ «САК Лтд.», 2023. 112 с.

² Полторак С. Т. Трансформація системи військової освіти України на шляху до досягнення стандартів НАТО. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 3–10.

³ Романюк Н. Військово-технічне співробітництво України та Канади. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2018. № 2 (4). С. 137–146.

⁴ Сунгуровський М. Оборонно-промисловий комплекс України : проблемні питання розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 37–43.

⁵ Шемаєв В., Толок П., Онофрійчук А. Міжнародне військово-технічне співробітництво в умовах збройної агресії та пріоритети розвитку оборонної промисловості України. *Міжнародна економічна політика*. 2023. № 1 (38). С. 103–116.

⁶ Ханін І. Г. Напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом. *Ефективна економіка*. 2015. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4459> (дата звернення: 25.08.2024).

⁷ Павловський І. В. Стратегічний оборонний бюлетень України – правова основа реформування Збройних Сил і вдосконалення військово-технічної політики України (перебіг виконання, завдання на майбутнє, труднощі). *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 11–21.

⁸ Лаврьонов Р. П. Військова безпека: аналіз стану трансформації системи управління. *Київський часопис права*. 2022. № 4. С. 149–156.

⁹ Зайківський О. Нормативно-правове забезпечення охорони інтелектуальної власності в оборонній сфері (при розробленні озброєння та військової техніки; при здійсненні міжнародного

ґрунтуються на вивченні законодавчих новел у сфері правового регулювання відносин щодо військово-технічного співробітництва, серед яких Закон України «Про оборону України»¹, Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики»², Закон України «Про Національну безпеку України»³, Закон України «Про контррозвідувальну діяльність»³, Указ Президента України «Про Концепцію військово-технічного співробітництва України з іноземними державами на період до 2010 року»⁴ та інші загальні і спеціальні нормативно-правові акти в даній області суспільного життя, що набрали особливої актуальності в умовах збройного конфлікту.

Метою статті є розробка теоретичного підґрунтя правового регулювання відносин у сфері військово-технічного співробітництва України задля забезпечення відсічі збройній агресії рф. *Завдання* статті полягають у формулюванні пропозицій щодо удосконалення правового регулювання відносин у сфері військово-технічного співробітництва України задля забезпечення відсічі збройній агресії рф.

Наукову новизну дослідження становлять власні пропозиції щодо правового регулювання відносин у сфері військово-технічного співробітництва України задля забезпечення відсічі збройній агресії рф, зокрема щодо обґрунтування природи даного інституту в структурі правового механізму забезпечення національної безпеки та внесення змін до його нормативного закріплення у положеннях чинного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Військово-технічне співробітництво України в якості багатовекторного явища, що віднайшло відображення у різних сферах суспільного життя, завжди мало відповідне втілення, оскільки наша країна є активною учасницею різних міжнародних угод в оборонній сфері, реалізує свою правосуб'єктність через промислово-економічні досягнення серед передових країн світу.

В умовах кризи системи міжнародної безпеки, з чим зіткнулося людство в останні десятиліття, питання здійснення та розвитку зовнішньої

військово-технічного забезпечення). *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2021. № 6. С. 49–67.

¹ Про оборону України : Закон України від 6 грудня 1991 року № 1932-ХІІ. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

² Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України від 1 лютого 2010 року № 2411-VI. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

³ Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

³ Про контррозвідувальну діяльність : Закон України від 26 грудня 2002 року № 374-IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/374-15#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

⁴ Про Концепцію військово-технічного співробітництва України з іноземними державами на період до 2010 року : Указ Президента України від 27 серпня 2003 року №913/2003. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/913/2003#Text> (дата звернення: 09.01.2025)

політики будь-якою країною, у тому числі й Україною, безпосередньо пов'язано із реалізацією транснаціонального та регіонального співробітництва, зокрема у військово-технічній області, задля вироблення ефективних засобів подолання подібних негативних чинників. Так, в рамках Аналітичної доповіді Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки» військово-технічне співробітництво згадується майже сотню разів у площині загальнодержавного устрою, визначення напрямів зовнішньополітичної діяльності, зміцнення та розвитку економіки країни, як наслідок забезпечення національної безпеки у багатовекторному просторі її реалізації¹. Так на підвищення обороноздатності держави в переліку визначених завдань фігурує таке як «активне використання механізмів двосторонньої та багатосторонньої співпраці з державами-партнерами, передусім у напрямі розвитку військового і військово-технічного співробітництва, в тому числі отримання від них військової допомоги», «підвищення оперативної сумісності Збройних Сил України зі збройними силами держав – членів НАТО, що забезпечується регулярною участю в заходах партнерства, в тому числі в операціях із підтримання миру і безпеки, освітнянськими програмами, навчаннями й заходами військового співробітництва», «розвиток оборонно-промислового комплексу, реструктуризація оборонної промисловості України та оптимізація її виробничих потужностей, поглиблення військово-технічного співробітництва з провідними державами світу, зокрема державами – членами НАТО»². При цьому подібне співробітництво має як якісні, так і кількісні характеристики й передбачає розвиток міжнародних взаємозв'язків не тільки з країнами ЄС, але й з іншими країнами світу.

Важливим, на наш погляд, є віднесення Стратегією забезпечення державної безпеки³ до переліку загроз державній безпеці України обмеженість держави у фінансових ресурсах як фактор, що ускладнює забезпечення достатніх обсягів виробництва та закупівлі сучасних зразків озброєння й спеціальної техніки, що разом із дисбалансом безпекових потенціалів України та РФ обумовлює необхідність застосування асиметричних тактик у безпековій сфері. Відтак контррозвідувальне забезпечення військово-технічного співробітництва є, відповідно до Закону України «Про контррозвідувальну діяльність» (ст. 6), однією із ключових підстав для здійснення контррозвідувальної діяльності як спеціального

¹ Аналітична доповідь Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки». Київ: НІСД, 2014. 148 с.

² Аналітична доповідь Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки». Київ: НІСД, 2014. С. 10–11.

³ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки»: Указ Президента України від 16 лютого 2021 року №56/2022. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/56/2022#Text> (дата звернення: 09.01.2025)

виду діяльності у сфері забезпечення державної безпеки.

Раціональним та цілком слушним є розгляд військово-технічного співробітництва в якості складової ефективної воєнної політики, спрямованої на визначення адекватних шляхів і засобів захисту національних інтересів України з огляду на наявні загрози, передусім зовнішньополітичного, воєнного характеру¹. При цьому пріоритетним та таким, що потребує першочергового нормативно-правового забезпечення є співробітництво, у тому числі й військово-технічне з країнами НАТО, що в сучасних умовах вартує окремої підтримки². Занадто кричущим та значущим для національної безпеки України, у тому числі воєнної безпеки як її складової є питання розвитку військово-технічного співробітництва у контексті розбудови оборонно-промислового комплексу України, де останній має комплексно поєднувати інтереси вимоги ринкової економіки, потреби Збройних Сил України та наявні й гіпотетичні тенденції міжнародної оборонно-промислової кооперації в різних сферах, як-то авіаційна промисловість, суднобудівна, бронетанкова галузь, виробництво боєприпасів та товарів спеціальної хімії, військова радіoeлектроніка та засоби зв'язку тощо³.

Необхідно відзначити, що в умовах екзистенціальних викликів, пов'язаних з агресією РФ щодо України, відбулися тектонічні зміни у напрямках військово-технічного співробітництва, в числі яких науковцями-економістами відзначені: 1) визначення під егідою НАТО та ЄС спільної інфраструктури щодо проектування, сертифікації, випробування військової продукції та навчання відповідних фахівців; 2) створення єдиної системи експортного контролю в рамках країн НАТО та країн, що мають угоди про асоціацію з ЄС; 3) координація через відповідний орган спільних проектів у сфері розробки нових військових технологій та технологій подвійного використання; 4) створення спільного центру з військово-технічного співробітництва з країнами ЄС⁴.

У канві розглянутого доречно позиціонуються наступні речі: 1) паралельний розгляд комерційного інтересу та питання забезпечення власної безпеки і оборони іноземних партнерів України у питанні військово-технічного співробітництва, де все більш виразнішим в умовах відкритої агресії щодо України виступає саме останній; 2) надання пріоритету в змісті військово-технічного співробітництва таким формам як передання високотехнологічного озброєння і військової техніки та розвиток стратегічного партнерства; 3) вироблення взаємоузгоджених спільних

¹ Поляков Л. Воєнна політика України: конструктивна невизначеність. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 13–14.

² Голопатюк Л. Військові аспекти співробітництва України з НАТО: стан і перспективи розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 31–33.

³ Сунгуровський М. Оборонно-промисловий комплекс України : проблемні питання розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 37–40.

⁴ Ханін І. Г. Напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом. *Ефективна економіка*. 2015. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4459> (дата звернення: 25.08.2024).

інтересів і зобов'язань з державою-імпортером озброєння і військової техніки, що опосередковується через формування довірчих стосунків з її керівництвом, а також проведення всеохоплюючого моніторингу впровадження і ефективного застосування подібних технологій; 4) виділення Міністерства оборони України в якості визначального органа державної влади у сфері військово-технічного співробітництва; 5) інтеграція до оборонної промисловості країн НАТО та ЄС в якості пріоритетного напрямку розвитку української оборонної промисловості; 6) використання військово-технічного співробітництва в якості засобу до формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені. При цьому актуальними складовими військово-технічного співробітництва в умовах збройної агресії РФ відносно України відзначено: створення спільних підприємств з оборонними компаніями країн-партнерів, трансфер оборонних технологій, розвиток співробітництва у сфері видобутку та переробки корисних копалин, продаж ліцензій на виробництво відповідних видів озброєнь, поширення співпраці у кіберпросторі тощо¹.

Дослідники двосторонніх форм співробітництва подовжують наведені міркування та звертають увагу на посилення обопільної сутності військово-технічного співробітництва у подібних взаєминах, де зосереджується увага на такі його складові: 1) військово-політичні консультації; 2) проведення спільних навчань; 3) поставки озброєння; 4) здійснення модернізації системи командування й військового управління; 5) надання фінансової та технічної допомоги; 6) інші форми співробітництва².

Таким, що заслуговує на увагу, є погляд науковців на військово-технічне співробітництво України, відповідно до якого даний вид діяльності розглядається під кутом зору формування комплексного підходу до забезпечення безпеки та захисту національних інтересів посередництвом включення його у зміст діяльності з удосконалення логістичного забезпечення сектору безпеки і оборони³. Окремо виділяється така складова наведеного співробітництва як моніторинг використання компонентів виробництва третіх країн, що застосовується РФ під час збройної агресії проти України, з використанням різних каналів подібної взаємодії⁴.

Викладене свідчить про потребу створення ґрунтового правового фундаменту у проведенні діяльності з військово-технічного

¹ Шемаєв В., Толоч П., Онофрійчук А. Міжнародне військово-технічне співробітництво в умовах збройної агресії та пріоритети розвитку оборонної промисловості України. *Міжнародна економічна політика*. 2023. № 1 (38). С. 113–115.

² Романюк Н. Військово-технічне співробітництво України та Канади. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2018. № 2 (4). С. 141–144.

³ Фіцайло Т. М. Актуальні напрями удосконалення системи логістичного забезпечення в контексті діяльності складових сектору безпеки і оборони України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків: Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 121–122.

⁴ Шаповал П. І. Про факти використання компонентів виробництва третіх країн, що застосовується РФ під час збройної агресії проти України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків: Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 125–128.

співробітництва за всіма елементами його складових з огляду на його форму та зміст. Дослідження цього питання вченими здійснюється у контексті забезпечення реалізації змісту національної безпеки, що відповідає наявній нормативно-правовій базі. Так, побіжний аналіз згаданої Концепції військово-технічного співробітництва України з іноземними державами на період до 2010 року свідчить про наділення військово-технічного співробітництва такими ознаками: 1) являється основним чинником науково-технологічного розвитку вітчизняного оборонно-промислового комплексу; 2) є джерелом надходження коштів для розроблення новітніх технологій, створення й закупівлі озброєння і військової техніки для потреб Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів. Метою такої діяльності є забезпечення досягнення відповідних завдань у зовнішньополітичній сфері, підвищення науково-технічного, оборонно-промислового потенціалу України, її військових формувань та правоохоронних органів. Такий підхід цілком відповідає положенням ст. 3 Закону України «Про оборону України» стосовно підготовки держави до оборони у мирний час, де розвиток військово-технічного співробітництва опосередковується досягненням мети по забезпеченню Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів озброєнням, військовою технікою і майном, які не виробляються в Україні. При цьому визначальне місце у такій діяльності детермінується за Міністерством оборони України (ст. 10) та Генеральним штабом Збройних Сил України (ст. 11).

Разом з тим, ст. 2 Закону України «Про оборону України» серед основних засад здійснення діяльності із оборони України в межах запобігання збройній агресії та збройному конфлікту, забезпечення національних інтересів і реалізації власної воєнної політики Україна виокремлює реалізацію змісту міжнародного співробітництва, у тому числі у науково-технічній сфері, шляхом формування відповідного правового підґрунтя. В числі останнього вигідно вирізняються положення Закону України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики», в межах якого необхідно звернути на наступні характерні риси військово-технічного співробітництва: 1) взаємовигідне співробітництво між державами; 2) покладення в основу такого співробітництва потреб у гарантуванні безпеки, суверенітету та захисту територіальної цілісності України; 3) забезпечення національних інтересів і безпеки України шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загальновизнаними принципами і нормами міжнародного права; 4) розширення міжнародного співробітництва з метою залучення іноземних інвестицій, новітніх технологій та управлінського досвіду в національну економіку в інтересах її реформування, модернізації та інноваційного розвитку. Фактично таке унормування є розвитком положень ст. 2 Конституції України щодо напрямків проведення зовнішньополітичної діяльності України.

З урахуванням викладеного вказані вище нормативні приписи у

розрізі розвитку військово-технічного співробітництва отримали нового втілення з набранням чинності Законом України «Про Національну безпеку України», який детермінував зміст діяльності держави і суспільства, спрямований на захист національних інтересів, в основу якого поклав диференціацію загроз національній безпеці, планування та реалізацію змісту заходів з її забезпечення. У контексті предмету даного дослідження значущим є зміст ст. 24 даного закону, в якому міжнародне військово-технічне співробітництво розглядається в якості складової міжнародного співробітництва з питань національної безпеки, що є однією з форм реалізації державної політики у сфері національної безпеки, яка спрямована на захист національних інтересів України.

Необхідно відзначити, що військово-технічне співробітництво згідно положень останнього нормативно-правового акту розглядається у розрізі діяльності суб'єктів оборонно-промислового комплексу, які у тому числі здійснюють постачання товарів військового призначення та подвійного використання, надання послуг військового призначення під час виконання заходів військово-технічного співробітництва України з іншими державами (п. 13 ч. 1 ст. 1), що логічно має бути відображеним у Стратегії розвитку оборонно-промислового комплексу України. Водночас, у науковій літературі сформульована досить раціональна думка, яка надає привід сприймати Стратегічний оборонний бюлетень України в якості правової основи до розвитку військово-технічного співробітництва¹. Така думка цілком обґрунтовується тим, що цей нормативно-правовий документ визначає: основні напрями реалізації воєнної політики України в контексті всеохоплюючої оборони України; перспективну модель Збройних Сил України та інших складових сил оборони і вимоги до її побудови, їх місію та візію; основні спроможності сил оборони, яких необхідно досягти; стратегічні цілі розвитку сил оборони на період до 2025 року, основні завдання та очікувані результати їх досягнення.

Дійсно в положеннях Стратегічного оборонного бюлетеня України віднайшли втілення норми, які визначають заходи з досягнення визначених цілей, де військово-технічне співробітництво розглядається в якості засобу до здійснення відповідної діяльності. Так в межах завдання щодо досягнення силами оборони військових критеріїв сумісності, необхідних для інтеграції України в євроатлантичні та європейські безпекові структури пропонується: 1) Поглиблення співробітництва з НАТО (планування та практична реалізація заходів зі співробітництва з НАТО у зв'язку з отриманням Україною статусу партнера НАТО з розширеними можливостями, зокрема імплементація концепції партнерства НАТО «Один партнер, один план», виконання річних національних програм під егідою Комісії Україна – НАТО, уточнення пакета Цілей партнерства в рамках

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 серпня 2021 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України»: Указ Президента України від 17 вересня 2021 року №473/2021. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/473/2021#n17> (дата звернення: 09.01.2025).

Процесу планування та оцінки сил програми НАТО «Партнерство заради миру»); 2) створення механізмів наукового і науково-технічного співробітництва між Збройними Силами України та НАТО.

У змісті виконання завдання з планування розвитку озброєння і військової (спеціальної) техніки з урахуванням усіх етапів їх життєвого циклу із застосуванням механізму програмно-проектного управління оборонними ресурсами детермінується очікуваний результат - забезпечення сил оборони сучасним озброєнням і військовою (спеціальною) технікою з урахуванням можливостей державно-приватного партнерства та військово-технічного співробітництва, що може бути реалізованим через: 1) удосконалення нормативно-правової бази з питань організації створення і виробництва, закупівель озброєння і військової (спеціальної) техніки, військово-технічного співробітництва; 2) розвиток військово-технічного співробітництва з метою забезпечення Збройних Сил України системами озброєння, військовою (спеціальною) технікою, що відповідають встановленим вимогам, у тому числі шляхом здійснення закупівель озброєння і військової (спеціальної) техніки, матеріальних ресурсів і послуг відповідно до законодавства України.

У площині розроблення та закупівлі нових, модернізації і підтримання технічної готовності існуючих зразків озброєння і військової (спеціальної) техніки з використанням вітчизняного оборонно-промислового комплексу, державно-приватного партнерства та військово-технічного співробітництва пропонується, зокрема: 1) нормативно-правове та організаційне врегулювання питань використання прав інтелектуальної власності на продукцію оборонного призначення та подвійного використання, що створена за рахунок державного бюджету; 2) забезпечення Збройних Сил України та інших складових сил оборони зразками озброєння і військової (спеціальної) техніки, що відповідають встановленим вимогам і не виробляються в Україні; 3) здійснення закупівель озброєння і військової (спеціальної) техніки, матеріальних ресурсів і послуг відповідно до законодавства України; розроблення та закупівля пріоритетних номенклатур озброєння і військової (спеціальної) техніки за напрямками розвитку основних спроможностей сил оборони, уніфікованих за типами та комплектацією, які забезпечать набуття сумісності зі стандартами НАТО.

Необхідно звернути увагу на наукові дослідження питання використання прав інтелектуальної власності на продукцію оборонного призначення та подвійного використання, де окремо піднімається питання стосовно об'єктів, отриманих в результаті міжнародного військово-технічного співробітництва [9, с. 60-62]. Зокрема, запропоновані нормативно-правові та організаційні новели у сфері використання об'єктів інтелектуальної власності у сфері військово-технічного співробітництва, в числі яких: 1) унормування законодавчих засад військово-технічного співробітництва, у тому числі щодо створених результатів творчої, інтелектуальної діяльності в рамках спеціального закону; 2) доповнення двосторонніх та багатосторонніх договорів у сфері інтелектуальної

власності також положеннями правового режиму щодо об'єктів, отриманих в межах військово-технічного співробітництва; 3) розширення підстав юридичної відповідальності за порушення права інтелектуальної власності складом, пов'язаним зі створенням таких об'єктів в межах військово-технічного співробітництва. Серед організаційних заходів пропонується введення обов'язкових експертиз договорів про військово-технічне співробітництво на предмет дотримання прав інтелектуальної власності та запровадження механізму державної підтримки патентування подібних об'єктів. З викладеним можна частково погодитись стосовно організаційних заходів. Що ж до нормативно-правового супроводження такої діяльності, то варто звернути увагу на загальноправовий режим об'єктів промислової власності та спеціальноправовий режим службових та деяких схожих об'єктів. Разом з тим, вочевидь, правове регулювання військово-технічного співробітництва виграло б за умови спеціальноправового детермінування умов правової охорони права інтелектуальної власності в межах цієї діяльності.

Кричущим в умовах сьогодення є завдання щодо розвитку та впровадження інноваційних (критичних) технологій оборони, впровадження безпілотних платформ (систем) наземного, морського та повітряного базування й досягнення технічної сумісності сил оборони зі збройними силами держав - членів НАТО, що опосередковується через систему відповідних заходів, які в тому чи іншому сенсі забезпечують реалізацію релевантних форм та змісту військово-технічного співробітництва.

Досить специфічним є завдання щодо досягнення сумісності Збройних Сил України та інших складових сил оборони зі збройними силами держав - членів НАТО. Таке завдання надає можливість спроектувати комплекс заходів, пронизаних військово-технічним співробітництвом, серед яких: 1) удосконалення доктринальних документів з підготовки та застосування Збройних Сил України, сил і засобів інших складових сил оборони з урахуванням досвіду здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії РФ та принципів і стандартів, прийнятих у державах - членах НАТО; 2) розвиток системи вивчення, узагальнення та впровадження досвіду для посилення спроможностей сил оборони; 3) запровадження визначених стандартів НАТО у Збройних Силах України та інших складових сил оборони; 4) забезпечення сумісності підрозділів Збройних Сил України з відповідними підрозділами збройних сил держав - членів НАТО для їх спільних дій тощо. Наведене отримало підтримку у наукових дослідженнях, де підготовка особового складу Збройних Сил України та інших силових структур з урахуванням досвіду країн НАТО та ЄС відіграє неабияке значення, що теж має тлумачитись у розрізі форми та змісту відповідного військово-технічного співробітництва¹.

¹ Зельницький А.М. Теоретико-методологічні засади гарантування якості вищої військової освіти

Стратегія розвитку оборонно-промислового комплексу України¹ закладає умови для розвитку оборонно-промислового комплексу України з використанням механізмів державно-приватного партнерства та військово-технічного співробітництва з іноземними державами. Метою останнього є виробництво високоефективного озброєння, військової та спеціальної техніки для задоволення потреб Збройних Сил України, інших органів сектору безпеки і оборони, збільшення експортного потенціалу оборонно-промислового комплексу України, яка де-юре є складником відповідної державної військово-промислової політики. Серед напрямків такої політики у контексті предмету даного дослідження варто виокремити впровадження механізмів державного протекціонізму та державної підтримки експортного потенціалу в рамках військово-технічного співробітництва з іноземними державами з урахуванням зобов'язань України за відповідними міжнародними договорами. При цьому серед негативних чинників, що впливають на розвиток оборонно-промислового комплексу, відзначено низький рівень військово-технічного співробітництва з метою залучення міжнародних компаній до інвестування у підприємства оборонно-промислового комплексу.

У числі пріоритетів розвитку оборонно-промислового комплексу Стратегією розвитку оборонно-промислового комплексу України детерміновано розвиток експортного потенціалу шляхом: 1) розроблення та прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на забезпечення заходів військово-технічного співробітництва і реалізацію офсетних угод під час закупівлі озброєння, військової та спеціальної техніки за імпортом; 2) укладення міжурядових угод з військово-технічного співробітництва, що передбачають взаємний захист інвестицій, технологій, конкретні заходи із спільного виробництва озброєння, військової та спеціальної техніки для потреб ринків третіх держав; 3) розвитку експортного потенціалу оборонно-промислового комплексу, що передбачає створення сприятливих умов для реалізації міжнародних проектів у сфері озброєнь і військової техніки; 4) забезпечення умов для створення спільного виробництва зразків, які не виготовляються в Україні².

Останнім нормативно-правовим документом позиціонуються напрями удосконалення військово-технічного співробітництва: 1) розроблення і прийняття нормативно-правових актів щодо удосконалення засад державної політики у сфері військово-технічного співробітництва, зокрема, Стратегії військово-технічного співробітництва України з іноземними

у вимірі національної безпеки України. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 49–51.

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Указ Президента України від 20 серпня 2021 року №372/2021. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Указ Президента України від 20 серпня 2021 року №372/2021. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

державами, та внесення її на розгляд Ради національної безпеки і оборони України; 2) удосконалення нормативно-правової бази щодо участі підприємств оборонно-промислового комплексу у міжнародному співробітництві; 3) розроблення і впровадження механізмів державного протекціонізму та державної підтримки експортного потенціалу, розширення експортних можливостей підприємств оборонної промисловості всіх форм власності; 4) розроблення і впровадження механізмів державного регулювання у сфері трансферу технологій, державної підтримки виконання проектів і програм у рамках міждержавних угод та державних гарантій виконання зовнішньоекономічних контрактів у сфері науково-технічного, зокрема, військово-технічного, співробітництва; 5) активного використання механізму виставкової діяльності з метою просування продукції військового і цивільного призначення та подвійного використання на зовнішні ринки та залучення перспективних технологій в Україну; 6) створення привабливих умов для залучення іноземних інвестицій в оновлення технологічної бази підприємств, зокрема шляхом трансферу в Україну сучасних технологій, залучення науково-технічного потенціалу до реалізації спільних високотехнологічних проектів як в Україні, так і за кордоном¹.

Тобто, фактично викладене цілком узгоджується з висловленими міркуваннями щодо місця військово-технічного співробітництва у структурі засобів забезпечення національної безпеки та кореспондується зі змістом Стратегії воєнної безпеки України², яка серед шляхів досягнення цілей державної політики у воєнній сфері, сфері оборони і воєнного будівництва розглядає розвиток військово-технічного співробітництва в якості важливого ресурсу для Збройних Сил України та інших складових сил оборони як форми міжнародної технічної допомоги та підтримки держав-партнерів.

Враховуючи викладене, доречно було доповнити напрями удосконалення військово-технічного співробітництва наступним: при реалізації змісту військово-технічного співробітництва забезпечити правову охорону прав інтелектуальної власності на супутні результати інтелектуальної діяльності в межах національного та міжнародного правового режимів.

Висновки. Військово-технічне співробітництво має неоднозначну природу, яка пов'язана з такими сферами як економіка, державне управління та право. Подібне співробітництво має як якісні, так і кількісні характеристики й передбачає розвиток міжнародних взаємозв'язків не

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Указ Президента України від 20 серпня 2021 року №372/2021. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 березня 2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України»: Указ Президента України від 25 березня 2021 року №121/2021. *Президент України*. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1212021-37661> (дата звернення: 09.01.2025).

тільки з країнами ЄС, але й з іншими країнами світу.

Значущим для національної безпеки України, у тому числі економічної безпеки як її складової є питання розвитку військово-технічного співробітництва у контексті розбудови оборонно-промислового комплексу України, де останній має комплексно поєднувати інтереси вимоги ринкової економіки, потреби Збройних Сил України та наявні й гіпотетичні тенденції міжнародної оборонно-промислової кооперації в різних сферах.

В низці економічних наукових розвідок звернена увага на паралельний розвиток таких понять як комерційного інтересу та питання забезпечення власної безпеки і оборони іноземних партнерів України, пріоритету таких форм як передання високотехнологічного озброєння і військової техніки та розвиток стратегічного партнерства, використання військово-технічного співробітництва в якості засобу до формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені тощо.

В межах державного управління військово-технічне співробітництво відзначене як елемент проведення зовнішньополітичної діяльності задля забезпечення участі України в міжнародних взаєминах як повноцінного суб'єкта в оборонній сфері.

Висловлено висновок щодо потреби у формуванні ґрунтового правового фундаменту у проведенні діяльності з військово-технічного співробітництва за всіма елементами його складових з огляду на його форму та зміст, зокрема в умовах збройного конфлікту. Здійснено аналіз правової природи військово-технічного співробітництва в якості структурного елементу механізму забезпечення національної безпеки, де деталізовано його місце саме у змісті воєнної безпеки.

Проведено аналіз нормативно-правової бази, яка обґрунтовує форму, зміст та напрями прояву військово-технічного співробітництва в умовах мирного часу та збройного конфлікту. Структуроване законодавство, яке визначає правовий режим військово-технічного співробітництва, де виділено засадничі положення конституційного та концептуального рівня, де останнє унормовано Законом України «Про національну безпеку України» та спеціальним законодавством в сфері реалізації оборонної політики. Дотримано системності та структурності побудови правового механізму регулювання відносин у сфері забезпечення складових національної безпеки через формування відповідних стратегічних нормативно-правових актів перспективного характеру, в числі яких окрему увагу приділено Стратегії воєнної безпеки, Стратегії розвитку оборонно-промислового комплексу України та Стратегічному оборонному бюлетеню України.

За наслідками проведеної роботи сформульовані пропозиції щодо розробки нормативно-правового забезпечення військово-технічного співробітництва та внесення змін до існуючого в частині захисту прав інтелектуальної власності стосовно створених та використаних в межах такої діяльності об'єктів.

Перспективи подальших досліджень можуть бути пов'язані з

детермінацією військово-технічного співробітництва у площині повоєнної відбудови й будівництва Збройних Сил України нового зразка з впровадженням передових досягнень країн-партнерів в оборонній сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аналітична доповідь Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки». Київ : НІСД, 2014. 148 с.

2. Голопатюк Л. Військові аспекти співробітництва України з НАТО: стан і перспективи розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 31–33.

3. Зайківський О. Нормативно-правове забезпечення охорони інтелектуальної власності в оборонній сфері (при розробленні озброєння та військової техніки; при здійсненні міжнародного військово-технічного забезпечення). *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2021. № 6. С. 49–67.

4. Зельницький А.М. Теоретико-методологічні засади гарантування якості вищої військової освіти у вимірі національної безпеки України. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 46–51.

5. Лаврьонов Р. П. Військова безпека: аналіз стану трансформації системи управління. *Київський часопис права*. 2022. № 4. С. 149–156.

6. Павловський І.В. Стратегічний оборонний бюлетень України – правова основа реформування Збройних Сил і вдосконалення військово-технічної політики України (перебіг виконання, завдання на майбутнє, труднощі). *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 11–21.

7. Полтораки С. Т. Трансформація системи військової освіти України на шляху до досягнення стандартів НАТО. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 3–10.

8. Поляков Л. Воєнна політика України: конструктивна невизначеність. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 13–19.

9. Романюк Н. Військово-технічне співробітництво України та Канади. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2018. № 2 (4). С. 137–146.

10. Ситник Г. П. Організаційно-правові засади забезпечення воєнної безпеки України : курс лекцій. Київ : ТОВ «САК Лтд.», 2023. 112 с.

11. Сунгуровський М. Оборонно-промисловий комплекс України : проблемні питання розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 37–43.

12. Фіцайло Т. М. Актуальні напрями удосконалення системи логістичного забезпечення в контексті діяльності складових сектору безпеки і оборони України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків : Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 121–122.

13. Ханін І. Г. Напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом. *Ефективна економіка*. 2015. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4459> (дата звернення: 25.08.2024).

14. Шаповал П. І. Про факти використання компонентів виробництва третіх країн, що застосовується РФ під час збройної агресії проти України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків: Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 125–128.

15. Шемаєв В., Толоч П., Онофрійчук А. Міжнародне військово-технічне співробітництво в умовах збройної агресії та пріоритети розвитку оборонної промисловості України. *Міжнародна економічна політика*. 2023. № 1 (38). С. 103–116.

Стаття надійшла до редакції 18.01.2025

Oleg V. PLETNOV,

PhD in Law, Associate Professor

(Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine)

Yevhenii V. KOVALENKO,

PhD in Law, Associate Professor

(Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine)

MILITARY-TECHNICAL COOPERATION OF UKRAINE AS A FACTOR IN COUNTERING RUSSIA'S ARMED AGGRESSION

The article is devoted to the problems of legal regulation of military-technical cooperation, which is a significant factor in ensuring repulsion of the armed aggression of the Russian Federation. The author analyses the scientific works whose authors have studied the peculiarities of military-technical cooperation in general and in the context of Russia's armed aggression in the field of public administration, economics and law. The author's own definition of the essence of military-technical cooperation is formulated, and its features are determined.

The author comes to the conclusion that there is a need to form a solid legal basis for military-technical cooperation in all elements of its components, taking into account its form and content, in particular in the context of armed conflict. The author analyses the legal nature of military-technical cooperation as a structural element of the national security mechanism, and details its place in the content of military security.

The author analyses the legal framework that substantiates the form, content and directions of military-technical cooperation in peacetime and armed conflict. Legislation defining the legal regime of military-technical cooperation is structured, highlighting the fundamental provisions of the constitutional and

conceptual levels, where the latter is regulated by the Law of Ukraine 'On National Security of Ukraine' and special legislation in the field of defence policy implementation. The legal mechanism for regulating relations in the sphere of ensuring national security components is systematic and structured through the development of relevant strategic regulatory acts of a forward-looking nature, with special attention paid to the Strategy for the Development of the Defence Industry of Ukraine and the Strategic Defence Bulletin of Ukraine.

The author proposes to amend the current legislation to improve the mechanism of legal regulation of military-technical cooperation, in particular in the context of armed conflict, and to strengthen intellectual property rights in respect of the results of creative and intellectual activity created within such activities.

Key words: *military-technical cooperation, national security, military security, state security, defence industry, defence, counterintelligence activities.*

Ірина Миколаївна ПОПОВИЧ,

кандидат юридичних наук

(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України, м. Харків)

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВОСУДДЯ

Аргументовано, що першочерговим кроком має бути «спрощення» адміністративного судочинства, що в свою чергу сприятиме більш швидшому та ефективному розгляду справ. В даному контексті вбачається необхідним здійснити комплекс заходів, зокрема: по-перше, забезпечити скорочення термінів розгляду адміністративних справ. Зазначене має передбачати створення умов для запровадження інформаційних технологій, а також розширення можливостей для досудового врегулювання спорів; по-друге, переглянути процесуальні норми, які, зокрема, регулюють порядок розгляду малозначних справ.

Наголошено, що запровадження міжнародних стандартів в розрізі представленої у роботі проблематики має надважливе значення, оскільки їх повноцінне застосування в українських реаліях дозволить: по-перше, посилити гарантії на справедливий судовий розгляд, що включає рівність сторін перед законом, змагальність процесу тощо; по-друге, посилити незалежність судової системи взагалі, та суддів, зокрема, мінімізуючи ризики політичного чи будь-якого іншого тиску; по-третє, підвищить загальну ефективність судової системи, оскільки, до прикладу, встановлення жорстких строків розгляду справ, електронне судочинство, спрощення окремих процесуальних процедур, як вбачається, дозволить уникати затягування судових процесів і покращить доступ до правосуддя. Все зазначене вище призведе до загального зростання рівня довіри до судової влади, зменшить кількість справ у міжнародних судових інстанціях і зробить національну судову систему більш прогнозованою та ефективною.

Ключові слова: *нормативно-правове регулювання, забезпечення, законність, правосуддя.*

Постановка проблеми. Аналіз наукової літератури та правозастосовної практики свідчить про те, що на сьогоднішній день у питанні дотримання законності існує низка прогалин, які, як вбачається, переважно пов'язані із недосконалістю відповідного адміністративного законодавства. Останнє в розрізі піднятої у статті проблематики представляє собою не тільки сукупність нормативно-правових актів різної юридичної сили законодавчого та підзаконного характеру, а й внутрішні документи, які видаються, до прикладу, Вищою радою правосуддя.

Окремі проблемні питання, присвячені забезпеченню законності під час здійснення правосуддя, у своїх наукових працях розглядали І. О. Богомазова, М. Ю. Бурдін, Л. В. Гапоненко, С. С. Гнатюк, В. А. Кройтор, В. М. Лаговський, М. В. Лошицький, А. Ю. Осадчий, Ю. С. Плігун, О. О. Штефан та багато інших науковців. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок на сьогоднішній день у зазначеній сфері залишається низка проблем нормативно-правового характеру, які потребують вирішення.

Мета статті полягає у тому, щоб опрацювати напрями покращення нормативно-правового регулювання забезпечення законності під час здійснення правосуддя. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: здійснити аналіз норм чинного законодавства, що регулює суспільні відносини у досліджуваній сфері суспільного життя; узагальнити наукові погляди вчених, які займалися даною проблематикою; сформулювати авторське бачення щодо можливих шляхів вирішення цих проблем.

Наукова новизна статті полягає у тому, що в ній дістав подальшого опрацювання теоретичний підхід щодо опрацювання шляхів покращення нормативно-правового регулювання забезпечення законності під час здійснення правосуддя.

Виклад основного матеріалу. Починаючи наукове дослідження відзначимо, що першочерговим кроком у розрізі піднятої у роботі проблематики має бути «спрощення» адміністративного судочинства, що в свою чергу сприятиме більш швидшому та ефективному розгляду справ. В даному контексті вбачається необхідним здійснити комплекс заходів, зокрема: по-перше, забезпечити скорочення термінів розгляду адміністративних справ. Зазначене має передбачати створення умов для запровадження інформаційних технологій, а також розширення можливостей для досудового врегулювання спорів; по-друге, переглянути процесуальні норми, які, зокрема, регулюють порядок розгляду малозначних справ. Відповідно до КАС України, незначними є справи щодо: «1) прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби, окрім справ, в яких позивачами є службові особи, які у значенні Закону України «Про запобігання корупції» займають відповідальне та особливо відповідальне становище; 2) оскарження бездіяльності суб'єкта владних повноважень або розпорядника інформації щодо розгляду звернення або запиту на інформацію; 3) оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг; 4) припинення за зверненням суб'єкта владних повноважень юридичних осіб чи підприємницької діяльності фізичних осіб - підприємців у випадках, визначених законом, чи відміни державної реєстрації припинення

юридичних осіб або підприємницької діяльності фізичних осіб - підприємців; 5) оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо в'їзду (виїзду) на тимчасово окуповану територію; 6) оскарження рішення суб'єкта владних повноважень, на підставі якого ним може бути заявлено вимогу про стягнення грошових коштів у сумі, що не перевищує: для юридичних осіб - ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; для фізичних осіб та фізичних осіб - підприємців - тридцяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; 7) стягнення грошових сум, що ґрунтуються на рішеннях суб'єкта владних повноважень, щодо яких завершився встановлений цим Кодексом строк оскарження; 8) типові справи»¹ тощо. Крім того, вдосконалення адміністративного законодавства повинно передбачати забезпечення належного балансу між процесуальною економією та гарантіями справедливого судового розгляду, зокрема, через чітке регламентування меж дискреційних повноважень суддів, усунення зайвих формальностей та створення ефективних механізмів контролю за дотриманням строків і стандартів судочинства.

Наступним кроком, який слід здійснити у напрямку вдосконалення адміністративного законодавства, яке регламентує забезпечення законності під час здійснення правосуддя, є створення правових та організаційних умов для подальшого впровадження міжнародних стандартів в судочинство. В.В. Жернаков підкреслює, що міжнародні стандарти – це загальні правила, єдині вимоги, які ставляться до тих чи інших нормативних основ і правозастосовної практики з точки зору міжнародного права; певний правовий рівень, нижче якого держави опускатися не вправі². О.Саленко зазначає, що під загальновизнаними міжнародними стандартами у сфері судоустрою і статусу суддів слід розуміти міжнародні правові норми та принципи, закріплені в міжнародних нормативно-правових актах (загальносвітового чи європейського рівня) обов'язкового або рекомендаційного характеру, які встановлюють стандарти, критерії, якими повинні керуватися суб'єкти міжнародного права (держави) під час формування та забезпечення умов для роботи своїх судових систем, законодавчого визначення основ взаємовідносин судів з органами законодавчої й виконавчої влади, а також вимог до поведінки суддів, їх відбору, призначення, просування по службі, відповідальності тощо³. Ю.І.Цвіркун, аналізуючи чинне законодавство щодо забезпечення європейських стандартів справедливого судочинства, зазначає, що в країні нормативно закріплено необхідний обсяг процесуальних гарантій, які

¹ Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 № 2747-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/conv#Text>.

² Міжнародні соціальні стандарти : навч. посіб. / авт.: А. М. Юшко, Н. М. Швець; за заг. ред. В. В. Жернакова. Х.: Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого», 2013. С. 19.

³ Саленко О. Міжнародні стандарти у сфері судоустрою та статусу суддів, їх зміст і класифікація. *Національний юридичний журнал: теорія та практика*. 2014. Червень. С. 263–269. URL: <https://intrel.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/09/Саленко-Міжнародні-стандарти-у-сфері-судоустрою.pdf>.

визначають механізми судового захисту особи у сфері публічно-правових відносин. Конституція гарантує можливість звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини, а суди не можуть відмовляти у здійсненні правосуддя в разі порушення прав, свобод та інтересів фізичних осіб або прав і законних інтересів юридичних осіб з боку суб'єктів владних повноважень. Обмеження права на судовий захист суперечило б конституційним приписам і підривало б засади верховенства права. Однак практична реалізація цих гарантій значною мірою залежить від чіткого й послідовного дотримання відповідного законодавства. Водночас численні звернення громадян до Європейського суду з прав людини вказують на недоліки національної судової системи. Значна кількість рішень ЄСПЛ, що визнають порушення положень Конвенції у справах проти країни, свідчить про те, що європейські стандарти правосуддя в повному обсязі та системно ще не імplementовані, зокрема у сфері вирішення публічно-правових спорів¹.

О. Ю. Дубинський та С. І. Маркін, досліджуючи гармонізацію законодавства України у сфері адміністративного судочинства з міжнародними та європейськими стандартами, підкреслюють, що Кодекс адміністративного судочинства України закріплює основоположні принципи цієї галузі правосуддя. Вони не лише визначають фундаментальні засади функціонування адміністративного судочинства, а й свідчать про його поступовий розвиток відповідно до європейських цивілізаційних цінностей. Серед цих принципів особливу роль відіграють верховенство права, рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, відкритість і гласність судових засідань із застосуванням технічних засобів фіксації, а також змагальність сторін, диспозитивність та обов'язковість повного з'ясування всіх обставин справи. Важливими гарантіями ефективного судового захисту є також обов'язковість судових рішень, право на апеляційне та касаційне оскарження у визначених законом випадках, дотримання розумних строків розгляду справи, недопустимість зловживання процесуальними правами та відшкодування судових витрат особам, на користь яких ухвалене рішення. Таким чином, нормативне закріплення цих принципів свідчить про орієнтацію України на вдосконалення системи адміністративного судочинства відповідно до міжнародних стандартів, що сприяє підвищенню ефективності правосуддя та зміцненню довіри громадян до судової влади².

Як слушно зазначає І. В. Білих, процес впровадження міжнародних стандартів в адміністративне судочинство України є динамічним і постійно оновлюється, що зумовлено необхідністю забезпечення ефективного та справедливого правосуддя. Важливою умовою такої імplementації є

¹ Цвіркун Ю. І. Європейські стандарти справедливого суду та їх застосування під час вирішення публічно-правових спорів. *Актуальні проблеми правознавства*. 2022. Вип. 3. С. 76–83. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprpr_2022_3_13

² Дубинський О. Ю., Маркін С. І. Адміністративне судочинство України в контексті міжнародних та європейських стандартів. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 7. URL: http://lsej.org.ua/12_2024/137.pdf.

гарантування незалежності судів, оскільки саме вона є ключовою складовою справедливого судового процесу. Відповідно до міжнародних норм, Україна повинна забезпечити, щоб її адміністративні суди залишалися незалежними від політичного впливу та зовнішнього тиску. Особливої уваги потребує питання доступу громадян до правосуддя. Держава зобов'язана вживати всіх необхідних заходів для забезпечення рівних можливостей у зверненні до адміністративних судів та ефективного захисту прав кожного учасника процесу. При цьому процедури розгляду адміністративних справ мають відповідати міжнародним стандартам, що передбачає дотримання принципів справедливості, оперативності та ефективності. Це, зокрема, включає розгляд справ у розумні строки, забезпечення права сторін на представництво та висловлення своєї позиції в суді, а також дотримання принципу відкритості судових засідань. Прозорість судової діяльності є одним із ключових чинників зміцнення довіри до судової системи. Влада має забезпечити доступність судових рішень для громадськості, а також відкритість судових процесів із можливістю залучення представників громадянського суспільства та експертів. Усі ці аспекти формують основу для ефективного функціонування адміністративного судочинства та сприяють зміцненню верховенства права. Таким чином, підсумовує І. Л. Білих, імплементація міжнародних стандартів в адміністративне судочинство України є стратегічно важливим кроком на шляху до побудови справедливої, незалежної та ефективної судової системи, що відповідає найкращим міжнародним практикам¹.

З огляду на зазначене вище, запровадження міжнародних стандартів в розрізі представленої проблематики має надважливе значення, оскільки їх повноцінне застосування в українських реаліях дозволить: по-перше, посилити гарантії на справедливий судовий розгляд, що включає рівність сторін перед законом, змагальність процесу тощо; по-друге, посилити незалежність судової системи взагалі, та суддів, зокрема, мінімізуючи ризики політичного чи будь-якого іншого тиску; по-третє, підвищить загальну ефективність судової системи, оскільки, до прикладу, встановлення жорстких строків розгляду справ, електронне судочинство, спрощення окремих процесуальних процедур, як вбачається, дозволить уникати затягування судових процесів і покращить доступ до правосуддя. Все зазначене вище призведе до загального зростання рівня довіри до судової влади, зменшить кількість справ у міжнародних судових інстанціях і зробить національну судову систему більш прогнозованою та ефективною.

Поряд із зазначеними вище кроками, важливим напрямом вдосконалення забезпечення законності під час здійснення правосуддя є посилення процесуальних гарантій діяльності суддів. Так, В. М. Тертишник вказує, що процесуальні гарантії – це «закладена в процесуальній формі система правових засобів, які забезпечують встановлення об'єктивної

¹ Білих І. В. Імплементація міжнародних стандартів в адміністративне судочинство України. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2023. № 3. С. 144–150.

істини й справедливості правосуддя, можливість усіма суб'єктами кримінального процесу реалізовувати свої права, свободи й обов'язки, досягнення мети і виконання завдань кримінального судочинства»¹. Досить цікавою є позиція А. Г. Полянського, який у своєму науковому дослідженні вказує, що під процесуальними гарантіями варто розуміти засоби, що встановлені процесуальними нормами для здійснення завдань судочинства, насамперед захисту прав і законних інтересів осіб, що притягуються до юридичної відповідальності. Процесуальні гарантії є складовою частиною правового статусу особи, оскільки тільки за їх допомогою можна реалізувати права, свободи й обов'язки людини та громадянина. Вони покликані забезпечувати, гарантувати встановлене законом функціонування того чи іншого суспільного і правового інституту². Отже, процесуальні гарантії є основою у забезпеченні законності під час здійснення правосуддя, оскільки вони спрямовані на захист суддівської незалежності, а також забезпечення об'єктивності та неупередженості судових рішень. В. О. Гринюк підкреслює, що До процесуальних гарантії необхідно віднести ті норми процесуального законодавства, завдяки яким забезпечується незалежність суддів при розгляді кримінальних справ. Перш за все це норми, які при розгляді кримінальних справ забезпечують неможливість впливу на них органів досудового розслідування, інших учасників процесу та вищестоящих судів³.

Висновки. Таким чином, саме наведені у даного науковому дослідженні кроки, як вбачається, дозволять якісно покращити не тільки нормативно-правове регулювання забезпечення законності під час здійснення правосуддя, а й створити належне нормативно-правове підґрунтя для діяльності спеціально уповноважених суб'єктів у досліджуваній сфері суспільного життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білих І. В. Імплементация міжнародних стандартів в адміністративне судочинство України. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2023. № 3. С. 144–150.
2. Гринюк В. О. Гарантії забезпечення незалежності суду у кримінальному процесі. *Право і суспільство*. 2012 № 5. С. 131–135.
3. Дубинський О. Ю., Маркін С. І. Адміністративне судочинство України в контексті міжнародних та європейських стандартів. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 7. URL: http://lsej.org.ua/12_2024/137.pdf.

¹ Тертишник В. М. Кримінально-процесуальне право України. К.: А.С.К., 2002. С. 25.

² Полянський А. Г. Процесуальні гарантії забезпечення функцій правосуддя. *Право та державне управління*. 2019. № 3 (36). Т. 1. URL: http://www.pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/3_2019/tom_1/9.pdf.

³ Гринюк В. О. Гарантії забезпечення незалежності суду у кримінальному процесі. *Право і суспільство*. 2012 № 5. С. 131–135.

4. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 № 2747-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/conv#Text>.
5. Міжнародні соціальні стандарти : навч. посіб. / авт.: А. М. Юшко, Н. М. Швець; за заг. ред. В. В. Жернакова. Х.: Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого», 2013. 121 с.
6. Полянський А. Г. Процесуальні гарантії забезпечення функцій правосуддя. *Право та державне управління*. 2019. № 3 (36). Т. 1. URL: http://www.pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/3_2019/tom_1/9.pdf.
7. Саленко О. Міжнародні стандарти у сфері судоустрою та статусу суддів, їх зміст і класифікація. *Національний юридичний журнал: теорія та практика*. 2014. Червень. С. 263–269. URL: <https://intrel.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/09/Саленко-Міжнародні-стандарти-у-сфері-судоустрою.pdf>
8. Тertiшник В. М. Кримінально-процесуальне право України. К. : А.С.К, 2002. 1120 с.
9. Цвіркун Ю. І. Європейські стандарти справедливого суду та їх застосування під час вирішення публічно-правових спорів. *Актуальні проблеми правознавства*. 2022. Вип. 3. С. 76–83. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprpr_2022_3_13.

Стаття надійшла до редакції 10.02.2025

Iryna M. POPOVYCH,

PhD in Law

(National Scientific Center «Institute of Forensic Expertise named after Honored Professor M. S. Bokarius» of the Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

DIRECTIONS OF IMPROVING THE REGULATORY AND LEGAL REGULATION OF ENSURING LEGALITY IN THE ADMINISTRATION OF JUSTICE

It is argued that the first step should be to “simplify” administrative proceedings, which in turn will contribute to a faster and more effective consideration of cases. In this context, it is necessary to implement a set of measures, in particular: first, to ensure a reduction in the terms of consideration of administrative cases. This should include creating conditions for the introduction of information technologies, as well as expanding opportunities for pre-trial settlement of disputes; second, to review procedural norms that, in particular, regulate the procedure for considering minor cases.

It is emphasized that the introduction of international standards in the context of the issues presented in the work is of paramount importance, since their full application in Ukrainian realities will allow: first, to strengthen guarantees for a fair trial, which includes equality of parties before the law, adversarial process, etc.; second, to strengthen the independence of the judicial system in general, and judges in particular, minimizing the risks of political or any

other pressure; thirdly, it will increase the overall efficiency of the judicial system, since, for example, the establishment of strict deadlines for considering cases, electronic justice, simplification of certain procedural procedures, as it is seen, will allow avoiding the delay of legal proceedings and will improve access to justice. All of the above will lead to an overall increase in the level of trust in the judiciary, reduce the number of cases in international courts and make the national judicial system more predictable and effective.

Key words: *regulatory and legal regulation, provision, legality, justice.*

Сергій Петрович РАЙЧЕНКО

(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

КОДИФІКАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЯК МЕХАНІЗМ СТАБІЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОГО ПРОСТОРУ В УМОВАХ ПРАВОВОЇ ТУРБУЛЕНТНОСТІ: ДОКТРИНАЛЬНО-МЕТОДОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ

У статті здійснено комплексне доктринально-методологічне дослідження кодифікації законодавства як інструмента стабілізації правового простору в умовах правової невизначеності, що характеризується підвищеною динамікою нормативних змін, фрагментарністю регуляторної бази та зростаючим дефіцитом правової визначеності. Обґрунтовано, що кодифікація не є суто техніко-юридичною процедурою, а виступає концептуальним механізмом структурної перебудови нормативної системи, покликаним відновити її внутрішню логіку, ієрархічну узгодженість та аксіологічну наповненість. Досліджено вплив правової нестабільності на регуляторну архітектуру законодавства та виявлено типові виклики, що постають перед правотворцем в умовах трансформаційного періоду. Акцентовано увагу на тому, що ефективна кодифікація потребує глибокого методологічного підґрунтя, яке включає в себе не лише аналіз чинної нормативної бази, але й врахування правових цінностей, соціокультурного контексту та стратегічних орієнтирів розвитку правової системи. Зроблено висновок, що кодифікація виконує не лише функцію систематизації норм, а й слугує інструментом правової реконфігурації, здатним забезпечити відновлення нормативної цілісності, стабільності та передбачуваності в умовах правової турбулентності, а також сприяти утвердженню верховенства права як базової цінності демократичного суспільства.

Ключові слова: кодифікація законодавства, правова турбулентність, стабілізація нормативного простору, методологія правотворення, правова визначеність, систематизація права, правова доктрина.

Постановка проблеми. У сучасних умовах суттєвого ускладнення правової реальності, спричиненого як глобальними трансформаціями, так і внутрішньодержавними кризами, особливо в умовах воєнного стану, проблема забезпечення стабільності правового простору набуває першочергового значення. Висока інтенсивність нормативних змін, домінування фрагментарного нормотворення, правова експансія підзаконного регулювання та розмитість функціональних меж між галузевими масивами законодавства формують атмосферу правової турбулентності, у якій знижується рівень юридичної визначеності, підривається довіра до правових інститутів і послаблюється нормативна ефективність регуляторних механізмів. Водночас на фоні цієї дестабілізації актуалізується пошук інструментів, здатних забезпечити системну відповідь на виклики дезінтеграції правового масиву. Одним із таких інструментів постає кодифікація законодавства, яка виявляється не просто формою систематизації, а концептуальним методом відновлення цілісності нормативної матерії. Проблематика полягає у тому, що сучасна українська правотворча практика часто зводить кодифікацію до техніко-юридичної процедури з обмеженим змістовим навантаженням, ігноруючи її потенціал як елементу стратегічного управління правовою системою. При цьому, незважаючи на численні спроби оновлення окремих кодифікованих актів, відсутність доктринальної цілісності та чіткої методологічної орієнтації зумовлює фрагментарність і несистемність таких процесів. Виникає потреба в науковому осмисленні кодифікації як багатовимірного явища, що передбачає не лише перерозподіл нормативного масиву, а й формування нових правових конструкцій, які відображають сучасні соціальні реалії, правові потреби та аксіологічні пріоритети. У цьому контексті особливої ваги набуває розробка теоретичних засад, які б забезпечили концептуальну цілісність і методологічну обґрунтованість кодифікаційної діяльності в умовах правової турбулентності, перетворивши її на ефективний інструмент стабілізації нормативного простору та підвищення керованості правовою системою.

У сучасній науковій дискусії спостерігається зростання інтересу до проблематики кодифікації законодавства як ефективного механізму зміцнення правового порядку в умовах правової нестабільності, що є особливо актуальним для України у зв'язку з тривалим воєнним конфліктом, масовими нормативними змінами та необхідністю збереження цілісності правової системи. У працях провідних вітчизняних і зарубіжних науковців, таких як А. М. Гуржій, А. М. Колодій, В. В. Костицький, О. В. Лущик, здійснено спробу концептуалізувати поняття кодифікації як не лише правотворчого процесу, а як фундаментальної стратегії правового реформування в контексті доктринальної переоцінки призначення і функцій права в умовах правової нестабільності. Дослідники наголошують, що існуючий масив законодавства характеризується множинністю суперечливих норм, слабо скоординованими правовими інститутами, а також відсутністю стабільних нормативних орієнтирів, що загрожує

ефективному функціонуванню системи права та знижує рівень довіри до правових приписів з боку суспільства. У роботах П. Т. Кравченка акцентовано увагу на необхідності переосмислення традиційних підходів до систематизації, зокрема на відході від уніфікаційного техніцизму в бік комплексного, концептуально орієнтованого правотворення, яке повинне враховувати зміни правосвідомості, трансформацію публічної влади, а також зростаючий вплив міжнародного права на національні регулятивні структури. Значна частина наукових розвідок стосується критичного осмислення попередніх кодифікаційних практик в Україні, зокрема у сфері цивільного, адміністративного, податкового та трудового законодавства. Автори, серед яких виділяються С. Г. Сergyoga, В. Г. Городовенко, О. Ф. Скакун, наголошують, що відсутність єдиної методологічної платформи та фрагментарність концептуальних засад суттєво знижують якість прийнятих кодексів, сприяють формуванню нормативного дисбалансу між загальними і спеціальними нормами, а також ускладнюють інтеграцію галузевих кодексів у єдину систему. В окремих публікаціях простежується спроба систематизувати методологічний інструментарій кодифікаційної діяльності з урахуванням таких методів, як структурно-функціональний аналіз, аксіологічне тлумачення, правова герменевтика та міжгалузева логіка правового моделювання. Деякі дослідники піднімають проблему розриву між теоретичними уявленнями про кодифікацію та реальною правотворчою практикою, що часто перебуває під впливом ситуативних політичних міркувань, а не довгострокової правової стратегії. Також заслуговує на увагу дослідницька позиція, яка розглядає кодифікацію не тільки як інструмент упорядкування законодавства, а як дієвий засіб формування нормативного консенсусу, правової ідентичності та інтеграції державного регулювання з урахуванням потреб соціального діалогу та правової комунікації. Аналіз сучасної наукової літератури свідчить про те, що хоча і досягнуто значного поступу в осмисленні концептуальних основ кодифікації, питання її спроможності бути ефективним засобом стабілізації правового простору в умовах турбулентності залишаються недостатньо розробленими. Це насамперед стосується потреби у чіткій доктринальній парадигмі, яка б дозволила здійснювати кодифікацію як нормативно-ціннісний, системоутворювальний процес, що інтегрує правову дійсність у цілісну, логічно послідовну та соціально релевантну нормативну модель.

Метою цієї статті є формулювання комплексного доктринального та методологічного підходу до осмислення кодифікації законодавства як цілісного правового механізму, що здатен не лише структурно впорядкувати нормативну систему, а й стабілізувати правовий простір держави в умовах масштабної правової турбулентності, викликаній соціальними трансформаціями, воєнними викликами, девальвацією традиційних правових форм і швидкоплинністю регуляторних змін. Мета публікації полягає у всебічному розкритті теоретичних і прикладних аспектів кодифікації не як формального юридичного прийому, а як глибоко вкоріненого інструменту, що виконує функцію відновлення внутрішньої

логіки правової системи, підвищення її здатності до адаптації в умовах нестабільності та забезпечення правової визначеності в суспільстві.

Виклад основного матеріалу. Сучасна правова реальність формується в умовах глибоких суспільних потрясінь, що супроводжуються докорінною зміною структур публічного управління, ціннісних орієнтирів та функціональних параметрів правових інститутів. Військові дії, соціальні трансформації, політична нестабільність і посилення міжнародного тиску на нормативно-правовий суверенітет держави суттєво ускладнюють стабільне функціонування національного правопорядку. У результаті відбувається стрімке зростання ентропії в системі законодавства, посилюється його фрагментарність, множаться випадки колізій і дублювань, а правові джерела втрачають властиву їм цілісність і внутрішню логіку. У таких умовах особливої актуальності набуває необхідність вироблення ефективних механізмів збереження нормативної рівноваги, забезпечення послідовності правового регулювання та відновлення передбачуваності у взаєминах між державою та громадянином. Одним із найпотужніших інструментів досягнення зазначеної мети виступає кодифікація законодавства, яка у своєму ідеальному вигляді не лише впорядковує нормативний масив, а й забезпечує трансформацію правової матерії відповідно до актуальних викликів часу. Йдеться не про механічне зведення чинних норм у єдиний документ, а про доктринальне переосмислення функціонального призначення права, його аксіологічної сутності та інституційної спроможності відповідати на динаміку соціальних процесів. Саме в такому розумінні кодифікація може слугувати не технічним, а концептуальним ресурсом для стабілізації правового середовища, що зазнало істотних зрушень під впливом деструктивних обставин. Її адаптивний потенціал проявляється у здатності забезпечити структурну цілісність нормативної системи, синхронізувати галузеві регулятивні моделі та сформувану нову логіку правотворення, засновану на принципах системності, послідовності й відкритості. На прикладі України, де довготривалий воєнний стан спричинив масштабне розбалансування правової системи, кодифікаційна діяльність потребує переосмислення як складова частина національної правової політики. Поширення нормативного імпровізаціонізму, надмірна кількість підзаконних актів, що часто суперечать один одному, а також втрата стабільних регуляторних орієнтирів призводять до руйнування правового каркасу, на якому базується функціонування демократичної правової держави. У цих умовах постає потреба у формуванні нової кодифікаційної парадигми, що поєднує формально-юридичну точність із глибоким доктринальним осмисленням завдань права в період нормативної дезінтеграції.

Стан нестабільності в правовій системі, що виникає під тиском глибоких суспільних потрясінь, змін політичної влади, воєнних дій або масштабних реформ, має безпосередній вплив на цілісність і

функціональність національного законодавства¹. У такі періоди спостерігається різке зростання кількості нормативних актів, що ухвалюються поспішно, без належної взаємної узгодженості, без урахування принципів системності та правової послідовності. Правові норми, що мають регулювати суспільні відносини, стають фрагментарними, втрачають чіткість і стабільність, що призводить до зниження передбачуваності в діях держави. В умовах такої динаміки змін законодавства значно знижується рівень довіри як з боку громадян, так і з боку суб'єктів господарювання, до права як стабільного інструменту впорядкування суспільного життя. Однією з найхарактерніших ознак нормативної нестабільності є втрата логічного зв'язку між окремими законами та підзаконними актами, що приймаються в режимі надзвичайної ситуації або внаслідок спроб оперативного реагування на нові виклики². У такій ситуації правова система поступово втрачає свою функцію гаранта сталості й балансу, перетворюючись на механізм, який реагує на події ситуативно, а не стратегічно. Відсутність узгодженості між актами різних рівнів, накопичення взаємовиключних положень та недостатність правового аналізу нововведень призводить до формування розбалансованого нормативного поля, в якому складно орієнтуватися не лише громадянам, а й самим правозастосовним органам.

Таке середовище породжує численні ускладнення в процесах правозастосування. Суди, правоохоронні органи, адміністративні структури змушені діяти в умовах відсутності чітких і стабільних нормативних орієнтирів. Внаслідок цього можливі протиріччя в судовій практиці, неоднозначні тлумачення норм, складність у визначенні юридичних наслідків дій або бездіяльності суб'єктів правовідносин. У свою чергу, це сприяє правовій невпевненості, підриває легітимність державних рішень і унеможливлює прогнозування правових наслідків у довгостроковій перспективі. Стає очевидним, що проблема виходить далеко за межі окремих нормативних дефектів, охоплюючи всю систему публічного управління та правового регулювання. Особливо критичним є те, що в умовах нормативної нестабільності втрачається орієнтація на загальновизнані принципи права, такі як правова визначеність, послідовність і недопущення зворотної дії законів у часі³. Натомість дедалі частіше простежується тенденція до прийняття короткострокових актів, які швидко змінюються або втрачають чинність. Таке регулювання спричиняє ефект правової дезорієнтації, коли інститут права перестає виконувати функцію орієнтира поведінки для суспільства. Усе це створює ґрунт для зростання правового нігілізму, формування в громадян відчуття, що дотримання законів не є обов'язковим або доцільним у мінливих умовах.

¹ Бобровник С. В., Оніщенко Н. М. Систематизація законодавства України: проблеми та перспективи вдосконалення. К.: Наук. Думка. 2003. 155 с

² Буроменський М. В. Систематизація законодавства: сучасний стан, проблеми, перспективи. *Право України*. 2021. № 1. С. 31.

³ Гетьман Є. А. Кодифікаційна техніка як різновид нормотворчої техніки. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Вип. 17. Х: Право. 2009. С. 140.

Крім того, нестабільність у законодавстві відкриває широкі можливості для зловживань та вибіркового застосування норм, що створює нерівність перед законом і підриває основи демократичного правопорядку¹. У такому правовому середовищі особливої актуальності набуває необхідність системного оновлення нормативного масиву, яке має базуватися не лише на поточних політичних запитах, а й на глибоких правових принципах, орієнтованих на довготривалу стабільність та внутрішню логіку правової системи.

Таким чином, порушення внутрішньої узгодженості законодавства, надмірна нормативна активність без належного теоретичного осмислення та слабка інтегрованість правових норм у єдиний правовий простір є фундаментальними проблемами, які супроводжують періоди правової нестабільності. Їх вирішення неможливе без вироблення цілісної стратегії правового відновлення, що передбачає глибоку модернізацію законодавства на основі його кодифікації як механізму, здатного відновити втрачену структурність, послідовність і функціональну дієздатність правової системи.

Кодифікація законодавства в умовах нестабільності постає як необхідна відповідь на складні виклики, що постають перед правовою системою в періоди активних змін, кризових ситуацій або глибоких соціально-політичних зрушень. Вона є не просто способом упорядкування великої кількості нормативних актів, а засобом їх глибокої переробки, перегляду та переосмислення, що дає змогу привести законодавчу базу у відповідність до нових реалій, сучасних потреб суспільства та держави. У таких умовах надзвичайно важливо мати не фрагментовану сукупність законів і підзаконних актів, а чітку, логічно організовану, взаємопов'язану систему, яка забезпечуватиме зрозуміле, послідовне і передбачуване регулювання суспільних відносин. Особливе значення кодифікація набуває в ситуації, коли держава змушена діяти в умовах нестачі часу, ресурсів та нормативної ясності². Прийняття великої кількості законів у короткий проміжок часу, що часто відбувається під тиском обставин, призводить до накопичення суперечностей, дублювання положень, розмитості правових категорій. У такому контексті кодифікація стає засобом очищення нормативного простору від випадкових, застарілих або неефективних норм. Вона дозволяє створити єдиний, внутрішньо узгоджений документ, у якому відображені всі необхідні положення, структуровані за логікою предметного регулювання та спрямовані на досягнення узгодженості між різними галузями права. Суттєвою перевагою кодифікації є її здатність формувати законодавчі акти не просто як збірку чинних норм, а як нову якісну конструкцію, яка проходить через призму аналізу актуальних потреб суспільства. Це дає змогу не лише зберегти правову спадкоємність, а й

¹ Гусарєв С. Д., Тихомиров О. Д. Теорія держави та права: навч. посіб. К.: НАВС. Освіта України. 2017. 320 с.

² Драп'ятий Б. Окремі складові змісту конституціоналізації законотворчого процесу в Україні. *Правова держава*. 2022. № 27(4). С. 46.

забезпечити поступове оновлення законодавства, що відповідає вимогам часу. У результаті формується не просто новий документ, а нова модель правового регулювання, яка здатна забезпечити стабільність правопорядку, зменшити невизначеність, знизити рівень правових ризиків, а також забезпечити громадянам чітке розуміння того, як діяти в межах закону.

У процесі кодифікації важливу роль відіграє аналітична робота, яка полягає в глибокому вивченні чинного законодавства, виявленні його слабких місць, в аналізі міжнародного досвіду та врахуванні національних особливостей. Кодифікація дає змогу впровадити до законодавчої системи нові правові ідеї, принципи, цінності, які відіграють важливу роль у формуванні правової культури суспільства та підвищенні довіри до держави¹. Це не механічна операція зведення норм до єдиного тексту, а складний творчий процес, що поєднує правову логіку, соціальну доцільність і стратегічне бачення розвитку законодавства. Кодифікація також дозволяє перейти від тактики виправлення помилок у праві до системного планування змін, де кожна нова норма має свою логіку та місце у загальній системі². Вона сприяє подоланню хаосу у законодавстві, створює умови для єдності термінології, уніфікації підходів до тлумачення правових понять, усуває дублювання та суперечності, що знижують якість правозастосування. Структурованість кодифікованого акту полегшує роботу правозастосовних органів, органів виконавчої влади, судів, адвокатів, а головне - забезпечує зрозуміле правове поле для громадян³.

На нашу думку, у нестабільних умовах, коли змінюється не лише законодавство, а й самі підходи до управління державою, кодифікація може слугувати основою для оновлення всієї нормативної системи. Вона є формою не тільки правового, а й суспільного оновлення, адже допомагає створити нові правила взаємодії між державою та суспільством, що базуються на чітких, зрозумілих та стабільних засадах. Тому в періоди глибоких змін, криз чи перебудови державних інститутів кодифікація має бути не другорядним завданням, а пріоритетним напрямом державної правової політики, що спрямований на укріплення цілісності нормативного поля та повернення довіри до правової системи в цілому.

Процес кодифікації законодавства, особливо в періоди правової нестабільності, не може обмежуватись лише технічним упорядкуванням нормативного матеріалу. Його ефективність безпосередньо залежить від наявності чітких доктринальних засад і методологічної цілісності, які повинні формуватися на основі глибокого розуміння природи права, його ролі в суспільстві, а також з урахуванням змін, що відбуваються в економічній, політичній, соціальній сферах⁴. У ситуації, коли держава

¹ Іванчук В. Є. Поняття та призначення правового моніторингу: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса. 2023. 210 с.

² Козлов Ю. М. Кодифікація як засіб подолання законодавчого хаосу. *Юридична наука*. 2022. № 3 (117). С. 59.

³ Копиленко О. Л., Копиленко Л. В. Теоретичні проблеми систематизації законодавства в Україні. К.: Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2021. 208 с.

⁴ Магновський І. Й. Теоретико-правові аспекти осмислення розвитку конституційного процесу в

стикається з викликами, що вимагають швидких і рішучих дій, особливо важливо не допустити підміни цінностей права політичними чи ситуаційними міркуваннями¹. Саме тому кодифікаційна діяльність має виходити з науково обґрунтованої доктрини, що надає змістовну глибину, логічну узгодженість та внутрішню сталість новоствореним нормативним актам.

Доктринальна основа кодифікації передбачає системний підхід, що враховує історичні традиції національного права, водночас відкритий до нових ідей та порівняльних правових практик². Під час кодифікаційної роботи необхідно вивчати досвід інших держав, які проходили подібні етапи внутрішніх трансформацій, переосмислювали законодавство в умовах зміненої державності чи масштабних реформ. Порівняльний аналіз дозволяє уникати помилок, передбачати наслідки окремих законодавчих рішень, а також збагачувати національне право інструментами, що вже довели свою ефективність в інших правових системах³. Водночас такий досвід не повинен переноситися механічно, оскільки кодифікація має відповідати специфіці національного правового простору, відображати його потреби, рівень розвитку правосвідомості, соціальні настрої та культурні орієнтири. Методологічно кодифікація повинна базуватися не лише на логіко-структурному аналізі правових норм, а й на глибокому розумінні їх змісту, призначення та впливу на реальні життєві ситуації. Надзвичайно важливо враховувати соціальний контекст, у якому діятимуть нові кодифіковані акти. Право не існує у вакуумі – воно взаємодіє з конкретними людьми, їхнім світоглядом, очікуваннями, рівнем довіри до державних інституцій⁴. Тому будь-який нормативний текст повинен мати не лише внутрішню юридичну логіку, а й відповідати тому, як його сприйматиме суспільство. Це означає необхідність публічного обговорення проєктів кодексів, залучення до цього процесу наукової спільноти, професійних середовищ, громадських об'єднань, а також звичайних громадян, які користуватимуться цими нормами у повсякденному житті⁵.

Кодифікація в умовах правових викликів має виконувати не лише регулятивну, а й консолідуючу функцію. Її результати повинні сприяти не лише упорядкуванню законодавства, а й формуванню довіри до права як надійного орієнтира, що гарантує справедливість, рівність, повагу до особистості⁶. У цьому контексті кодифікований акт виступає не просто

Україні: реалії сучасності. *Луганський науковий юридичний вісник*. 2023. № 1(103). С. 17.

¹ Марченко М. М. Методологічні засади систематизації законодавства в контексті правової модернізації. *Держава і право*. 2022. Вип. 87. С. 14.

² Нор В. Я. Доктрина права: поняття, структура, значення для кодифікації. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2020. Вип. 71. С. 26.

³ Оніщенко Н. М. Кодифікація та інкорпорація як методи систематизації законодавства. *Правова держава*. 1997. Вип. 8. С. 84.

⁴ Павленко Р. А. Кодифікація публічного права в Україні: актуальні проблеми. *Актуальні проблеми держави і права*. 2023. Вип. 91. С. 21.

⁵ Середа І. С. Кодифікація і декодифікація в законодавчому процесі України. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 124.

⁶ Скрипнюк О. В. Теоретико-методологічні засади правової політики України в умовах

зібранням норм, а виразом правової ідентичності держави, показником її спроможності діяти послідовно, передбачувано, обґрунтовано¹. Тому важливо, щоб у процесі кодифікації не було відірваності від реального життя. Це потребує ретельної методологічної підготовки, глибокого аналізу і рефлексії щодо того, якою має бути модель сучасного законодавства, яке не просто фіксує існуюче становище речей, а задає орієнтири для розвитку.

Ми вважаємо, що кодифікація в період правової нестабільності повинна спиратися на сукупність доктринальних знань і методологічних рішень, які забезпечать не лише її технічну якість, а й здатність стати дієвим інструментом відновлення нормативного порядку, правової довіри та державної цілісності. Її успішність визначається тим, наскільки вона базується на цінностях, є логічно побудованою, соціально прийнятною і відкритою до змін, які не руйнують, а зміцнюють її основу. Саме така кодифікація може відіграти ключову роль у процесі правового оновлення держави.

Висновки. Кодифікація законодавства в умовах глибоких внутрішніх викликів і динамічних трансформацій суспільних процесів виступає не лише засобом упорядкування нормативного матеріалу, а й стратегічною ланкою у процесі відновлення цілісності правової системи. Саме у складні періоди, коли нормативна база перевантажена, фрагментована або втратила чіткість, кодифікація набуває значення інструмента, здатного забезпечити логічну впорядкованість, внутрішню узгодженість і змістову завершеність законодавства. Упорядковане законодавче поле створює основу для повернення правової визначеності, яка є необхідною умовою для нормального функціонування державних інституцій, стабільного розвитку економіки та відновлення довіри громадян до права. Розглядаючи кодифікацію з точки зору її методологічного потенціалу, слід зазначити, що її результативність залежить від того, наскільки глибоко вона спирається на правову доктрину, наскільки обґрунтовано в ній враховані як юридичні, так і соціальні, політичні, історичні та ціннісні чинники. Формування нових кодексів або оновлення чинних має супроводжуватися широким науковим аналізом, міждисциплінарними підходами та залученням практичного досвіду правозастосування. Лише такий підхід гарантує, що кодифіковані акти не будуть механічним дублюванням або об'єднанням норм, а стануть відображенням системної волі держави на впорядкування і модернізацію правового середовища. Сутність кодифікації полягає у створенні нового нормативного продукту, який не лише позбавлений внутрішніх суперечностей, а й здатен функціонувати як стабільне джерело права, що відповідає принципам системності, правової єдності та логічної завершеності. У цьому контексті кодифікація виконує стабілізаційну, прогностичну, оновлювальну та ціннісну функції, формуючи правову основу

трансформацій. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. № 2. С. 7.

¹ Тернавська В. М. Стратегічні напрями розвитку української держави, правової науки, громадянського суспільства та правової освіти. *Наукові праці Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*. 2023. № 1. С. 10.

для відновлення державної керованості та правопорядку. Особливу цінність вона становить у тих правових системах, де накопичилося критичне навантаження неузгоджених нормативних актів, ускладнених великою кількістю підзаконних документів і практикою ситуативного регулювання. Важливим результатом ефективної кодифікаційної діяльності є не лише створення впорядкованого тексту, а й формування нового підходу до правотворення, що ґрунтується на концептуальній єдності, принциповій ясності та логічній завершеності правових інститутів. Кодифікація дозволяє сформулювати єдині орієнтири для всієї системи нормативного регулювання, забезпечити узгодженість між загальними і спеціальними положеннями, надати праву нову структурну якість, що відповідає сучасним запитам держави та суспільства.

Отже, значення кодифікації у складні періоди полягає не лише у приведенні законодавства до ладу, а в тому, що вона виконує функцію фундаментального правового переосмислення. Її зміст виходить далеко за межі технічного опрацювання нормативної бази. Йдеться про створення нової нормативної моделі, здатної забезпечити сталий розвиток правової системи, захистити суспільство від хаотичних правових змін, сприяти інтеграції юридичних норм у повноцінну, внутрішньо збалансовану і відкриту для розвитку систему. Саме тому кодифікація повинна розглядатися як одна з найважливіших складових державної правової політики, орієнтованої на відновлення ефективності, стабільності та передбачуваності національного законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бобровник С. В., Оніщенко Н. М. Систематизація законодавства України: проблеми та перспективи вдосконалення. К. : Наук. Думка. 2003. 155 с.
2. Буроменський М. В. Систематизація законодавства: сучасний стан, проблеми, перспективи. *Право України*. 2021. № 1. С. 26–35.
3. Гетьман Є. А. Кодифікаційна техніка як різновид нормотворчої техніки. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Вип. 17. Х. : Право. 2009. С. 130–142.
4. Гусарєв С. Д., Тихомиров О. Д. Теорія держави та права: навч. посіб. К. : НАВС. Освіта України. 2017. 320 с.
5. Драп'ятний Б. Окремі складові змісту конституціоналізації законотворчого процесу в Україні. *Правова держава*. 2022. № 27 (4). С. 45–52.
6. Іванчук В. Є. Поняття та призначення правового моніторингу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Національний університет «Одеська юридична академія». Одеса. 2023. 210 с.
7. Козлов Ю. М. Кодифікація як засіб подолання законодавчого хаосу. *Юридична наука*. 2022. № 3 (117). С. 58–62.

8. Копиленко О. Л., Копиленко Л. В. Теоретичні проблеми систематизації законодавства в Україні. К. : Ін-т законодавства Верховної Ради України, 2021. 208 с.
9. Магновський І. Й. Теоретико-правові аспекти осмислення розвитку конституційного процесу в Україні: реалії сучасності. *Луганський науковий юридичний вісник*. 2023. № 1 (103). С. 13–23.
10. Марченко М. М. Методологічні засади систематизації законодавства в контексті правової модернізації. *Держава і право*. 2022. Вип. 87. С. 13–19.
11. Нор В. Я. Доктрина права: поняття, структура, значення для кодифікації. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2020. Вип. 71. С. 22–27.
12. Оніщенко Н. М. Кодифікація та інкорпорація як методи систематизації законодавства. *Правова держава*. 1997. Вип. 8. С. 82–87.
13. Павленко Р. А. Кодифікація публічного права в Україні: актуальні проблеми. *Актуальні проблеми держави і права*. 2023. Вип. 91. С. 19–25.
14. Середа І. С. Кодифікація і декодифікація в законодавчому процесі України. *Право і безпека*. 2021. № 2 (85). С. 123–127.
15. Скрипнюк О. В. Теоретико-методологічні засади правової політики України в умовах трансформацій. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2022. № 2. С. 5–19.
16. Тернавська В. М. Стратегічні напрями розвитку української держави, правової науки, громадянського суспільства та правової освіти. *Наукові праці Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*. 2023. № 1. С. 5–12.

Стаття надійшла до редакції 08.04.2025

Sergiy P. RAICHENKO,
Postgraduate Student
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CODIFICATION OF LEGISLATION AS A MECHANISM FOR STABILIZING THE LEGAL SPACE IN THE CONTEXT OF LEGAL TURBULENCE: A DOCTRINAL AND METHODOLOGICAL STUDY

The article carries out a comprehensive doctrinal and methodological study of codification of legislation as a tool for stabilizing the legal space in the context of legal turbulence characterized by increased dynamics of regulatory changes, fragmentation of the regulatory framework and growing lack of legal certainty. It is proved that codification is not a purely technical and legal procedure, but is a conceptual mechanism for structural restructuring of the regulatory system aimed at restoring its internal logic, hierarchical consistency and axiological content. The author examines the impact of legal instability on the regulatory architecture of legislation and identifies the typical challenges faced by lawmakers in the context of a transitional period. The author emphasizes that

effective codification requires a deep methodological foundation, which includes not only an analysis of the current regulatory framework, but also consideration of legal values, socio-cultural context and strategic guidelines for the development of the legal system. The author concludes that codification performs not only the function of systematization of norms, but also serves as an instrument of legal reconfiguration capable of restoring normative integrity, stability and predictability in the context of legal turbulence, and also promotes the rule of law as a basic value of a democratic society.

Key words: *codification of legislation, legal turbulence, stabilization of the regulatory space, methodology of law-making, legal certainty, systematization of law, conceptual legal thinking, legal doctrine.*

Наталія Олегівна РАСТОРГУЄВА

(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ПОНЯТТЯ «АПРОКСИМАЦІЯ» В ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ

У статті проаналізовано проблему перекладу та вживання поняття «апроксимація» в межах процесу гармонізації національного законодавства України з *acquis* ЄС. Встановлено, що відсутність уніфікованого підходу до перекладу терміна *approximation* призводить до його різного трактування в офіційних документах, що створює правову невизначеність і може впливати на ефективність імплементації норм європейського права в Україні. Окреслено основні термінологічні розбіжності у перекладах актів *acquis* ЄС. Досліджено правові та лінгвістичні аспекти впливу перекладацьких неточностей на процес правозастосування. Виявлено, що термінологічні неузгодженості у перекладах міжнародних договорів, зокрема Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, можуть ускладнювати тлумачення зобов'язань сторін та спричиняти труднощі в процесі адаптації законодавства. Встановлено, що проблема перекладу юридичних термінів має системний характер і потребує розробки уніфікованого підходу до використання правової термінології. Запропоновано концептуальні підходи до термінологічної стандартизації, які передбачають використання єдиного відповідника для ключових термінів та узгодження перекладів з європейськими стандартами.

Ключові слова: адаптація, апроксимація, гармонізація, наближення, європейська інтеграція, *acquis* ЄС.

Постановка проблеми. Процес європейської інтеграції України супроводжується необхідністю гармонізації національного законодавства з *acquis* ЄС, що, зокрема, вимагає якісного перекладу міжнародних і європейських правових актів. Переклад таких документів відіграє ключову роль у забезпеченні правової визначеності, оскільки навіть незначні

лексичні або стилістичні відхилення можуть призвести до різночитань та правозастосовних колізій. Це особливо важливо в умовах поступового наближення українського законодавства до *acquis* ЄС, коли точне відтворення правових концепцій має безпосередній вплив на імплементацію міжнародних зобов'язань.

Коректність юридичного перекладу впливає не лише на ефективність правозастосування, а й на рівень регламентації конкретних правовідносин. Відповідність перекладених норм оригінальним текстам визначає межі компетенції національних органів у сфері застосування європейського права, формує механізми правового захисту та визначає інституційні рамки адаптації законодавства. Водночас відсутність уніфікованого підходу до перекладу правових термінів може створювати додаткові труднощі, зокрема у правозастосовній практиці, що ускладнює інтеграцію українського законодавства до європейського правового простору.

Проблема лінгвістичної та правової адекватності перекладу набуває особливої гостроти у процесі імплементації *acquis* ЄС, оскільки від точності відтворення юридичних конструкцій залежить правильне розуміння і застосування норм міжнародного права. Розбіжності між оригінальним та перекладеним текстами можуть спричинити правові колізії, що ускладнюють виконання міжнародних зобов'язань України. Крім того, неточний або неоднозначний переклад може стати підставою для юридичних спорів, оскарження нормативних актів або їхнього неправильного тлумачення, що в кінцевому підсумку вплине на ефективність євроінтеграційного процесу та правову стабільність у державі.

Проблема апроксимації законодавства як ключового елемента євроінтеграційного процесу знайшла відображення у працях низки вітчизняних науковців, таких як І. І. Борисенко, В. В. Гомонай, О. Л. Євглевська, І. В. Кравчук, В. І. Муравйова, К. М. Рудой, М.Л. Смолярова, Ю. С. Шемшученко, Я. С. Грищенко, В. В. Дайненко, Л. І. Євтушенко, О. Р. Зарума-Панських, Г. Б. Кучик, Р. Б. Хорольський, Л. О. Ярова. Дослідження науковців були зосереджені на питаннях узгодження понять «апроксимація», «гармонізація» та «адаптація» правових норм, а також методологічні підходи до їхнього впровадження; аналізі договірно-правові засади апроксимації у контексті євроінтеграції, особливості узгодження національного законодавства з *acquis* ЄС та практичних аспектах правового зближення через призму адміністративного й конституційного права. Окрему увагу було приділено механізмам імплементації європейських норм, подоланню правових колізій, а також ролі апроксимації в реформуванні економічного сектору та забезпеченні єдиної правозастосовної практики. Таким чином, науковий дискурс щодо поняття «апроксимація» є досить широким та багатогранним, охоплюючи різні аспекти правового зближення. Однак, попри значну кількість досліджень, залишається потреба у подальшому уточненні дефінітивного апарату, зокрема, уніфікації термінології, що використовується в євроінтеграційному процесі України.

Метою статті є дослідження проблеми перекладу та вживання

поняття «апроксимація» в межах приведення національного законодавства у відповідність до *acquis* ЄС шляхом аналізу термінологічних розбіжностей у перекладах актів *acquis* ЄС та їхнього впливу на ефективність правозастосування в Україні.

Виклад основного матеріалу. Процес апроксимації законодавства України до *acquis* ЄС супроводжується складними термінологічними викликами, серед яких особливе місце займає узгодженість перекладу ключових понять та їх відповідність правовим реаліям національної системи. Значну увагу приділяють саме перекладу міжнародного правового документообігу, адже текст та терміни, що в ньому містяться, відображають відмінності між суспільно-політичними системами та правовими традиціями. Водночас термінологічна непослідовність в офіційних перекладах ускладнює гармонізацію українського законодавства з європейським правом, що може негативно позначитися на ефективності імплементації норм *acquis* ЄС.

Одним із найважливіших аспектів цієї проблеми є неоднозначне трактування терміна *approximation*, який у різних офіційних перекладах українською мовою передається як «наближення», «адаптація», «гармонізація» або «апроксимація». Відсутність єдиного підходу до перекладу цього поняття створює ризики неточного застосування норм права та їх неоднозначного тлумачення у процесі правозастосування. Це, своєю чергою, може призводити до розбіжностей між офіційними українськими текстами та їхніми англійськими оригіналами, що ускладнює правову визначеність і прогнозованість нормативно-правових актів.

Аналіз термінологічних неузгодженостей вказує на необхідність вироблення єдиної концепції перекладу правових термінів, особливо в контексті імплементації європейських норм у національне законодавство. Відтак, проблема апроксимації в євроінтеграційній термінології потребує глибокого дослідження з метою формування послідовного підходу до перекладу правових текстів та усунення термінологічних суперечностей, що дозволить забезпечити ефективність адаптації українського законодавства до стандартів ЄС.

Важливим нововведенням у правовому регулюванні перекладу міжнародного законодавства стало доповнення національного законодавства відповідним нормативно-правовим актом «Про затвердження Порядку здійснення перекладу на українську мову актів Європейського Союзу *acquis communautaire* та на англійську мову актів законодавства України, пов'язаних з виконанням зобов'язань України у сфері європейської інтеграції»¹, відповідно до якого, 1) організацію та планування перекладу на українську мову актів Європейського Союзу *acquis communautaire* та на англійську мову актів законодавства України

¹ Про затвердження Порядку здійснення перекладу на українську мову актів Європейського Союзу *acquis communautaire* та на англійську мову актів законодавства України, пов'язаних з виконанням зобов'язань України у сфері європейської інтеграції : постанова Кабінет Міністрів України від 02.05.2023 № 451. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/451-2023-%D0%BF#Text>.

забезпечує Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату Кабінету Міністрів України, 2) відповідальність за здійснення перекладу на українську мову актів Європейського Союзу *acquis communautaire*, на англійську мову актів законодавства України, а також оновлення глосарія термінів актів Європейського Союзу *acquis communautaire* забезпечує державна установа “Офіс із залучення та підтримки інвестицій”.

Серед особливостей перекладу на українську мову актів *acquis* ЄС ключове значення має забезпечення його адекватності та еквівалентності, що передбачає точний письмовий виклад змісту акта *acquis* ЄС українською мовою з урахуванням правових і лінгвістичних нюансів. Важливим етапом цього процесу є термінологічна перевірка, яка полягає у встановленні відповідності та доречності застосування термінів у перекладах актів *acquis* ЄС та актів законодавства України. Для цього використовуються дво- або тримовні глосарії, що містять усталені відповідники термінів *acquis* ЄС у відповідних правових сферах. Узгодженість термінології є критичною для ефективної імплементації норм європейського права в національну правову систему та забезпечення правової визначеності.

Як зазначають Л.В. Логінова та М.О. Осадча¹, аналізуючи проблематику перекладу міжнародної юридичної документації, необхідно враховувати стиль, граматичні особливості та специфіку мовних конструкцій, характерних для кожного документа. Оскільки найбільші труднощі виникають при адаптації англійських юридичних текстів до української правової системи, особливу увагу слід приділяти підбору змістовних і точних термінологічних еквівалентів. Важливим аспектом якісного перекладу є збереження логічної структури речень, що дозволяє передати первісний зміст документа в інтерпретації, зрозумілій для всіх мов, якими він офіційно функціонує.

Національне законодавство, зокрема, Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу»² використовую термін «адаптація законодавства», під яким розуміє процес приведення законів України та інших нормативно-правових актів у відповідність з *acquis communautaire*. Адаптація законодавства України до правової системи Європейського Союзу має на меті забезпечення відповідності національного законодавства нормам *acquis communautaire*, з урахуванням вимог, які ЄС висуває до країн-кандидатів на вступ.

Порівняльний аналіз текстів Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, від 27.06.2014

¹ Логінова Л. В., Осадча М. О. Англійська термінологія в міжнародних правових документах. *Закарпатські філологічні студії* / редкол.: І. М. Зиморя (гол. ред.), М. М. Палінчак, Ю. М. Бідзіля та ін. Ужгород : Видавничий дім «Гельветика», 2022. Т. 2, Вип. 24. С. 56.

² Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 18.03.2004 № 1624-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15#Text>.

(далі – Угода про асоціацію)¹, англійською та українською мовами виявляє суттєві термінологічні розбіжності, які можуть впливати на точність тлумачення та імплементацію її положень. Особливо це помітно у частині, що стосується наближення законодавства, де в українському тексті спостерігається термінологічна непослідовність порівняно з англійським оригіналом. Зокрема, термін «*approximation*» у різних контекстах перекладається як «наближення», «адаптація», «гармонізація» або навіть «апроксимація», що створює додаткові труднощі у визначенні його точного значення. Відсутність єдиної термінологічної стратегії призводить до семантичної невизначеності, що може ускладнити правозастосування та відповідність національного законодавства вимогам «*acquis communautaire*».

Аналогічні термінологічні проблеми спостерігаються й в офіційному перекладі Спільної заяви Президента України, Президента Європейської Ради та Президента Європейської Комісії за результатами 21-го Саміту Україна-ЄС (далі – Спільна заява)²]. Як зазначає Р. Б. Хорольський, аналіз змісту українського та англійського текстів цього документа виявляє суттєві розбіжності у трьох ключових аспектах³. По-перше, український текст містить термінологічну непослідовність, що ускладнює правильне тлумачення правових зобов'язань. Зокрема, термін «*approximation*» передається різними відповідниками – «зближення», «наближення» та «адаптація», хоча вони мають позначати одне правове явище. Відсутність єдиного підходу до використання термінів суперечить базовим принципам юридичної техніки, яка передбачає, що кожному правовому явищу має відповідати лише один термін. По-друге, термінологія Спільної заяви не узгоджується з українським текстом Угоди про асоціацію. Наприклад, у більшості випадків «*regulatory approximation*» в Угоді перекладається як «нормативно-правове наближення», тоді як у Спільній заяві використовується термін «регуляторне зближення». Крім того, слово «зближення» майже не зустрічається в тексті Угоди (за винятком одного випадку, який можна розглядати як термінологічну помилку). Поняттю «адаптація законодавства» в Угоді відповідає «*approximation of legislation*» або «*legislative approximation*», тоді як у Спільній заяві використовується термін «*legal approximation*», який у тексті Угоди відсутній. Це спричиняє труднощі у визначенні зв'язку між положеннями Спільної заяви та зобов'язаннями, закріпленими в Угоді про асоціацію. По-третє, в офіційному перекладі Спільної заяви зустрічається некоректне використання термінів. Наприклад, «зближення законодавства» не є усталеним терміном у правовій системі ЄС і не використовується фахівцями. Правильним відповідником

¹ Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text; Association Agreement between the European Union and Ukraine. URL: <https://www.kmu.gov.ua/en/evropejska-integraciya/ugoda-pro-asociaciu>.

² Спільна заява Україна – ЄС від 08.07.2019. URL: <https://surl.li/djmffj>.

³ Хорольський Р. Б. Чи можна усунути плутанину в євроінтеграційній термінології? URL: <https://neweurope.org.ua/analytics/nablyzhennya-adaptatsiya-aproksymatsiya-garmonizatsiya-zakonodavstva-chy-mozhna-usunuty-plutanyu-v-evrointegratsijnij-terminologiyi/>.

«*legal approximation*» є «правове наближення», оскільки це поняття відрізняється від «наближення законодавства». Також термін «*EU acquis*» в українському перекладі має відповідати «*acquis* ЄС», як це зафіксовано в тексті Угоди про асоціацію, що суттєво відрізняється від «законодавства ЄС».

У науковій літературі часто зустрічається використання термінів «апроксимація», «гармонізація», «імплементация», «уніфікація» та «адаптація», які, з одного боку, вважаються синонімічними та можуть застосовуватися взаємозамінно, а з іншого – кожен дослідник надає їм окремого змісту. Однак ці поняття мають суттєві відмінності за формами, методами правового регулювання та кінцевими цілями, яких вони покликані досягти. У цьому контексті важливо чітко розмежовувати їх значення у правовій системі ЄС та міжнародному праві, а також визначити, чи можуть вони вважатися повністю взаємозамінними в юридичній практиці¹; є засобами юридичної (правової) інтеграції та відрізняються інструментами та рівнем ідентичності змісту правових норм².

Так, В. О. Туляков, проводячи дослідження особливостей апроксимації кримінального законодавства України до права європейського союзу, одночасно веде мову про «апроксимацію», зазначаючи, що процес апроксимації відбувається за усталеним алгоритмом³. В той же час, автор використовує терміни «гармонізація», «імплементация», вважаючи, що такий підхід до гармонізації національного кримінального права з правом ЄС спрямований на забезпечення узгодженості та послідовності його застосування і включає: визначення обов'язковості імплементации норм ЄС відповідно до принципу субсидіарності; аналіз відповідності національного законодавства вимогам ЄС; оцінку ступеня наближення складів злочинів та санкцій; встановлення балансу між узгодженістю правозастосування в ЄС і збереженням національного суверенітету у сфері кримінальної політики.

На думку С. В. Грищака, адаптація законодавства є частковим випадком правової інтеграції та проявом діалогу правових культур, що відбувається через приведення нормативно-правових актів певної держави у відповідність до вибраного стандарту⁴. Вона може мати як внутрішній характер (узгодження законів з національними кодексами), так і зовнішній – адаптацію правової системи держави-реципієнта до міжнародних угод та норм донорської правової системи. В межах цього процесу можна виділити кілька форм адаптації, зокрема апроксимацію, імплементацию,

¹ Кірик А. Ю. Поняття й основні способи наближення законодавства держав-членів і третіх країн до законодавства Європейського Союзу. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 7. С. 288. URL: http://lsej.org.ua/7_2021/74.pdf.

² Грицаєнко Л. Зближення законодавства України з правовою системою Європейського Союзу: питання термінології. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 4. С. 26.

³ Туляков В. О. Апроксимація кримінального законодавства України до права ЄС (методологія питання). Одеса : НУ «ОЮА», 2023. 23 с. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/items/9cf1294b-3292-4e94-b9ba-37cf87ea1c75>.

⁴ Гришак С. В. Теоретичні основи адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. *Форум права*. 2012. № 4. С. 274. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2012_4_45.

транспозицію, координацію, уніфікацію та гармонізацію. Зокрема, апроксимація виступає як один із ключових різновидів адаптації, що передбачає поступове наближення законодавства держави до правових норм та стандартів міжнародного чи наднаціонального рівня, зокрема права Європейського Союзу.

Сучасний науковий дискурс щодо поняття «гармонізація» залишається неоднозначним, оскільки дослідники по-різному визначають його співвідношення з іншими термінами правової інтеграції. Одні вчені трактують гармонізацію як синонім адаптації, інші вбачають у ній лише один з її елементів або, навпаки, більш широке поняття. Так, С. К. Дудар визначає гармонізацію як процес досягнення узгодженості та збалансованості правових систем у межах спільного правового простору, де особливу роль відіграє нормативно-правова гармонізація, зокрема гармонізація законодавства¹. К. В. Ященко розглядає гармонізацію як складову адаптації законодавства України до норм ЄС, наголошуючи на тому, що адаптація охоплює не лише гармонізацію та уніфікацію, а й увесь комплекс заходів, спрямованих на приведення національного законодавства у відповідність до *acquis communautaire*². Водночас К. М. Рудой дотримується іншої точки зору, стверджуючи, що гармонізація складається з імплементації, апроксимації та адаптації³. Натомість А. В. Міщенко, який наголошує, що правові системи як комплексні утворення неможливо повністю гармонізувати - цей процес може стосуватися лише законодавчих норм, але не всієї правової структури в цілому⁴.

Враховуючи наведене, слід зазначити, що проблема некоректного перекладу нормативно-правових актів з англійської на українську є лише одним із видимих проявів більш глибокої системної проблеми, яка безпосередньо впливає на ефективність виконання Україною зобов'язань щодо адаптації законодавства до норм ЄС. Вона має кілька ключових негативних наслідків, які потребують детального аналізу.

Перший аспект стосується паралельного використання різних термінів для позначення одного і того ж явища у нормативно-правових актах та офіційних документах, що стосуються європейської інтеграції. Зокрема, співіснують поняття «наближення законодавства» та «адаптація законодавства», однак відсутні пояснення щодо їхнього співвідношення чи критеріїв вибору одного терміна замість іншого. Додатково в окремих урядових структурах віддають перевагу ще одному варіанту - «апроксимація законодавства». Така термінологічна нестабільність ускладнює комунікацію та гальмує узгодженість державної політики в цій

¹ Дудар С. К. Гармонізація законодавства: проблеми визначення поняття. *Держава і право*. 2002. Вип. 17. С. 16.

² Ященко К. В. Місце гармонізації в процесі адаптації законодавства України до законодавства Європейських Співтовариств. *Український часопис міжнародного права*. 2003. № 1. С. 57.

³ Рудой К. М. Адаптація адміністративного законодавства України у сфері охорони особистих прав громадян до норм Європейського Союзу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2004. С. 56.

⁴ Міщенко А. В. Теоретичні питання гармонізації національного і міжнародного законодавства у сфері транспорту. *Зовнішня торгівля: право та економіка*. 2007. № 4. С. 69.

сфері.

Другий наслідок проявляється у сфері правозастосування. Реальним показником належного виконання Угоди про асоціацію стане активне використання органами виконавчої влади та судами концепцій прямої дії та узгоджувального тлумачення її положень. У такому контексті кожна термінологічна неточність чи суперечність буде об'єктом детального аналізу з боку юристів, і будь-яка невідповідність у перекладі може бути використана для заперечення або відтермінування виконання відповідних правових норм. Крім того, термінологічна узгодженість безпосередньо впливає на прогнозованість та юридичну визначеність правових актів, що є важливим критерієм їхньої відповідності адміністративному праву.

Третя проблема полягає у складності сприйняття таких неоднозначностей не лише широкою громадськістю, а й навіть правниками, які практично застосовують положення європейського права. Якщо вузькопрофільні фахівці у сфері європейської інтеграції ще можуть орієнтуватися в термінологічній плутанині, то для більшості практикуючих юристів така ситуація створює значні труднощі. Вони змушені витрачати додатковий час на роз'яснення відмінностей між схожими поняттями, що не завжди призводить до коректного розуміння їхнього змісту. Окрім цього, існує проблема ефективної комунікації урядових органів та аналітичних центрів із громадськістю щодо процесів європейської інтеграції, що лише ускладнює сприйняття цих процесів серед зацікавлених сторін.

Ми повністю підтримуємо думку тих дослідників, які вважають, що ефективніше, якщо професійна спільнота досягне спільного розуміння щодо уніфікації термінології та поступового її закріплення як у чинному законодавстві (зокрема, у нещодавно ініційованому парламентом законопроекті про державну політику європейської інтеграції), так і в практиці його застосування. Мова йде про наступні концептуальні підходи. По-перше, використання виключно терміна «наближення законодавства» та відмова від паралельного застосування таких понять, як «адаптація», «гармонізація», «апроксимація», «зближення» чи «узгодження» законодавства при позначенні цього явища. Відповідно, формулювання, що містяться в Угоді про асоціацію та інших міжнародних документах, мають тлумачитися з урахуванням цієї термінологічної узгодженості. По-друге, необхідно розмежовувати поняття «наближення законодавства» (approximation of legislation), «законодавче наближення» (legislative approximation) та «правове наближення» (legal approximation). Як загальне правило, перший термін охоплює не лише прийняття відповідних нормативно-правових актів, але й їх імплементацію (enforcement), тоді як другий термін має вужче значення. Водночас важливо враховувати конкретний контекст відповідного положення Угоди про асоціацію, у якому використано той чи інший термін. Щодо терміна «правове наближення», то він більшою мірою характерний для наукових досліджень і має ширше значення, оскільки охоплює процес узгодження національних правових систем із правом ЄС чи іншими наднаціональними нормативними

системами.

Висновки. Термінологічна точність у перекладі міжнародних правових документів відіграє ключову роль у процесі апроксимації національного законодавства України до *acquis* ЄС. Наявність термінологічних помилок в офіційних текстах ключових політичних, правових документів між Україною та ЄС створює загрози для коректного правозастосування, ускладнює тлумачення міжнародних зобов'язань та може стати підставою для правових колізій. Ця проблема також носить системний характер, що вказує на необхідність розробки уніфікованого підходу до правового перекладу та гармонізації термінології в українських офіційних документах.

Враховуючи важливість правильної юридичної термінології, першочергового значення набуває визначення поняття «апроксимація», його співвідношення із суміжними правовими концептами, а також чітке розмежування та застосування цих термінів у юридичній літературі, національному законодавстві та міжнародно-правових актах. Уніфікація термінології, що використовується у правових системах України та ЄС, є вихідним пунктом гармонізації законодавства, оскільки без цього важко досягти правової визначеності та ефективного взаєморозуміння в межах євроінтеграційного процесу.

Крім того, переклад міжнародно-правових актів має безпосередній вплив на якість правозастосування та рівень регламентації конкретних правовідносин. В умовах європейської інтеграції України модернізація національної перекладацької діяльності набуває стратегічного значення, оскільки сприяє зміцненню правової системи, підвищенню якості адаптації законодавства та посиленню міжнародної співпраці. Як наслідок, належне опрацювання правової термінології та підвищення рівня перекладу сприятиме ефективній реалізації євроінтеграційного курсу України та закріпленню її статусу як надійного зовнішньополітичного партнера.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Грицаєнко Л. Зближення законодавства України з правовою системою Європейського Союзу: питання термінології. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 4. С. 26–29.
2. Грищак С. В. Теоретичні основи адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. *Форум права*. 2012. № 4. С. 273–277. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2012_4_45.
3. Дудар С. К. Гармонізація законодавства: проблеми визначення поняття. *Держава і право*. 2002. Вип. 17. С. 11–17.
4. Кірик А. Ю. Поняття й основні способи наближення законодавства держав-членів і третіх країн до законодавства Європейського Союзу. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 7. С. 287–290. URL: http://lsei.org.ua/7_2021/74.pdf.
5. Логінова Л. В., Осадча М. О. Англomовна термінологія в

міжнародних правових документах. *Закарпатські філологічні студії* / редкол.: І. М. Зимомря (гол. ред.), М. М. Палінчак, Ю. М. Бідзіля та ін. Ужгород : Видавничий дім «Гельветика», 2022. Т.2. Вип. 24. С. 52–57.

6. Міщенко А. В. Теоретичні питання гармонізації національного і міжнародного законодавства у сфері транспорту. *Зовнішня торгівля: право та економіка*. 2007. № 4. С. 68–72.

7. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 18.03.2004 № 1624-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15#Text>.

8. Про затвердження Порядку здійснення перекладу на українську мову актів Європейського Союзу *acquis communautaire* та на англійську мову актів законодавства України, пов'язаних з виконанням зобов'язань України у сфері європейської інтеграції : постанова Кабінет Міністрів України від 02.05.2023 № 451. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/451-2023-%D0%BF#Text>.

9. Рудой К. М. Адаптація адміністративного законодавства України у сфері охорони особистих прав громадян до норм Європейського Союзу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2004. 214 с.

10. Спільна заява Україна – ЄС від 08.07.2019. URL: <https://surl.li/djmfjj>.

11. Туляков В. О. Апроксимація кримінального законодавства України до права ЄС (методологія питання). Одеса : НУ «ОЮА», 2023. 23 с. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/items/9cf1294b-3292-4e94-b9ba-37cf87ea1c75>.

12. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text.

13. Хорольський Р. Б. Чи можна усунути плутанину в євроінтеграційній термінології? URL: <https://neweurope.org.ua/analytics/nablyzhennya-adaptatsiya-aproksymatsiya-garmonizatsiya-zakonodavstva-chy-mozhna-usunuty-plutanyu-v-yevrointegratsijnij-terminologiyi/>.

14. Ященко К. В. Місце гармонізації в процесі адаптації законодавства України до законодавства Європейських Співтовариств. *Український часопис міжнародного права*. 2003. № 1. С. 55–61.

15. Association Agreement between the European Union and Ukraine. URL: <https://www.kmu.gov.ua/en/yeuropejska-integraciya/ugoda-pro-asociacyu>.

Стаття надійшла до редакції 20.02.2025

Natalya OI. RASTORGUYEVA,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

**APPROXIMATION OF NATIONAL LEGISLATION AND EU LEGISLATION
AS A COMPONENT OF UKRAINE'S EUROPEAN INTEGRATION COURSE**

The article analyzes the issue of translation and usage of the term «approximation" within the process of harmonizing Ukraine's national legislation with the *acquis* of the European Union. It has been established that the lack of a unified approach to translating the term *approximation* leads to its varied interpretation in official documents, creating legal uncertainty and potentially affecting the effectiveness of the implementation of European legal norms in Ukraine. The key terminological discrepancies in the translations of *acquis* EU acts are outlined.

The study examines the legal and linguistic aspects of the impact of translation inaccuracies on the law enforcement process. It has been found that terminological inconsistencies in the translations of international agreements, particularly the Association Agreement between Ukraine and the EU, may complicate the interpretation of the parties' obligations and create difficulties in the process of legislative adaptation.

It has been determined that the issue of translating legal terms is systemic in nature and requires the development of a unified approach to the use of legal terminology. Conceptual approaches to terminological standardization are proposed, which involve the use of a single equivalent for key terms and the alignment of translations with European standards.

Key words: *adaptation, approximation, harmonization, alignment, European integration, EU acquis.*

Віталій Валерійович СОКУРЕНКО,
кандидат юридичних наук
(Одеський державний університет внутрішніх справ,
м. Одеса)

Олександр Сергійович ПЕРЕДЕРІЙ,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет імені
В. Н. Каразіна, м. Харків)

Вікторія Вікторівна АБЛАМСЬКА
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У КРИМІНАЛЬНО ПРОТИПРАВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ В КІБЕРПРОСТОРІ: ФЕНОМЕН ТА ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ

Кіберпростір у XXI столітті постає як складне й суперечливе явище: з одного боку, він відкриває значний гуманістичний потенціал, з іншого – може виступати інструментом контролю, репресій і викривлення цінностей. У цьому просторі особливого значення набуває проблема становлення свідомості неповнолітнього, адже саме тут відбувається їхня соціалізація, формування моральних орієнтирів і світогляду. Умови, в яких зростає дитина – зокрема середовище родини, держави, суспільства, вплив

регіональних, культурних, інформаційних чинників – усе це безпосередньо впливає на її психоемоційний та духовний розвиток. Світ сучасних технологій і віртуальної комунікації вимагає від суспільства нової педагогіки виховання, що ґрунтується на цінностях праці, знань, моральної відповідальності, духовності й служіння спільному благу. В умовах цифрової епохи надзвичайно важливо формувати у дітей здатність до критичного мислення, сприйняття вищих ідеалів, розуміння історичного спадку, культурної тяглості поколінь і національної ідентичності. Без підтримки з боку дорослих – через приклад, наставництво, діалог і осмислену присутність у житті дитини – слова й абстрактні заклики втрачають будь-яку силу. Саме тому освітній і виховний процес має включати морально-етичні та духовні компоненти, спрямовані на формування стійких моделей правомірної поведінки, здатності розрізняти добро і зло, критично осмислювати інформацію, протистояти деструктивним впливам кіберпростору. Ключовим завданням є вироблення в підлітків активної громадянської позиції, здатності до самореалізації через корисну діяльність і творчість. Використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій має слугувати не лише джерелом знань, а й інструментом виховання на прикладах моральних авторитетів, видатних особистостей, лідерів нації. Важливо створювати гуманістичний цифровий контент, що просуває ідеї добра, відповідальності, працьовитості, співпереживання та лідерства в служінні суспільству. Кіберпростір має стати простором не лише інформаційної взаємодії, але й морального зростання, духовної інтеграції, формування особистості, спроможної здійснювати свідомий внесок у розвиток як національної, так і глобальної спільноти. Лише за умов такого підходу ми зможемо виховати покоління високорозвинених, відповідальних і духовно багатих людей.

У статті визначено ключові параметри кримінологічного феномену втягнення неповнолітніх у кримінально протиправну діяльність у кіберпросторі. З'ясовано його базові детермінанти та сформовано пропозиції щодо засад протидії їх відтворенню.

Ключові слова: неповнолітні, кіберпростір, кіберзлочинність, втягнення у протиправну діяльність, інформаційні технології, віртуальна комунікація, кібербулінг, кібербезпека, Інтернет-залежна поведінка, агресія, війна, злочинність.

Постановка проблеми. Після повномасштабного вторгнення у лютому 2022 року російської федерації на територію України з'явилися нові ризики, з якими дитина може зустрітись у мережі. Залучення дітей до протиправної діяльності через інтернет російськими військовими або будь-якими іншими особами є серйозною небезпекою. Процес комунікації може відбуватися різними шляхами, такими як соціальні мережі, форуми, месенджери та інші онлайн-комунікаційні засоби. Діти можуть долучитись до протиправної діяльності через інтернет з різних причин, таких як маніпуляція, шантаж, вплив групової думки, фінансова вигода, а також

використання націоналістичних або ідеологічних пропагандистських методів¹. Слід відзначити, що окремою, однією з найчисельніших груп, користувачів кіберпростору, є малолітні та неповнолітні особи. В силу своїх психофізичних особливостей, дана категорія користувачів кіберпростору є найбільш сприятливою для формування як позитивних, так і негативних моделей поведінки та відповідного світосприйняття. Саме в підлітковому та юнацькому середовищі значно зросла кількість правопорушень через прояви агресивної поведінки. Сучасні малолітні та неповнолітні особи, формують свої світоглядні орієнтири, в тому числі моделі поведінки, не лише з родинних стосунків чи зі стосунків з однолітками. Ці моделі, навіть в більшості алгоритми поведінки, закладаються через засоби та символи кіберпростору. Змістовний аналіз публікацій Інтернет-ресурсів, насамперед соціальних мереж, свідчить про переважання інформації і повідомлень з ознаками насильства і жорстокості (вбивства, самогубства, ДТП та інше). Найчастіше, при подачі фактів убивства, насильства, прояву жорстокості тощо, інформація занадто деталізується, особливо, щодо способів скоєння того чи іншого виду правопорушень. Звідси, проблематика регулювання прав дитини в кіберпросторі є вкрай важливою через необхідність окреслення деяких проблемних питань, що виникають при здійсненні міжнародно-правового регулювання використання інформаційних можливостей кіберпростору дітьми та молоддю. Дана проблема особливо турбує громадськість, батьків та законотворців, як на міжнародному, так і на національному рівнях². За словами І. І. Припхан, І. І. Артемович, у будь-якій цивілізованій державі піклування про молодь є запорукою майбутнього успішного розвитку як самого суспільства, так і держави загалом. В Україні на сучасному етапі створено низку інституцій, спрямованих на захист прав і свобод громадян, проте особливої турботи з боку держави потребують саме неповнолітні – найбільш вразлива категорія населення. Стрімкі темпи розвитку науково-технічного прогресу та впровадження в життя його досягнень зумовлюють появу нових видів злочинів. Розв'язання державотворчих питань, пов'язаних із впорядкуванням інформаційного простору в Україні передбачає поєднання класичних форм захисту неповнолітніх від негативної інформації в мережі Інтернет (нормативно-правове регулювання, судовий захист тощо) з новими для України формами, зокрема «моделлю саморегуляції» в правовій сфері³.

Злочинність неповнолітніх досліджена у працях О. М. Бандурки, І. В. Кріцака, О. М. Литвинова, І. Г. Луценко, Ю. В. Орлова, Т. А. Шевчук, А. М. Яценка та багатьох інших знаних науковців, кримінологів нашої

¹ Освітня онлайн-платформа від StopSexting: Війна в Україні та безпеки онлайн. URL: <https://stop-sexting.in.ua/> (дата звернення: 11.04.2025).

² Лисенко О. М. Міжнародно-правове регулювання прав дитини в кіберпросторі. *Соціологія права*. 2016. № 3 (18). С. 26

³ Припхан І. І., Артемович І. І. Правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет. *Науковий вісник Ужгородського національного університету : Серія: Право*. 2014. Вип. 24. Т. 3. С. 105

держави. Водночас проблема втягнення дітей у кримінально протиправну діяльність у кіберпросторі лишається вельми гострою та принципово не вирішеною.

Мета статті – надати опис і пояснення феномену втягнення неповнолітніх у кримінально протиправну діяльність у кіберпросторі, запропонувати базові засади протидії цим практикам.

Виклад основного матеріалу.

Онлайн-злочини проти дітей: реальний стан справ. За статистичними даними, наведеними Організацією Об'єднаних Націй і ЮНІСЕФ, в онлайн-просторі постійно діє понад 750 тисяч осіб, які здійснюють різні правопорушення проти дітей¹. Щоденно з'являється більше ніж 200 нових зображень дитячої порнографії, а загальна кількість веб-ресурсів такого змісту перевищує 4 мільйони, засвідчуючи тенденцію до постійного зростання². Такі обставини потребують вдосконалення кримінально-правових норм, а також адаптації криміналістичних методик до нових форм злочинної діяльності³.

Медіапростір та кібербулінг в орбіті сучасної молоді. О. М. Лисенко найбільш поширеним порушенням прав дитини у кіберпросторі вважає кібербулінг, порнографію, насильство, грумінг, пропаганду расової ненависті, формування психічної залежності від онлайн-ігор та онлайн-шахрайство⁴. За даними Державної служби статистики України, у 2020–2021 рр. від навмисного самоушкодження померли по 94 дитини. Водночас, за оперативними даними обласних військових адміністрацій, у 2022 році було здійснено 127 спроб самогубства серед дітей, а станом на 15 листопада 2023 року сталося 116 випадків дитячих суїцидів за неповний рік⁵. Серед основних причин суїцидів неповнолітніх часто називають кібербулінг. Кібербулінг – залякування, що відбувається з допомогою цифрових пристроїв, таких як мобільні телефони, комп'ютери та планшети⁶. Бачимо, що медіапростір дедалі більше наповнюється історіями про цькування дітей та молоді через Інтернет. І нерідко це призводить до страшних чи навіть фатальних наслідків. Разом з тим, аналіз судової практики, засвідчує, що далі розголосу у ЗМІ чи Facebook справа, як правило, не заходить⁷. Звідси,

¹ Організація Об'єднаних Націй. URL: <https://unic.un.org>. (дата звернення: 07.09.2024).

² Ngo V. M., Gajula R., Thorpe C., McKeever S. Discovering child sexual abuse material creators' behaviors and preferences on the dark web. *Child Abuse & Neglect*. 2024. 147 p. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2023.106558>.

³ Єфтеній С. В. Напрямки інноваційного розвитку методики розслідування кримінальних правопорушень проти дітей в умовах цифровізації. *Legal Bulletin*, 2024. № 13. С. 92. DOI: <https://doi.org/10.31732/2708-339X-2024-13-A13>.

⁴ Лисенко О. М. Міжнародно-правове регулювання прав дитини в кіберпросторі. *Соціологія права*. 2016. № 3 (18). С. 28.

⁵ Моніторинг випадків суїцидів серед дітей. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. URL: https://www.ombudsman.gov.ua/news_details/monitoring-vipadkiv-suyicidiv-sered-ditej. (дата звернення: 29.04.2024).

⁶ Кібербулінг – що це та як це зупинити? UNICEF. URL: <https://www.unicef.org/ukraine/cyberbullying> (дата звернення: 29.04.2024).

⁷ Сперкач Н. А., Ковбасюк В. С. Напрями запобігання кіберзлочинності та вдосконалення правового регулювання захисту прав людини у кіберпросторі. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. 2024. № 6. С. 789

важливим є всесторонній розгляд досвіду соціального та правового регулювання цієї проблеми.

Кіберпростір/кібербезпека/кіберзлочинність за сучасних умов та існуючі загрози для дітей. Відповідно до п. 11 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України»: «кіберпростір – це середовище (віртуальний простір), що надає можливості для здійснення комунікацій та/або реалізації суспільних відносин, утворене в результаті функціонування сумісних (з'єднаних) комунікаційних систем та забезпечення електронних комунікацій з використанням мережі Інтернет та/або інших глобальних мереж передачі даних»¹. Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» дає таке визначення: «Кібербезпека – захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави під час використання кіберпростору, за якої забезпечуються сталий розвиток інформаційного суспільства та цифрового комунікативного середовища, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних і потенційних загроз національній безпеці України у кіберпросторі»².

Кіберзлочинність є однією з найсерйозніших проблем сучасного кіберпростору, особливо в контексті постійних кібератак рф. За даними Департаменту кіберполіції у 2023 році було виявлено понад 3600 випадків кіберзлочинів³. Натомість у 2022 році таких кримінальних правопорушень було зареєстровано понад дві тисячі, а у 2021 році – всього 147 кіберінцидентів⁴. Як бачимо, з початком повномасштабного вторгнення, кіберзлочинність стрімко зростає, що вимагає посиленої уваги та вдосконалення заходів для її стримування⁵.

За словами О. П. Костецької, сьогодні майже 50 % населення планети має доступ до глобальної мережі. В Україні проникнення інтернету уже перевищує 60 %. За швидкістю доступу домашнього користувача до Інтернету, Україна випереджає Європу та посідає 4 місце серед 198 країн світу. Особливо безпечне користування Інтернетом стосується підростаючого покоління. Нині значна частина життя наших дітей «проходить» в Інтернеті, майже кожен учень має аккаунт в соціальній мережі, використовує Інтернет для навчання та розваг. Усі організації використовують глобальну мережу для збору, обробки, зберігання та

¹ Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 р. № 2163-VIII: станом на 4 квіт. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text> (дата звернення: 29.04.2024).

² Комп'ютерна безпека. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BC%D0%BF%27%D1%8E%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B0_%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D0%BF%D0%B5%D0%BA%D0%B0.

³ За 2023 рік кіберполіція виявила понад 3600 кіберзлочинів. Суспільне Новини. URL: <https://susplne.media/673484-za-2023-rik-kiberpolicia-viavila-ponad-3600-kiberzlociniv/>

⁴ 41 млн. підозрілих подій та 147 кіберінцидентів, – річний звіт ДЦКЗ. Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України. URL: <https://cip.gov.ua/ua/news/321f4bf8>).

⁵ Сперкач Н. А., Ковбасюк В. С. Напрями запобігання кіберзлочинності та вдосконалення правового регулювання захисту прав людини у кіберпростор. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. 2024. № 6. С. 787.

обміну великою кількістю інформації. Чим більше цифрової інформації, тим частіше вона використовується. Тут, постає питання захисту інформації для державної безпеки та економічної стабільності. Кіберзагрози існують повсюди, де застосовуються інформаційні технології¹. Кіберпростір став невід'ємною частиною повсякденного життя людей. Інтернет та цифрові технології суттєво змінили спосіб комунікації, здійснення комерційних операцій, надання освітніх та адміністративних послуг. З кожним роком кількість користувачів Інтернету зростає, а разом із цим збільшується обсяг даних, що передаються та зберігаються у цифровому форматі².

Інтернет-залежна поведінка підлітків: які її причини? Т. М. Дзюба наголошує, що існує прямий зв'язок між видами реакцій агресивності та інтернет-залежною поведінкою підлітків. Це можна пояснити реальною схильністю підлітків потрапляти в небезпечні ситуації внаслідок виявленої ними агресії у формі нападів або провокуючої поведінки (приниження, знущання, оббріхування тощо). Для підлітків з інтернет-залежною поведінкою віртуальний простір виступає місцем самореалізації своїх властивостей, але така самореалізація може мати й антисуспільну спрямованість, у межах якої виявлятиметься агресивність до окремих користувачів, навмисно створюватимуться або провокуватимуться конфліктні ситуації тощо. Поряд із тим, існує інша група підлітків, схильних до залежної поведінки. Таким підліткам властива моральна нормативність, відсутність відчуття соціальної підтримки й залученості до соціуму. Через це вони шукають підтримки в інтернет-середовищі й мають високі показники залучення до інтернет-простору, що може вказувати на їхню схильність до інтернетзалежної поведінки³. Сьогодні, Інтернет-залежність має серйозну загрозу для психічного та фізичного здоров'я підлітків. Така залежність сприяє формуванню цілої низки психологічних проблем: конфліктної та агресивної поведінки, хронічних депресій, надання переваги віртуальному простору перед реальним життям, труднощів адаптації в соціумі, втрати здатності контролювати час перебування за комп'ютером, виникнення почуття дискомфорту за умови відсутності можливості користування Інтернетом. Одним із серйозних наслідків інтернет-залежності підлітка є віртуальна агресія, яка виникає на основі певного психічного стану і визначає особливості його поведінки у реальному і віртуальному світах. Психологічними причинами віртуальної агресії підлітка є: інстинкт самозахисту, фрустрація, бажання домінувати, комплекси, слабкість гальмівних центрів тощо. Нині в Україні залишаються маловивченими проблеми патологічної схильності до використання

¹ Костецька О. П. Кібербезпека дітей в інтернеті // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання: досвід, тенденції, перспективи : Матеріали III Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (м. Тернопіль, 5 квітня 2019). Тернопіль, 2019. С. 24

² Сперкач Н. А., Ковбасюк В. С. Напрями запобігання кіберзлочинності та вдосконалення правового регулювання захисту прав людини у кіберпросторі. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. 2024. № 6. С. 786.

³ Дзюба Т. М. Віртуальна агресія як результат інтернет-залежної поведінки підлітків. *Вісник післядипломної освіти. Серія : Соціальні та поведінкові науки*. 2017. Вип. 3. С. 75.

комп'ютерних артефактів у підлітковому середовищі. Серйозного вивчення вимагають також питання безконтрольного їх використання, що супроводжується недооцінюванням небезпеки, яка за цим стоїть. Тому доцільним є впровадження системних заходів, спрямованих на формування у підлітків безпечної поведінки в інтернет-мережі, проведення просвітницької роботи з цією категорією учнів¹.

Міжнародно-правові аспекти захисту прав дитини. У 1959 р. ООН прийняла спеціальний документ з питань захисту такої особливо вразливої категорії осіб як діти – Декларацію прав дитини, в якій проголошені соціальні і правові принципи, що стосуються захисту і благополуччя дітей. Зокрема, у преамбулі цього документу відзначається: «...приймаючи до уваги, що дитина, через її фізичну, розумову незрілість, має потребу в спеціальній охороні й турботі, включаючи належний правовий захист, як до, так і після народження». Декларацією дається визначення поняття дитина, якою є «кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом, застосовуваним до цієї особи, вона не досягає повноліття раніше». Основним правовим принципом захисту дітей є рівність прав усіх дітей. Перелічені в документі права повинні визнаватися за усіма дітьми, без будь-яких винятків та обмежень. Права дітей потребують спеціального захисту, включаючи «належний правовий захист як до, так і після народження». Принцип такого спеціального захисту прав дітей діє й у таких екстремальних ситуаціях, як, наприклад, позбавлення волі неповнолітнього за скоєння злочину, а також у разі призначення та відбування покарання².

Так, на початку 2016 р. питання про захист прав дітей, дотримання законних інтересів неповнолітніх, які вимушено залишили свою країну, набуває дедалі масового і трагічного характеру в Європі. Поліцейська служба Європейського Союзу (Європол) надала дані про те, що більше ніж 10 тисяч дітей, які прибули в Європу без супроводу дорослих, пропали безвісти за останні 2 роки. Як зазначено в доповіді, діти зникли вже після реєстрації в установах Європейського Союзу (далі – ЄС). За минулий рік у Європу, за даними організації Save the children, прибули 26 000 дітей без супроводу дорослих. Європол говорить про 270 000 – 27% від усього потоку мігрантів. Їхня доля залишається одним із найгостріших питань під час вирішення кризи біженців. Європол звертає увагу влади тих країн, через які лежить так званий Балканський маршрут, на проблеми зі зникненням дітей, закликаючи їх бути більш уважними як до самих неповнолітніх біженців, так і до діяльності кримінальних груп у регіоні³.

Необхідність правового регулювання кіберпростору: важливі рекомендації. Чи можливо захистити право на повагу до своєї гідності у кіберпросторі? Це питання, по суті, є неврегульованим в українському

¹ Дзюба Т. М. Віртуальна агресія як результат інтернет-залежної поведінки підлітків. *Вісник післядипломної освіти. Серія : Соціальні та поведінкові науки*. 2017. Вип. 3. С. 75

² Декларація прав дитини 1959 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_384

³ 10,000 unaccompanied refugee children are missing in Europe. URL: <http://www.independent.co.uk/news/world/10000-unaccompanied-refugee-children-are-missing-in-europe-a6845081.html>.

законодавстві. Інтернет «перенасичений» мовою ворожнечі – кібербулінгом, пропагандою насильства, різного роду нетерпимістю¹. Правовий механізм захисту неповнолітніх від негативної інформації в кіберпросторі доцільно розглядати у статистичному та динамічному аспектах. У першому випадку він є визначеною в Конституції й законах України системою норм, що закріплює правові засади захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет, їх гарантії, а також органи державної влади, місцевого самоврядування та інші інституції держави та громадянського суспільства, діяльність яких спрямована на створення необхідних умов для повного й ефективного захисту прав неповнолітніх в Україні. У динамічному зрізі правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет виступає як безперервний процес, що обумовлюється діяльністю уповноважених суб'єктів – державних органів та органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян щодо створення необхідних умов для ефективного захисту неповнолітніх².

Н. А. Сперкач, В. С. Ковбасюк наголошують, що сьогодні у кіберпросторі порушується низка людських прав, серед основних – право на приватність, право на інформацію, право на повагу до своєї гідності та інші. Саме тому, постає необхідність у комплексному підході до вдосконалення захисту прав людини у кіберпросторі. Звідси, важливо впроваджувати ефективні механізми запобігання порушень прав людини у кіберпросторі, як, наприклад, інститут майнової відповідальності за кібербулінг. Так, для ефективного впровадження цього механізму, необхідно розробити дієві інструменти ідентифікації винних осіб, що часто є складним завданням через анонімність в Інтернеті. Важливим є вдосконалення заходів для стримування та запобігання будь-яким проявам кіберзлочинності, зокрема запобігання кібершахрайствам, кібертероризму й загалом забезпечення належного рівня кібергігієни громадян у кіберпросторі. Обізнаність і освіта є ключовими в цьому аспекті. Ніхто не застрахований від загрози кібербулінгу, тому поінформованість породжує профілактику. Важливо реалізовувати освітні ініціативи, спрямовані на підвищення рівня обізнаності користувачів про їхні права та способи захисту в Інтернеті. Потрібно розробити та активно впроваджувати Стратегію цифрового громадянства. Так, існують заходи безпеки, що повинні знати всі, хто використовує цифрові пристрої. Від скидання паролів до вимкнення обміну даними про місцезнаходження. Тобто кожна особа повинна розуміти необхідність збереження налаштувань свого облікового запису та захисту конфіденційності й особистої інформації, щоб запобігти можливим ризикам та загрозам в кіберпросторі. Держава повинна бути зацікавлена у впровадженні ефективної інформаційної політики у сфері кіберзахисту прав

¹ Сперкач Н. А., Ковбасюк В. С. Напрями запобігання кіберзлочинності та вдосконалення правового регулювання захисту прав людини у кіберпростор. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. 2024. № 6. С. 789.

² Припхан І. І., Артемович І. І. Правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет. *Науковий вісник Ужгородського національного університету : Серія: Право*, 2014. Вип. 24. Т. 3. С. 105.

людини. Реалізація таких заходів сприятиме зниженню ризиків, пов'язаних із порушенням прав людини у кіберпросторі та створить умови для безпечного і захищеного використання ІКТ у повсякденному житті кожної людини¹.

І. І. Припхан, І. І. Артемович наголошують, що правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет – це система правових засобів, за допомогою яких усуваються негативні чинники, що можуть завдати шкоди фізичному, інтелектуальному, моральному та психологічному розвитку дітей, та відновлюється правове становище у випадку порушення законодавства в даній сфері. Дана проблематика особливо важлива в питанні державного контролю інформаційного простору. Звідси, доречно було б створити спеціальний позавідомчий орган з орієнтованою назвою «Національний комітет захисту прав неповнолітніх у кіберпросторі», який би опікувався питанням державного контролю у сфері захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет. Саме цей орган повинен визначати пріоритетні напрямки державної політики у вищезазначеній сфері. Доцільно створити громадську Організацію безпечного Інтернету, яка б діяла переважно на волонтерських засадах та сприяла викоріненню в Інтернеті небезпечної для дітей інформаційної продукції. У цьому контексті варто організувати постійну гарячу лінію для інформування інтернет-провайдерів про помічені користувачами Інтернету веб-сторінки з такою інформацією. Своєю чергою, громадським організаціям спільно з інтернет-провайдерами необхідно розпочати розробку Етичного кодексу українського Інтернету²

Неповнолітні – найбільш вразлива категорія населення, що потребують особливого захисту з боку суспільства та держави. Неповнолітні становлять одну з найцінніших і, водночас, найбільш уразливих категорій населення. Їхня роль у сучасному світі є надзвичайно важливою, адже саме молодь формує майбутнє українського народу/нації. Кожен індивідуум живучи у суспільстві впродовж свого життя пересікається з величезною кількістю людей, тому не знаємо в які країни доля нас кине, яку місію прийдеться виконати у цьому житті і як наш світогляд вплине на інших. Сьогодні можна говорити про важливість формування свідомості неповнолітнього у цивілізаційних масштабах. В умовах трансформаційних процесів, які зараз переживає Україна, зокрема в контексті реформ у сфері правосуддя та інформаційної безпеки, спостерігається тривожна тенденція – зниження віку осіб, які вчиняють правопорушення, особливо у сфері кіберзлочинності. Кіберпростір, що стрімко розвивається в умовах інформаційно-технічного прогресу, відкриває нові можливості як для

¹ Сперкач Н. А., Ковбасюк В. С. Напрями запобігання кіберзлочинності та вдосконалення правового регулювання захисту прав людини у кіберпростор. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. 2024. № 6. С. 789.

² Припхан І. І., Артемович І. І. Правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет. *Науковий вісник Ужгородського національного університету : Серія: Право*, 2014. Вип. 24. Т. 3. С. 107–108.

розвитку особистості, так і для потенційної віктимізації дітей. Неповнолітні дедалі частіше стають об'єктами маніпуляцій, залучення до протиправної діяльності, кібербулінгу, експлуатації, поширення деструктивного контенту тощо. Нагальною є потреба у впровадженні дієвих, національно-орієнтованих і відповідних до міжнародних стандартів, механізмів правового захисту дітей у цифровому середовищі. Захист прав дітей у кіберпросторі має здійснюватися через створення ефективної системи кібербезпеки, у тому числі шляхом запровадження спеціалізованих державних центрів, розробки технічних та юридичних механізмів фільтрації шкідливої інформації, розвитку цифрової грамотності дітей, батьків і педагогів, а також через формування загальної культури відповідальної онлайн-поведінки. Необхідним є впровадження систем моніторингу та реагування на інциденти, з урахуванням вікових, психологічних та соціальних особливостей неповнолітніх. При цьому держава має не лише забезпечити належне нормативно-правове регулювання інформаційного простору, а й сформувати середовище, де цифрова безпека дитини стане пріоритетом на всіх рівнях – від законодавчого до інституційного та побутового. Важливу роль відіграє також розвиток саморегуляційних моделей участі самих дітей у формуванні безпечного інформаційного середовища, а також посилення їхньої свідомості, критичного мислення та здатності протистояти загрозам у мережі. Лише за умови комплексного/компетентнісного підходу – поєднання зусиль держави, громадянського суспільства, міжнародних партнерів, батьків і самих дітей – можливо забезпечити належний рівень захисту прав неповнолітніх у цифрову епоху.

Як уникнути деформації моральних, духовно-культурних цінностей молоді? Основне призначення правової держави полягає у надійному захисті прав, свобод та інтересів людини і громадянина. З цією метою необхідно сформувати відповідний механізм реалізації цих прав і свобод та засоби їх захисту. Без сумніву, неповнолітні потребують особливої уваги та турботи з боку суспільства в процесі реалізації їхніх прав та свобод. Потреба в захисті неповнолітніх від негативної інформації в мережі Інтернет зумовлює необхідність дослідження правового механізму захисту дітей, який слід розглядати як систему правових засобів, за допомогою яких можна уникнути деформації моральних цінностей підростаючого покоління¹. Справді, у контексті розвитку правової держави ключовим завданням є забезпечення ефективного правового регулювання з метою захисту прав, свобод та законних інтересів неповнолітніх, які активно взаємодіють з цифровим середовищем. Сьогодні діти та підлітки проводять значну частину свого часу в інформаційному просторі, зокрема в соціальних мережах, на медіа-платформах та у віртуальних іграх. Така глибока інтеграція в цифрове середовище несе як нові можливості, так і серйозні виклики – зокрема, зростання ризиків інформаційної залежності, ігрової

¹ Там само. С. 105

адикції, впливу токсичного контенту, «TikTok-манії» та інших проявів цифрової девіантності. У зв'язку з цим виникає нагальна потреба у формуванні ефективного міжсекторального механізму захисту дітей в інтернет-просторі, який має базуватися на принципах балансу між правами неповнолітніх, батьківськими повноваженнями та обов'язками держави. Необхідно впроваджувати інструменти моніторингу та раннього інформування батьків про потенційно-небезпечну онлайн-поведінку дитини, що дозволить вчасно реагувати на ризики цифрової віктимізації. Звідси, особливої уваги потребують дослідження і розробка правових механізмів, що дозволяють ефективно регулювати взаємовідносини в трикутнику «дитина – батьки – цифрове середовище». Йдеться не лише про юридичні засоби, а й про впровадження морально-етичних, духовно-культурних та освітніх заходів, що сприятимуть формуванню критичного мислення, стійкої правової свідомості та ціннісного світогляду молодого покоління. Сьогодні як ніколи важливо запобігти деформації правових і моральних орієнтирів у підлітків, зберегти й утверджувати високі духовні, гуманістичні та культурні цінності як фундамент сучасного демократичного суспільства. Захист неповнолітніх у цифрову епоху має бути всеосяжним, системним і відповідати сучасним міжнародним стандартам у сфері прав людини, інформаційної безпеки та цифрової етики.

Державний правовий та суспільний механізм захисту неповнолітніх від протиправних впливів та необхідність його розвитку. У сучасному цифровому світі захист неповнолітніх у кіберпросторі є однією з найважливіших складових національної безпеки, соціальної стабільності та сталого розвитку суспільства. Зважаючи на стрімке поширення інформаційних технологій та зростання обсягів контенту, що циркулює в Інтернеті, виникає нагальна потреба у формуванні комплексного, ефективного механізму запобігання негативному впливу деструктивної інформації на свідомість і розвиток особистості дитини. Кіберпростір здатен як сприяти самореалізації, навчанню та саморозвитку неповнолітніх, так і становити серйозну загрозу через вільний доступ до інформації, що містить жорстокість, насильство, пропаганду залежностей, маніпулятивний контент тощо. Цей виклик потребує не лише якісного й кількісного моніторингу цифрового середовища, а й належного нормативно-правового регулювання, встановлення чітких стандартів поведінки в інтернеті, формування відповідних заборон, дозволів і засобів правового впливу. Забезпечення інформаційної безпеки дітей має ґрунтуватися на міжсекторальній взаємодії. Необхідною є консолідація зусиль державних органів влади, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, освітніх інституцій, релігійних організацій, медіа, бізнесу, зрештою всього громадянського суспільства. Така співпраця дозволить створити сприятливе середовище для всебічного розвитку дітей на засадах гуманізму, духовності, культури та моральних цінностей. Особливу увагу слід приділити розробці державної стратегії кіберзахисту неповнолітніх, що передбачатиме як профілактичні, так і оперативно-

реагувальні заходи. Доцільним є створення спеціалізованого уповноваженого органу або інституції, відповідальної за координацію заходів із захисту прав дітей у цифровому середовищі. Такий орган повинен взаємодіяти з міжнародними партнерами, дотримуючись світових стандартів, зокрема Конвенції ООН про права дитини та Керівних принципів ООН щодо діяльності у сфері прав дитини/людини. Крім того, важливу роль у цьому процесі відіграє формування національної цифрової культури. Йдеться не лише про обмеження доступу до шкідливого контенту, цифрову грамотність, критичне мислення, медіаосвіту, духовно-культурне збагачення через гуртки, творчі студії, православні чи етно-національні школи, молодіжні платформи та інші інституції. Необхідно враховувати ментальні, етнокультурні та регіональні особливості, будуючи політику захисту дітей із урахуванням генетичних і соціокультурних коренів. Також слід зміцнювати роль родини, адже саме батьківський контроль, виховання, регулярна участь у житті дитини, духовна підтримка та моральне орієнтування здатні найкраще убезпечити її від небезпек кіберпростору. У цьому контексті правові, державні та громадянські механізми повинні утворювати єдину інтегровану систему ефективного захисту неповнолітніх. Лише системний, скоординований підхід, що охоплює як національний, так і місцевий рівні, дозволить створити умови для безпечного інформаційного середовища, в якому кожна дитина зможе вільно розвиватися, навчатись, пізнавати світ і реалізовувати свій потенціал.

Формування інституцій захисту дитини від згубних впливів. У правовому механізмі захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет доцільно виокремити такі елементи: - *нормативний*: а) нормативно-матеріальний – право на захист дітей, право на інформаційний простір, вільний від матеріалів, що можуть завдати шкоди фізичному, інтелектуальному, моральному чи психологічному стану дитини; б) нормативно-процесуальний – деталізована процедура захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації, визначена нормами процесуального права, закріпленими в приписах законодавчих актів. Саме процес має важливе значення для охорони та захисту прав людини, найсуттєвішими у будь-якому законі є процесуальна технологія дії закону, правовий механізм регулювання та захисту цінностей, що охороняються законом; 2) *інституційний елемент* – система державних органів, які офіційно наділені повноваженнями охороняти, сприяти реалізації та захищати (в разі порушення) права неповнолітніх від можливих негативних наслідків інформації з кіберпростору¹. У сучасному світі, де цифрове середовище стало невід'ємною частиною життя кожної дитини, надзвичайно важливо забезпечити ефективні механізми їхнього захисту в кіберпросторі. Вирішальну роль у цьому відіграє інститут громадянського суспільства, який має бути активно залучений до формування нормативно-

¹ Припхан І. І., Артемович І. І. Правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право.* 2014. Вип. 24. Т. 3. С. 105.

правових засад, що гарантують безпеку неповнолітніх в інформаційному просторі. Йдеться не лише про законодавче забезпечення, а й про впровадження ефективних найрізноманітніших технологій для захисту дітей, створення безпечного інформаційного середовища та формування культури відповідального користування Інтернетом. Одним із ключових напрямів у цьому спектрі має стати розробка програм попередження ризикованої поведінки дітей у мережі, з акцентом на просвітницьку діяльність для батьків. Контроль із боку дорослих не має перетворюватися на тотальний нагляд, але повинен бути обґрунтованим, обережним і таким, що базується на повазі до прав дитини, включаючи її право на інформацію та вільний розвиток. Особливу увагу слід приділяти балансу між цифровими технологіями та «живим» інтелектуальним дозволям. Стимулювання читання друкованих книг, створення сприятливого середовища в бібліотеках, формування інтересу до літератури – усе це є складовими розвитку духовного, морального та інтелектуального потенціалу дитини. Регулярне перебування в бібліотеках, у середовищі тиші й знань, сприяє формуванню самостійного мислення, критичної оцінки інформації, внутрішньої зрілості. Комплексна система захисту має також охоплювати фізичний, психологічний і моральний добробут дитини, її здоров'я в універсальному значенні. Законодавчо мають бути закріплені чіткі гарантії безпеки в цифровому середовищі, включно з механізмами запобігання кібербулінгу, пропаганді насильства, суїцидальним заклинам, шкідливому контенту. Процедури захисту мають бути не декларативними, а ефективними – з належною процесуальною технологією реалізації прав людини. Невід'ємним елементом безпеки є також інституційна підтримка. Громадські організації, державні установи, приватні підприємства мають об'єднувати зусилля для фінансування та впровадження програм, спрямованих на формування високорозвиненого цифрового суспільства дітей. Саме молодь сьогодні – це потенційні лідери завтра. І те, як ми сьогодні інвестуємо в їхній розвиток, наскільки ефективно адаптуємо та впровадимо принципи безпеки, залежить наше спільне майбутнє. Особливої актуальності набуває створення якісного, емоційно значущого контенту – інформаційних роликів, мультимедійних програм, у яких за допомогою інструментів штучного інтелекту, етичних алгоритмів і духовних наративів формується світогляд дитини, її чутливість до Добра, прагнення допомагати іншим, чинити справедливо, формувати навколо себе безпечне середовище. Як бачимо, безпечне інтернет-середовище для неповнолітніх – це не лише технологічне, але й глибоко ціннісне явище. Воно вимагає єдності правових, інституційних, культурних і моральних засад, спільної відповідальності держави, суспільства й кожної родини. Лише за умови такого інтегрованого підходу ми зможемо забезпечити гармонійний розвиток дитини в умовах цифрової доби.

Чому світ такими великими темпами змінюється та як він впливає на дитину? Сучасний світ стрімко змінюється, і особливо це стосується кіберпростору, який останні десятиліття радикально

трансформував усі сфери життя людини. Цифрова реальність, зокрема її вплив на свідомість неповнолітніх, породжує цілу низку нових викликів, що потребують ґрунтовного наукового осмислення та ефективних правових механізмів реагування. Сьогодні перед нами постає завдання формування безпечного, вільного, але відповідального цифрового середовища, де свобода не перетворюється на всюдозволеність, а ґрунтується на внутрішній моральній зрілості й усвідомленні меж дозволеного. Правові доктрини, концепції та міжнародні декларації покликані відповідати не лише технічним реаліям ХХІ століття, а й втілювати ідеали духовного та морального розвитку людини. Неповнолітній має зростати в розумінні того, що свобода – це не лише можливість вибору, а й відповідальність за наслідки цього вибору. Виховання у свідомості дитини розуміння обмежень як умови для досягнення високих ідеалів людяності – шлях до формування глибоко етичної особистості, здатної до самодисципліни та духовного зростання. Інтернет, соціальні мережі та штучний інтелект сьогодні не лише інформують, а й формують – часто неусвідомлено – ментальність молоді, затьмарюючи її здатність до саморефлексії, співпереживання, духовної глибини. У цьому сенсі надзвичайно важливо забезпечити баланс між технічним прогресом і духовною безпекою, що включає повернення до природи, фізичної праці, до живого спілкування з навколишнім світом. Це – джерела внутрішньої гармонії, які допомагають абстрагуватись від інформаційного тиску і відчутти себе живою істотою, наділеною «Душею, Тілом і Духом». Держава, громадянське суспільство, міжнародні організації мають об'єднати зусилля задля формування правової моделі цифрового середовища, яке б водночас забезпечувало права дитини, захищало її від загроз та сприяло розвитку критичного мислення, духовної стійкості й ідентичності. Особливої актуальності набуває підтримка національної самобутності, мови, культури в умовах мультикультурного обміну та глобалізації. Світове павутиння має бути інструментом пізнання, а не втрати себе. Технологічна революція вимагає нового рівня екології мислення – здатності не лише «споживати» інформацію, а й трансформувати її в мудрість, в очищення простору навколо нас. Ми повинні виховувати покоління, здатне протистояти «інформаційному забрудненню», яке проникає в мову, у побут, у свідомість – і шукати шляхи до очищення через моральні вчинки, добрі слова, через сповідання істини перед собою, ближніми й Богом. Людина – це частинка всесвіту, і кожна добра думка, кожне благородне слово здатні змінювати світ. Як праведник здатен врятувати ціле село/місто/державу, так і духовно міцна особистість може змінити хід подій у своєму середовищі, у своїй країні. Саме тому надзвичайно важливо в умовах гіперінформаційного світу не втратити свого внутрішнього ядра, своєї автентичності та образу, в якому відображена вища людська місія – бути провідником світла, правди, справедливості й Добра. Саме з таких людей формується гармонійне, міцне, духовно зріле суспільство.

Як ми можемо впливати на вікові цензи з позицій безпеки

кіберпростору. У сучасних умовах стрімкого розвитку цифрових технологій надзвичайно актуальним є формування чітких, юридично визначених норм, які б регулювали поведінку неповнолітніх у кіберпросторі. Декларативні та доктринальні положення мають отримати належне нормативно-правове оформлення – у вигляді декларацій, концепцій, стратегій, програм, законів, підзаконних нормативно-правових актів, які становитимуть собою ефективні правові конструкти. Їх призначення – захистити дитину в цифровому середовищі, забезпечуючи баланс між свободою інформації та безпекою. Це питання набуває особливої ваги у контексті захисту моральних, психоемоційних і духовних основ розвитку особистості. Враховуючи приклади з міжнародної практики, зокрема політику Китаю щодо обмеження доступу до шкідливого контенту, батьківського контролю, цензурування окремих елементів кіберпростору, бачимо, що держави активно вибудовують ефективні механізми впливу на інформаційне середовище з метою недопущення руйнівних процесів, таких як лихослів'я, мова ворожнечі, порнографія, ігрова залежність, цифрова дезорієнтація тощо. Разом із тим надзвичайно важливо зберегти одне з фундаментальних прав людини – свободу слова. При цьому слід пам'ятати, що свобода є найвищою соціальною цінністю держави. Проте ця свобода не може бути абсолютизованою: вона повинна мати правові межі, що захищають неповнолітніх від її деструктивних проявів. Правова конструкція в цьому контексті має ґрунтуватися на принципі доцільного балансу між правами дитини та суспільною безпекою. Окрема увага повинна бути приділена віковій специфіці розвитку дитини. Науково доведено, що на кожному етапі вікового зростання – психіка дитини змінюється, тому доступ до інформації має бути відповідним до її здатності до осмислення, критичного сприйняття та емоційної стабільності. Вікова межа у 18 років, загальновизнана в міжнародному праві, має слугувати орієнтиром у формуванні політики держави щодо дітей у цифровому просторі. Саме тому завданням держави, суспільства, освітніх і наукових установ є створення умов для виховання обізнаної у цифрових просторах особистості, яка здатна не лише споживати, а й критично аналізувати інформацію. Освіта, моральне виховання, духовні цінності, прищеплені до 18 років, формують базис, що визначає особистість на наступні десятиліття її життя. Як зазначалося ще у стародавніх джерелах, роки юності закладають фундамент усіх наступних життєвих етапів. У зв'язку з цим держава має розробити та впровадити системні правові механізми контролю за діяльністю неповнолітніх в Інтернеті, забезпечити співпрацю з громадянським суспільством, соціальними інституціями та експертним середовищем, а також впроваджувати принципи інформаційної гігієни. Психологи, педагоги, правники мають спільно працювати над адаптацією цифрових платформ до вікових особливостей дитини, з урахуванням її права на захист, розвиток і свободу. Правове регулювання поведінки неповнолітніх у кіберпросторі повинно стати пріоритетним напрямом державної політики, що об'єднує юридичні, моральні, педагогічні й соціальні підходи. Тільки так можна забезпечити стійкий розвиток

цифрового суспільства, у якому дитина буде не об'єктом маніпуляцій, а свідомим, вільним та захищеним учасником інформаційних процесів.

Висновки. У цифрову епоху кіберпростір став не лише простором комунікації, а й потужним інструментом впливу на свідомість неповнолітніх, формуючи як позитивні, так і деструктивні моделі поведінки. Неповнолітні, будучи найвразливішою соціальною групою, дедалі частіше стають об'єктами кібербулінгу, маніпуляцій, протиправного залучення до злочинної діяльності, а також жертвами інформаційної залежності. Особливу тривогу викликає зростання кількості правопорушень за їх участі, поширення агресії, віртуальної девіантності та інтернет-залежності. Водночас, саме цифрове середовище має потенціал для формування високодуховної, етично відповідальної, соціально активної особистості. У зв'язку з цим виникає гостра потреба у створенні комплексної, міжсекторальної системи правового, освітнього, морального й інституційного захисту дітей у кіберпросторі, що поєднує класичні правозахисні підходи з новітніми моделями саморегуляції та цифрової просвіти. Такі механізми мають враховувати вікові, психоемоційні й культурні особливості розвитку дитини, передбачати запровадження вікових цензів доступу до інформації, фільтраційних технологій, підтримку сім'ї, педагогів і волонтерських організацій. Важливим є не лише запобігання деструктивним впливам, а й активне формування гуманістичного/духовно-ціннісного цифрового контенту, що виховує в молоді моральну стійкість, критичне мислення, здатність до самоусвідомлення й відповідальності. Держава повинна забезпечити належне нормативно-правове регулювання кіберсфери, створення профільного органу з нагляду за інформаційною безпекою дітей та інтегрувати міжнародні стандарти захисту прав дитини. Лише за умови скоординованої взаємодії держави, громадянського суспільства, родини та освітніх інституцій можливо забезпечити ефективний захист неповнолітніх у цифровому середовищі, зберігаючи їхнє право на розвиток, безпеку, свободу та гідність. Формування грамотної, духовно-зрілої особистості – ключ до сталого й гуманного розвитку суспільства у XXI столітті.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. 10,000 unaccompanied refugee children are missing in Europe. URL: <http://www.independent.co.uk/news/world/10000-unaccompanied-refugee-children-are-missing-in-europe-a6845081.html>.
2. 41 млн. підозрілих подій та 147 кіберінцидентів, – річний звіт ДЦКЗ / Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України. URL: <https://cip.gov.ua/ua/news/321f4bf8>.
3. Ngo V. M., Gajula R., Thorpe C., Mckeever S. Discovering child sexual abuse material creators' behaviors and preferences on the dark web. Child Abuse & Neglect. 2024. 147 p. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2023.106558>.

4. Декларація прав дитини : Міжнародний документ Організації Об'єднаних Націй. Декларація від 20.11.1959 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_384#Text.

5. Дзюба Т. М. Віртуальна агресія як результат інтернет-залежної поведінки підлітків. *Вісник післядипломної освіти. Серія : Соціальні та поведінкові науки*. 2017. Вип. 3. С. 67–78.

6. Єфтеній С. В. Напрямки інноваційного розвитку методики розслідування кримінальних правопорушень проти дітей в умовах цифровізації. *Legal Bulletin*, 2024. № 13. С. 92. DOI: <https://doi.org/10.31732/2708-339X-2024-13-A13>.

7. За 2023 рік кіберполіція виявила понад 3600 кіберзлочинів. Суспільне Новини. URL: <https://suspilne.media/673484-za-2023-rik-kiberpolisia-viavila-ponad-3600-kiberzlociniv/>

8. Кібербулінг – що це та як це зупинити? UNICEF. URL: <https://www.unicef.org/ukraine/cyberbullying> (дата звернення: 29.04.2024).

9. Комп'ютерна безпека. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BC%D0%BF%27%D1%8E%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B0_%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D0%BF%D0%B5%D0%BA%D0%B0.

10. Костецька О. П. Кібербезпека дітей в інтернеті // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання: досвід, тенденції, перспективи : Матеріали III Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (м. Тернопіль, 5 квітня 2019). Тернопіль, 2019. С. 24–26.

11. Лисенко О. М. Міжнародно-правове регулювання прав дитини в кіберпросторі. *Соціологія права*. 2016. № 3 (18). С. 25–30.

12. Моніторинг випадків суїцидів серед дітей. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. URL: https://www.ombudsman.gov.ua/news_details/monitoring-vipadkiv-suyicidiv-sered-ditej. (дата звернення: 29.04.2024).

13. Організація Об'єднаних Націй : офіційний веб-ресурс. URL: <https://unic.un.org>. (дата звернення: 07.09.2024).

14. Освітня онлайн-платформа від StopSextинг: Війна в Україні та небезпеки онлайн. URL: <https://stop-sexting.in.ua/> (дата звернення: 11.04.2025).

15. Припхан І. І., Артемович І. І. Правовий механізм захисту неповнолітніх від негативного впливу інформації в мережі Інтернет. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2014. Вип. 24. Т. 3. С. 104–108.

16. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 р. № 2163-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text> (дата звернення: 20.02.2025).

17. Сперкач Н. А., Ковбасюк В. С. Напрями запобігання кіберзлочинності та вдосконалення правового регулювання захисту прав

людини у кіберпростор. Аналітичне-порівняльне правознавство. 2024. №6. С. 785–790.

Стаття надійшла до редакції 11.04.2025

Vitalii V. SOKURENKO,

PhD in Law

(Odesa State University of Internal Affairs, Odesa, Ukraine)

Oleksandr S. PEREDERII,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University V. N. Karazin, Kharkiv, Ukraine)

Viktoriia V. ABLAMSKA

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

INVOLVEMENT OF MINORS IN CRIMINAL ILLEGAL ACTIVITIES IN CYBERSPACE: A PHENOMENON AND PRINCIPLES OF COUNTERACTION

Cyberspace in the 21st century appears as a complex and contradictory phenomenon: on the one hand, it opens up significant humanistic potential, on the other hand, it can act as an instrument of control, repression and distortion of values. In this space, the problem of the formation of the consciousness of a minor acquires special importance, because it is here that their socialization, the formation of moral guidelines and worldview take place. The conditions in which a child grows - in particular, the environment of the family, state, society, the influence of regional, cultural, informational factors - all this directly affects his psycho-emotional and spiritual development. The world of modern technologies and virtual communication requires society to adopt a new pedagogy of education, based on the values of labor, knowledge, moral responsibility, spirituality and service to the common good. In the digital age, it is extremely important to develop in children the ability to think critically, perceive higher ideals, understand historical heritage, cultural continuity of generations and national identity. Without support from adults – through example, mentoring, dialogue and meaningful presence in a child's life – words and abstract appeals lose all power. That is why the educational and upbringing process should include moral, ethical and spiritual components aimed at forming stable models of lawful behavior, the ability to distinguish good from evil, critically interpret information, and resist the destructive influences of cyberspace. The key task is to develop in adolescents an active civic position, the ability to self-realize through useful activities and creativity. The use of modern information and communication technologies should serve not only as a source of knowledge, but also as a tool for education based on the examples of moral authorities, outstanding personalities, and leaders of the nation. It is important to create humanistic digital content that promotes the ideas of goodness, responsibility, hard work, empathy and

leadership in serving society. Cyberspace should become a space not only for information interaction, but also for moral growth, spiritual integration, and the formation of a personality capable of making a conscious contribution to the development of both the national and global community. Only under the conditions of such an approach will we be able to raise a generation of highly developed, responsible and spiritually rich people.

The article identifies the key parameters of the criminological phenomenon of involving minors in criminally illegal activities in cyberspace. Its basic determinants are clarified and proposals are formulated regarding the principles of countering their reproduction.

Key words: *minors, cyberspace, cybercrime, involvement in illegal activities, information technology, virtual communication, cyberbullying, cybersecurity, Internet-dependent behavior, aggression, war, criminality.*

Владислав Іванович ТЕРЕМЕЦЬКИЙ,
доктор юридичних наук, професор,
(Науково-дослідний інститут приватного права
і підприємництва імені академіка Ф.Г. Бурчака НАПрН
України, м. Київ)

Денис Сергійович АСТАФ'ЄВ,
кандидат економічних наук
(Державна установа «Інститут економіко-
правових досліджень імені В.К. Макутова НАН
України», м. Київ)

ПРАВОВА ПРИРОДА ТА ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОГО ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧОГО ТУРИЗМУ

Наукову статтю присвячено з'ясуванню особливостей правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму в Україні. Досліджено наукові підходи до правового регулювання медичного туризму, а також проаналізовано положення чинного законодавства у сфері туризму, охорони здоров'я та курортної справи, які визначають правові засади діяльності санаторно-курортних закладів, що надають лікувально-оздоровчі послуги.

Запропоновано авторське визначення поняття внутрішній лікувально-оздоровчий туризм як отримання фізичною особою на підставі цивільно-правового договору лікувально-оздоровчих, реабілітаційних та/або рекреаційних послуг у санаторно-курортних закладах України. Визначено особливості правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму, а також особливості правового статусу санаторно-курортних закладів, які можуть функціонувати в організаційно-правовій формі некомерційних підприємств або установ державної, комунальної чи

приватної форми власності.

Наголошено, що для здійснення господарської діяльності санаторно-курортні заклади повинні отримати ліцензію. Водночас вказано на відсутність у законодавстві спеціальних ліцензійних вимог щодо здійснення ними господарської діяльності з медичної практики.

Сформульовано авторське бачення договору про надання лікувально-оздоровчих послуг, під яким запропоновано розуміти домовленість (угода, меморандум) між санаторно-курортним закладом і фізичною або юридичною особою, за якою виконавець зобов'язується надати лікувальні, оздоровчі, реабілітаційні та/або рекреаційні послуги її отримувачу на платній, безплатній або компенсаційній основі. Визначено істотні умови такого договору, зокрема предмет договору з визначенням переліку лікувально-оздоровчих послуг, їх якості, вартість та строк надання.

Обґрунтовано можливість включення умов щодо надання лікувально-оздоровчих послуг у санаторно-курортному закладі до договору туристичного обслуговування між клієнтом і туроператором. Висловлено пропозицію щодо вдосконалення нормативно-правового регулювання шляхом розробки і затвердження ліцензійних умов надання таких послуг, а також законодавчого врегулювання умов відповідного договору у Законі України «Про курорти» або Законі України «Про туризм». Визначено перспективи подальших наукових досліджень у сфері правового забезпечення внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму.

Ключові слова: туризм, медичний туризм, лікувально-оздоровчий туризм, правове регулювання, медичні послуги, охорона здоров'я, договір про надання послуг, ліцензування, договір на туристичне обслуговування.

Постановка проблеми. Надання послуг у сфері медичного туризму може стати важливим джерелом надходжень до державного та місцевих бюджетів. В умовах післявоєнного відновлення України одним із пріоритетних напрямів державної політики має стати забезпечення надання реабілітаційних та оздоровчих послуг учасникам бойових дій. Україна володіє значним потенціалом розвитку санаторно-курортної сфери, особливо в регіонах, що мають у своєму розпорядженні природні лікувальні ресурси, такі як мінеральні й термальні води, лікувальні грязі, озокерит, ропа лиманів і озер, а також інші природні умови, сприятливі для лікування, медичної реабілітації та профілактики захворювань. Ці чинники створюють підґрунтя для активного розвитку лікувально-оздоровчого туризму, а отже, зумовлюють актуальність вивчення питань правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму.

Проблематика правового регулювання медичного туризму в Україні розглядалася у працях низки вітчизняних науковців, зокрема Д. Ф. Тишка¹,

¹ Тишко Д. Ф. Медичний туризм як комплексний міжсистемний об'єкт державної політики. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія Публічне управління та адміністрування*. 2023. Т. 34 (73). № 1. С. 231–237. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.1/41>.

А. О. Подзірова¹, В. І. Теремецького², К. Д. Діденка, В. Г. Жученка³, Ю. Д. Згурського, О. Г. Розметової⁴, В. М. Пашкова, Є. С. Гнедика⁵, Н. Є. Паньків, А.-М. С. Крупіної⁶, П. М. Корнєва⁷, Н. М. Зільник⁸. Водночас особливості правового регулювання саме внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму залишаються недостатньо дослідженими в науковій літературі, що зумовлює необхідність спеціального дослідження цього питання.

Метою цієї наукової роботи є комплексне дослідження правової природи та особливостей правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму в Україні шляхом формулювання авторського визначення цього поняття, з'ясування організаційно-правового статусу санаторно-курортних закладів як суб'єктів надання відповідних послуг, розкриття специфіки договірних відносин у сфері внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму, а також розроблення пропозицій щодо вдосконалення нормативно-правового регулювання у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Правові засади та теоретичне визначення внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму знайшли відображення як у чинному законодавстві, так і в наукових дослідженнях, присвячених питанням правового регулювання медичного та рекреаційного туризму.

Згідно з ч. 2 і ч. 3 ст. 4 Закону України «Про туризм» внутрішній туризм визначається як подорож територією України громадян України та осіб, які постійно на ній проживають. Законодавство класифікує туризм залежно від цілей подорожі та об'єктів, які відвідуються, виокремлюючи, зокрема, лікувально-оздоровчий туризм як один із різновидів⁹. Отже, внутрішній лікувально-оздоровчий туризм розглядається як окремий вид туризму.

Д. Ф. Тишко визначає медичний туризм як певний вид господарської діяльності суб'єктів реалізації туристичних послуг, що відповідає сукупності нормативних вимог для реалізації послуг медичного туризму та полягає в

¹ Подзіров А. О. Організаційно-правове забезпечення розвитку медичного туризму в Україні : монографія / за наук. ред. В. І. Теремецького. Київ : НДІ ППіП НАПрН України, 2024. 242 с. URL : <https://repository.ndipp.gov.ua/handle/765432198/924>.

² Теремецький В. І., Подзіров А. О. Правове становище суб'єктів владних повноважень у сфері медичного туризму. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2022. № 1. С. 169–181. <https://doi.org/10.33766/2524-0323.97.169-181>.

³ Діденко К. Д., Жученко В. Г. Медичний туризм в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку. *Науковий журнал Херсонського державного університету. Серія «Економічні науки»*. 2016. Вип. 16. Ч. 4. С. 101–105.

⁴ Згурський Ю. Д., Розметова О. Г. Проблеми та перспективи розвитку лікувально-оздоровчого туризму в Запорізькій області. *Причорноморські економічні студії*. 2016. № 12. Ч. 1. С. 62–66.

⁵ Пашков В. М., Гнедик Є. С. Правове регулювання медичного туризму в умовах війни в Україні : монографія. Харків : Право, 2022. 188 с.

⁶ Паньків Н. Є., Крупіна А.-М. С. Тенденції розвитку медичного туризму в умовах глобалізації (на прикладі Туреччини). *Development service industry management*, 2023. № 1. С. 25–49. [https://doi.org/10.31891/dsim-2023-1\(4\)](https://doi.org/10.31891/dsim-2023-1(4)).

⁷ Корнєва П. М. Медичний туризм в Україні в аспекті міжнародного приватного права. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 81–83. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-7/19>.

⁸ Зільник Н. М. Договір про надання медичних послуг. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 9. С. 73–76. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-9/16>.

⁹ Про туризм : Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

підборі закладу охорони здоров'я, комунікаційній взаємодії, організації, супроводі, транспортуванні та інших послугах щодо подорожі туриста для отримання медичної послуги в іншому регіоні або в іншій країні¹. А. О. Подзіров характеризує внутрішній медичний туризм як переміщення особи всередині держави з регіону в регіон в лікувальних цілях². К. Д. Діденко та В. Г. Жученко стверджують, що при певних видах медичного туризму відбувається поєднання висококваліфікованої медичної допомоги з відпочинком. Автори додають, що оздоровчий туризм орієнтується на лікувально-рекреаційну функцію³. Ю. Д. Згурський та О. Г. Розметова визначають лікувально-оздоровчий туризм як подорож до курортних місцевостей з метою оздоровлення і лікування⁴. Крім того, в науковій літературі підкреслюється важливість державного регулювання туристичної діяльності у сфері медичного туризму⁵.

Отже, окремі науковці досліджували особливості правового регулювання різних видів медичного туризму, в тому числі і лікувально-оздоровчого. Дослідники пропонували визначення як внутрішнього медичного туризму, так і лікувально-оздоровчого туризму. При цьому такі терміни, як «оздоровлення» та «лікування», «лікувально-оздоровча місцевість» і «санаторно-курортний заклад» містяться у багатьох законодавчих актах України.

Правовідносини у сфері оздоровлення та лікування регулюються нормами Господарського кодексу України (далі – ГК України), а також у низкою спеціальних законів, зокрема: Законі України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» (далі – Закон № 2801-XII), Законі України «Про курорти» (далі – Закон № 2026-III), Законі України «Про туризм» (далі – Закон № 324/95-ВР) та Законі України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» (далі – Закон № 375-VI). Положення цих нормативно-правових актів встановлюють правові основи здійснення господарської діяльності у сфері надання лікувально-оздоровчих послуг та визначають вимоги до суб'єктів цієї діяльності. Наприклад, згідно зі ст. 413 ГК України допускається господарська діяльність у курортних, лікувально-оздоровчих і рекреаційних територіях⁶.

¹ Тишко Д. Ф. Медичний туризм як комплексний міжсистемний об'єкт державної політики. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія Публічне управління та адміністрування*. 2023. Т. 34 (73). № 1. С. 232. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.1/41>.

² Подзіров А. О. Організаційно-правове забезпечення розвитку медичного туризму в Україні: монографія / за наук. ред. В. І. Теремецького. Київ: НДІ ППіП НАПрН України, 2024. С. 7. URL: <https://repository.ndipp.gov.ua/handle/765432198/924>

³ Діденко К. Д., Жученко В. Г. Медичний туризм в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку. *Науковий журнал Херсонського державного університету. Серія «Економічні науки»*. 2016. Вип. 16. Ч. 4. С. 102.

⁴ Згурський Ю. Д., Розметова О. Г. Проблеми та перспективи розвитку лікувально-оздоровчого туризму в Запорізькій області. *Причорноморські економічні студії*. 2016. № 12. Ч. 1. С. 63.

⁵ Теремецький В. І., Подзіров А. О. Правове становище суб'єктів владних повноважень у сфері медичного туризму. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2022. № 1. С. 180. <https://doi.org/10.33766/2524-0323.97.169-181>.

⁶ Господарський кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 436-IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

Крім того, відповідно до статей 32, 59 і 68 Закону № 2801-XII держава сприяє утвердженню здорового способу життя шляхом розвитку мережі лікувально-профілактичних та оздоровчих закладів, оздоровниць для дітей та молоді, пансіонатів, будинків відпочинку та туристичних баз¹. Згідно з п. 6 ч. 1 ст. 1 Закону № 375-VI під оздоровленням розуміють комплекс спеціальних заходів соціального, виховного, медичного, гігієнічного, спортивного характеру, спрямованих на поліпшення та зміцнення фізичного і психічного стану здоров'я дітей, що здійснюються в дитячому закладі оздоровлення та відпочинку протягом оздоровчої зміни².

Водночас, як визначено у п. 6 ч. 1 ст. 1 Закону № 2026-III, курортна справа становить сукупність усіх видів науково-практичної та господарської діяльності, спрямованих на організацію та забезпечення лікування, медичної реабілітації та профілактики захворювань із використанням природних лікувальних ресурсів³. Таким чином, поняття «оздоровлення» та «курортна справа» є спорідненими і означають здійснення заходів лікування, реабілітації та профілактики захворювань, зміцнення фізичного і психічного стану людини. При цьому заходи оздоровлення та лікування повинні реалізовуватися виключно у спеціалізованих закладах, які відповідають установленим нормативно-правовим вимогам.

Правовий статус лікувально-оздоровчих і санаторно-курортних закладів визначається відповідно до положень законодавчих і підзаконних нормативно-правових актів України. При цьому слід зазначити, що діяльність у сфері медичного туризму охоплює не лише надання медичних послуг у вузькому розумінні, а й організацію та надання лікувально-оздоровчих послуг, що включає, зокрема, розвиток курортів як спеціалізованих об'єктів інфраструктури медичного туризму. Аналогічну позицію висловлює і В. М. Пашков, який підкреслює, що одним із напрямів медичного туризму є саме організація та розвиток курортів, здатних забезпечити комплексне надання оздоровчих і реабілітаційних послуг⁴.

Діяльність курортів регулюється окремим спеціальним законом України. Згідно з ч. 1 ст. 22 Закону № 2026-III санаторно-курортні заклади є закладами охорони здоров'я, що розташовані на територіях курортів і забезпечують надання громадянам послуг лікувального, профілактичного та реабілітаційного характеру з використанням природних лікувальних ресурсів⁵. Отже, санаторно-курортні заклади є різновидом закладів охорони

¹ Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

² Про оздоровлення та відпочинок дітей : Закон України від 04.09.2008 № 375-VI. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/375-17/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

³ Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁴ Пашков В. М., Гнедик Є. С. Правове регулювання медичного туризму в умовах війни в Україні : монографія. Харків : Право, 2022. С. 20.

⁵ Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. Верховна Рада України. Законодавство

здоров'я.

Відповідно до абз. 9 ч. 1 ст. 1 Закону № 2801-XII заклад охорони здоров'я має статус юридичної особи будь-якої форми власності та організаційно-правової форми або її відокремленого підрозділу, що забезпечує медичне обслуговування населення на основі відповідної ліцензії та професійної діяльності медичних (фармацевтичних) працівників і фахівців з реабілітації¹. Можна зробити висновок, що санаторно-курортний заклад, як різновид закладу охорони здоров'я, зобов'язаний отримати ліцензію для здійснення своєї діяльності. Крім того, у його штатному розписі мають бути передбачені посади медичних працівників або фахівців з реабілітації, які забезпечують надання лікувально-оздоровчих послуг відповідно до вимог чинного законодавства.

Варто наголосити, що відповідно до ст. 20 Закону № 324/95-ВР, туристичне обслуговування клієнта здійснюється на підставі договору, який укладається між туристичним оператором і клієнтом². Зазначене положення поширюється також і на правовідносини, що виникають під час здійснення внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму, зокрема у випадках, коли лікувально-оздоровчі послуги є частиною туристичного продукту.

Водночас чинне законодавство, зокрема Закон № 2026-III³ та Закон № 375-VI⁴, не містить спеціальних норм, що прямо регламентують порядок укладення договору між громадянином і санаторно-курортним закладом щодо надання лікувальних або оздоровчих послуг. Проте у ст. 25 Закону № 2026-III передбачено можливість залучення коштів громадян для фінансування розвитку курортів, а ч. 3 ст. 24 Закону № 375-VI встановлює, що оздоровлення дітей може здійснюватися за рахунок добровільних внесків громадян.

З огляду на це, укладення договорів про надання лікувально-оздоровчих послуг доцільно здійснювати відповідно до положень ст. ст. 901–907 ЦК України, які визначають умови укладення договору про надання послуг.

Враховуючи проаналізовані норми чинного законодавства та доктринальні розробки, можна запропонувати таке визначення внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму: це отримання

України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

¹ Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

² Про туризм : Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР. Верховна Рада України. Законодавство України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

³ Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. Верховна Рада України. Законодавство України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁴ Про оздоровлення та відпочинок дітей : Закон України від 04.09.2008 № 375-VI. Верховна Рада України. Законодавство України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/375-17/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

громадянином України на підставі цивільно-правового договору комплексу лікувально-оздоровчих, реабілітаційних та/або рекреаційних послуг у санаторно-курортних закладах України.

А. О. Подзіров наголошує, що категорія «медичного туризму» охоплює як надання послуг, спрямованих на збереження життя і здоров'я людини, так і професійну діяльність організаторів туристичного продукту¹. Дійсно, здійснення такого виду господарської діяльності як внутрішній лікувально-оздоровчий туризм характеризується низкою особливостей, які варто детально проаналізувати. По-перше, суб'єктом надання лікувально-оздоровчих послуг може бути санаторно-курортний заклад, який є різновидом закладу охорони здоров'я. По-друге, діяльність таких закладів потребує отримання ліцензії на здійснення господарської діяльності з медичної практики. По-третє, відповідні послуги можуть надаватися у певному порядку, зокрема на підставі цивільного договору про надання послуг.

Правовий статус санаторно-курортних закладів визначається ст. 22 Закону № 2026-III, ст. 16 Закону № 2801-XII та Загальним положенням про санаторно-курортний заклад, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 11.07.2001 № 805 (далі – Загальне положення)². Згідно зі ст. 22 Закону № 2026-III³ та ст. 16 Закону № 2801-XII⁴ санаторно-курортний заклад може бути створений на підставі державної, комунальної або приватної власності. За організаційно-правовою формою санаторно-курортні заклади комунальної та державної власності можуть утворюватися як некомерційні підприємства або установи. Приватні санаторно-курортні заклади не обмежені у виборі організаційно-правової форми. Установчим документом цих закладів є статут. Відповідно до п. 8 Загального положення можуть бути створені спеціалізовані санаторії для лікування захворювань органів кровообігу, травлення, обміну речовин, хвороб нервової системи, опорно-рухового апарату та інших. Згідно з п. 9 Загального положення у складі таких закладів можуть утворюватися реабілітаційні відділення для лікування хворих, які перенесли інфаркт міокарда, страждають від нестабільної стенокардії, хронічних захворювань органів дихання та інших хвороб⁵. Отже, чинні законодавчі й підзаконні акти чітко визначають

¹ Подзіров А. О. Організаційно-правове забезпечення розвитку медичного туризму в Україні: монографія / за наук. ред. В. І. Теремецького. Київ: НДІ ППіП НАПрН України, 2024. С. 13. URL: <https://repository.ndipp.gov.ua/handle/765432198/924>.

² Про затвердження Загального положення про санаторно-курортний заклад: постанова Кабінету Міністрів України від 11.07.2001 № 805. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/805-2001-п> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

³ Про курорти: Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁴ Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁵ Про затвердження Загального положення про санаторно-курортний заклад: постанова Кабінету Міністрів України від 11.07.2001 № 805. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/805-2001-п> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

особливості заснування, організаційно-правовий статус і напрями діяльності санаторно-курортних закладів у системі надання лікувально-оздоровчих послуг.

Існує чимало спірних питань щодо необхідності отримання ліцензії санаторно-курортними закладами. Важливо наголосити, що санаторно-курортні заклади відповідно до ст. 22 Закону № 2026-III розглядаються як різновид закладів охорони здоров'я¹. При цьому згідно зі ст. 16 Закону № 2801-XII для здійснення господарської діяльності заклад охорони здоров'я повинен мати ліцензію². Тому можна зробити цілком обґрунтований висновок, що санаторно-курортні заклади також повинні отримати ліцензію.

Водночас варто врахувати, що у ст. 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» не передбачено ліцензування лікувально-оздоровчої або санаторно-курортної діяльності. Ліцензуванню підлягає саме медична практика³. Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 02.03.2016 № 285 (далі – Ліцензійні умови). Згідно з п. 4 Ліцензійних умов господарська діяльність з медичної практики – це вид господарської діяльності у сфері охорони здоров'я, який провадиться закладами охорони здоров'я та фізичними особами - підприємцями з метою надання медичної допомоги та медичного обслуговування на підставі ліцензії⁴. Згідно зі ст. 20 і 22 Закону № 2026-III санаторно-курортні заклади надають лікувальні та реабілітаційні послуги⁵. Н. Є. Паньків стверджує, що медичний туризм охоплює надання медичних, реабілітаційних, рекреаційних та оздоровчих послуг⁶. Можна зробити висновок, що надання лікувальних та реабілітаційних послуг у санаторно-курортних закладах охоплюється терміном «медична практика». Отже, санаторно-курортні заклади для здійснення господарської діяльності з медичної практики повинні отримати ліцензію для надання відповідних лікувальних та реабілітаційних послуг.

Однак чинними Ліцензійними умовами не встановлено спеціальних

¹ Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

² Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

³ Про ліцензування видів господарської діяльності : Закон України від 02.03.2015 № 222-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19#Text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁴ Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики : постанова Кабінету Міністрів України від 02.03.2016 № 285. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/285-2016-p> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁵ Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

⁶ Паньків Н. Є., Крупіна А.-М. С. Тенденції розвитку медичного туризму в умовах глобалізації (на прикладі Туреччини). *Development service industry management*, 2023. № 1. С. 45. [https://doi.org/10.31891/dsim-2023-1\(4\)](https://doi.org/10.31891/dsim-2023-1(4)).

вимог щодо надання лікувально-оздоровчих послуг санаторно-курортними закладами. У зв'язку з цим постає обґрунтована необхідність у розробці та затвердженні окремих Ліцензійних умов провадження господарської діяльності санаторно-курортних закладів. Зокрема, вважаємо за доцільне у Ліцензійних умовах провадження господарської діяльності з медичної практики передбачити спеціальний розділ про надання лікувально-оздоровчих послуг.

Договірні відносини у сфері внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму також характеризуються певною специфікою. Згідно зі ст. 25 Закону № 2026-III фінансування курортів може здійснюватися відповідно до державних і місцевих програм, за рахунок позабюджетних і благодійних фондів, коштів підприємств, установ і окремих громадян¹. Відповідно до ст. 24 Закону № 375-VI оздоровлення дітей може здійснюватися за рахунок коштів державних і місцевих бюджетів, підприємств, установ і організацій, професійних спілок, добровільних внесків юридичних і фізичних осіб². Отже, оплата лікувально-оздоровчих послуг санаторно-курортними закладами може відбуватися за рахунок різних джерел.

При цьому можуть бути залучені як державні кошти, зокрема, для оплати відпочинку дітей з малозабезпечених родин, так і кошти професійних спілок або окремих громадян. Водночас ані Закон № 2026-III, ані Загальне положення про санаторно-курортний заклад, ані Закон № 375-VI не врегульовують питання умов укладення договорів між споживачами та санаторно-курортними закладами щодо надання лікувально-оздоровчих послуг, що свідчить про наявність прогалини у чинному правовому регулюванні.

Загальні положення щодо договору про надання послуг встановлені у ст. ст. 901 – 907 ЦК України. За договором про надання послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену послугу, якщо інше не встановлено договором. Строк договору про надання послуг встановлюється за домовленістю сторін³. Зазначені норми стосуються будь-яких договорів про надання послуг загального характеру та не враховують специфіку укладення договорів саме у сфері лікувально-оздоровчої діяльності. При цьому надання лікувальних, реабілітаційних, оздоровчих, профілактичних, рекреаційних послуг санаторно-курортними закладами цілком відповідає умовам договору про

¹ Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

² Про оздоровлення та відпочинок дітей : Закон України від 04.09.2008 № 375-VI. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/375-17/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

³ Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

надання послуг.

Науковці, які вивчали правовідносини у сфері діяльності санаторно-курортних закладів, відзначають певні особливості договорів про надання лікувально-оздоровчих послуг. Досліджуючи проблеми правового регулювання медичного туризму, А. О. Подзіров наголошує, що надання відповідних послуг потребує укладення цивільного договору¹. П. М. Корнева стверджує, що приватно-правові відносини у сфері медичного туризму полягають в укладенні договору про надання медичних послуг між пацієнтом та закладом охорони здоров'я². Н. М. Зільник відзначає, що договір про надання медичних послуг слід розглядати як домовленість між виконавцем (закладом охорони здоров'я) та пацієнтом, відповідно до якої виконавець зобов'язується надати медичні послуги спрямовані на відновлення та підтримання його здоров'я, а пацієнт зобов'язується оплатити вартість наданих послуг відповідно до умов договору.

До істотних умов договору про надання медичних послуг, які необхідно закріпити на законодавчому рівні, належать: предмет договору з визначенням переліку медичних послуг, якість послуг, сторони договору, вартість послуг та строк їх надання³. Вказане визначення можна застосувати для встановлення змісту та умов договору внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму.

Договір про надання лікувально-оздоровчих послуг можна визначити як домовленість між виконавцем (санаторно-курортним закладом) та фізичною або юридичною особою відповідно до якого виконавець зобов'язується надати лікувальні, оздоровчі, реабілітаційні та/або рекреаційні послуги її отримувачу на платній, безоплатній або компенсаційній основі. До істотних умов договору про надання лікувально-оздоровчих послуг слід віднести предмет договору з визначенням переліку лікувально-оздоровчих послуг, якість і вартість послуг та строк їх надання.

Виходячи зі змісту ст. 25 Закону № 2026-III та ст. 24 Закону № 375-VI, договір про надання лікувально-оздоровчих послуг може укладатися санаторно-курортним закладом як безпосередньо з фізичною особою, яка потребує відповідних послуг, так і з батьками або законними представниками дитини, що направляється на оздоровлення та відпочинок. Крім того, такий договір може укладатися підприємствами, установами, організаціями, де працює фізична особа, або професійними спілками, які забезпечують соціальні гарантії своїх членів.

Варто врахувати, що Закон № 324/95-ВР вимагає укладення договору на туристичне обслуговування. Згідно з ч. 1 ст. 20 Закону № 324/95-ВР за

¹ Подзіров А. О. Організаційно-правове забезпечення розвитку медичного туризму в Україні : монографія / за наук. ред. В. І. Теремецького. Київ : НДІ ППіП НАПрН України, 2024. С. 12 URL : <https://repository.ndippp.gov.ua/handle/765432198/924>.

² Корнева П. М. Медичний туризм в Україні в аспекті міжнародного приватного права. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 82. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-7/19>.

³ Зільник Н. М. Договір про надання медичних послуг. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 9. С. 76. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-9/16>.

договором на туристичне обслуговування туроператор зобов'язується надати за замовленням туриста комплекс туристичних послуг, а турист повинен оплатити його¹. В. М. Пашков стверджує, що туристичний продукт у сфері медичного туризму може включати в себе послуги як лікувально-оздоровчого характеру, так і послуги з перевезення і розміщення у санаторіях, організацію екскурсій до об'єктів культури і відпочинку, а також інших розваг².

Отже, у цьому разі клієнт укладає з туристичною фірмою договір про туристичне обслуговування. Істотними умовами такого договору є предмет, ціна і строк договору. Предмет договору включає характеристики туристичного продукту: лікувальні, оздоровчі, реабілітаційні та/або рекреаційні послуги, а також послуги з перевезення та організації екскурсій. Строк договору охоплює період надання відповідних туристичних послуг. Розмір винагороди туроператора встановлюється у договорі. При цьому туристичній фірмі необхідно укласти договір про надання лікувально-оздоровчих послуг із санаторно-курортним закладом із урахуванням побажань кожного окремого клієнта.

Висновки. Проведене дослідження правової природи та особливостей правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму в Україні дозволяє сформулювати такі висновки.

Внутрішній лікувально-оздоровчий туризм – це отримання фізичною особою на підставі цивільно-правового договору лікувально-оздоровчих, реабілітаційних та/або рекреаційних послуг у санаторно-курортних закладах України. Особливості правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму полягають у таких ключових положеннях:

1. Лікувально-оздоровчі послуги можуть бути надані санаторно-курортними закладами державної, комунальної або приватної форми власності, що здійснюють свою діяльність в організаційно-правовій формі некомерційних підприємств або установ.

2. Для здійснення господарської діяльності санаторно-курортні заклади повинні отримати ліцензію. Однак наразі відсутні будь-які особливі ліцензійні вимоги до санаторно-курортних закладів щодо здійснення ними господарської діяльності з медичної практики.

3. Договір про надання лікувально-оздоровчих послуг можна визначити як домовленість (угода, меморандум) між санаторно-курортним закладом та фізичною або юридичною особою відповідно до якого виконавець зобов'язується надати лікувальні, оздоровчі, реабілітаційні та/або рекреаційні послуги її отримувачу на платній, безоплатній або компенсаційній основі. До істотних умов договору про надання лікувально-оздоровчих послуг слід віднести предмет договору з визначенням переліку лікувально-оздоровчих послуг, якості і вартість послуг та строк їх надання.

¹ Про туризм : Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР. Верховна Рада України. Законодавство України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

² Пашков В. М., Гнедик Є. С. Правове регулювання медичного туризму в умовах війни в Україні : монографія. Харків : Право, 2022. С. 37.

4. Договір на туристичне обслуговування, укладений між клієнтом і туроператором, може включати умови про надання лікувально-оздоровчих послуг у санаторно-курортному закладі.

Вдосконалення правового регулювання внутрішнього лікувально-оздоровчого туризму може полягати у розробці та затвердженні Ліцензійних умов надання відповідних послуг. Також у Законі № 2026-III або в Законі № 324/95-ВР слід визначити умови договору про надання лікувально-оздоровчих послуг.

Перспективними напрямками подальших наукових досліджень є розробка теоретичних і практичних рекомендацій для удосконалення нормативно-правового регулювання внутрішнього медичного туризму з метою підвищення його ефективності та конкурентоспроможності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 436-IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

2. Діденко К. Д., Жученко В. Г. Медичний туризм в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку. *Науковий журнал Херсонського державного університету. Серія «Економічні науки»*. 2016. Вип. 16. Ч. 4. С. 101–105.

3. Згурський Ю. Д., Розметова О. Г. Проблеми та перспективи розвитку лікувально-оздоровчого туризму в Запорізькій області. *Причорноморські економічні студії*. 2016. № 12. Ч. 1. С. 62–66.

4. Зільник Н. М. Договір про надання медичних послуг. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 9. С. 73–76. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-9/16>.

5. Корнева П. М. Медичний туризм в Україні в аспекті міжнародного приватного права. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 81–83. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-7/19>.

6. Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики : постанова Кабінету Міністрів України від 02.03.2016 № 285. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/285-2016-п> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

7. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

8. Паньків Н. Є., Крупіна А.-М. С. Тенденції розвитку медичного туризму в умовах глобалізації (на прикладі Туреччини). *Development service industry management*, 2023. № 1. С. 25–49. [https://doi.org/10.31891/dsim-2023-1\(4\)](https://doi.org/10.31891/dsim-2023-1(4)).

9. Пашков В. М., Гнедик Є. С. Правове регулювання медичного туризму в умовах війни в Україні : монографія. Харків : Право, 2022. 188 с.

10. Подзіров А. О. Організаційно-правове забезпечення розвитку медичного туризму в Україні : монографія / за наук. ред. В. І. Теремецького. Київ : НДІ ППіП НАПрН України, 2024. 242 с. URL : <https://repository.ndippp.gov.ua/handle/765432198/924>.

11. Про затвердження Загального положення про санаторно-курортний заклад : постанова Кабінету Міністрів України від 11.07.2001 № 805. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/805-2001-п> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

12. Про курорти : Закон України від 05.10.2000 № 2026-III. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2026-14/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

13. Про ліцензування видів господарської діяльності : Закон України від 02.03.2015 № 222-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19#Text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

14. Про оздоровлення та відпочинок дітей : Закон України від 04.09.2008 № 375-VI. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/375-17/find?text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

15. Про туризм : Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

16. Теремецький В. І., Подзіров А. О. Правове становище суб'єктів владних повноважень у сфері медичного туризму. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2022. № 1. С. 169–181. <https://doi.org/10.33766/2524-0323.97.169-181>.

17. Тишко Д. Ф. Медичний туризм як комплексний міжсистемний об'єкт державної політики. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія Публічне управління та адміністрування*. 2023. Т. 34 (73). № 1. С. 231–237. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2023.1/41>.

18. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 22 квітня 2025 року).

Стаття надійшла до редакції 22.04.2025

Vladyslav Iv. TEREMETSKYI,
Doctor in Law, Professor

(Academician F. H. Burchak Scientific Research Institute of Private Law and Entrepreneurship of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine)

Denys S. ASTAFIEV,

PhD in Economics

(State organization «V. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine» Kyiv, Ukraine)

LEGAL NATURE AND FEATURES OF DOMESTIC MEDICAL AND HEALTH TOURISM

This scientific article is devoted to clarifying the peculiarities of legal regulation of domestic medical and health tourism in Ukraine. Scientific approaches to the legal regulation of medical tourism are examined, and the provisions of current legislation in the field of tourism, health care and resort business, which determine the legal basis for the activities of sanatorium and resort establishments providing medical and health services, are analysed.

The author proposes a definition of domestic medical and health tourism as the provision of medical, health, rehabilitation and/or recreational services to individuals on the basis of a civil law contract in sanatorium and resort establishments in Ukraine. The peculiarities of the legal regulation of domestic medical and health tourism are identified, as well as the peculiarities of the legal status of sanatorium and resort establishments that can operate in the organisational and legal form of non-commercial enterprises or institutions of state, communal or private ownership.

It is emphasised that sanatorium and resort establishments must obtain a licence to carry out economic activities. At the same time, it is pointed out that there are no special licensing requirements in the legislation for them to carry out economic activities in the field of medical practice.

The author's vision of a contract for the provision of medical and health services is formulated, which is proposed to be understood as an agreement (contract, memorandum) between a sanatorium-resort institution and a natural or legal person, under which the provider undertakes to provide medical, health, rehabilitation and/or recreational services to the recipient on a paid, free or compensated basis. The essential terms of such an agreement are defined, in particular the subject matter of the agreement with a list of medical and health services, their quality, cost and term of provision.

The possibility of including terms and conditions for the provision of medical and health services in a sanatorium-resort facility in a tourist service agreement between a client and a tour operator is justified. A proposal has been made to improve the regulatory framework by developing and approving licensing conditions for the provision of such services, as well as by legislating the terms of the relevant agreement in the Law of Ukraine 'On Resorts' or the Law of Ukraine 'On Tourism'. Prospects for further research in the field of legal support for domestic medical and health tourism have been identified.

Key words: *tourism, medical tourism, medical and health tourism, legal regulation, medical services, health care, service agreement, licensing, contract providing for tourist services.*

Тетяна Анатоліївна ШЕВЧУК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Ігор Сергійович ПОЛЯКОВ,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Віталій Іванович СТАРОСТА,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ТРАНСФЕР ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОСТІ СИСТЕМИ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ

У статті розглянуто питання, пов'язані із переміщенням закладів вищої освіти (далі – ЗВО) із специфічними умовами навчання, а також військових закладів вищої освіти як суб'єктів сектору безпеки і оборони у більш безпечні регіони України з окупованих, прифронтових територій і тих, де ведуться активні бойові дії.

На підставі результатів аналізу наукової літератури, аналітичних звітів Міністерства освіти і науки України, Національного агентства із

забезпечення якості вищої освіти, Інституту освітньої аналітики, Інституту модернізації змісту освіти, положень нормативно-правових актів в освітній сфері обґрунтовано необхідність моніторингу функціонування переміщених ЗВО в умовах дії воєнного стану в Україні за такими напрямками: оцінка якості рівня нормативно-правового забезпечення функціонування релокованих ЗВО; адаптація освітнього процесу відповідно до вимог воєнного стану; забезпечення неперервності навчання з урахуванням реалій процесу переміщення; створення нових можливостей для розвитку ЗВО в умовах нового місця перебування; дотримання юридичних гарантій для всіх учасників освітнього процесу, які мають статус внутрішньо переміщеної особи та працюють або навчаються у релокованих ЗВО; вивчення психоемоційного стану учасників освітнього процесу та аналіз ролі служби психологічної підтримки в системі освіти; удосконалення цифрового освітнього середовища в умовах дії воєнного стану; оцінка стану реалізації проєктів міжнародної співпраці, впровадження європейських освітніх практик в рамках виконання Україною євроінтеграційних зобов'язань у сфері освіти і науки; оцінка наслідків негативного впливу на освітню галузь воєнних дій та прогнозування розвитку освітньої галузі в середньо та довгостроковій перспективі.

Доводиться, що подібний організаційно-інтелектуальний трансфер є однією з базових умов забезпечення стійкості системи протидії злочинності за критеріями спадковості, освітнього та наукового супроводження. Крім того цей напрям державної гуманітарної та кримінологічної політик безпосередньо впливає на ступінь інтегрованості неповнолітніх, молоді до соціально корисної діяльності, завдяки чому знижується ризик їх втягнення у протиправні практики.

Ключові слова: злочинність, агресія, війна, воєнний стан, трансфер, сектор безпеки та оборони, освіта, молодь, неповнолітні, наука, протидія злочинності, запобігання втягненню у протиправну діяльність, корупція, заклад вищої освіти, поліцейський, специфічні умови навчання.

Постановка проблеми. За словами Президента України Володимира Зеленського, окупанти визначили своїми ворогами культуру, освіту та людяність. І не шкодують для них ні ракет, ні бомб. Україна, яка прагне бути конкурентоспроможною в сучасному світі, має визначити освіту та науку своїми стратегічними сферами»¹.

Після початку повномасштабної збройної агресії ситуація у вищій освіті України ще більше ускладнилася. Освітній процес було призупинено, увесь цей час зазнають руйнувань будівлі українських закладів освіти, учасники освітнього процесу опинилися в різних умовах, часто за межами України або в регіонах подалі від зони бойових дій; дехто продовжує перебувати на тимчасово окупованих територіях. Українська система вищої

¹ Обстріл Лозової прийшовся по «щойно реконструйованому будинку культури» – Зеленський. Радіо Свобода. 2022. 20 травня. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-zelenskyi-obstril-lozova/31860348.html> (дата звернення: 13.03.2025).

освіти, як і у 2014 році, після анексії Криму та початку воєнних дій на Донбасі, стикнулася з питанням переміщення закладів освіти на підконтрольну територію. Все це змусило адаптувати освітній процес до нових умов¹.

Одним із засобів збереження освітнього і наукового потенціалу є релокація (від англ. *relocate, relocation* – переміщувати, переміщення). У відповідь на виклики повномасштабної війни Верховна Рада України ініціювала прийняття низки законів, спрямованих на врегулювання освітнього процесу в умовах дії воєнного стану. Міністерством освіти і науки України (далі – МОН) було розроблено і запроваджено на практиці більш ніж 50 наказів і офіційних роз'яснень щодо адаптації роботи ЗВО у воєнний період, якими в тому числі врегульовано процес їх евакуації та переміщення з окупованих, прифронтових територій і тих, де ведуться активні бойові дії.

Фахівцями з державного управління за результатами аналізу впливу військових дій на вищу освіту України у результаті порівняння переміщення ЗВО України через військові дії у 2014–2015 рр. і в 2022 р. були визначені особливості сучасного етапу релокації: значне збільшення масштабів переміщення; існування різниці у напрямках здійснення національної і міжнародної допомоги переміщеним ЗВО, у моделі переміщення. Встановлено, що у процесі релокації ЗВО особливу роль зіграли зміни у нормативно-правовому механізмі управління вищою освітою через прийняття нових нормативно-правових документів і вдосконалення уже існуючих².

Теоретичною основою наукової статті були праці вітчизняних науковців, фахівців різних галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, які вивчали стан українського освітнього, дослідницького простору в умовах війни та окремі аспекти релокації ЗВО у більш безпечні регіони України. Зокрема, Є. О. Гладкової, О. М. Литвинова, А. О. Пономарьової, С. І. Сілдлецького, А. М. Шандар та ін. Водночас проблематика забезпечення стійкості системи протидії злочинності через належну організацію роботи релокованих ЗВО у кримінологічній оптиці аналізу все ще є відкритою.

Мета статті – обґрунтувати соціальний запит та визначити проблеми забезпечення організаційно-інтелектуального трансферу як засобу забезпечення стійкості системи протидії злочинності в умовах війни

Виклад основного матеріалу. Нестабільну ситуацію в усіх сферах суспільного життя, у тому числі в освітній галузі, на початку 2019 року чітко позначила коронакриза. Через загострення пандемії COVID-19 всі заклади освіти перейшли на довготривале дистанційне навчання і вимушені були переформатувати усталені підходи до організації освітнього процесу. А з

¹ Вища освіта в Україні: зміни через війну: аналітичний звіт / Є. Ніколаєв, Г. Рій, І. Шемелинець. Київ : Київський університет імені Бориса Грінченка, 2023. С. 84

² Беззубко Б. І., Пономарьова А. О. Переміщені заклади вищої освіти: нові виклики і перспективи. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна серія «Економічна». 2023. Вип. 104. С. 104

початком повномасштабного вторгнення рф на територію України та пов'язаним із цим катастрофічним ускладненням безпекової ситуації в державі, реалізація права людини на освіту зазнала суттєвих обмежень.

Сьогодні освітній процес у нашій країні відбувається під звуки сирен, часто під звуки обстрілів. Дехто взагалі втратив можливість навчатися. Повномасштабна військова агресія рф проти України, спрямована на геноцид українського народу, принесла катастрофічні руйнування, вимушене внутрішнє переміщення учасників освітнього процесу, їх виїзд за кордон, знищення українських освітян на тимчасово окупованих територіях, незаконне вивезення українських дітей на територію росії, навчання в умовах блекауту та колосальний психологічний тиск. На початку 2023 року вже понад 3 тис. закладів освіти постраждали внаслідок бомбардувань і обстрілів, із них близько 300 закладів зруйновано повністю. Ворог робить усе для знищення української освіти, бо чудово розуміє її силу¹.

Дослідження із визначення якості життя населення свідчать про те, що необхідною умовою забезпечення особистісного, суспільного та економічного розвитку в сучасному світі залишається якісна освіта та доступна медицина. Підтримуючи ці дві важливі сфери життєдіяльності, держава забезпечує собі стаке економічне зростання та скорочення масштабів бідності.

Можливість отримання освіти є тим фундаментом, на якому ґрунтується майбутній доступ населення до матеріальних благ і послуг, формується конкурентоздатність на ринку праці, закладаються можливості для досягнення успіхів особи в дорослому житті. Якісні освітні послуги – фундамент національного відродження².

У Національній доктрині розвитку освіти визначено, що освіта є основою розвитку особистості, суспільства, нації та держави, запорукою майбутнього України, визначальним чинником політичної, соціально-економічної, культурної та наукової життєдіяльності суспільства. Освіта відтворює і нарощує інтелектуальний, духовний та економічний потенціал суспільства, є стратегічним ресурсом поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів, зміцнення авторитету й конкурентоспроможності держави на міжнародній арені³.

Збройна агресія зі сторони рф фактично змусила цілий ряд ЗВО із зон бойових дій, тимчасово окупованих територій, а також прифронтових областей шукати можливості для перенесення місця фізичного розташування закладу з місця постійної дислокації у більш безпечні регіони країни для збереження можливості повноцінного їх функціонування та

¹ Освіта і наука України в умовах воєнного стану : інформаційно-аналітичний збірник. Київ. 2023. С. 5

² Якість життя населення України та перші наслідки війни / Черенько Л. М., Полякова С. В., Шишкін В. С., Реут А. Г., Крикун О. І., Когатько Ю. Л., Заяць В. С., Клименко Ю. А.; Нац. акад. наук. Укр., Ін-т демогр. та соц. дослідж. ім. М. В. Птухи. Електронне видання. Київ, 2023. С. 91

³ Про Національну доктрину розвитку освіти : Указ Президента України від 17.04.2002 р. № 347/2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2002#Text> (дата звернення: 03.03.2025).

забезпечення освітнього процесу *в умовах дії воєнного стану*.

Станом на 1 липня 2023 року за оперативною інформацією МОН, було переміщено 29 ЗВО (з урахуванням першої хвилі переміщення, починаючи із середини 2014 р.) і 64 відокремлених структурних підрозділи ЗВО державної, комунальної й приватної форми власності¹.

Релокація для ЗВО, особливо тих, які здійснюють *підготовку поліцейських* і мають специфічні умови навчання, була вимушеним, нелегким, але необхідним кроком на шляху до забезпечення сталості та безперервності навчання майбутніх правоохоронців в умовах соціальної нестабільності.

Заклад вищої освіти із специфічними умовами навчання – це заклад вищої освіти державної форми власності, який здійснює на певних рівнях вищої освіти підготовку курсантів (слухачів, студентів), ад'юнктів для подальшої служби на посадах середнього та вищого складу Національної поліції України, начальницького складу з метою задоволення потреб Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань².

Освітній процес у ЗВО із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських, реалізовано на підставі вимог Конституції України, Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про Національну поліцію», державних стандартів вищої освіти, нормативних актів з питань освіти, інших актах чинного законодавства, що регламентують організацію освітнього процесу та порядок підготовки фахівців у закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання.

Забезпечення практичної підготовки здобувачів освіти ЗВО Міністерства внутрішніх справ України (далі МВС) з ряду причин не може здійснюватись у дистанційному форматі, що і обумовлює необхідність переміщення навчального закладу із фактичного місця дислокації у більш безпечне. Практична підготовка є обов'язковим компонентом освітньо-професійної програми для здобуття відповідного освітнього ступеня на першому (бакалаврському) та другому (магістерському) рівнях вищої освіти. Основними видами практичної підготовки здобувачів освіти є : навчальна практика, стажування. Для проходження практичної підготовки здобувачі освіти направляються до органів (підрозділів) поліції, установ Експертної служби МВС, якими вони були направлені на навчання, чи за місцезнаходженням ЗВО МВС (структурних підрозділів ЗВО МВС). Для проходження практичної підготовки здобувачі освіти направляються до органів (підрозділів) поліції, установ Експертної служби МВС, якими вони

¹ Освіта і наука України в умовах воєнного стану : інформаційно-аналітичний збірник. Київ. 2023. С. 39

² Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text> (дата звернення: 24.03.2025).

були направлені на навчання, чи за місцезнаходженням ЗВО МВС (структурних підрозділів ЗВО МВС).

Саме зараз, в умовах дії воєнного стану в Україні системне підвищення рівня якості освіти поліцейських, посилення її практичної спрямованості є запорукою ефективного опору злочинності, забезпечення національної безпеки, територіальної цілісності і недоторканності України, належного захисту прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб. У зв'язку з чим питання про набуття майбутніми правоохоронцями систематизованих стійких знань, необхідних для виконання поставлених завдань в обстановці, що швидко змінюється, набуває виключної значущості.

Забезпечення якісної підготовки висококваліфікованих фахівців у ЗВО із специфічними умовами навчання є ключовим етапом у формуванні та розвитку кадрового потенціалу правоохоронних органів, як основи ефективності функціонування правоохоронної системи в цілому, та окремих її структурних елементів, зокрема.

Висновки. Релокація ЗВО – процес не простий, адже передбачає залученість до нього усіх учасників освітнього процесу з можливими втратами на цьому шляху. Необхідним є внутрішній потенціал для релокації конкретного ЗВО, ефективність якого передбачає моніторинг реалізації державної політики в освітній сфері за такими напрямками : оцінка якості рівня нормативно-правового забезпечення функціонування релокованих ЗВО; адаптація освітнього процесу відповідно до вимог воєнного стану; забезпечення неперервності навчання з урахуванням реалій процесу переміщення; створення нових можливостей для розвитку ЗВО в умовах нового місця перебування; дотримання юридичних гарантій для всіх учасників освітнього процесу, які мають статус внутрішньо переміщеної особи та працюють або навчаються у релокованих ЗВО; вивчення психоемоційного стану учасників освітнього процесу та аналіз ролі служби психологічної підтримки в системі освіти; удосконалення цифрового освітнього середовища в умовах дії воєнного стану; оцінка стану реалізації проєктів міжнародної співпраці, впровадження європейських освітніх практик в рамках виконання Україною євроінтеграційних зобов'язань у сфері освіти і науки; **оцінка наслідків негативного впливу на освітню галузь воєнних дій та** прогнозування розвитку освітньої галузі в середньо та довгостроковій перспективі.

Релоковані ЗВО вже перемогли ворога, адже не зважаючи на складнощі самого процесу переміщення, значного відтоку серед усіх учасників освітнього процесу вони все ж таки змогли адаптувати освітній процес до нових реалій, зберегти кадровий потенціал, довіру здобувачів та власні університетські традиції. Адже, як справедливо зазначає О.М.Литвинов університет – унікальний соціальний феномен. Будучи гуманітарним і культурним інститутом він створює передумови для розвитку негуманітарних – природничонаукових, технократичних досягнень соціуму. Як частина соціуму він забезпечує його оновлення в цілому через свій продукт – знання. Місія університету характеризує його

основну інтенцію, яка корелятивна культурно-історичним запитам, що дерермінують модель цього соціального інституту¹.

Завдання формування необхідного рівня потенціалу ЗВО України набуває особливого значення з огляду на те, що прямим наслідком максимізації потенціалу українських університетів є створення та трансфер нових знань і технологій. Непрямими, але важливими результатами ефективного використання потенціалу ЗВО є: економічний розвиток країни, оскільки висококваліфіковані фахівці розроблятимуть та впроваджуватимуть нові ідеї та продукти, що підвищуватиме економічну активність та інноваційний потенціал країни; політична стабільність країни; соціальний розвиток, оскільки якісна вища освіта дозволить кожному розвивати свої здібності та потенціал, що може сприяти сталому розвитку суспільства².

Належне функціонування української освітньої парадигми є стратегічним пріоритетом при організаційній трансформації освітньої сфери під час дії воєнного стану та у післявоєнному відновленні країни. Вітчизняна освіта і наука є тим стратегічним ресурсом, який є основою для структурних змін у майбутньому. Наука та інновації – це каталізатор економічного розвитку країни. Побудова нової освітньої траєкторії передбачає активне застосування інструментів інтернет-маркетингу в просуванні освітніх послуг, посилення зав'язків науки з бізнесом, створення інноваційних платформ із міжнародного співробітництва. Необхідно вже зараз розробляти стратегії інноваційного розвитку освіти і науки, так би мовити «на випередження» для ефективного їх впровадження у післявоєнний період, для відновлення та розвитку повоєнної економіки країни. Подібні підходи забезпечать стійкість системи протидії злочинності, знизять корупціогенні ризики відтворення та розвитку її інститутів в умовах війни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Батрак О. В., Тарасенко О. С. Особливості формування потенціалу закладів вищої освіти України в умовах війни та післявоєнному періоді. *Економіка та суспільство*. 2023. Вип. 53. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-1>.
2. Беззубко Б. І., Пономарьова А. О. Переміщені заклади вищої освіти : нові виклики і перспективи. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна серія «Економічна»*. 2023. Вип. 104. С. 100–107

¹Литвинов О. М., Гладкова Є. О. Місія університету в часи посмодерну // Харківський національний університет внутрішніх справ: 25 років досвіду та погляд у майбутнє (1994–2019 рр.) : Збірник тез доповідей міжнародної науково-практичної конференції до 25-річчя створення університету (22 листопада 2019 року, м. Харків). Харківський національний університет внутрішніх справ. 2019. С. 268

² Батрак О. В., Тарасенко О. С. Особливості формування потенціалу закладів вищої освіти України в умовах війни та післявоєнному періоді. *Економіка та суспільство*. 2023. Вип. 53. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-1>

3. Вища освіта в Україні : зміни через війну : аналітичний звіт / Є. Ніколаєв, Г. Рій, І. Шемелинець. Київ : Київський університет імені Бориса Грінченка, 2023. 94 с.
4. Литвинов О. М., Гладкова Є. О. Місія університету в часи посмодерну // Харківський національний університет внутрішніх справ : 25 років досвіду та погляд у майбутнє (1994–2019 рр.) : Збірник тез доповідей міжнародної науково-практичної конференції до 25-річчя створення університету (22 листопада 2019 року, м. Харків). Харківський національний університет внутрішніх справ. 2019. С. 267–269
5. Обстріл Лозової прийшовся по «щойно реконструйованому будинку культури» – Зеленський. *Радіо Свобода*. 2022. 20 травня. URL : <https://www.radiosvoboda.org/a/news-zelenskyi-obstril-lozova/31860348.html> (дата звернення : 13.03.2025).
6. Освіта і наука України в умовах воєнного стану. Інформаційно-аналітичний збірник. Київ. 2023. 64 с.
7. Про вищу освіту : Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text> (дата звернення : 24.03.2025 р.)
8. Про Національну доктрину розвитку освіти : Указ Президента України від 17.04.2002 р. № 347/2002. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2002#Text> (дата звернення : 03.03.2025).
9. Якість життя населення України та перші наслідки війни / Черенько Л. М., Полякова С. В., Шишкін В. С., Реут А. Г., Крикун О. І., Когатько Ю. Л., Заяць В. С., Клименко Ю. А.; Нац. акад. наук. Укр., Ін-т демогр. та соц. дослідж. ім. М. В. Птухи. Електронне видання. Київ, 2023. 191 с.

Стаття надійшла до редакції 24.03.2025

Tatiana An. SHEVCHUK,

PhD in Law, Associated Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Igor S. POLYAKOV,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Vitaly Iv. STAROSTA,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

ORGANIZATIONAL AND INTELLECTUAL TRANSFER AS A MEANS OF ENSURING THE SUSTAINABILITY OF THE SYSTEM OF COUNTERING CRIME IN WAR CONDITIONS

The article considers issues related to the relocation of higher education

institutions (hereinafter referred to as HEIs) with specific training conditions to safer regions of Ukraine from occupied, frontline territories and those where active hostilities are underway.

Based on the results of the analysis of scientific literature, analytical reports of the Ministry of Education and Science of Ukraine, the National Agency for Quality Assurance in Higher Education, the Institute of Educational Analytics, the Institute for Modernization of Educational Content, and the provisions of regulatory legal acts in the educational sphere, the need to monitor the functioning of relocated HEIs under martial law in Ukraine in the following areas is substantiated: assessment of the quality of the level of regulatory and legal support for the functioning of relocated HEIs; adaptation of the educational process in accordance with the requirements of martial law; ensuring continuity of education taking into account the realities of the relocation process; creating new opportunities for the development of higher education institutions in the conditions of the new place of residence; compliance with legal guarantees for all participants in the educational process who have the status of an internally displaced person and work or study in relocated higher education institutions; studying the psycho-emotional state of participants in the educational process and analyzing the role of the psychological support service in the education system; improving the digital educational environment under martial law; assessing the status of the implementation of international cooperation projects, the introduction of European educational practices within the framework of Ukraine's fulfillment of European integration obligations in the field of education and science; assessing the consequences of the negative impact of military actions on the educational sector and forecasting the development of the educational sector in the medium and long term.

It is proved that such organizational and intellectual transfer is one of the basic conditions for ensuring the stability of the system of combating crime according to the criteria of heredity, educational and scientific support. In addition, this direction of state humanitarian and criminological policy directly affects the degree of integration of minors, youth into socially useful activities, thereby reducing the risk of their involvement in illegal practices.

Key words: *crime, aggression, war, martial law, transfer, security and defense sector, education, youth, minors, science, combating crime, preventing involvement in illegal activities, corruption, higher education institution, police officer, specific training conditions.*

ІНСТИТУЦІЙНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ У ФОКУСІ ПРАВНИЧИХ СТУДІЙ

УДК 342.9

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2025.1.53>**Лариса Василівна ВАСЯНОВИЧ***(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ ЯК ОБ'ЄКТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Акцентовано увагу на тому, що професійне навчання – це процес отримання особою специфічних знань та формування вмінь, що має цілеспрямований характер, задля її готовності приносити користь певній організації щодо ефективного виконання поставлених перед нею цілей та завдань. Професійне навчання має систематичний характер, відповідає динаміці потреб організації у фахівцях, що володіють знаннями та навичками, пристосованими до змін у технологіях та суспільних відносинах.

З'ясовано, професійне навчання поліцейських представляє собою регульований адміністративно-правовими нормами організований процес формування професійної готовності поліцейських до ефективного виконання завдань Національної поліції шляхом засвоєння ними адекватних сучасним вимогам дійсності знань, вмінь та навиків, які підлягають систематичному оновленню у відповідності до сучасних викликів та загроз.

Аргументовано, що функціональні завдання поліції є визначальними по відношенню до змісту, форм та видів професійного навчання, вимог особистісного та кваліфікаційного характеру (знання, вміння, навички) поліцейських. Серед особливостей професійного навчання поліцейських доцільно виділити: по-перше, специфічні суб'єкти – навчальні заклади зі специфічними умовами навчання; по-друге, підготовка орієнтована на особливу категорію осіб, які прийняли Присягу; по-третє, наявність особливого кола форм та методів підготовки; по-четверте, наявність значної кількості відомих нормативно-правових актів, які врегульовують безпосередньо вимоги, зміст та організаційні умови реалізації підготовки.

Ключові слова: професійне навчання, підготовка, працівники, Національна поліція, адміністративно-правове регулювання.

Постановка проблеми. Належне виконання правоохоронної функції можливе лише за умови, якщо поліцейські мають достатній рівень професійної компетенції, яка формується під час професійного навчання. Як вбачається, професійне навчання поліцейських є особливо важливим

способом забезпечення ефективного функціонування Національної поліції, та необхідною умовою ефективного виконання покладених на неї завдань: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидії злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги¹. Означенні завдання не можуть бути реалізовані особами, які не володіють достатнім обсягом знань, вмінь та навичок. Професійна діяльність правоохоронців являє собою по суті щоденне розв'язання складних проблем, ситуацій, завдань². А відтак, професійне навчання є необхідним та важливим елементом становлення поліцейського як суб'єкта, який має якісно втілювати в життя, обумовлені завданнями, функції Національної поліції.

Окремі проблемні питання, пов'язані із підготовкою поліцейських, у своїх наукових працях розглядали вчені. Зокрема, слід вказати таких вчених, як О. М. Бандурка, В. В. Бондаренко, В. С. Венедіктов, К. Ю. Мельник, О. М. Музичук, Л. В. Могілевський, В. О. Невядовський, О. М. Обушенко, О. Ю. Салманова, Д. В. Швець, О. Н. Ярмиш та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, в науковій літературі недостатньо опрацьованим залишається теоретичний підхід щодо характеристики професійного навчання поліцейських як об'єкта адміністративно-правового регулювання.

Мета статті полягає у тому, щоб вдосконалити поняття та розкрити особливості професійного навчання поліцейських в Україні як об'єкта адміністративно-правового регулювання. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: з'ясувати сутність поняття професійна підготовка; розкрити зміст вказаного терміну в контексті підготовки поліцейських; здійснити аналіз норм чинного законодавства, яке регулює питання професійного навчання поліцейських.

Виклад основного матеріалу. Поняття професійного навчання міститься у декількох нормативно-правових актах. Так, згідно з Рекомендацією МОП № 88 «Щодо професійного навчання дорослих, включаючи інвалідів» вислів «професійне навчання» означає будь-який вид навчання, що дає можливість набути або розвинути знання та майстерність технічного чи професійного характеру, або ж такі, що необхідні для виконання функцій молодшого керівного персоналу, незалежно від того, чи викладаються вони на підприємстві, чи поза ним, і включає професійне перенавчання³. Отже, професійне навчання – це будь-яке навчання, що дозволяє набути певні додаткові знання, навички чи майстерність.

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.

² Клименко І. В. Теорія і практика психологічного забезпечення професійної підготовки поліцейських : автореф. дис. д-ра психол. наук : 19.00.06 Харків, 2019. С. 27.

³ Щодо професійного навчання дорослих, включаючи інвалідів : рекомендація МОП від 27.06.1962 р. № 88. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_069#Text.

Відповідно до Закону України «Про професійний розвиток працівників», професійне навчання працівників – процес цілеспрямованого формування у працівників спеціальних знань, розвиток необхідних навичок та вмінь, що дають змогу підвищувати продуктивність праці, максимально якісно виконувати функціональні обов'язки, освоювати нові види професійної діяльності, що включає первинну професійну підготовку, перепідготовку і підвищення кваліфікації працівників відповідно до потреб виробництва¹. У вказаній нормі акцентується увага на цілеспрямованому характері навчання та його меті – забезпечення можливості якісного виконання функціональних обов'язків.

В правовій літературі також існує доволі широкий спектр підходів до визначення «професійного навчання». Зокрема, В. А. Кручек, О. Б. Кошук, С. Г. Кравець, Н. В. Колісник, Л. А. Майборода, Т. В. Пятничук, та інші зазначають, що професійне навчання зорієнтоване на забезпечення формування і розвитку професійних знань, умінь, навичок (компетентностей) громадянина, задля його професійного, особистісного, інноваційного, економічного зростання та забезпечення на цій основі високої продуктивної праці, максимально якісного виконання функціональних обов'язків, освоювання нових видів професійної діяльності, ефективної зайнятості, мобільності й конкурентоспроможності на ринку праці, перспектив кар'єрного зростання впродовж життя. Професійне навчання є комплексом педагогічних та організаційно-управлінських заходів, спрямованих на забезпечення оволодіння громадянами знаннями, уміннями і навичками в обраній ними галузі професійної діяльності, розвиток компетентності та професіоналізму, виховання загальної і професійної культури². Отже, авторами акцентовано увагу на тому, що професійне навчання є поєднанням як організаційно-управлінських, так і педагогічних заходів, які мають цілеспрямований характер.

І. В. Зайченко зауважує, що професійне навчання (освіта) передбачає рух людини від елементарної (загальної та функціональної) грамотності до освіченості; від професійно значущих якостей особистості, які пов'язані з професійною компетентністю і дозволяють реалізуватися в певній професійній діяльності до широкого розуміння, усвідомлення матеріальних і культурних надбань та цінностей минулого, власного внеску до культури своєї країни, світу в цілому; від загальної і професійної культури до формування індивідуального менталітету особистості – глибинних усталених основ світобачення, які забезпечують спрямованість на неперервне самовдосконалення, самореалізацію³. Отож професійне навчання розглядається автором як більш комплексне явище.

¹ Про професійний розвиток працівників : Закон України від 12.01.2012 р. № 4312-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4312-17#Text>.

² Методичні основи професійного навчання кваліфікованих робітників. методичний посібник / [В. А. Кручек, О. Б. Кошук, С. Г. Кравець, Н. В. Колісник, Л. А. Майборода, Т. В. Пятничук, І. І. Голуб, Н. Ю. Самоїленко, Г. В. Однорог]. Житомир : «Полісся». 2020. С. 8.

³ Зайченко І. В. Теорія і методика професійного навчання. К. : ЦП «КОМПРИНТ», 2014. С. 15.

Таким чином, професійне навчання – це процес отримання особою специфічних знань та формування вмінь, що має цілеспрямований характер, задля її готовності приносити користь певній організації щодо ефективного виконання поставлених перед нею цілей та завдань. Професійне навчання має систематичний характер, відповідає динаміці потреб організації у фахівців, що володіють знаннями та навичками, пристосованими до змін у технологіях та суспільних відносинах.

Особливу вагомість професійне навчання має в забезпеченні Національної поліції ефективно працюючим кадровим складом. Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку¹. Правоохоронна діяльність Національної поліції України включає в себе заходи, які спрямовані на захист прав і свобод громадян та держави, забезпечення публічної безпеки та порядку, боротьбу зі злочинністю за правотворчим, виконавчо-розпорядчим та практично-правоохоронним напрямками². Означене покладає на поліцейських, як на представників Національної поліції, обов'язок бути готовими до виконання поставлених завдань.

Слід погодитися з тим, що професійна підготовка являє собою організований безперервний і цілеспрямований процес оволодіння знаннями та спеціальними вміннями і навичками кожним поліцейським. Вона забезпечує формування та вдосконалення саме тих знань, які стануть необхідними для успішного виконання службових завдань³. А. Г. Гаркуша справедливо наголошує на тому, що відомча освіта у закладах системи МВС має свої особливості, які виховують майбутніх поліцейських стійкими та витривалими. Так, починаючи з перших днів навчання, курсанти несуть всю повноту відповідальності за свої дії, і це є позитивним досвідом для майбутньої професійної діяльності, що буде вимагати від поліцейського значної кількості виважених та обдуманих дій, за які вони будуть відповідати вже у законодавчо визначеному порядку. Розмірковуючи про систему навчально-виховного процесу у закладах системи МВС, авторка зауважує, що вона направлена на забезпечення ефективної адаптації курсантів до реальних умов несення служби у поліції, тим самим, визначаючи специфіку викладання кожного блоку дисциплін навчального плану. Відомча освіта системи МВС України дає можливість підготовки висококласних, юридично підкованих та конкурентоспроможних

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>

² Арабаджи Н. Б. Правоохоронна функція Національної поліції. *Актуальні проблеми політики*. 2022. Вип. 70. С. 13.

³ Пампура І., Ярема Н. Психологічні аспекти професійної підготовки працівників Національної поліції України на сучасному етапі // Професійна підготовка суддів, прокурорів та працівників правоохоронних органів: національний і зарубіжний досвід : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (19 вересня 2019 р., м. Київ) / Ген. прокуратура України ; уклад. С. І. Мінченко. Київ : Національна академія прокуратури України, 2019. С. 111. URL: <https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/bd575fe5-3a76-4e1d-972b-abc38e4a4672/content>

працівників у правоохоронній системі України. Специфіка реформованої системи Національної поліції України вимагає від сучасного поліцейського ґрунтовних знань у юридичній сфері, розвиненої правової та комунікативної культури, сформованих умінь і навичок, моральної стійкості та фізичної витривалості.

А. В. Потопальський професійну підготовку (навчання) працівників поліції характеризує як систему спеціальних організаційно-педагогічних та тактичних заходів, спрямованих на вироблення та формування знань, навичок, умінь, мотивації, психологічної готовності до виконання професійних обов'язків в особливих умовах, обумовлених завданнями, поставленими перед Національною поліцією. До особливостей, які характеризують професійну підготовку (навчання) поліцейських як об'єкт адміністративно-правового регулювання, автор відносить: а) особливу мету професійної підготовки; б) спеціальний набір організаційно-педагогічних та тактичних заходів; в) наявність психологічної підготовки у системі професійного навчання поліцейських; г) системність; ґ) наукову обґрунтованість; д) відкритість до інновацій¹. Названі А.В.Потопальським особливості включають такі характеристики професійного навчання, як: мета, зміст, тривалість, зв'язок з об'єктивною реальністю та динамікою її змін.

Організаційно-педагогічні заходи, як особливість професійного навчання поліцейських знаходять свій прояв у змісті навчальних програм. Зокрема, мова йде про комплексно-цільові програми такого навчання. На думку О. В. Косаревської та О. І. Новіцького, специфіка організації навчального процесу у ВНЗ із особливими умовами навчання полягає у засвоєнні базових юридичних «закритих» знань через призму виконання практичних дій, за рахунок впровадження тренінгової техніки у сфері боротьби зі злочинністю, що має на меті трансформацію отриманих професійних знань у професійні навички². Отже, автори наголошують саме на специфіку змісту професійного навчання, що полягає у поєднанні набуття нових знань з формуванням навичок на основі застосування їх в практичних умовах, що реалізується процесі їх практичної підготовки, яка для здобувачів освіти ЗВО МВС є обов'язковим компонентом освітньо-професійної програми для здобуття відповідного освітнього ступеня на першому (бакалаврському) та другому (магістерському) рівнях вищої освіти³.

¹ Потопальський А. В. Адміністративно-правове забезпечення професійної підготовки поліцейських в Україні : автореф. дис. канд. юрид. наук : 12.00.07 Харків. 2019. С. 14.

² Косаревська О. В., Новіцький О. І. Деякі аспекти вдосконалення професійної підготовки фахівців правоохоронної сфери у ВНЗ з особливими умовами навчання в сфері протидії наркозлочинності // Підготовка поліцейських в умовах реформування системи МВС України. Харків. 2018. С. 192.

³ Про затвердження Порядку проведення практичної підготовки здобувачів вищої освіти закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 18.09.2024 р. № 634. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1487-24#Text>.

Наявність обов'язкової психологічної підготовки у складі професійного навчання поліцейських, як його особливості, обумовлена тим, що діяльність поліцейського характеризується такими психологічними особливостями: 1) опосередкованість операцій управління; 2) постійно мінливі умови з дефіцитом інформації; 3) постійна регламентація часом (дефіцит часу, ненормованість часу тощо); 4) достатньо велика кількість службових завдань; 5) соціотехнічний характер дій; 6) залежність ефективності професійної діяльності від індивідуально психологічних якостей суб'єкта діяльності¹.

Професійна психологічна підготовка поліцейського – це тривалий процес, який починається на етапі початкової професійної підготовки і продовжується у ході всієї професійної діяльності². Кінцевим результатом психологічної підготовки є психологічна готовність поліцейського до діяльності, яка являє собою стійкий довготривалий стан особистості, який характеризується мобілізацією усіх психофізіологічних ресурсів організму, наявністю комплексу мотивів, знань, умінь, навичок та індивідуальних якостей, які забезпечують ефективність виконання певної діяльності³. Отже, психологічна складова професійного навчання (як його особливість) є одночасно її необхідним елементом, викликаним наявністю особливих вимог до особистісних характеристик поліцейського.

Така ознака, як інноваційність має різні прояви у професійній підготовці поліцейських. Як зазначають В. О. Галімський та І. І. Галімська, впровадження інноваційних підходів дає змогу вирішити низку загальних завдань, ефективність яких безпосередньо залежить від комплексної взаємодії науково-педагогічних працівників та курсантів: надання базових знань та теоретичної обізнаності з фізичної та спеціальної підготовки, необхідних для виконання службових обов'язків правоохоронців щодо особливостей фізичної та спеціальної підготовки; оновлення системи засобів та методів вдосконалення фізичних, професійно-прикладних та психічних якостей правоохоронців, системи організації занять з самовдосконалення та підвищення рівня підготовленості тощо; підвищення функціональної стійкості, фізичної та спеціальної підготовленості, адаптаційних процесів організму курсантів до нестандартних умов професійної діяльності; виховання специфічних вольових та фізичних якостей необхідних для виконання службових обов'язків; формування мотиваційно-ціннісного ставлення до власної фізичної та спеціальної підготовки майбутніх правоохоронців, занять професійно-прикладними та базовими видами спорту, самовдосконалення та здорового способу життя;

¹ Андрусишин Р. М. Поняття та сутність професійно-психологічної підготовки поліцейських. URL: https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/5178/1/Тези_Андрусишин.pdf.

² Барко. В.І., Остапович В.П., Барко В.В. Професіона психологічна підготовка поліцейських Національної поліції України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2018. Вип. 2. Т. 1. С. 179.

³ Тімченко О. В., Барко В. В. Шляхи формування психологічної готовності до професійної діяльності у персоналі Національної поліції України. *Вісник Національного університету оборони України*. 2020. № 3 (56). С. 116.

формування знань та умінь з організації самостійних занять фізичними вправами¹. Інноваційність пронизує різні напрямки та сфери професійної підготовки та є необхідною відповіддю суспільних, економічних, технологічних та інших змін.

Тож, наведені особливості відображають основні прояви професійного навчання поліцейських: передачі-сприйняття достатньої кількості знань, формування вмінь, наявність організованої форми цього процесу, його цілеспрямованість на забезпечення кадрових потреб Національної поліції.

Висновки. Підбиваючи підсумок наукового дослідження слід зазначити, що професійне навчання поліцейських являє собою врегульований адміністративно-правовими нормами організований процес формування професійної готовності поліцейських до ефективного виконання завдань Національної поліції шляхом засвоєння ними, відповідних сучасним вимогам дійсності, знань, вмінь та навиків, які підлягають систематичному оновленню у відповідності до викликів та загроз, які постійно змінюються.

Функціональні завдання поліції є визначальними по відношенню до змісту, форм та видів професійного навчання, вимог особистісного та кваліфікаційного характеру (знання, вміння, навички) поліцейських. Серед особливостей професійного навчання поліцейських доцільно виділити: по-перше, специфічні суб'єкти – заклади освіти зі специфічними умовами навчання; по-друге, підготовка орієнтована на особливу категорію осіб, які прийняли Присягу; по-третє, наявність особливого кола форм та методів підготовки; по-четверте, наявність значної кількості відомих нормативно-правових актів, які врегульовують безпосередньо вимоги, зміст та організаційні умови реалізації підготовки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрусишин Р. М. Поняття та сутність професійно-психологічної підготовки поліцейських. URL: https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/5178/1/Тези_Андрусишин.pdf.
2. Арабаджи Н. Б. Правоохоронна функція Національної поліції. *Актуальні проблеми політики*. 2022. Вип. 70. С. 10–15.
3. Барко. В.І., Остапович В.П., Барко В.В. Професіона психологічна підготовка поліцейських Національної поліції України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2018. Вип. 2. Т. 1. С. 176–181.
4. Галімський В. О., Галімська І. І. Інновації у процесі вдосконалення системи фізичної та спеціальної підготовки майбутніх правоохоронців. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*. 2024. Вип. 213. С. 103–110.

¹ Галімський В. О., Галімська І. І. Інновації у процесі вдосконалення системи фізичної та спеціальної підготовки майбутніх правоохоронців. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*. 2024. Вип. 213. С. 108.

5. Зайченко І. В. Теорія і методика професійного навчання. К. : ЦП «КОМПРИНТ», 2014. 548 с.
6. Клименко І. В. Теорія і практика психологічного забезпечення професійної підготовки поліцейських : автореф. дис. д-ра психол. наук : 19.00.06 Харків, 2019. 46 с.
7. Косаревська О. В., Новіцький О. І. Деякі аспекти вдосконалення професійної підготовки фахівців правоохоронної сфери у ВНЗ з особливими умовами навчання в сфері протидії наркозлочинності // Підготовка поліцейських в умовах реформування системи МВС України. Харків. 2018. С. 189–196.
8. Методичні основи професійного навчання кваліфікованих робітників. методичний посібник / [В. А. Кручек, О. Б. Кошук, С. Г. Кравець, Н. В. Колісник, Л. А. Майборода, Т. В. Пятничук, І. І. Голуб, Н. Ю. Самойленко, Г. В. Однорог]. Житомир : «Полісся». 2020. 274 с.
9. Пампура І., Ярема Н. Психологічні аспекти професійної підготовки працівників Національної поліції України на сучасному етапі // Професійна підготовка суддів, прокурорів та працівників правоохоронних органів: національний і зарубіжний досвід : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (19 вересня 2019 р., м. Київ) / Ген. прокуратура України ; уклад. С. І. Мінченко. Київ : Національна академія прокуратури України, 2019. С. 111–113. URL: <https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/bd575fe5-3a76-4e1d-972b-abc38e4a4672/content>.
10. Потопальський А. В. Адміністративно-правове забезпечення професійної підготовки поліцейських в Україні : автореф. дис. канд. юрид. наук : 12.00.07 Харків. 2019. 23 с.
11. Про затвердження Порядку проведення практичної підготовки здобувачів вищої освіти закладів вищої освіти із специфічними умовами навчання, що належать до сфери управління Міністерства внутрішніх справ України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 18.09.2024 р. № 634. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1487-24#Text>.
12. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
13. Про професійний розвиток працівників : Закон України від 12.01.2012 р. № 4312-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4312-17#Text>.
14. Тімченко О. В., Барко В. В. Шляхи формування психологічної готовності до професійної діяльності у персоналу Національної поліції України. *Вісник Національного університету оборони України*. 2020. № 3 (56). С. 112–119.
15. Щодо професійного навчання дорослих, включаючи інвалідів : рекомендація МОП від 27.06.1962 р. № 88. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_069#Text.

Стаття надійшла до редакції 07.04.2025

Larisa V. VASYANOVYCH,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CONCEPT AND FEATURES OF PROFESSIONAL TRAINING OF POLICE OFFICERS IN UKRAINE AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION

It is emphasized that professional training is a process of obtaining specific knowledge and developing skills by a person, which is purposeful in nature, in order to prepare him to benefit a certain organization in terms of effectively fulfilling the goals and tasks set for it. Professional training is systematic in nature, meets the dynamics of the organization's needs for specialists who have knowledge and skills adapted to changes in technology and social relations.

It is found out that professional training of police officers is an organized process regulated by administrative and legal norms of forming the professional readiness of police officers to effectively perform the tasks of the National Police by acquiring knowledge, skills and abilities adequate to the current requirements of reality, which are subject to systematic updating in accordance with modern challenges and threats.

It is argued that the functional tasks of the police are decisive in relation to the content, forms and types of professional training, personal and qualification requirements (knowledge, skills, abilities) of police officers. Among the features of professional training of police officers, it is advisable to highlight: firstly, specific subjects - educational institutions with specific training conditions; secondly, training is focused on a special category of persons who have taken the Oath; thirdly, the presence of a special range of forms and methods of training; fourthly, the presence of a significant number of departmental regulatory legal acts that directly regulate the requirements, content and organizational conditions for the implementation of training.

Keywords: *professional training, training, employees, National Police, administrative and legal regulation.*

Сергій Михайлович ДАНИЛО,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Наголошено, що актуальність питання про поняття й ознаки міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування набуває особливої ваги в контексті сучасних тенденцій розвитку правових систем, інтеграції міжнародних норм у національне законодавство та глобалізації правозахисних процесів. Установлено, що у сучасній правовій практиці роль міжнародно-правових стандартів постійно зростає, адже вони є основою для уніфікації та гармонізації правової діяльності у сфері кримінального судочинства. З'ясовано, що відповідно до положень низки міжнародних документів, таких як Загальна декларація прав людини, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, особливе значення приділяється дотриманню принципів законності, пропорційності та належної правової процедури у кримінальному провадженні.

Визначено міжнародно-правові стандарти забезпечення прав і свобод людини як комплекс принципів, норм і рекомендацій, закріплених у міжнародних документах. Підкреслено, що поняття міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини передбачає їх інтеграцію у національне законодавство як основи для захисту конституційних прав учасників кримінального провадження. Аргументовано, що ознаки цих стандартів є критеріями оцінки процесуальних дій з точки зору дотримання прав людини, забезпечення прозорості та недопустимості дискримінації. Встановлено, що сутнісними ознаками міжнародно-правових стандартів

забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування є: соціальна зумовленість; динамічність; системність; загальнообов'язковість; універсальність; здійснення нормативної та регулятивної функцій; вплив на систему права держави; пропорційність.

Ключові слова: кримінальне провадження, досудове розслідування, забезпечення прав і свобод людини, міжнародно-правові стандарти, європейські стандарти, практика Європейського суду з прав людини.

Постановка проблеми. В умовах сучасного реформування правової системи України та її інтеграції до європейського правового простору питання забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування набуває критичного значення. Ця стадія кримінального провадження є стратегічно важливою, адже саме на цьому етапі закладається основа для подальшого судового розгляду та прийняття рішень, що впливають на долю учасників процесу. У зв'язку з цим роль міжнародно-правових стандартів, які спрямовані на захист прав людини, створення рівноваги між ефективністю боротьби з кримінальною протиправною діяльністю і дотриманням правових норм, стає невід'ємною частиною сучасного кримінального провадження.

Водночас важливо зазначити, що в Україні, як і в багатьох інших країнах, процес імплементації міжнародно-правових норм стикається з низкою викликів. Це, зокрема, відсутність єдності у правозастосуванні, прогалини в законодавстві, а також недостатня обізнаність правників щодо міжнародних стандартів. Тому дослідження поняття й ознак міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування є не лише актуальним, а й вкрай необхідним для вдосконалення правозастосовної практики, підвищення ефективності кримінального провадження та зміцнення верховенства права.

Питання про міжнародно-правові стандарти в кримінальному процесі, їх сутність, зміст і система є одними із найчастіше досліджуваних у контексті сучасних тенденцій розвитку правових систем, інтеграції міжнародних норм у національне законодавство та глобалізації правозахисних процесів. Зокрема, проблематиці визначення та імплементації міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини в кримінальному провадженні приділяють увагу багато науковців, серед яких: Т. М. Бабчинська, В. В. Вапнярчук, Т. В. Волошанівська, І. В. Гловюк, М. В. Гузела, О. В. Капліна, М. П. Климчук, О. І. Коровайко, Г. Р. Крет, О. О. Кузьмінський, О. П. Кучинська, М. А. Погорецький, О. В. Пчеліна, Д. В. Сімонович, Б. В. Стецик, В. М. Тертишник, В. Г. Уваров, Т. Г. Фоміна, Т. І. Фулей, О. Г. Шило й інші. Проте, незважаючи на наукову розробленість окресленої проблематики, багато питань досі не знайшли свого вирішення та породжують низку дискусій серед учених і правників-практиків. Передусім важливо звернути увагу на практичні аспекти впровадження міжнародно-правових стандартів у кримінальному процесі України. Це передбачає аналіз механізмів адаптації міжнародних норм до

національної правової системи, а також оцінку ефективності їх застосування у досудовому розслідуванні. Крім того, важливим завданням є вдосконалення підготовки кадрів у сфері правоохоронної діяльності, що містить як поглиблення знань щодо міжнародних стандартів, так і формування навичок їх практичного застосування.

Тому *метою статті* є визначення поняття й ознак міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування.

Виклад основного матеріалу. У сучасній правовій практиці роль міжнародно-правових стандартів постійно зростає, адже вони є основою для уніфікації та гармонізації правової діяльності у сфері кримінального провадження. Проте, аби забезпечити ефективність такої діяльності, слід усвідомлювати сутність міжнародно-правових стандартів і їхню роль у забезпеченні прав і свобод людини загалом і в кримінальному провадженні зокрема. Крім того, важливість з'ясування поняття й ознак міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини в кримінальному провадженні загалом і на окремих його стадіях зокрема зумовлена відсутністю у кримінальному та кримінальному процесуальному праві, та і взагалі у юриспруденції чіткої визначеності такого поняття¹.

У доктрині кримінального процесу відсутній одностайний підхід як до термінологічного позначення названих стандартів, так і до визначення їх поняття й ознак. Зокрема, на сторінках фахової літератури можна зустріти такі терміни, за допомогою яких учені позначають стандартизацію кримінального провадження відповідно до міжнародних договорів і практики міжнародних судових інстанцій: «міжнародні стандарти», «міжнародно-правові стандарти», «міжнародні й європейські стандарти», «європейські стандарти», «європейські правові стандарти» тощо.

У цьому контексті цілком слушним убачається зауваження А. О. Бабешка, що однією із причин, через яку в юридичній літературі не сформувався єдиний підхід до визначення міжнародного стандарту, є відсутність у чинному законодавстві трактування цього поняття. Науковець вказує на різноманітність наукових підходів до тлумачення міжнародних стандартів: «одні вчені визначають їх через поняття “права людини”, інші ототожнюють із нормами чи принципами міжнародного права, міжнародними договорами, треті вважають, що це певні правила поведінки або зразки чи вимоги до національного законодавства. Деякі науковці не вважають за необхідне конкретизувати сам термін “міжнародно-правовий стандарт”, а до стандартів відносять численні міжнародні договори, ратифіковані всіма або більшістю держав. Інші, навпаки, намагаються систематизувати міжнародно-правові стандарти, надати вичерпний їхній перелік, виступають із пропозицією створення кодифікованих джерел

¹ Кузьмінський О. О. Міжнародні стандарти забезпечення прав людини у досудовому розслідуванні у кримінальному процесуальному законодавстві України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 412. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-8/96>.

міжнародно-правових стандартів або принципів»¹.

Свою чергою Т. В. Бабчинська, з'ясовуючи зміст поняття міжнародно-правових стандартів реалізації права на захист у кримінальному провадженні, наголошує, що їхню сутність слід визначати за допомогою з'ясування семантико-етимологічного значення терміна «стандарт». Останній, на думку вченої, є «певним належним зразком, еталоном, якому надається статус загальноновизнаного і на який бажано усім орієнтуватися». Крім того, стандарт є «найкращим способом вирішення того чи іншого питання, організації певного процесу тощо»². З огляду на це вчена доходить висновку, що «міжнародно-правові стандарти реалізації права на захист у кримінальному провадженні можна визначити як систему ратифікованих міжнародних нормативно-правових положень та міжнародно-правових гарантій, які є результатом міждержавного консенсусу та закріплюють основоположні норми і принципи, відповідно, встановлюють “мінімальний стандарт” забезпечення прав людини, зокрема права на захист особи в кримінальному провадженні, дотримання яких є головним завданням держав-учасниць міжнародного договору, зокрема шляхом деталізації та конкретизації цих положень у національному законодавстві та їх практичного забезпечення»³. З приводу наведеного зазначимо, що запропоноване трактування міжнародно-правових стандартів є «перевантаженим» зайвими епітетами, які не вказують на сутнісні ознаки досліджуваної категорії, а лише підсилюють її значення для реалізації завдань кримінального провадження. Найбільше науковець допускає логічних помилок у запропонованій дефініції, коли визначає міжнародно-правові стандарти як норми та принципи, які встановлюють мінімальні стандарти.

П. А. Рудик, визначаючи основні міжнародно-правові та європейські стандарти у сфері правосуддя та їхній вплив на забезпечення єдності судової практики, міжнародні стандарти тлумачить як «установлені міжнародно-правовими актами (документами) певні мінімальні вимоги, закріплені правовими нормами і принципами, котрих зобов'язані дотримуватися у процесі законотворчої діяльності всі держави», а європейські стандарти визначає як «типові норми і принципи, котрі закріплені в основних документах Європейського Союзу та Ради Європи і котрих мають дотримуватися всі їхні держави-члени»⁴.

¹ Бабешко А. О. Міжнародно-правові стандарти поведінки з неповнолітніми, які потрапили у сферу дії кримінального провадження. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2017. Вип. 34. С. 130–131.

² Бабчинська Т. В. Поняття міжнародно-правових стандартів реалізації права на захист у кримінальному провадженні. *Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку України в умовах європейської інтеграції* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 18 трав. 2018 р.) : у 2 т. Т. 2 / відп. ред. Г. О. Ульянова. Одеса : Вид. дім «Гельветика», 2018. С. 334.

³ Бабчинська Т. В. Поняття міжнародно-правових стандартів реалізації права на захист у кримінальному провадженні. *Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку України в умовах європейської інтеграції* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конференції (м. Одеса, 18 трав. 2018 р.) : у 2 т. Т. 2 / відп. ред. Г. О. Ульянова. Одеса : Вид. дім «Гельветика», 2018. С. 336.

⁴ Рудик П. А. Основні міжнародно-правові та європейські стандарти у сфері правосуддя та їх вплив на забезпечення єдності судової практики. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 4. С. 74.

Окремо варто навести позицію Д. В. Сімоновича, який, досліджуючи європейські стандарти забезпечення прав людини у досудових стадіях кримінального процесу України, з'ясовує сутність як міжнародних, так і європейських стандартів, що, своєю чергою, демонструє їхню відмінність і недоцільність ототожнення. Зокрема, науковець визначає міжнародні стандарти забезпечення прав людини у сфері кримінального судочинства як «звід основних принципів забезпечення прав людини, встановлений міжнародними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для виконання всіма національними органами під час кримінального судочинства у разі їх ратифікації Верховною Радою України». Це визначення підкреслює, що міжнародні стандарти мають універсальний характер та спрямовані на забезпечення мінімально прийнятних умов дотримання прав людини в усіх державах-учасниках. З іншого боку, науковець пропонує «під європейськими стандартами забезпечення прав людини у кримінальному процесі розуміти положення, що відображають загальні принципи і практику забезпечення прав людини, встановлені Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод і протоколами Ради Європи до неї, а також ухваленими на її основі рішеннями Європейського суду з прав людини (судові прецеденти) і є обов'язковими для виконання національними компетентними органами під час кримінального судочинства». При цьому, на думку вченого, до поняття європейських стандартів слід включати таку ознаку, як «відображення у них загальних принципів забезпечення прав людини у кримінальному судочинстві»¹. Це твердження підкреслює роль європейських стандартів не тільки як джерела конкретних норм, але і як механізму формування загальних підходів до захисту прав людини, що базуються на рішеннях Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ). Такий підхід дає змогу забезпечити гнучкість і адаптивність правозахисних інструментів у різних національних юрисдикціях, ураховуючи особливості правових систем окремих держав.

З наведеного бачимо, що Д. В. Сімонович до європейських стандартів забезпечення прав людини у кримінальному провадженні включає й положення, закріплені в прецедентній практиці ЄСПЛ. Така позиція, на наш погляд, є правильною й повною мірою розкриває джерельне наповнення європейських стандартів. Крім того, багато вчених розкривають особливості імплементації європейських стандартів у правозастосовну практику під час здійснення досудового розслідування саме через призму використання практики ЄСПЛ². Водночас слід підкреслити, що європейські

DOI: <https://doi.org/10.36695/2219-5521.4.2019.11>.

¹ Сімонович Д. В. Європейські стандарти забезпечення прав людини у досудових стадіях кримінального процесу України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2011. С. 6.

² Фулей Т. І. Застосування практики Європейського суду з прав людини при здійсненні правосуддя: науково-методичний посібник для суддів. 2-ге вид., випр., допов. Київ, 2015. 208 с.; Вільчик Т. Напрями адаптації законодавства, що регулює надання безоплатної правничої допомоги в Україні, до європейських стандартів. *Право України*. 2016. № 12. С. 29–36; Капліна О. В. Імплементація міжнародно-правових стандартів у кримінальному провадженні України. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2016. № 3 (86). С. 98–101; Волошанська Т. В. Особливості імплементації в Україні

правові стандарти є структурним елементом міжнародно-правових стандартів. Це означає, що хоча європейські стандарти мають свою специфіку та джерельну базу, вони не існують ізольовано, а є частиною ширшої системи міжнародного права. Таке розуміння дасть змогу забезпечити узгодженість між глобальними й регіональними підходами до захисту прав людини, що є особливо важливим для таких правових систем, як українська, яка перебуває у процесі інтеграції до європейського правового простору.

У контексті досліджуваної проблематики заслуговує на увагу зауваження О. І. Наливайко та Н. А. Братішко з приводу того, що «міжнародно-правові стандарти у галузі прав людини – це встановлені в договірному порядку правові норми мінімально допустимого поведіння держав з проживаючими на її території людьми». Крім того, науковці зазначають, що «поняття міжнародних стандартів у сфері захисту прав людини часто ототожнюють з правами людини, із зобов'язаннями держав-учасниць тих чи інших міжнародно-правових договорів, з принципами міжнародного права прав людини тощо. У назвах наукових статей або інших юридичних праць, що дають юридичну характеристику нормативно-правовим актам з прав людини, нерідко словосполучення «міжнародні стандарти» використовується саме для позначення цих актів, що також веде до неоднозначного розуміння терміна, ототожнення його з нормативно-правовими актами, правами, обов'язками тощо. Ситуація ускладнюється ще й тим, що чинні міжнародно-правові договори не містять легального визначення міжнародного стандарту прав людини, а також не вказують на критерії та визначальні ознаки цієї категорії. Міжнародні правозахисні організації також не надають належного твердження»¹. Указана ситуація, вочевидь, не сприяє вирішенню суперечностей у трактуванні і, як наслідок, в імплементації та застосуванні міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини у кримінальному провадженні, зокрема на стадії досудового розслідування. Дійсно, не слід ототожнювати міжнародно-правові стандарти з джерелом їх закріплення та сферою їх урегулювання. Безперечно, саме право не може бути стандартом, проте спрямованість кримінального провадження на його забезпечення є однією з рушійних ознак такого стандарту. Крім того, міжнародний договір сам по собі не є міжнародно-правовим стандартом, проте його положення можуть закріплювати основні засади здійснення кримінального провадження з

європейських стандартів щодо забезпечення права на захист у кримінальному провадженні. *Традиції та новаті юридичної науки: минуле, сучасність, майбутнє*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 19 трав. 2017 р.) : у 2 т. Т. 2 / відп. ред. Г.О. Ульянова. Одеса : Вид. дім «Гельветика», 2017. С. 399–401; Pchelina O., Sezonov V., Myrhorod-Karpova V., Zherobkina Ye. Administrative and legal mechanism of execution of decisions of the European Court of Human Rights as the basis of case law application in the judicial system of Ukraine. *Asia Life Sciences*. 2019. No 2. Pp. 117–134; Пчеліна О. В. Застосування практики Європейського суду з прав людини у вітчизняному кримінальному провадженні. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2020. № 1. С. 160–164. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2020.1.33>.

¹ Наливайко О. І., Братішко Н. А. Поняття та особливості міжнародно-правових стандартів людини. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 412–413. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.71>.

метою забезпечення прав і свобод людини, що, своєю чергою, і є такими стандартами. Тому важливо розрізнати першоджерело й похідне. А це можливо виключно за чіткого усвідомлення специфічних ознак міжнародно-правових стандартів, які у своїй сукупності визначають сутність таких стандартів.

Повністю поділяємо позицію Г. Р. Крет, відповідно до якої сутність міжнародно-правових стандартів, серед іншого забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування, можна й варто встановити за допомогою з'ясування й характеристики притаманних їм ознак¹. О. І. Наливайко та Н. А. Братішко слушно наголошують, що суттєві ознаки міжнародно-правових стандартів «мають роз'яснювати джерела закріплення, форми (як об'єктивні ознаки) та внутрішній зміст поняття, а також наслідки їх дій, важливість та вплив на суспільні відносини». Зокрема, на їх переконання, «однією з таких ознак міжнародних стандартів є фіксація: а) певного змісту чи б) певного обсягу чи в) одночасно і змісту, й обсягу прав людини. Ці стандарти становлять закріплені у міжнародних актах та інших міжнародних документах ті праволюдні показники, до досягнення яких зобов'язуються або заохочуються держави»². Крім того, науковці серед суттєвих ознак виокремлюють:

- обов'язковість дотримання державами міжнародно-правових стандартів (модельність). З огляду на деонтичний статус міжнародно-правових стандартів, вони можуть бути настановами або формально-обов'язковими, або є рекомендаційними, які мають братися до уваги під час конструювання, моделювання усіх інших юридичних норм щодо прав людини;

- специфіку санкцій за порушення означених стандартів. Такі санкції переважно мають або політико-юридичний, або виключно політичний характер. Так чи інакше обов'язок чи рекомендація щодо їх дотримання і певна відповідальність за ухилення від цього покладається конкретно на держави;

- універсальність знаходить широке відображення в нормах міжнародних договорів з прав людини. Парадигма універсальності міжнародних стандартів прав людини полягає в тому, що вони є єдиними для усіх держав, що приєдналися до відповідного міжнародно-правового акта (у разі, коли останній є джерелом їх закріплення), а вимоги, встановлювані ними, мають ідентичний ступінь імперативності незалежно від того, у якій державі вони застосовуються;

- гранична абстрактність застосовуваних у них термінопонять³.

¹ Крет Г. Р. Міжнародні стандарти доказування у кримінальному процесі України: теоретико-правові та практичні основи : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2020. С. 102. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/13756>.

² Наливайко О. І., Братішко Н. А. Поняття та особливості міжнародно-правових стандартів людини. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 413. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.71>.

³ Наливайко О. І., Братішко Н. А. Поняття та особливості міжнародно-правових стандартів людини. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 413–414. DOI:

Л. В. Пастухова серед відмінних ознак міжнародно-правових інститутів забезпечення прав і свобод людини та громадянина називає те, що «вони встановлюються спільними зусиллями держав за їх взаємною згодою і закріплюються у відповідних міжнародно-правових угодах та актах»¹.

Як систему ознаки міжнародно-правових стандартів розглядає В. Г. Уваров. Учений виокремлює й характеризує ознаки міжнародно-правових стандартів у кримінальному процесі України:

«1) такі стандарти повинні бути встановлені декількома державами внаслідок міжкультурного (міждержавного) консенсусу та є модельними, «взірцевими» для відповідних держав;

2) вони мають встановлювати мінімальну та окреслювати максимальну межу їх змісту. При цьому мінімальна межа розуміється як така, що не може бути порушеною за будь-яких обставин, максимальна – як орієнтир, для досягнення якого слід докладати усіх зусиль. Вказаний підхід є характерним для міжнародно-правових договорів, прийнятих у межах ООН;

3) міжнародні правові стандарти прав людини мають бути обов'язково закріплені у відповідних національних законодавчих і нормативно-правових актах. При цьому необхідно зберігати їх первинний зміст, який не повинен суперечити конституційним положенням і міжнародним договорам, ратифікованим Верховною Радою України;

4) впровадження у правозастосовну діяльність таких стандартів повинно забезпечуватись із чітким правовим механізмом реалізації, що дасть змогу уникнути множинності їх праворозуміння та неправильного застосування;

5) при розробці та впровадженні стандартів прав людини мають ураховуватись регіональні особливості шляхом прийняття регіональних угод та створення механізмів їх реалізації, що дозволить виокремлювати основні ознаки стандартів та інтегрувати регіональні положення в єдину універсальну систему»².

Своєю чергою Г. Р. Крет, з'ясовуючи ознаки міжнародно-правових стандартів доказування в кримінальному провадженні, пропонує серед ключових ознак міжнародно-правових стандартів виокремлювати такі:

– ознака соціальної зумовленості відображає соціальні чинники, що лежать в основі таких стандартів. Мова йде про те, що міжнародні стандарти водночас впливають з міжнародної кримінальної юрисдикції та мають узгоджуватися з міжнародними стандартами прав людини;

– ознака динамічності вказує на їх послідовний розвиток і постійне вдосконалення завдяки як розширенню кола міжнародно-правових актів, так і напрацювань практики міжнародних судових інституцій;

<https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.71>.

¹ Пастухова Л. В. Ефективність міжнародно-правових засобів забезпечення реалізації Конвенції про захист прав і основних свобод людини : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.11 / Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. Київ, 2003. С. 5.

² Уваров В. Г. Міжнародно-правові стандарти у кримінальному процесі України : монографія. Харків : НікаНова, 2014. С. 57–58.

– ознака системності дає змогу відобразити їх тісний взаємозв'язок. Поряд із цим потрібно звернути увагу на те, що вони тісно пов'язані з національними стандартами;

– ознака загальнообов'язковості підсилюється завдяки обов'язковості як міжнародних договорів, ратифікованих Україною, так і судових рішень міжнародних судових інституцій, юрисдикція яких визнана Україною¹.

Досить розгорнуто розкриває ознаки міжнародно-правових стандартів кримінальної процесуальної діяльності М. Г. Моторигіна під час надання характеристики стороні захисту в судовому провадженні у першій інстанції. Науковиця аргументує, що міжнародно-правовим стандартам властиві такі ознаки:

- «1) знаходять свій прояв у зовнішніх формах;
- 2) є універсальними;
- 3) спрямовані на формування взірців, еталонів, мінімальних вимог, що становлять “уявлення про належне, про те, як повинно бути”;
- 4) здійснюють регулятивну, праводоповнюючу, інформаційно-контролюючу, реформаційно-орієнтуючу функції (є масштабом, критерієм, завдяки якому здійснюється вимір зобов'язань, які взяла на себе держава);
- 5) визначають змістовний характер системи права держави та напрями її подальшого розвитку»².

З урахуванням вищезазначених наукових позицій до визначення сутнісних ознак міжнародно-правових стандартів загалом пропонуємо виокремлювати такі *ознаки міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування*:

– соціальна зумовленість. Міжнародні правові стандарти базуються на соціальних чинниках, які відповідають потребам міжнародної кримінальної юрисдикції та стандартам прав людини;

– динамічність. Ці стандарти постійно розвиваються та удосконалюються, що забезпечується розширенням міжнародно-правових актів і напрацюваннями практики міжнародних судових інституцій;

– системність. Міжнародно-правові стандарти тісно взаємопов'язані як між собою, так і з національними стандартами, що утворює цілісну систему;

– загальнообов'язковість. Стандарти є обов'язковими завдяки міжнародним договорам, ратифікованим Україною, а також судовим рішенням міжнародних інституцій, юрисдикція яких визнана Україною;

– універсальність. Вони є універсальними, тобто застосовуються до всіх країн та ситуацій без винятку. Крім того, ця ознака означає, що міжнародно-правові стандарти застосовні до всіх без винятку осіб, незалежно від їхньої національності, соціального статусу, релігійних переконань чи інших чинників;

¹ Крет Г. Р. Міжнародні стандарти доказування у кримінальному процесі України: теоретико-правові та практичні основи : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09 / Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». Одеса, 2020. С. 110–111. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/13756>.

² Моторигіна М. Г. Сторона захисту в судовому провадженні у першій інстанції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2016. С. 7.

- їм властива нормативна функція. Стандарти спрямовані на формування взірців, еталонів і мінімальних вимог, які визначають належне виконання правових норм;

- здійснюють регулятивну функцію. Вони регулюють, доповнюють право, контролюють інформацію та спрямовують реформи для вимірювання зобов'язань держави;

- впливають на систему права держави. Ці стандарти визначають зміст і напрями розвитку правової системи держави. Вони стають основою для її подальшого вдосконалення;

- пропорційність. Ця ознака передбачає, що втручання у права людини має бути виправданим і відповідати ступеню суспільної необхідності. Будь-які обмеження конституційних прав повинні бути адекватними до поставлених цілей і не перевищувати меж, установлених законом.

Висновки. Питання забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування, зокрема через призму міжнародно-правових стандартів, є важливим чинником розвитку правової системи України, її інтеграції до європейського правового простору та забезпечення належного захисту кожного учасника кримінального процесу. Це вимагає не лише теоретичного осмислення, а й практичного впровадження засадничих норм, які формують основу для ефективного й справедливого кримінального судочинства.

Міжнародно-правові стандарти забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування є багатограним явищем, яке відображає соціальні, правові та регулятивні аспекти. Їхні динамічність та універсальність сприяють формуванню ефективної системи захисту прав людини в умовах сучасної кримінальної юрисдикції. Вони є основою для створення механізмів захисту учасників кримінального процесу.

Міжнародно-правові стандарти забезпечення прав і свобод людини є комплексом принципів, норм і рекомендацій, закріплених у міжнародних документах, таких як Загальна декларація прав людини, Європейська конвенція з прав людини, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права тощо. Ці стандарти формують базу для гармонізації національного законодавства, його вдосконалення відповідно до принципів верховенства права, пропорційності, законності та справедливості. Сутнісними ознаками міжнародно-правових стандартів забезпечення прав і свобод людини на стадії досудового розслідування є: соціальна зумовленість; динамічність; системність; загальнообов'язковість; універсальність; здійснення нормативної та регулятивної функцій; вплив на систему права держави; пропорційність..

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бабешко А. О. Міжнародно-правові стандарти поведінки з неповнолітніми, які потрапили у сферу дії кримінального провадження. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2017. Вип. 34. С. 129–141.

2. Бабчинська Т.В. Поняття міжнародно-правових стандартів реалізації права на захист у кримінальному провадженні. *Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку України в умовах європейської інтеграції*: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 18 травня 2018 р.) У 2-х т. Т. 2 / відп. ред. Г.О. Ульянова. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 333–336.

3. Вільник Т. Напрями адаптації законодавства, що регулює надання безоплатної правничої допомоги в Україні, до європейських стандартів. *Право України*. 2016. № 12. С. 29–36.

4. Волошанська Т.В. Особливості імплементації в Україні європейських стандартів щодо забезпечення права на захист у кримінальному провадженні. *Традиції та новації юридичної науки: минуле, сучасність, майбутнє*: матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 19 трав. 2017 р.). У 2-х т. Т. 2 / відп. ред. Г.О. Ульянова. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2017. С. 399–401.

5. Капліна О.В. Імплементація міжнародно-правових стандартів у кримінальному провадженні України. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2016. № 3 (86). С. 98–101.

6. Крет Г.Р. Міжнародні стандарти доказування у кримінальному процесі України: теоретико-правові та практичні основи: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2020. 530 с. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/13756>.

7. Кузьмінський О.О. Міжнародні стандарти забезпечення прав людини у досудовому розслідуванні у кримінальному процесуальному законодавстві України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 411–414. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-8/96>.

8. Моторигіна М.Г. Сторона захисту в судовому провадженні у першій інстанції: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09. Харків, 2016. 20 с.

9. Наливайко О.І., Братішко Н.А. Поняття та особливості міжнародно-правових стандартів людини. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 411–416. DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.71>.

10. Пастухова Л. В. Ефективність міжнародно-правових засобів забезпечення реалізації Конвенції про захист прав і основних свобод людини : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11. Київ, 2003. 21 с.

11. Пчеліна О.В. Застосування практики Європейського суду з прав людини у вітчизняному кримінальному провадженні. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2020. № 1. С. 160–164. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2020.1.33>.

12. Рудик П. А. Основні міжнародно-правові та європейські стандарти у сфері правосуддя та їх вплив на забезпечення єдності судової практики. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 4. С. 74–80. DOI: <https://doi.org/10.36695/2219-5521.4.2019.11>.

13. Сімонович Д. В. Європейські стандарти забезпечення прав людини у досудових стадіях кримінального процесу України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09. Харків, 2011. 19 с.

14. Уваров В. Г. Міжнародно-правові стандарти у кримінальному процесі України: монографія. Харків: НікаНова, 2014. 416 с.

15. Фулей Т. І. Застосування практики Європейського суду з прав людини при здійсненні правосуддя: науково-методичний посібник для суддів. 2-ге вид., випр., допов. К., 2015. 208 с.

16. Pchelina O., Sezonov V., Myrhorod-Karpova V., Zherobkina Ye. Administrative and legal mechanism of execution of decisions of the European Court of Human Rights as the basis of case law application in the judicial system of Ukraine. (2019) *Asia Life Sciences*, (2), pp. 117–134.

Стаття надійшла до редакції 07.04.2025

Serhii M. DANYLO,

PhD in Law

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CONCEPTS AND FEATURES OF INTERNATIONAL LEGAL STANDARDS FOR ENSURING HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS AT THE PRE-TRIAL INVESTIGATION STAGE

It has been emphasized that the relevance of the issue concerning the concept and features of international legal standards for ensuring human rights and freedoms during the pre-trial investigation stage gains particular importance in the context of modern trends in the development of legal systems, the integration of international norms into national legislation, and the globalization of human rights protection processes. It has been established that in contemporary legal practice, the role of international legal standards is continuously growing, as they serve as the basis for unifying and harmonizing legal activities in the field of criminal justice. It has been clarified that, according to the provisions of several international documents such as the Universal Declaration of Human Rights, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, and the International Covenant on Civil and Political Rights, special attention is paid to the adherence to the principles of legality, proportionality, and due legal procedure in criminal proceedings. International legal standards for ensuring human rights and freedoms are defined as a set of principles, norms, and recommendations enshrined in international documents. It has been emphasized that the concept of international legal standards for ensuring human rights and freedoms implies their integration into national legislation as the foundation for protecting the constitutional rights of participants in criminal proceedings. It has been argued that the features of these standards are criteria for evaluating procedural actions in terms of respect for human rights, ensuring transparency, and inadmissibility of discrimination. It has been established that the essential features of international legal standards for

ensuring human rights and freedoms during the pre-trial investigation stage include: social conditionality; dynamism; systematization; general obligatory nature; universality; implementation of normative and regulatory functions; influence on the legal system of the state; proportionality.

Key words: *criminal proceedings, pre-trial investigation, ensuring human rights and freedoms, international legal standards, European standards, practice of the European Court of Human Rights.*

Наталя Олексіївна ГРОМ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ ОБМЕЖУВАЛЬНИХ ПРИПИСІВ ЩОДО КРИВДНИКІВ ЯК ПРАВОВИЙ НАСЛІДОК ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

У статті досліджуються актуальні проблеми практичної реалізації обмежувального припису, як інструменту протидії домашньому насильству. Проаналізовано механізми винесення, виконання та контролю за дотриманням обмежувальних приписів кривдниками. Особливу увагу приділено правовій природі обмежувального припису та його подвійному характеру як адміністративно – правового та цивільно – правового інституту. Також в статті акцентовано увагу на виявленні прогалин в законодавчому регулюванні та правозастосовній практиці, що знижують ефективність захисту потерпілих від домашнього насильства. Встановлено основні проблеми реалізації обмежувальних приписів: порушення строків розгляду судами справ про винесення обмежувального припису, неповідомлення про винесення рішення про обмежувальний припис поліцейських, недосконалість механізму контролю за їх виконанням, недостатня координація між суб'єктами взаємодії у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, відсутність можливостей технічного моніторингу порушень обмежувального припису кривдником. Запропоновано комплекс заходів для підвищення ефективності обмежувальних приписів, зокрема: удосконалення законодавчої бази та посилення міжвідомчої взаємодії.

Ключові слова: домашнє насильство, обмежувальний припис, постраждала особа, судово практика, захист прав, міжвідомча взаємодія.

Постановка проблеми. Домашнє насильство як складне соціально-правове явище вимагає комплексного підходу до протидії, одним із елементів якого є обмежувальний припис. Ефективність засобів захисту від домашнього насильства значною мірою залежить від реалізації його норм на практиці. Аналіз сучасної правозастосовної практики демонструє існування системних недоліків у процедурах винесення, виконання та моніторингу дотримання обмежувальних заходів, що призводять до неналежного захисту порушених прав постраждалих осіб.

Мета статті полягає у розкритті правової природи обмежувального припису, комплексному дослідженні практичних аспектів реалізації обмежувальних приписів стосовно кривдників домашнього насильства, виявлення проблем правозастосовної практики та розробці пропозицій щодо підвищення ефективності цього правового інституту.

Виклад основного матеріалу. Обмежувальний припис схожий за своєю правовою природою із іншим заходом протидії домашньому насильству терміновим заборонним приписом. Порівняльно-правовий аналіз двох заходів протидії домашньому насильству став предметом дослідження науковців. Так О. О. Кияшко міркуючи над відмінностями між терміновим заборонним приписом (далі – ТЗП) та обмежувальним приписом, зазначила їхню різницю у меті, оскільки ТЗП є засобом, насамперед, оперативного реагування, який застосовується при безпосередній загрозі життю та здоров'ю жертви та має менший строк дії, натомість обмежувальний припис покликаний захистити особу, що потерпає від домашнього насильства у майбутньому на довший термін¹. Вказані заходи мають ще одну відмінність, яка полягає у дуалістичній природі обмежувального припису, що проявляється у різногалузевому правовому регулюванні його реалізації, нормами адміністративного та цивільного процесуального законодавства.

Положення ч. 1 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» дублюють приписи ст. 350-2 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), в частині визначення кола осіб, які можуть звернутись до суду із заявою про видачу такого обмежувального припису – це: постраждала особа, її представник, у тому числі батьки і родичи, коли домашнє насильство вчинене щодо дитини, опікуни, піклувальними, а також орган опіки та піклування. В ч. 2 цієї статті наведено перелік заходів, які можуть бути передбачені обмежувальним приписом, а саме: «1) заборона перебувати в місці спільного проживання (перебування) з постраждалою особою; 2) усунення перешкод у користуванні майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності або особистою приватною власністю постраждалої особи; 3) обмеження спілкування з постраждалою дитиною; 4) заборона наближатися на визначену відстань до місця проживання (перебування), навчання, роботи, інших місць частого відвідування постраждалою особою; 5) заборона особисто і через третіх осіб розшукувати постраждалу особу, якщо вона за власним бажанням перебуває у місці, невідомому кривднику, переслідувати її та в будь-який спосіб спілкуватися з нею; 6) заборона вести листування, телефонні переговори з постраждалою особою або контактувати з нею через інші засоби зв'язку особисто і через третіх осіб»². Вказані заходи можуть бути застосовані окремо чи в сукупності, проте всі вони спрямовані на обмеження прав кривдника. Існує виняток, який забороняє суду застосовувати зобов'язання, що обмежує право проживання (перебування) особи у місці свого постійного проживання (перебування) особі, якщо на момент винесення обмежувального припису не досягла

¹ Кияшко О.О. Порівняльно-правовий аналіз законодавства про запобігання домашньому насильству. *Право та державне управління*. 2020. № 1. Т.1. С. 29.

² Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

вісімнадцятирічного віку.

Законодавець для прийняття рішення щодо винесення обмежувального припису надав суду термін розгляду 72 години. Приймається таке рішення на основі оцінки ризиків та за наявності доказів, що надає заявник (у разі їх наявності), в разі неможливості їх надати до суду подається клопотання про їх витребування¹. Слід звернути увагу, що аналіз, який провели юристки громадської організації «ЮрФем» виявив, що 72-годинний строк було дотримано лише у 31,2% судових справах, у 68,8% такий строк дотримано не було, що піддає небезпеці постраждалих осіб. Також правниці зауважили, що не завжди потерпілі можуть отримати рішення суду в день його винесення, оскільки воно не завжди виноситься в день судового засідання². Кривдники часто затягують процес, подаючи клопотання про відкладення розгляду справи (через потребу в правовій допомозі, ознайомлення з матеріалами, хворобу, тощо). Суди задовольняють такі клопотання, надаючи привілей кривднику, який продовжує завдавати постраждалій особі емоційних страждань. До прикладу, 21.08.2024 до Вінницького міського суду звернулась потерпіла особа щодо винесення обмежувального припису стосовно колишнього чоловіка, який продовжував проживати з нею спільно та неодноразово вчиняв домашнє насильство фізичного та психологічного характеру. Свідок у справі підтвердила факти насильства та погрози вбивством. 11.10.2024 суд виніс рішення про видачу обмежувального припису строком на шість місяців. Термін між подачею заяви та винесенням рішення становив півтора місяці, що фактично наражало заявницю на смертельну небезпеку³.

У п. 3 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» встановлено підставу, яка має слугувати суду підґрунтям для ухвалення рішення про видачу обмежувального припису або ж про його відмову. Таким аргументом має бути оцінка ризиків⁴. Якщо у випадку винесення уповноваженим працівником поліції ТЗП кривднику підставою слугує оцінка ризиків, яка проводиться відповідно до спеціально розробленого бланку та регламентована Порядком проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства затвердженим спільним наказом

¹ Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

² Тіньовий звіт асоціації жінок-юристок України «ЮрФем» про виконання Україною Конвенції Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок і домашнім насильством 2023. (06.11.2023). Веб-сайт асоціації жінок-юристок України. URL: <https://jurfem.com.ua/wp-content/uploads/2023/11/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82-%D0%93%D0%A0%D0%95%D0%92%D0%86%D0%9E-%D0%AE%D1%80%D0%A4%D0%B5%D0%BC-1.pdf> (дата звернення: 25.03.2025).

³ Постанова Вінницького міського суду в справі № 127/27650/24 від 11.10.2024 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122242519> (дата звернення: 25.03.2025).

⁴ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

МВС України та Мінсоцполітики від 13.03.2019 № 369/180¹ то у випадку розгляду питання щодо винесення обмежувального припису, така процедура законодавчо не регламентована. Справедливо зауважує у своїй науковій роботі О. О. Кияшко: «Законодавець не надає відповіді на наступні питання: на які саме чинники суду потрібно звертати увагу; як саме суд повинен здійснювати оцінку ризиків; які докази необхідно мати заявнику, щоб довести до суду наявність певних ризиків». Також науковець зазначив, що судді замість оцінки ризиків, що має прогнозувати передбачення можливості настання негативних наслідків у майбутньому, встановлюють юридичні обставини, які вже відбулися (притягнення чи не притягнення кривдника до відповідальності), що не є сутністю обмежувального припису².

Центр сімейного права Вищої школи адвокатури Національної асоціації адвокатів України аналізуючи судову практику щодо винесення обмежувальних приписів дійшов висновку, що достатність доказів є ключовою. Проте суди по-різному оцінюють докази: одні вимагають обов'язкового притягнення кривдника до адміністративної чи кримінальної відповідальності, тоді як інші вважають це необов'язковим для винесення припису³. О. В. Колісник у своїй науковій роботі зазначила, що судова практика вирішення питання про винесення обмежувального припису доволі різна. Судді індивідуально визначають обсяг доказової бази необхідний для винесення рішення. Не існує єдиного підходу, щодо переліку доказів, які мають лягти в обґрунтування⁴.

Відповідно до статистичної звітності Державної судової адміністрації України (далі – ДСА України) на розгляді в судах першої інстанції за 2023 рік перебувало 1328 заяв про видачу обмежувального припису, щодо продовження – 63, відповідно було ухвалено рішення по 1042 справах, з яких 831 було задоволено та 110 залишено без розгляду. Отже, 79,8 % справ було розглянуто з позитивним рішенням про постановлення обмежувального припису, а 10,6 % – залишено без розгляду. Ми порівняли такі ж статистичні дані за 2022 рік та виявили, що відсоткова пропорційність майже однакова: 70 % – заяв задоволено та 10 %

¹ Про затвердження Порядку проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства: наказ Міністерства соціальної політики України, Міністерства внутрішніх справ України від 13.03.2019 № 369/180 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0333-19#Text> (дата звернення: 27.03.2025).

² Кияшко О. О. Оцінка ризиків як складова частина доказування у справах щодо видачі обмежувального припису. *Новели цивільного процесуального законодавства: докази та доказування*: матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 14 вересня 2020 року). Одеса, 2020. С. 126–129.

³ Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravax-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

⁴ Колісник О. В. Дискреційні повноваження суду щодо видачі обмежувального припису. *Круглий стіл присвячений 105-річниці від Дня народження видатного вченого у галузі цивільного процесуального права, доктора юридичних наук, професора, Семена Юліовича Каца*: матер. круглого столу (м. Харків, 15 грудня 2020 року). С. 68–73.

відмовлено¹. Судячи з наведених цифр суди у більшості випадків виносять позитивне рішення про видачу обмежувального припису.

Також варто приділити увагу інтересам дітей, а саме видачі обмежувального припису для захисту постраждалих дітей. У п. 2 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» дитина, яка постраждала від домашнього насильства – «особа, яка не досягла 18 років та зазнала домашнього насильства у будь якій формі або стала свідком (очевидцем) такого насильства². Не дивлячись на те, що кількість позитивних рішень щодо видачі обмежувального припису в Україні переважає негативну, однак отримати такий припис стосовно дитини-свідка дуже складно. Основною причиною є те, що досі діти-свідки (очевидці) домашнього насильства не вказані у протоколах про адміністративні правопорушення та постановках судів. Неототожнення дітей-свідків із потерпілою стороною органами поліції, судьями, представниками соціальних служб та навіть матір'ю зумовлює унеможливлення доведення цього факту. Часто інтереси дитини у суді представляє мати, яка сама є часто жертвою насильства. Це створює труднощі, оскільки матері можуть бути емоційно виснажені, не усвідомлювати наслідки для дитини, боятися кривдника або навіть самі виступати кривдницями. Ситуація ускладнюється коли батько – кривдник заперечує щодо обмежувального припису вважаючи, що він порушує його батьківські права, особливо якщо вже існують судові рішення або рішення органів опіки щодо спілкування з дитиною. У справі № 369/14637/21 Києво-Святошинський районний суд відмовив у обмежувальному припису для дитини. Суд вважав, що притягнення батька до відповідальності, звернення до поліції, психологічні дослідження та свідчення матері не є беззаперечними доказами його вини. Медичну документацію не взяли до уваги, оскільки вона не є висновками експертів, а домашнє насильство суд назвав «непорозумінням щодо виховання дитини»³.

Варто відмітити, що видача обмежувального припису компетенція суду, а ось обов'язок по дотриманню за його виконанням на протязі усього строку його дії покладений на уповноважені органи Національної поліції України (далі – НП України). Відповідно до ч. 6 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству»⁴ та ч. 2 ст. 350-8 ЦПК

¹ Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravax-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

² Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

³ Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravax-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

⁴ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

України¹ суддя на наступний день після ухвалення рішення про видачу чи продовження обмежувального припису повідомляє уповноважені органи поліції, для постановки особи, стосовно якої винесено чи продовжено обмежувальний припис на профілактичний облік, а також місцеві органи виконавчої влади та місцеві державні адміністрації, за місцем проживання заявника.

Як зазначають у своїй науковій роботі О. В. Ковальова та О. М. Дубенко у зв'язку із неукомплектованістю судів та завантаженістю суддів такі повідомлення надходять із запізненнями або взагалі не надходять, що спричиняє необізнаність поліцейських та відповідно неналежний контроль за визначеними судом зобов'язаннями та заборонами припису. Також не зрозумілим постає питання, яким чином відслідковувати уповноваженим працівникам органів НП України заборони про не наближення кривдника до потерпілого на визначену відстань, адже в Україні відсутні засоби такого контролю².

Причинами порушення строків направлення рішень суду про видачу чи продовження обмежувальних приписів є завантаженість суддів, плинність кадрів апаратів судів а також застаріла модель документообігу між державними органами. Суди у своїй діяльності керуються Інструкцією з діловодства в місцевих та апеляційних судах України, затвердженою наказом ДСА України від 20.08.2019 №814³. Офіційне листування за допомогою електронних адрес шляхом обміну електронними документами здійснюється лише між судами, між державними органами діє листування за допомогою пошти, кур'єрського чи фельд'єгерського зв'язку.

Відповідно до ст. 42 ЦПК України у справах окремого провадження учасниками справи є заявники та інші заінтересовані особи⁴. На нашу думку, це також певним чином впливає на об'єктивну реалізацію норм Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству». У відповідності до вимог цивільного процесуального законодавства, Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України, затвердженої наказом ДСА України від 20.08.2019 № 814⁵ та Положенням про автоматизовану систему документообігу суду учасникам судового

¹ Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

² Ковальова О. В., Дубенко О. М. Спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству: сучасні виклики та напрями їх вирішення. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 165. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/38>.

³ Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 № 814 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

⁴ Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

⁵ Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 № 814 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

процесу затвердженням рішенням Ради суддів України від 26.11.2010 № 30¹ копії процесуальних документів суду надсилаються учасникам справи. Тож доцільно впровадити електронний документообіг судів з державними органами та установами, що дозволить надсилати рішення суду про видачу або продовження обмежувального припису в день його винесення та розширити коло учасників такого провадження, залучивши уповноважені підрозділи органів Національної поліції України за місцем проживання (перебування) заявника, як учасників справи.

Окрім того не усі судді в своїх рішеннях в резолютивній частині зазначають про необхідність повідомити уповноважені органи НП України за місцем проживання (перебування) заявника для взяття особи, відносно якої видано/продовжено обмежувальних припис на профілактичний облік, що також є причиною невчасності направлення таких рішень для виконання до уповноважених органів поліції.

У контексті зазначеного вище, на нашу думку, за доцільне у судах першої та апеляційної інстанцій запровадити штатну посада спеціаліста чи консультанта з питань запобігання домашньому насильству, який здійснювати контроль за даною категорією справ (кримінальних, цивільних та адміністративних проваджень) та забезпечить реалізацію механізму взаємодії між суб'єктами запобігання та протидії домашньому насильству.

За порушення вимог обмежувального припису настає кримінальна відповідальність за ст. 390-1 Кримінального кодексу України².

Висновки. Таким чином, обмежувальний припис, внаслідок своєї багатогалузевої природи характеризується наступними ознаками: наявністю дуалістичної природи, яка пояснюється тим, що зміст обмежувального припису регламентовано нормами адміністративного права, а процедура його винесення – цивільним законодавством; має пролонговану мету убезпечення потерпілого від домашнього насильства, шляхом довгострокового обмеження прав кривдника; застосовується виключно судом; застосування обмежувального припису здійснюється на підставі оцінки ризиків домашнього насильства (за власним переконанням суду) та наявних доказів; дія обмежувального припису не припиняється в зв'язку з його оскарженням; його виконання забезпечується компетентними органами поліції, та передбачає систематичний контроль за діями особи, якій винесено обмежувальний припис; виконанням на протязі усього строку його дії покладений на уповноважені органи НП України; є приводом для реалізації іншої адміністративної процедури – взяття на профілактичний облік кривдника.

Водночас така подвійна природа обмежувального припису є не тільки характерною відмінністю, а і основною причиною проблем, у частині його

¹ Положення про автоматизовану систему документообігу суду : рішення Ради суддів України від 26.11.2010 № 30 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr030414-10#n11> (дата звернення: 08.04.2025).

² Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2341-14> (дата звернення: 08.04.2025).

застосування та виконання.

По-перше, це порушення судом встановленого 72 годинного строку для прийняття рішення щодо винесення обмежувального припису, через недобросовісність учасників справи та затягуванні процесу, шляхом подання різних клопотань, і відсутність у судів механізму протидії цьому.

По-друге, відсутність позиції законодавця щодо проведення судом оцінки ризиків вчинення домашнього насильства, що дисонує з чітким нормативним врегулюванням такої оцінки органами НП України, в разі винесення останніми ТЗП. При чому хоча сама по собі оцінка ризиків вчинення домашнього насильства може бути певним доказом у справі, тут треба не досліджувати докази (те, що зазвичай робить суд), а прогнозувати розвиток події (домашнього насильства), а це вже не характерна для суду діяльність. У контексті зазначеного виникає питання чи підлягає документуванню така оцінка, оскільки за своїм змістом вона не відрізняється від оцінки ризиків домашнього насильства в разі вчинення ТЗП.

По-третє, складність отримання обмежувального припису, в разі коли потерпілими від домашнього насильства є діти. Це пояснюється усталеною практикою органів поліції, суддів, соціальних служб неототожнення дітей, які стали свідками домашнього насильства з потерпілими, що в результаті нівелює будь-яку можливість доведення вказаного факту в судовому засіданні. Окрім того, у випадку, коли домашнє насильство здійснюється між колишнім подружжям і/або кривдник має рішення суду чи органів опіки, де визначено години для спілкування з дитиною, більшість із заходів, які встановлюються обмежувальним приписом не обмежує, а прямо порушує його законні права.

По-четверте, невиконання судом обов'язку щодо повідомлення уповноважених органів НП України (за місцем проживання чи перебування особи стосовно якої винесено обмежувальний припис), а також строку такого повідомлення. Як свідчить практика такі повідомлення або не надходять або ж надходять із суттєвим запізненням, що негативно позначається на ефективності обмежувального припису.

По-п'яте, відсутність технічної та організаційної можливості відстеження уповноваженим працівникам органів НП України заборони про не наближення кривдника до потерпілого на визначену відстань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravax-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

2. Кияшко О. О. Оцінка ризиків як складова частина доказування у справах щодо видачі обмежувального припису. *Новели цивільного*

процесуального законодавства: докази та доказування: матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 14 вересня 2020 року). Одеса, 2020. С. 126–129.

3. Кияшко О. О. Порівняльно-правовий аналіз законодавства про запобігання домашньому насильству. *Право та державне управління*. 2020. № 1. Т. 1. С. 29–31.

4. Ковальова О. В., Дубенко О. М. Спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству: сучасні виклики та напрями їх вирішення. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 163–167. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/38>.

5. Колісник О. В. Дискреційні повноваження суду щодо видачі обмежувального припису. *Круглий стіл присвячений 105-річниці від Дня народження видатного вченого у галузі цивільного процесуального права, доктора юридичних наук, професора, Семена Юлійовича Каца*: матер. круглого столу (м. Харків, 15 грудня 2020 року). С. 68–73.

6. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2341-14> (дата звернення: 08.04.2025).

7. Положення про автоматизовану систему документообігу суду : рішення Ради суддів України від 26.11.2010 № 30 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr030414-10#n11> (дата звернення: 08.04.2025).

8. Постанова Вінницького міського суду в справі № 127/27650/24 від 11.10.2024 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122242519> (дата звернення: 25.03.2025).

9. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

10. Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 № 814 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

11. Про затвердження Порядку проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства: наказ Міністерства соціальної політики України, Міністерства внутрішніх справ України від 13.03.2019 № 369/180 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0333-19#Text> (дата звернення: 27.03.2025).

12. Тіньовий звіт асоціації жінок-юристок України «ЮрФем» про виконання Україною Конвенції Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок і домашнім насильством 2023. (06.11.2023). Веб-сайт асоціації жінок-юристок України. URL: <https://jurfem.com.ua/wp->

content/uploads/2023/11/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82-%D0%93%D0%A0%D0%95%D0%92%D0%86%D0%9E-%D0%AE%D1%80%D0%A4%D0%B5%D0%BC-1.pdf (дата звернення: 25.03.2025).

13. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Natalia OI. HRUM,

Postgraduate Division (Adjuncture) and Doctoral Studies

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

PRACTICAL ASPECTS OF ENFORCEMENT OF RESTRICTIVE ORDERS AGAINST ABUSERS AS A LEGAL CONSEQUENCE OF DOMESTIC VIOLENCE

The article examines the actual problems of practical implementation of a restrictive order as a tool for combating domestic violence. The mechanisms of removal, execution and control over compliance with restrictive regulations by abusers are analyzed. Particular attention is paid to the legal nature of a restrictive prescription and its double nature as an administrative-legal and civil-legal institution. The article also emphasizes the detection of gaps in legislative regulation and law enforcement practice, which reduce the effectiveness of victims from domestic violence. The main problems of implementation of restrictive prescriptions are established: violation of the terms of consideration by the courts of cases of issuing a restrictive order, failure to notify the decision on the restrictive prescription of police, the imperfection of the mechanism of monitoring their implementation, insufficient coordination between the subjects of interaction in the field of restriction. A set of measures to improve the efficiency of restrictive regulations, in particular, improving the legislative framework and strengthening of interagency interaction, is proposed.

Keywords: *domestic violence, restrictive prescription, injured person, jurisprudence, protection of rights, interagency interaction.*

Володимир Васильович ОЛЕКСЮК*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

НАПРЯМИ ТА РІВНІ РЕАЛІЗАЦІЇ КАДРОВИХ ПРОЦЕДУР У НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті наголошено на тому, що кадрові процедури є складною, багатоетапною системою заходів, спрямованих на забезпечення ефективного добору, підготовки, оцінювання, просування по службі, мотивації та звільнення поліцейських. Основними напрямками реалізації кадрових процедур є: добір персоналу (з урахуванням вимог до професійної компетентності, морально-етичних якостей та фізичної підготовки кандидатів), професійна підготовка та підвищення кваліфікації, оцінювання службової діяльності, формування кадрового резерву, а також здійснення дисциплінарних проваджень.

Встановлено, що реалізація цих напрямів відбувається на кількох рівнях: центральному (Департамент кадрового забезпечення Національної поліції України), регіональному (головні управління Національної поліції в областях) та локальному (відділи кадрового забезпечення в структурних підрозділах поліції). На кожному рівні уповноважені працівники набувають особливих повноважень, функцій та несуть особливу відповідальність, що забезпечує системний підхід до управління персоналом. Виявлено, що існують певні проблеми у сфері кадрової політики, зокрема недостатня скоординованість між різними рівнями управління, відсутність єдиного інформаційного простору, обмежені можливості для кар'єрного зростання, що знижує мотивацію працівників.

Ключові слова: *напрями, рівні реалізації кадрових процедур, Національна поліція України, професійний розвиток.*

Постановка проблеми. Дослідження напрямів та рівнів реалізації кадрових процедур в Національній поліції України є надзвичайно важливим у процесі формування повноцінного уявлення про структуру та ефективність кадрової політики у цій сфері. Без чіткого визначення цих понять подальше дослідження кадрових процедур може стати фрагментарним або не здатним відобразити реальну ситуацію.

Глибоке осмислення та чітке визначення понять «напрямок» і «рівень» у контексті досліджуваної проблематики дозволяє побудувати логічну, методично обґрунтовану систему дослідження, яка враховує як структурну багатомірність кадрових процесів у Національній поліції України, так і динаміку їхнього практичного втілення. Це є запорукою об'єктивного аналізу, що може лягти в основу подальших управлінських рішень, реформ та підвищення ефективності кадрової політики загалом.

Відзначимо, що в науковій літературі окремим проблемним аспектам реалізації кадрових процедур в Національній поліції України присвячували комплексні дослідження провідні українські науковці. Так, до цієї проблематики звертались О. М. Бандурка, В. М. Бевзенко, Ю. П. Битяк, П. Д. Біленчук, В. Т. Білоус, П. Н. Бірюков, А. Л. Борко, В. В. Галунько, І. П. Голосніченко, Н. В. Гришина, О. Ю. Дрозд, О. М. Ключев, А. М. Ключко, Ю. В. Ковбасюк, А. М. Колодій, А. Т. Комзюк, А. М. Куліш, О. М. Музичук, Є. С. Назимко, О. Ю. Салманова, О. Ю. Синявська, А. О. Собакарь, Є. Ю. Соболев, В. В. Сокуренько, І. М. Шопіна та інші дослідники та інші вчені. Втім, незважаючи на чималу кількість наукових здобутків, вчені фактично поза своєю увагою залишили проблемні питання саме напрямів та рівнів реалізації кадрових процедур в Національній поліції України.

Мета статті полягає в тому, щоб з'ясувати сутність напрямів та рівнів реалізації кадрових процедур в Національній поліції України. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: сформулювати загальнотеоретичне розуміння категорій «напрямок» і «рівень»; окреслити напрями реалізації кадрових процедур в Національній поліції України; встановити рівні реалізації кадрових процедур в Національній поліції України.

Виклад основного матеріалу. Поняття «напрямок» дає змогу ідентифікувати основні вектори кадрової діяльності, які здійснюються в межах системи Національної поліції України. Це можуть бути такі напрями, як добір персоналу, професійне навчання, оцінювання службової діяльності, просування по службі, мотивація, соціальний захист тощо.

Кожен із цих напрямів виконує специфічну функцію в загальному механізмі кадрового управління і впливає на якість виконання службових обов'язків, рівень професіоналізму працівників, а також на довіру суспільства до правоохоронної системи. Без попереднього чіткого структурування напрямів дослідження не зможе охопити всі ключові елементи кадрової системи, що значно знижує його аналітичну цінність¹.

Поняття «рівень» дає змогу проаналізувати ступінь реалізації кожного з виявлених напрямів, тобто оцінити, наскільки ефективно, системно, глибоко або послідовно впроваджуються ті чи інші кадрові процедури на практиці. Це може включати порівняння нормативного регулювання з реальними практиками, виявлення прогалин у впровадженні політик, відмінностей між регіональними підрозділами, а також відповідності процедур міжнародним стандартам. Дослідження рівнів реалізації дозволяє уникнути формального підходу, коли певний напрямок начебто існує, але реалізується лише частково або не відповідає потребам організації.

У цьому контексті поняття «напрямок» дозволяє досліднику не просто перелічити функціональні елементи кадрової політики, а виділити ключові стратегічні орієнтири, на які має бути спрямована діяльність управлінських

¹ Карковська В. Я. Формування механізмів кадрової безпеки органів публічної влади в умовах інституційного розвитку : дис. ... д-ра наук з держ. управління : 25.00.02. Миколаїв, 2020. С. 303.

структур. Це дає змогу оцінити, наскільки кадрові процеси відповідають загальним цілям реформи сектору безпеки, зокрема європейським стандартам прозорості, відкритості, гендерної рівності, дотримання прав людини та професійної етики. Напрями дозволяють структурувати дослідження навколо конкретних проблемних зон або перспективних механізмів, уникнувши абстрактності.

Паралельно з цим, поняття «рівень» дає змогу виявити відмінності між нормативно передбаченими процедурами та реальним станом справ. Наприклад, на законодавчому рівні можуть бути закріплені ефективні процедури добору персоналу на конкурсній основі, однак фактичний рівень їх реалізації може залишатися низьким через брак ресурсів або корупційні ризики. Дослідження рівнів реалізації дозволяє виявити подібні диспропорції, визначити бар'єри, що заважають повноцінному впровадженню кадрових інновацій, а також оцінити сталість кадрових процесів у часі.

Важливо й те, що диференціація за рівнями дає змогу порівнювати ефективність реалізації кадрових процедур у різних структурних підрозділах Національної поліції України. Наприклад, на центральному рівні, у територіальних органах, в спеціалізованих підрозділах тощо. Це дозволяє не лише виявити сильні та слабкі сторони кадрової політики, а й визначити кращі практики, що можуть бути масштабовані¹.

Зауважимо, що поняття «напрямок» і «рівень» використовуються з різною метою, але мають спільну рису – вони допомагають класифікувати, структурувати та аналізувати явища, процеси чи об'єкти. Проте ці поняття відрізняються за своєю сутністю та функціями.

Порівнюючи ці поняття, можна сказати, що напрям і рівень виконують різні функції в описі явищ: напрям визначає вектор або галузь діяльності, тобто «що і куди», а рівень – ступінь реалізації або досягнення бажаного у межах цього напрямку, тобто «як багато» або «наскільки глибоко».

Наприклад, у межах гуманітарного напрямку можна мати різні рівні підготовки: початковий, базовий, експертний. Водночас один і той самий рівень (наприклад, середній) може бути досягнутий у різних напрямках – технічному, художньому чи соціальному. Таким чином, напрям і рівень взаємодоповнюють один одного: напрям надає орієнтацію, а рівень – якісну або кількісну характеристику в межах цієї орієнтації.

Отже, поняття «напрямок» і «рівень» варто розглядати як взаємопов'язані, але такі, що описують різні аспекти явищ. Їхнє поєднання дає змогу точніше характеризувати об'єкти, процеси або суб'єкти, зокрема у сфері освіти, науки, культури, управління чи особистісного розвитку.

Наприклад, у сфері освіти напрям визначає спеціалізацію чи профіль підготовки – філологічний, математичний, медичний тощо. Водночас рівень освіти визначає глибину засвоєння знань – початковий, бакалаврський,

¹ Існуючі механізми співпраці органів державної влади з організаціями громадянського суспільства в контексті реалізації Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні 2016-2020. Київ: Baïre, 2016. С. 199.

магістерський тощо. Без зазначення напрямку інформація про рівень є неповною. Водночас знання лише напрямку без рівня не дає уявлення про глибину підготовки. Разом ці поняття утворюють цілісну систему координат, у якій можна описати як особисту траєкторію навчання, так і загальну структуру освітнього процесу.

У професійній діяльності напрям може означати сферу зайнятості або профіль роботи (наприклад, інженерний, юридичний, економічний), тоді як рівень – це кваліфікаційна ступінь чи посадовий статус (молодший спеціаліст, експерт, керівник тощо). Зміна напрямку часто передбачає зміну діяльності, тоді як підвищення рівня в межах одного напрямку означає професійне зростання.

Відзначимо, що напрям реалізації кадрових процедур в Національній поліції України - це сукупність організаційно-правових, управлінських та адміністративних заходів, спрямованих на забезпечення ефективного функціонування системи кадрового забезпечення органів та підрозділів поліції, яка охоплює певний етап (різновид) роботи з персоналом: добір, відбір, призначення, службове просування, атестування, навчання, перепідготовку, оцінювання службової діяльності, мотивацію, дисциплінарну відповідальність, звільнення з посади та соціальний захист поліцейських.

Реалізація кадрових процедур здійснюється відповідно до чинного законодавства України, внутрішньовідомчих нормативно-правових актів, а також з урахуванням вимог професійної етики, принципів прозорості, об'єктивності, законності та справедливості. Основною напрямів реалізації кадрових процедур є формування професійно підготовленого, вмотивованого, доброчесного та здатного ефективно виконувати службові обов'язки особового складу, що відповідає сучасним викликам у сфері забезпечення публічної безпеки, правопорядку та дотримання прав і свобод громадян¹.

Водночас рівень реалізації кадрових процедур в Національній поліції України – це показник якості, повноти, ефективності та відповідності впровадження заходів з управління персоналом у структурі поліції встановленим нормам, стандартам і завданням служби. Цей рівень відображає ступінь організованості, системності й результативності кадрової роботи, зокрема щодо добору, призначення, просування по службі, оцінювання службової діяльності, підвищення кваліфікації, дисциплінарної практики, соціального захисту та мотивації поліцейських.

Визначення рівня реалізації кадрових процедур здійснюється на основі аналізу нормативно-правової бази, практики її застосування, кадрової політики, управлінських рішень, а також фактичного стану справ у кадровому забезпеченні органів та підрозділів поліції².

¹ Плетньова Т. Р. Адміністративно-правові засади управління персоналом на державній службі : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Харків, 2023. С. 94.

² Придачук К. О. Адміністративно-правовий механізм кадрового забезпечення діяльності Вищого антикорупційного суду : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Ужгород, 2023. С. 51.

Напрями та рівні реалізації кадрових процедур в Національній поліції України охоплюють систему заходів, спрямованих на ефективне управління персоналом, забезпечення професіоналізму та доброчесності поліцейських, а також створення умов для їхнього розвитку та мотивації.

Основні напрями реалізації кадрових процедур включають: добір персоналу, призначення на посади, проходження служби, атестацію, професійну підготовку та підвищення кваліфікації, просування по службі, дисциплінарну відповідальність, а також соціальний та правовий захист поліцейських.

Добір кадрів здійснюється на конкурсній основі із дотриманням принципів відкритості, прозорості, неупередженості та рівного доступу. Кандидати проходять комплексне оцінювання, що включає тестування знань законодавства, загальних здібностей, фізичну підготовку, психологічне тестування та співбесіду з поліцейською комісією.

Призначення на посади, ротації, підвищення по службі відбуваються відповідно до чинного законодавства, з урахуванням кваліфікації, результатів службової діяльності, професійного рівня та морально-етичних якостей працівника. Особливу увагу приділяють атестації поліцейських, що є періодичним інструментом оцінювання їх відповідності займаним посадам.

Підвищення кваліфікації є важливою складовою кадрової політики. Для цього функціонують заклади вищої освіти системи Міністерства внутрішніх справ України, які забезпечують як первинну професійну підготовку, такі і підвищення кваліфікації, надають вищу освіту.

Дисциплінарні процедури спрямовані на забезпечення службової дисципліни, запобігання правопорушенням серед працівників поліції та притягнення винних до відповідальності. Ці процедури реалізуються відповідно до Правил етичної поведінки поліцейських та інших внутрішніх нормативно-правових актів¹.

Звільнення з поліції може бути ініційоване як самим працівником, так і керівництвом у випадку порушення дисципліни, невідповідності займаних посад, за станом здоров'я чи внаслідок реформування структури. Водночас особливий акцент робиться на соціальних гарантіях для працівників – матеріальному забезпеченні, медичному страхуванні, правовому захисті, пенсійному забезпеченні тощо².

Рівні реалізації кадрових процедур включають центральний, регіональний і місцевий. На центральному рівні Департамент кадрового забезпечення Національної поліції України визначає загальні управлінські підходи до реалізації кадрової політики, здійснення професійного навчання та комплектування, координує та контролює діяльність нижчих ланок. На

¹ Калаянов Д. П. Теоретичний аспект визначення дисциплінарної відповідальності поліцейських. *Держава та регіони*. 2023. № 2 (80). С. 224.

² Організація наглядової діяльності в галузі охорони праці : навч. посіб. / К. Н. Ткачук, В. Л. Филипчук, Д. В. Зеркалов, О. І. Полукаров, Ю. О. Полукаров, О. Є. Кружилко. Київ : ТОВ «Основа», 2015. С. 72.

регіональному рівні (головні управління в областях) реалізуються заходи добору, призначення, навчання та управління персоналом у межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

Місцевий рівень охоплює підрозділи районного або міського рівня, де відбувається безпосереднє управління та моніторинг щоденної діяльності поліцейських, проведення оцінювання ефективності їхньої роботи та виявлення потреб у професійному розвитку¹.

Крім зазначених аспектів, важливо наголосити на провідній ролі інституційного супроводу та цифровізації кадрових процесів у Національній поліції України. Сучасні виклики безпеки, а також вимоги до прозорості й ефективності публічного управління зумовлюють потребу в удосконаленні процедур управління персоналом з використанням новітніх технологій.

Одним із важливих кроків у цьому напрямі є впровадження Єдиної інформаційної системи управління людськими ресурсами. Ця система дозволяє автоматизувати та уніфікувати процеси добору, призначення, оцінювання та обліку кадрів, мінімізувати ризики корупційних проявів, а також забезпечити швидкий доступ до інформації про кваліфікаційні дані, результати атестацій та інші важливі показники діяльності кожного працівника².

Не менш значущим є розвиток інституту поліцейських комісій, які виступають гарантами неупередженості при прийнятті кадрових рішень. До їх складу входять як представники органів поліції, так і громадськість. Це сприяє підвищенню довіри суспільства до процедур призначення та оцінювання поліцейських. Поліцейські комісії відіграють важливу роль під час конкурсного добору, атестацій, вирішення конфліктних питань, пов'язаних із кар'єрним просуванням або можливими порушеннями службової етики.

Так, напрями та рівні реалізації кадрових процедур в Національній поліції України утворюють комплексну систему, яка ґрунтується на принципах законності, професіоналізму, відкритості та людиноцентризму. Вони забезпечують не лише належне функціонування поліції як інституції, а й формують підґрунтя для зростання довіри суспільства до правоохоронної системи в цілому. Ефективна кадрова політика – це не лише про адміністрування, а про формування нової культури служби, у центрі якої – гідність, честь, відповідальність і служіння суспільству³.

Відзначимо, що напрями та рівні реалізації кадрових процедур у Національній поліції України є двома взаємопов'язаними складовими єдиної системи управління персоналом, проте вони суттєво відрізняються

¹ Муніципальний менеджмент : підручник / О. Н. Євтушенко, В. М. Ємельянов, В. І. Андріяш. Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2016. С. 61.

² Козак І., Ханік А. Напрямки модернізації публічного управління на сучасному етапі // Європейська інтеграція та трансформація публічного врядування в Україні : Матер. наук.-практ. конф. (19 квітня 2024 р., м. Львів) / Упорядн.: Буник М. З., Бліщук К. М., Федорчак О. В., Худоба О. В. Львів: НУ «Львівська політехніка», 2024. С. 19.

³ Равлик Р. В., Поліщук Б. О. Формування ефективної кадрової політики сучасних підприємств. *Проблеми сучасних трансформацій*. 2024. № 14. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-14-04-05>.

за своїм змістом, функціональним призначенням та сферою впливу. Напрями кадрових процедур відображають змістовну сторону кадрової політики.

До таких напрямів належать конкурсний добір кандидатів на службу, призначення на посади, проходження служби, щорічне оцінювання, атестація, ротація, професійне навчання та підвищення кваліфікації, службове просування, заохочення, застосування заходів дисциплінарної відповідальності, звільнення з посад або з органів поліції, а також забезпечення соціального й правового захисту працівників. Кожен із цих напрямів має свою мету, механізми реалізації, нормативно-правове забезпечення та виконує важливу роль у формуванні професійного, мотивованого, морально-стійкого поліцейського корпусу¹.

Водночас рівні реалізації кадрових процедур визначають організаційно-структурну площину. У Національній поліції України кадрова система функціонує на трьох основних рівнях: центральному, регіональному та місцевому. Центральний рівень представлений Департаментом кадрового забезпечення Національної поліції України, який розробляє стратегію кадрової політики, формує методологію реалізації кадрових процедур, здійснює контроль, координацію, моніторинг та аналіз ефективності кадрової роботи.

Регіональний рівень охоплює головні управління Національної поліції в областях та місті Києві, у діяльності яких безпосередньо впроваджуються основні кадрові заходи: організовуються конкурси, атестації, внутрішні переведення, підвищення кваліфікації, контролюється дисципліна, забезпечується психологічний супровід².

Місцевий рівень – це районні та міські підрозділи поліції, де здійснюється щоденне управління персоналом, збирається інформація про ефективність роботи, вирішуються кадрові питання на первинному рівні, реалізуються індивідуальні плани розвитку персоналу, а також виявляються внутрішні ризики в роботі з особовим складом.

Висновки. Таким чином, у межах даної статті було зазначено, що кадрові процедури є складною, багатоетапною системою заходів, спрямованих на забезпечення ефективного добору, підготовки, оцінювання, просування по службі, мотивації та звільнення поліцейських. Основними напрямками реалізації кадрових процедур є: добір персоналу (з урахуванням вимог до професійної компетентності, морально-етичних якостей та фізичної підготовки кандидатів), професійна підготовка та підвищення кваліфікації, оцінювання службової діяльності, формування кадрового резерву, а також здійснення дисциплінарних проваджень.

Встановлено, що реалізація цих напрямів відбувається на кількох

¹ Тишлек М. М. Функції кадрового забезпечення управління в системі органів Національної поліції України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 1. С. 629–632. URL: <https://rep.dnuvs.ukr.edu/api/core/bitstreams/2bcb1697-3d3d-45cb-aba7-3b96148af5c9/content>.

² Менеджмент персоналу : навч.-методич. посіб. / О. П. Дяків, А. С. Коцур, В. М. Островерхов та ін. / за заг. ред. М. М. Шкільняка. Тернопіль, 2022. 280 с.

рівнях: центральному (Департамент кадрового забезпечення Національної поліції України), регіональному (головні управління Національної поліції в областях) та локальному (відділи кадрового забезпечення в структурних підрозділах поліції). На кожному рівні уповноважені працівники набувають особливих повноважень, функції та несуть особливу відповідальність, що забезпечує системний підхід до управління персоналом. Виявлено, що існують певні проблеми у сфері кадрової політики, зокрема недостатня скоординованість між різними рівнями управління, відсутність єдиного інформаційного простору, обмежені можливості для кар'єрного зростання, що знижує мотивацію працівників.

Доведено, що для підвищення ефективності реалізації кадрових процедур в Національній поліції України необхідно вдосконалити нормативно-правове регулювання кадрових процесів, запровадити сучасні методи управління людськими ресурсами, розвинути цифрову інфраструктуру для обміну кадровою інформацією та забезпечити системний моніторинг якості реалізації кадрових заходів на всіх рівнях. Також важливо посилити роль внутрішньої комунікації, професійного наставництва та морально-психологічної підтримки персоналу, що сприятиме формуванню згуртованого та професійного кадрового складу поліції.

Наголошено на потребі в постійному професійному розвитку осіб, відповідальних за кадрову роботу в поліції. Їхня компетентність, етичність управлінських рішень та здатність до стратегічного мислення безпосередньо впливають на якість кадрового складу, а також на ефективність функціонування Національної поліції України загалом.

Стверджується, що вдосконалення напрямів і рівнів реалізації кадрових процедур є ключовою умовою для побудови ефективної, професійної, підзвітної та орієнтованої на потреби громадян поліцейської системи. Подальші наукові розвідки та практичні заходи в цьому напрямі повинні бути спрямовані на поєднання сучасних технологій, управлінських інструментів і ціннісних підходів з метою формування високої культури кадрової роботи в органах і підрозділах Національної поліції України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Існуючі механізми співпраці органів державної влади з організаціями громадянського суспільства в контексті реалізації Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні 2016-2020. Київ: Ваіте, 2016. 280 с.
2. Калаянов Д. П. Теоретичний аспект визначення дисциплінарної відповідальності поліцейських. *Держава та регіони*. 2023. № 2 (80). С. 221–226.
3. Карковська В. Я. Формування механізмів кадрової безпеки органів публічної влади в умовах інституційного розвитку : дис. ... д-ра наук з держ. управління : 25.00.02. Миколаїв, 2020. 426 с.

4. Козак І., Ханик А. Напрямки модернізації публічного управління на сучасному етапі // Європейська інтеграція та трансформація публічного врядування в Україні : Матер. наук.-практ. конф. (19 квітня 2024 р., м. Львів) / Упорядн.: Бунік М. З., Бліщук К. М., Федорчак О. В, Худоба О. В. Львів: НУ «Львівська політехніка», 2024. С. 19–20.
5. Менеджмент персоналу : навч.-методич. посіб. / О. П. Дяків, А. С. Коцур, В. М. Островерхов та ін. / за заг. ред. М. М. Шкільняка. Тернопіль, 2022. 280 с.
6. Муніципальний менеджмент : підручник / О. Н. Євтушенко, В. М. Ємельянов, В. І. Андріяш. Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2016. 404 с.
7. Організація наглядової діяльності в галузі охорони праці : навч. посіб. / К. Н. Ткачук, В. Л. Филипчук, Д. В. Зеркалов, О. І. Полукаров, Ю. О. Полукаров, О. Є. Кружилко. Київ : ТОВ «Основа», 2015. 262 с.
8. Плетньова Т. Р. Адміністративно-правові засади управління персоналом на державній службі : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Харків, 2023. 250 с.
9. Придачук К. О. Адміністративно-правовий механізм кадрового забезпечення діяльності Вищого антикорупційного суду : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Ужгород, 2023. 101 с.
10. Равлик Р. В., Поліщук Б. О. Формування ефективної кадрової політики сучасних підприємств. *Проблеми сучасних трансформацій*. 2024. № 14. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-14-04-05>.
11. Тишлек М. М. Функції кадрового забезпечення управління в системі органів Національної поліції України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 1. С. 629–632. URL: <https://rep.dnuvs.ukr.education/server/api/core/bitstreams/2bcb1697-3d3d-45cb-aba7-3b96148af5c9/content>.

Стаття надійшла до редакції 28.03.2025

Volodymyr V. OLEKSYUK,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

DIRECTIONS AND LEVELS OF IMPLEMENTATION OF PERSONNEL PROCEDURES IN THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE

The article is devoted to the problem of personnel procedures as a complex, multi-stage system of measures aimed at ensuring effective selection, training, assessment, promotion, motivation and dismissal of police officers. The main areas of implementation of personnel procedures are: personnel selection (taking into account the requirements for professional competence, moral and ethical qualities and physical fitness of candidates), professional training and advanced training, evaluation of service activities, formation of a personnel reserve, as well as the implementation of disciplinary proceedings. It has been established that the

implementation of these areas takes place at several levels: central (Human Resources Department of the National Police of Ukraine), regional (main departments of the National Police in the regions) and local (human resources departments in structural units of the police). At each level, authorized employees acquire special powers, functions and bear special responsibility, which ensures a systematic approach to personnel management. It was revealed that there are certain problems in the field of personnel policy, in particular, insufficient coordination between different levels of management, the absence of a single information space, limited opportunities for career growth, which reduces the motivation of employees.

It is argued that improving the directions and levels of implementation of personnel procedures is a key condition for building an effective, professional, accountable and citizen-oriented police system.

Keywords: *directions, levels of implementation of personnel procedures, National Police of Ukraine, professional development.*

Дар'я Вікторівна ПЕТРОСЬЯНЦ*(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М.С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України, м. Харків)*

НАПРЯМИ ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ У СФЕРІ МІСТОБУДІВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті доведено, що одним із ключових напрямів контролю в сфері містобудівної діяльності є забезпечення виконання суб'єктами останньої норм законодавства, що включає в себе реалізацію суб'єктивних обов'язків, технічних та інших нормативів, правил та вимог щодо здійснення відповідних процесів і робіт тощо. Контролюється не тільки правильність та повнота виконання законодавчих положень, але й факт їх дотримання в цілому, що дозволяє попередити ситуації явно незаконної діяльності, наприклад, будівництва в невстановленому місці, нехтування вимогами охорони культурної спадщини і таке інше.

Наголошено, що контроль під час провадження містобудівної діяльності націлюється не тільки на перевірку дотримання положень законодавства і технічних норм, але й забезпечення стану непорушності ключових прав та свобод людини. Здійснення процесів в сфері містобудування має відповідати загально-соціальним інтересам, не створювати перепон нормальному користуванню кожною особою своїми конституційними правомочностями і таке інше.

Ключові слова: *контроль, містобудування, містобудівна діяльність, напрями контролю.*

Постановка проблеми. Містобудівна діяльність – це мистецтво і наука водночас. Вона поєднує стратегічне бачення майбутнього з практичними рішеннями сьогодення: від планування нових житлових кварталів до збереження історичної спадщини, від розвитку транспортних мереж до створення «зелених» зон у серці мегаполісів. У її основі — розуміння того, що простір навколо нас має працювати на людину, а не навпаки. Саме тому сучасне містобудування дедалі частіше ставить у центрі не бетон і асфальт, а комфорт, безпеку, доступність і сталий розвиток. З огляду на зазначене вище, важливим та необхідним кроком є здійснення якісного та ефективного контролю за цією сферою. Незважаючи на комплексність та глибину контролю у сфері містобудівної діяльності, його реалізація відбувається за чітко визначеними напрямками. Останні призначені для орієнтування процесу реалізації цілей поставлених перед контрольною діяльністю відповідного типу, попередження свавільного впливу з боку третіх осіб на складові процеси містобудівної діяльності, а також виступають додатковими гарантіями законності, ефективності та

результативності останньої.

Функціональна сторона контрольної діяльності є одним з найактуальніших питань наукових досліджень та розробок. Вчені намагаються розкрити її для більш чіткого та глибокого розуміння механізму дії визначеного явища. Зауважимо, що завдання, функції, мета контролю та інші подібні моменти, аналізувались в роботах О. І. Волкова, А. В. Газаряна, Ю. А. Данілевського, М. Д. Корінька, Є. А. Кочеріна, В. М. Орел та багатьох інших науковців. Втім, незважаючи на широкі наукові напрацювання в існуючих юридичних дослідженнях досить поверхнево приділялась увага питанню напрямів контролю, особливо в межах таких специфічних сфер, як містобудівна діяльність.

Мета статті полягає у тому, щоб сформулювати авторський підхід щодо визначення напрямків здійснення контролю у сфері містобудівної діяльності. Виходячи із запропонованої мети, завданнями статті є: проаналізувати наукові підходи до класифікації напрямів контрольної діяльності; здійснити аналіз норм чинного законодавства, на основі чого виділити напрями контролю в сфері містобудування; надати характеристики кожному із виділених напрямів.

Виклад основного матеріалу. Етимологічно слово «напря́м» визначає шлях руху, розвитку або діяльності, спрямованість дії, вектор процесу¹. Напрями контролю в науковій літературі практично не дефінуються, та в більшості випадків не виділяються зовсім або ототожнюються із схожими за змістом категоріями. Лише деякі вчені звертали свою увагу на вектори вказаного різновиду діяльності, як самостійну, систематизовану категорією. Наприклад, А. Ю. Ковальчук досліджуючи фінансовий контроль правоохоронних органів виділив два його ключові напрями. Перший – це вектор реалізації стратегічної мети, а саме встановлення режиму законності та фінансової дисципліни в державі або гарантування економічної безпеки держави. У свою чергу, другий напря́м, реалізація тактичної мети – це напря́м контролю, що здійснюється кожним контролюючим суб'єктом окремо. Тактичною метою фінансового контролю правоохоронних органів, автор вбачає є виявлення на підконтрольних суб'єктах відхилень від прийнятих норм, документування порушень під час законного, ефективного формування та використання фінансових та матеріальних ресурсів, попередження фінансових правопорушень, притягнення винних до відповідальності, забезпечення відшкодування заподіяних збитків, вжиття заходів з метою запобігання таким порушенням у майбутньому².

Більш спрощено напрями контролю розглядаються в дисертації І. М. Коросташової, яка аналізує категорії щодо конкретного об'єкту – оперативно-службової діяльності митних органів. Вчена вважає, що вектори

¹ Івченко А. О. Тлумачний словник української мови. Х. : Фоліо, 2002. С. 268.

² Ковальчук А. Ю. Правове регулювання фінансового контролю, що здійснюється правоохоронними органами : автореферат. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ України. Київ, 2010. С. 11.

в даному контексті пов'язані із перевіркою: 1) стану організаційно-управлінської діяльності керівництва митного органу (структурного підрозділу митного органу); 2) загальних питань діяльності структурних підрозділів; 3) діяльності підрозділу внутрішньої безпеки; 4) діяльності юридичного підрозділу; 5) роботи із засобами масової інформації; 6) діяльності підрозділу по роботі з особовим складом; 7) стану режимно-секретної та мобілізаційної роботи; 8) стану діловодства та роботи із зверненнями громадян; 9) діяльності підрозділу по боротьбі з контрабандою та порушеннями митних правил; 10) діяльності підрозділу митної варті; 11) діяльності підрозділу митної статистики; 12) стану організації митного контролю і здійснення митного оформлення товарів та інших предметів, що переміщуються через митний кордон України; 13) діяльності підрозділів митного оформлення (транзитно-вантажних) відділів (митних постів); 14) діяльності відділу митних платежів; 15) діяльності відділу тарифів та митної вартості; 16) діяльності відділу номенклатури товарів¹.

Досліджуючи галузь регулювання господарських підприємств, І. В. Лукач дійшла висновку, що напрями контролю в даній царині характеризують особливості його вираження та включають в себе: 1) контроль як сферу діяльності органів державного та господарського управління; 2) контроль як одну зі стадій управлінської діяльності; 3) контроль як форму зворотного зв'язку, за допомогою якої управляюча система одержує дані про фактичний стан керованого об'єкта та виконання управлінських рішень; 4) контроль як перевірку дотримання законодавства².

Представлені наукові концепції дають можливість вказати, що напрями контролю в сфері містобудівної діяльності – це вектори практичної реалізації поставлених перед контрольною діяльністю завдань та прояву її специфічних властивостей. Іншими словами, напрями є конкретизацією завдань та шляхів їх досягнення. З огляду на це до кола останніх слід віднести:

- контроль виконання містобудівного законодавства. Вказаний напрям включає в себе реалізацію суб'єктивних обов'язків, технічних та інших нормативів, правил та вимог щодо здійснення відповідних процесів і робіт, тощо. При цьому контролюється не тільки правильність та повнота виконання законодавчих положень, але й факт їх дотримання в цілому, що дозволяє попередити ситуації явно незаконної діяльності, наприклад, будівництва в невстановленому місці, нехтування вимогами охорони культурної спадщини і таке інше;

- контроль стану забезпечення та охорони прав і свобод людини і громадянина. Згідно до Конституції України, людина, її життя і здоров'я,

¹ Коросташова І. М. Організаційно-правові засади контролю в митній службі України : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Інститут законодавства Верховної Ради України. Київ, 2006. С. 124–125.

² Лукач І. В. Правове становище холдингових компаній за законодавством України : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Київ, 2007. С. 82.

честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Основним законом. Кожний громадянин має право користуватися природними об'єктами права власності народу відповідно до закону. Власність зобов'язує. Власність не повинна використовуватися на шкоду людині і суспільству. Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальну спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом. В свою чергу, згідно до Розділу II Основного закону використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі¹. Тож, відповідно до вказаного напрямку, контроль під час провадження містобудівної діяльності націлюється не тільки на перевірку дотримання положень законодавства і технічних норм, але й забезпечення стану непорушності ключових прав та свобод людини. Здійснення процесів в сфері містобудування має відповідати загально-соціальним інтересам, не створювати перепон нормальному користуванню кожною особою своїми конституційними правомочностями і таке інше. Тобто, мова йде про те, що організація та забудова територій міст, розвиток інфраструктури повинні відбуватись із розрахунком на поліпшення життєвого середовища, не перешкоджати доступу до загальнолюдських природних джерел і ресурсів, таких як річки, ліси і таке інше; спиратись не тільки на фінансові інтереси приватних осіб та держави, але й враховувати думку населення відповідних територій;

- контроль будівельних процесів. Відповідно до Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», забудова територій, визначених для містобудівних потреб, встановлюється містобудівною документацією на місцевому рівні. Вона здійснюється шляхом розміщення об'єктів будівництва. Суб'єкти містобудування зобов'язані дотримуватися містобудівних умов та обмежень під час проектування і будівництва об'єктів. Обидва процеси реалізуються власниками або користувачами земельних ділянок у такому порядку: 1) отримання замовником або проектувальником вихідних даних; 2) розроблення проектної документації та проведення у визначених випадках її експертизи; 3) затвердження

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Офіційний вісник України*. 2010. № 72/1. Ст. 2598.

проектної документації; 3-1) отримання права на виконання підготовчих та будівельних робіт; 4) виконання підготовчих та будівельних робіт; 5) прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів; 6) державна реєстрація права власності на закінчений будівництвом та прийнятий в експлуатацію у випадках, визначених законодавством. При цьому, право виконувати будівельні роботи настає після: 1) подання повідомлення про початок виконання будівельних робіт відповідному органу державного архітектурно-будівельного контролю - щодо об'єктів будівництва, які за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з незначними наслідками (СС1), та щодо об'єктів, будівництво яких здійснюється на підставі будівельного паспорта та які не потребують отримання дозволу на виконання будівельних робіт згідно з переліком об'єктів будівництва, затвердженим Кабінетом Міністрів України; 2) видачі замовнику органом державного архітектурно-будівельного контролю дозволу на виконання будівельних робіт - щодо об'єктів, які за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з середніми (СС2) та значними (СС3) наслідками або підлягають оцінці впливу на довкілля¹. Тож, системний та всебічний контроль щодо підготовки до проведення будівництва відповідних архітектурних та інших об'єктів, а також подальшого процесу реалізації будівельних робіт, є запорукою правильності та безпечності виконання останніх, відповідності кожного їх етапу всім технічним та юридичним вимогам. В кінцевому випадку зазначене попереджає виникнення як правових проблем використання побудованих об'єктів, так і технічних;

- притягнення до юридичної відповідальності за порушення в сфері містобудування. Це один з найважливіших напрямів контролю, який відповідає цілям із попередження та боротьби з правопорушеннями у вказаній галузі. Зауважимо, що юридична відповідальність – це визначена законодавством України та забезпечена державою міра владного примусу щодо осіб, які вчинили правопорушення, що полягає у застосуванні до них несприятливих юридичних санкцій у вигляді обмеження прав та свобод. Окрім КУпАП та ККУ, юридична відповідальність в містобудівній сфері регламентована додатковим, систематизованим Законом України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності». Згідно із вказаним документом, правопорушеннями у галузі містобудування є протиправні діяння (дії чи бездіяльність) суб'єктів містобудування – юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців, що призвели до невиконання або неналежного виконання вимог, установлених законодавством, будівельними нормами, державними стандартами і правилами. Закон конкретизує міру юридичної відповідальності за порушення вчинені конкретними групами суб'єктів, які приймають участь в реалізації містобудування. Наприклад, суб'єкти містобудування, які є замовниками будівництва об'єктів (у разі провадження містобудівної

¹ Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17.02.2011 № 3038-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 34. Ст. 343.

діяльності), або ті, що виконують функції замовника і підрядника одночасно, несуть відповідальність у вигляді штрафу за такі правопорушення: 1) виконання підготовчих робіт без повідомлення про початок їх виконання, а також наведення недостовірних даних у такому повідомленні – у розмірі десяти прожиткових мінімумів для працездатних осіб; 2) виконання будівельних робіт без повідомлення про початок їх виконання, а також наведення недостовірних даних у такому повідомленні, вчинене щодо об'єктів, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з незначними наслідками (СС1), – у розмірі тридцяти шести прожиткових мінімумів для працездатних осіб; 3) виконання будівельних робіт без отримання дозволу. В свою чергу, суб'єкти містобудування, які виготовляють будівельні матеріали, вироби та конструкції, несуть відповідальність у вигляді штрафу за такі правопорушення: 1) виробництво або виготовлення будівельних матеріалів, виробів, конструкцій, які підлягають обов'язковій сертифікації або показники безпеки яких наводяться в нормативних документах і підлягають підтвердженню відповідності шляхом сертифікації або декларування, але не пройшли їх, – у розмірі шістдесяти трьох прожиткових мінімумів для працездатних осіб; 2) виробництво або виготовлення будівельних матеріалів, виробів, конструкцій, які не відповідають вимогам державних норм, стандартів або технічним умовам, – у розмірі ста двадцяти шести прожиткових мінімумів для працездатних осіб¹;

- модернізація методологічних засад здійснення контролю. На відміну від інших векторів, даний має внутрішнє спрямування та передбачає удосконалення механізмів реалізації контрольної діяльності в сфері містобудування з метою підвищення її ефективності, посилення гарантій прав і свобод під час здійснення останньої, розвиток оперативності та автоматизації окремих процесів. Цей напрям, передусім, виражений в упровадженні новітніх цифрових технологій у містобудівну сферу, які полегшують здійснення контролю в цілому, а також низку інших регуляторних процесів.

Висновки. Таким чином, саме за представленими у статті напрямами відбувається контроль в сфері містобудівної діяльності. Вони є особливим переліком спеціальних практичних векторів функціонування зазначеного явища, які унормовують його та певним чином обмежують. При цьому, наявність чітко визначених напрямів не є недоліком контрольної діяльності, а яскравою характеристикою досконалості її системи, як явища, передусім, правового, націленого на забезпечення інтересів населення та держави в цілому, а не виключно інструментом примусу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності : Закон України від 14.10.1994. № 208/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 46. Ст. 411

1. Івченко А. О. Тлумачний словник української мови. Х. : Фоліо, 2002. 540 с.
2. Ковальчук А. Ю. Правове регулювання фінансового контролю, що здійснюється правоохоронними органами : автореферат. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ України. Київ, 2010. 23 с.
3. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Офіційний вісник України*. 2010. № 72/1. Ст. 2598.
4. Коросташова І. М. Організаційно-правові засади контролю в митній службі України : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Інститут законодавства Верховної Ради України. Київ, 2006. 209 с.
5. Лукач І. В. Правове становище холдингових компаній за законодавством України : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Київ, 2007. 241 с.
6. Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності : Закон України від 14.10.1994. № 208/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 46. Ст. 411.
7. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17.02.2011 № 3038-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 34. Ст. 343.

Стаття надійшла до редакції 17.03.2025

Daria V. PETROSYANTS,

Postgraduate Student

(National Scientific Center «Institute of Forensic Expertise named after Honored Professor M. S. Bokarius» of the Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

DIRECTIONS OF CONTROL IN THE SPHERE OF URBAN PLANNING ACTIVITIES

It is noted that one of the key areas of control in the field of urban planning is ensuring that the subjects of the latter comply with the norms of the legislation, which includes the implementation of subjective obligations, technical and other standards, rules and requirements for the implementation of relevant processes and works, etc. Not only the correctness and completeness of the implementation of legislative provisions is monitored, but also the fact of their compliance in general, which allows to prevent situations of clearly illegal activity, for example, construction in an unspecified place, neglect of the requirements for the protection of cultural heritage, and so on.

It is emphasized that control during the implementation of urban planning activities is aimed not only at verifying compliance with the provisions of the legislation and technical norms, but also at ensuring the inviolability of key human rights and freedoms. The implementation of processes in the field of urban planning must meet general social interests, not create obstacles to the normal use by each person of their constitutional powers, and so on.

It is noted that systematic and comprehensive control over the preparation for the construction of relevant architectural and other objects, as well as the subsequent process of implementing construction works, is a guarantee of the correctness and safety of the latter, the compliance of each of their stages with all technical and legal requirements.

Keywords: *control, urban planning, urban planning activity, areas of control.*

Олександр Олександрович ПОСАШКОВ*(Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М.С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України, м. Харків)*

ДО ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В СУДОВІ ЕКСПЕРТИЗИ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

У статті обґрунтовується, що технології штучного інтелекту дозволяють ефективно аналізувати статистичні дані, виокремлювати закономірності, спостерігати актуальні тенденції, що мають місце як на рівні злочинності, так і в процесі запобігання та протидії їй.

Визначено, що особливим чином технології штучного інтелекту позначаються на судових експертизах під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, дозволяючи спростити низку рутинних процесів, залишаючи за людиною як носієм знань, особливого досвіду та творчого мислення організуючу та коригувальну роль.

Зазначено, що технології штучного інтелекту позначаються на судових експертизах під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, дозволяючи спростити низку рутинних процесів, залишаючи за судовим експертом організуючу та коригувальну роль, при цьому дозволяючи миттєво оброблювати великі за обсягом тексти, відео- та аудіоматеріали, зображення, таблиці та графіки, мінімізуючи ризик суб'єктивних помилок.

Ключові слова: *судова експертиза, судові експерти, досудове розслідування, кримінальні правопорушення, штучний інтелект.*

Постановка проблеми. Технології штучного інтелекту все більше вбудовуються в низку процесів з організації життєдіяльності суспільства у провідних державах світу. Як стверджують іспанські дослідники, зараз ми спостерігаємо запаморочливу та невблаганну технологічну революцію в повсякденному житті з вибухом штучного інтелекту, який визначається як будь-який цифровий технологічний інструмент, що здатний виконувати завдання, які зазвичай потребують людського інтелекту, наприклад навчання, міркування, розпізнавання образів, прийняття рішень і вирішення проблем за допомогою алгоритмів¹.

У процесі досудового розслідування кримінальних правопорушень технології штучного інтелекту набувають особливого значення, адже даний процес є надзвичайно комплексним, багатоаспектним, передбачає значну

¹ Martin-Fumado C., Barbería-Marcain C., Arimany-Manso J. Artificial intelligence in forensic sciences : The future is now. *Spanish Journal of Legal Medicine*. 2024. № 50. P. 89.

кількість взаємопов'язаних дій, які потребують надзвичайної оперативності, прийняття низки рішень в умовах обмеженого часу.

Оскільки можливості та корисність систем штучного інтелекту та машинного навчання продовжують вдосконалюватися, очікується, що вони матимуть дедалі потужніший вплив на процес цифрового криміналістичного розслідування. Одночасне поширення мобільних пристроїв і швидке зростання криміналістичної цінності відповідних цифрових продуктів створює вимогу для всебічного перегляду поточного стану використання штучного інтелекту та його корисності¹.

Науковці зазначають, що сьогодні штучний інтелект широко використовується в кожній сфері повсякденного життя людини. Незважаючи на переваги штучного інтелекту, його застосування пов'язане з проблемами непрозорості складних внутрішніх механізмів. Відсутність прозорості ще більше загострює проблему у сфері кібербезпеки, оскільки доручення важливих рішень системі, яка не може пояснити себе, становить очевидну небезпеку².

Водночас попри наявні виклики і проблеми штучний інтелект - це новий і ефективний спосіб вирішення проблем, здебільшого за допомогою ще невідомих технологій. Штучний інтелект може допомогти нам приймати рішення, досліджувати та передавати знання надійніше та ефективніше, ніж ми зараз можемо це зробити чи уявити³. У юридичній сфері штучний інтелект революціонізує підхід до управління та прийняття рішень. Штучний інтелект забезпечує ефективність, точність і гнучкість юридичного сектора, починаючи від автоматизації рутинних завдань і закінчуючи прогнозуванням результатів⁴.

Особливим чином технології штучного інтелекту позначаються на судових експертизах під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, дозволяючи спростити низку рутинних процесів, залишаючи за людиною як носієм знань, особливого досвіду та творчого мислення організуючу та коригувальну роль.

Слід наголосити, що широке коло проблемних питань щодо використання технологій штучного інтелекту в процесі досудового розслідування кримінальних правопорушень досліджували такі вітчизняні науковці, як Є. Демидова, М. Капустіна, К. Латиш, С. Лукашевич, Т. Ніколайчук, Ю. Соломаха, Н. Філіпенко, В. Шепітько, М. Шепітько та інші. Водночас досліджувана проблематика цікавила і таких зарубіжних дослідників, як J. Arimany-Manso, C. Barbería-Marcain, N. Capuano, G. Fenza, M. Hachem, V. Loia, C. Martin-Fumado, B. K. Sharma, C. Stanzione та інші

¹ Hachem M., Sharma B. K. Artificial Intelligence in Prediction of PostMortem Interval (PMI) Through Blood Biomarkers in Forensic Examination-A Concept // Amity International Conference on Artificial Intelligence (AICAI). Dubai, 04-06 February 2019. P. 255

² Capuano N., Fenza G., Loia V., Stanzione C. Explainable Artificial Intelligence in CyberSecurity: A Survey. *IEEE Access*. 2022. № 10. P. 93575.

³ Martin-Fumado C., Barbería-Marcain C., Arimany-Manso J. Artificial intelligence in forensic sciences : The future is now. *Spanish Journal of Legal Medicine*. 2024. № 50. P. 90.

⁴ Там само.

науковці. Проте саме в контексті застосування у судовій експертизі питання штучного інтелекту наразі у вітчизняних наукових дослідженнях ґрунтовно не розглядалося. Більше того, осмислення даного питання потребує врахування останніх досягнень науково-технічного прогресу в даній сфері.

Мета статті – проаналізувати питання впровадження штучного інтелекту в судові експертизи під час досудового розслідування кримінальних правопорушень. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: розглянути актуальні програми, засновані на технологіях штучного інтелекту, які використовують у провідних державах світу в процесі досудового розслідування кримінальних правопорушень; дослідити функціональні можливості технологій штучного інтелекту в контексті проведення судових експертиз, а також проблеми, пов'язані з такими технологіями.

Виклад основного матеріалу. Процес досудового розслідування все більше спирається на штучний інтелект та інші цифрові технології. На жаль, регулювання використання штучного інтелекту в кримінальному судочинстві та подальше оформлення висновків не передбачено чинними кримінально-процесуальними вимогами. Вивчаючи потенційне використання штучного інтелекту в кримінальному судочинстві, особливу увагу слід приділити технологіям, що використовуються під час розслідування воєнних злочинів. Використання технології розпізнавання обличчя на основі штучного інтелекту, створеної Clearview AI, дозволяє організовувати необхідні процеси. Штучний інтелект є темою, яка викликає великий інтерес в організації судової системи, і вона має як переваги, так і недоліки. Методи штучного інтелекту, які аналізують судові рішення та прискорюють доступ до інформації, можуть значно прискорити судовий процес. Програма Skeleton ID добре працює під час судово-медичних розслідувань¹. Так, Skeleton-ID - це єдине програмне забезпечення, яке підтримує ідентифікацію на основі скелета за допомогою методів фізичної антропології, таких як черепно-лицеве накладання, порівняння облич, біологічне профілювання та порівняльна рентгенографія².

Т. В. Ніколайчук і Ю. В. Соломаха стверджують, що «як позитивний приклад використання можливостей ШІ правоохоронними органами, можна навести роботу відділу по боротьбі зі злочинністю поліції Нью-Йорка, який вже кілька років застосовує програму Patternizr, що порівнює мільйони випадків грабежів, крадіжок, зокрема крадіжок із бази даних, щоб допомогти слідчим виявляти патерни (pattern) серійних злочинів. Наприклад, інструмент може знаходити випадки, коли злочинець використовує одні й ті самі інструменти для злочину, а також орудує в одній зоні. Однак Patternizr виключає з аналізу фактор расової належності підозрюваних, щоб уникнути упередженості під час розслідування

¹ Shepitko V., Shepitko M., Latysh K., Kapustina M., Demidova E. Artificial intelligence in crime counteraction : From legal regulation to implementation. *Соціально-правові студії*. 2024. Т. 7. № 1. С. 142.

² Fast, accurate, and objective AI-driven human identification // Skeleton ID: сайт. URL: <https://skeleton-id.com/>.

конкретного злочину. Ця програма вже допомогла поліції виявити кілька серійних грабіжників. Для навчання алгоритму використовували набір даних злочинів за десятирічний період, а також шаблони серійних злочинів від відділу аналітики. Аналогічну систему компанія Singular Perturbations почала впроваджувати в деяких префектурах Японії. Вона використовує кримінологічні, математичні та статистичні методи аналізу даних про час, місце, погоду, географічні умови та інші характеристики злочинів та інцидентів, а також інформацію із соцмереж»¹.

З огляду на це технології штучного інтелекту дозволяють ефективно аналізувати статистичні дані, виокремлювати закономірності, спостерігати актуальні тенденції, що мають місце як на рівні злочинності, так і в процесі запобігання та протидії їй.

Н. Філіпенко, С. Лукашевич, А. Іванович стверджують, що методи штучного інтелекту є ефективним технологічним інструментом для експертів-криміналістів. Ці методи дозволяють швидко аналізувати великі обсяги даних, автоматизувати процеси виявлення закономірностей злочинної діяльності та прогнозувати потенційні загрози. Інформаційні алгоритми штучного інтелекту дозволяють проводити поглиблені дослідження, зокрема аналізувати тексти, відео- та аудіоматеріали, виявляти приховані зв'язки або встановлювати нові докази. Найперспективнішим напрямом діяльності судово-експертних установ в Україні та світі є впровадження «Криміналістичного штучного інтелекту». Завдяки інтеграції штучного інтелекту криміналістичні установи можуть підвищити ефективність і зменшити ризики суб'єктивних помилок. Наприклад, штучний інтелект використовується для аналізу супутникових зображень для виявлення воєнних злочинів або незаконних поховань. Його інструменти також широко використовуються для ідентифікації голосів, визначення місцезнаходження підозрюваних і свідків або вивчення медичних записів для визначення причини смерті. Таким чином, методики штучного інтелекту стають важливим технологічним ресурсом, який не тільки сприяє ефективному розкриттю злочинів, але й дозволяє розробляти ефективні заходи щодо їх запобігання, забезпечуючи високий рівень публічної безпеки².

Варто звернути увагу на те, що криміналістика зробила значний крок уперед завдяки штучному інтелекту, який дозволив посилити судово-медичні дослідження з точки зору точності, ефективності та автоматизації. Методи штучного інтелекту впливають на ефективність ідентифікації відбитків пальців і обличчя, кіберкриміналістики, судової токсикології, криміналістичної візуалізації тощо. Згідно з результатами досліджень згорткові нейронні мережі (CNN) досягли 96,8 % точності розпізнавання відбитків пальців, а метод опорних векторів (SVM) досяг 92,3 % точності

¹ Ніколайчук Т. В., Соломаха Ю. В. Щодо питання про використання можливостей штучного інтелекту в судовій експертизі. *Криміналістика і судова експертиза*. 2024. Випуск 69. С. 359.

² Filipenko N., Lukashevych S., Ivanovich A. Innovative approaches and information technologies in forensic science activities. *Судова експертиза*. 2025. № 1. С. 108.

ідентифікації обличчя. Було досягнуто точності 87,2 % у судово-токсикологічній класифікації за допомогою моделі К-найближчих сусідів (KNN). Так, методи, керовані штучним інтелектом, є швидшими, точнішими та більш автоматизованими, ніж традиційні криміналістичні методи. Крім того, інтеграція блокчейну забезпечила безпеку та цілісність цифрових судових доказів. Однак сам факт такого прогресу породив низку етичних питань, таких як упередженість, конфіденційність даних і доцільність використання в процесі прийняття рішень у судово-медичній сфері. Майбутні дослідження мають бути зосереджені на отриманні прозорих моделей штучного інтелекту, вирішенні питань етики та інтеграції штучного інтелекту з новими технологіями судової експертизи. При цьому штучний інтелект добре підходить для вирішення систематичних проблем у криміналістиці, підвищуючи точність і ефективність розслідувань¹.

Окремі дослідники зазначають, що незрозуміло, наскільки зацікавлені сторони (поліція, адвокати, лікарі та родина) погодяться на використання штучного інтелекту. Наприклад, загальна обробка тексту та базових даних, ймовірно, була б прийнятною багатьом людям, але використання генеративного штучного інтелекту для допомоги у встановленні причини смерті та коментування інформації, наданої в процесі досудового розслідування за фактом вбивства, може бути неприпустимим². Водночас штучний інтелект може обробляти дані експертної оцінки, виявляти пропуски даних (наприклад, вимірювань, ваги), помилки транскрипції, граматичні помилки і забезпечувати, щоб усі посилання на матеріали були включені в цифрову систему³.

Проте безпосередні технічні проблеми, пов'язані з впровадженням штучного інтелекту, здебільшого стосуються збору, обробки та аналізу великої кількості якісних даних. Для цього знадобляться початкові консультації з фахівцями з обробки даних, юристами та фахівцями з етики, додаткове апаратне та програмне забезпечення, зміна ставлення та підвищення рівня грамотності щодо штучного інтелекту в спільноті судових експертів і стандартизація практики з акцентом на цифрові дані. Після отримання якісних даних і запровадження штучного інтелекту в конкретних сферах (діагностиці та/або експлуатації) необхідно продовжити порівняльний аналіз його продуктивності в області операційних і діагностичних потреб і показників⁴.

Слід звернути увагу і на потенціал використання ChatGPT. Так, штучний інтелект (AI) відноситься до групи технологій, які дозволяють людям виконувати різноманітні види діяльності, включаючи

¹ Bharath Kumar R., Baplawat A., Prabakaran P., Phani Sridhar A. Artificial Intelligence in Forensic Sciences : Bridging Systematic Challenges with Next-Generation Applications. *Journal of Neonatal Surgery*. 2025. № 14(5). P. 639.

² Garland J., Tse R., Stables S., Da Broi U., Ondruschka B. Artificial intelligence in forensic pathology: an Australian and New Zealand perspective. *Rechtsmedizin*. 2025. № 35. P. 68.

³ Там само.

⁴ Garland J., Tse R., Stables S., Da Broi U., Ondruschka B. Artificial intelligence in forensic pathology: an Australian and New Zealand perspective. *Rechtsmedizin*. 2025. № 35. P. 70.

спостереження, розуміння, аналіз і інтерпретацію даних, серед іншого. У даний час штучний інтелект цікавить практично будь-яку наукову спільноту. Одне з таких нововведень, чат-бот під назвою ChatGPT (Chat Generative Pre-Trained Transformer), запущений OpenAI. Протягом 1 тижня після запуску він мав мільйон користувачів. Науковці досліджують практичність і універсальність ChatGPT у судово-медичних експертизах, а також розглядають етичні та правові проблеми, пов'язані з його використанням. Спостереження свідчать про те, що згадана технологія в її нинішньому вигляді має обмежене значення у сфері криміналістики та права. Лише людське критичне мислення, знання та практичний досвід можуть надати інформацію та компетенції, необхідні у сферах криміналістики, експертних досліджень та юридичної практики. Таким чином, ChatGPT слід використовувати з особливою обережністю в сфері судової експертизи та права, незважаючи на його численні позитивні властивості¹.

Висновки. Таким чином, у дослідженні було встановлено, що у процесі досудового розслідування кримінальних правопорушень технології штучного інтелекту створюють аналітичну та інструментальну основу для оперативного прийняття рішень в умовах обмеженого часу. Такі технології дозволяють розпізнавати обличчя (Clearview AI), здійснювати ідентифікацію скелета за допомогою методів фізичної антропології (Skeleton ID) тощо.

Окремі держави світу вже успішно застосовують технології штучного інтелекту під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, зокрема у процесі аналізу серійності вчинення кримінальних правопорушень (програма Patternizr, що використовується поліцією Нью-Йорка), аналізу різноманітних умов учинення злочинів та інформації з соціальних мереж (Singular Perturbations).

До перспективних напрямів досліджень, які успішно можуть бути проаналізовані у подальших наукових розвідках, віднесено осмислення етичних меж використання технологій штучного інтелекту в судових експертизах під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, співвіднесення таких методів з базовими уявленнями про професіоналізм, етичну культуру судового експерта, а також аналіз новітнього зарубіжного досвіду в даній сфері, конкретних програм і застосунків, які постійно вдосконалюються та розширюють свої операційні можливості.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Guleria A., Krishan K., Sharma V., Kanchan T. ChatGPT : Forensic, legal, and ethical issues. *Medicine Science and the Law*. 2024. № 64 (2). P. 150.

1. Ніколайчук Т. В., Соломаха Ю. В. Щодо питання про використання можливостей штучного інтелекту в судовій експертизі. *Криміналістика і судова експертиза*. 2024. Випуск 69. С. 356–364.
2. Bharath Kumar R., Baplawat A., Prabakaran P., Phani Sridhar A. Artificial Intelligence in Forensic Sciences : Bridging Systematic Challenges with Next-Generation Applications. *Journal of Neonatal Surgery*. 2025. № 14(5). P. 639–650.
3. Capuano N., Fenza G., Loia V., Stanzione C. Explainable Artificial Intelligence in CyberSecurity: A Survey. *IEEE Access*. 2022. № 10. P. 93575–93600.
4. Fast, accurate, and objective AI-driven human identification // Skeleton ID: сайт. URL: <https://skeleton-id.com/>.
5. Filipenko N., Lukashevych S., Ivanović A. Innovative approaches and information technologies in forensic science activities. *Судова експертиза*. 2025. № 1. С. 102–111.
6. Garland J., Tse R., Stables S., Da Broi U., Ondruschka B. Artificial intelligence in forensic pathology: an Australian and New Zealand perspective. *Rechtsmedizin*. 2025. № 35. P. 65–72.
7. Guleria A., Krishan K., Sharma V., Kanchan T. ChatGPT : Forensic, legal, and ethical issues. *Medicine Science and the Law*. 2024. № 64 (2). P. 150–156.
8. Hachem M., Sharma B. K. Artificial Intelligence in Prediction of PostMortem Interval (PMI) Through Blood Biomarkers in Forensic Examination-A Concept // Amity International Conference on Artificial Intelligence (AICAI). Dubai, 04-06 February 2019. P. 255–258.
9. Martin-Fumado C., Barbería-Marc Alain C., Arimany-Manso J. Artificial intelligence in forensic sciences : The future is now. *Spanish Journal of Legal Medicine*. 2024. № 50. P. 89–91.
10. Shepitko V., Shepitko M., Latysh K., Kapustina M., Demidova E. Artificial intelligence in crime counteraction : From legal regulation to implementation. *Соціально-правові студії*. 2024. Т. 7. № 1. С. 135–144.

Стаття надійшла до редакції 12.03.2025

Oleksandr OI. POSASHKOV

(National Scientific Center «Institute of Forensic Examinations named after Honored Professor M.S. Bokarius» of the Ministry of Justice of Ukraine, Kharkiv, Ukraine)

ON THE ISSUE OF IMPLEMENTING ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN FORENSIC EXAMINATION DURING PRE-TRIAL INVESTIGATION OF CRIMINAL OFFENCES

The article states that artificial intelligence technologies allow for effective analysis of statistical data, identification of patterns, and observation of current trends that occur both at the level of crime and in the process of preventing and combating it.

It is determined that artificial intelligence technologies have a special

impact on forensic examinations during pre-trial investigation of criminal offenses, allowing to simplify a number of routine processes, leaving the organizing and corrective role for a person as a carrier of knowledge, special experience, and creative thinking.

It is noted that artificial intelligence technologies have a special impact on forensic examinations during pre-trial investigation of criminal offenses, allowing to simplify a number of routine processes, leaving the organizing and corrective role for a forensic expert, while allowing to instantly process large volumes of texts, video and audio materials, images, tables, and graphs, minimizing the risk of subjective errors.

Keywords: *forensic examination, forensic experts, pre-trial investigation, criminal offenses, artificial intelligence.*

Тарас Васильович СТАХОВСЬКИЙ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)***ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У ПРОТИПРАВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ:
КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ КІЛЬКІСНИХ ПОКАЗНИКІВ СТАНУ**

Статтю присвячено кримінологічному аналізу кількісного виміру відтворення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України. Встановлено, що протягом останніх десяти років в Україні проявляється генеральний тренд до статистично фіксованого й вельми істотного зниження досліджуваної категорії злочинності. Абсолютна більшість кримінальних правопорушень, які вчиняються неповнолітніми не є результируючою їх втягнення.

Виявлено, що темпи зниження офіційно реєстрованих випадків втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність є набагато вищим за темпи зниження рівня злочинності неповнолітніх в цілому. Це ж відображається і у зменшенні питомої ваги кримінальних правопорушень, вчинені неповнолітніми внаслідок їх втягнення дорослими у загальному масиві кримінальних правопорушень неповнолітніх. Середня частка кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, щодо масиву тих, які вчиняються неповнолітніми або за їх участю, за десятирічний період склала 5,1 %. Обґрунтовано, що розбіжності між показниками втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність та злочинністю неповнолітніх і за їх участю в цілому частково пояснюється об'єктивними факторами так званої «кримінальної емансипації», так і чинниками латентизації механізмів втягнення, які, зокрема, видозмінюються у зв'язку з віртуалізацією соціальних практик.

Встановлено, що відсоток латентності кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України становить приблизно 73,2 %.

Ключові слова: злочинність, війна, діти, неповнолітні, втягнення у протиправну діяльність, жебрацтво, пияцтво, азартні ігри, кримінологічний аналіз, протидія.

Постановка проблеми. Поширення випадків втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність – прикрий та ганебний факт соціальної дійсності. І не тільки в Україні. Це – загальносвітова проблема, яка найбільшою мірою та у найгостріших формах кримінальної експлуатації дітей проявляється у країнах так званого Глобального Півдня, а також низці інших країн, що розвиваються. Не є виключенням в цьому сенсі й Україна. Проголосивши на рівні Основного Закону курс на європейську інтеграцію, визнавши та практично засвідчивши свою цивілізаційну приналежність до європейського ціннісного, культурного простору, наша держава занурилась

у тривалу оборонну війну проти російського агресора.

Ця обставина суттєво загострила ті проблеми у сфері охорони дитинства, які існували в Україні й до повномасштабного вторгнення, тобто до 24.02.2022 р., і навіть до початку збройної агресії російської федерації у 2014 р. Вони традиційно і небезпідставно пов'язуються кримінологами із транзитивними ефектами, незавершеним постколоніальним переходом, активною дією «родових травм» народження незалежної держави Україна, обтяжених факторами економічної маргіналізації населення, криміналізації широкого спектру сфер суспільного життя, значної деінституціоналізації освітньо-дозвілєвих практик. Водночас відомо, що у часи соціальних потрясінь найбільш чутливими виявляються саме діти. Чутливими і вразливими. Й користування з цієї вразливості є вкрай аморальним, неприйнятним, іде в розріз із ціннісним підґрунтям та ліберально-гуманістичними установками державотворчого проєкту, що чимдуж фактурніше проступає крізь горнила війни.

Не буде, вочевидь, перебільшенням твердження про те, що поширення в Україні втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність набуває рис справжнього гротеску, коли фоном відчайдушної боротьби народу за власне майбутнє стає використання людського уособлення цього ж майбутнього у злочинних цілях. При тому що нерідко втягнення відбувається саме агресором, а діти наворачтаються проти своєї ж держави. Такий стан справ є небезпечним, неприйнятним, вимагає термінового вжиття заходів щодо руйнації чи, принаймні істотного послаблення «несучих конструкцій» детермінаційного комплексу кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України. Певна річ, цьому має передувати отримання наукового уявлення про дійсний стан та тенденції їх відтворення. Тільки формування адекватної описової інформаційної моделі будь-якого виду злочинності здатне створити необхідні ґносеологічні, аналітичні передумови до виявлення критично важливих криміногенних факторів з подальшим виходом на кримінологічне стратегування, пріоритетні напрями та заходи кримінально-превентивної діяльності.

Різні аспекти проблеми протидії втягненню неповнолітніх у протиправну діяльність досліджувались І. О. Бандуркою, О. М. Бандуркою, В. В. Вітвицькою, В. В. Голіною, С. Ф. Денисовим, Т. А. Денисовою, В. П. Ємельяновим, Л. С. Кучанською, А. В. Ландіною, І. В. Однолько, О. М. Ситнік, О. С. Стеблинською, О. М. Тогочинським, І. О. Топольськовою, Н. С. Юзіковою та іншими науковцями. Попри суттєвий доробок, варто констатувати відсутність сучасного знання про стан кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, його динаміку в умовах триваючої війни.

Мета статті – встановити, надати опис та пояснення рівню, динаміці, латентності втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність.

Виклад основного матеріалу. Перед безпосереднім аналізом кількісних показників втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, необхідним попереднім кроком є визначення тієї методологічної позиції, з

перспективи якої кримінальні правопорушення, передбачені ст. 304 КК України, постають не випадковими абераціями, а злочинністю (відносно гносеологічно автономним її сегментом) як складним соціальним феноменом. Вочевидь правою є Н. В. Сметаніна, яка, з посиланням на професора В. В. Голіну, стверджує: «Злочинність – вихідне, базове поняття, і той, хто її досліджує, зобов'язаний вирішити найважливіше концептуальне питання про її розуміння. Відмінності в останньому історично зумовили і продовжують зумовлювати методологічний підхід учених до вивчення й осмислення кримінальної реальності, тобто злочину і злочинності»¹.

Не вдаючись, однак, до теоретичних глибин історично тяглої дискусії з приводу розуміння злочинності, використаємо в нашому дослідженні інтегративний підхід, що проглядається у працях Ю. В. Орлова. Згідно цього підходу злочинність бачиться як історично мінливий, статистично стійкий, релятивний соціальний феномен, що виражається у масових, інституційних, дискурсивно специфікованих, суспільно небезпечних практиках, форми прояву яких мають кількісно-якісний вираз у понадсумативній сукупності кримінальних правопорушень, а також злочинній діяльності². У цьому підході, окрім іншого, підтримуються та розвиваються позиції щодо необхідності розмежування явища і сутності злочинності (В. В. Голіна, А. П. Закалюк та ін.), її діяльнісної (В. М. Дрьомін, А. П. Закалюк та ін.), а також дискурсивної (Ю. В. Орлов) природи. Такий синтез різних парадигм на компліментарних засадах дозволяє охопити різні прояви кримінальних практик, вивести багатовимірну модель їх детермінації.

Імпонує та видається вельми продуктивною також думка і про те, що сутність злочинності криється у глибинній властивості суспільства відтворювати кримінальну множину. Остання ж фіксується на рівні явищ, що стають предметом розкриття, розслідування, а також статистичного аналізу та узагальнення. Саме така методологічна орієнтація дає змогу вже зараз припустити, що втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність маркує, а у морально-правовому плані – маніфестує саморуйнівну, аутоагресивну частку соціогенези, спрямовану на нищення майбутнього потенціалу відтворення людської спільноти заради примари поточних вигід. Такою, як видається, є сутність кримінальної експлуатації дітей, втягнення їх у моделі фізіологічно та психологічно деструктивних практик.

Але попри те, окрім сутнісно ідентифікованих та мисленнєво «схоплених» означень будь-якого виду злочинності, в тому числі й того, кримінально-правові контури якого обмежені ст. 304 КК України,

¹ Сметаніна Н. В. Наукові підходи до теорії злочинності у сучасній українській кримінології : монографія / За заг. ред. В. В. Голіни. Харків : Право, 2016. С. 51.

² Орлов Ю. В. Дискурсивний простір злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 1 (18). С. 126–136; Орлов Ю. В. Дискурсивно-перцептивні механізми детермінації злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 176–184; Орлов Ю. В. Дискурсивно-перцептивні механізми детермінації злочинності (закінчення статті). *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2019. № 1 (20). С. 99–107; Орлов Ю. В. Злочинність і час: онтологія та метафізика кримінологічного аналізу. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2019. Спецвипуск. С. 144–154; Кримінологія (Загальна частина) : навч. посіб. / [І. О. Бандурка, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України. Харків : ХНУВС, 2025. С. 75 та ін.

кримінолога не може не цікавити й атрибутивний бік справи, себто злочинність на рівні явища, його проявлених індикаторів. Саме за допомогою останніх у кримінологічній доктрині та практиці формуються інформаційні моделі кримінальної активності, що згодом стають підґрунтям для запобіжних заходів.

Варто погодитись із О. М. Ситнік у тому, що оптимальною формою інформаційних моделей кримінальних практик в науці вважається описово-пояснювальний комплекс кримінологічної інформації, об'єднаної категорією «стан злочинності». Під останнім зазвичай розуміється найбільш узагальнена характеристика злочинності, її інформаційна модель, яка формується із всіх кількісних, якісних і кількісно-якісних її показників, а також латентних злочинів, відображає внутрішні закономірності і основні тенденції відтворення злочинності¹. При цьому, як небезпідставно наголошує дослідниця, олюднений формат сприйняття злочинності диктує необхідність включення до складу характеристики її стану не тільки відповідних показників, а й інформації про осіб злочинців, їх жертв. Вони також органічно вплетені і в природу самої злочинності, і в механізм її детермінації, відтворення. Без них злочинність як соціальний феномен не мислиться, а тому й аналіз стану злочинності має охоплювати і інформацію про людей, діяльність яких становить кримінальну практику чи її об'єкт².

Тож звернімося до аналізу статистично фіксованих показників стану втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність. За базу розрахунку стану відтворення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, вважаємо за доцільне в нашому дослідженні взяти 2015 р. Це обумовлено тим, що попередній йому 2014 р. був переламним у новітній історії нашої держави у зв'язку з подіями Революції Гідності, початком російської агресії, окупацією з подальшою анексією Автономної Республіки Крим, окупацією окремих районів Донецької та Луганської областей, реформою й тимчасовою зміною пріоритетів в роботі правоохоронних органів. Вказані обставини не могли не позначитись на істотному скороченні території статистичного обліку, відповідних статистичних гойдалок у 2014 р. Натомість, починаючи з 2015 р., можемо вести мову про деяку стабілізацію суспільно-політичного життя й функціонування правоохоронної системи.

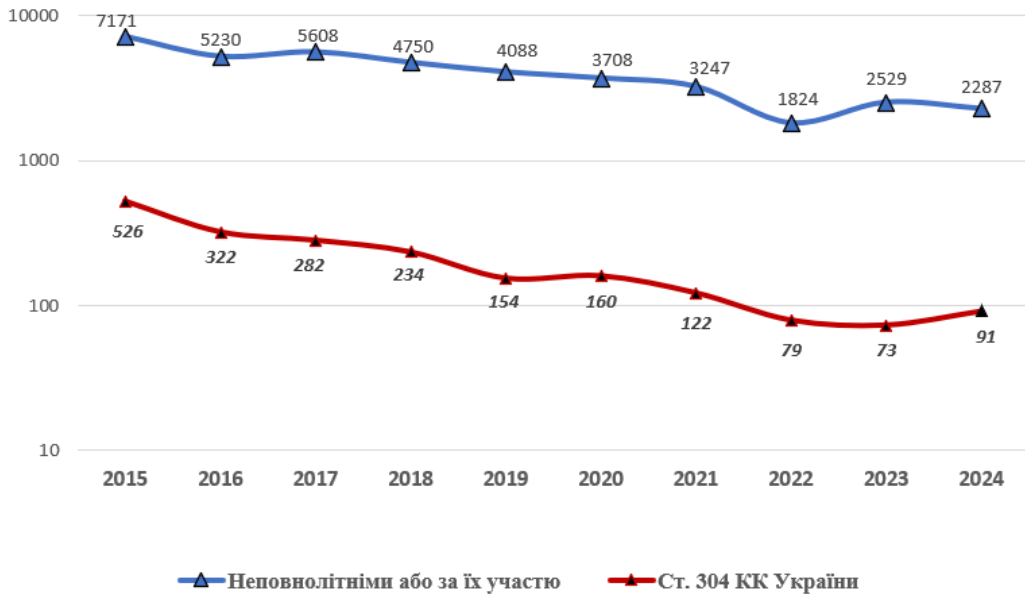
В цілому можемо констатувати збереження загальної десятирічної тенденції до зниження офіційно реєстрованого рівня як тих кримінальних правопорушень, які передбачених ст. 304 КК України, так і тих, що вчиняються неповнолітніми або за їх участю в цілому (див. діаграму 1).

¹ Головкин Б. М. Корислива насильницька злочинність в Україні: феномен, детермінація, запобігання : монографія. Х. : Право, 2011. С. 56; Ситнік О. М. Кримінологічна характеристика та запобігання втягненню неповнолітніх у злочинну діяльність в Україні (ст. 304 КК України) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2018. С. 22.

² Ситнік О. М. Кримінологічна характеристика та запобігання втягненню неповнолітніх у злочинну діяльність в Україні (ст. 304 КК України) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2018. С. 22

Діаграма 1

Графічне зображення рівня і динаміки кримінальних правопорушень, вчинюваних дітьми або за їх участю, а також тих, що передбачені ст. 304 КК України

З діаграми 1 можна чітко бачити, що протягом останніх десяти років в Україні проявляється генеральний тренд до *статистично фіксованого* й вельми істотного зниження досліджуваної категорії злочинності. Передусім зазначимо, що загальний рівень десятирічного (2015–2024 рр.) ряду динаміки за категорією кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми або за їх участю, склав 40 442 факти. Отримані нами в ході дослідження експертні оцінки від працівників прокуратури дозволяють стверджувати, що вказана цифра є сумою: а) тих кримінальних правопорушень, які вчинені неповнолітніми без впливу на них повнолітніх осіб, а також без співучасті з останніми; в) кримінальних правопорушень, вчинених у співучасті з повнолітнім, в тому числі внаслідок їх втягнення у протиправну діяльність в) діянь з ознаками кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми, які не досягли віку, з якого може наставати кримінальна відповідальність.

Ідентичний показник за категорією злочинів, передбачених ст. 304 КК України, за означений період склав 2 043 факти. Майже повністю (за виключенням втягнення неповнолітніх у жебрацтво, пияцтво та азартні ігри, частка яких, втім у структурі злочинів, передбачених ст. 304 КК є незначною) він є частиною першої категорії статистичного спостереження й складає відносно незначну її питому вагу, середньорічне значення якої

становить близько 5,1 %. Таким чином, абсолютна більшість кримінальних правопорушень, які вчиняються неповнолітніми не є результируючою їх втягнення. Принаймні так впливає з аналізу офіційної статистичної звітності Офісу Генерального прокурора. Водночас тенденції відтворення як першої, так і другої з вказаних на діаграмі 1 категорій статистичного спостереження корелюють між собою. Обчислення коефіцієнту лінійної кореляції (r-Пірсона) виявляє істотний взаємний зв'язок у поширенні цих видів злочинності, а саме: $r_{\text{емп.}} = 0.95573$, $r_{0,01} = 0.76459$, $r_{0,05} = 0.6319$. Не зважаючи на незначну питому вагу втягнення неповнолітніх протиправну діяльність у структурі всіх кримінальних правопорушень, які вчиняються неповнолітніми або за їх участю, вказані цифри свідчать про існування глибинного, неявного зв'язку між зазначеними феноменами. Іншими словами: існують спільні фактори детермінації і злочинності неповнолітніх, дитячої делінквентності в цілому, і кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України. Ця обставина потребує окремої уваги в контексті дослідження проблем детермінації останніх.

Тут же загостримо свій погляд на тому, що оперування розрахунками відносних показників, зокрема індексу кримінально протиправної інтенсивності, виявляє в цілому аналогічну описаній картині динаміку досліджуваних кримінальних правопорушень (див. таблицю 1).

Таблиця 1

**Зведені відомості про чисельність постійного населення України*,
рівень злочинності неповнолітніх, їх втягнення у протиправну
діяльність та коефіцієнти кримінально протиправної інтенсивності**

Роки	Чисельність населення (тис. осіб)	Рівень злочинності неповнолітніх та за їх участю	Коефіцієнт кримінально протиправної інтенсивності (на 100 тис.)	Рівень кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України	Коефіцієнт кримінально протиправної інтенсивності (на 100 тис.)
2015	42928,9	7171	16,77	526	1,23
2016	42760,5	5230	12,16	322	0,75
2017	42558,3	5608	13,16	282	0,66
2018	42364,9	4750	11,33	234	0,54
2019	42122,6	4088	9,73	154	0,36
2020	41879,9	3708	8,83	160	0,38
2021	41554,8	3247	7,7	122	0,29
2022	35000,0	1824	5,14	79	0,23
2023	33200,0	2529	7,53	73	0,21
2024	31100,0	2287	7,4	91	0,3

*Примітки: 1. Інформація за 2015–2021 рр. – з джерел Державної служби статистики України. 2. Інформація за 2022–2024 рр. – апроксимована, з джерел Міжнародного валютного фонду¹, Центру економічних стратегій², Українського інституту майбутнього³, Кабінету Міністрів України⁴.

Таблиця 2

Показники динаміки кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми або за участю неповнолітніх, а також втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність (2015–2024 рр.)* за показниками коефіцієнту кримінально протиправної інтенсивності (на 100 тис. населення)

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	Середнє значення ряду
Динаміка кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми та за їх участю											
Рівень	16,77	12,16	13,16	11,33	9,73	8,83	7,7	5,14	7,53	7,4	10,02
Апр (б)	-	-4,61	-3,61	-5,44	-7,04	-7,94	-9,07	-11,63	-9,24	-9,37	-7,55
Апр (л)	-	-4,61	1	-1,83	-1,6	-0,9	-1,13	-2,56	2,39	-0,13	-1,04
Тзр (б)	-	0,725	0,785	0,676	0,58	0,527	0,459	0,306	0,449	0,441	0,55
Тзр (л)	-	0,725	1,082	0,861	0,858	0,908	0,872	0,668	1,465	0,983	0,936
Тпр (б) (%)	-	-27,5	-21,5	-32,4	-42	-47,3	-54,1	-69,4	-55,1	-55,9	-44,8
Тпр (л) (%)	-	-27,5	8,2	-13,9	-14,1	-9,2	-12,8	-33,2	46,5	-1,7	-6,4
Динаміка втягнення неповнолітніх у кримінально протиправну діяльність (ст. 304 КК України)											
Рівень	1,23	0,75	0,66	0,54	0,36	0,38	0,29	0,23	0,21	0,3	0,5
Апр (б)	-	-0,48	-0,57	-0,69	-0,87	-0,85	-0,94	-1	-1,02	-0,93	-0,82
Апр (л)	-	-0,48	-0,07	-0,12	-0,18	0,02	-0,09	-0,06	-0,02	0,09	-0,1
Тзр (б)	-	0,61	0,537	0,439	0,293	0,31	0,236	0,187	0,171	0,243	0,336
Тзр (л)	-	0,61	0,88	0,818	0,667	1,056	0,763	0,793	0,913	1,429	0,881
Тпр (б) (%)	-	-39	-46,3	-56,1	-70,7	-69,1	-76,4	-81,3	-82,9	-75,6	-66,4
Тпр (л) (%)	-	-39	-9,3	-18,2	-33,3	5,6	-23,7	-20,7	-8,7	42,9	-11,6

¹ Population : Ukraine / International Monetary Fund. URL: <https://www.imf.org/external/datamapper/LP@WE0/UKR?zoom=UKR&highlight=UKR>.

² Ланда В. Три важливі демографічні показники. 2023-го народилося найменше дітей за останні 300 років / Центр економічних стратегій. URL: <https://texty.org.ua/articles/112194/try-vazhlyvi-demografichni-pokaznyky-2023-ho-narodylosya-najmenshe-ditej-za-ostanni-300-rokiv/>.

³ В Україні не буде кому створювати ВВП / Український інститут майбутнього. URL: <https://t.me/uifuture/1495>.

⁴ Про схвалення Стратегії демографічного розвитку України на період до 2040 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 30.09.2024 р. № 922-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-2024-%D1%80#Text>.

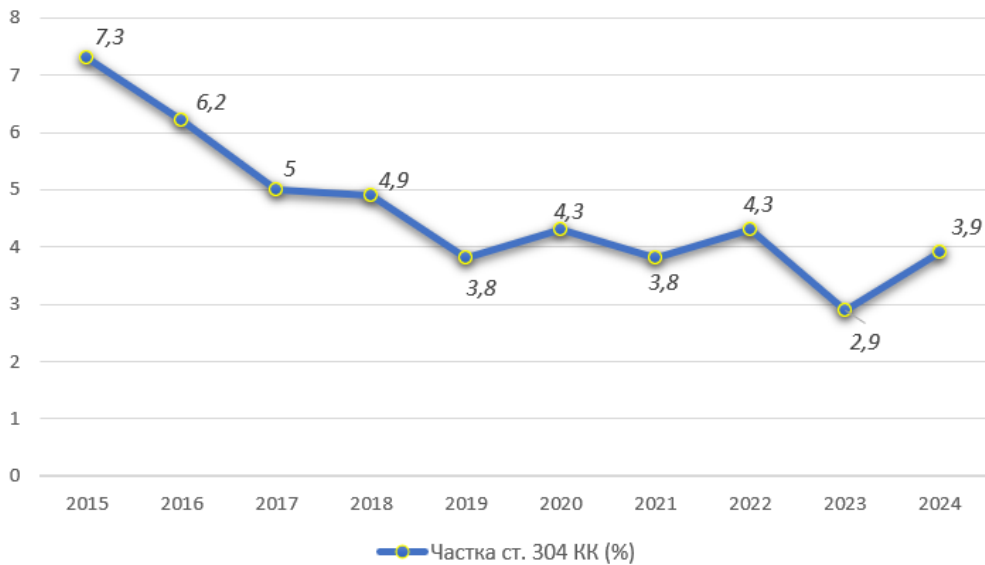
**Апр – абсолютний приріст; Тзр – темп зростання; Тпр – темп приросту; (б) – розрахунок базисним методом; (л) – розрахунок ланцюговим методом*

Аналіз результатів розрахунків показників динаміки відтворення кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми та за їх участю, а також втягнення неповнолітніх у кримінально протиправну діяльність, демонструє в цілому ідентичні динамічні тенденції цих двох категорій кримінальної активності. Але, водночас, не можна не відмітити й розбіжностей, які проявляються і за абсолютними, і за відносними показниками. Йдеться про деяку десинхронізацію періодів активного зниження та зростання. Так, якщо найінтенсивніше кримінальні правопорушення, вчинені неповнолітніми та за їх участю знижувались у 2016 (темپ негативного приросту, розрахований ланцюговим методом – 27,5 %) та 2022 (темп негативного приросту, розрахований ланцюговим методом – 33,2 %) роках, то втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність окрім цих років (темпи негативного приросту – 39 % та 20,7 % відповідно) вирізнялося істотним зниженням додатково у 2019 р. (-33,3 %) та у 2021 р. (-23,7 %). Та й загалом середній темп негативного приросту за десятиріччя для кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, є вищим за аналогічний показник по загальній (в контексті цього дослідження) категорій кримінальних правопорушень. І якщо за темпом приросту, розрахованим базисним методом, розрив виявляється не надто значним (-66,4 % та -44,8 % відповідно), то ланцюговий метод обчислення засвідчує майже дворазову різницю – -11,6 % та -6,4 % відповідно.

Отже, темпи зниження офіційно реєстрованих випадків втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність є набагато вищим за темпи зниження рівня злочинності неповнолітніх в цілому. Це ж відображається і у зменшенні питомої ваги кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми внаслідок їх втягнення дорослими у загальному масиві кримінальних правопорушень неповнолітніх (див. діаграму 2).

Діаграма 2

Графічне зображення динаміки зміни питомої ваги кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми внаслідок їх втягнення дорослими, у загальному масиві кримінальних правопорушень неповнолітніх (2015–2024 рр.)

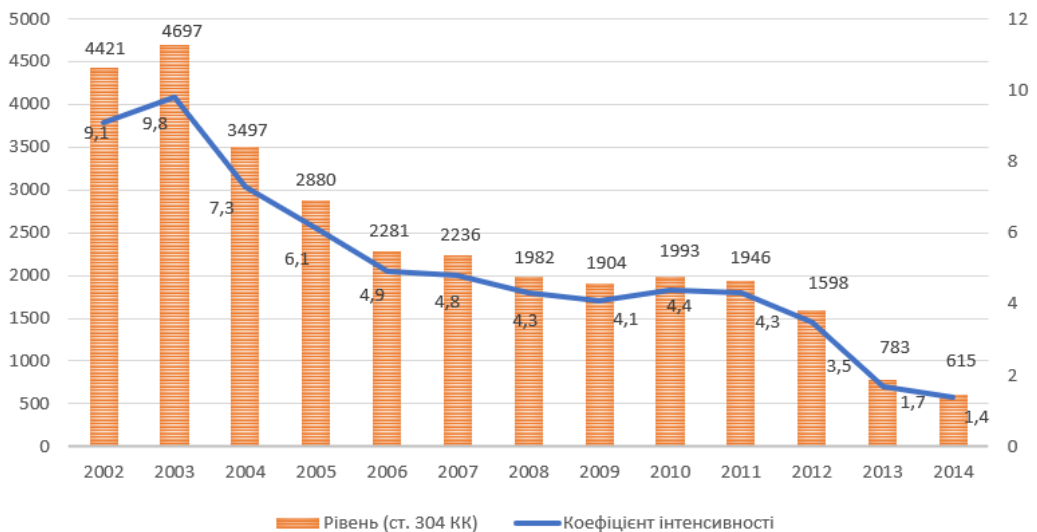
З даних, наведених на діаграмі 2, випливає, що середня частка кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, щодо масиву тих, які вчиняються неповнолітніми або за їх участю, за десятирічний період склала 5,1 %. І хоча з 2019 по 2024 рр. спостерігається певна хвилеподібна динаміка, чергування періодів зниження та зростання відповідного показника, менше з тим не можна не помітити і генеральний тренд до суттєвого зниження цієї частки з 7,3 % у 2015 р. й до 2,9 та 3,9 % у 2023 та 2024 рр. відповідно. Про що це може говорити? По-перше, можна припустити, – про те, що поступово відбувається умовна «кримінальна емансипація» неповнолітніх, які все більше стають незалежними від дорослих у прийнятті рішення про вчинення кримінальних правопорушень.

По-друге, так само можна припустити і те, що йдеться не тільки (а можливо і не стільки) про «кримінальну емансипацію» дітей, їх незалежнення у кримінально протиправній активності, а й про зниження ефективності роботи органів досудового розслідування, підрозділів кримінальної поліції, ювенальної превенції щодо встановлення фактів впливу на неповнолітніх дорослих осіб, здійснення з їх боку актів втягнення дітей у кримінальну протиправну діяльність. Отримані нами експертні оцінки з боку працівників підрозділів превентивної діяльності (112 поліцейських офіцерів громад, 45 інспекторів з ювенальної превенції) Національної поліції лише підтверджують правдоподібність висловленого нами припущення. Дійсно, якість проведення досудового розслідування кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми далеко не завжди є високою, часто ігноруються (імітується виконання, простежується формалізм) вимоги п. 4 ч. 1 ст. 485 КПК України щодо того, що «під час досудового розслідування та судового розгляду кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми, крім обставин, передбачених

статтею 91 цього Кодексу, також з'ясовується... наявність дорослих підбурювачів...»¹. І це також впливає на статистичну картину злочинності. Однією з умов цього стану речей є неефективні процедури досудового розслідування, зниження самостійності слідчого, бюрократизація, що частково стало наслідком прийняття та набуття чинності новим КПК України, а також фактичний дефіцит кадрів у слідчих підрозділах, кількість яких не відвідає тому навантаженню, яке сформувалося внаслідок реформи кримінального процесуального законодавства. Побічним свідченням цього можуть слугувати й статистичні відомості про динаміку вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, що мала місце до виділеного нами періоду дослідження (статистична база основного аналізу в межах цієї роботи, нагадаймо, – 2015–2024 рр.).

Діаграма 3

Графічне зображення рівня і динаміки кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України (2002–2014 рр.)

Як можна бачити, саме у 2013 р. (перший повний рік чинності КПК України 2012 р.), після п'ятирічного періоду відносної стабілізації, зафіксовано більш ніж дворазове падіння рівня кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України.

По-третє, варто також зважати й на загальнокультурний контекст, що не може на накладати свій відбиток на картину злочинності в цілому. Йдеться про ефекти Постмодерну, про значну віртуалізацію соціальних

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

практик, про істотний ухід молоді у віртуальний простір, у соціальній мережі, про перенесення соціальної енергетики саме в мережеві системи комунікації.

Правий, на нашу думку, в цьому контексті Ю. В. Орлов, який наголошує: «Віртуалізація соціальних практик з одного боку зумовила загальносвітовий феномен гуманізації злочинності (зменшення частки злочинів проти життя і здоров'я осіб) внаслідок переміщення, сублімації певної частини агресивного потенціалу з реального, фізичного життя у простір віртуальних комунікацій (комп'ютерних ігор, соціомережевих конфронтацій). З іншого ж – сприяла розмиванню традиційних меж соціальності, державності. Фізична дистанція перестала мати значення для комунікації; в мережі активно створюються, функціонують соціальні групи за інтересами в незалежності від кордонів, континентів. Суспільства стають анонімними, фрагментуються у глобальних масштабах. Тенденції глобалізації злочинності поєднуються із суперечливими тенденціями її глокалізації на основі віртуалізованої соціальної дезорганізації-консолідації»¹.

Отже, віртуалізація соціальних практик з одного боку трансформує узвичаєні обриси злочинності, знижує так звану вуличну злочинність, істотна частка в якій раніше належала саме молоді. З іншого – пред'являє нові виклики: мережеве поширення втягнення неповнолітніх у наркозлочинність, у вчинення злочинів проти громадської безпеки, проти основ національної безпеки, зокрема терористичних актів, диверсій, перешкоджання діяльності Збройних Сил України тощо. І це ті обставини, з якими не можна не рахуватися, а надто в умовах триваючої російської агресії, використання ворогом всіх мислимих і немислимих інструментів руйнації, в тому числі й деструктивного впливу на дітей, втягнення їх у аморальну, небезпечну, злочинну діяльність.

Таким чином, розбіжності між показниками втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність та злочинністю неповнолітніх і за їх участю в цілому частково пояснюється об'єктивними факторами так званої «кримінальної емансипації», так і чинниками латентизації механізмів втягнення, які, зокрема, видозмінюються у зв'язку з віртуалізацією соціальних практик. Зібрані нами експертні оцінки серед працівників Національної поліції дають підстави для обережного висновку про те, що приблизно у 70 % всіх кримінальних проваджень про кримінальні правопорушення, вчинювані неповнолітніми, вдається встановити й довести факт їх втягнення дорослою особою. Решта випадків поповнює латентну частину. Вони стосуються ситуацій, коли є обґрунтовані підстав вважати, що факт втягнення мав місце, але через недостатність доказів в окреме кримінальне провадження щодо дорослого за ст. 304 КК України матеріали не виділяються, кримінальне правопорушення офіційно не

¹ Орлов Ю. В. Постмодерна кримінологія: основні гносеологічні орієнтири. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2019. № 2 (21). С. 18; Литвинов О. М., Орлов Ю. В. Нариси з кримінології постмодерну. Х. : Право, 2019. С. 34.

фіксується. Тобто рівень цього специфічного виду проміжної, вторинної латентності (в межах виявлених кримінальних правопорушень, які вчиняються неповнолітніми) складає близько 30 %. Підкреслимо: йдеться тільки про ті факти, які стали відомими правоохоронним органам і по яким відбувається досудове розслідування по іншим кримінальним правопорушенням, які вчинені неповнолітніми.

Реальний же рівень латентності вимагає врахування і тієї частини втягнень, які у дійсності мають місце, але у тих кримінальних правопорушеннях, які вчиняються неповнолітніми або за їх участю і які при цьому лишаються невідомими для правоохоронних органів, або не розкритими (особи, які їх вчинили, зостаються не встановленими). Іншими словами: додатково варто брати до увагу умовну «подвійну латентність», що в контексті предмету нашого дослідження означає латентну частку випадків втягнення неповнолітніх у кримінально протиправну діяльність, що міститься у латентній частці злочинності неповнолітніх взагалі. Розгортання цієї «подвійної латентності» у площині аналітичних операцій із врахуванням сумарних за десятирічний період та середньорічних показників питомої ваги ст. 304 КК України у сегменті злочинності неповнолітніх дозволяє виконати такі три розрахункові кроки і дійти уявлення про числовий вимір апроксимованих показників латентності втягнення неповнолітніх у кримінально протиправну діяльність:

1) десятирічний (2015–2024 рр.) зареєстрований рівень злочинності неповнолітніх та за їх участю склав 40 442 кримінальні правопорушення. Наявні кримінологічні дослідження проблем протидії злочинності неповнолітніх засвідчують ту обставину, що цей вид кримінальної активності відноситься до високолатентних¹. Це означає, спираючись на загальнотеоретичне кримінологічне вчення про латентність злочинності, що він становить 60 % і вище. Тож візьмемо саме цю цифру за базову. Відповідно, вказані 40 442 кримінальні правопорушення є частковою у 40 % від загального масиву злочинності неповнолітніх, включаючи «тіньовий» її бік. Нескладні арифметичні операції виводять на цифру у 101 105 кримінальних правопорушень неповнолітніх або за їх участю, вчинених протягом 2015–2024 р.;

2) враховуючи встановлену нами середньозважену за десятиріччя питому вагу тих кримінальних правопорушень неповнолітніх або за їх участю, що супроводжувалися їх втягненням у протиправну діяльність, у 5,1 % (див. діаграму 2 та її наступний аналіз), обчислення відповідного показника в абсолютних величинах від 101 105 кримінальних правопорушень (100 %) виводить на цифру у 5 055 кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України за означений період;

¹ Дундич Л. В. Проблема злочинності серед неповнолітніх в Україні та заходи запобігання їй. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2019. № 42. Том 2. С. 97. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2019.42-2.24>; Дідківська Г. В. Сімейне неблагополуччя в системі детермінантів злочинності неповнолітніх в Україні : монографія. Вінниця : Нілан ЛТД, 2017. 220 с.; Сизоненко А. С. Причини та умови злочинності неповнолітніх осіб в Україні. *Європейські перспективи*. 2022. № 1. С. 75. DOI: 10.32782/EP.2022.1.12 та ін.

3) беручи до уваги, що вказана цифра у 5 055 кримінальних правопорушень відображає тільки 70 % від тієї, яка реально має бути (30 % – проміжна «вторинна» латентність), можна дійти висновку про те, що стовідсотковий показник за означеним критерієм складатиме 7 221 кримінальне правопорушення, передбачене ст. 304 КК України. Ось це – приблизний сукупний десятирічний рівень втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність (без врахування частки втягнень у пияцтво, жебрацтво та азартні ігри), який охоплює латентну частину. Відповідно – можна вести мову, що в середньому в рік вчиняється приблизно 722 втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність. Якщо ж додати до цієї цифри сукупний рівень втягнень у пияцтво, жебрацтво та азартні ігри (в середньому 5 % у структурі кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України), то отримуємо цифру у 760 *кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, в середньому щороку.*

Зіставлення цієї цифри з офіційно зареєстрованим середньорічним рівнем втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність (204 факти) виявляє, що *відсоток латентності останніх, таким чином, становить приблизно 73,2 %.*

Висновки. Протягом останніх десяти років в Україні проявляється генеральний тренд до *статистично фіксованого* й вельми істотного зниження досліджуваної категорії злочинності. Загальний рівень десятирічного (2015–2024 рр.) ряду динаміки за категорією кримінальних правопорушень, вчинених неповнолітніми або за їх участю, склав 40 442 факти.

Ідентичний показник за категорією злочинів, передбачених ст. 304 КК України, за означений період склав 2 043 факти. Майже повністю (за виключенням втягнення неповнолітніх у жебрацтво, пияцтво та азартні ігри, частка яких, втім у структурі злочинів, передбачених ст. 304 КК є незначною) він є частиною першої категорії статистичного спостереження й складає відносно незначну її питому вагу, середньорічне значення якої становить близько 5,1 %. Таким чином, абсолютна більшість кримінальних правопорушень, які вчиняються неповнолітніми не є результируючою їх втягнення.

Найінтенсивніше кримінальні правопорушення, вчинені неповнолітніми та за їх участю знижувались у 2016 (темп негативного приросту, розрахований ланцюговим методом – 27,5 %) та 2022 (темп негативного приросту, розрахований ланцюговим методом – 33,2 %) роках. Втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність окрім цих років (темпи негативного приросту – 39 % та 20,7 % відповідно) вирізнялося істотним зниженням додатково у 2019 р. (-33,3 %) та у 2021 р. (-23,7 %). Середній темп негативного приросту за десятиріччя для кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, є вищим за аналогічний показник по загальній (в контексті цього дослідження) категорії кримінальних правопорушень. І якщо за темпом приросту, розрахованим базисним методом, розрив виявляється не надто значним (-66,4 % та -44,8

% відповідно), то ланцюговий метод обчислення засвідчує майже дворазову різницю – -11,6 % та -6,4 % відповідно.

Темпи зниження офіційно реєстрованих випадків втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність є набагато вищим за темпи зниження рівня злочинності неповнолітніх в цілому. Це ж відображається і у зменшенні питомої ваги кримінальних правопорушень, вчинені неповнолітніми внаслідок їх втягнення дорослими у загальному масиві кримінальних правопорушень неповнолітніх.

Середня частка кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України, щодо масиву тих, які вчиняються неповнолітніми або за їх участю, за десятирічний період склала 5,1 %. І хоча з 2019 по 2024 рр. спостерігається певна хвилеподібна динаміка, чергування періодів зниження та зростання відповідного показника, менше з тим не можна не помітити і генеральний тренд до суттєвого зниження цієї частки з 7,3 % у 2015 р. й до 29 та 3,9 % у 2023 та 2024 рр. відповідно.

Обґрунтовано, що розбіжності між показниками втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність та злочинністю неповнолітніх і за їх участю в цілому частково пояснюється об'єктивними факторами так званої «кримінальної емансипації», так і чинниками латентизації механізмів втягнення, які, зокрема, видозмінюються у зв'язку з віртуалізацією соціальних практик.

Встановлено, що відсоток латентності кримінальних правопорушень, передбачених ст. 304 КК України становить приблизно 73,2 %.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. В Україні не буде кому створювати ВВП / Український інститут майбутнього. URL: <https://t.me/uifuture/1495>.
2. Головкін Б. М. Корислива насильницька злочинність в Україні: феномен, детермінація, запобігання : монографія. Х. : Право, 2011. 432 с.
3. Дідківська Г. В. Сімейне неблагополуччя в системі детермінантів злочинності неповнолітніх в Україні : монографія. Вінниця : Нілан ЛТД, 2017. 220 с.
4. Дундич Л. В. Проблема злочинності серед неповнолітніх в Україні та заходи запобігання їй. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2019. № 42. Том 2. С. 96–99. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2019.42-2.24>.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
6. Кримінологія (Загальна частина) : навч. посіб. / [І. О. Бандурка, О. М. Литвинов, Ю. В. Орлов та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Ю. В. Орлова ; МВС України. Харків : ХНУВС, 2025. 616 с.
7. Ланда В. Три важливі демографічні показники. 2023-го народилося найменше дітей за останні 300 років / Центр економічних

стратегій. URL: <https://texty.org.ua/articles/112194/try-vazhlyvi-demografichni-pokaznyky-2023-ho-narodylosya-najmenshe-ditej-za-ostanni-300-rokiv/>.

8. Литвинов О. М., Орлов Ю. В. Нариси з кримінології постмодерну. Х. : Право, 2019. 278 с.

9. Орлов Ю. В. Дискурсивний простір злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 1 (18). С. 126–136.

10. Орлов Ю. В. Дискурсивно-перцептивні механізми детермінації злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 176–184.

11. Орлов Ю. В. Дискурсивно-перцептивні механізми детермінації злочинності (закінчення статті). *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2019. № 1 (20). С. 99–107.

12. Орлов Ю. В. Злочинність і час: онтологія та метафізика кримінологічного аналізу. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2019. Спецвипуск. С. 144–154.

13. Орлов Ю. В. Постмодерна кримінологія: основні гносеологічні орієнтири. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2019. № 2 (21). С. 13–24.

14. Про схвалення Стратегії демографічного розвитку України на період до 2040 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 30.09.2024 р. № 922-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-2024-%D1%80#Text>.

15. Сизоненко А. С. Причини та умови злочинності неповнолітніх осіб в Україні. *Європейські перспективи*. 2022. № 1. С. 73–80. DOI: 10.32782/EP.2022.1.12.

16. Ситнік О. М. Кримінологічна характеристика та запобігання втягненню неповнолітніх у злочинну діяльність в Україні (ст. 304 КК України) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2018. 233 с.

17. Сметаніна Н. В. Наукові підходи до теорії злочинності у сучасній українській кримінології : монографія / За заг. ред. В. В. Голіни. Харків : Право, 2016. 192 с.

18. Population : Ukraine / International Monetary Fund. URL: <https://www.imf.org/external/datamapper/LP@WEO/UKR?zoom=UKR&highlight=UKR>.

Стаття надійшла до редакції 05.04.2025

Taras V. STAKHOVSKY,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

INVOLVEMENT OF MINORS IN ILLEGAL ACTIVITIES: CRIMINOLOGY ANALYSIS OF QUANTITATIVE INDICATORS

The article is devoted to the criminological analysis of the quantitative

measurement of the reproduction of criminal offenses provided for in Art. 304 of the Criminal Code of Ukraine. It has been established that over the past ten years in Ukraine there has been a general trend towards a statistically fixed and very significant decrease in the studied category of crime. The absolute majority of criminal offenses committed by minors are not the result of their involvement.

It has been revealed that the rate of decrease in officially registered cases of involvement of minors in illegal activities is much higher than the rate of decrease in the level of juvenile crime in general. This is also reflected in the decrease in the proportion of criminal offenses committed by minors as a result of their involvement by adults in the general array of criminal offenses of minors. The average share of criminal offenses provided for in Art. 304 of the Criminal Code of Ukraine, in relation to the array of those committed by minors or with their participation, over a ten-year period was 5.1%. It is substantiated that the discrepancies between the indicators of involvement of minors in illegal activities and the crime of minors and with their participation in general are partly explained by objective factors of the so-called "criminal emancipation", as well as factors of latency of the mechanisms of involvement, which, in particular, are modified in connection with the virtualization of social practices.

It is established that the percentage of latency of criminal offenses provided for in Art. 304 of the Criminal Code of Ukraine is approximately 73.2%.

Keywords: *crime, war, children, minors, involvement in illegal activities, begging, drunkenness, gambling, criminological analysis, counteraction.*

Володимир Євстахійович ЧЕРНЯВСЬКИЙ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ЗАВДАННЯ ТА ФУНКЦІЇ КОНТРОЛЮ ТА НАГЛЯДУ ЗА ВЕДЕННЯМ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ

Обґрунтовано, що завдання нагляду і контролю за веденням лісового господарства в Україні найбільш доцільно поділити на дві групи: загальні та спеціальні. Аргументовано, що до загальних завдань найбільш доцільно віднести наступні: забезпечення законності функціонування відповідної сфери суспільного життя; перевірка раціонального використання ресурсів, перш за все лісових, а також інших фінансових та матеріально-технічних інструментів та засобів, що використовуються в рамках здійснення відповідної діяльності; виявлення та запобігання правопорушенням, а також встановлення умов та факторів, які обумовлюють їх виникнення; забезпечення реалізації заходів, спрямованих на попередження правопорушень; оцінка ефективності здійснення управління лісовим господарством; забезпечити виконання прав та обов'язків лісокористувачів.

Обґрунтовано, що спеціальними завданнями є наступні: виявлення порушень меж виділених ділянок, нелегального вивезення деревини, використання лісу без дозвільних документів; спостереження за якісним і кількісним станом лісів, включаючи їх біорізноманіття; оцінка законності використання лісових ресурсів, що включає аналіз дозволів, квот, договорів тимчасового користування; запобігання деградації лісових екосистем; оцінка своєчасності, повноти, відповідності породного складу та якості відновлення зрубаних лісів.

Наголошено, що функції характеризують зовнішній прояв практичної діяльності суб'єктів, що реалізують завдання нагляду і контролю у досліджуваній сфері суспільного життя. До їх переліку віднесено: захисну; правоохоронну; превентивну; інформаційну; виховну.

Ключові слова: *нагляд, контроль, лісове господарство, завдання, функції.*

Постановка проблеми. Відповідно до Лісового кодексу України, ліс – тип природних комплексів (екосистема), у якому поєднуються переважно деревина та чагарникова рослинність з відповідними ґрунтами, трав'яною рослинністю, тваринним світом, мікроорганізмами та іншими природними компонентами, що взаємопов'язані у своєму розвитку, впливають один на одного і на навколишнє природне середовище. Ліси України є її національним багатством і за своїм призначенням та місцезорозташуванням виконують переважно водоохоронні, захисні, санітарно-гігієнічні, оздоровчі, рекреаційні, естетичні, виховні, інші функції та є джерелом для задоволення

потреб суспільства в лісових ресурсах¹. Саме тому важливим завданням українського законодавця є забезпечити захист лісів, досягти чого вбачається можливим шляхом здійснення ефективного нагляду і контролю за веденням лісового господарства. При цьому зауважимо, що реалізація вказаної контрольної-наглядової діяльності не є явищем хаотичним, адже вони здійснюється із чітко визначеною метою, реалізація якої потребує вирішення певних завдань, що в свою чергу обумовлюють функції такої діяльності.

Окремі проблемні питання присвячені здійсненню нагляду і контролю у сфері лісового господарства, у своїх наукових працях розглядали: Н. В. Бондарчук, В. М. Василенко, О. Є. Волков, О. В. Заїчко, А. А. Марочко, О. М. Музичук, В. О. Невядовський, А. А. Суска, Ю. В. Шведюк, Х. В. Юшкевич та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, в науковій літературі фактично неопрацьованим є питання виокремлення завдань та функцій контролю та нагляду за веденням лісового господарства в Україні.

Мета статті полягає у тому, щоб встановити завдання та функції контролю та нагляду за веденням лісового господарства в Україні. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: узагальнити наукові підходи щодо завдань нагляду і контролю у різних сферах суспільного життя; здійснити аналіз чинного законодавства, на основі чого виділити завдання нагляду і контролю у сфері лісового господарства; окреслити функції відповідного нагляду і контролю.

Виклад основного матеріалу. З точки зору філософії, завдання – це не просто завдання, а соціальне завдання, що робить його наближеним до сфери, яку ми розглядаємо, і воно витлумачується у цьому сенсі «як необхідність для суб'єкта (суспільства, соціальної спільноти, особи) здійснити у майбутньому визначену діяльність, а ціль – як ідеальний, насамперед, визначений результат людської діяльності, спрямований на перетворення дійсності відповідно до усвідомленої людиною потреби. Ціль є безпосереднім внутрішнім спонукальним мотивом людської діяльності². В. О. Середа акцентує увагу на тому, що завдання – це те, що необхідно зробити для поставленої цілі. У рамках однієї цілі може бути сформульовано декілька завдань. Крім того, звертаючи увагу на співвідношення поняття завдань із терміном «ціль», науковець вказує про те, що різкого розмежування цих понять на практиці не існує. Нерідко вони вживаються як синоніми. Цілі можуть бути реальними (проміжними) і ідеальними (кінцевими), тобто досяжними і недосяжними в планований період. Щоб уникнути розбіжностей між ідеальними і реальними цілями, останні іноді називають завданнями. При визначенні завдань треба враховувати можливість їхньої реалізації³. Таким чином, завдання – це проміжні цілі,

¹ Лісовий кодекс України : Закон України від 21.01.1994 р. № 3852-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12/conv#Text>.

² Філософський словник. К. : Головна редакція УРЕ, 1986. С. 756.

³ Середа В. О. Проблеми підвищення ефективності діяльності прокурора з підтримання

вирішення яких є необхідним на шляху до досягнення єдиної, кінцевої мети.

Зауважимо, що в науковій літературі завдання нагляду і контролю досліджувались в межах різних проблематик. Так, до загальних завдань контролю О. Ф. Дегтярьова відносить: встановити виконання вимог законодавства підконтрольним об'єктом; надання об'єктивну правову оцінку діяльності підконтрольному об'єкту; прийняти оптимальне рішення щодо покращення діяльності підконтрольного об'єкта, а в разі порушення прав та свобод громадян, привести в дію заходи правоохоронного характеру; досягти найбільш повного і якісного виконання прийнятого рішення¹. В. М. Плішкін пропонує виділяти такі завдання контролю: «1) забезпечення неухильного дотримання законності й дисципліни в діяльності особового складу контрольованих органів шляхом перевірки фактичної реалізації ними положень Конституції України, вимог чинного законодавства та відомчих нормативних актів; 2) забезпечення наукової обґрунтованості прийняття управлінських рішень; забезпечення своєчасності та високої якості реалізації управлінських рішень; 3) підвищення виконавської дисципліни, відповідальності за доручену справу шляхом досягнення відповідності змісту, форми, методів, результатів діяльності підрозділів, що перевіряються, заданим режимам роботи; 4) підвищення загального рівня організаторської та службової діяльності, вдосконалення стилю, форм і методів роботи, впровадження наукової організації управлінської праці, найновіших досягнень науки і техніки, виявлення позитивного досвіду та його використання в практиці; 5) забезпечення правильного добору, розстановки, виховання та навчання кадрів; подання практичної допомоги підлеглим апаратам та окремим працівникам в усуненні виявлених у їх діяльності недоробок і прорахунків; 6) визначення ефективності впливу суб'єктів управління на організаторську та службову діяльність контролюючого органу»².

Б. П. Лукін, у своєму науковому дослідженні дійшов до висновку, що завданнями нагляду та контролю у сфері фізичної культури та спорту на сьогоднішній день є: 1) попередження і запобігання порушень норм чинного законодавства в рамках функціонування системи державного регулювання сферою фізичної культури та спорту; 2) виявлення та припинення правопорушень; 3) сприяння реалізації прав та законних інтересів людини і громадянина в сфері фізичної культури та спорту; 4) забезпечення досягнення цілей державної політики в сфері фізичної культури та спорту³.

державного обвинувачення в суді : дис... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. Харків, 2005. С. 40.

¹ Дегтярьов О. Ф. Адміністративно-правове забезпечення реалізації права громадян на вільний вибір місця проживання : дис... канд. юрид. наук / Київський національний університет внутрішніх справ. Київ, 2006. С. 114.

² Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / ред. Ю. Ф. Кравченко. Київ : НАВСУ, 1999. С. 515.

³ Лукін Б. П. Завдання та функції контролю та нагляду у сфері фізичної культури і спорту в Україні. *Європейські перспективи*. 2018. № 4. С. 196–200; Лукін Б. П. Адміністративно-правові засади здійснення контролю та нагляду у сфері фізичної культури і спорту в Україні : дис. ... канд. юрид. наук :

О. В. Кучер обґрунтовує, що ключовими завданнями нагляду і контролю за дотриманням законодавства про працю є наступні: 1) проведення систематичного аналізу та перевірки діяльності підконтрольного об'єкта, а також оцінки ефективності у досягненні ним функціональних цілей; 2) виявлення та припинення порушень трудового законодавства в роботі підприємств, установ та організацій, що використовують найману працю, а також щодо забезпечення реалізації трудових прав та обов'язків працівниками і роботодавцями; 3) забезпечення правильності та відповідності роботи суб'єктів державної влади щодо забезпечення та захисту прав і законних інтересів суб'єктів трудових правовідносин положенням законодавства України; 4) притягнення винних у вчиненні порушень норм чинного законодавства суб'єктів до юридичної відповідальності та забезпечення виправлення негативних наслідків цих порушень; 5) формування та надання пропозицій та рекомендацій щодо вдосконалення діяльності підконтрольних підприємств, установ та організацій, а також забезпечення таких умов їх роботи, за яких ризики вчинення порушень трудового законодавства будуть мінімальними¹.

Таким чином, проведений аналіз дає змогу констатувати, що специфіка завдань нагляду і контролю залежить від того, в якій сфері суспільного життя відповідна діяльність реалізується. З огляду на це, ми переконані, що найбільш доцільно виділяти загальні та спеціальні завдання здійснення контролю та нагляду за веденням лісового господарства в Україні.

Так, до загальних завдань, як вбачається, найбільш доцільно віднести наступні: забезпечення законності функціонування відповідної сфери суспільного життя; перевірка раціонального використання ресурсів, перш за все лісових, а також інших фінансових та матеріально-технічних інструментів та засобів, що використовуються в рамках здійснення відповідної діяльності; виявлення та запобігання правопорушенням, а також встановлення умов та факторів, які обумовлюють їх виникнення; забезпечення реалізації заходів, спрямованих на попередження правопорушень; оцінка ефективності здійснення управління лісовим господарством; у разі необхідності вжиття заходів щодо застосування юридичної відповідальності до правопорушників.

Вказані завдання, як видається, властиві для здійснення нагляду і контролю у всіх сферах суспільного життя, більш детально специфіка відповідної діяльності саме у галузі здійснення лісового господарства розкривається у завданнях спеціальних. До останніх найбільш доцільно віднести наступні:

- забезпечити виконання прав та обов'язків лісокористувачів. Так,

12.00.07 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2023. 214 с.

¹ Кучер О. В. Співвідношення норм трудового та адміністративного законодавства у правовому регулюванні нагляду і контролю за додержанням законодавства про працю : монографія. Харків, 2024. 392 с.

«Постійні лісокористувачі мають такі права: 1) право самостійно господарювати в лісах; 2) виключне право на заготівлю деревини; 3) право власності на заготовлену ними продукцію та доходи від її реалізації; 4) право на відшкодування збитків у випадках, передбачених законодавством; 5) право здійснювати відповідно до законодавства будівництво доріг, спорудження жилих будинків, виробничих та інших будівель і споруд, необхідних для ведення лісового господарства; 6) право встановлювати ліміти на використання лісових ресурсів під час здійснення побічних лісових користувань у лісах на землях усіх категорій, якщо сумарна площа лісових ділянок таких лісокористувачів до 100 гектарів, крім територій природно-заповідного фонду та земель іншого природоохоронного призначення»¹. В свою чергу до обов'язків останніх Лісовим кодексом віднесено: 1) забезпечувати охорону, захист, відтворення, підвищення продуктивності лісових насаджень, посилення їх корисних властивостей, підвищення родючості ґрунтів, вживати інших заходів відповідно до законодавства на основі принципів сталого розвитку; 2) дотримуватися правил і норм використання лісових ресурсів; 3) вести лісове господарство на основі матеріалів лісовпорядкування, здійснювати використання лісових ресурсів способами, які забезпечують збереження оздоровчих і захисних властивостей лісів, а також створюють сприятливі умови для їх охорони, захисту та відтворення; 4) вести первинний облік лісів; 5) дотримуватися встановленого законодавством режиму використання земель; 6) забезпечувати охорону типових та унікальних природних комплексів і об'єктів, рідкісних і таких, що перебувають під загрозою зникнення, видів тваринного і рослинного світу, рослинних угруповань, сприяти формуванню екологічної мережі відповідно до природоохоронного законодавства; 8) забезпечувати безперешкодний доступ до об'єктів електромереж, інших інженерних споруд, які проходять через лісову ділянку, для їх обслуговування²;

- виявлення порушень меж виділених ділянок, нелегального вивезення деревини, використання лісу без дозвільних документів;

- спостереження за якісним і кількісним станом лісів, включаючи їх біорізноманіття;

- оцінка законності використання лісових ресурсів, що включає аналіз дозволів, квот, договорів тимчасового користування;

- запобігання деградації лісових екосистем;

- оцінка своєчасності, повноти, відповідності породного складу та якості відновлення зрубаних лісів.

Вказані вище завдання обумовлюють перелік функцій нагляду і контролю за веденням лісового господарства. Функції, пише Ф. Фіночка, – це порівняно самостійні, спеціалізовані частини змісту управлінської

¹ Лісовий кодекс України : Закон України від 21.01.1994 р. № 3852-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12/conv#Text>.

² Лісовий кодекс України : Закон України від 21.01.1994 р. № 3852-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12/conv#Text>.

діяльності, що характеризуються певною цільовою спрямованістю та якісною однорідністю. Існують різні види управлінських функцій. З точки зору внутрішньої технології управлінської діяльності найчастіше виділяють такі, як прогнозування, планування, організація, регулювання, управління, координація, облік, контроль¹. Функції носять самостійний, об'єктивний та універсальний характер і використовуються в різних сферах публічного управління. Вони є взаємопов'язаними і взаємозалежними та тісно інтегровані в процес публічного управління і становлять єдине ціле з ним. Уся їх сукупність розкриває управлінський процес. Кожна функція, її зміст визначається метою, яка стоїть перед кожним органом публічного управління та державою в цілому². Тож, функції характеризують зовнішній прояв практичної діяльності суб'єктів, що реалізують завдання нагляду і контролю у досліджуваній сфері суспільного життя. До останніх, як вбачається, найбільш доцільно віднести наступні:

- захисна функція. О. В. Піхурець зазначає, що захист – це є один з проявів охорони, що здійснюється для поновлення порушених прав, тобто є складовою частиною охорони. Захист варто розглядати як логічний наслідок порушення, чи невизнання оспорювання прав особи. Можна сказати, що між охороною і захистом знаходиться факт порушення права, тобто, для того, щоб охорона перейшла в захист необхідна наявність факту порушення чи оспорювання права³. Тож, захисна функція здійснення контролю та нагляду за веденням лісового господарства спрямована на запобігання незаконним вирубкам, пошкодженню лісів, виснаженню природних екосистем, а також на контроль дотримання лісокористувачами вимог законодавства та екологічних стандартів. Завдяки системному нагляду держава забезпечує екологічну безпеку, зменшує ризики деградації довкілля та сприяє сталому розвитку лісового сектору;

- правоохоронна функція. Взагалі, правоохоронна функція – це напрямок діяльності держави, що виражає її сутність на даному історичному етапі, спрямований на вирішення основних завдань по забезпеченню охорони конституційного ладу, прав та свобод громадян, законності та правопорядку, усіх врегульованих правом суспільних відносин, і здійснюється у відповідних формах та особливими методами⁴. Тож, правоохоронна функція здійснення контролю та нагляду за веденням лісового господарства в Україні полягає у виявленні, фіксації та притягненні до відповідальності осіб, які порушують лісове законодавство;

- превентивна функція. Превенція – це слово іншомовного походження, яке включає в свій зміст такі терміни як «попередження» та «запобігання» і означає: відвернення чогось, усування умов для подальшого

¹ Фіночко Ф. Специфіка функцій управління. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2006. № 4 (47). С. 172.

² Бородин І. Л. Функції публічного управління. *Юридичний вісник*. 2014. № 3 (32). С. 24–25.

³ Піхурець О. В. Охорона права на торговельну марку (цивільно-правовий аспект): дисс...канд.юр.наук : Харків: Національний університет внутрішніх справ. 2005. 203 с.

⁴ Сажнев І. В. До питання щодо визначення поняття «правоохоронна функція держави» *Вісник Запорізького юридичного інституту МВС України*. 2000. Вип.4. С. 68.

здійснення якоїсь діяльності або виникнення ситуації, профілактика негативних явищ, тощо. В юридичній літературі, превенція також найчастіше розглядається через призму поглинання близьких за змістом термінів. Як самостійна категорія, вона стала об'єктом вивчення представників різних правових напрямів¹. Тож, в розрізі представленої у роботі проблематики превентивна функція спрямована на формування правосвідомої поведінки, зменшення ризику екологічних загроз і забезпечення сталого управління лісами. Завдяки превентивним заходам вдається мінімізувати негативні впливи на лісові екосистеми та зберегти їхнє природне значення для майбутніх поколінь;

- інформаційна функція. У широкому розумінні інформаційна функція - це загальносоціальна головна функція держави, в якій можна виділити дві похідні функції: функцію інформаційного забезпечення діяльності держави в цілому, її органів, установ, посадових осіб та інформаційно-комунікативну функцію, тобто функцію інформаційного обслуговування громадян — діяльності державних і суспільних органів, організацій, установ, посадових осіб щодо задоволення потреб і законних інтересів громадян в одержанні необхідних зведень, повідомлень, знань, що стосуються політичних, економічних, соціально-культурних і соціально-побутових сторін життєдіяльності держави, особистості, суспільства². Отже, інформаційна функція здійснення контролю та нагляду за веденням лісового господарства в Україні полягає у зборі, аналізі та поширенні достовірних даних про стан лісових ресурсів, правопорушення та ефективність господарювання. Ця функція сприяє відкритості діяльності контролюючих органів і формуванню суспільної довіри до системи охорони та управління лісами;

- виховна функція, сутність якої полягає у формуванні в суспільстві відповідального ставлення до лісів через вплив на правосвідомість громадян і суб'єктів лісокористування. Вона сприяє утвердженню екологічних цінностей, поваги до природного середовища та розумінню важливості дотримання лісового законодавства. Завдяки цій функції контрольна діяльність стає засобом виховання екологічної культури та підвищення рівня громадянської відповідальності за збереження лісових ресурсів.

Висновки. Таким чином, саме наведені вище завдання та функції характеризують практичний бік діяльності, спрямованої на здійснення нагляду і контролю за веденням лісового господарства в Україні. Вказані категорії не віднайшли належного законодавчого закріплення, що є суттєвою прогалиною, як на теоретичному, так і практичному рівні.

¹ Беспалий І. В. Поняття превентивної діяльності Національної поліції як об'єкту адміністративно-правового регулювання. *Форум Права*. 2024. № 2 (79). С. 135–141. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.10933584>.

² Климентьев О. П. Інформаційна функція Української держави : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2014. 220 с.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Беспалий І. В. Поняття превентивної діяльності Національної поліції як об'єкту адміністративно-правового регулювання. *Форум Права*. 2024. № 2 (79). С. 135–141. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.10933584>.
2. Бородін І. Л. Функції публічного управління. *Юридичний вісник*. 2014. № 3 (32). С. 24–29.
3. Дегтярьов О. Ф. Адміністративно-правове забезпечення реалізації права громадян на вільний вибір місця проживання : дис... канд. юрид. наук / Київський національний університет внутрішніх справ. Київ, 2006. 181 с.
4. Климентьев О. П. Інформаційна функція Української держави : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2014. 220 с.
5. Кучер О. В. Співвідношення норм трудового та адміністративного законодавства у правовому регулюванні нагляду і контролю за додержанням законодавства про працю : монографія. Харків, 2024. 392 с.
6. Лісовий кодекс України : Закон України від 21.01.1994 р. № 3852-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3852-12/conv#Text>.
7. Лукін Б. П. Адміністративно-правові засади здійснення контролю та нагляду у сфері фізичної культури і спорту в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2023. 214 с.
8. Лукін Б. П. Завдання та функції контролю та нагляду у сфері фізичної культури і спорту в Україні. *Європейські перспективи*. 2018. № 4. С. 196–200.
9. Піхурець О. В. Охорона права на торговельну марку (цивільно-правовий аспект): дисс...канд.юр.наук : Харків: Національний університет внутрішніх справ. 2005. 203 с.
10. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / ред. Ю. Ф. Кравченко. Київ : НАВСУ, 1999. 702 с.
11. Сажнев І. В. До питання щодо визначення поняття «правоохоронна функція держави» Вісник Запорізького юридичного інституту МВС України. 2000. Вип.4. С. 62–71.
12. Середа В. О. Проблеми підвищення ефективності діяльності прокурора з підтримання державного обвинувачення в суді : дис... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. Харків, 2005. 231 с.
13. Філософський словник. К. : Головна редакція УРЕ, 1986. 765 с.
14. Фіночко Ф. Специфіка функцій управління. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2006. № 4 (47). С. 171–178.

Стаття надійшла до редакції 03.02.2025

Volodymyr Ye. CHERNYAVSKY,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

GOALS AND FUNCTIONS OF CONTROL AND SUPERVISION OF FORESTRY MANAGEMENT IN UKRAINE

It is substantiated that the tasks of supervision and control over forestry management in Ukraine are most expedient to be divided into two groups: general and special. It is argued that the following are most expedient to include in the general tasks: ensuring the legality of the functioning of the relevant sphere of public life; checking the rational use of resources, primarily forest, as well as other financial and material and technical instruments and means used in the implementation of relevant activities; identifying and preventing offenses, as well as establishing the conditions and factors that determine their occurrence; ensuring the implementation of measures aimed at preventing offenses; assessing the effectiveness of forestry management; ensuring the fulfillment of the rights and obligations of forest users.

It is substantiated that the following are special tasks: identifying violations of the boundaries of allocated areas, illegal timber export, use of forests without permits; monitoring the qualitative and quantitative state of forests, including their biodiversity; assessment of the legality of the use of forest resources, which includes the analysis of permits, quotas, temporary use agreements; prevention of degradation of forest ecosystems; assessment of the timeliness, completeness, compliance of the species composition and quality of restoration of felled forests.

It is emphasized that functions characterize the external manifestation of the practical activity of subjects that implement the tasks of supervision and control in the studied sphere of social life. Their list includes: protective; law enforcement; preventive; informational; educational.

Keywords: *supervision, control, forestry, tasks, functions.*

Іван Федорович БАБАЄВ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ПІДПРИЄМНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

У статті висвітлюється сутність підприємницької діяльності в Україні як об'єкта адміністративно-правового регулювання, що є важливим напрямом наукових досліджень. Підкреслено, що підприємницька діяльність виступає рушійною силою економічного зростання та розвитку держави, відіграючи ключову роль у створенні валового внутрішнього продукту, залученні інвестицій, створенні робочих місць і покращенні рівня життя населення. Наголошено, що підприємництво є каталізатором інновацій, сприяє науково-технічному прогресу та модернізації виробництва, забезпечуючи конкурентоспроможність економіки України на світовому ринку. У контексті збройної агресії проти України та запровадження правового режиму воєнного стану, акцентовано на значні виклики, які постають перед підприємцями, зокрема передислокацію бізнесу, необхідність правового оформлення та супроводу діяльності. Відзначено також труднощі, пов'язані з рейдерськими атаками, судовими спорами, перевітками контролюючих органів, оскарженням рішень суб'єктів владних повноважень і врегулюванням трудових спорів. Здійснено аналіз сучасного адміністративно-правового механізму підтримки підприємництва в Україні, підкреслено його значення в контексті забезпечення стабільності та розвитку держави. Визначено сутність підприємницької діяльності через призму адміністративно-правового регулювання, що має важливе значення для формування ефективної державної політики та забезпечення стійкого економічного розвитку України. Запропоновано під підприємницькою діяльністю розуміти заснований на нормативно-правових приписах різновид господарської діяльності, яка здійснюється фізичними або юридичними особами, що діють самостійно, регулярно й на власний ризик задля отримання прибутку, задоволення суспільних потреб, а також досягнення економічних і соціальних результатів.

Ключові слова: підприємницька діяльність, адміністративно-правове регулювання, адміністративно-правове забезпечення, адміністративно-правові засади, об'єкт, сутність.

Постановка проблеми. Уже протягом багатьох років підприємницька діяльність є рушійною силою економічного зростання та розвитку будь-якої країни, зокрема й України. Вона відіграє ключову роль у формуванні валового внутрішнього продукту, створенні нових робочих місць, залученні інвестицій і підвищенні рівня життя населення. У межах дослідження

особливостей адміністративно-правового механізму підтримки підприємницької діяльності в Україні С. С. Сериков слушно підкреслює той факт, що підприємництво є каталізатором інновацій, адже саме підприємці впроваджують нові технології, розробляють нові продукти та послуги, що дозволяє підвищити конкурентоспроможність української економіки на світовому ринку. Вони стимулюють науково-технічний прогрес та сприяють модернізації виробництва. А відтак, цілком слушно відмічає вчений, підприємницька діяльність має надважливе соціальна та економічна значення для розвитку держави та суспільства¹. Разом із тим, маючи таке вирішальне значення в контексті функціонування держави, підприємницька діяльність і сама по собі потребує різносторонньої підтримки та забезпечення за багатьма, подекуди доволі взаємопов'язаними напрямками.

Так, на сторінках фахової літератури цілком слушно відмічають той факт, що на сьогодні, здійснюючи підприємницьку діяльність, підприємці зіштовхуються з багатьма викликами, як то, наприклад: рейдерські атаки та незаконні дії контрагентів; кризові умови діяльності, пов'язані із внутрішньою політикою держави; вирішення спорів із контрагентами у судах; постійні перевірки та аудити з боку контролюючих органів; оскарження неправомірних дій, рішень, бездіяльності суб'єктів владних повноважень; врегулювання трудових спорів із працівниками підприємств; потреба проведення правової експертизи численних цивільно-правових договорів тощо².

Окрім цього, слід вказати й на значну кількість викликів, обумовлених запровадженням правового режиму воєнного стану, спричиненого збройною агресією проти нашої держави. Значна кількість підприємств була передислокована у більш безпечні місця, що також вимагало здійснення значної кількості дій правового характеру. Фактично кожна дія з моменту початку функціонування відповідного підприємства потребує свого належного юридичного оформлення та подальшого супроводу. Через що актуальним є питання про визначення сутності підприємницької діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання.

Проблематика підприємницької діяльності, її окремих напрямів, досліджувалася у працях таких науковців як О. Б. Андрєєва, Ю. Є. Атаманова, О. А. Беяневич, І. А. Бутирська, М. Д. Василенко, О. П. Гетманець, В. А. Довбиш, Ю. М. Жорнокуй, Д. В. Задихайло, О. Г. Кельман, С. В. Ківалов, Г. П. Марощак, О. М. Музичук, В. А. Омельчук, Б. М. Поляков, О. П. Подцерковний, Н. О. Саніахметова, С. С. Сериков, В. В. Сокурено, Р. Б. Шишка, О. М. Шуміло та інші. Праці вищенаведених вчених визначили шляхи вдосконалення як теоретичних, так і практичних аспектів

¹ Сериков С. С. Адміністративно-правовий механізм підтримки підприємницької діяльності в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2024. С. 26.

² Марощак Г. П. Сутність юридичного супроводження підприємницької діяльності у сфері сільського господарства. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024 № 33 (3). С. 600. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.61>.

підприємницької діяльності взагалі, її окремих напрямів і різновидів зокрема. Проте окреслена проблематика не втрачає своєї актуальності й сьогодні, зокрема через постійне та стрімке оновлення чинного національного законодавства, що визначає правові засади здійснення підприємницької діяльності, запровадження правового режиму воєнного стану, обумовленого збройною агресією проти нашої держави. Усе це в сукупності вказує на своєчасність і нагальність обраної тематики наукового дослідження.

Мета статті – визначити сутність підприємницької діяльності через призму адміністративно-правового регулювання.

Виклад основного матеріалу. Говорячи про таку категорію як «підприємницька діяльність», слід зазначити, що вчені-правознавці, розкриваючи її сутність, доволі часто вказують на її значення для суспільства і держави в цілому. Так, наприклад, на думку О. Г. Кальмана, підприємницька діяльність – це соціально-позитивна діяльність, яка безпосередньо торкається найважливіших умов існування людини й суспільства в цілому. Учений наполягає на тому, що така діяльність охоплює собою різні сфери життєдіяльності суспільства, закладає головну економічну основу його існування, створює фінансову базу для функціонування державного апарату, відповідні умови для розвитку науки, культури, соціальної сфери, загалом, забезпечує зайнятість населення¹. Погоджуючись з таким підходом зазначимо, що він, окрім іншого, й додатково вказує на необхідність і доцільність забезпечення підприємницької діяльності по відповідним напрямам, в тому числі юридичному.

У контексті досліджуваного питання слід зазначити, що досліджувана дефініція знайшла свою офіційну об'єктивізацію в приписах господарського законодавства. Так, відповідно до ст. 42 Господарського кодексу України підприємництво визначено як різновид господарської діяльності. При цьому зазначено, що підприємництво – це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Своєю чергою, в ч. 1 ст. 3 вищенаведеного нормативно-правового акта вказано, що під господарською діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність². Як випливає з аналізу вищенаведеного підходу щодо розуміння сутності підприємницької діяльності, однією з її змістовних частин є ризик її здійснення.

З цього приводу цілком слушно зауважує Г. Марощак, вказуючи на те,

¹ Кальман О. Г. Злочинність у сфері економіки України: теоретичні та прикладні проблеми попередження : дис... доктора юрид наук : спец. 12.00.08. Харків, 2004. С. 189.

² Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 436-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 18, № 19–20. Ст. 144.

що підприємницька діяльність дає можливість особистості реалізувати власний потенціал, проявити творчі здібності. Цей процес завжди супроводжується певними ризиками. Саме тому, підкреслює науковець, підприємницькою діяльністю займаються люди, які не бояться брати на себе відповідальність¹. На даних аспектах підприємницької діяльності доволі часто акцентують свою увагу вчені-правознавці, розкриваючи її сутність, незалежно від сфери досліджуваних суспільних відносин.

Так, наприклад, авторський колектив навчального посібника «Господарське право України» вказує на те, що підприємницька діяльність – це спрямована на одержання прибутку економічна діяльність щодо виробництва товарів, виконання робіт, надання послуг, що має самостійний та ініціативний, творчий та інноваційний, систематичний та ризиковий, правомірний та соціально відповідальний характер, здійснюється легітимним суб'єктом, який несе самостійну юридичну відповідальність².

Дещо схожий підхід щодо визначення сутності досліджуваної категорії був запропонований С. О. Вінніком під час дослідження адміністративно-правових засад здійснення контролю та нагляду за підприємницькою діяльністю. На думку науковця, підприємницька діяльність – це регульована нормами законодавства, самостійна, ініціативна, систематична, здійснювана на власний ризик господарська діяльність, що реалізується зареєстрованими в установленому порядку суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою одержання прибутку та, як наслідок, сприяє досягненню певних економічних і соціальних результатів³.

З приводу запропонованих вищенаведеними вченими підходів щодо розуміння сутності категорії «підприємницька діяльність» відмітимо, що, на нашу думку, як свідчить їх аналіз, вони здійснили спробу вмістити в її зміст як її головні, так і другорядні ознаки, з огляду на що таке визначення отримало дещо громіздкий характер, що, серед іншого, негативно сприяє на однозначність його сприйняття. На нашу думку, до складу як досліджуваного, так і будь-якого іншого правового явища не слід включати його ознаки, тим більш другорядні, а їх, у разі необхідності, більш доречно викласти окремо.

Так, наприклад, досліджуючи роль права інтелектуальної власності у господарській діяльності, М. Ю. Потоцький вказує на те, що загалом можна визначити наступні ознаки підприємницької діяльності: самостійність; ініціативність; систематичність; діяльність щодо виробництва товарів (надання послуг); творчість; інноваційність; ризиковість; правомірність; соціальна відповідальність; спрямованість на досягнення економічних і соціальних результатів, а щодо комерційного господарювання – одержання

¹ Марощак Г. П. Сутність юридичного супроводження підприємницької діяльності у сфері сільського господарства. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 33 (3). С. 660. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.61>

² Господарське право України : навч. посіб. / За заг. ред. проф. Н. О. Саніахметової. Харків : «Одіссей», 2005. С. 10.

³ Віннік С. О. Адміністративно-правові засади здійснення контролю та нагляду за підприємницькою діяльністю : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07. Суми, 2020. С. 61.

прибутку¹.

При цьому, досліджуючи адміністративно-правовий механізм реалізації права громадян на заняття підприємницькою діяльністю М. М. Тимошевич вказує на те, що поняття підприємницької діяльності має комбінований зміст. З одного боку, вона є суспільно-важливим чинником розвитку та функціонування національного економічного сектору всієї держави, а з іншого – інструментом отримання фізичними та юридичними особами прибутку шляхом здійснення незабороненою державою господарської діяльності. Згідно із цим, в законності та безперешкодності підприємницької діяльності всіх, без виключення, суб'єктів, держава прямо зацікавлена, оскільки це впливає на її економічний добробут та фінансово-розподільчі можливості, що в кінцевому результаті підвищує якість життя населення країни, можливість його представниками користуватись різноманітними послугами, отримувати бажані товари побутового і промислового використання тощо². Тобто при визначенні сутності підприємницької діяльності як правової категорії, окрім наведеного вище, слід вказувати й на її юридичну природу, об'єктивізацію в приписах чинного національного законодавства.

З огляду на що більш вдалим за вищенаведені позиції щодо визначення сутності категорії «підприємницька діяльність», здається підхід, запропонований О. В. Климом у межах дослідження особливостей адміністративно-правового регулювання підприємницької діяльності в Україні. На думку науковця, підприємницька діяльність – це будь-яка господарська діяльність, що здійснюється фізичними та юридичними особами легалізованими у встановленому законом порядку, які діють самостійно, систематично на власний ризик маючи на меті отримання прибутку та задоволення певних суспільних потреб³. У цілому погоджуючись із запропонованим науковцем підходом до визначення сутності підприємницької діяльності зазначимо, що на нашу думку, в ньому прослідковується певне ототожнення такої діяльності із господарською діяльністю. Окрім цього вважаємо за доцільне підкреслити не лише легалізацію суб'єктів такої діяльності, а в цілому заснування й подальше її здійснення у суворій відповідності до нормативно-правових приписів.

З урахуванням наведених зауважень слід навести підхід щодо визначення сутності досліджуваного явища, що запропонував К. В. Косінцев під час дослідження особливостей правового регулювання застосування спрощеного режиму регулювання трудових відносин. Учений обґрунтовано вважає, що підприємництво або ж підприємницька діяльність, бізнес – це форма господарювання, яка відповідає нормам чинного законодавства України та являє собою не заборонену економічно активна діяльність

¹ Потоцький М. Ю. Роль права інтелектуальної власності у господарській діяльності. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 9. С. 375. URL: http://www.lsej.org.ua/9_2021/96.pdf.

² Тимошевич М. М. Адміністративно-правовий механізм реалізації права громадян на заняття підприємницькою діяльністю : дис... канд. юрид наук : 12.00.07. Київ, 2024. С. 50.

³ Клим О. В. Адміністративно-правове регулювання підприємницької діяльності в Україні : дис... канд. юрид наук : 12.00.07. Київ, 2009. С. 25.

суб'єктів господарських правовідносин, що спрямована на отримання прибутку, який має соціально-фінансову цінність¹. На нашу думку, хоч у цілому даний підхід і може бути прийнятий за основу формування авторської позиції щодо розуміння сутності досліджуваного явища, він також не позбавлений недоліків. Зокрема, вважаємо, що в ньому є логічна помилка, оскільки апіорі діяльність, що відповідає нормам чинного законодавства України не може бути забороненою.

Висновки. Отже, під підприємницькою діяльністю розуміти заснований на нормативно-правових приписах різновид господарської діяльності, яка здійснюється фізичними або юридичними особами, що діють самостійно, регулярно й на власний ризик задля отримання прибутку, задоволення суспільних потреб, а також досягнення економічних і соціальних результатів. Важливо зазначити, що така діяльність охоплює значну кількість її різновидів, аналіз яких вимагає проведення не одного комплексного наукового дослідження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Віннік С. О. Адміністративно-правові засади здійснення контролю та нагляду за підприємницькою діяльністю : дис... канд. юрид наук : 12.00.07. Суми, 2020. 213 с.
2. Господарське право України : навч. посіб. / За заг. ред. проф. Н. О. Саніахметової. Харків : «Одіссей», 2005. 608 с.
3. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 436-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 18, № 19–20. Ст. 144.
4. Кальман О. Г. Злочинність у сфері економіки України: теоретичні та прикладні проблеми попередження : дис... доктора юрид наук : спец. 12.00.08. Харків, 2004. 431 с.
5. Клим О. В. Адміністративно-правове регулювання підприємницької діяльності в Україні : дис... канд. юрид наук : 12.00.07. Київ, 2009. 205 с.
6. Косінцев К. В. Правове регулювання застосування спрощеного режиму регулювання трудових відносин : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Харків, 2024. 209 с.
7. Марощак Г. П. Сутність юридичного супроводження підприємницької діяльності у сфері сільського господарства. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024 № 33 (3). С. 659–667. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.61>.
8. Потоцький М. Ю. Роль права інтелектуальної власності у господарській діяльності. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 9. С. 374–376. URL: http://www.lsej.org.ua/9_2021/96.pdf.

¹ Косінцев К. В. Правове регулювання застосування спрощеного режиму регулювання трудових відносин : дис. ... д-ра філософії : 081 «Право». Харків, 2024. С. 92.

9. Сериков С. С. Адміністративно-правовий механізм підтримки підприємницької діяльності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2024. 217 с.

10. Тимошевич М. М. Адміністративно-правовий механізм реалізації права громадян на заняття підприємницькою діяльністю : дис... канд. юрид наук : 12.00.07. Київ, 2024. 207 с.

Стаття надійшла до редакції 10.03.2025

Ivan F. BABAIEV,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

ENTREPRENEURIAL ACTIVITY IN UKRAINE AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION

In the article has been highlighted the essence of entrepreneurial activity in Ukraine as an object of administrative and legal regulation, which is an important area of scientific research. It has been emphasized that entrepreneurial activity serves as a driving force for economic growth and the state's development, playing a key role in generating the gross domestic product, attracting investments, creating jobs, and improving the population's standard of living. It has been noted that entrepreneurship acts as a catalyst for innovation, promotes scientific and technological progress, and modernizes production, ensuring the competitiveness of Ukraine's economy in the global market. In the context of armed aggression against Ukraine and the implementation of a martial law regime, significant challenges faced by entrepreneurs have been underscored, including business relocation, the necessity of legal documentation, and operational support. Attention has been also drawn to difficulties related to raider attacks, legal disputes, inspections by controlling bodies, appealing decisions of public authorities, and resolving labor conflicts. An analysis of the modern administrative and legal mechanism for supporting entrepreneurship in Ukraine has been conducted, emphasizing its importance for ensuring the state's stability and development. The essence of entrepreneurial activity has been defined through the lens of administrative and legal regulation, which holds critical importance for shaping effective state policy and ensuring Ukraine's sustainable economic development. Entrepreneurial activity has been proposed to be understood as a type of economic activity based on regulatory legal provisions, conducted independently, regularly, and at the risk of physical or legal entities, aimed at generating profit, meeting societal needs, and achieving economic and social results.

Keywords: *entrepreneurial activity, administrative-legal regulation, administrative-legal support, administrative-legal principles, object, essence.*

Ігор Дмитрович ГАВРИЛЮК*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ТИПОВІ СПОСОБИ ВЧИНЕННЯ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ, ПОЄДНАНИХ З ОТРИМАННЯМ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ

У статті наголошено, що корупційним злочинам, поєднаним з отриманням неправомірної вигоди, властиві як типові способи підготовки, безпосереднього вчинення та приховування, так і злочинні технології. Виокремлено й охарактеризовано такі типові способи корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди: 1) способи підготовки: формування зв'язків (створення й підтримка довірчих стосунків із посадовими особами, які можуть сприяти реалізації корупційної схеми); підготовка документів (фальсифікація або виготовлення фіктивних договорів, актів, звітів, необхідних для прикриття майбутніх злочинних дій); виявлення вразливостей у потенційних жертв злочину (аналіз фінансового чи правового становища потенційних жертв для подальшого використання цих обставин у корупційних схемах); планування схеми (розроблення механізму дій, включаючи залучення посередників, визначення каналів передачі вигоди або способів законного прикриття); 2) способи безпосереднього вчинення: використання службового становища (блокування законних процесів, затягування видачі дозволів, створення бюрократичних перешкод або забезпечення неофіційних преференцій); психологічний тиск (маніпуляції, шантаж, натяки на можливі проблеми, які змушують жертву погоджуватися на умови злочинця); маскування під законні дії (використання фіктивних договорів, «благодійних внесків», фіктивного працевлаштування або фальшивих угод); використання посередників (залучення третіх осіб для ускладнення ідентифікації злочинців і документування злочинів); використання схеми «корупційна рента» (систематичне отримання вигоди у вигляді тарифів, відсотків або щомісячної плати за отримання послуг чи уникнення перешкод); 3) способи приховування: фальсифікація обліку та звітності (внесення змін до документів, які приховують факт отримання неправомірної вигоди); знищення слідів (знищення документів або матеріальних доказів, які можуть свідчити про злочинну діяльність); переміщення осіб, залучених до злочину, на інші посади чи робочі місця; інсценування законності (підписання актів здачі-прийняття послуг або виконаних робіт, які фактично не були надані); службове підроблення (створення фіктивних документів, які приховують інші злочини (наприклад, зловживання службовим становищем або хабарництвом)).

Ключові слова: криміналістична характеристика, корупція, корупційні злочини, отримання неправомірної вигоди, типові способи, способи

підготовки, способи безпосереднього вчинення, способи приховування, злочинні технології.

Постановка проблеми. Не менш важливим у структурі криміналістичної характеристики корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди, є такий елемент як типові способи. В криміналістичній науці панує думка, що спосіб учинення кримінального правопорушення є «почерком злочинця»¹. З огляду на що зустрічаються позиції, відповідно до яких типові способи кримінальних правопорушень є центральним елементом криміналістичної характеристики².

Спосіб учинення кримінального правопорушення є складною та міждисциплінарною категорією. Це обумовлено тим, що вказана категорія є предметом дослідження багатьох, хоча й споріднених, але різних наук: кримінального права, кримінології, криміналістики, юридична психологія тощо. Водночас «криміналістичне розуміння способу не адекватно ні кримінально-правовому, ні кримінально-процесуальному значенню. Криміналістика розглядає спосіб вчинення злочину як складне явище дійсності на основі пізнання закономірностей його формування, причин і форм його повторюваності для розробки прийомів і методів виявлення, збирання та дослідження доказів у кримінальній справі. Криміналістичне значення способу вчинення злочину визначається специфікою виникнення доказів у процесі відображення події злочину в зовнішньому середовищі. Аналізуючи певний спосіб вчинення злочину можна висунути версії, де і які сліди можуть бути залишені, а виявивши сліди злочину можна припустити, яким способом його вчинено»³.

Відповідно, спосіб учинення кримінального правопорушення дає можливість не тільки сформулювати уявлення про механізм кримінальної протиправної діяльності, а правильно кваліфікувати вчинене діяння, визначити обсяг і зміст обставин, які підлягають з'ясуванню та доказуванню в конкретному кримінальному провадженні, окреслити напрями розслідування та обрати методи та засоби техніко-криміналістичного й тактичного забезпечення досудового розслідування конкретного кримінального правопорушення.

Питання криміналістичних методик і організації досудового розслідування різних видів злочинів, включаючи корупційні, були висвітлені багатьма науковцями (у працях В. П. Бахіна, П. Д. Біленчука, Д. А. Бондаренка, В. К. Весельського, А. Ф. Волобуєва, О. О. Дудорова, В. А. Журавля, А. В. Іщенко, Н. І. Клименко, І. І. Когутича, О. Н. Колесніченка, В. О. Коновалової, А. В. Курмана, В. Г. Лукашевича, Є. Д. Лук'янчикова, В. О. Малярів, Я. Є. Мишкова, О. В. Одерія, І. В. Пирога, О. В. Пчеліної,

¹ Пясковський В. В. Спосіб учинення злочину як елемент криміналістичної характеристики умисного вбивства дитини батьками, родичами або особами, на яких покладено обов'язки з її виховання. *Криміналістичний вісник*. 2016. № 1 (25). С. 69.

² Гора І. Поняття способу вчинення злочину та його значення в розкритті та розслідуванні. *Закон і життя*. 2012. № 9. С. 36.

³ Там само. С. 38.

О. І. Ромців, М. В. Салтевського, А. В. Старушкевича, Р. Л. Степанюка, В. В. Тищенко, К. О. Чаплинського, С. С. Чернявського, А. В. Шевчишена, В. Ю. Шепітька, В. М. Шевчука, М. Г. Щербаковського, Б. В. Щура тощо). Але, незважаючи на їхній вклад, багато проблем методики розслідування корупційних злочинів, пов'язаних з отриманням неправомірної вигоди, залишаються невирішеними. Зокрема, не сформована криміналістична характеристика такого різновиду корупційних злочинів як тих, що поєднані з отриманням неправомірної вигоди.

Метою представленого дослідження є виокремлення типових способів корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди.

Виклад основного матеріалу. Для того, щоб виокремити й охарактеризувати типові способи корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди, передусім слід з'ясувати, з яких елементів вони складаються. Адже в криміналістичній науці сформувалися різні підходи як до трактування, так і визначення структури способів кримінального правопорушення.

Приміром, як зазначає Ю. П. Ціпотан, спосіб учинення злочину є «образом злочинця, що виражається у певній системі операцій і прийомів». При цьому науковець підкреслює, що це поняття є збірним, оскільки його структура містить «спосіб готування до злочинного діяння, способи його вчинення і способи приховування (маскування)»¹. У цілому з указаною позицією варто погодитися, адже спосіб учинення, дійсно, за своєю суттю є сукупністю поведінкових актів, які спрямовані на забезпечення досягнення кримінального протиправного задуму та водночас указують на наявність спеціальних зв'язків, навиків у особи злочинця. При цьому сукупність указаних актів варіюється залежно від етапу вчинення кримінального правопорушення – підготовки, безпосереднього вчинення та приховування. Крім того, слід підкреслити, що не для кожного кримінального правопорушення характерним є повноструктурність способу вчинення.

Окремо варто наголосити, що не доречно типові способи вчинення кримінального правопорушення зводити виключно до окремих поведінкових актів чи їх сукупності в межах учинення поодинокого протиправного діяння. Досить часто окреме кримінальне правопорушення є способом учинення цілої кримінальної протиправної схеми. У такому разі мова йде не про злочинні технології. Як слушно вказує з цього приводу О. В. Пчеліна, «зміст способів злочинів у сфері службової діяльності дещо виходить за межі криміналістичного розуміння, оскільки для підготовки та приховування основного злочину в згаданій сфері нерідко потрібно вчинити декілька йому підпорядкованих. Тому способи вчинення злочинів у сфері службової діяльності зазвичай поряд з криміналістичним мають самостійне кримінально-правове значення, адже потребують окремої

¹ Ціпотан Ю. П. Особливості криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень, вчинених суддями. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2024. Вип. 83, ч. 3. С. 303. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.83.3.46>

кваліфікації. Тобто йдеться про сукупність (комплекс) способів або, як її ще іменують у криміналістичній літературі, технологічну (злочинну) операцію, технологію злочинної діяльності тощо»¹.

Аналіз слідчої та судової практики у кримінальних провадженнях про корупційні злочини загалом і пов'язаних із отриманням неправомірної вигоди зокрема демонструє, що вказаній категорії кримінальних правопорушень властиві як типові способи підготовки, безпосереднього вчинення та приховування, так і злочинні технології. Зокрема, корупційні злочини, поєднані з отриманням неправомірної вигоди у злочинній схемі є насамперед предикатним (додатковим) кримінальних правопорушенням, за допомогою якого вдається реалізувати злочинний задум основного кримінального правопорушення шляхом створення сприятливих для цього умов і водночас замаскувати злочинну діяльність і, за необхідності, організувати протидію розслідуванню.

Іншими словами, корупційні злочини, серед іншого поєднані з отриманням неправомірної вигоди, є інструментом, використання якого дає можливість злочинцю досягти основну мету злочинної діяльності. Наприклад, мова йде про такі корупційні схеми: корупційні злочини, пов'язані з незаконним обертанням чужого майна на свою користь чи користь інших осіб; корупційне зловживання владою чи службовим становищем; давання й одержання неправомірної вигоди; незаконне збагачення та злочини, пов'язані з корупцією; злочини «за зв'язком проваджень»; суміжні з корупційними злочини у сфері службової діяльності².

Своєю чергою, Ю. В. Орлов та Л. В. Дундич пропонують виділяти такі види корупційних схем: 1) залежно від масштабу відтворення: загальнодержавні та міждержавні; галузеві; міжгалузеві; місцеві (регіональні); локальні (в окремії установі, органі, підрозділі); 2) за сферою функціонування: політично-корупційні схеми (логролінг, міжфракційний транзитивізм тощо); корупційні схеми у сфері управління державним і комунальним майном (майновими комплексами), майновими правами та фінансами; корупційні схеми у сфері державного регулювання раціонального природокористування та іншої контролюючої діяльності; у сфері правоохоронної та судової діяльності тощо; 3) за тривалістю існування: довгострокові (постійні); короткострокові; разові³. При цьому науковці підкреслюють, що корупційні схеми здебільшого мають довготривалий характер, незалежно від персонального складу їх учасників. Водночас визнається існування короткострокових або одноразових схем, які

¹ Пчеліна О. В. Поняття та характеристика злочинних технологій у сфері службової діяльності. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2018. Вип. 2 (82). С. 291.

² Корупційні схеми: їх кримінально-правова кваліфікація і досудове розслідування / за ред. М. І. Хавронюка. К. : Москаленко О. М., 2019. 464 с.

³ Орлов Ю. В., Дундич Л. В. Корупційна схема: поняття, ознаки, види. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 105–106.

зберігають ознаки системності та інституційного характеру¹.

З вищенаведеного помітно, що корупційні злочини, поєднані з отриманням неправомірної вигоди, відіграють роль предикатного злочину під час реалізації злочинної діяльності, спрямованої на привласнення державного майна, легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, контрабанду, торгівлю людьми чи наркотичними засобами/психотропними речовинами, незаконну видачу дозволів/ліцензій тощо. При цьому корупційні злочини у названих злочинних схемах не є кінцевою метою, а тільки інструментом для досягнення іншої, часто більш масштабної та небезпечної, злочинної мети. Більше за все, використання такого інструменту створює сприятливі умови для досягнення/реалізації основного злочинного задуму шляхом усунення, приміром, бюрократичних, юридичних чи фізичних перешкод, які могли б завадити здійсненню основного злочину; отримання інсайдерської інформації тощо. Крім того, завдяки вчиненню корупційних злочинів, поєднаних із отриманням неправомірної вигоди, злочинцям вдається маскувати свою злочинну діяльність шляхом імітації її законності, фальсифікації документації й т. п. Окремо варто акцентувати, що невід'ємним елементом великої кількості досліджуваної категорії кримінальних правопорушень, особливо в рамках злочинних технологій, є вчинення дій/комплексу дій з протидії їх розслідуванню. Насамперед мова йде про вступ у зговір з співробітниками правоохоронних і контролюючих органів, їх підкуп задля отримання інформації про хід досудового розслідування, знищення доказової інформації, здійснення впливу на свідків та/чи потерпілих у кримінальному провадженні тощо.

Утім, у разі вчинення технології збагачення у сфері службової діяльності, корупційний злочин, поєднаний із отриманням неправомірної вигоди, буде основним злочином. У вказаній злочинній схемі допоміжними злочинами, як зазначає О. В. Пчеліна, «можуть бути зловживання владою або службовим становищем; перевищення влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу; службове підроблення; службова недбалість; незаконне переправлення осіб через державний кордон країни; втручання в діяльність працівника правоохоронного органу, працівника державної виконавчої служби; розголошення комерційної або банківської таємниць; порушення права на отримання освіти тощо»².

Водночас корупційним злочинам, поєднаним з отриманням неправомірної вигоди, незалежно від того, чи вони є поодинокими злочинами чи елементами злочинних схем, властиві типові способи підготовки, безпосереднього вчинення та приховування. При цьому в кожному конкретному механізмі вчинення досліджуваного різновиду злочинів може бути як повноструктурний, так і неповноструктурний спосіб

¹ Там само. С. 106.

² Пчеліна О. В. Поняття та характеристика злочинних технологій у сфері службової діяльності. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2018. Вип. 2 (82). С. 294.

учинення. З огляду на що, як підкреслює О. В. Пчеліна, встановлення способу вчинення кримінального правопорушення «є обов'язковим для повного відтворення обстановки вчинення злочину та з'ясування всіх обставин, що підлягають доказуванню в кримінальному провадженні»¹.

Способи підготовки вказують, що злочинна діяльність є цілеспрямованою й особа злочинця вживає заходів із створення умов, сприятливих для досягнення злочинного задуму, а саме – отримання/надання неправомірної вигоди та, за можливості, з маскуванню протиправності своїх діянь. Типовими способами підготовки до вчинення корупційних злочинів, поєднаних із отриманням неправомірної вигоди, є: визначення категорії осіб, по відношенню до яких будуть вчинятися злочинні діяння; створення передумов, які схилять жертву до давання/отримання неправомірної вигоди; визначення виду та розміру неправомірної вигоди; вступ у зговір з особами, які володіють службовими повноваженнями та/чи іншими посадовими можливостями, задля схилення особи до давання/отримання неправомірної вигоди, приховування факту вчинення корупційного злочину, уникнення притягнення до кримінальної відповідальності тощо; фальсифікація документів та іншої інформації.

Способи безпосереднього вчинення варіюються залежно від конкретного різновиду корупційного злочину, поєднаного з отриманням неправомірної вигоди, його характеру (є поодиноким злочином чи елементом злочинної схеми), а також від їх епізодності, зумовленої тривалістю протиправної діяльності, кількістю жертв тощо.

Досить детально й розгорнуто розкриває зміст способів безпосереднього вчинення корупційних злочинів, поєднаних із отриманням неправомірної вигоди, С. С. Чернявський. На його думку, способи безпосереднього одержання неправомірної вигоди слід ділити на такі види: з попередньою підготовкою або без попередньої підготовки; з одночасним вчиненням інших злочинів (розкрадання, фальсифікація доказів, незаконного затримання) або без цього; шляхом одержання грошей та інших матеріальних цінностей, оцінюваних у вартісному вигляді, або ж лише шляхом прийняття пропозиції чи обіцянки на їх отримання; з використанням владних службових повноважень або ж опосередкованого сприяння унаслідок свого службового становища та впливу на прийняття рішень іншими службовими особами; з допомогою посередників або без такої допомоги; з вимаганням та без вимагання; за попередньою змовою на одержання у певній формі одного предмету неправомірної вигоди від конкретної особи або систематичне одержання неправомірної вигоди у різних формах протягом певного періоду від невизначеного або ж певного кола осіб»².

¹ Пчеліна О. В. Поняття та характеристика злочинних технологій у сфері службової діяльності. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2018. Вип. 2 (82). С. 291; Пчеліна О. В. Спосіб вчинення економічного злочину як елемент предмета доказування у кримінальній справі. *Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених* : матеріали наук.-практ. конф. (м. Харків, 23 травн. 2009 р.). Харків : Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2009. С. 76.

² Особливості розслідування прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної

З приводу вищезазначеної наукової думки вважаємо за необхідне навести деякі уточнення. Розмежування способів безпосереднього одержання неправомірної вигоди за рівнем організованості та спланованості злочину не зовсім доречно, адже фактично мова йде про наявність етапу підготовки, а значить і способів підготовки. Останнім чиним чином не є складовими елементами способів безпосереднього вчинення злочину, хоча й обумовлюють останні.

Щодо виокремлення способів безпосереднього одержання неправомірної вигоди з одночасним вчиненням інших злочинів (розкрадання, фальсифікація доказів, незаконне затримання) або без цього, на нашу думку, цей критерій підкреслює комплексний характер деяких корупційних схем. Часто неправомірна вигода (або як її в побуті називають «хабар») є не самоцілью, а засобом для приховування або забезпечення інших, іноді більш тяжких, злочинів (наприклад, неправомірна вигода за «вирішення» питання щодо розкрадання бюджетних коштів або фальсифікації результатів перевірки). Виділення таких способів безпосереднього отримання неправомірної вигоди як шляхом одержання грошей та інших матеріальних цінностей, оцінюваних у вартісному вигляді, або ж лише шляхом прийняття пропозиції чи обіцянки на їх отримання, фактично базується на розрізненні форми неправомірної вигоди та стадії вчинення злочину. Зокрема, неправомірна вигода може бути передана готівкою, через банківські перекази, у вигляді цінних паперів, нерухомості, коштовностей, послуг (ремонт, відпочинок). Важливо, що злочин вважається вчиненим не лише у момент фактичної передачі, а й при отриманні обіцянки або пропозиції, що, своєю чергою, є ключовим для документування корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди.

Окремо варто вказати, що корупційні злочини характеризуються високим рівнем латентності, що безпосередньо впливає й на вибір конкретних способів їх учинення і пов'язаних з ними способів приховування¹. Зокрема, мова йде про те, що вчинення досліджуваної категорії злочинів відбувається в умовах «взаємної зацікавленості сторін», коли особа, яка дає неправомірну вигоду, прагне водночас уникнути відповідальності й отримати бажану послугу/пільгу, а особа, яка отримує неправомірну вигоду, – збагатитися, при цьому уникнути викриття та покарання.

Крім того, способи безпосереднього вчинення корупційних злочинів, поєднаних із отриманням неправомірної вигоди, обираються таким чином, щоб протиправні діяння замаскувати під законні дії. Тобто способи безпосереднього вчинення цих злочинів одразу містять в собі елементи

вигоди службовою особою: метод. рек. / С. С. Чернявський, О. Ф. Вакуленко, О. М. Толочко та ін. К. : Нац. акад. внутр. справ, 2014. С. 18–19.

¹ Кікалішвілі М. В. Латентність як риса корупційної злочинності. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. 2023. Вип. 78, ч. 2. С. 194. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.78.2.30>.

маскування та одночасно є способами приховування, які реалізуються на стадії безпосереднього вчинення злочину. Як відомо, корупційні операції часто маскуються під легальні угоди, фінансові операції або управлінські рішення. Неправомірна вигода може передаватися через посередників, офшорні рахунки, фіктивні договори про надання послуг чи купівлю-продаж майна, що значно ускладнює їх виявлення без глибокого аналізу та оперативного втручання.

Ще однією особливістю способів безпосереднього вчинення корупційних злочинів, поєднаних із отриманням неправомірної вигоди, є те, що такі діяння вчиняються з використанням службового становища та зв'язків. Особи злочинців, котрі вчиняють корупційні злочини, зазвичай обіймають посади, що надають їм певні владні повноваження та зв'язки. Це, своєю чергою, дозволяє їм впливати на потенційних свідків, експертів, а також отримувати інформацію про можливе розслідування, щоб заздалегідь підготувати заходи протидії. Більше за все, потенційні потерпілі або свідки часто перебувають під психологічним тиском або залякуванням з боку корупціонерів, що змушує їх мовчати. Страх помсти, втрати роботи чи бізнесу є сильним стримуючим фактором для співпраці з правоохоронними органами.

Вищенаведені фактори в своїй сукупності обумовлюють вибір злочинцями таких способів вчинення та приховування корупційних злочинів, зокрема поєднаних з отриманням неправомірної вигоди, які максимально ускладнюють їх виявлення, документування та подальше досудове розслідування. Ба більше, злочинці прагнуть мінімізувати кількість слідів злочину, уникнути прямого контакту, забезпечити «прикриття» своєї діяльності через підкуп та зв'язки.

З урахуванням вищезазначеного пропонуємо виокремлювати такі типові способи безпосереднього вчинення корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди: використання службового становища та зв'язків; здійснення психологічного тиску та залякування (непрямі погрози (наприклад, натяки на можливі проблеми з перевітками, закриття бізнесу, розголошення конфіденційної інформації), створення атмосфери безвиході, шантаж або використання інформації, що компрометує потенційну жертву, з метою примусу до співпраці); маскування корупційних операцій під законні дії (легальні угоди, фінансові операції, управлінські рішення й т.п.); підтримування контактів через посередників; використання схеми «корупційна рента», яка полягає в систематичному отриманні неправомірної вигоди; використання вразливого становища жертви.

Корупційним злочинам, поєднаним із отриманням неправомірної вигоди, характерне вчинення дій, спрямованих на приховування як факту вчинення корупційного злочину, так і його наслідків і особистої причетності до злочинної діяльності. При цьому варто вказати, що *способи приховування* можуть реалізуватися на будь-якій стадії вчинення корупційного злочину, поєднаного з отриманням неправомірної вигоди, – під час підготовки,

безпосереднього вчинення або після його вчинення. Відповідно способи вчинення досліджуваної категорії злочинів можуть бути як самостійними елементами в структурі типових способів корупційних злочинів, поєднаних із отриманням неправомірної вигоди, так й інтегрованими в інші елементи, а саме способи підготовки та/чи способи безпосереднього вчинення. При цьому основними способами приховування корупційних злочинів, як цілком слушно зазначає Н. В. Кимлик, є «фальсифікація обліку й звітності; внесення змін до документів; заміна або виготовлення фіктивних документів; знищення документів; штатні переміщення; знищення матеріальних слідів злочину; підписання актів здачі-прийняття замовлених послуг без їх існування тощо. Крім того, такий злочин як службове підроблення є самим способом приховування інших злочинів у сфері службової діяльності, наприклад, зловживання владою і службовим становищем, перевищення влади і службових повноважень, хабарництво тощо»¹.

Також серед способів приховування, зокрема досліджуваної категорії злочинів, варто назвати «навмисне знищенням документації чи інших речових доказів; фальсифікацію документів; залучення корумпованих зв'язків; підкуп осіб, котрі здійснюють контроль за певною сферою діяльності; звільнення з посади або переміщення по службі; укладання нових договорів; легалізацію доходів, здобутих злочинним шляхом; ліквідацію суб'єкта господарювання; ініціювання процедури банкрутства; завідомо неправдиве повідомлення про вчинення злочину тощо»².

Висновки. Отже, типовими способами корупційних злочинів, поєднаних з отриманням неправомірної вигоди, є такі:

1) способи підготовки: формування зв'язків (створення й підтримка довірчих стосунків із посадовими особами, які можуть сприяти реалізації корупційної схеми); підготовка документів (фальсифікація або виготовлення фіктивних договорів, актів, звітів, необхідних для прикриття майбутніх злочинних дій); виявлення вразливостей у потенційних жертв злочину (аналіз фінансового чи правового становища потенційних жертв для подальшого використання цих обставин у корупційних схемах); планування схеми (розроблення механізму дій, включаючи залучення посередників, визначення каналів передачі вигоди або способів законного прикриття);

2) способи безпосереднього вчинення: використання службового становища (блокування законних процесів, затягування видачі дозволів, створення бюрократичних перешкод або забезпечення неофіційних преференцій); психологічний тиск (маніпуляції, шантаж, натяки на можливі проблеми, які змушують жертву погоджуватися на умови злочинця); маскування під законні дії (використання фіктивних договорів,

¹ Кимлик Н. В. Злочини корупційної спрямованості: способи їх приховування. *Вісник Академії адвокатури України*. 2014. № 3 (31). Том 11. С. 70.

² Пчеліна О. В. Теоретичні основи формування та реалізації методики розслідування злочинів у сфері службової діяльності : монографія. Харків : ТОВ «В справі», 2017. С. 169; Пчеліна О. В. Теоретичні засади формування та реалізації методики розслідування злочинів у сфері службової діяльності : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2017. С. 216.

«благодійних внесків», фіктивного працевлаштування або фальшивих угод); використання посередників (залучення третіх осіб для ускладнення ідентифікації злочинців і документування злочинів); використання схеми «корупційна рента» (систематичне отримання вигоди у вигляді тарифів, відсотків або щомісячної плати за отримання послуг чи уникнення перешкод);

3) способи приховування: фальсифікація обліку та звітності (внесення змін до документів, які приховують факт отримання неправомірної вигоди); знищення слідів (знищення документів або матеріальних доказів, які можуть свідчити про злочинну діяльність); переміщення осіб, залучених до злочину, на інші посади чи робочі місця; інсценування законності (підписання актів здачі-прийняття послуг або виконаних робіт, які фактично не були надані); службове підроблення (створення фіктивних документів, які приховують інші злочини (наприклад, зловживання службовим становищем або хабарництвом)).

Водночас аналіз слідчої та судової практики у кримінальних провадженнях про корупційні злочини загалом і пов'язаних із отриманням неправомірної вигоди зокрема демонструє, що вказаній категорії кримінальних правопорушень властиві як типові способи підготовки, безпосереднього вчинення та приховування, так і злочинні технології.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гора І. Поняття способів вчинення злочину та його значення в розкритті та розслідуванні. *Закон і життя*. 2012. № 9. С. 35–38.
2. Кимлик Н. В. Злочини корупційної спрямованості: способи їх приховування. *Вісник Академії адвокатури України*. 2014. № 3 (31). Том 11. С. 64–72.
3. Кікалішвілі М. В. Латентність як риса корупційної злочинності. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. 2023. Вип. 78, ч. 2. С. 191–195. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.78.2.30>.
4. Корупційні схеми: їх кримінально-правова кваліфікація і досудове розслідування / за ред. М. І. Хавронюка. К. : Москаленко О. М., 2019. 464 с.
5. Орлов Ю. В., Дундич Л. В. Корупційна схема: поняття, ознаки, види. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 101–108.
6. Особливості розслідування прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою: метод. рек. / С. С. Чернявський, О. Ф. Вакуленко, О. М. Толочко та ін. К. : Нац. акад. внутр. справ, 2014. 65 с.
7. Пчеліна О. В. Поняття та характеристика злочинних технологій у сфері службової діяльності. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2018. Вип. 2 (82). С. 290–297.

8. Пчеліна О. В. Спосіб вчинення економічного злочину як елемент предмета доказування у кримінальній справі. *Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених* : матеріали наук.-практ. конф. (м. Харків, 23 травн. 2009 р.). Харків : Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2009. С. 73–76.

9. Пчеліна О. В. Теоретичні засади формування та реалізації методики розслідування злочинів у сфері службової діяльності : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2017. 571 с.

10. Пчеліна О. В. Теоретичні основи формування та реалізації методики розслідування злочинів у сфері службової діяльності : монографія. Харків : ТОВ «В справі», 2017. 524 с.

11. Пясковський В. В. Спосіб учинення злочину як елемент криміналістичної характеристики умисного вбивства дитини батьками, родичами або особами, на яких покладено обов'язки з її виховання. *Криміналістичний вісник*. 2016. № 1 (25). С. 69–73.

12. Ціпотан Ю. П. Особливості криміналістичної характеристики кримінальних правопорушень, вчинених суддями. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2024. Вип. 83. Ч. 3. С. 300–305. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.83.3.46>.

Стаття надійшла до редакції 26.02.2025

Ihor D. HAVRYLYUK,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

TYPICAL METHODS OF COMMITTING CORRUPTION CRIMES COMBINED WITH OBTAINING ILLEGAL BENEFIT

The article emphasizes that corruption-related crimes involving illicit gain are characterized by typical methods of preparation, direct commission, concealment, and criminal technologies. The following typical methods of such corruption-related crimes are identified and described: 1) preparation methods: building connections (establishing and maintaining trust with officials who can facilitate the implementation of a corruption scheme); document preparation (falsification or creation of fake contracts, acts, or reports necessary to disguise future criminal actions); identifying vulnerabilities in potential victims (analyzing the financial or legal status of potential victims to later exploit these circumstances in corruption schemes); scheme planning (developing an action mechanism, including involving intermediaries, determining benefit transfer channels or methods of legal disguise); 2) methods of direct commission: abuse of official position (blocking legal processes, delaying permits, creating bureaucratic obstacles, or providing unofficial preferences); psychological pressure (manipulation, blackmail, hints of possible problems that force the victim to agree to the perpetrator's terms); masking as legal actions (using fictitious contracts, "charitable contributions," fictitious employment, or false agreements); using

intermediaries (involving third parties to complicate the identification of perpetrators and the documentation of crimes); using the "corruption rent" scheme (systematic receipt of benefits in the form of tariffs, percentages, or monthly payments for obtaining services or avoiding obstacles); 3) methods of concealment: falsification of accounting and reporting (making changes to documents that hide the fact of illicit enrichment); destruction of evidence (destruction of documents or material evidence that may indicate criminal activity); transferring persons involved in the crime to other positions or workplaces; staging legality (signing acts of acceptance-delivery for services or completed works that were not actually provided); official forgery (creating fictitious documents that conceal other crimes, e.g., abuse of power or bribery).

Keywords: *criminalistic characteristics, corruption, corruption crimes, illicit enrichment, typical methods, methods of preparation, methods of direct commission, methods of concealment, criminal technologies.*

Наталя Петрівна КОРОЛЬ,доктор філософії з державного управління та адміністрування
(Вінницький апеляційний суд, м. Вінниця)**Олександр Васильович КОРОЛЬ,**кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

РОЛЬ СУДУ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Домашнє насильство є однією з найбільш гострих соціальних проблем, що має руйнівні наслідки для постраждалих, та підриває основи суспільної безпеки. Україна, оцінюючи масштаби цієї загрози та керуючись міжнародними стандартами, активно розбудовує систему запобігання та протидії домашньому насильству. Ця система передбачає злагоджену роботу численних суб'єктів – від правоохоронних органів та соціальних служб до громадських організацій. У цьому комплексному механізмі суду належить центральна роль, адже саме суд є ключовою ланкою у забезпеченні правового захисту постраждалих, притягненні кривдників до відповідальності та відновленні справедливості. Ефективність функціонування системи значною мірою залежить від того, наскільки повноцінно суд виконує свої функції, враховуючи специфіку та чутливість справ про домашнє насильство, а також забезпечуючи недопущення повторної віктимізації постраждалих осіб.

Стаття присвячена аналізу ролі суду як ключового суб'єкта в системі запобігання та протидії домашньому насильству. У роботі досліджується місце суду в системі уповноважених суб'єктів у сфері запобігання протидії домашньому насильству, особливості його правового статусу.

Ключові слова: домашнє насильство, судовий захист, взаємодія, міжвідомча співпраця

Постановка проблеми. У контексті правової держави суди відіграють ключову роль у захисті прав та інтересів постраждалих від домашнього насильства. Суд не лише ухвалює рішення про притягнення кривдників до відповідальності, але й покликаний забезпечити дотримання мінімальних стандартів захисту постраждалих, встановлених міжнародним правом та національним законодавством.

Такі стандарти захисту постраждалих від домашнього насильства включають право на безпеку, доступ до правосуддя, отримання належної правової допомоги, захист від повторної віктимізації, а також доступ до соціальних служб та програм реабілітації.

Зазначені стандарти закріплені в численних міжнародних документах, зокрема у Конвенції Ради Європи про запобігання насильству щодо жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами, Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, рекомендаціях ООН щодо боротьби з насильством в сім'ї.

Однак реалізація цих стандартів на практиці часто стикається зі значними викликами. Судді можуть мати недостатню підготовку щодо специфіки справ про домашнє насильство, процедурні бар'єри можуть ускладнювати доступ постраждалих до правосуддя, а відсутність скоординованого підходу між різними інституціями може знижувати ефективність захисту постраждалих.

Аналіз ролі суду у забезпеченні мінімальних стандартів захисту постраждалих від домашнього насильства набуває особливої актуальності в умовах реформування правової системи та гармонізації національного законодавства з європейськими стандартами. Розуміння механізмів судового захисту, виявлення прогалин та розробка рекомендацій щодо їх усунення є важливими кроками на шляху до створення ефективної системи протидії домашньому насильству та забезпечення справедливості для всіх учасників судового процесу.

Завдання та повноваження суб'єктів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству знаходиться в фокусі уваги багатьох теоретиків і практиків. Серед них А. Б. Блага, І. А. Горбач-Кудря, К. А. Гурковська, О. О. Кочеміровська, К. Б. Левченко, Ю. В. Лисюк, О. А. Яра та інші. На рівні дисертаційного дослідження адміністративно-правові засади діяльності суб'єктів, що здійснюють заходи щодо запобігання та протидії домашньому насильству, досліджувала К. В. Довгунь.

Метою статті є дослідження організаційних аспектів судового розгляду справ про домашнє насильство, включаючи спеціалізацію суддів, процедурні особливості та взаємодію з іншими інституціями; виявлення проблематики у правовому та організаційному забезпеченні діяльності суду як суб'єкта запобігання та протидії домашньому насильству.

Виклад основного матеріалу. Гендерно зумовлене насильство залишається одним із найпоширеніших і найбільш системних порушень прав людини як у світі, так і в Україні. Повномасштабне вторгнення у лютому 2022 року суттєво підвищило вразливість до різних форм такого насильства.

Одним із ключових орієнтирів у цій сфері є впровадження потерпіло-орієнтованого підходу, який передбачає чутливість до потреб постраждалих, забезпечення їхніх прав, безпеки, гідного ставлення та доступу до справедливого правосуддя.

Конвенція Ради Європи «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» (Стамбульська конвенція) від 11.05.2011, ратифікована Україною 20.06.2022, набрала

чинності для України 01.11.2022¹. Серед загальних зобов'язань, визначених для держав-учасниць Конвенції – вжиття «необхідних законодавчих або інших заходів згідно з національним законодавством для забезпечення існування належних механізмів здійснення ефективного співробітництва між усіма відповідними державними органами, у тому числі судовими органами, прокуратурою, правоохоронними органами, місцевими та регіональними органами, а також неурядовими організаціями та іншими відповідними організаціями й суб'єктами, для захисту й підтримки жертв і свідків усіх форм насильства, які підпадають під сферу застосування цієї Конвенції, у тому числі шляхом звернення до загальних і спеціалізованих служб підтримки².

Організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству врегульовано Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству»³. Стаття 6 зазначеного Закону визначає перелік суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

Так, «суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, є: спеціально уповноважені органи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству; інші органи та установи, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству; загальні та спеціалізовані служби підтримки постраждалих осіб; громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах»⁴.

Частина третя вказаної статті до інших органів та установ, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, відносить: «1) служби у справах дітей; 2) уповноважені підрозділи органів Національної поліції України; 3) органи управління освітою, заклади освіти, установи та організації системи освіти; 4) органи охорони здоров'я, установи та заклади охорони здоров'я; 5) центри з надання безоплатної правничої допомоги; 6) суди; 7) прокуратура; 8) уповноважені органи з питань пробації»⁵.

Таким чином, суди належать до інших органів та установ, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії

¹ Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція) : Конвенція; Рада Європи від 11.05.2011 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/994_001-11 (дата звернення: 18.03.2025)

² Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція) : Конвенція; Рада Європи від 11.05.2011 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/994_001-11 (дата звернення: 18.03.2025).

³ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19> (дата звернення: 18.03.2025).

⁴ Так само.

⁵ Так само.

домашньому насильству (п. 6 ч. 2 ст. 6 Закону)¹.

Загальні засади діяльності суб'єктів, спрямованої на запобігання та протидію насильству, передбачено частиною 1 статті 4 Закону², механізм їхньої взаємодії – Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі» від 22 серпня 2018 р. № 658³.

Серед першочергових засад запобігання та протидії домашньому насильству – гарантування права на справедливий суд, з урахуванням практики Європейського суду з прав людини (п.1 ч. 1 ст. 4 Закону)⁴.

Згідно з п. 4 ч. 2 ст. 5 Закону одним з основних напрямків реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству є притягнення кривдників до передбаченої законом відповідальності.

Незважаючи на відмінність понять «запобігання домашньому насильству» та «протидія домашньому насильству», законодавець не розмежовує повноваження суб'єктів за даними сферами і суду, зокрема.

Запобігання домашньому насильству законодавець визначає як систему заходів, що здійснюються органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, а також громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, та спрямовані на підвищення рівня обізнаності суспільства щодо форм, причин і наслідків домашнього насильства, формування нетерпимого ставлення до насильницької моделі поведінки у приватних стосунках, небайдужого ставлення до постраждалих осіб, насамперед до постраждалих дітей, викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків, а також будь-яких звичаїв і традицій, що на них ґрунтуються (п. 5 ч. 1 ст. 1 Закону)⁵.

Протидія домашньому насильству охоплює систему заходів, що здійснюються органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, а також громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, та спрямовані на припинення домашнього насильства, надання допомоги та захисту постраждалій особі, відшкодування їй завданої шкоди, а також на належне розслідування випадків домашнього насильства, притягнення до відповідальності

¹ Так само.

² Так само.

³ Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі : Постанова Кабінету Міністрів України; Порядок, Форма типового документа, Журнал, Перелік від 22.08.2018 № 658 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/658-2018-%D0%BF> (дата звернення: 18.03.2025)

⁴ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19> (дата звернення: 18.03.2025).

⁵ Так само.

кривдників та зміну їхньої поведінки (п. 12 ч. 1 ст. 1 Закону)¹.

Загалом суб'єкти здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, в межах компетенції, зобов'язані надавати дієву допомогу та захист постраждалим особам.

Одним з напрямків надання такої допомоги є забезпечення постраждалим особам доступу до правосуддя.

Відповідно до ч. 1 ст. 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно суди².

Суд, здійснюючи правосуддя на засадах верховенства права, забезпечує кожному право на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією і законами України (ч. 1 ст. 2 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»)³.

Суди спеціалізуються на розгляді цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення (ч. 1 ст. 18 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»)⁴.

Так, судді районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтею 173-2 КУпАП «Вчинення домашнього насильства» (ст. 277 КУпАП «Строки розгляду справ про адміністративні правопорушення»)⁵.

Згідно з частиною 1 статті 91-1 Кримінального кодексу України⁶, частини 6 статті 194 Кримінального процесуального кодексу України⁷ в інтересах потерпілого від злочину, пов'язаного з домашнім насильством, одночасно з призначенням покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, або звільненням з підстав, передбачених цим Кодексом, від кримінальної відповідальності чи покарання, суд може застосувати до особи, яка вчинила домашнє насильство, один або декілька обмежувальних заходів.

Відповідно до положень статті 39¹ Кодексу України про адміністративні правопорушення у разі вчинення домашнього насильства суд під час вирішення питання про накладення стягнення за адміністративне правопорушення має право одночасно вирішити питання про направлення особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за

¹ Так само.

² Конституція України : Конституція України; Верховна Рада України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 18.03.2025)

³ Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1402-19> (дата звернення: 18.03.2025)

⁴ Так само.

⁵ Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 - 212-24) : Кодекс України; Закон, Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10> (дата звернення: 18.03.2025)

⁶ Кримінальний кодекс України : Кодекс України; Кодекс, Закон від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2341-14> (дата звернення: 18.03.2025)

⁷ Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України; Закон, Кодекс від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17> (дата звернення: 18.03.2025)

ознакою статі, на проходження програми для таких осіб, передбаченої законом¹.

Постанова у справі про адміністративне правопорушення, згідно з якою суд вирішив направити порушника на проходження програми для особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за ознакою статі, у триденний строк з дня набрання нею законної сили направляється до суб'єкта, який згідно із законом відповідальний за виконання таких програм.

За правилами ч. 1 ст. 350¹ Цивільного процесуального кодексу України² суд загальної юрисдикції уповноважений на розгляд заяви про видачу обмежувального припису, що подається до суду за місцем проживання (перебування) особи, яка постраждала від домашнього насильства.

Системний аналіз наведених нормативно-правових актів вказує на наявність спеціальних повноважень суду у сфері протидії домашньому насильству, а саме: притягнення до відповідальності кривдників, направлення на проходження програми для кривдників, видача обмежувальних приписів, що належить до виключних повноважень суду та є елементом системи заходів щодо протидії домашньому насильству.

Незважаючи на наявність широкого спектру повноважень, запропонована законодавцем класифікація суб'єктів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, не відводить судам основну роль.

На цьому також акцентує свою увагу І. А. Горбач-Кудря, досліджуючи особливості протидії домашньому насильству в Україні³.

Одночасно в цьому контексті слушною видається думка К. М. Сукмановської щодо доцільності виокремлення судів як суб'єктів, до повноважень яких належить застосування спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству, поряд з органами Національної поліції України⁴.

Проте законодавче визначення поняття «запобігання домашньому насильству» та межі компетенції судів загальної юрисдикції не обмежують їх завдання виключно сферою протидії домашньому насильству.

Протидія домашньому насильству знаходиться у системному взаємозв'язку з запобіганням цьому деструктивному явищу. Одним із видів запобігання є запобігання повторності. Безпосереднім інструментом запобігання повторному домашньому насильству слугують програми для кривдників, які реалізуються уже в рамках системи протидії домашньому

¹ Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 - 212-24) : Кодекс України; Закон, Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10> (дата звернення: 18.03.2025)

² Цивільний процесуальний кодекс України : Кодекс України; Кодекс, Закон від 18.03.2004 № 1618-IV // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1618-15> (дата звернення: 18.03.2025)

³ Горбач-Кудря І. А. Особливості протидії домашньому насильству в Україні : філософсько-методологічний аспект. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2022. № 1. С. 94–105.

⁴ Сукмановська Л.М. Суб'єкти застосування спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 10. С. 433–437.

насилъству суб'єктами, які відповідають за впровадження таких програм. Наявність судового рішення про направлення кривдника на проходження програми, яке не виконується, не просто нівелює завдання суду, а й підриває довіру до інституції як гаранта захисту прав постраждалих осіб. Невиконання такого рішення, на нашу думку, створює ризики повторного вчинення насилъства, суперечить принципу невідворотності юридичної відповідальності та дискредитує зусилля інших суб'єктів у сфері запобігання та протидії домашньому насилъству.

Тут важко переоцінити значення співпраці судів з місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування, які є відповідальними за впровадження таких програм.

Саме тому в межах запобігання домашньому насилъству важливе місце займає міжвідомча співпраця суду в частині реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насилъству на регіональному та місцевому рівнях через роботу суду в регіональних та місцевих координаційних радах, до складу яких входять уповноважені представники служб у справах дітей, уповноважених підрозділів органів Національної поліції, органів управління освітою, структурних підрозділів з питань охорони здоров'я місцевих держадміністрацій, центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги, органів прокуратури, громадських об'єднань, релігійних організацій, міжнародних організацій та іноземних неурядових організацій (за згодою).

Питання ефективного представництва суду в зазначених дорадчих органах має виняткове значення як на регіональному, так і місцевому рівнях, а тому вимагає окремого аналізу та дослідження.

Згідно з ч. 1 ст. 127 Конституції України правосуддя здійснюють судді¹.

Суддя, який розглядає справу одноособово, діє як суд (ч. 2 ст. 15 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»²). Стаття 3 КПК України дає наступне визначення судді - голова, заступник голови, суддя Верховного Суду, Вищого антикорупційного суду, апеляційного суду, місцевих загальних судів, які відповідно до Конституції України на професійній основі уповноважені здійснювати правосуддя, а також присяжний³.

Перелік термінів, визначення яким дає вказана стаття кримінального процесуального закону, також містить поняття «суду першої інстанції», «суду апеляційної інстанції» та «касаційного суду», які відповідають положенням ч. 8 ст. 19 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»⁴, згідно з якою суд є юридичною особою, якщо інше не визначено законом.

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 18.03.2025).

² Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1402-19> (дата звернення: 18.03.2025).

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України; Закон, Кодекс від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17> (дата звернення: 18.03.2025).

⁴ Так само.

Відповідно до ч. 1 ст. 24, ч. 1 ст. 29 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суд як орган державної влади у зносинах з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фізичними та юридичними особами представляє голова суду¹.

Відповідно керівник суду забезпечує представництво ввіреного суду у відповідних координаційних радах регіонального та місцевого рівнів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. Участь судді в таких організаційних формах взаємодії вступає в суперечність з його правовим статусом, визначеним статтею 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»².

Одночасно участь в таких дорадчих органах судді, який спеціалізується на розгляді судових справ, пов'язаних з домашнім насильством, та має відповідну підготовку, сприяє напрацюванню та застосуванню уніфікованих, ефективних підходів до розгляду справ, що ґрунтуються на міжнародних стандартах та найкращих практиках.

Законодавчі норми, зокрема положення ч. 2 ст. 18 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»³, надають можливість за рішенням зборів суддів відповідного суду запроваджувати спеціалізацію суддів з розгляду конкретних категорій справ.

Хоча вказаний законодавчий акт передбачає принципи територіальності та спеціалізації, він не встановлює обов'язкової спеціалізації суддів саме у справах про домашнє насильство. Обов'язкова спеціалізація визначена лише для кримінальних проваджень щодо неповнолітніх.

Справи про домашнє насильство мають унікальні характеристики, які відрізняють їх від інших кримінальних або цивільних справ. Вони часто включають циклічну природу насильства, психологічні травми, економічну залежність постраждалих та складні сімейні динаміки. Судді без відповідної підготовки можуть не розуміти цих особливостей. Підготовлені судді краще розуміють потреби постраждалих від домашнього насильства, включаючи необхідність забезпечення їхньої безпеки під час судового процесу, створення безпечного середовища в залі суду та уникнення повторної віктимізації потерпілих.

Спеціалізація суддів з розгляду справ про домашнє насильство дозволила б скоротити час розгляду завдяки глибшому розумінню особливостей таких категорій справ, накопиченому досвіду та спеціальним знанням. Це створило б умови для зниження ризику процесуальних помилок та, як результат, оскаржень.

Відповідно спеціалізація вимагає постійного оновлення знань у динамічній сфері, яка включає не лише правові аспекти, а й психологічні, соціальні. Це потребує ресурсів на організацію тренінгів, семінарів, а також часу суддів на навчання, що ускладнюють умови воєнного стану та

¹ Так само.

² Так само.

³ Так само.

кадрового голоду в судах України.

На жаль, у суспільстві, і, як наслідок, серед деяких представників судової системи, можуть зберігатися стереотипи щодо домашнього насильства («сімейна справа», «сама винна» тощо), що ускладнює розуміння необхідності спеціалізації. Також розгляд справ про домашнє насильство є емоційно складним і виснажливим, що також зумовлює небажання суддів спеціалізуватися на таких процесах.

Ефективна протидія домашньому насильству безсумнівно вимагає злагодженої роботи багатьох суб'єктів, особливо поліції та судів. Низький рівень цієї взаємодії також може ускладнювати передачу інформації та спільне напрацювання ефективних рішень, що опосередковано впливає і на запровадження спеціалізації.

Варто зазначити, що в Україні вже робляться кроки до запровадження спеціалізації суддів у справах сім'ї та дітей, в рамках яких можуть бути охоплені й питання домашнього насильства. Проте системне та повноцінне запровадження саме у справах про домашнє насильство потребує комплексного підходу, подолання зазначених вище перешкод та тісної співпраці всіх зацікавлених сторін.

Висновки. Суд відіграє критично важливу, якщо не центральну, роль у системі запобігання та протидії домашньому насильству. Ефективність цієї системи безпосередньо залежить від дієвості судового механізму, його здатності оперативно та справедливо реагувати на випадки насильства, забезпечуючи захист постраждалих осіб та притягнення кривдників до відповідальності. Окремої уваги заслуговує питання спеціалізації суддів у справах, пов'язаних з домашнім насильством. Ця спеціалізація є не просто бажаною, а критично необхідною умовою довіри постраждалих до судової системи та готовності інших уповноважених суб'єктів до ефективної співпраці у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Горбач-Кудря І. А. Особливості протидії домашньому насильству в Україні: філософсько-методологічний аспект. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2022. № 1. С. 94–105.

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 - 212-24) : Закон України від 07.12.1984 № 8073-X // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10> (дата звернення: 18.03.2025).

3. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція) : Конвенція; Рада Європи від 11.05.2011 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/994_001-11 (дата звернення: 18.03.2025).

4. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 18.03.2025).

5. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2341-14> (дата звернення: 16.06.2025).

6. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17> (дата звернення: 18.03.2025).

7. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-19> (дата звернення: 18.03.2025).

8. Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі : Постанова Кабінету Міністрів України; Порядок, Форма типового документа, Журнал, Перелік від 22.08.2018 № 658 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/658-2018-%D0%BF> (дата звернення: 18.03.2025).

9. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1402-19> (дата звернення: 18.03.2025).

10. Сукмановська Л.М. Суб'єкти застосування спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 10. С. 433–437. URL: http://lsei.org.ua/10_2023/104.pdf.

11. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IV // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1618-15> (дата звернення: 18.03.2025).

Стаття надійшла до редакції 19.03.2025

Natalya P. KOROL,

PhD in Public Administration and Management
(*Vinnytsia Court of Appeal, Vinnytsia, Ukraine*)

Olexandr V. KOROL,

PhD in Law
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

THE ROLE OF THE COURT IN THE SYSTEM OF SUBJECTS OF PREVENTION AND COUNTERACTION TO DOMESTIC VIOLENCE

Domestic violence is one of the most acute social problems, causing

devastating consequences for victims and undermining the foundations of public safety. Ukraine, assessing the scale of this threat and guided by international standards, is actively developing a system for the prevention of and response to domestic violence. This system involves coordinated efforts of numerous actors — from law enforcement agencies and social services to civil society organizations. Within this complex mechanism, the judiciary plays a central role, as the court is the key link in ensuring the legal protection of victims, holding perpetrators accountable, and restoring justice. The effectiveness of the system's functioning largely depends on how fully the court performs its functions, taking into account the specificity and sensitivity of domestic violence cases, as well as ensuring the prevention of re-victimization of the victims.

The article is dedicated to analyzing the role of the court as a key actor within the system of prevention and response to domestic violence. The study examines the court's position among the authorized entities involved in domestic violence prevention and response, as well as the particularities of its legal status.

Keywords: *domestic violence, judicial protection, interaction, interagency cooperation.*

Юлія Григорівна ЯЦИК*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)***ТАКТИКО-ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ДОПИТУ ПОТЕРПІЛОГО ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТ. 156-1 КК УКРАЇНИ**

У статті досліджено тактико-процесуальні особливості допиту потерпілого під час розслідування кримінальних правопорушень, передбачених статтею 156-1 Кримінального кодексу України, що є однією з найскладніших і найчутливіших категорій злочинів. Наголошено, що допит дитини-потерпілого суттєво відрізняється від допиту дорослого і вимагає глибокого розуміння психології розвитку дитини. Акцентовано на необхідність індивідуального підходу до вивчення особи допитуваного, зокрема, попереднього спілкування з дитиною за участю психолога та у неформальній обстановці. З'ясовано, що це дозволяє з'ясувати психотип, емоційний та психологічний стан, рівень фізіологічного та психологічного розвитку, а також готовність дитини до співпраці. Особливу увагу приділено оцінці ступеня психологічного травмування та ризиків ретравматизації під час слідчих дій, що є пріоритетом у розслідуванні таких злочинів. Детально розглянуто тактичні прийоми, спрямовані на забезпечення довіри та комфорту дитини, такі як створення сприятливої атмосфери, використання доступної мови, уникнення навідних і травмуючих запитань. Наголошено на значенні вибору правильного моменту для допиту та мінімізації його тривалості. Розкрито процесуальні вимоги до фіксації допиту дитини. Окрім традиційного протоколювання, акцентується на важливості та необхідності використання відеофіксації як основного способу фіксації показань. У цьому контексті розглянуто практичну цінність та правові аспекти застосування методики «Зелена кімната» або моделі «Барнахуса».

Ключові слова: криміналістична методика, сексуальна експлуатація, сексуальне насильство, методика розслідування, домагання дитини для сексуальних цілей, тактика допиту, потерпілий, методика «Зелена кімната», модель Барнахуса.

Постановка проблеми. Потерпілою особою від домагання дитини для сексуальних цілей згідно зі ст. 156-1 КК України є: особа, яка не досягла шістнадцятирічного віку, якій повнолітньою особою була зроблена пропозиція зустрічі з метою вчинення стосовно неї будь-яких дій сексуального характеру або розпусних дій, у разі якщо після такої пропозиції було вчинено хоча б одну дію, спрямовану на те, щоб така зустріч відбулася; неповнолітні особи, яким зроблена пропозиція зустрічі

повнолітньою особою з метою втягнення її у виготовлення дитячої порнографії, якщо після такої пропозиції було вчинено хоча б одну дію, спрямовану на те, щоб така зустріч відбулася¹. Відповідно потерпілими особами в кримінальному провадженні є малолітні або неповнолітні особи. З урахуванням указаної специфіки повинно плануватися, організовуватися та здійснюватися досудове розслідування домагання дитини для сексуальних цілей. При цьому вказана ознака впливає не тільки на процесуальний порядок здійснення досудового розслідування в цілому, а й на процесуальні та тактичні особливості проведення окремих процесуальних дій за участю малолітнього/неповнолітнього потерпілого, зокрема допитів.

Процесуальні та тактичні особливості проведення окремих слідчих (розшукових) дій, зокрема допитів, розкривають багато вчених в якості самостійного предмета дослідження або в процесі висвітлення більш широкої проблематики. Останнім часом значно зростає кількість напрацювань у царині визначення особливостей допиту дітей через призму недопущення повторної віктимізації. Зокрема, це праці В. О. Малярової, Т. П. Матюшкової, Д. Г. Паляничко, О. В. Пчеліної і т. п. Але, зважаючи на відсутність розробленої методики розслідування домагань дитини для сексуальних цілей, не сформовано криміналістичні рекомендації щодо тактико-процесуальних особливостей проведення допиту потерпілих-дітей під час розслідування кримінальних правопорушень, передбачених ст. 156-1 КК України.

Метою наукової статті є визначення особливостей допиту потерпілих з урахуванням специфіки домагань дітей для сексуальних цілей і їх впливу на організацію й здійснення досудового розслідування вказаних правопорушень.

Виклад основного матеріалу. Однією з найбільш розповсюджених та інформативних слідчих (розшукових) дій під час розслідування досліджуваної категорії кримінальних правопорушень є допит. Указана процесуальна дія полягає в отриманні доказової інформації під час вербального контакту з особою-носієм цієї інформації. Тобто вказана слідча (розшукова) дія проводиться шляхом спілкування з допитуваною особою. Відповідно продуктивність, а значить і результативність допиту, в тому числі малолітнього/неповнолітнього потерпілого залежать від вміння налагоджувати контакт у ході бесіди, схиляння особи до співпраці, слухати та помічати важливе з-поміж великого потоку інформації, правильно формулювати та влучно ставити питання тощо. При цьому особлива увага повинна приділятися вивченню особи допитуваного й використанню її рис під час планування та безпосереднього проведення допиту. Це є фундаментальним принципом криміналістичної тактики, оскільки ефективність отримання інформації безпосередньо залежить від розуміння

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. Ст. 131

психологічного стану, особливостей сприйняття та готовності особи до співпраці.

У контексті досліджуваного питання, а саме допиту потерпілих від домагань дитини для сексуальних цілей, ця вимога набуває особливого значення. Важливо заздалегідь поспілкуватися з потерпілим, причому в більшості випадків бажано за участю кваліфікованого психолога та у неформальній обстановці. Такий підхід дозволяє створити атмосферу довіри та мінімізувати стрес, що є критично важливим для отримання достовірних свідчень від дитини. Метою такого попереднього спілкування є з'ясування низки ключових аспектів:

- психотип особи, її емоційний і психологічний стан. Для оптимального вибору тактичних прийомів/комбінацій допиту слідчому потрібно зрозуміти, чи є дитина інтровертом чи екстравертом, наскільки вона емоційно стабільна, чи схильна до замкнутості або, навпаки, до підвищеної збудливості. Це допоможе обрати правильний тон розмови, уникнути провокаційних питань та адаптувати тактику допиту до індивідуальних особливостей дитини. Важливо також оцінити поточний емоційний стан дитини, зокрема, чи перебуває вона у стані шоку, страху, депресії, що може вплинути на її здатність до відтворення подій;

- рівень фізіологічного розвитку та відповідність йому рівня психологічного розвитку особи. Як відомо, діти одного віку можуть мати різний рівень психологічної зрілості. З огляду на що під час підготовки до допиту дитини важливо оцінити, наскільки дитина здатна розуміти складні питання, абстрактні поняття, причинно-наслідкові зв'язки. Це дозволить формувати питання доступною для дитини мовою, уникати термінології, яку вона не розуміє, та адекватно оцінювати її відповіді. Рекомендується залучати психолога ще на етапі підготовки до допиту дитини, оскільки він може допомогти визначити, чи відповідає когнітивний розвиток дитини її хронологічному віку;

- бажання співпрацювати з органами досудового розслідування. Оцінка готовності дитини до співпраці є надзвичайно важливою. Зокрема, важливо з'ясувати, чи відчуває дитина страх перед злочинцем або його погрозами; чи боїться осуду з боку родини чи суспільства; чи розуміє, навіщо потрібен цей допит. Залежно від відповідей на вказані питання слідчий та психолог можуть розробити стратегію мотивації та підтримки дитини задля отримання повних і правдивих показань;

- усвідомлення жертвою характеру дій, учинених по відношенню до неї. Особливістю механізму вчинення домагань дитини для сексуальних цілей є те, що діти, особливо молодшого віку, можуть не усвідомлювати злочинного характеру домагань, сприймаючи їх як «гру», «секрет» або «особливу увагу». З огляду на що під час підготовки до допиту важливо з'ясувати, наскільки дитина розуміє, що сталося, і чи усвідомлює вона, що ці дії були неправильними та протиправними. Це впливає на формулювання питань та інтерпретацію її свідчень;

- наявність психологічного травмування, його ступінь і ризиків

ретравматизації під час досудового розслідування, зокрема в ході проведення допиту тощо. Сексуальні домагання завжди є глибокою психологічною травмою для дитини. Важливо оцінити ступінь цієї травми (гостра реакція на стрес, ПТСР, депресія, тривожні розлади) та ризики повторної травматизації під час слідчих (розшукових) дій. Допит, особливо без належної підготовки та психологічного супроводу, може завдати дитині ще більшої шкоди. Тому слідчий має бути максимально делікатним, використовувати методику «дружного до дитини правосуддя», обмежувати кількість допитів та їх тривалість, а також забезпечувати участь психолога або інших фахівців, які можуть надати підтримку та допомогти дитині впоратися зі стресом.

Загалом вивчення особи допитуваного, особливо дитини-потерпілого, є запорукою не лише отримання достовірних доказів, а й мінімізації негативних наслідків для психіки дитини, що є пріоритетом у розслідуванні таких злочинів.

З метою забезпечення ефективності допиту потерпілого під час досудового розслідування домагання дитини для сексуальних цілей, а також недопущення повторної травматизації потерпілого в ході проведення такого допиту важливо водночас дотримуватися вимог кримінального процесуального законодавства та використовувати рекомендації стосовно вибору оптимальної методики допиту дітей. Так, відповідно до ст. ст. 223–227 КПК України: допит малолітнього/неповнолітнього потерпілого не може тривати більше 2 годин на день, при цьому не більше 1 години без перерви; потерпілій особі, яка не досягла 16-річного віку, роз'яснюється обов'язок про необхідність давання правдивих показань, не попереджуючи про кримінальну за завідомо неправдиві показання; допит малолітнього/неповнолітнього потерпілого проводиться у присутності законного представника, педагога або психолога, а за необхідності – лікаря. При цьому важливо з'ясувати, чи участь законного представника не може завдати шкоди інтересам малолітнього/неповнолітнього потерпілого. Якщо наявні достатні підстави вважати, що законний представник діє не в інтересах малолітньої/неповнолітньої особи слідчому рекомендується ініціювати питання про обмеження участі законного представника у проведенні окремих процесуальних дій, зокрема допиту потерпілого, або усунення його від участі у кримінальному провадженні. У такому разі до кримінального провадження залучається інший законний представник¹.

Також під час допиту потерпілого при розслідуванні домагання дитини для сексуальних цілей важливо, поряд із вимогами кримінального процесуального законодавства, враховувати емоційно-психологічний стан особи внаслідок потрясіння, отриманого під час учинення протиправного діяння, ще й фізіологічних і психологічних особливостей розвитку особи на кожному з етапів її дорослішання². Зокрема, умови

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88.

² Пчеліна О. В., Іванова А. В. Особливості допиту неповнолітніх під час розслідування

домагань однозначно впливають на психологічний стан особи потерпілого. Часто дитина може зазнавати сильного психологічного стресу, який проявляється у вигляді тривожності, страху, депресивних станів або навіть посттравматичного стресового розладу. Ці аспекти є надзвичайно важливими для аналізу критичних моментів події, оскільки вони впливають на пам'ять потерпілого, можливість точного відтворення хронології подій та сприйняття деталей. Завдяки системному вивченню психологічних особливостей можна отримати уявлення про рівень впливу злочину на дитину, що, своєю чергою, може допомогти під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, передбачених ст. 156-1 КК України.

Не менш важливими є фізичні та медичні характеристики особи потерпілого, які повинні обов'язково з'ясовуватися під час доказування й задля забезпечення результативності слідчих (розшукових) дій за участі дітей, зокрема допитів. До цього сегменту відносяться дані про вік, фізичний розвиток, конкретні ознаки, які можуть свідчити про можливі тілесні ушкодження або інші наслідки злочинних дій. Важливе значення має встановлення часових рамок та ступеня тілесних змін, які можуть бути підтверджені медичними дослідженнями. Проте при зборі цієї інформації критично важливо дотримуватися етичних стандартів захисту права на приватність потерпілого, уникати повторної травматизації через процес обстеження. З огляду на що рекомендується одночасно проводити декілька процесуальних дій з використанням моделі Банахуса.

Як під час підготовки до допиту потерпілого-дитини, так і на його робочому етапі ключовим є врахування соціодемографічного аспекту в характеристиці особи потерпілого. Зокрема, аналіз соціодемографічних чинників, таких як сімейне оточення, рівень соціально-економічного забезпечення, виховання, культурні та освітні особливості, дозволяє виявити додаткові фактори, які можуть вплинути на сприйняття події дитиною. Врахування цього контексту дає змогу не тільки точніше реконструювати обставини злочину, а й розуміти, як зумовлена поведінкова реакція потерпілого може змінюватися під впливом зовнішніх соціальних факторів. Це знання допомагає забезпечити більш комплексний підхід до аналізу доказів та розробки стратегії розслідування.

Окремо варто звернути увагу на біхевіористичні аспекти під час вивчення особи допитуваного та аналізу свідчень. Поводження потерпілого під час допитів та інших слідчих (розшукових) діях часто характеризується специфічними реакціями – від вираженого страху та невпевненості до поняття розгубленості або навіть ірраціональних емоційних сплесків. Оцінка цих реакцій допомагає слідчим встановити, чи могли певні методики формулювання та задавання питань вплинути на формування свідчень.

кримінальних правопорушень проти статевій свободи та статевій недоторканості особи. *Теоретико-прикладні проблеми кримінального процесу та криміналістики в умовах воєнного стану: тези доп. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Кам'янець-Подільський, 24 листоп. 2023р.)* / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Наук. парк «Наука та безпека», ф-т № 1. Кам'янець-Подільський: ХНУВС, 2023. С. 367.

Детальний біхевіористичний аналіз дозволяє також розпізнати вербальні та невербальні сигнали, які можуть вказувати на достовірність або навпаки певні спотворення в сприйнятті події через травматичний досвід.

Саме комплексна характеристика особи допитуваного, зокрема потерпілого, є важливою для коректного й ефективного проведення як допиту, так і розслідування загалом. Вона забезпечує належну інтерпретацію отриманих доказів і свідчень, сприяє формуванню об'єктивної картини злочину та допомагає уникнути випадкового повторного травматизування потерпілого під час проведення слідчих (розшукових) дій. Водночас така характеристика є базою для розробки профілактичних заходів, а також для проведення подальших досліджень з метою удосконалення методик взаємодії з потерпілими у випадках сексуальних домагань.

Ще однією особливістю проведення допитів потерпілих під час розслідування домагань дитини для сексуальних цілей є рекомендація використовувати методику «зеленої кімнати» чи модель Барнахуса. Зокрема, як указують з цього приводу О. В. Пчеліна, В. Б. Пчелін, «останні є засобами, які дозволяють мінімізувати травматизацію та не допустити ретравматизацію неповнолітнього під час здійснення кримінального провадження, тим самим забезпечуючи найкращі інтереси дитини та впроваджуючи у вітчизняній кримінальній юстиції правосуддя, дружнього до дитини»¹.

При цьому важливо розуміти сутність методики «Зелена кімната» і моделі Барнахуса й відмінності між ними. Методика «Зелена кімната» – це набір рекомендацій щодо методів і порядку проведення інтерв'ювання (допиту/опитування) дітей з урахуванням їх вікових та психологічних особливостей. Основною метою є мінімізація та недопущення повторної травматизації психіки дитини. Ключовими умовами ефективності методики «Зелена кімната» є:

1) проведення допиту або опитування дитини із дотриманням принципу «формули ефективної взаємодії з дитиною»: «безпечне місце» + «безпечний дорослий» = «дитина у безпеці»;

2) дотримання рекомендованих фаз (етапів) проведення допиту або опитування дитини².

Цей підхід забезпечує психологічну підтримку дитини та сприяє отриманню точнішої інформації під час інтерв'ювання³.

На відміну від методики «Зелена кімната», модель Барнахуса – це не сукупність певних рекомендацій, а місце, де багатопрофільна команда з

¹ Пчеліна О. В., Пчелін В. Б. Алгоритм застосування методики «Зелена кімната» та моделі «Барнахус» у кримінальному провадженні за участю неповнолітніх. *Scientific forum: theory and practice of research: collection of scientific papers «SCIENTIA» with Proceedings of the VII International Scientific and Theoretical Conference*, January 31, 2025. Valencia, Kingdom of Spain: International Center of Scientific Research, 2025. С. 80–83.

² Методичні рекомендації щодо організації роботи з дітьми за методикою «Зелена кімната» для слідчих та ювенальних поліцейських. Київ, 2021. С. 19.

³ Там само. С. 19.

представників правоохоронних органів, суду, соціальних служб, медицини і служб психічного здоров'я співпрацюють, щоб забезпечити дітям-жертвам або свідкам насильства скоординований захист, послуги та правосуддя, як за своєю формою та змістом є дружніми до дітей. Основна мета такої моделі – уникнення повторної травматизації дитини та ефективно вибудовування системи її захисту через співпрацю у дружньому для дитини середовищі¹.

З вищенаведеного помітно, що основна відмінність між методикою «Зелена кімната» та моделлю «Барнахус» полягає в тому, що «перша застосовується в кримінальному провадженні по відношенню до неповнолітнього незалежно від його процесуального статусу та різновиду вчиненого кримінального правопорушення, а друга – тільки до неповнолітнього, який є потерпілим чи свідком насильницького кримінального правопорушення»².

Заключний етап допиту потерпілого у досліджуваній категорії кримінальних проваджень (тобто, де потерпілою є дитина від сексуальних домагань) є критично важливим і полягає у точній фіксації ходу й результатів цієї процесуальної дії. Особливості цього заключного етапу обумовлюються водночас декількома взаємопов'язаними факторами, які мають забезпечити як процесуальну бездоганність, так і максимальний захист дитини.

По-перше, мова йде суворе дотримання кримінальних процесуальних вимог до фіксування слідчих (розшукових) дій, зокрема допитів. Так, згідно з КПК України фіксація допиту є обов'язковою і має відповідати суворим вимогам, щоб забезпечити допустимість отриманих доказів. Таке фіксування здійснюється шляхом протоколювання, тобто складання детального протоколу допиту, де зазначаються всі учасники, час, місце проведення, попередження про права та обов'язки, поставлені питання та отримані відповіді. Усі суттєві обставини, а також невербальна поведінка, яка може бути важливою (якщо це не суперечить принципам дружнього правосуддя), мають бути відображені в протоколі допиту. При цьому як під час проведення допиту, так і його фіксації повинні бути дотримані певні процедури, які стосуються забезпечення присутності законного

¹ Гриценко Л. Барнахус – ефективна система (модель) роботи з дітьми, що постраждали від насильства або стали свідками такого. *Higher School of Advocacy*. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/barnahus-efektyvna-systema-model-roboty-z-ditmy-shho-postrazhdaly-vid-nasyilstva-abo-staly-svidkami-takogo-2>; Модель Барнахус для дітей, що постраждали або стали свідками насильства. *Національна школа суддів України*. URL: <https://nsj.gov.ua/ua/news/model-barnahus-dlya-ditey-shho-postrajдали-abo-stali-svidkami-nasilstva/>; Пчеліна О. В., Пчелін В. Б. Алгоритм застосування методики «Зелена кімната» та моделі «Барнахус» у кримінальному провадженні за участю неповнолітніх. *Scientific forum: theory and practice of research: collection of scientific papers «SCIENTIA» with Proceedings of the VII International Scientific and Theoretical Conference*, January 31, 2025. Valencia, Kingdom of Spain: International Center of Scientific Research, 2025. С. 80–83

² Пчеліна О. В., Пчелін В. Б. Алгоритм застосування методики «Зелена кімната» та моделі «Барнахус» у кримінальному провадженні за участю неповнолітніх. *Scientific forum: theory and practice of research: collection of scientific papers «SCIENTIA» with Proceedings of the VII International Scientific and Theoretical Conference*, January 31, 2025. Valencia, Kingdom of Spain: International Center of Scientific Research, 2025. С. 80–83.

представника (батьків, опікунів), педагога та/або психолога, що гарантує захист прав дитини та мінімізує психологічний тиск, а також підписання протоколу всіма учасниками допиту та забезпечення відповідності його змісту фактичному перебігу подій.

По-друге, використання методики «Зелена кімната» чи моделі «Барнахус», адаптованих до роботи з дітьми, які постраждали від насильства, кардинально змінює підхід до фіксації. Застосування названих спеціалізованих методик/моделей передбачає відеофіксацію допиту дитини. Замість багаторазових допитів, які ретравматизують дитину, методика передбачає проведення одного-двох основних допитів, які повністю фіксуються на відео. Це дає змогу уникнути необхідності повторювати свідчення перед різними інстанціями (слідчий, прокурор, суддя), що є вкрай травматичним для дитини. Відеозапис дозволяє експертам, суду та іншим учасникам кримінального провадження в подальшому ознайомитися з показаннями дитини без її безпосередньої присутності в травмуючих умовах. Ще однією особливістю використання згаданих методик/моделей є те, що допит проводиться в максимально комфортних, безпечних і дружніх для дитини умовах. Зокрема, допит проводиться фахівцем, який має спеціальну підготовку з роботи з дітьми, часто за участю психолога, педагога, а іноді й медичного працівника. Слідчий або прокурор можуть спостерігати за допитом через одностороннє дзеркало або відеозв'язок, мінімізуючи безпосередній контакт із дитиною, але зберігаючи контроль над процесом. Відповідно, фіксація ходу та результатів допиту за такими методиками/моделями стає не просто протокольным обов'язком, а інструментом забезпечення справедливості та благополуччя дитини-потерпілого.

Висновки. Отже, допит потерпілого під час досудового розслідування домагання дитини для сексуальних цілей, хоча й є інформативною слідчою (розшуковою) дією, вирізняється трудомісткістю під час його підготовки та проведення. Ефективність цієї процесуальної дії полягає не тільки в отриманні максимально повних і детальних показань потерпілого в міру його обізнаності, а й недопущенні його ретравматизації. З огляду на що результативність досліджуваного різновиду допиту напряму залежить від одночасного дотримання вимог кримінального процесуального законодавства та використання криміналістичних рекомендацій стосовно вибору оптимальної методики допиту дітей (як-то методика «зеленої кімнати», модель Барнахуса).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гриценко Л. Барнахус – ефективна система (модель) роботи з дітьми, що постраждали від насильства або стали свідками такого. *Higher School of Advocacy*. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/barnahus-efektyvna-systema-model-roboty-z-ditmy-shho-postrazhdaly-vid-nasylstva-abo-staly-svidkami-takogo-2>.

2. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. Ст. 131.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88.
4. Методичні рекомендації щодо організації роботи з дітьми за методикою «Зелена кімната» для слідчих та ювенальних поліцейських. Київ, 2021. 48 с.
5. Модель Барнахус для дітей, що постраждали або стали свідками насильства. *Національна школа суддів України*. URL: <https://nsj.gov.ua/ua/news/model-barnahus-dlya-ditey-sho-postrajдали-abo-stali-svidkami-nasilstva/>.
6. Пчеліна О. В., Іванова А. В. Особливості допиту неповнолітніх під час розслідування кримінальних правопорушень проти статеві свободи та статеві недоторканості особи. *Теоретико-прикладні проблеми кримінального процесу та криміналістики в умовах воєнного стану*: тези доп. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Кам'янець-Подільський, 24листоп. 2023р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Наук. парк «Наука та безпека», ф-т № 1. Кам'янець-Подільський: ХНУВС, 2023. С. 367–371.
7. Пчеліна О. В., Пчелін В. Б. Алгоритм застосування методики «Зелена кімната» та моделі «Барнахус» у кримінальному провадженні за участю неповнолітніх. *Scientific forum: theory and practice of research: collection of scientific papers «SCIENTIA» with Proceedings of the VII International Scientific and Theoretical Conference, January 31, 2025. Valencia, Kingdom of Spain: International Center of Scientific Research, 2025. С. 80–83.*

Стаття надійшла до редакції 02.03.2025

Yulia H. YATSIK,
Postgraduate Student
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

TACTICAL AND PROCEDURAL FEATURES OF INTERROGATION OF A VICTIM DURING THE INVESTIGATION OF CRIMINAL OFFENSES PROVIDED FOR BY ARTICLE 156-1 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE

The article investigates the tactical and procedural features of interviewing victims during the investigation of criminal offenses stipulated in Article 156-1 of the Criminal Code of Ukraine, which is one of the most complex and sensitive categories of crimes. It emphasizes that interviewing child victims significantly differs from interviewing adults and requires a profound understanding of child developmental psychology. The necessity of an individualized approach to studying the personality of the interviewee is highlighted, specifically through preliminary communication with the child involving a psychologist and conducted in an informal setting. It is noted that this approach allows for identifying the child's psychotype, emotional and psychological state, level of physiological and

psychological development, as well as their willingness to cooperate. Particular attention is paid to assessing the degree of psychological trauma and risks of retraumatization during investigative actions, which is a priority in investigating such crimes. The article elaborates on tactical techniques aimed at ensuring the child's trust and comfort, such as creating a favorable atmosphere, using accessible language, and avoiding leading or traumatizing questions. Emphasis is placed on selecting the appropriate moment for the interview and minimizing its duration. Procedural requirements for recording the child's interview are described. In addition to traditional protocoling, the importance and necessity of video recording as the primary method of documenting testimony are emphasized. In this context, the practical value and legal aspects of using the "Green Room" methodology or the "Barnahus" model are examined.

Keywords: *forensic methodology, sexual exploitation, sexual violence, investigation methodology, child grooming, interview tactics, victim, "Green Room" methodology, Barnahus model.*

Олександр Віталійович ВАПЛЯРУК*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНІХ ФОРМ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Статтю присвячено дослідженню поняття та особливостей зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності. Надано авторське визначення поняття «форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності». Виокремлено основні ознаки форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності, як-то: юридична визначеність способів оцінювання; аналітичність процедур; результативність та доцільність; правомірність. Класифіковано форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності за суб'єктом оцінювання на внутрішні та зовнішні форми реалізації. Обстояно, що зовнішнє оцінювання ефективності є важливим інструментом контролю та регулювання підприємницької діяльності, що також впливає на інвестиційну привабливість суб'єкта господарювання. Запропоновано авторське визначення поняття «зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності». Аргументовано, що зовнішнє оцінювання ефективності підприємницької діяльності виступає однією з правових форм реалізації державного контролю, яке здійснюється в межах адміністративно-правового регулювання економіки. Доведено, що результати оцінювання ефективності бізнесу слугують підґрунтям для ухвалення управлінських рішень публічними органами та можуть мати юридичні наслідки для суб'єктів господарювання. Проаналізовано основні особливості оцінювання ефективності підприємницької діяльності.

Ключові слова: адміністративне право, бізнес, ефективність, контроль, оцінювання, підприємницька діяльність, форми оцінювання.

Постановка проблеми. Для сучасної правової науки оцінювання ефективності підприємницької діяльності є не лише інструментом економічного контролю підприємницької діяльності, а також виступає елементом нормативно-правового контролю, як внутрішнього, так і зовнішнього. Так, зовнішні форми оцінювання (аудит, державний нагляд, державне регулювання, міжнародні стандарти) виконують важливу роль у забезпеченні дотримання законодавства з боку осіб, що здійснюють підприємницьку діяльність, захисті прав споживачів, інвесторів та суспільно-важливих інтересів. Утім правове регулювання оцінювання ефективності підприємницької діяльності стикається із низкою системних проблем, як-то: нормативна невизначеність, що проявляється у відсутності єдиного підходу до визначення критеріїв зовнішньої оцінки ефективності

підприємницької діяльності; динамічність змін у національному законодавстві та складна адаптація до них; недостатня об'єктивність з боку оцінювачів ефективності підприємницької діяльності; корупційна складова та проблеми правового забезпечення прозорості оцінювання ефективності бізнесу.

Дослідженню основних засад оцінювання ефективності підприємницької діяльності, зокрема, формам оцінювання приділяли наступні вчені, зокрема: О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, С. В. Ківалов, Т. М. Коляда, О. М. Костенко, А. Т. Комзюк, В. С. Куйбіда, О. М. Музичук, О. В. Мусієнко, Н. М. Нечипорук, О. І. Тищенко, В. М. Шаповал та інші. Утім, проблематика оцінки ефективності підприємницької діяльності розглядалася науковцями переважно у контексті досліджень у сфері регулювання бізнесу, а комплексний аналіз постановленої проблеми вітчизняними вченими не проводився. Тому, наукова розвідка основних засад зовнішнього оцінювання ефективності підприємницької діяльності та дослідження його особливостей у контексті адміністративного права є вкрай важливою та актуальною, а тому потребує теоретико-правового аналізу.

Тому *метою цієї статті є дослідження правової природи, визначення поняття та особливостей зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності.*

Виклад основного матеріалу. У сучасних умовах функціонування ринкової економіки оцінка ефективності є ключовим фактором для діяльності підприємства, саме від неї залежить його подальше функціонування і розвиток. Для оцінювання ефективності діяльності підприємства використовують такі поняття, як «ефективність», «результативність», «ефективність діяльності», «оцінка діяльності підприємства» тощо. Загалом, ефективність, передусім, є правовою категорією. Так, ефективність як економічна категорія відображає перевищення результатів діяльності над витратами. Такі результати діяльності вимірюються певними критеріями оцінювання ефективності. Як правова категорія, оцінка ефективності – адміністративна процедура, або їх сукупність, що включає використання законних критеріїв та методів спрямована на визначення ступеня досягнення підприємцем основних цілей підприємницької діяльності та відповідність такої діяльності чинному законодавству. Тож у правовому вимірі для оцінювання ефективності підприємницької діяльності на практиці також застосовуються певні критерії – форми оцінювання. Дуже обмежена кількість вітчизняних вчених досліджували «форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності» як окрему правову категорію. Здебільшого ця проблематика вивчалася у контексті адміністративного контролю та управління. Так, О. О. Юрченко пише, що «форма оцінювання ефективності підприємницької діяльності — це визначений процедурний формат, у якому здійснюється збирання, аналіз та юридичне осмислення інформації про функціонування суб'єкта господарювання з метою контролю його правомірності та

результативності»¹. У свою чергу Т. П. Коваленко зазначає, що «форми оцінювання ефективності підприємництва проявляються як види організаційно-правових дій з боку держави, спрямованих на виявлення результативності суб'єктів господарювання через контроль, інспектування, аналіз і звітність»².

Очевидно, що вчені тлумачать поняття форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності з різних ракурсів, так О. О. Юрченко надає цьому терміну ширшого тлумачення, що включає правовий аспект, роблячи акцент на контролі та правомірності процедур. У іншому випадку, авторка зосереджена безпосередньо на процедурах оцінювання, що дає можливість їх класифікувати. Обидва визначення вчених доповнюють одне одного, оскільки перше висвітлює інституційну сторону форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності, а друге зосереджує увагу на процедурній складовій оцінювання. Такий аналіз дає можливість запропонувати акторську дефініцію досліджуваного поняття. Пропонуємо під формами оцінювання ефективності підприємницької діяльності розуміти способи організації та реалізації контрольних, аналітичних і моніторингових процедур, спрямованих на встановлення рівня результативності, правомірності та доцільності функціонування у юридичній площині суб'єкта господарювання.

Аналізуючи авторське визначення поняття «форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності», можна дійти висновку щодо ознак цієї правової категорії: 1) юридична визначеність способів оцінювання, що вказує на правовий характер форм; 2) аналітичність процедур, що включає в себе зміст дій, які здійснюються з метою оцінювання підприємницької діяльності; 3) результативність та доцільність, що показує комплексність підходів оцінювання; 4) правомірність, що підкреслює важливість відповідності форм оцінювання нормам права.

У науковій літературі форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності часто класифікуються вченими за різними критеріями, одним із найважливіших розповсюджених серед яких є за суб'єктом оцінювання. Відповідно до цього критерію, науковці розрізняють внутрішні та зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності. Якщо внутрішні форми реалізуються виключно в межах підприємства, зокрема, службами внутрішнього аудиту, то зовнішні форми оцінювання здійснюються незалежними сторонніми суб'єктами, наприклад, податковими органами, посадовими особами Державної аудиторської служби, інвесторами, фінансовими установами, органами державної статистики, органами державного нагляду (контролю) тощо. Зовнішнє оцінювання ефективності є важливим інструментом контролю та

¹ Юрченко О. О. Правове регулювання державного фінансового контролю в Україні : монографія. К. : Центр учбової літератури, 2011. С. 67.

² Коваленко Т. П. Адміністративно-правові механізми державного регулювання підприємництва : монографія. Х. : «Право», 2010. С. 112.

регулювання підприємницької діяльності, що також впливає на інвестиційну привабливість суб'єкта господарювання. Як підкреслює С. В. Мочерний, «зовнішній аналіз забезпечує можливість порівняння ефективності різних підприємств за єдиними показниками»¹. У свою чергу І. Л. Пацурківський вказує на те, що зовнішні форми оцінювання ефективності підприємництва часто реалізуються через «адміністративно-правові процедури перевірки, звітності, фінансової звітності та контролю, які мають чітко визначену нормативну регламентацію»². Також Ю. О. Костенко, досліджуючи правові засади аудиторської діяльності, як форми зовнішнього контролю підприємницької діяльності, зазначає про те, що юридична природа аудиту, як форми незалежної зовнішньої оцінки бізнесу, закріплена у положеннях чинного національного законодавства³. Таким чином, окремі дослідники вивчали проблематику зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності, фрагментарно висвітлюючи окремі її аспекти. Щодо тлумачення поняття «зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності», слід згадати, що О. М. Винник визначає зовнішнє оцінювання «як правову форму реалізації державного контролю, що здійснюється в межах адміністративно-правового регулювання економіки». Автор підкреслює, що такі оцінки формуються на основі аналізу звітності, результатів перевірок, експертних висновків тощо⁴. У такому тлумаченні науковець влучно наголошує на тому, що зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності мають юридичне підґрунтя, що дозволяє розуміти цю правову категорію як інструмент правового впливу, що знаходить своє закріплення у діючих нормативно-правових актах. Крім того, наведене визначення логічно пов'язує результати оцінювання ефективності підприємницької діяльності з прийняттям управлінських органами, що посилює зв'язок між правовим статусом підприємця й ефективністю його діяльності. Утім, вчений пропонує визначення досліджуваного поняття, застосовуючи вузьку спрямованість та зосереджує свою увагу виключно на публічних органах, що здійснюють зовнішнє оцінювання ефективності, не враховуючи при цьому незалежні інституції, які мають приватно-правове походження. Крім того, науковець недостатньо розкриває критерії оцінювання ефективності, як-то: соціальні, фінансові тощо, що також звужує функціональне розуміння поняття «зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності».

Таким чином, можна дійти висновку, що зовнішнє оцінювання ефективності підприємницької діяльності виступає однією з правових форм

¹ Мочерний С. В., Устенко О. А. Основи економічної теорії : навчальний посібник. Тернопіль : Астон, 2001. С. 112.

² Пацурківський І. Л. Адміністративне право України: навч. посібник. Чернівці : Рута, 2004. С. 289–291.

³ Костенко Ю. О. Правове регулювання аудиторської діяльності в Україні : дис... канд. юрид. Наук : 12.00.07. Х., 2016. 221 с.

⁴ Винник О. М. Публічно-правові засади регулювання економіки : монографія. К. : Алерта, 2014. С. 220–222.

реалізації державного контролю, що здійснюється в межах адміністративно-правового регулювання економіки. Таке оцінювання базується на аналізі публічної звітності, результатів планових і позапланових перевірок, аудиторських висновків та інших експертних оцінок, що мають офіційний характер. Його результати слугують підґрунтям для ухвалення управлінських рішень публічними органами та можуть мати юридичні наслідки для суб'єктів господарювання.

З урахуванням зазначеного, під зовнішніми формами оцінювання ефективності підприємницької діяльності розуміти сукупність процедур, методів і регламентованих дій, що здійснюються публічними органами або незалежними інституціями (включно з аудиторами, громадськими фондами та іншими суб'єктами) поза межами організаційної структури самого суб'єкта господарювання з метою всебічного аналізу результатів його діяльності за соціальними, економічними, правовими та іншими критеріями.

Зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності характеризуються низкою особливостей, що вирізняють їх серед інших форм оцінювання та аналізу ефективності. Такі особливості зумовлені правовою природою зовнішнього втручання та публічною значущістю оцінки. Таким чином, до основних особливостей зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності можна віднести наступне, зокрема: 1) суб'єкт зовнішнього оцінювання є самостійним та незалежним від об'єкта оцінювання. Це є однією з ключових рис саме зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності, адже таке оцінювання здійснюється виключно тими суб'єктами, які не належать до внутрішньої структури суб'єкта господарювання. Такими суб'єктами можуть виступати як державні органи (контролюючі, регуляторні тощо), так і недержавні суб'єкти, наприклад, громадські організації. З цього приводу пише І.Л. Пацурківський, що саме такий підхід забезпечує неупередженість, об'єктивність та незалежність процедури оцінювання ефективності підприємницької діяльності¹; 2) правова урегульованість та формалізованість процедур оцінювання ефективності – усі процедури оцінювання мають нормативне закріплення, усі методики, критерії, строки проведення, права та обов'язки усіх учасників процедури визначені у законах та підзаконних нормативно-правових актах, наприклад, податкові перевірки, перевірки Антимонопольного комітету тощо. Щодо цього О.М. Винник зазначає зовнішнє оцінювання є однією з форм публічно-правового регулювання економіки, що реалізується через інструменти контролю, нагляду та аудиту²; 3) множинність критеріїв зовнішнього оцінювання – зовнішнє оцінювання ефективності, на відміну від внутрішніх форм, характеризується ширшим переліком критеріїв оцінювання – туди відносяться не лише фінансові, а й правові, соціальні екологічні критерії.

¹ Пацурківський І. Л. Адміністративне право України: навч. посібник. Чернівці : Рута, 2004. С. 292.

² Винник О. М. Публічно-правові засади регулювання економіки : монографія. К. : Алерта, 2014. С.

Щодо цього І. Г. Шевченко пропонує застосовувати інтегральний підхід до оцінки ефективності, адже саме такий підхід враховує як державні, так і суспільні інтереси¹; 4) можливість превентивного впливу – зовнішнє оцінювання ефективності підприємницької діяльності виконує не лише контрольну, а також превентивну роль. Таким чином, зовнішні форми оцінювання ефективності підприємницької діяльності сприяють забезпеченню транспарентності бізнесу та зменшенню ризиків порушення законодавства; 5) гармонізація з міжнародними стандартами та практиками – така особливість оцінювання ефективності підприємницької діяльності пов'язана із використанням міжнародних стандартів, наприклад, Міжнародних стандартів фінансової звітності (IFRS)², стандартів Міжнародної федерації бухгалтерів (IFAC) тощо. У цьому контексті зовнішнє оцінювання ефективності виступає механізмом інтеграції підприємства у глобальний економічний простір.

Висновки. Провівши дане науково-аналітичне дослідження, можна зазначити, що проблематика зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності є мультидисциплінарною. У контексті цього наукового аналізу встановлено, що зовнішні форми оцінювання ефективності є важливою складовою адміністративно-правового регулювання підприємницької діяльності. Адже вони реалізуються через адміністративно-правові процедури, що проводяться публічними органами та незалежними суб'єктами права з метою перевірки, звітності, фінансової звітності та контролю, які чітко регламентовані законодавством. Встановлено, що обов'язковою ознакою зовнішніх форм оцінювання ефективності підприємницької діяльності є те, що оцінювання проводиться поза межами організаційної структури самого суб'єкта господарювання. Визначено, що їх особливості зумовлені поєднанням правового, інституційного та аналітичного компоненту, що дозволяє використовувати їх як інструмент об'єктивного контролю, аналізу, прозорості, а також підвищення довіри до бізнесу як на національному, так і на міжнародному рівнях.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Винник О. М. Публічно-правові засади регулювання економіки : монографія. К. : Алерта, 2014. 280 с.
2. Коваленко Т. П. Адміністративно-правові механізми державного регулювання підприємництва : монографія. Х. : «Право», 2010. 472 с.
3. Костенко Ю. О. Правове регулювання аудиторської діяльності в Україні : дис... канд... юрид. наук : 12.00.07. Х., 2016. 221 с.

¹ Шевченко І. Г. Державний контроль за господарською діяльністю : адміністративно-правовий аспект. К. : Національна академія внутрішніх справ, 2010. С. 156.

² Міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ) : Стандарт, Міжнародний документ Ради з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (IASB) від 01.01.2012. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_010#Text.

4. Міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ) : Стандарт, Міжнародний документ Ради з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (IASB) від 01.01.2012. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_010#Text.
5. Мочерний С. В., Устенко О. А. Основи економічної теорії : навчальний посібник. Тернопіль : Астон, 2001. 507 с.
6. Пацурківський І. Л. Адміністративне право України: навч. посібник. Чернівці : Рута, 2004. 368 с.
7. Шевченко І. Г. Державний контроль за господарською діяльністю : адміністративно-правовий аспект. К. : Національна академія внутрішніх справ, 2010. 528 с.
8. Юрченко О. О. Правове регулювання державного фінансового контролю в Україні : монографія. К. : Центр учбової літератури, 2011. 239 с.

Стаття надійшла до редакції 23.03.2025

Oleksandr V. VAPLYARUK,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CONCEPT AND FEATURES OF EXTERNAL FORMS OF ASSESSMENT OF THE EFFICIENCY OF ENTREPRENEURIAL ACTIVITIES

The article is devoted to the study of the concept and features of external forms of assessing the effectiveness of entrepreneurial activity. The author's definition of the concept of "forms of assessing the effectiveness of entrepreneurial activity" is given. The main features of the forms of assessing the effectiveness of entrepreneurial activity are highlighted, such as: legal certainty of assessment methods; analytical nature of procedures; effectiveness and expediency; legality. Forms of assessing the effectiveness of entrepreneurial activity are classified by the subject of assessment into internal and external forms of implementation. It is established that external assessment of effectiveness is an important tool for controlling and regulating entrepreneurial activity, which also affects the investment attractiveness of a business entity. The author's definition of the concept of "external forms of assessing the effectiveness of entrepreneurial activity" is proposed. It is argued that external assessment of the effectiveness of entrepreneurial activity is one of the legal forms of state control, which is carried out within the framework of administrative and legal regulation of the economy. It is proved that the results of business efficiency assessment serve as a basis for making management decisions by public bodies and may have legal consequences for business entities. The main features of assessing the effectiveness of entrepreneurial activity are analyzed.

Keywords: *administrative law, business, efficiency, control, assessment, entrepreneurial activity, forms of assessment.*

Петро Петрович ГАЛУШКО*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ: ПОНЯТТЯ ТА СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВА ПРИРОДА

Стаття присвячена аналізу співвідношення поняття та правової природи кіберзлочинності у контексті національного законодавства та міжнародного права. Незважаючи на прийняття Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» у 2017 році, у якому вперше було дано визначення поняття «кіберзлочин», законодавче оформлення відповідальності за діяння у кіберпросторі досі викликає наукові дискусії. Досліджуються положення Будапештської конвенції та національного кримінального законодавства, аналізується питання про те, які правопорушення можна кваліфікувати саме як кіберзлочини. Увага приділяється як спеціальним нормам Кримінального кодексу України (розділ XVI), так і загальним складам, у яких використання комп'ютерних систем має факультативний характер. У статті аргументується теза про те, що кіберзлочинність є специфічною формою реалізації як традиційних злочинів у цифровому середовищі, так і самостійним кримінальним та соціальним феноменом.

Ключові слова: кіберзлочинність, правова природа, кіберпростір, кіберзлочин, склад кримінального правопорушення, цифрове середовище, Будапештська конвенція, кримінальна відповідальність, комп'ютерні системи, інформаційна безпека, кваліфікація злочинів.

Постановка проблеми. Проблема визначення правової природи кіберзлочинів, а також їх співвідношення із загальним поняттям кримінального правопорушення вже тривалий час є предметом наукової дискусії в межах кримінального права та кримінології.

У вітчизняній юридичній науці цій темі присвячено праці Р. В. Бараненка, О. М. Кравцової, О. В. Манжя, Д. В. Пашнева, О. С. Передерія, В. В. Сокурєнка, К. О. Черевка та низки інших дослідників, які аналізують понятійний апарат, ознаки кіберзлочинів та їх кримінально-правову кваліфікацію. Суттєвий внесок у формування теоретичних підходів також зробили дослідники інформаційної безпеки та фахівці у сфері міжнародного співробітництва з кіберзлочинністю. На міжнародному рівні ці питання досліджувалися у контексті прийняття Будапештської конвенції Ради Європи «Про кіберзлочинність» (2001 р.), яка заклала концептуальні основи протидії злочинам у цифровому середовищі. Актуальність подальшого аналізу обумовлена постійним зростанням кількості кіберзлочинів і розширенням сфер їх вчинення.

Мета статті – визначити поняття та встановити, описати соціально-

правову природу кіберзлочинності.

Виклад основного матеріалу. Вирішення питання законодавчого закріплення поняття в Україні було зроблене в 2017 році, коли прийняли Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України»¹, у п. 8 ч. 1 ст. 1 якого з'явилося поняття кіберзлочину (комп'ютерного злочину). Під ним законодавцем запропоновано розуміти суспільно небезпечне, винне діяння у кіберпросторі та/або з його використанням, відповідальність за яке передбачена законом України про кримінальну відповідальність та/або яке визнано злочином міжнародними договорами України². Втім, попри цілком логічну дефініцію, з неї не випливає жодної специфічної ознаки кіберзлочинів, (окрім, власне, використання для їх вчинення кіберпростору), які б вказували на особливості їх соціально-правової природи.

В нашій державі класичний підхід до визначення цього поняття зостається незмінним. За основу береться Будапештська конвенція³, в якій немає поняття «кіберзлочину», але є чотири види діянь, які ми можемо вважати такими, що вчинені у сфері комп'ютерної інформації, а в нашому випадку – вважати кіберзлочинами. Так, Конвенція передбачає запровадження кримінальної відповідальності на національному рівні за такі групи злочинів:

- правопорушення проти конфіденційності, цілісності та доступності комп'ютерних даних і систем (незаконний доступ, нелегальне перехоплення, втручання у дані, втручання у систему, зловживання пристроями);
- комп'ютерні правопорушення (підробка та шахрайство із застосуванням комп'ютерів);
- правопорушення, пов'язані зі змістом (правапорушення, пов'язані з дитячою порнографією);
- правопорушення віднесені до порушення авторських та суміжних прав;
- акти расизму та ксенофобії, вчинені за допомогою комп'ютерних мереж⁴.

Більшість діянь, передбачених у Конвенції, визнаються злочинами і в українському законодавстві. До таких, зокрема, належать: «нелегальне перехоплення» (ст.ст. 163, 361, 362 КК); «втручання в дані» (ст.ст. 361, 362 КК); «втручання в систему» (ст. 361 КК); злочини, пов'язані з дитячою порнографією (ст.ст. 301, 301-1, 301-2 КК); підробка, пов'язана з комп'ютерами (ст.ст. 358, 366 КК); шахрайство, пов'язане з комп'ютерами (ч. 4 ст. 190 КК). Діяння, передбачені Додатковим протоколом до Конвенції, охоплюються ст. 161 КК, яка встановлює відповідальність за порушення

¹ Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 р. № 2163-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>.

² Там само.

³ Конвенція про кіберзлочинність : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 23.11.2001 р. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_575.

⁴ Там само.

рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності або ставлення до релігії, та загальними нормами Особливої частини КК України, що передбачають злочини проти свободи совісті (ст. ст. 178–181 КК); втручання в систему (ст. 361-1 КК); порушення авторських та суміжних прав (ст.ст. 176-177 КК); зловживання пристроями (ст.ст. 362, 363 КК); розповсюдження інформації з обмеженим доступом (ст. 361-2 КК); перешкоджання роботі ЕОМ, АС, КМ чи МЕ (ст. 363-1 КК), незаконний доступ (ст. 192 КК).

Треба погодитися з О. М. Кравцовою, яка наголосила, що в національному кримінальному законодавстві прямо не передбачено відповідальності за такі дії, як:

1) умисний продаж, розповсюдження або надання для використання іншим чином комп'ютерних паролів, кодів доступу або подібних даних, за допомогою яких можна отримати доступ до всієї або частини КС з наміром використання її для вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2–5 Конвенції;

2) володіння пристроями, включаючи комп'ютерні програми, створені або адаптовані насамперед з метою вчинення будь-якого зі злочинів, перелічених у статтях 2–5 Конвенції, або комп'ютерними паролями, кодами доступу або подібними даними, за допомогою яких можна отримати доступ до всієї або частини КС з наміром використання її для вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2–5 Конвенції, з наміром використання зазначених предметів для вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2–5¹.

Попри це, вітчизняне законодавство вже є достатньо адаптованим для протидії кіберзлочинності, навіть якщо їх вчиняють кілька людей разом або якщо готуються до них. Наприклад, якщо хтось навмисно продає або передає іншим комп'ютерні паролі чи коди доступу, щоб останні могли вчинити злочин, це вже вважається пособництвом у вчиненні цього злочину. А якщо хтось здійснює розробку, придбання, збут шкідливого програмного забезпечення чи спеціалізованих пристроїв для його використання з метою вчинення злочину в майбутньому, то, будучи самостійним кримінальним правопорушенням, передбаченим ст. 361-1 КК України, фіксується ідеальна сукупність із готуванням до вчинення іншого злочину з використанням вказаних засобів, пристроїв. Адже, як впливає з міжнародних домовленостей, карати потрібно не просто за те, що людина має шкідливі програми чи коди, а лише тоді, коли доведено, що вона планувала використати їх для скоєння іншого злочину, тобто мала відповідну протиправну мету.

Хоча майже всі кримінальні правопорушення, про які йдеться в Будапештській конвенції про кіберзлочинність, є і в КК України, далеко не завжди відповідні норми КК дозволяють ідентифікувати відповідні склади

¹ Кравцова М. О. Кіберзлочинність: кримінологічна характеристика та запобігання органами внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Х., 2015. С. 28.

злочинів з тими, вчинення яких пов'язане з комп'ютерами, комп'ютерними системами. Водночас ч. 4 ст. 190 та ст. 163 КК України вже містять пряму вказівку на комп'ютери, комп'ютерні мережі та інформацію, яка в них зберігається. Тому ці кримінальні правопорушення можна відразу назвати «кіберзлочинами». Але інші кримінальні правопорушення не мають таких прямих згадок і можуть вважатися «кіберзлочинами» лише тому, що про них згадує Конвенція, і лише в тому випадку, якщо вони були вчинені «за допомогою комп'ютерних систем».

Ми вважаємо, що кіберзлочини, насправді не створюють якусь абсолютно нову та окрему сферу відносин між людьми, яка б вимагала окремого розділу в Кримінальному кодексі для їхнього захисту. Самі по собі дії людей в мережі Інтернет не є чимось цінним самі по собі. Натомість, Інтернет – це просто інструмент, який допомагає людям спілкуватися та взаємодіяти в межах вже існуючих відносин, роблячи це простіше або навіть можливим. Тому відносини, які виникають в інтернеті, є скоріше допоміжними. Відповідно, самі кіберзлочини відбуваються, по-перше, в особливому (цифровому) техніко-комунікаційному середовищі Інтернет, а, по-друге, вони використовують технології та програми для впливу на віртуальні аспекти наших звичайних відносин, завдаючи шкоди, яка потім проявляється в реальному світі.

Схожий підхід до розуміння «кіберзлочинності» використовується і в офіційних документах різних відомств. Наприклад, коли визначають, чим саме займається Департамент кіберполіції Національної поліції України, то в першу чергу беруться до уваги кримінальні правопорушення, які пов'язані з використанням комп'ютерів, комп'ютерних мереж та інтернету. Так, до задач кіберполіції відноситься: реалізація державної політики в сфері протидії кіберзлочинності, завчасне інформування населення про появу нових кіберзлочинців, впровадження програмних засобів для систематизації кіберінцидентів, реагування на запити зарубіжних партнерів, які будуть надходити по каналах Національної Цілодобової мережі контактних пунктів¹. А вже потім до їхньої компетенції відносять інші кримінальні правопорушення, якщо для їх підготовки, вчинення або приховування використовувалися комп'ютери та Інтернет.

Варто зазначити, що в Будапештській Конвенції «Про кіберзлочинність» використовуються слова, які не завжди точно відповідають термінам в українських законах. Основні поняття, пов'язані з комп'ютерними технологіями та обробкою інформації, пояснюються в Законі України "Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах"². Згідно з цим законом, термін «комп'ютерна система», який використовується в міжнародній угоді, в Українському законодавстві замінюється на ширше поняття – «інформаційно-комунікаційна система».

¹ Кіберполіція. Офіційний сайт. URL: <https://cyberpolice.gov.ua/normativno-pravovi-akty-yaki-rehlamentuiut-diialnist-politseiskoi-komisii/>

² Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах : Закон України від 05.07.1994 р. № 80/94-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80#Text>.

Це поняття об'єднує такі терміни, як «інформаційна (автоматизована) система», «комунікаційна система» та «інформаційно-комунікаційна система». Важливо розуміти, що інформаційно-комунікаційні системи складаються з програмного забезпечення та технічних пристроїв.

Так, Д. В. Пашнев вказав, що термін «комп'ютерні дані» є аналогом терміну «комп'ютерна інформація» – інформація, технологія обробки та обміну якої реалізується в ІТС¹. За нашим переконанням, комп'ютерна інформація також є елементом ІТС з огляду на такі міркування:

1. Відповідно до Закону, інформаційна (автоматизована) система – організаційно-технічна система, в якій реалізується технологія обробки інформації з використанням технічних і програмних засобів. Слово «реалізується» використане в теперішньому часі, отже інформація повинна знаходитися в системі, щоб вона була інформаційною.

2. Сама назва «інформаційна (автоматизована) система» припускає, що система містить інформацію.

3. Предметом кіберзлочину вочевидь не може бути ІКС, в якій інформація ще не оброблюється чи не передається (не приймається). Як сукупність технічних засобів вона є предметом лише злочинів проти власності.

4. Одним із обов'язкових елементів ІКС є програмний засіб, тобто програма. Остання ж за положеннями Конвенції відноситься до комп'ютерних даних. Проте, слід погодитися із дослідниками, які відділяють комп'ютерні дані та комп'ютерні програми та вважають, що це складові елементи комп'ютерної інформації².

Хочеться наголосити і на тому що відповідно до Резолюції, яка ухвалена Генеральною Асамблеєю ООН 27 листопада 2024 року [за доповіддю Третього комітету (A/79/460, пункт 15)] 79/243, прийнято Звіт щодо протидії використанню інформаційно-комунікаційних технологій у злочинних цілях проти кіберзлочинності. Задачами цього звіту – є надання узагальної інформації для зміцнення міжнародного співробітництва в боротьбі з певними злочинами, вчинюваними з використанням інформаційно-комунікаційних систем, і в обміні доказами в електронній формі, що належать до серйозних злочинів³. Є певна схожість з Конвенцією про кіберзлочинність⁴, затвердженою державами-членами Ради Європи та іншими державами, що підписали цю угоду. Так, у ст. 1 Резолюції ГА ООН вказано, що інформаційно-комунікаційна система – будь-який пристрій або група з'єднаних чи взаємопов'язаних пристроїв, один або декілька з яких за

¹ Пашнев Д. В. Основні поняття комп'ютерних технологій у контексті комп'ютерної злочинності. *Кримський юридичний вісник*. 2007. Вип. 1 (1). С. 99.

² Пашнев Д. В. Основні поняття комп'ютерних технологій у контексті комп'ютерної злочинності. *Кримський юридичний вісник*. 2007. Вип. 1 (1). С. 99–100.

³ Countering the use of information and communications technologies for criminal purposes : Report of the Third Committee / Seventy-ninth session Agenda. Item 108 ; General Assembly 27 November 2024. URL: <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/n24/372/04/pdf/n2437204.pdf>.

⁴ Конвенція про кіберзлочинність : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 23.11.2001 р. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_575.

командою програми здійснює збір, зберігання та автоматичну обробку електронних даних¹. В Будапештській Конвенції в ст. 1 вказано: «Комп'ютерна система» означає будь-який пристрій або групу взаємно поєднаних або пов'язаних пристроїв, один чи більш з яких, відповідно до певної програми, виконує автоматичну обробку даних. Це вказує на певну послідовність ідей та напрямів боротьби з кіберзлочинністю. Теж саме продовжується і в інших термінах. Так, відповідно до Звіту щодо кіберзлочинності «електронні дані означають будь-яке представлення фактів, інформації або концепцій у формі, придатній для обробки в інформаційно-комунікаційній системі, включно з відповідною інформаційно-комунікаційною системою, включно з відповідною програмою, в результаті дії якої інформаційно-комунікаційна система виконує ту чи іншу функцію система виконує ту чи іншу функцію»², що практично відповідає такому поняттю в Будапештській Конвенції: «Комп'ютерні дані означає будь-яке представлення фактів, інформації або концепцій у формі, яка є придатною для обробки у комп'ютерній системі, включаючи програму, яка є придатною для того, об спричинити виконання певної функції комп'ютерною системою»³. Так, є певні неточності в назві понять, але смисл залишається той самий.

Застосовуючи ці терміни, якщо ми спробуємо визначити основні ознаки кіберзлочинів, пов'язаних з комп'ютерними технологіями, серед порушень, описаних у Конвенції та її Додатковому протоколі, ми можемо умовно поділити їх на такі категорії:

1. Правопорушення, предметом яких є ІТС чи її елементи:

1.1. Правопорушення, предметом яких є ІТС (незаконний доступ (ст. 2), втручання у систему (ст. 5), шахрайство, пов'язане з комп'ютерами (ст. 8)).

1.2. Правопорушення, предметом яких є комп'ютерна інформація:

1.2.1. Правопорушення, предметом яких є комп'ютерні дані незалежно від змісту (нелегальне перехоплення (ст. 3), втручання у дані (ст. 4), зловживання пристроями (ст. 6), підробка, пов'язана з комп'ютерами (ст. 7), шахрайство, пов'язане з комп'ютерами (ст. 8)).

1.2.2. Правопорушення, предметом яких є комп'ютерні дані незаконного змісту (правопорушення, пов'язані з дитячою порнографією (ст. 9), правопорушення, пов'язані з порушенням авторських та суміжних прав (ст. 10), поширення расистського та ксенофобного матеріалу через комп'ютерні системи (ст. 3 Протоколу), заперечення, значна мінімізація, схвалення або виправдання геноциду чи злочинів проти людства (ст. 6 Протоколу)).

1.2.3. Правопорушення, предметом яких є комп'ютерна програма

¹ Там само.

² Countering the use of information and communications technologies for criminal purposes : Report of the Third Committee / Seventy-ninth session Agenda. Item 108 ; General Assembly 27 November 2024. URL: <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/n24/372/04/pdf/n2437204.pdf>.

³ Конвенція про кіберзлочинність : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 23.11.2001 р. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_575.

(зловживання пристроями (ст. 6))¹.

2. Правопорушення, засобами яких є елементи ІТС (правопорушення, пов'язані з дитячою порнографією (ст. 9), правопорушення, пов'язані з порушенням авторських та суміжних прав (ст. 10), погроза чи образа з расистських та ксенофобних мотивів (ст. ст. 4–5 Протоколу))².

Слід додати, що в Конвенції при описі деяких правопорушень вказано, що вони вчиняються за допомогою комп'ютерних систем, і за даною ознакою ми виділили тільки одну їх групу, але очевидно, що всі вони вчиняються з використанням комп'ютерної системи (ІКС відповідно до законодавства України) у якості засобу, знаряддя та/або предмету злочину.

Треба погодитися з Р. В. Бараненко, який вказує: «Дослідники розглядають поняття кіберзлочину у двох значеннях: 1) у вузькому сенсі (комп'ютерний злочин) – будь-яке протиправне діяння, вчинене за допомогою електронних операцій, об'єктом посягання якого є безпека комп'ютерних систем і оброблюваних ними даних; 2) у широкому розумінні (як злочин, пов'язаний з комп'ютерами): будь-яке протиправне діяння, вчинене за допомогою чи пов'язане з комп'ютерами, комп'ютерними системами або мережами, включаючи незаконне володіння і пропозицію або розповсюдження інформації за допомогою комп'ютерних систем або мереж»³. Відповідно до такого підходу до кіберзлочинів слід віднести не тільки ті, ознаки складів яких передбачені статтями 361–363-1 КК України (Розділ XVI «Кримінальні правопорушення у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку», а й ті, що передбачені ст.ст. 161, 176, 177, 178–181, 192, 301, 301-1, 301-2, 358, 366 КК України. Однак, виходячи з диспозицій цих статей КК, використання комп'ютерних систем при вчиненні відповідних кримінальних правопорушень є факультативною, а тому не суттєвою ознакою, яка не може бути покладена в основу визначення їх сутності саме як «кіберзлочинів». Те ж саме, на нашу думку, стосується й ч. 4 ст. 190 КК України – шахрайства, вчиненого шляхом незаконних операцій з використанням електронно-обчислювальної техніки. Останній є загальнокримінальним корисливим кримінальним правопорушенням. Способи його вчинення – вельми різноманітні (від гіпнозу до використання ЕОМ), але вони не впливають на природу та кримінологічну оцінку цього злочину.

До того ж не варто також мати на увазі і те, що російсько-українська війна вивела феномен кіберзлочинності з ординарного виміру та мілітарний, воєнно-контекстуальний. Кібернетичні атаки на цивільні об'єкти, об'єкти критичної інфраструктури, що за міжнародним гуманітарним правом не можуть бути визнані законною військовою ціллю,

¹ Конвенція про кіберзлочинність : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 23.11.2001 р. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_575.

² Там само.

³ Бараненко Р. В. Кіберзлочин, комп'ютерний злочин чи кіберправопорушення? Аналіз особливостей застосування термінології. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право*. 2021. Вип. 1 (49). С. 85–90.

є, таким чином, воєнними кіберзлочинами та мають кваліфікуватись за ст. 438 КК України.

Отже, поняття «кіберзлочинність» репрезентоване трьома блоками кримінальних практик:

1) **ординарні кримінальні правопорушення у сфері використання комп'ютерів систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку** – передбачені ст. ст. 361, 361-1, 361-2, 362, 363, 363-1 КК України, сконцентровані у Розділі XVI Особливої частини КК «Злочини у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку»;

2) **ординарні кримінальні правопорушення, що вчиняються з використанням комп'ютерів** – ст. ст. 161, 176, 177, 178-181, ч. 4 ст. 190, 192, 301, 301-1, 301-2, 358, 366 КК України. І хоча в законах використовується термін «сфера» для опису використання комп'ютерів та інтернету при вчиненні кримінальних правопорушень, для розуміння «кіберзлочинності» важливо усвідомлювати, що суть цих кримінальних правопорушень полягає не просто в якійсь окремій галузі суспільства, а в їхній віртуальній частині, яка перемістилася в кіберпростір. А кіберпростір існує та функціонує лише завдяки цим самим комп'ютерам та мережам;

3) **воєнно-контекстуальні кіберзлочини**, які представлені двома групами діянь: а) воєнні кіберзлочини (ст. 438 КК України); б) пов'язані з війною кіберзлочини, що посягають на основи національної, громадської безпеки (ст. ст. 114-1, 114-2, 258 КК України).

Висновки. У результаті проведеного дослідження встановлено, що поняття кіберзлочину не є самостійною кримінально-правовою категорією, відокремленою від загального розуміння злочину. Законодавчі визначення, зокрема норма п. 8 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», а також положення Будапештської конвенції, окреслюють лише сферу вчинення злочинів – кіберпростір або з використанням комп'ютерних технологій.

У національному законодавстві України відсутнє чітке та вичерпне нормативне розмежування між традиційними злочинами та кіберзлочинами. Частина кримінальних правопорушень, що підпадають під визначення «кіберзлочин», передбачена розділом XVI КК України, тоді як інші охоплюються загальними нормами Особливої частини Кримінального кодексу.

Враховуючи вищевикладене, вважаємо за можливе запропонувати під кіберзлочинністю розуміти соціально-правовий феномен, що проявляється у стійких кримінальних практиках правопорушення з використанням електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), телекомунікаційних систем, комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку, форми прояву яких передбачені законом про кримінальну відповідальність. Цей феномен репрезентований трьома групами кримінальних правопорушень 1) ординарні кримінальні правопорушення у сфері використання комп'ютерів систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку; 2) ординарні

кримінальні правопорушення, що вчиняються з використанням комп'ютерів; 2) воєнно-контекстуальні кіберзлочини. Детальний їх кримінологічний аналіз є перспективним напрямом подальших кримінологічних досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бараненко Р. В. Кіберзлочин, комп'ютерний злочин чи кіберправопорушення? Аналіз особливостей застосування термінології. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право*. 2021. Вип. 1 (49). С. 85–90
2. Кіберполіція. Офіційний сайт. URL: <https://cyberpolice.gov.ua/normatyvno-pravovi-akty-yaki-rehlamentuiut-diialnist-politseiskoi-komisii/>
3. Конвенція про кіберзлочинність : Міжнародний документ. Конвенція Ради Європи від 23.11.2001 р. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_575.
4. Кравцова М. О. Кіберзлочинність: кримінологічна характеристика та запобігання органами внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Х., 2015. 216 с.
5. Пашнєв Д. В. Основні поняття комп'ютерних технологій у контексті комп'ютерної злочинності. *Кримський юридичний вісник*. 2007. Вип. 1 (1). С. 98–103.
6. Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах : Закон України від 05.07.1994 р. № 80/94-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80#Text>.
7. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 р. № 2163-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>.
8. Countering the use of information and communications technologies for criminal purposes : Report of the Third Committee / Seventy-ninth session Agenda. Item 108 ; General Assembly 27 November 2024. URL: <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/n24/372/04/pdf/n2437204.pdf>.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Petro P. HALUSHKO,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CYBERCRIME: CONCEPT AND SOCIO-LEGAL NATURE

The article is devoted to the analysis of the content of the concept and the legal nature of cybercrime in the context of national legislation and international law. to stop the adoption of the Law of Ukraine “On Basic Measures to Ensure Cybersecurity of Ukraine” in 2017, which first defined the concept of

“cybercrime”, the legislative formulation of liability for actions in cyberspace is still the subject of scientific discussions. The provisions of the Budapest Convention and national criminal legislation are studied, the questions of which offenses can be classified as cybercrimes are analyzed. Attention is paid to both the special norms of the Criminal Code of Ukraine (Chapter XVI) and the general provisions in which the use of computer systems is optional. The article argues that cybercrime is a special form of implementation of both traditional crimes in the digital environment and an independent criminal and social phenomenon.

Keywords: *cybercrime, legal nature, cyberspace, cybercrime, elements of a criminal offense, digital environment, Budapest Convention, criminal liability, computer systems, information security, qualification of criminals.*

Сергій Володимирович ГУГНЯК*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

НАПРЯМКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

У статті наголошено на тому, що в основі виокремлення напрямків забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку лежить їх розуміння в межах широкої системи, задля безперебійного функціонування якої потрібна реалізація широкого кола технічних, інформаційних та інших заходів, сукупність яких за умови спрямованості на вирішення окремого проблемного питання і являє собою напрям забезпечення. Визначено, що слід приділити особливу увагу належному контролю під час безпосереднього несення служби із забезпечення публічної безпеки і порядку. Такий контроль першочергово покладається на начальників районних управлінь (відділів) поліції, їх заступників з превентивної діяльності, осіб, які виконують їх обов'язки. Важливою є особиста присутність цієї категорії керівників як на інструктажах, так і під час проведення самих заходів. Розглянуто напрямок забезпечення публічного порядку під час масових зібрань громадян. У контексті даного напрямку зазначено, що важливим є виховання в українському суспільстві особливої культури поведінки в місцях скупчення громадян. Наголошено, що в ситуаціях високого соціального напруження саме від ефективної комунікації залежить здатність поліції спрямувати агресію чи конфліктні настрої значних груп громадян у конструктивному напрямі.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, напрямки, Національна поліція, забезпечення публічної безпеки і порядку, регіональний рівень, масові зібрання громадян, сучасні технології.

Постановка проблеми. Саме напрями (вектори, сфери) дозволяють сформувати чітке уявлення про певну діяльність. Сама лише назва підприємства, установи чи організації не завжди відповідає її провідним напрямам діяльності. При цьому напрями діяльності регулярно переглядаються, змінюються, набувають нових рис. Цьому сприяють і постійні наукові пошуки, і зміни законодавства, і невинний науково-технічний прогрес.

У діяльності поліції напрями набувають доволі складного змісту, адже на даний центральний орган виконавчої влади покладається ціла низка завдань, кожне з яких є комплексним і багатогранним. Так, згідно з ч. 1 ст. 2 Закону України «Про Національну поліцію» до завдань поліції віднесено «надання поліцейських послуг у сферах: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидії злочинності; 4) надання в межах, визначених законом,

послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги»¹.

Слід зазначити, що дані завдання тісно пов'язані між собою. Адже забезпечення публічної безпеки і порядку, у тому числі на регіональному рівні, спрямоване на охорону прав і свобод людини, дотримання прав учасників мирних зібрань, законних інтересів підприємств, які знаходяться на місці проведення певного заходу і діяльність яких може бути суттєво ускладнена. До того ж у процесі виконання завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку працівниками поліції можуть бути виявлені та припинені правопорушення та злочини, надані різного роду послуги у випадках, якщо учасник мирного зібрання випадково втратить свідомість, здатність самостійно пересуватися тощо.

З огляду на це постає об'єктивна потреба в розробці на основі завдань поліції особливих напрямів її діяльності, у тому числі в сфері забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні. Напрями в цьому контексті являють собою цілісні сукупності організаційних, інституційних, нормативно-правових та інших заходів, рішень щодо їх планування, проведення, підбиття підсумків, визначення подальших пріоритетів, проблемних питань і шляхів удосконалення.

Окремим питанням організації діяльності Національної поліції на регіональному рівні присвячували свої наукові праці О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, А. Л. Борко, Ю. П. Битяк, В. М. Василенко, О. В. Волошина, В. М. Гаращук, В. Г. Гриценко, С. М. Гусаров, О. Ю. Дрозд, В. М. Єднак, А. В. Калайда, А. Т. Комзюк, І. М. Коропатнік, Л. О. Мамчур, Р. В. Миронюк, О. В. Михайловська, О. А. Моргунов, О. М. Музичук, Д. В. Назаренко, Д. М. Павлов, А. О. Полянський, О. Ю. Салманова, В. В. Сокуренько, В. В. Топчий, О. В. Федосова, Р. В. Шаповал, О. М. Шевчук, В. І. Шкіндюк та інші вчені. Водночас питання напрямків забезпечення Національною поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні перебували поза увагою дослідників.

Мета статті полягає в тому, щоб визначити напрямки забезпечення Національною поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні. На досягнення вказаної мети спрямовані наступні завдання: проаналізувати погляди науковців відносно напрямів забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку; дослідити особливу правову та організаційну природу напрямків забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку набувають в умовах воєнного стану; охарактеризувати окремі напрями забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні.

Виклад основного матеріалу. У вітчизняній правовій науці напрями забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку досліджувалися багатьма науковцями.

О. В. Батраченко у своїй науковій статті виділяє такі напрямки

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.

(функції) державного управління публічною безпекою та порядком: «1) орієнтування системи забезпечення публічної безпеки та порядку (формування державної політики у цій сфері; створення відповідної нормативно-правової бази, удосконалення організаційної структури; узагальнення практики застосування адміністративного законодавства у цій сфері; затвердження стратегічних програм діяльності, затвердження планів роботи, тощо); 2) забезпечення системи (комплексне кадрове, фінансове, матеріальне, технічне, інформаційне й інше забезпечення життєдіяльності складових (структурних елементів) системи; прийняття рішень про заохочення та притягнення до відповідальності; підготовка сил і засобів; формування бази (банків) даних, тощо); 3) оперативне управління системою (здійснення постійного моніторингу впливу на публічну безпеку та порядок; прогнозування змін і потенційних загроз; розподіл обов'язків, тощо); 4) зовнішньоорганізаційне забезпечення системи (здійснення інформаційної взаємодії з іншими органами державної влади України, органами правопорядку іноземних держав і міжнародними організаціями; формування міжвідомчих груп та ін.); 5) публічна звітність і зовнішній контроль (організація ведення статистичної й іншої інформаційної звітності з приводу стану забезпечення публічної безпеки та порядку, тощо)»¹.

Погоджуючись з позицією дослідника, варто зазначити, що в основі виокремлення напрямків забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку лежить їх розуміння в межах широкої системи, задля безперебійного функціонування якої потрібна реалізація широкого кола технічних, інформаційних та інших заходів, сукупність яких за умови спрямованості на вирішення окремого проблемного питання і являє собою напрям забезпечення.

А. В. Долинний у своєму дисертаційному дослідженні розглядає напрямки забезпечення Національною поліцією публічної безпеки і порядку, до яких відносить: «1) нормативно-правове забезпечення (формування державної політики та створення нормативно-правової бази у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку під час масових заходів, забезпечення дотримання гарантій прав і свобод, законних інтересів учасників масового заходу, тощо); 2) моніторинг, аналітичне та інформаційне забезпечення (прогнозування ризиків і загроз, оцінювання можливих наслідків, моніторинг стану публічної безпеки і правопорядку під час масового заходу й впливу на нього внутрішніх і зовнішніх чинників та ін.); 3) оперативне управління, організаційне та методичне забезпечення; 4) комунікаційне забезпечення, координація та взаємодія; 5) контроль за діяльністю органів поліції (підбиття результатів забезпечення публічної безпеки і порядку під час масового заходу, ведення звітності щодо виявлених і усунених правопорушень, заохочення та дисциплінарна

¹ Батраченко О. В. Значення й функції державного управління сферою забезпечення публічної безпеки та порядку. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2015. Вип. 3. С. 129–130.

відповідальність працівників та ін.)»¹.

У контексті осмислення запропонованих дослідником напрямів слід приділити особливу увагу належному контролю під час безпосереднього несення служби із забезпечення публічної безпеки і порядку. Такий контроль першочергово покладається на начальників районних управлінь (відділів) поліції, їх заступників з превентивної діяльності, осіб, які виконують їх обов'язки. Важливою є особиста присутність цієї категорії керівників як на інструктажах, так і під час проведення самих заходів. Адже доволі часто можуть статися непередбачувані події, погіршитися погодні умови (сильна спека або холод), ускладнитися обстановка, що потребуватиме швидкого прийняття управлінських рішень. До того ж особовий склад за відсутності досвідченого керівника може залишити місце несення служби, перебувати у своїх особистих автомобілях, допускати вживання алкогольних напоїв під час несення служби тощо.

Особливої правової та організаційної природи напрямки забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку набувають в умовах воєнного стану, коли перебудовується сама парадигма суспільних відносин, на перший план виходять питання безпеки в її значно ширшому розумінні. По суті питання публічної безпеки і порядку в таких умовах стає не лише пов'язаним з урегульованістю проведення певного заходу, нормальним функціонуванням транспортної та іншої інфраструктури, а також з виживанням людей під час ймовірних ракетних чи артилерійських атак, яких, на жаль, зазнає цивільна інфраструктура.

При цьому напрями забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні дещо відрізняються з огляду на те, що поліція неминуче звертається до специфіки функціонування певного регіону не лише як території, обмеженої географічними кордонами, але і як сукупності національностей, носіїв культури і традицій, особливого освітнього, культурного та наукового потенціалу, унікальних промислових об'єктів, яких більше немає ніде в світі.

Першим подібним напрямом є забезпечення публічного порядку під час масових зібрань громадян. А. В. Денисова зазначає, що «забезпечення публічного порядку під час масових зібрань громадян покладаються на місцеві органи влади та організаторів мирних зібрань та на органи Національної поліції. У зв'язку з цим поліцейські підрозділи не тільки під час проведення масових заходів, а й заздалегідь зобов'язані підготуватися та вжити заходів, які сприятимуть забезпеченню правопорядку в умовах проведення масових заходів»².

Дослідниця також стверджує, що «масові заходи класифікуються переважно великими блоками – громадсько-політичні, спортивні,

¹ Долинний А. В. Адміністративно-правове забезпечення Національною поліцією України публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2017. С. 94–95.

² Денисова А. В. Забезпечення публічної безпеки і порядку органами Національної поліції України під час проведення масових заходів. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 580.

культурно-масові та інші. До громадсько-політичних заходів належать мітинги, вуличні походи і демонстрації, маївки, масові збори, страйки, вибори в місцеві ради народних депутатів тощо»¹.

В окремих джерелах закріплений інший підхід до класифікації масових заходів - протести, демонстрації та заворушення, де цивільні можуть швидко мобілізуватися та організовуватися в групи, а соціальні мережі дозволяють їм координувати свої рухи; масштабні заходи (наприклад, спортивні та культурні заходи), де велика кількість людей збирається для певної діяльності та може стати мішенню для злочинців або терористів; масова міграція, зростаюча проблема в Європі, яка часто призводить до масових скупчень під час пересування через країни перетину або остаточного поселення в місцях призначення².

При цьому важливим є виховання в українському суспільстві особливої культури поведінки в місцях скупчення громадян. Цей процес має передбачати проведення виховних годин у школах і ліцеях, присвячених даному питанню, дослідження його міждисциплінарної природи, встановлення юридичної відповідальності за поведінку, яка порушує правила перебування в місцях скупчення (зокрема у громадському транспорті).

Очевидно, що в ситуаціях високого соціального напруження саме від ефективної комунікації залежить здатність поліції спрямувати агресію чи конфліктні настрої значних груп громадян у конструктивному напрямі. Важливим при цьому є не силове придушення, окрім визначених законом випадків, але й діалог, тісна та безперервна комунікації як з учасниками, так і з організаторами заходів.

Під час реалізації в діяльності поліції напряму забезпечення публічного порядку під час масових зібрань громадян на регіональному рівні необхідно приділяти особливу увагу унікальним для кожного регіону України національним, релігійним та іншим групам, які можуть мати унікальні традиції, звичаї, у тому числі масового характеру. При цьому на регіональному рівні можуть утворюватися локальні спільноти іноземних студентів, паломників, які є тимчасовими, але можуть характеризуватися конфліктністю або, навпаки, віктимністю, що може бути зумовлено специфічним ставленням до таких осіб місцевого населення, складністю розуміння їх нетипових традицій чи релігії.

Ще одним напрямком забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є впровадження сучасних технологій, використання аналітичних та інших цифрових інструментів у процесі забезпечення публічної безпеки і порядку.

К. Кукореану доводить, що в суспільстві, що постійно змінюється,

¹ Там само. С. 581.

² Workshop 2 Report: Riots & Mass Gatherings. Deliverable 2.4 // Center for Security Studies. URL:

<https://ec.europa.eu/research/participants/documents/downloadPublic?documentIds=080166e5b357882d&appId=PPGMS>.

технології відіграють ключову роль у підвищенні ефективності та результативності поліцейських втручань, надаючи передові інструменти для запобігання злочинності та боротьби з нею. Однак використання цих технологій несе з собою важливі виклики, такі як загрози кібербезпеці, ризики конфіденційності та необхідність підтримувати баланс між безпекою та індивідуальними свободами. Мобільні технології та передові комунікації дозволяють поліцейським швидко та скоординовано реагувати в надзвичайних ситуаціях, покращуючи управління інцидентами та ресурсами. Співпраця між поліцією та громадянами є важливою для підтримки публічного порядку. Сучасні технології сприяють цій взаємодії, забезпечуючи прозорість та довіру. Навчання поліцейських використанню нових технологій також є важливим для забезпечення ефективного та відповідального втручання¹.

Технології публічної безпеки стосується інструментів і рішень, які дозволяють правоохоронним органам забезпечувати публічну безпеку шляхом прискорення розслідувань, покращення розкриття злочинів і оптимізації реагування на надзвичайні ситуації. Сьогодні найкращі у своєму класі технології публічної безпеки часто використовують такі досягнення, як AI, IoT та інтелектуальні пристрої, що дозволяє правоохоронним органам вирішувати нові проблеми публічної безпеки. Програмні рішення для публічної безпеки: системи управління справами (провадженнями) організовують і оптимізують розслідування, керуючи доказами, звітами та повідомленнями; програмне забезпечення для картографування та аналізу злочинності аналізує тенденції злочинності, щоб керувати розподілом ресурсів і стратегіями патрулювання; системи відеоспостереження використовують відеоаналітику та програмне забезпечення для розпізнавання обличь; системи автоматизованої диспетчеризації (CAD) координують реагування на надзвичайні ситуації, призначаючи підрозділи та відстежуючи ресурси в режимі реального часу; програмне забезпечення для відображення інцидентів автоматизує створення звітів і введення даних, зменшуючи адміністративний тягар; інструменти Open-Source Intelligence (OSINT) аналізують дані з платформ соціальних мереж, веб-сайтів та інших джерел для виявлення загроз і тенденцій².

Висновки. Таким чином, у діяльності поліції напрями набувають доволі складного змісту, адже на даний центральний орган виконавчої влади покладається ціла низка завдань, кожне з яких є комплексним і багатограним.

Зазначено, що в основі виокремлення напрямків забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку лежить їх розуміння в межах широкої системи, задля безперервного функціонування якої потрібна реалізація широкого кола технічних, інформаційних та інших заходів, сукупність яких

¹ Cucoreanu C. Public order and the technological revolution: Implications for police and citizen safety. *European Journal of Law and Public Administration*. 2024. № 11(1). P. 50.

² Public Safety Technology: A Transformative Force for Law Enforcement // Cognyte: сайт. URL: <https://www.cognyte.com/blog/public-safety-technology/>.

за умови спрямованості на вирішення окремого проблемного питання і являє собою напрям забезпечення.

Наголошено, що слід приділити особливу увагу належному контролю під час безпосереднього несення служби із забезпечення публічної безпеки і порядку. Такий контроль першочергово покладається на начальників районних управлінь (відділів) поліції, їх заступників з превентивної діяльності, осіб, які виконують їх обов'язки. Важливою є особиста присутність цієї категорії керівників як на інструктажах, так і під час проведення самих заходів. Адже доволі часто можуть статися непередбачувані події, погіршитися погодні умови (сильна спека або холод), ускладнитися обстановка, що потребуватиме швидкого прийняття управлінських рішень. До того ж особовий склад за відсутності досвідченого керівника може залишити місце несення служби, перебувати у своїх особистих автомобілях, допускати вживання алкогольних напоїв під час несення служби тощо.

Акцентовано увагу на тому, що особливої правової та організаційної природи напрямки забезпечення поліцією публічної безпеки і порядку набувають в умовах воєнного стану, коли перебудовується сама парадигма суспільних відносин, на перший план виходять питання безпеки в її значно ширшому розумінні. По суті питання публічної безпеки і порядку в таких умовах стає не лише пов'язаним з урегульованістю проведення певного заходу, нормальним функціонуванням транспортної та іншої інфраструктури, а також з виживанням людей під час ймовірних ракетних чи артилерійських атак, яких, на жаль, зазнає цивільна інфраструктура.

Розглянуто напрямок забезпечення публічного порядку під час масових зібрань громадян. У контексті даного напрямку зазначено, що важливим є виховання в українському суспільстві особливої культури поведінки в місцях скупчення громадян. Цей процес має передбачати проведення виховних годин у школах і ліцеях, присвячених даному питанню, дослідження його міждисциплінарної природи, встановлення юридичної відповідальності за поведінку, яка порушує правила перебування в місцях скупчення (зокрема у громадському транспорті). Наголошено, що в ситуаціях високого соціального напруження саме від ефективної комунікації залежить здатність поліції спрямувати агресію чи конфліктні настрої значних груп громадян у конструктивному напрямі. Важливим при цьому є не силове придушення, окрім визначених законом випадків, але й діалог, тісна та безперервна комунікації як з учасниками, так і з організаторами заходів.

Проаналізовано напрямок впровадження сучасних технологій, використання аналітичних та інших цифрових інструментів у процесі забезпечення публічної безпеки і порядку. Даний напрямок має чітко виражену регіональну специфіку. Упровадження провідних технологій у поліцейську діяльність нерозривно пов'язане з індустріалізацією регіонів, розташуванням на їх території закладів вищої освіти, у співпраці з якими можливо розробити нестандартні технологічні рішення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Батраченко О. В. Значення й функції державного управління сферою забезпечення публічної безпеки та порядку. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2015. Вип. 3. С. 128–132.
2. Денисова А. В. Забезпечення публічної безпеки і порядку органами Національної поліції України під час проведення масових заходів. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 580–582.
3. Долинний А. В. Адміністративно-правове забезпечення Національною поліцією України публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2017. 198 с.
4. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
5. Cucoreanu C. Public order and the technological revolution: Implications for police and citizen safety. *European Journal of Law and Public Administration*. 2024. № 11(1). P. 39–52.
6. Public Safety Technology: A Transformative Force for Law Enforcement // Cognyte: сайт. URL: <https://www.cognyte.com/blog/public-safety-technology/>.
7. Workshop 2 Report: Riots & Mass Gatherings. Deliverable 2.4 // Center for Security Studies. URL: <https://ec.europa.eu/research/participants/documents/downloadPublic?documentIds=080166e5b357882d&appId=PPGMS>.

Стаття надійшла до редакції 23.03.2025

Serhiy V. HUGNYAK,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

DIRECTIONS OF PROVIDING PUBLIC SECURITY AND ORDER BY THE NATIONAL POLICE AT THE REGIONAL LEVEL

The article emphasizes that the basis for the identification of directions of ensuring public safety and order by the police is their understanding within the framework of a broad system, the smooth functioning of which requires the implementation of a wide range of technical, informational and other measures, the totality of which, provided that it is aimed at solving a specific problem issue, constitutes a direction of provision.

It is determined that special attention should be paid to proper control during the direct provision of public safety and order services. Such control is primarily entrusted to the heads of district police departments (departments), their deputies for preventive activities, and persons who perform their duties. The

personal presence of this category of leaders is important both at briefings and during the events themselves.

The direction of ensuring public order during mass gatherings of citizens is considered. In the context of this direction, it is noted that it is important to cultivate in Ukrainian society a special culture of behavior in places where citizens gather. It is emphasized that in situations of high social tension, the ability of the police to direct aggression or conflicting moods of significant groups of citizens in a constructive direction depends on effective communication.

Keywords: *administrative and legal support, directions, National Police, ensuring public safety and order, regional level, mass gatherings of citizens, modern technologies.*

Григорій Петрович МАРОЩАК*(Київський університет інтелектуальної власності та права, м. Київ)*

ШЛЯХИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ПРАВОВОГО ТА ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Зарубіжний досвід правового та організаційного забезпечення підприємницької діяльності в аграрному секторі слугує орієнтиром для модернізації вітчизняної аграрної політики. Його адаптація до українських умов — один із ключових чинників забезпечення економічної стабільності, соціального розвитку сільських територій та подальшої інтеграції до європейського простору.

*В даній статті проаналізовано досвід європейських країн в контексті моніторингу та прозорого адміністрування державної підтримки агровиробників, що здійснюється за рахунок бюджетних ресурсів. Вважаємо, що в Україні є необхідність у створенні окремого органу або департаменту, який би здійснював незалежне управління та контроль за державними витратами у сільському господарстві, зокрема щодо субсидій, грантів, компенсацій тощо. Окрім того, наголошується на потребі вже сьогодні розпочати підготовку законодавчої та адміністративної бази, необхідної для майбутньої імплементації механізмів CAP. Йдеться не лише про загальне узгодження нормативно-правової бази з *acquis* ЄС, а й про розробку законів та підзаконних актів, які врегульовуватимуть: процедури надання, розподілу та контролю державної підтримки агровиробників, механізми обліку та верифікації даних, створення електронних реєстрів і цифрових платформ адміністрування та системи звітності та підзвітності органів виконавчої влади.*

Актуальним є досвід створення різноманітних партнерств та мереж, що могло б стати основою для формування стабільного правового та організаційного середовища, спрямованого на підтримку аграрних інновацій. Цікавим для України також виглядає досвід Німеччини щодо створення сільськогосподарських кооперацій. Перспективним видається перехід від вузькогалузевого до уніфікованого підходу у правовому регулюванні кооперативів, що дозволило б спростити правозастосовну практику, забезпечити більшу інтеграцію у європейський простір та створити передумови для сталого розвитку кооперативного руху.

Заслугує на увагу також досвід США щодо чіткого планування стратегічного розвитку сільського господарства і врахування цих планів щороку в державний бюджет.

Ключові слова: зарубіжний досвід, імплементація, сільське господарство, підприємницька діяльність, правове та організаційне

забезпечення.

Постановка проблеми. Розвиток підприємницької діяльності в Україні розпочався на етапі становлення ринкових відносин, коли відбувся перехід від централізованої економіки до ринкової моделі господарювання. З того часу процес підприємництва у сільському господарстві розвивається в умовах постійного ускладнення ведення аграрного товарного виробництва. Зокрема, на цей процес значно впливають чинники нестабільності економічного середовища в державі, політичні ризики, військові загрози, а також загальносвітові тенденції, пов'язані з посиленням глобалізації світової економіки.

У таких умовах підприємницька діяльність у сфері сільського господарства набула нових рис, адаптуючись до викликів сучасного господарського середовища. Відбулося активне формування економічних інтересів аграріїв, які змушені не лише забезпечувати виробництво, а й реагувати на зміни попиту, цін, експортних можливостей, обмежень ринку та кліматичних факторів. Це визначило об'єктивну необхідність трансформації традиційних моделей аграрного виробництва та впровадження підприємницьких підходів у сільському господарстві. У зв'язку із зазначеним виникає об'єктивна необхідність у пошуку ефективних моделей підтримки підприємництва в сільськогосподарському секторі, які б дозволили підвищити конкурентоспроможність українського сільського господарства, посилити продовольчу безпеку, забезпечити сталість розвитку сільських територій та залучити інвестиції в цю галузь. Важливим інструментом у цьому процесі є звернення до позитивного міжнародного досвіду, який упродовж десятиліть напрацьовували країни з високим рівнем аграрної культури та ефективною державною політикою в агросфері.

Означену проблематику досліджували О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, А. Л. Борко, Ю. П. Битяк, В. М. Василенко, С. М. Гусаров, О. Ю. Дрозд, В. М. Єднак, А. В. Калайда, А. Т. Комзюк, І. М. Коропатнік, Л. О. Мамчур, О. М. Музичук, О. Ю. Салманова, В. В. Сокурєнко та інші. Однак питання визначення актуальних та перспективних шляхів імплементації зарубіжного досвіду правового та організаційного забезпечення підприємницької діяльності у сфері сільського господарства й досі лишається відкритим.

Мета статті – визначити та науково обґрунтувати шляхи імплементації зарубіжного досвіду правового та організаційного забезпечення підприємницької діяльності у сфері сільського господарства.

Виклад основного матеріалу. У контексті дослідження зарубіжного досвіду правового та організаційного забезпечення підприємницької діяльності у сфері сільського господарства особливої уваги заслуговує Аналітичний звіт Європейської Комісії щодо відповідності законодавства Європейського Союзу та висновок щодо заявки України на членство в ЄС,

оприлюднений 1 лютого 2023 року¹. Цей документ містить не лише оцінку поточного стану національного законодавства, а й окреслює пріоритетні напрями його адаптації до європейських норм у різних секторах, зокрема — у сфері сільського господарства, розвитку сільських територій, продовольчої безпеки, ветеринарної та фітосанітарної політики, рибальства, регіонального розвитку та бюджетного забезпечення.

Станом на сьогодні, більшість повноважень у сфері аграрної політики покладено на Міністерство аграрної політики та продовольства України. Водночас Європейська Комісія вказує на необхідність створення окремого органу або департаменту, який би здійснював незалежне управління та контроль за державними витратами у сільському господарстві, зокрема щодо субсидій, грантів, компенсацій тощо. Така інституційна структура є ключовою умовою для реалізації принципів Спільної сільськогосподарської політики ЄС (CAP), яка стане обов'язковою для України після набуття членства в Євросоюзі.

Особливої уваги вимагає питання моніторингу та прозорого адміністрування державної підтримки агровиробників, що здійснюється за рахунок бюджетних ресурсів. У країнах-членах ЄС вже функціонує ефективний інструмент такого контролю — Інтегрована система адміністрування та контролю (IACS, Integrated Administration and Control System), що є невід'ємною частиною механізму виплат у межах CAP². Ця система передбачає поєднання цифрових технологій обліку, перевірки та аналізу інформації щодо отримувачів допомоги, площ земель, обсягів продукції тощо. IACS дозволяє державам-членам ЄС здійснювати так зване «спільне управління» виплатами — коли адміністративна відповідальність покладається на національні уряди, але підлягає суворому аудиту та звітності перед Європейською Комісією³.

Таким чином, Україна вже сьогодні має розпочати підготовку законодавчої та адміністративної бази, необхідної для майбутньої імплементації механізмів CAP. Йдеться не лише про загальне узгодження нормативно-правової бази з *acquis* ЄС, а й про розробку законів та підзаконних актів, які врегульовуватимуть: процедури надання, розподілу та контролю державної підтримки агровиробників, механізми обліку та верифікації даних, створення електронних реєстрів і цифрових платформ адміністрування та системи звітності та підзвітності органів виконавчої влади.

¹ Analytical Report following the Communication from the Commission to the European Parliament, the European Council and the Council Commission Opinion on Ukraine's application for membership of the European Union. Brussels, 01.02.2023. URL: https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/system/files/2023-02/SWD_2023_30_Ukraine.pdf.

² Analytical Report following the Communication from the Commission to the European Parliament, the European Council and the Council Commission Opinion on Ukraine's application for membership of the European Union. Brussels, 01.02.2023. URL: https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/system/files/2023-02/SWD_2023_30_Ukraine.pdf.

³ Managing payments. Agriculture and rural development. URL: https://agriculture.ec.europa.eu/common-agricultural-policy/financing-cap/assurance-and-audit/managing-payments_en#aimsofiacs.

У межах політики сталого розвитку аграрного сектору Європейський Союз запровадив низку ефективних механізмів організаційного забезпечення підприємницької діяльності. Одним із найбільш результативних інструментів стало Європейське інноваційне партнерство з питань сільськогосподарської продуктивності та сталого розвитку (EIP-AGRI), яке було створене як відповідь на зростаючі виклики, з якими стикається сучасне сільське господарство: висока конкуренція на глобальних ринках, нестабільність цін, деградація природного середовища, зміна клімату та потреба у нарощуванні продуктивності без шкоди для екології¹.

Основна ідея EIP-AGRI полягає у поєднанні зусиль усіх учасників аграрного ланцюга — від фермерів і науковців до дорадчих служб, громадських організацій та агропромислових підприємств — для створення єдиного інноваційного простору, де ідеї, досвід та наукові знання трансформуються у практичні рішення.

EIP-AGRI діє через мережу партнерств і фокус-груп, що об'єднують фахівців з різних професійних середовищ². Ці групи працюють над конкретними проблемами чи напрямками (наприклад, цифрове землеробство, адаптація до кліматичних змін, зменшення використання пестицидів, розвиток органічного виробництва) і формують інноваційні проєкти, які згодом можуть масштабуватися в межах ЄС. Окрему увагу приділено обміну знаннями — платформи EIP-AGRI виступають майданчиком для поширення прикладів успішного впровадження інновацій, наукових досліджень та ефективних практик серед усіх зацікавлених сторін.

На нашу думку, для України досвід EIP-AGRI є надзвичайно цінним. Нашій державі відомі приклади формування інноваційних партнерств/кластерів (наприклад, Українсько-молдовський транскордонний кластер з переробки відходів виноробства), проте ці приклади поодинокі та відсутня національна система формування таких партнерств³. У національному контексті створення подібного партнерського формату могло б стати основою для формування стабільного правового та організаційного середовища, спрямованого на підтримку аграрних інновацій. Запровадження мереж між аграріями, вченими, дорадчими установами та представниками влади дало б змогу активізувати інноваційну діяльність на місцях, забезпечити швидке поширення передових практик, адаптувати іноземні технології до українських реалій та підвищити конкурентоспроможність сільського господарства загалом. У перспективі Україна могла б інтегруватися до європейських інноваційних мереж, що не лише сприяло б модернізації аграрного сектору, а й відкривало б нові

¹ About EIP-AGRI - EIP-AGRI - European Commission. EIP-AGRI - European Commission. URL: <https://ec.europa.eu/eip/agriculture/en/about.html>.

² Єрмакова О. Механізми інноваційного партнерства: європейський досвід у контексті євроінтеграційного розвитку України. *Журнал Європейської економіки*. 2021. Т. 20. № 4. С. 697–709.

³ Єрмакова О. Механізми інноваційного партнерства: європейський досвід у контексті євроінтеграційного розвитку України. *Журнал Європейської економіки*. 2021. Т. 20. № 4. С. 697–709.

можливості для міжнародної науково-практичної співпраці в агропромисловій сфері.

У межах дослідження досвід Італії виступає показовим прикладом системного підходу до фінансового та організаційного забезпечення сільськогосподарської діяльності. Зокрема, у цій країні створено ефективну інфраструктуру підтримки аграрного сектору, яка забезпечує доступ виробників до інвестиційних ресурсів, необхідних для усіх етапів агровиробництва — від вирощування до переробки та реалізації продукції. Одним із ключових елементів цієї інфраструктури є Державний інститут із страхування зовнішньоторговельних операцій, який активно взаємодіє з Європейським інвестиційним фондом (EIF), Італійським національним сільськогосподарським фондом (ISMEA) та Європейським інвестиційним банком (EIB). На наш погляд, для України вивчення італійської моделі є надзвичайно актуальним, оскільки вона демонструє ефективне поєднання фінансових, адміністративних та європейських інституційних ресурсів на користь агросектору. Крім цього, приклад Італії показує, як системна державна підтримка може стимулювати розвиток певних сегментів аграрного ринку, зокрема органічного виробництва, що має високий експортний потенціал і відповідає світовим тенденціям сталого розвитку. Впровадження аналогічних механізмів в Україні з урахуванням місцевих особливостей може сприяти диверсифікації джерел фінансування, підвищенню інвестиційної привабливості аграрної сфери та зміцненню позицій українських фермерів на європейському та глобальному ринках.

У процесі формування ефективної моделі організаційного та правового забезпечення підприємницької діяльності у сфері сільського господарства важливо не лише враховувати загальні підходи до державної підтримки аграріїв, а й аналізувати специфічні інституційні механізми, які довели свою ефективність у зарубіжній практиці. Одним із таких механізмів є сільськогосподарська кооперація, яка в окремих країнах Європейського Союзу, зокрема у Федеративній Республіці Німеччина, посіла ключове місце в системі підтримки аграрного підприємництва. Саме через розвиток кооперативного руху, поєданого з фінансовими інструментами, вдалося створити стійку та доступну модель фінансування для малих і середніх фермерів, яка сприяє не лише зміцненню аграрного сектора, а й розвитку сільських територій у цілому. Варто приділити особливу увагу кооперативному законодавству Федеративної Республіки Німеччина, зокрема Закону «Про промислові та господарські товариства»¹. Цей нормативний акт був ухвалений ще 1 травня 1889 року та залишається чинним і нині, з урахуванням численних змін і доповнень.

На відміну від України, де функціонує спеціальний Закон «Про сільськогосподарську кооперацію», німецька модель базується на єдиному правовому регулюванні для всіх видів кооперативів, незалежно від

¹ Gesetz betreffend die Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaften. Bundesgit. URL: <https://bundestag.github.io/gesetze/g/geng/>

галузевої спеціалізації. Такий підхід дозволяє забезпечити уніфікованість, правову послідовність та системність у регулюванні кооперативної діяльності, що значно полегшує адаптацію норм до європейського *acquis*.

Для України, яка прагне побудувати ефективну модель аграрного підприємництва, засновану на принципах кооперації, досвід Німеччини є надзвичайно важливим. Зокрема, перспективним виглядає перехід від вузькогалузевого до уніфікованого підходу у правовому регулюванні кооперативів, що дозволило б спростити правозастосовну практику, забезпечити більшу інтеграцію у європейський простір та створити передумови для сталого розвитку кооперативного руху. Така трансформація має здійснюватися у тісному зв'язку із модернізацією чинного законодавства України та приведенням його у відповідність до європейських стандартів.

Німеччина сформувала ефективну модель фінансової підтримки аграріїв, яка ґрунтується на багаторівневій системі кредитування. Основними суб'єктами цього процесу є кооперативні банки, спеціалізовані сільськогосподарські банки, приватні комерційні банки, а також державні фінансові установи¹. Особливу роль у становленні цієї системи відіграли кооперативні банки, які з кінця XIX століття стали відповіддю на обмежений доступ фермерів до фінансових ресурсів. Їхня мета полягала у зміцненні позицій дрібних сільськогосподарських виробників шляхом забезпечення доступу до дешевих позик, засобів виробництва, сприятливих умов закупівлі та збуту. Таким чином, досвід Німеччини свідчить про ефективність поєднання сільськогосподарської та кредитної кооперації. Така модель дозволяє не лише забезпечити стабільне фінансування аграрного сектору, а й підтримати сталість сільських громад, стимулювати інновації та підвищувати конкурентоспроможність виробників. Успішна реалізація цієї моделі базується на тісній взаємодії держави, банківського сектору, кооперативів та інституцій ЄС.

У межах дослідження зарубіжного досвіду правового та організаційного забезпечення підприємницької діяльності в аграрному секторі особливої цінності набуває аналіз аграрної політики Сполучених Штатів Америки. Як показано у дослідженнях А.Д. Юрченка, американська модель характеризується стратегічністю, системністю та високим рівнем організованості². Аграрна політика в США формується на основі п'ятирічних законодавчих актів, які визначають напрями державної підтримки фермерів, регулювання ринку, кредитування та розвитку інфраструктури. Усі ці заходи координуються Міністерством сільського господарства США (USDA) і супроводжуються стратегічними планами, інтегрованими в державний бюджет із чіткими механізмами контролю, звітності та аудиту.

¹ Хріщева О. Г. Законодавче забезпечення розвитку сільськогосподарської кооперації в Україні : сучасний стан та перспективи : дис. ... докт. філософії : 081 «Право». Одеса. 2024 228 с. URL: https://onu.edu.ua/pub/bank/userfiles/files/science/razovi_spec_vcheni_rady/df610812024/diss_khrishcheva_o.pdf.

² Юрченко А. Д. Державне регулювання аграрної сфери США. *Економіка АПК*. 2016. № 1. С. 92–96. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/E_apk_2016_1_14.

Оперативне управління аграрним сектором США здійснюється шляхом реалізації Стратегічних планів, що визначають ключові цілі, завдання та механізми державного управління в межах чинного сільськогосподарського законодавства. Щороку ці стратегічні орієнтири включаються до федерального бюджету Міністерства сільського господарства США як пріоритетні напрями, стаючи складовою частиною загального бюджету країни. У плані чітко прописуються всі передбачені урядові заходи, обсяги їх фінансування, а також структура відповідних федеральних програм і відомств. Крім того, важливою складовою американської моделі є масштабна система субсидування, яка щороку охоплює десятки мільярдів доларів. Фінансова підтримка надається як у формі прямих виплат, так і через компенсації, кредитні гарантії, програми страхування врожаїв тощо. Вона є адресною й ґрунтується на аналізі специфіки кожного господарства: враховується розмір, вид діяльності, рівень доходів, участь у державних програмах. Такий підхід забезпечує ефективне і справедливе використання бюджетних коштів і може бути запозичений в Україні як модель побудови прозорої, прогнозованої та адресної системи підтримки дрібних і середніх аграріїв.

Висновки. У ході дослідження було встановлено, що ключові розвинені країни світу – зокрема члени Європейського Союзу, а також США – мають сформовані та результативні моделі правової, фінансової, інституційної та організаційної підтримки аграрного підприємництва, які відіграють визначальну роль у забезпеченні продовольчої безпеки, стабільності на сільських територіях, розвитку інновацій і збереженні природних ресурсів.

Аналіз європейського досвіду засвідчив, що кооперація, державна підтримка, прозорість субсидування, інтеграція з іншими секторами економіки, а також правова гармонізація з *acquis* ЄС є тими засадами, на яких будується сучасне європейське сільське господарство. Особливої уваги заслуговує Спільна сільськогосподарська політика ЄС (CAP), що, з одного боку, є правовим механізмом контролю та фінансування аграрної сфери, а з іншого – інструментом зменшення соціально-економічної нерівності між регіонами.

Також варто відзначити приклад США, де державна політика в аграрній сфері відзначається стратегічним плануванням, стабільністю фінансування, активним впровадженням інновацій, функціонуванням потужної системи кооперації та фермерських асоціацій. Така система дозволяє забезпечити високу ефективність сільського господарства, навіть в умовах конкурентного ринку, та створює підґрунтя для довготривалого економічного зростання в аграрному секторі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Єрмакова О. Механізми інноваційного партнерства: європейський досвід у контексті євроінтеграційного розвитку України.

Журнал Европейської економіки. 2021. Т. 20. № 4. С. 697–709. URL: <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1569/1568>.

2. Хріщева О. Г. Законодавче забезпечення розвитку сільськогосподарської кооперації в Україні : сучасний стан та перспективи : дис. ... докт. філософії : 081 «Право». Одеса. 2024 228 с. URL: https://onu.edu.ua/pub/bank/userfiles/files/science/razovi_spec_vcheni_rady/d610812024/diss_khrishcheva_o.pdf.

3. Юрченко А. Д. Державне регулювання аграрної сфери США. *Економіка АПК*. 2016. № 1. С. 92–96. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/E_apk_2016_1_14.

4. About EIP-AGRI - EIP-AGRI - European Commission. EIP-AGRI - European Commission. URL: <https://ec.europa.eu/eip/agriculture/en/about.html>.

5. Analytical Report following the Communication from the Commission to the European Parliament, the European Council and the Council Commission Opinion on Ukraine's application for membership of the European Union. Brussels, 01.02.2023. URL: https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/system/files/2023-02/SWD_2023_30_Ukraine.pdf.

6. Gesetz betreffend die Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaften. Bundesgit. URL: <https://bundestag.github.io/gesetze/g/geng/>

7. Managing payments. Agriculture and rural development. URL: https://agriculture.ec.europa.eu/common-agricultural-policy/financing-cap/assurance-and-audit/managing-payments_en#aimsofiacs.

Стаття надійшла до редакції 06.03.2025

Hryhoriy P. MAROSCHAK,

Postgraduate Student

(Kyiv University of Intellectual Property and Law, Kyiv, Ukraine)

WAYS OF IMPLEMENTING FOREIGN EXPERIENCE IN LEGAL AND ORGANIZATIONAL SUPPORT OF ENTREPRENEURIAL ACTIVITIES IN THE SPHERE OF AGRICULTURE

Foreign experience in legal and organizational support for entrepreneurial activity in the agricultural sector serves as a guideline for the modernization of domestic agrarian policy. Its adaptation to Ukrainian conditions is one of the key factors in ensuring economic stability, social development of rural areas and further integration into the European space.

This article analyzes the experience of European countries in the context of monitoring and transparent administration of state support for agricultural producers, which is carried out at the expense of budgetary resources. We believe that in Ukraine there is a need to create a separate body or department that would carry out independent management and control over state spending in agriculture, in particular regarding subsidies, grants, compensations, etc. In addition, the need is emphasized to begin today to prepare the legislative and

administrative framework necessary for the future implementation of CAP mechanisms. This is not only about the general harmonization of the regulatory framework with the EU acquis, but also about the development of laws and by-laws that will regulate: procedures for providing, distributing and controlling state support for agricultural producers, mechanisms for recording and verifying data, creating electronic registers and digital platforms for administration, and reporting and accountability systems for executive bodies.

The experience of creating various partnerships and networks is relevant, which could become the basis for forming a stable legal and organizational environment aimed at supporting agricultural innovations. Germany's experience in creating agricultural cooperatives also looks interesting for Ukraine. The transition from a narrow-sector to a unified approach in the legal regulation of cooperatives seems promising, which would simplify law enforcement practice, ensure greater integration into the European space, and create the prerequisites for the sustainable development of the cooperative movement.

Also noteworthy is the experience of the United States in clearly planning the strategic development of agriculture and taking these plans into account each year in the state budget.

Keywords: *foreign experience, implementation, agriculture, entrepreneurship, legal and organizational support.*

Дмитро Михайлович ОЛІЙНИК*(Київський університет інтелектуальної власності та права, м. Київ)*

СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО РОЗВИТКУ І ФУНКЦІОНУВАННЯ РИНКУ ВІРТУАЛЬНИХ АКТИВІВ В США

Стаття присвячена з'ясуванню актуального стану правового регулювання забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку і функціонування ринку віртуальних активів в США. Ключовими актами, які регулюють ринок віртуальних активів у США наразі є Податковий кодекс і Федеральний Закон «Про інвестиції в інфраструктуру та створення робочих місць» 2021 року, у світлі якого суб'єкти публічного адміністрування США повинні розглядати криптовалюту та інші віртуальні активи не як валюту, а як власність (майно), яка зберігається в електронному вигляді та, відповідно, може купуватися, продаватися, належати, передаватися та обмінюватися. При цьому по сьогодні відсутні нормативно-правові акти, які регулюють NFT, DeFi та стейблкоїни. Попри проявлену політичну волю президента США, що відображена насамперед в Указі від 23 січня 2025 року № 14178, станом на кінець квітня 2025 року не розроблено проєкту окремого федерального закону, який комплексно регулюватиме правову природу віртуальних активів (їх типів і видів), особливості функціонування та розвитку ринку цих активів, а також повноважень регуляторів (федерального рівня та рівня штату) щодо забезпечення реалізації державної політики відносно розвитку та функціонування ринку віртуальних активів в США. На сьогоднішній день Конгрес США розглядає два законопроєкти, які стосуються нормативно-правового упорядкування операцій та здійснення контролю за операціями зі стейблкоїнами (GENIUS та STABLE). Утім, ці проєкти федеральних законів не спроможні вирішити проблеми правової невизначеності не лише правового режиму забезпечення функціонування ринку віртуальних активів загалом, але й стейблкоїнів зокрема. У зв'язку із цим, констатується, що по сьогодні чітко не визначеними є перспективи поліпшення стану правового регулювання забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку і функціонування ринку віртуальних активів в США.

Ключові слова: віртуальні активи, криптовалюта, реформа законодавства, ринок віртуальних активів, стабільні монети, федеральне законодавство США, GENIUS, STABLE.

Постановка проблеми. 23 січня 2025 року підписав Указ № 14178 для встановлення правової та інституційно-організаційної ясності в регулюванні цифрових фінансових технологій. Цим Указом засновується

Робоча група з ринків віртуальних активів, а також покладається обов'язок на кожне відомство: протягом 30 днів з початку дії зазначеного документа визначити всі нормативно-правові акти, керівні документи, розпорядження та інші матеріали, які впливають на сферу віртуальних активів (далі – ВА); протягом 60 днів – представити голові Робочої групи рекомендації щодо скасування, зміни чи прийняття нормативно-правових актів, методичних документів або розпоряджень. При цьому до 22 липня 2025 року (тобто протягом 180 днів з початку дії Указу) Робоча група повинна подати звіт з рекомендаціями щодо вдосконалення законодавства у відповідній сфері, які сприятимуть реалізації політики, викладеної в Указі президента США. Важливість окреслених ініціатив складно недооцінити, адже в США по сьогоднішній день відсутній окремий федеральний законодавчий акт, який комплексно регулював би правове становище ВА, а також адміністративно-правові особливості функціонування та розвитку ринку ВА. Відповідні реформи, які розпочались в цьому році у США актуалізують потребу аналізу актуального стану і перспектив правового регулювання забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку і функціонування ринку ВА в США.

У процесі аналіз наукової літератури можемо помітити, що окремими ученими (серед яких Х. Абдула¹, С. Бурджі², Д. Блок³, С. Газі⁴, Д. Крауз⁵, Ф.Н. Моттагі⁶ та ін.) робляться спроби окреслити певні аспекти сьогочасного стану правового регулювання забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку і функціонування ринку ВА в США. На основі цих наукових напрацювань можемо проаналізувати діючі акти законодавства США та проекти нормативно-правових актів, положення яких стосуються регулювання ринку ВА у США.

Метою статті є з'ясування особливостей стану правового регулювання забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку і функціонування ринку ВА в США. Для досягнення цієї мети слід виконати такі завдання: 1) проаналізувати положення чинного федерального законодавства США, які стосуються регулювання ринку ВА; 2) проаналізувати достатність правового регулювання в США невзаємозамінних одиниць даних (NFT), децентралізованих фінансових технологій (DeFi), а також стейблкоїнів; 3) розкрити особливості та

¹ Abdullah H. Guide to NFT Taxes in USA. *Medium*, 29.08.2024. URL: <https://medium.com/@helalabdullah3/guide-to-nft-taxes-in-usa-bd5c9b354453> (дата звернення: 28.09.2024).

² Bourgi S. Former CFTC chair criticizes STABLE Act amid calls for urgent regulatory clarity. *Cointelegraph*, 11.02.2025. URL: <https://cointelegraph.com/news/former-cftc-chair-criticizes-stable-act-crypto-clarity> (дата звернення: 27.03.2025).

³ Gazi S., Guseva Y., Eakeley D.S. On Innovation and the Coexistence of Stablecoins and Central Bank Digital Currencies. *Law and Contemporary Problems*. 2025. Vol. 87 (2). P. 91–128.

⁴ Krause D.S. The GENIUS Act: A New Era of US Stablecoin Regulation. *SSRN*. 2025. № 5127407. P. 1–16. DOI:10.2139/ssrn.5127407.

⁵ Modernizing the U.S. Dollar for the Future of Digital Networks / D. Block, G.S. Dhaliwal, D. Kretz, M. Wagner. Washington, D.C.: DDP, 2025. 70 p.

⁶ Mottaghi F.N., Steininger B.I. From MiCA to FTX: Regulatory Shocks, Liquidity Dynamics, and the Sustainability of DeFi and Stablecoin Markets. *SSRN*. 2025. № 5161593. P. 1–22. DOI:10.2139/ssrn.5161593

недоліки проєктів законодавчих актів 2025 року, які спрямовані забезпечити правову визначеність в функціонуванні ринку ВА.

Виклад основного матеріалу. Насамперед, слід зауважити, що розвиток нормативно-правового забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку та функціонування ринку ВА у США мав місце й до моменту повторного обрання Д. Трампа. Зокрема, з 2021 року американським законодавцем були здійснені окремі дії щодо часткового вирішення проблеми відсутності правової визначеності функціонування ринку ВА. Так, слід зазначити, що 15 листопада 2021 року в США був прийнятий Федеральний Закон «Про інвестиції в інфраструктуру та створення робочих місць», у світлі норм якого суб'єкти публічного адміністрування США повинні розглядати криптовалюту та інші ВА не як валюту, а як власність (майно), яка зберігається в електронному вигляді та, відповідно, може купуватися, продаватися, належати, передаватися та обмінюватися. При цьому, відповідні законодавчі новели американського адміністративного законодавства в свою чергу не були дійсно новими для відповідної правової системи, оскільки, таке розуміння ВА (тобто, в податковому контексті) було комплексно сформульовано Податковим управлінням США ще в 2014 році, що впливає з Повідомлення цього управління від 14 квітня 2014 року № 2014-21. Крім того, важливо звернути увагу й на те, що зазначеним законодавчим актом були внесені зміни до Податкового кодексу США, через які в підпункті «D» п. 3 ч. «g» параграфу 6045 дається чітке визначення ВА (в контексті оподаткування), під якими, якщо інше не передбачено Секретарем Міністерства фінансів США, пропонується розуміти будь-яке цифрове представлення вартості, яке реєструється у криптографічним чином захищеній розподіленій книзі (блокчейн) або будь-якій подібній технологічній системі.

При цьому слід зазначити, що по сьогоднішній день в США відсутня нормативно-правова основа регулювання *NFT* та операцій з відповідними ВА (попри те, що ці невзаємозамінні одиниці даних, які зберігаються в блокчейні, можна викарбувати, продати, обміняти та купити). Комісія з цінних паперів та бірж на даний момент вивчає особливості випусків *NFT* на предмет відповідності критеріям цінних паперів, хоча в основному *NFT* вважаються унікальними цифровими товарами. При цьому Податкове управління США, як нами зазначалося, вже включає *NFT* в поняття «ВА», операції з якими обкладаються податками, як і інше майно, а тому, як стверджує Х. Абдулла, хоча поки ринок *NFT* не врегульований, а корисність таких невзаємозамінних токенів все ще залишається під питанням, у США «одне можна стверджувати напевно: вони будуть обкладатися податком»¹. Так, за винятком карбування *NFT*, оподаткуванню підлягають, зокрема, купівля *NFT* за допомогою криптовалюти, обмін *NFT* на інший *NFT*, продаж *NFT* за криптовалюту, а також отримання роялті від *NFT*.

¹ Abdullah H. Guide to NFT Taxes in USA. *Medium*, 29.08.2024. URL: <https://medium.com/@helalabdullah3/guide-to-nft-taxes-in-usa-bd5c9b354453> (дата звернення: 28.09.2024).

Що ж стосується децентралізованих фінансових технологій (*DeFi*), які дають можливість заробляти і управляти активами без участі посередників, то відповідні протоколи кредитування, автоматизовані обміни та ін. фактично залишаються поза прямим правовим регулюванням США, а отже – не охоплюються політикою держави щодо розвитку та функціонування ринку ВА. Податкова служба США поки не опублікувала жодних конкретних рекомендацій щодо оподаткування *DeFi*, хоча це не означає, що операції з такими ВА виключають сплати податків, так як ВА загалом обкладаються або податком на приріст капіталу (у разі продажу ВА за долари США чи інші фіатні валюти, а також при обміні криптовалюти на іншу криптовалюту й у разі оплаті криптовалютою за товари чи послуги), або податком на доходи (якщо ВА розглядається як дохід, зокрема, за рахунок майнінгу криптовалюти, отримання оплати за роботу, послуги чи товари у криптовалюті тощо). Крім того, слід зазначити, що американські регулятори на сьогоднішній день застосовують до *DeFi*-додатків норми законодавства про протидію шахрайству у фінансових сервісах, й в таких умовах правової невизначеності ускладняється дотримання розмитих нормативних вимог, за недотримання яких настає юридична відповідальність. При цьому голова Комісії з цінних паперів та бірж Г. Генслер у своїй промові від 3 серпня 2021 року зазначив, що Комісія не чекає становлення законодавства в цій сфері, оскільки, виконує завдання з протидії фінансовому шахрайству, а інвестори в сфері криптовалют в США в цілому недостатньо захищені. Крім того, голова Комісії зазначив, що ринок *DeFi* і ВА в цілому «більше схожий на Дикий Захід»¹. Відтак, учасники ринку, як відзначають фахівці з ВА, повинні аналізувати ризики та впроваджувати стратегії зниження ризиків, беручи до уваги те, що, що означена невизначеність правового регулювання не позбавляє їх юридичної відповідальності, а тому «учасники криптоіндустрії повинні бути готові імпровізувати, поки галузь очікує кодифікації та керівництва»².

Що ж стосується стейблкоїни, то в США на сьогоднішній день відсутні норми законодавства, які безпосередньо регулюють «стабільні монети», хоча в 2023–2024 роках Білий Дім та Міністерство фінансів США обговорювали необхідність присвоєння певним форматам таких монет статусу банківських депозитів або ж цінних паперів. Певну юридичну визначеність в цьому питанні внесла 4 квітня 2025 року Комісія з цінних паперів та бірж, опублікувавши Заяву Відділу корпоративних фінансів «Про стейблкоїни», згідно якої «стабільні монети», призначені для використання в якості засобу платежу, переказу грошей чи зберігання цінності, не підпадають під визначення цінних паперів, якщо вони не позиціонуються як інвестиційні інструменти. Разом з тим, важливо врахувати, що ця Заява не

¹ Remarks Before the Aspen Security Forum: Speech by Chair Gary Gensler on 03.08.2021 in Washington D.C. *U.S. Securities and Exchange Commission*, 03.08.2021. URL: <https://www.sec.gov/newsroom/speeches-statements/gensler-aspen-security-forum-2021-08-03> (дата звернення: 21.09.2024).

² DeFi Regulations and Compliance Ramp-up. *InnReg*, 08.01.2024. URL: <https://www.innreg.com/blog/defi-regulation-and-compliance> (дата звернення: 21.09.2024).

поширюється на стейблкоїни з алгоритмічним забезпеченням (також, як і на ті, що передбачають прибутковість), залишаючи їх статус невизначеним, що впливає на найбільших емітентів. Відтак, паралельно із цим у Конгресі США розглядаються важливі проекти федеральних законодавчих актів, які мають внести правову визначеність у забезпечення функціонування та розвитку ринку відповідних ВА на федеральному рівні.

Зокрема, слід виокремити проєкт федерального закону з регулювання платіжних стейблкоїнів (*GENIUS Act*) від 4 лютого 2025 року¹, який у своїх положеннях передбачає: по-перше, правила щодо випуску стейблкоїнів: емітенти «стабільних монет» повинні підтримувати резерви в співвідношенні 1:1, й резерви повинні включати монети, валюту, депозити, казначейські векселі, угоди про зворотний викуп, фонди грошового ринку та резервні депозити Центрального банку; резерви не можуть бути закладені чи повторно використані, за винятком здійснення дій по створенню ліквідності; головний виконавчий директор і фінансовий директор повинні підтверджувати точність щомісячного звіту, недостовірність якого спричиняє кримінальну відповідальність; по-друге, правила щодо капіталу, ліквідності та управління ризиками: відповідні вимоги повинні видаватися федеральними регуляторами (або ж регуляторами штату США); вимоги не можуть перевищувати показник достатності для поточних операцій емітента; по-третє, стандарти управління ліквідністю та ризиками; по-четверте, стандарти управління операційними ризиками; по-п'яте, повноваження регулюючих органів.

Аналізуючи зазначений законопроект відзначимо, що прихильники криптоіндустрії в США, на що вказує С. Бурджі, в цілому «з оптимізмом дивляться на поліпшення нормативно-правової бази при адміністрації Трампа, але хочуть, щоб політики діяли рішуче та відмовилися від тактики регулювання за допомогою примусу, характерної для попереднього режиму»². Разом з тим, проєкт Федерального закону *GENIUS* не можна на сьогоднішній день вважати таким, що у повній мірі відповідає очікуванням прихильників розвитку криптоіндустрії в США. Насамперед слід зазначити, що однією з найбільш суттєвих проблем цього законопроекту є те, що в ньому відсутнє чітке визначення того, що слід розуміти під «стабільною монетою» як такою. З цього проєкту впливає практично лише те, що стейблкоїни не є цінними паперами, хоча ця двозначність викликає плутанину, особливо у випадках, коли розглядаються ВА, що потенційно можуть бути як цінними паперами, так і стейблкоїнами. Крім того, законопроект в основному спрямований на регулювання стейблкоїнів, випущених на публічних блокчейнах, і може не охоплювати стейблкоїни на приватних блокчейнах (відповідна юридична неоднозначність може

¹ A Bill to provide for the regulation of payment stablecoins, and for other purposes, 04.02.2025. Congress, 04.02.2025. URL: <https://www.congress.gov/119/bills/s394/BILLS-119s394is.pdf> (дата звернення: 30.03.2025).

² Bourgi S. Former CFTC chair criticizes STABLE Act amid calls for urgent regulatory clarity. *Cointelegraph*, 11.02.2025. URL: <https://cointelegraph.com/news/former-cftc-chair-criticizes-stable-act-crypto-clarity> (дата звернення: 27.03.2025).

привести до нормативно обумовлених «сірих зон», а перш за все щодо типу реєстру, використовуваного для випуску відповідних «стабільних монет»). Також важливо наголосити й на тому, що в пропонованому законопроекті відсутня достатня юридична визначеність грошових коштів власників монет у разі банкрутства емітента стейблкоїна, а також недостатньо визначені процедури комплексного нагляду за емітентами таких монет.

Наступний федеральний законопроект, який розглядає Конгрес США є Федеральний закон про прозорість та підзвітність стабільних монет, що підвищує ефективність бухгалтерської звітності (*STABLE Act*) від 26 березня 2025 року¹. Цей законопроект є подібним до законопроекту *GENIUS*, хоча й має свої особливості. Перш за все слід зазначити, що законопроект *STABLE* встановлює правило, відповідно до якого емісія стейблкоїнів можлива лише тими організаціями, що отримали на це дозвіл на федеральному рівні чи на рівні штату (наприклад, дочірні депозитарні установи, застраховані Федеральною корпорацією страхування вкладів, сертифіковані федеральним урядом небанківські емітенти платіжних стейблкоїнів і сертифіковані державою емітенти платіжних стейблкоїнів). Розглядуваний законопроект закріплює регулюючі повноваження за Управлінням контролера грошового обігу, Федеральною резервною системою та Федеральною корпорацією страхування вкладів. Таким чином, коли емітентами стейблкоїнів постають банки та їх дочірні компанії, то вони підлягають федеральному регулюванню, кредитні спілки та їх дочірні компанії – нагляду з боку Національної адміністрації кредитних спілок, емітенти небанківських платіжних стейблкоїнів – контролюються Управлінням контролера грошового обігу. При цьому законопроект *STABLE* передбачає відповідальність емітентів «стабільних монет», а саме до 100 тис. доларів США (у день за триваюче порушення) за несанкціоновану емісію платіжних стейблкоїнів, а також кримінальне покарання у вигляді 20 років позбавлення волі та штрафу в розмірі 5 млн доларів США за фальсифікацію звітів про резерви. Крім того, відповідним федеральним агентствам надається право призупинити або відкликати ліцензію емітента за порушення цього Закону. Разом з тим, важливо звернути увагу на те, що цей законопроект гарантує, що платіжні стейблкоїни не повинні вважатися цінними паперами, що виводить відносини в цій сфері (карбування, продаж, купівля таких монет) зі складного законодавства про цінні папери, а також підкреслює важливість взаємної сумісності платіжних стейблкоїнів, вимагаючи від федеральних органів публічної влади розробки технічних стандартів для забезпечення сумісності між різними платформами. У цьому контексті слід звернути увагу на те, що законопроект *STABLE* (на відміну від проекту Закону *GENIUS*) не встановлює правил, згідно яких власники стейблкоїнів мають пріоритет над претензіями інших осіб у разі банкрутства емітента. Також необхідно підкреслити, що розглядуваний

¹ A Bill to provide for the regulation of payment stablecoins, and for other purposes, 26.03.2025. Congress, 26.03.2025. URL: <https://www.congress.gov/119/bills/hr2392/BILLS-119hr2392ih.pdf> (дата звернення: 28.03.2025).

проект Федерального закону США передбачає перехідний період для регулювання стейблкоїнів (процес дотримання вимог для емітентів почнеться протягом 12 місяців після вступу в силу цього Закону, а вимоги для зберігачів стейблкоїнів будуть вступати в силу через 24 місяці), як нових правил і стандартів, які розширюють нормативно-правову базу для функціонування ринку цифрових валют, забезпечуючи його стабільний розвиток.

Між тим слід зазначити, що проект Федерального закону *STABLE* характеризується множинними істотними недоліками. Зокрема законопроект не передбачає процедури постійного федерального нагляду за емітентами «стабільних монет». Також цим актом не вирішується проблема правової визначеності ситуації, яка настає у разі банкрутства емітента, адже в проекті не прописано, що станеться, якщо емітент стейблкоїна стане неплатоспроможним. Крім того, проект Закону взагалі не враховує ризики фінансових злочинів у сфері карбування та обігу «стабільних монет», а також ухилення від санкцій, які будуть накладатися державою на порушників законодавства у цій сфері. Підсилює цю проблему й те, що пропонується Закон не передбачає достатніх повноважень для регулятора, ігноруючи той факт, що ринок «стабільних монет» в США стрімко зростає та може розвиватися непередбачуваним чином. Додатково важливо звернути увагу й на те, що проект Закону невиправдано збільшує тягар добросовісного дотримання законодавства, що можна вважати фактором, який потенційно стримує інновації серед стартапів, оскільки невеликим емітентам буде вкрай складно нести такі високі витрати на дотримання вимог держави щодо карбування, обміну, продажу таких монет. Крім того, навіть прийняття цього законопроекту не вирішує проблеми регуляторної невизначеності, яка створює тиск на ринок, адже суб'єкти ринку будуть й після прийняття такого законодавчого акту знаходитись у режимі постійного очікування прийняття відповідних регуляторних правил.

Висновки. Узагальнюючи викладене слід зауважити, що стан правового регулювання забезпечення реалізації державної політики щодо розвитку та функціонування ринку ВА в США можна охарактеризувати, як такий, якому не властива належна міра правової визначеності. При цьому, як демонструє практика, стан відповідної правової невизначеності нормативно-правового забезпечення розвитку та функціонування ринку ВА у цій державі ґрунтується не на бажанні федерального уряду розширити економічні свободи та можливості суб'єктів ринку, а фактично засновується на мотивах штучного звуження потенціалу розвитку такого ринку. Формально ситуація змінюється з початку 2025 року, коли Білий дім проявив політичну волю для становлення в США цілісного адміністративно-правового режиму забезпечення розвитку та функціонування ринку ВА. Утім, попри заявлені цілі означених правових та інституційно-організаційних реформ, станом на кінець квітня 2025 року можемо констатувати, що в США не здійснено дій, спрямованих на створення федерального законодавчого акту, який би комплексно врегульовував би

правову природу ВА (та їх типів і видів), особливості функціонування та розвитку ринку ВА, а також повноважень регуляторів (федерального рівня та рівня штату) щодо забезпечення реалізації державної політики відносно розвитку та функціонування ринку ВА в США. Що ж стосується законопроектів *GENIUS* та *STABLE*, то вони навіть у разі їх прийняття не зможуть вирішити проблему правової визначеності ринку ВА в США у цілому та ринку стейблкоїнів зокрема.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. A Bill to provide for the regulation of payment stablecoins, and for other purposes, 04.02.2025. *Congress*, 04.02.2025. URL: <https://www.congress.gov/119/bills/s394/BILLS-119s394is.pdf> (дата звернення: 30.03.2025).
2. A Bill to provide for the regulation of payment stablecoins, and for other purposes, 26.03.2025. *Congress*, 26.03.2025. URL: <https://www.congress.gov/119/bills/hr2392/BILLS-119hr2392ih.pdf> (дата звернення: 28.03.2025).
3. Abdullah H. Guide to NFT Taxes in USA. *Medium*, 29.08.2024. URL: <https://medium.com/@helalabdullah3/guide-to-nft-taxes-in-usa-bd5c9b354453> (дата звернення: 28.09.2024).
4. Bourgi S. Former CFTC chair criticizes STABLE Act amid calls for urgent regulatory clarity. *Cointelegraph*, 11.02.2025. URL: <https://cointelegraph.com/news/former-cftc-chair-criticizes-stable-act-crypto-clarity> (дата звернення: 27.03.2025).
5. DeFi Regulations and Compliance Ramp-up. *InnReg*, 08.01.2024. URL: <https://www.innreg.com/blog/defi-regulation-and-compliance> (дата звернення: 21.09.2024).
6. Gazi S., Guseva Y., Eakeley D.S. On Innovation and the Coexistence of Stablecoins and Central Bank Digital Currencies. *Law and Contemporary Problems*. 2025. Vol. 87 (2). P. 91–128.
7. Krause D.S. The GENIUS Act: A New Era of US Stablecoin Regulation. *SSRN*. 2025. № 5127407. P. 1–16. DOI:10.2139/ssrn.5127407.
8. Modernizing the U.S. Dollar for the Future of Digital Networks / D. Block, G.S. Dhaliwal, D. Kretz, M. Wagner. Washington, D.C.: DDP, 2025. 70 p.
9. Mottaghi F.N., Steininger B.I. From MiCA to FTX: Regulatory Shocks, Liquidity Dynamics, and the Sustainability of DeFi and Stablecoin Markets. *SSRN*. 2025. № 5161593. P. 1–22. DOI:10.2139/ssrn.5161593.
10. Remarks Before the Aspen Security Forum: Speech by Chair Gary Gensler on 03.08.2021 in Washington D.C. *U.S. Securities and Exchange Commission*, 03.08.2021. URL: <https://www.sec.gov/newsroom/speeches-statements/gensler-aspen-security-forum-2021-08-03> (дата звернення: 21.09.2024).

Стаття надійшла до редакції 08.04.2025

Dmytro M. OLIYNIK,

Postgraduate Student

*(Kyiv University of Intellectual Property and Law, Kyiv, Ukraine)***STATE OF LEGAL REGULATION ENSURING THE IMPLEMENTATION OF
STATE POLICY ON THE DEVELOPMENT AND FUNCTIONING OF THE VIRTUAL
ASSETS MARKET IN THE USA**

The article is devoted to clarifying the current state of legal regulation governing the implementation of state policy in relation to the development and functioning of the virtual asset market in the United States. At present, the principal legal instruments regulating this sector are the Internal Revenue Code and the Infrastructure Investment and Jobs Act of 2021 (formally: An Act to Authorize Funds for Federal-Aid Highways, Highway Safety Programmes, and Transit Programmes, and for Other Purposes). These legislative instruments form the basis upon which United States public administration bodies interpret cryptocurrencies and other virtual assets not as legal tender, but as property – that is, as electronically stored assets which may be acquired, disposed of, owned, transferred, and exchanged. Nonetheless, as of late April 2025, the United States lacks a comprehensive federal statutory framework that governs the legal status of non-fungible tokens (NFTs), decentralised finance (DeFi) platforms, and stablecoins. This regulatory lacuna persists despite a clear demonstration of political will at the executive level, most notably articulated in Executive Order 14178 of 23 January 2025, which outlines the President's commitment to the development of a unified policy approach to virtual assets. However, no draft federal law has yet been introduced that would offer a consolidated legal definition of virtual assets – including their classification and typology – the legal foundations for the operation and evolution of the virtual asset market, or the delineation of powers between federal and state regulators tasked with enforcing public policy in this domain. At the time of writing, two federal bills (the GENIUS Act and the STABLE Act) are under consideration in the United States Congress. These legislative proposals focus on the regulation and oversight of stablecoin-related transactions and operations. Nevertheless, they fall short of resolving the broader problems of legal uncertainty regarding both the overarching legal regime applicable to the virtual asset market and the regulatory treatment of stablecoins in particular. In this regard, it is concluded that, to date, the future trajectory of legal reform intended to ensure the implementation of state policy on the development and regulation of the virtual asset market in the United States remains poorly defined and institutionally fragmented.

Keywords: *cryptocurrency, digital asset, GENIUS, law reform, STABLE, stablecoins, U.S. federal legislation, virtual asset market.*

Олександра Сергіївна ЯЦЕНКО

(Університету сучасних знань, м. Київ)

ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ПРОТИДІЇ ПРАВОПОРУШЕННЯМ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ

В статті акцентується увага на важливості протидії податковим правопорушенням, оскільки від цього залежить не лише наповнення державного та місцевих бюджетів, фінансування оборонної, соціальної, освітньої, медичної, культурної сфер, інфраструктурних проектів, а також економічне зростання та якість життя громадян. У реальних умовах правозастосування виникає цілий спектр податкових правопорушень, які потребують належного реагування з боку держави, зокрема через механізми адміністративно-правової протидії. Ключовими ознаками будь-якого правопорушення автор визначає: 1) суспільну-небезпечність або шкідливість; 2) діяння як форму прояву; 3) протиправність; 4) свідомо-вольовий характер. У той же час зміст правопорушень у сфері оподаткування, окрім наведених ознак, також характеризується й рядом інших ознак, які обумовлюються особливостями фінансових правовідносин. Автором наголошується, що правопорушення у сфері оподаткування мають не лише економічну, але й соціально-правову природу. Вони підривають авторитет державних інституцій, порушують принципи справедливості та рівності, формують нерівні умови для суб'єктів господарювання, провокують загальне зниження правової культури.

Адміністративно-правова протидія у сфері оподаткування виконує ключову роль у забезпеченні належного рівня податкової дисципліни. Вона дозволяє державі ефективно протидіяти податковим правопорушенням, не вдаючись до надмірно репресивних або повільних механізмів, зберігаючи баланс між забезпеченням бюджетних надходжень і дотриманням прав платників. На думку автора, адміністративно-правову протидію правопорушенням у сфері оподаткування в Україні слід розглядати як сукупність організаційно-правових заходів, що реалізуються уповноваженими державними органами з метою виявлення, попередження, припинення та правового реагування на факти порушення податкового законодавства, шляхом застосування заходів адміністративного впливу, спрямованих на забезпечення податкової дисципліни, захист публічних інтересів та відновлення порушеного фінансово-правового порядку.

Ключові слова: правопорушення, податкове правопорушення, система оподаткування, адміністративно-правова протидія.

Постановка проблеми. Система оподаткування є ключовим елементом фінансової стабільності держави, основним інструментом

перерозподілу національного доходу та забезпечення публічних потреб суспільства. Вона забезпечує наповнення державного та місцевих бюджетів, фінансування оборонної, соціальної, освітньої, медичної, культурної сфер, інфраструктурних проєктів, а також створює фундамент для виконання державою своїх конституційних функцій. Від ефективності функціонування податкової системи значною мірою залежить не лише економічне зростання, а й якість життя громадян. Однак ефективність системи оподаткування прямо залежить від рівня правосвідомості суб'єктів податкових правовідносин та їх готовності добровільно й сумлінно виконувати податкові обов'язки.

У реальних умовах правозастосування виникає цілий спектр податкових правопорушень, які потребують належного реагування з боку держави, зокрема через механізми адміністративно-правової протидії. Така реакція не повинна обмежуватись репресивними заходами, що застосовуються постфактум, а має передбачати цілісну систему превентивного, стримувального і відповідального впливу, яка б охоплювала всі етапи податкових правопорушень – від виявлення ознак ризику до застосування заходів відповідальності.

Сучасні виклики, зумовлені динамічними змінами у сфері економіки, цифровізації фінансових операцій та постійного реформування податкового законодавства, актуалізують питання пошуку ефективних правових засобів для попередження, виявлення та припинення податкових правопорушень. При цьому саме адміністративно-правові інструменти є важливою складовою системи забезпечення податкової дисципліни, оскільки дозволяють оперативно реагувати на правопорушення у визначеній сфері.

Окремим питанням доктринальної проблеми визначення поняття адміністративно-правової протидії правопорушенням у сфері оподаткування присвячували свої наукові праці О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, Ю. П. Битяк, В. М. Василенко, О. В. Волошина, В. М. Гаращук, С. М. Гусаров, О. Ю. Дрозд, В. М. Єднак, А. В. Калайда, А. Т. Комзюк, І. М. Коропатнік, Л. О. Мамчур, Р. В. Миرونюк, О. В. Михайловська, О. А. Моргунов, О. М. Музичук, В. В. Топчій, О. В. Федосова, Р. В. Шаповал та інші вчені. Але єдності у поглядах так і не було досягнуто.

Мета статті – сформулювати науково обґрунтоване визначення поняття адміністративно-правової протидії правопорушенням у сфері оподаткування в Україні.

Виклад основного матеріалу. Відносини у сфері оподаткування, як і в будь-якій іншій сфері суспільного життя, не завжди функціонують гармонійно й ефективно. Хоча податкова система покликана забезпечити стабільність економіки та соціальну справедливість, на практиці вона часто стає полем для правопорушень, що наносять шкоду як державним фінансам, так і суспільному порядку. Правопорушення у сфері оподаткування є наслідком умисного або ненавмисного ухилення від податкових обов'язків, маніпуляцій з обліком, неправдивого декларування доходів, використання фіктивних суб'єктів господарювання тощо. Такі порушення мають не лише

економічний, а й соціально-правовий характер, адже підривають довіру до державних інститутів, спотворюють механізм розподілу ресурсів та порушують засади справедливості.

У правовій енциклопедичній літературі воно трактується як суспільно небезпечне або шкідливе діяння (як дія, так і бездіяльність), що порушує встановлену правову норму¹. Інакше кажучи, правопорушенням визнається протиправне, винне, соціально небезпечне або шкідливе діяння, вчинене деліктоздатною особою, за яке передбачена юридична відповідальність.

На думку А. Й. Іванського, правопорушення – це суспільно шкідливе або суспільно небезпечне діяння (дія або бездіяльність), протиправне, винне діяння деліктоздатного суб'єкта (фізичної чи юридичної особи), яке зазіхає на інтереси особистості, держави та суспільства загалом, що охороняються законом, і за яке встановлена юридична відповідальність². На наш погляд, визначення А. Іванського вдало доповнює інші енциклопедичні тлумачення, оскільки конкретизує суб'єкта (фізична чи юридична особа) та розширює характеристику об'єктів охорони – від особистих інтересів до загальносуспільних цінностей. Такий підхід є особливо актуальним для дослідження **податкових правопорушень**, які нерідко здійснюються саме юридичними особами та завдають шкоди як державі (бюджету), так і всьому суспільству, знижуючи рівень фінансової дисципліни й справедливості.

Для того щоб визначити певну поведінку як правопорушення, необхідно встановити наявність її основних ознак. Виокремимо кілька ключових характеристик:

1. **Суспільна небезпечність або шкідливість** – одна з головних ознак, яка передбачає спричинення або загрозу спричинення шкоди охоронюваним законом інтересам особи, суспільства чи держави. Така шкода може проявлятися у матеріальній, моральній або фізичній формі.

2. **Діяння як форма прояву** – правопорушенням може бути лише конкретна дія або бездіяльність. Водночас думки, переконання, наміри, а також особисті або соціальні характеристики особи не є правопорушеннями й не можуть бути підставою для юридичної відповідальності.

3. **Протиправність** - обов'язкова умова, яка означає, що діяння має прямо порушувати норму права. Якщо поведінка не врегульована чинним законодавством або не заборонена ним, вона не може визнаватися правопорушенням.

4. **Свідомо-вольовий характер** – правопорушення здійснюється під контролем волі і свідомості суб'єкта³. Тобто суб'єкт розуміє значення своїх дій і передбачає можливі наслідки.

У той же час зміст правопорушень у сфері оподаткування, окрім

¹ Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. Ю. С. Шемшученка. Київ : Юридична думка, 2007. 992 с.

² Іванський А. Й. Фінансово-правова відповідальність в сучасній Україні : теоретичне дослідження : дис. ... д-ра юрид. Наук : 12.00.07. Одеса, 2009. 479 с.

³ Молдован В. В., Чулінда Л. І. Правознавство: навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2010. 184 с.

наведених ознак, також характеризується й рядом інших ознак, які обумовлюються особливостями фінансових правовідносин. Зазначимо, що серед дослідників не існує єдиного підходу до визначення поняття «податкового правопорушення», а його законодавче закріплення ряд дослідників слушно і аргументовано критикують. Так, А. Манукян під податковим правопорушенням вбачає протиправне (вчинене з порушенням податкового законодавства), винне діяння (дія або бездіяльність) платників податків, податкових агентів та інших осіб, за вчинення якого податковим законодавством передбачено застосування заходів фінансово-правової відповідальності¹. При цьому варто підкреслити, що правопорушення у сфері оподаткування мають не лише економічну, але й соціально-правову природу. Вони підривають авторитет державних інституцій, порушують принципи справедливості та рівності, формують нерівні умови для суб'єктів господарювання, провокують загальне зниження правової культури.

Вважаємо слушним акцент, зроблений М. Смакограєм на конкретизації кола суб'єктів, які можуть бути притягнуті до відповідальності за податкові правопорушення. Дослідник вказує, що податковим правопорушенням є протиправне, суспільно небезпечне діяння деліктоздатного платника податку, посадових осіб контролюючих органів, податкових агентів та/або їх посадових осіб, яке призвело до невиконання чи неналежного виконання вимог Податкового кодексу України чи іншого законодавства, контроль за дотриманням котрого покладено на контролюючі органи, та за яке передбачена фінансово-правова відповідальність². Такий підхід значно уточнює сферу застосування податкового законодавства, адже правопорушення можуть вчинятися не лише тими, хто зобов'язаний сплачувати податки, а й тими, хто безпосередньо здійснює адміністрування податкових платежів або контролює їх сплату.

Чинне податкове законодавство закріплює таке визначення податкового правопорушення: «податковим правопорушенням є протиправне, винне (у випадках, прямо передбачених Податковим кодексом України) діяння (дія чи бездіяльність) платника податку (в тому числі осіб, прирівняних до нього), контролюючих органів та/або їх посадових (службових) осіб, інших суб'єктів у випадках, прямо передбачених цим Кодексом³. Основна відмінність такого визначення від формулювання, яке застосовувалося до 1 січня 2021 року, полягає у включенні до визначення податкового правопорушення критерію винного діяння (дії чи бездіяльності) платника податків. Наразі Кодекс не містить визначення поняття «вина», однак умови, за яких особа вважається винною, наведені у ст. 112 Кодексу та полягають у тому, що особа вважається винною у вчиненні правопорушення, якщо буде встановлено, що вона мала

¹ Манукян А. А. Відповідальність за порушення норм податкового законодавства : дис. ... д-ра. філософії : 081 «Право» / Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2024. 209 с.

² Смакограй М. К. Поняття фінансової відповідальності за податкові правопорушення. *Знання європейського права*. 2021. № 4. С. 42–46. URL: http://jes.nuoua.od.ua/archive/4_2021/12.pdf.

³ Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.

можливість для дотримання правил та норм, за порушення яких Податковим кодексом України передбачена відповідальність, проте не вжила достатніх заходів щодо їх дотримання¹.

Податкова (фінансова) відповідальність, на відміну від інших форм публічної юридичної відповідальності – таких як кримінальна чи адміністративна, – має свої особливості, які виявляються передусім у її функціональному призначенні. Її основна мета полягає не стільки у покаранні чи виховному впливі на правопорушника, скільки у відновленні порушеного фінансового стану та компенсації збитків, завданих бюджету внаслідок недотримання податкових норм. Крім того, податкова сфера має низку особливостей, що зумовлюють потребу в постійному та комплексному адміністративно-правовому контролі. Сюди відноситься високий ступінь формалізації обов'язків платників, залежність обсягів надходжень до бюджету від сумлінності їх виконання, велика кількість потенційно латентних правопорушень, а також складність у документальному підтвердженні фактів ухилення. Відтак, протидія має виходити за межі лише інструментів покарання і включати в себе правову, організаційну, інформаційну та аналітичну діяльність уповноважених органів, які здатні забезпечити сталу податкову дисципліну.

На думку Х. О. Шаповал, протидія проявляється як сукупність правових та організаційних інструментів охорони прав та законних інтересів особи². Втім, для цілей правового дослідження, зокрема у сфері публічного управління та регулювання податкових правовідносин, постає необхідність конкретизації цього поняття через призму галузевої належності. недопущення правопорушень у межах адміністративної юрисдикції. Так, В. Тильчик зауважує, що адміністративно-правова протидія характеризується як активна діяльність, метою якої є забезпечення пасивної поведінки суб'єкта адміністративних правовідносин, недопущення порушень адміністративно-правових норм³. Тобто діяльність, спрямована на забезпечення однієї з форм реалізації норм права – додержання. Цей погляд підкреслює превентивний і проактивний характер адміністративно-правової протидії. Вона не обмежується виключно реагуванням на вже вчинені правопорушення, а включає комплекс заходів, спрямованих на запобігання порушенням.

З урахуванням аналізу чинної нормативної бази та наукових джерел, доречно запропонувати таке авторське визначення: адміністративно-правова протидія правопорушенням у сфері оподаткування в Україні – це сукупність організаційно-правових заходів, що реалізуються уповноваженими державними органами з метою виявлення, попередження, припинення та правового реагування на факти порушення податкового

¹ Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.

² Шаповал Х. О. Проблеми уніфікації юридичної термінології у сфері охорони права власності від адміністративних правопорушень. *Право і суспільство*. 2014. № 5-2. С. 250–254.

³ Тильчик В. Детермінація поняття «адміністративно-правова протидія». *Visegrad Journal on Human Rights*. 2016. № 5 (16). С. 161–166.

законодавства, шляхом застосування заходів адміністративного впливу, спрямованих на забезпечення податкової дисципліни, захист публічних інтересів та відновлення порушеного фінансово-правового порядку.

Адміністративно-правова протидія у сфері оподаткування виконує ключову роль у забезпеченні належного рівня податкової дисципліни. Вона дозволяє державі ефективно протидіяти податковим правопорушенням, не вдаючись до надмірно репресивних або повільних механізмів, зберігаючи баланс між забезпеченням бюджетних надходжень і дотриманням прав платників. Відсутність чіткого нормативного закріплення терміну «адміністративно-правова протидія правопорушенням у сфері оподаткування» є однією з основних теоретико-практичних проблем, що негативно впливає на ефективність функціонування державного механізму у сфері податкового контролю. Зокрема, правова невизначеність у цьому питанні призводить до того, що поняття адміністративно-правової протидії правопорушенням у сфері оподаткування на практиці трактується по-різному – як у вузькому сенсі, тобто виключно як застосування штрафних санкцій, так і в широкому – як комплекс заходів, що включають превенцію, контроль, юридичну відповідальність та усунення наслідків порушень. Відсутність єдиного тлумачення унеможливорює уніфікований підхід до застосування правових механізмів впливу, а також ускладнює розробку цілісної системи протидії податковим правопорушенням.

Крім того, без законодавчого визначення важко чітко відмежувати адміністративно-правову протидію від суміжних правових категорій, таких як «адміністративна відповідальність», «державний фінансовий контроль», «податковий контроль», що може призводити до плутанини у сфері нормотворчості та правозастосування. Описана ситуація створює ризики для дотримання принципу правової визначеності, який є одним з фундаментальних елементів верховенства права та справедливого правосуддя.

В умовах активної цифровізації економіки, постійних змін податкового законодавства та зростання кількості податкових спорів, необхідність чіткого закріплення поняття адміністративно-правової протидії правопорушенням у сфері оподаткування набуває особливої актуальності. Така дефініція повинна містити не лише загальну характеристику цього явища, але й визначати коло суб'єктів, цілі, принципи, форми та засоби протидії. На наш погляд, її включення до законодавства сприятиме уніфікації термінології, посиленню правової захищеності учасників податкових правовідносин та підвищенню ефективності державної податкової політики в цілому.

Висновки. Отже, адміністративно-правова протидія правопорушенням у сфері оподаткування є складним, багатоаспектним явищем, яке потребує чіткого наукового осмислення та нормативного визначення. На наше переконання, в умовах сучасної економіки, зростання кількості фінансових порушень та цифровізації податкових процедур, законодавче закріплення дефініції «адміністративно-правова протидія

правопорушенням у сфері оподаткування» є необхідним і виправданим кроком, що дозволить уніфікувати правозастосовну практику, забезпечити правову визначеність для учасників податкових правовідносин, посилити податкову дисципліну та зміцнити фіскальну безпеку держави. Таким чином, запропоноване нами у статті визначення цієї правової категорії може слугувати основою для подальших наукових досліджень і стати теоретичним підґрунтям для її нормативного закріплення у вітчизняному законодавстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. Ю. С. Шемшученка. Київ : Юридична думка, 2007. 992 с.
2. Іванський А. Й. Фінансово-правова відповідальність в сучасній Україні : теоретичне дослідження : дис. ... д-ра юрид. Наук : 12.00.07. Одеса, 2009. 479 с.
3. Манукян А. А. Відповідальність за порушення норм податкового законодавства : дис. ... д-ра. філософії : 081 «Право» / Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2024. 209 с.
4. Молдован В. В., Чулінда Л. І. Правознавство: навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2010. 184 с.
5. Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>.
6. Смакограй М. К. Поняття фінансової відповідальності за податкові правопорушення. *Знання європейського права*. 2021. № 4. С. 42–46. URL: http://jes.nuoua.od.ua/archive/4_2021/12.pdf.
7. Тильчик В. Детермінація поняття «адміністративно-правова протидія». *Visegrad Journal on Human Rights*. 2016. № 5 (16). С. 161–166.
8. Шаповал Х. О. Проблеми уніфікації юридичної термінології у сфері охорони права власності від адміністративних правопорушень. *Право і суспільство*. 2014. № 5-2. С. 250–254.

Стаття надійшла до редакції 17.03.2025

Oleksandra S. YATSENKO,

Postgraduate Student

(University of Modern Knowledge, Kyiv, Ukraine)

TOWARDS THE DEFINITION OF THE CONCEPT OF ADMINISTRATIVE-LEGAL ACTIONS AGAINST OFFENSES IN THE SPHERE OF TAXATION IN UKRAINE

The article devoted to the importance of combating tax offenses, since not only the filling of state and local budgets, financing of defense, social, educational, medical, cultural spheres, infrastructure projects, as well as economic growth and

quality of life of citizens depend on this. In real law enforcement conditions, a whole range of tax offenses arise that require an appropriate response from the state, in particular through mechanisms of administrative and legal counteraction. The author defines the key features of any offense as: 1) social danger or harm; 2) action as a form of manifestation; 3) illegality; 4) conscious and volitional nature. At the same time, the content of offenses in the field of taxation, in addition to the above features, is also characterized by a number of other features that are determined by the peculiarities of financial legal relations. The author emphasizes that offenses in the field of taxation have not only an economic, but also a social and legal nature. They undermine the authority of state institutions, violate the principles of justice and equality, create unequal conditions for business entities, and provoke a general decline in legal culture.

Administrative and legal counteraction in the field of taxation plays a key role in ensuring the proper level of tax discipline. It allows the state to effectively counteract tax offenses without resorting to excessively repressive or slow mechanisms, maintaining a balance between ensuring budget revenues and respecting the rights of taxpayers. In the author's opinion, administrative and legal counteraction to offenses in the field of taxation in Ukraine should be considered as a set of organizational and legal measures implemented by authorized state bodies in order to identify, prevent, stop, and legally respond to facts of violation of tax legislation, by applying administrative influence measures aimed at ensuring tax discipline, protecting public interests, and restoring the violated financial and legal order.

Keywords: *offense, tax offense, taxation system, administrative and legal countermeasures.*

Віктор Юрійович ЄНА*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

РІВНІ, МЕЖІ ТА НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ, ЯКІ ВИКОНУЮТЬ ЗАВДАННЯ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ

У статті наголошено на тому, що рівні взаємодії формують ієрархічну структуру управління безпековими процесами від національного до місцевого. Їхня особливість полягає в розподілі компетенцій, обов'язків і ресурсів, а також у забезпеченні узгодженості стратегічних і тактичних дій.

Доведено, що межі взаємодії виконують регулюючу функцію, визначаючи правові й інституційні рамки діяльності кожного суб'єкта в системі публічної безпеки. Вони дозволяють уникати конфлікту юрисдикцій, дублювання функцій та безвідповідальності, водночас сприяючи підвищенню ефективності взаємодії.

Стверджується, що напрями взаємодії відображають зміст, методи й конкретні форми співпраці між суб'єктами. Вони можуть охоплювати широкий спектр дій – від обміну інформацією, спільного патрулювання, проведення превентивних заходів, до навчання, антикризового планування та реагування на надзвичайні ситуації.

Доведено, що спільною рисою меж, напрямів і рівнів взаємодії є те, що вони становлять цілісну й взаємопов'язану конструкцію. Їхній розподіл має умовний характер, оскільки на практиці вони постійно перетинаються і взаємодіють. Цей взаємозв'язок визначає адаптивність системи, її спроможність до саморегуляції, оперативного реагування та стратегічного планування. Саме тому в основі успішної безпекової політики мають лежати принципи системності, скоординованості, правової визначеності, гнучкості й відповідальності.

Ключові слова: *рівні, межі, напрями взаємодії, суб'єкти, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, спільні риси, відмінності, міжсекторальна взаємодія.*

Постановка проблеми. Публічна безпека як один із фундаментальних елементів функціонування демократичної правової держави безпосередньо пов'язана з довірою громадян до інституцій, стабільністю суспільного устрою та захистом основоположних прав і свобод людини. Успішне забезпечення безпеки вимагає комплексного підходу, який охоплює як організаційні, правові, так і стратегічні складові, а також передбачає тісну взаємодію між усіма суб'єктами, на яких покладено відповідні завдання.

Забезпечення публічної безпеки і порядку – це не лише компетенція

органів Національної поліції України, а складна багатокомпонентна діяльність, до якої залучаються інші органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підрозділи системи цивільного захисту, прикордонні служби, військові формування у певних випадках, а також громадські формування з охорони громадського порядку, волонтерські організації, приватні охоронні структури та широке коло інститутів громадянського суспільства. Така багатосуб'єктність зумовлює необхідність чіткого визначення порядку взаємодії між цими учасниками, зокрема через виокремлення ключових категорій – рівнів, меж і напрямів взаємодії¹.

Рівні взаємодії відображають ієрархічну структуру реалізації безпекових функцій, починаючи з національного рівня (державна стратегія, загальнодержавна політика) до регіонального (обласні адміністрації, територіальні підрозділи поліції) та місцевого рівнів (територіальні громади, муніципальні служби). Межі взаємодії – це правові, адміністративні та функціональні рамки, дотримуючись яких діють відповідні суб'єкти, взаємодіючи з іншими суб'єктами, уникаючи при цьому дублювання функцій чи конфліктних ситуацій. Напрями взаємодії охоплюють практичні форми й методи співпраці, такі як спільне патрулювання, інформаційний обмін, профілактичні заходи, реагування на надзвичайні події, проведення навчань, залучення громади тощо².

Значення такого трикомпонентного підходу важко переоцінити, адже саме завдяки чіткій структурованості рівнів, визначенню меж відповідальності та розмаїттю напрямів можливо забезпечити комплексне й скоординоване реагування на будь-які загрози публічній безпеці та порядку, запобігти неузгодженості дій, підвищити ефективність використання ресурсів та зміцнити довіру населення до державних інституцій. Більше того, ця взаємодія повинна відповідати принципам демократичного врядування – бути прозорою, відкритою до участі громадян, орієнтованою на захист прав людини і сприяння сталому розвитку.

Так, вивчення рівнів, меж і напрямів взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, є необхідною передумовою для розуміння функціонування національної безпекової системи, виявлення її сильних і слабких сторін, а також формування пропозицій щодо вдосконалення нормативно-правової бази, організаційної моделі та практичних механізмів координації. Такий аналіз дозволяє не лише окреслити теоретичні засади цієї взаємодії, а й сформулювати рекомендації для підвищення ефективності безпекової політики на всіх рівнях державного управління.

Варто відзначити, що в науковій літературі окремим проблемним

¹ Крищенко А. Є. Забезпечення публічної безпеки і порядку як завдання Національної поліції України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1 (13). С. 124.

² Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. С. 411.

аспектам адміністративно-правових засад діяльності суб'єктів, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, присвячували комплексні та міждисциплінарні дослідження провідні українські науковці. Зокрема, до цієї проблематики звертались: О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, В. Т. Білоус, П. Н. Бірюков, В. М. Василенко, Ю. В. Гаруст, А. П. Головін, Н. В. Гришина, С. М. Гусаров, О. В. Джафарова, О. С. Доценко, О. Ю. Дрозд, Д. Г. Заброра, М. В. Завальний, С. С. Засулько, Т. Є. Кагановська, О. М. Ключев, Ю. В. Ковбасюк, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, С. І. Корсун, А. М. Куліш, К. Б. Левченко, О. І. Миколенко, Р. В. Миронюк, О. М. Музичук, Д. М. Павлов, А. О. Полянський, А. О. Собакарь, Є. Ю. Соболев, В. В. Сокуренько та ін. Втім, незважаючи на чималу кількість наукових здобутків, вчені фактично поза своєю увагою залишили проблемні питання саме рівнів, меж та напрямів взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку.

Мета статті полягає в тому, щоб з'ясувати сутність рівнів, меж та напрямів взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: проаналізувати рівні взаємодії між відповідними суб'єктами; дослідити зміст і призначення меж взаємодії; дослідити соціальну сутність напрямів взаємодії; виділити спільні риси та відмінності між рівнями, межами та напрямками взаємодії.

Виклад основного матеріалу. Взаємодія між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, є складною та багаторівневою системою, що охоплює різноманітні аспекти координації, підпорядкування, правових обмежень і спільного виконання функцій.

Рівні взаємодії між цими суб'єктами визначаються за критеріями компетенції, територіальної юрисдикції та характеру ситуацій, що потребують реагування. Виділяють три основні рівні: загальнодержавний, регіональний і місцевий. На загальнодержавному рівні ключову роль відіграють центральні органи виконавчої влади, які координують діяльність підпорядкованих структур з урахуванням стратегічних завдань і загальнонаціональних загроз¹.

На регіональному рівні взаємодіють обласні управління поліції, підрозділи ДСНС, Нацгвардії, СБУ, плануючи спільні превентивні заходи та реагування на надзвичайні події. Місцевий рівень передбачає тісну співпрацю поліції з органами місцевого самоврядування, громадськими формуваннями та населенням для реалізації принципів «community policing» і щоденного забезпечення публічної безпеки і порядку².

Межі взаємодії обумовлюються чинним законодавством, яке чітко

¹ Хитра О. Л. Реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України: адміністративно-правові засади реалізації теорії та досвіду: монографія. Львів: Растр-7, 2019. С. 62.

² Поліцейська діяльність: адміністративно-правове регулювання: навчальний посібник / Ю. А. Хатнюк, О. Б. Мороз, В. В. Бондар, М. Ю. Самченко, С. С. Гнатюк, Є. В. Кобко; за ред. Ю. С. Назара. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2023. С. 451.

визначає сферу повноважень кожного суб'єкта, не допускаючи дублювання функцій або порушення принципу підпорядкованості. Такі нормативно-правові акти, як закони України «Про Національну поліцію», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про Національну гвардію України», «Про боротьбу з тероризмом» тощо регламентують, у яких межах дозволяється взаємодія та координація між органами. Наприклад, поліція не має права втручатися в діяльність СБУ у питаннях державної безпеки, однак зобов'язана координувати дії під час спільних операцій щодо охорони публічного порядку¹.

Напрями взаємодії залежать від актуальних загроз і безпекових викликів. Основними напрямками є: оперативно-службова взаємодія (обмін інформацією, проведення спільних операцій), превентивна діяльність (профілактика правопорушень, просвітництво), координація дій у надзвичайних ситуаціях (ліквідація наслідків аварій, стихійних лих, терористичних актів), підготовка кадрів (спільні навчання і тренінги), а також залучення громадськості (участь населення у профілактичній діяльності).

Аналізуючи рівні, межі та напрями взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, важливо акцентувати увагу як на їхніх спільних, так і відмінних характеристиках, оскільки саме взаємозв'язок цих категорій визначає ефективність функціонування всієї системи безпеки².

Спільною рисою усіх трьох елементів – рівнів, меж і напрямів взаємодії – є те, що вони формують основу для координованої діяльності різноманітних суб'єктів у межах єдиного правового, організаційного та інституційного простору. Усі вони мають нормативно визначену природу, регламентуються відповідними законами й підзаконними актами, а також спрямовані на досягнення однієї мети – забезпечення стабільного, безпечного й законного функціонування суспільства. Крім того, спільною є орієнтація на узгодження дій, мінімізацію дублювання повноважень, уникнення конфліктів інтересів і підвищення ефективності управлінських рішень³.

Водночас кожен з елементів – рівні, межі та напрями – має свої специфічні ознаки, функціональне навантаження та значення в системі забезпечення публічної безпеки. Рівні взаємодії визначають ієрархію, масштаб та обсяг впливу суб'єктів – від загальнодержавного, що охоплює формування національної політики й управління у сфері безпеки, до

¹ Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 р. № 638-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15>.

² Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України та органів і осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : наказ Міністерства юстиції України від 30 січня 2018 р. № 64/261/5 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0140-18#Text>.

³ Основи публічного управління та адміністрування: навчально-методичний посібник для вивчення дисципліни здобувачами першого (бакалаврського) рівня вищої освіти денної та заочної форм навчання, спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування» / Держ. біотехн. ун-т; авт.-уклад. О. О. Гуторова. Харків, 2024. С. 73.

місцевого, де здійснюється безпосередній контакт із населенням.

Основна відмінність між рівнями полягає у сфері компетенції, обов'язі повноважень та відповідальності, а також у формах реалізації заходів безпеки. Так, на загальнодержавному рівні переважають стратегічні рішення, управлінське планування, прийняття нормативних актів, тоді як місцевий рівень орієнтований на практичну реалізацію заходів, оперативне реагування й адаптацію дій до конкретної ситуації на місцях¹.

Межі взаємодії, на відміну від рівнів, визначають не масштаб, а правові рамки й допустимість втручання одного суб'єкта у сферу діяльності іншого. Вони чітко регламентують компетенцію кожного органу, запобігають конфліктам юрисдикції та забезпечують дотримання принципу верховенства права.

Межі є своєрідними «правилами гри» в системі взаємодії – вони окреслюють, хто, коли і в якому обов'язі може діяти, встановлюючи баланс між співпрацею та автономністю. На відміну від рівнів, які можуть бути вертикальними (наприклад, центральна влада – регіон – місцева громада), межі є, швидше, горизонтальними – вони визначають розподіл відповідальності між суб'єктами, що діють на одному рівні або в суміжних сферах².

Напрями взаємодії відображають зміст і характер співпраці. Вони фокусуються на практичному наповненні спільної діяльності- від обміну інформацією до спільних оперативних дій, превентивної діяльності, реагування на надзвичайні ситуації тощо.

Основна відмінність напрямів взаємодії полягає у функціональному наповненні співпраці, тобто у тому, що саме роблять суб'єкти для досягнення безпеки. У цьому сенсі напрями є найгнучкішим і найбільш змінним елементом системи: вони можуть змінюватися залежно від актуальних викликів, політичної ситуації, стану суспільства та навіть сезонного фактора (наприклад, активізація заходів безпеки у туристичний сезон або під час виборів)³.

Так, у системі взаємодії суб'єктів, що забезпечують публічну безпеку, рівні, межі та напрями не існують ізольовано, а перебувають у тісному взаємозв'язку. Рівні задають структуру системи, межі регламентують допустимі форми взаємодії в рамках цієї структури, а напрями визначають конкретні вектори діяльності в її межах. Їхнє поєднання дозволяє досягти балансу між централізацією й децентралізацією, між автономією та координацією, між правовою визначеністю та оперативною гнучкістю. Саме гармонізація цих елементів забезпечує стабільне функціонування механізму

¹ Дії працівників органів Національної поліції при виникненні надзвичайних ситуацій / [Давигора Ю. І., Молотай В. А., Коломієць О. В., Демченко Ю. В., Кудлай А. О.]. Київ : Національна академія внутрішніх справ, 2020. С. 28.

² Савчин М. В. Порівняльне конституційне право: навчальний посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2019. С. 48.

³ Баранова Ц. С., Шака М. В. Довіра до поліції, як основний принцип взаємодії з громадськістю // Взаємодія громадянського суспільства з сектором безпеки і оборони: сучасні виклики: тези доп. учасників наук.-практ. конф. (Харків, 21 груд. 2021 р.). Харків: НДІ ППСН, 2021. С. 6.

публічної безпеки, ефективне реагування на ризики, адаптивність до змін і формує довіру громадян до інституцій безпеки.

Важливо також підкреслити, що успішна інтеграція рівнів, меж та напрямів взаємодії в системі забезпечення публічної безпеки і порядку залежить від наявності ефективного механізму координації між усіма зацікавленими сторонами.

Це стосується не лише внутрішньої взаємодії між державними інституціями, але й налагодження партнерства з недержавними структурами, зокрема громадськими організаціями, об'єднаннями громадян, а також приватним сектором. У цьому контексті важливе значення має створення спільних платформ для обговорення, планування та реалізації безпекових ініціатив – як на рівні громади, так і на міжрегіональному чи національному рівні¹.

Окремої уваги заслуговує необхідність адаптації системи взаємодії до умов децентралізації, що передбачає розширення повноважень місцевого самоврядування у питаннях безпеки. У цьому контексті виникає нова конфігурація рівнів взаємодії, де органи місцевого самоврядування стають не лише виконавцями, а й ініціаторами безпекових стратегій, координаторами громадських формувань та комунікаторами між поліцією і населенням.

Водночас це потребує чіткого визначення меж впливу, щоб не допустити правового вакууму або безвідповідального делегування повноважень, а також глибшого узгодження напрямів взаємодії в частині спільного фінансування, кадрового забезпечення, інформаційного обміну та розподілу ресурсів.

Крім того, у сучасних реаліях дедалі більшої актуальності набуває питання інтеграції України до європейського та євроатлантичного безпекового простору. Це вимагає імплементації європейських стандартів у сфері публічної безпеки, які передбачають чітке розмежування функцій між поліцією, правоохоронними органами, рятувальними службами, а також громадянським суспільством².

Відповідно українська модель взаємодії між суб'єктами, що забезпечують публічну безпеку, повинна поступово набувати рис системи, у якій діє ефективна багаторівнева безпекова архітектура з прозорими межами відповідальності та чітко визначеними напрямками діяльності. У такій системі спостерігається високий ступінь взаємної довіри, обмін досвідом, об'єднання ресурсів, спільне прогнозування ризиків і вироблення антикризових сценаріїв.

Для досягнення високого рівня публічної безпеки недостатньо лише формального закріплення рівнів, меж та напрямів взаємодії. Важливо

¹ Інституційні проблеми та виклики функціонування агломерацій в Україні : наукова доповідь / НАН України. ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України»; наук. редактор М.І. Мельник. Львів, 2025. С. 37.

² Європейський Союз у мінливому світі : монографія / В. В. Копійка, С. О. Маковський, М. А. Миронова та ін.; за ред. В. В. Копійки. Київ: О. Зень, 2022. С. 81.

забезпечити їхню дієвість через ефективне управління, адаптивне законодавство, високий рівень професійної культури працівників сектору безпеки та активну участь громадян.

Спільні риси цих елементів створюють єдину систему координації, а відмінності забезпечують її гнучкість, можливість швидко реагувати на зміну обставин, варіювати ресурси, форми і методи дії. Врешті-решт саме синергія між рівнями (як структурною вертикаллю), межами (як правовим регулятором) і напрямками (як функціональним наповненням) є тим ключовим фактором, що визначає дієздатність національної системи публічної безпеки в цілому¹.

Варто підкреслити, що взаємозв'язок між рівнями, межами та напрямками взаємодії є не статичним, а динамічним процесом, який підлягає постійному оновленню залежно від змін у соціально-політичному середовищі, безпековій ситуації, правовому полі та технічних можливостях суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку.

У цьому контексті міжсекторальна взаємодія із IT-компаніями, науковими установами, аналітичними центрами стає новим елементом системи безпеки, який вимагає не тільки технічної інтеграції, а й оновлення законодавчих рамок, аби врегулювати нові типи відповідальності, збереження персональних даних та етичні аспекти використання технологій.

Нарешті, варто звернути увагу на інституційна трансформація – здатність системи взаємодії накопичувати, аналізувати й використовувати досвід попередніх заходів для подальшого вдосконалення. Це означає, що після кожної масштабної події за участі значних народних мас має відбуватися оцінка ефективності взаємодії між суб'єктами на всіх рівнях, аналіз меж повноважень і доцільності розподілу функцій, перегляд напрямів взаємодії з огляду на практичні результати.

Так, поєднання й узгодження рівнів, меж та напрямів взаємодії не є формальністю чи суто адміністративною процедурою, а дієвим механізмом, що потребує постійного оновлення, комунікації, інституційної пам'яті та відкритості до нових форм співпраці. Від ефективності цього механізму залежить не лише безпека громадян і стабільність держави, а й рівень довіри до органів влади, відчуття захищеності у суспільстві та спроможність країни протистояти сучасним багатовимірним загрозам.

Висновки. Таким чином, у межах даної статті було зазначено, що рівні взаємодії формують ієрархічну структуру управління безпековими процесами від національного до місцевого. Їхня особливість полягає в розподілі компетенцій, обов'язків і ресурсів, а також у забезпеченні узгодженості стратегічних і тактичних дій.

Визначено, що чітке розмежування рівнів не повинно перешкоджати гнучкості та адаптивності системи: за потреби на кожному рівні має бути

¹ Колесніков Д. В. Сутність синергії та класифікація її видів у дослідженні вертикально-інтегрованих структур. *Економічний вісник*. 2013. № 2. С. 13.

передбачена можливість реалізації спільних заходів і гарантування відповідальності у кризових ситуаціях. У цьому контексті важливим є розвиток дієвих механізмів міжрівневої комунікації, забезпечення правової визначеності процедур взаємодії та ресурсної збалансованості.

Доведено, що межі взаємодії виконують регулюючу функцію, визначаючи правові й інституційні рамки діяльності кожного суб'єкта в системі публічної безпеки. Вони дозволяють уникати конфлікту юрисдикцій, дублювання функцій та безвідповідальності, водночас сприяючи підвищенню ефективності взаємодії.

Акцентовано увагу на важливості забезпечення прозорості меж відповідальності, чіткого правового підґрунтя та дотримання принципу субсидіарності, відповідно до якого кожна проблема має вирішуватися на найнижчому ефективному рівні. Однак межі не повинні бути жорсткими – у ситуаціях надзвичайного характеру або у разі виникнення нових загроз важливо передбачити можливість тимчасового розширення повноважень для швидкої й ефективної реакції.

Стверджується, що напрями взаємодії відображають зміст, методи й конкретні форми співпраці між суб'єктами. Вони можуть охоплювати широкий спектр дій – від обміну інформацією, спільного патрулювання, проведення превентивних заходів, до навчань, антикризового планування та реагування на надзвичайні ситуації.

Встановлено, що систематичне оновлення й розширення напрямів взаємодії свідчить про зрілість і динамізм безпекової системи, її здатність пристосовуватися до нових викликів. Водночас ефективна реалізація напрямів можлива лише за умови наявності спільних цілей, довіри між учасниками, інституційної культури співпраці, а також наявності чітких каналів комунікації та нормативного забезпечення.

Доведено, що спільною рисою меж, напрямів і рівнів взаємодії є те, що вони становлять цілісну й взаємопов'язану конструкцію. Їхній розподіл має умовний характер, оскільки на практиці вони постійно перетинаються і взаємодіють. Цей взаємозв'язок визначає адаптивність системи, її спроможність до саморегуляції, оперативного реагування та стратегічного планування. Саме тому в основі успішної безпекової політики мають лежати принципи системності, скоординованості, правової визначеності, гнучкості й відповідальності.

З'ясовано, що ефективне функціонування системи публічної безпеки можливе лише за умови гармонійного поєднання трьох взаємопов'язаних елементів – рівнів, меж і напрямів взаємодії суб'єктів. Їхня цілісність, узгодженість і динамізм створюють передумови для стабільного, демократичного й безпечного суспільного порядку. Відповідальність за побудову такої системи лежить як на державі, так і на громадянському суспільстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баранова Ц. С., Шака М. В. Довіра до поліції, як основний принцип взаємодії з громадськістю // Взаємодія громадянського суспільства з сектором безпеки і оборони: сучасні виклики: тези доп. учасників наук.-практ. конф. (Харків, 21 груд. 2021 р.). Харків: НДІ ППСН, 2021. 176 с.
2. Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. 564 с.
3. Дії працівників органів Національної поліції при виникненні надзвичайних ситуацій / [Давигора Ю. І., Молотай В. А., Коломієць О. В., Демченко Ю. В., Кудлай А. О.]. Київ : Національна академія внутрішніх справ, 2020. 156 с.
4. Європейський Союз у мінливому світі : монографія / В. В. Копійка, С. О. Маковський, М. А. Миронова та ін.; за ред. В. В. Копійки. Київ: О. Зень, 2022. 219 с.
5. Інституційні проблеми та виклики функціонування агломерацій в Україні : наукова доповідь / НАН України. ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України»; наук. редактор М. І. Мельник. Львів, 2025. 75 с.
6. Колесніков Д. В. Сутність синергії та класифікація її видів у дослідженні вертикально-інтегрованих структур. *Економічний вісник*. 2013. № 2. С. 9–15.
7. Крищенко А. Є. Забезпечення публічної безпеки і порядку як завдання Національної поліції України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1 (13). С. 120–128.
8. Основи публічного управління та адміністрування: навчально-методичний посібник для вивчення дисципліни здобувачами першого (бакалаврського) рівня вищої освіти денної та заочної форм навчання, спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування» / Держ. біотехн. ун-т; авт.-уклад. О. О. Гуторова. Харків, 2024. 215 с.
9. Поліцейська діяльність: адміністративно-правове регулювання : навчальний посібник / Ю. А. Хатнюк, О. Б. Мороз, В. В. Бондар, М. Ю. Самченко, С. С. Гнатюк, Є. В. Кобко; за ред. Ю. С. Назара. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2023. 632 с.
10. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 р. № 638-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15>.
11. Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України та органів і осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : наказ Міністерства юстиції України від 30 січня 2018 р. № 64/261/5 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0140-18#Text>.
12. Савчин М. В. Порівняльне конституційне право: навчальний посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2019. 328 с.

13. Хитра О. Л. Реагування на кризові ситуації, що загрожую національній безпеці України: адміністративно-правові засади реалізації теорії та досвіду: монографія. Львів : Растр-7, 2019. 394 с.

Стаття надійшла до редакції 29.03.2025

Viktor Yu. YENA,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

LEVELS, BOUNDARIES AND DIRECTIONS OF INTERACTION BETWEEN ENTITIES PERFORMING TASKS TO PROVIDE PUBLIC SAFETY AND ORDER

The article emphasizes that the levels of interaction form a hierarchical structure of security process management from national to local. Their peculiarity lies in the distribution of competencies, responsibilities and resources, as well as in ensuring the coherence of strategic and tactical actions.

It is proven that the boundaries of interaction perform a regulatory function, determining the legal and institutional framework of the activities of each subject in the public security system. They allow avoiding conflicts of jurisdiction, duplication of functions and irresponsibility, while at the same time contributing to increasing the effectiveness of interaction.

It is argued that the directions of interaction reflect the content, methods and specific forms of cooperation between subjects. They can cover a wide range of actions – from information exchange, joint patrolling, preventive measures, to exercises, anti-crisis planning and response to emergencies.

It is proven that the common feature of the boundaries, directions and levels of interaction is that they constitute a holistic and interconnected structure. Their division is conditional, since in practice they constantly intersect and interact. This relationship determines the adaptability of the system, its ability to self-regulate, respond quickly and plan strategically. That is why the principles of systematicity, coordination, legal certainty, flexibility and responsibility should be the basis of a successful security policy.

Key words: *levels, boundaries, areas of interaction, entities that perform tasks to ensure public safety and order, common features, differences, intersectoral interaction.*

Анатолій Трохимович КОМЗЮК,

доктор юридичних наук, професор,

заслужений діяч науки і техніки України

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

Василь Іванович ШКІНДЮК,

кандидат юридичних наук,

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

ПОНЯТТЯ ВЗАЄМОДІЇ ТА КООРДИНАЦІЇ У СФЕРІ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ОБ'ЄКТУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

У статті наголошено на тому, що взаємодія у сфері правоохоронної діяльності представляє собою передбачений нормами чинного законодавства, обумовлений цілями, умовами, завданнями, а також компетенцією правоохоронних органів, зв'язок між діями суб'єктів правоохоронної діяльності, що має за мету вирішення конкретних завдань в межах реалізації правоохоронної функції держави.

Звернено увагу на принципову недоцільність розглядати окремо взаємодію та окремо координацію у сфері правоохоронної діяльності як об'єкти адміністративно-правового регулювання, оскільки вони тісно пов'язані сферою свого застосування (правоохоронна діяльність), суб'єктами їх впровадження (правоохоронні органи) та метою – протидія злочинності на основі узгодженості діяльності відповідних правоохоронних органів.

Ключові слова: взаємодія, координація, правоохоронна діяльність, адміністративно-правове регулювання, правоохоронні органи, адміністративне законодавство.

Постановка проблеми. Правоохоронна сфера, як об'єкт адміністративно-правового регулювання, безумовно займає ключову роль у механізмі державного регулювання. Вона включає діяльність органів виконавчої влади, завданням яких є забезпечення правоохоронних функцій, які окреслюють існування правоохоронної сфери. На жаль сьогодні діяльність цих органів в очах громадськості дискредитована і тому державна політика активно впроваджує в практичну діяльність реформаторські ідеї та нововведення щодо покращення їх функціонування¹. Одним із перспективних напрямів покращення їх функціонування є налагодження ефективної взаємодії та координації у сфері правоохоронної

¹ Братель С. Г. Правоохоронна сфера як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Юридична наука*. 2015. № 5. С. 52.

діяльності. Разом із тим вирішувати проблеми у цій сфері слід із розкриття сутності та змісту ключових категорій представленої проблематики

Значний внесок у розроблення проблем, що слугували науково-теоретичним підґрунтям дисертаційного дослідження, у своїх наукових працях здійснили такі вчені: К. В. Антонов, О. М. Бандурка, В. Є. Барба, О. І. Безпалова, О. В. Волошина, В. Г. Гриценко, С. М. Гусаров, О. Ю. Дрозд, В. М. Єднак, А. В. Калайда, І. О. Колінко, І. М. Коропатнік, О. В. Крижановська, К. Б. Левченко, Л. О. Мамчур, О. В. Михайловська, О. А. Моргунов, О. М. Музичук, Ю. С. Назар, Д. В. Назаренко, Д. М. Павлов, А. О. Полянський, А. А. Русецький, О. Ю. Салманова, В. В. Сокурено, В. В. Топчій, О. В. Федосова, Р. В. Шаповал, О. М. Шевчук, С. А. Шепітько та ін. Однак, не применшуючи здобутки названих науковців, варто відмітити, що поняття взаємодії та координації у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання залишилося поза увагою вчених або вивчались у межах більш широкої проблематики.

Мета статті полягає в тому, щоб визначити поняття взаємодії та координації у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: розглянути сутність взаємодії у сфері правоохоронної діяльності; проаналізувати підходи до розуміння координації у сфері правоохоронної діяльності і запропонувати авторські судження щодо даної проблематики; визначити співвідношення термінів «взаємодія» та «координація» в сфері правоохоронної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Тлумачний словник української мови розглядає координацію як погодження, зведення до відповідності, установлення взаємозв'язку, контакту в діяльності людей, між діями, поняттями тощо; узгодженість рухів, дій і т. ін.¹ Взаємодія розглядається як взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь². У такому розумінні взаємодія та координація мають принципову схожість у своїй суті, оскільки обидва ці поняття відображають упорядкованість діяльності. А відтак, взаємодія полягає у погодженні діяльності, зв'язку між суб'єктами такої діяльності. В свою чергу координація відображає у своєму змісті цілеспрямовану діяльність щодо встановлення взаємозв'язку та налагодження узгодженості в певній сфері. Разом із очевидною схожістю суті таких понять, як «координація» та «взаємодія», необхідно їх відрізнити одне від одного.

До прикладу, Ю. Назар характеризує взаємодію як філософську категорію, яка тісно пов'язана з поняттям взаємозв'язку і розглядається як одна з форм останнього; суть взаємодії полягає у зворотному впливі предмета чи явища на інший предмет. При цьому всі інші філософські категорії (причина, дія, необхідність, суперечність та інші) є конкретними

¹ Словник української мови: в 11 т. Т. 4: І–М / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні; редкол.: І. К. Білодід (голова) та ін.; ред. тому: А. А. Бурячок, П. П. Доценко. Київ: Наукова думка, 1973. С. 278.

² Білодід І. К. Словник української мови: в 11 т. Т. 1: А–В / ред. тому: П. Й. Горещький. 1970. С. 346.

видами взаємозв'язку. Разом з тим взаємозв'язок передбачає взаємообумовленість обох предметів чи явищ, коли одне явище одночасно є і причиною, і наслідком. За законами діалектики відбувається взаємоперехід одного явища в інше. Будь-який предмет одночасно піддається великій кількості впливів на нього, при цьому не залишаючись пасивним, він сам активно впливає на інші об'єкти. Ця «відкритість» предмета чи явища зумовлює багатоаспектність поняття взаємодії. Абстрагувавшись від багатоманітності цього процесу, за спрямуванням можна виділити позитивну та негативну взаємодію. У філософії позитивну взаємодію визначають через поняття співробітництва, хоча в науковій літературі ще немає поняття, яке б найадекватніше відобразило взаємодію, яка протилежна взаємозв'язку типу «боротьба». Позитивна спрямованість взаємозв'язку характеризується взаємодоповненням, взаємодопомогою, кооперацією, координуванням взаємодіючих сторін¹. Таким чином, названий дослідник розглядає взаємодію у філософській площині, в якій основний зміст цієї категорії є за суттю схожий із поняттям «координації», оскільки мова йде про спільну взаємоузгоджену діяльність декількох сторін.

К. Антонов підкреслює, що взаємодія – це комплексне явище, яке слід розглядати з позицій філософії, права, соціальної психології та управління. Взаємодія – це певний вид взаємозв'язку суб'єктів, які виконують єдині або взаємопов'язані завдання. Цей взаємозв'язок є діловою співпрацею, що полягає в їхній спільній чи узгодженій діяльності².

Доцільно погодитися з думкою Д. Назаренко про те, що термін «взаємодія» несе дуже багато смислових навантажень. Це пояснюється як складністю та багатозначністю даного терміну, так і різноманітністю аспектів його вивчення. Спільною рисою майже всіх наведених визначень поняття «взаємодія» є те, що автори тлумачать взаємодію як узгоджену діяльність, спрямовану на досягнення мети, виконання завдань або досягнення результату³. Тож, взаємодія обумовлена назвою факторів таких зокрема, як: конкретні суб'єкти взаємодії, їх адміністративно-правовий статус, мета та завдання взаємодії, умови тощо. Взаємодія у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання базується на певній рівності суб'єктів, що взаємодіють при цьому, а їх об'єднує загальна сфера – правоохоронна.

Таким чином, взаємодія – це необхідний елемент змісту діяльності правоохоронних органів, вона представляє собою чинник, спрямований за концентрацію існуючих ресурсів, поєднання форм та методів реалізації повноважень правоохоронних органів у сфері протидії злочинності,

¹ Назар Ю. С. Взаємодія органів внутрішніх справ із місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у профілактиці адміністративних правопорушень : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. С. 8.

² Антонов К. В. Шляхи вдосконалення організаційно-тактичних форм взаємодії оперативних підрозділів правоохоронних органів у протидії злочинності з використанням оперативно-технічних засобів. *Правова позиція*. 2016. № 1 (16). С. 122.

³ Назаренко Д. В. Взаємодія оперативних підрозділів органів внутрішніх справ зі спеціальними підрозділами при проведенні візуального спостереження. *Правова держава*. 2015. № 19. С. 187.

збільшення можливостей своєчасного припинення та попередження протиправної діяльності, ефективного проведення розслідування та забезпечення прав та свобод громадян при реалізації правоохоронної функції держави.

Далі в контексті представленої проблематики розглянемо поняття координації правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання. Існуючі нормативно-правові акти, які регулюють координацію в сфері правоохоронної діяльності, не надають відповіді на це питання. Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією»¹ визначає низку завдань координації правоохоронних органів, які як співпадають, так і знаходять більш широке розкриття у Порядку координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності. До них окремо віднесено: розробка та впровадження у діяльність правоохоронних органів та органів прокуратури пріоритетів кримінально-правової політики, сучасних підходів до протидії злочинності; визначення основних напрямів та проблем у правозастосовній і правоохоронній діяльності щодо запобігання та протидії злочинності на основі аналізу її структури, динаміки та прогнозування тенденцій, підготовка пропозицій щодо шляхів вирішення відповідних проблем із метою сприяння у виконанні завдань кримінального провадження; розробка, узгодження і реалізація спільних заходів, спрямованих на запобігання, виявлення, розкриття, припинення та розслідування кримінальних правопорушень, причин та умов, які сприяли їх вчиненню; підготовка пропозицій щодо вдосконалення законодавства у сфері протидії злочинності². Перелічені завдання розкривають основну спрямованість координації в сфері правоохоронної діяльності, при цьому не надають жодного визначення цього терміну.

Як справедливо підкреслює В. Невядовський, найчастіше досліджуваний термін використовується разом із поняттям «узгодження», не передбачаючи при цьому відмінності їх змісту. А відтак, видається можливим дійти висновку про більшу увагу до змісту терміну «координація» зі сторони науковців, аніж законодавчої гілки влади. Найчастіше координацію розуміють як одну з функцій управління, що існує поряд із такими функціями, як планування та контроль³.

На погляд В. Мозгової, під координацією слід розуміти взаємоузгоджену діяльність декількох суб'єктів для досягнення ними спільної мети. Проте, авторка підкреслює, що координація діяльності

¹ Про затвердження Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією»: наказ Генерального прокурора України та керівників правоохоронних органів від 26.04.2012 р. № 43/375/166/353/284/241/290/256. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0043900-12#Text>.

² Про затвердження Порядку координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності: наказ Генерального прокурора від 08.02.2021 № 28. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0028905-21#Text>.

³ Невядовський В. О. Теоретико-правові аспекти сутності координації правоохоронної діяльності. *Форум права*. 2016. № 4. С. 226. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.

правоохоронних органів з протидії злочинності та корупції стосується узгодження дій між адміністративно невідносимими суб'єктами. При цьому такі суб'єкти взаємодіють на засадах їх рівності в прийнятті спільних рішень (внесенні пропозицій, розробленні рекомендацій тощо); самостійності кожного правоохоронного органу в межах наданих йому законодавством повноважень та недопущення підміни одного органу іншим при виконанні координаційних заходів; персональної відповідальності певних керівників правоохоронних органів за своєчасне виконання узгоджених заходів. Координація діяльності правоохоронних органів здійснюється за такими пріоритетними на відповідній території напрямками протидії злочинності та корупції, які вимагають спільних, першочергових та невідкладних дій¹. За такої характеристики координація знаходить свій прояв у взаємодії невідносимих один одному правоохоронних органів на основі узгодження ними своєї діяльності.

В. Черней вважає, що у широкому розумінні метою координації запобігання економічній злочинності є бажаний, можливий та необхідний, з погляду суспільства й держави, стан (результат дії) відповідної системи та її спроможність нейтралізувати, блокувати, мінімізувати дію причин та умов, які сприяють учиненню таких злочинів. У вузькому розумінні головна мета координації запобігання економічній злочинності – це сприяння функціонуванню відповідної системи, практиці спільних, узгоджених дій різноманітних суб'єктів у межах наданих повноважень. Це поняття передбачає суто управлінський аспект діяльності з координації запобігання економічній злочинності на різних рівнях². Зазначений автор чітко визначає, що координація базується на реалізації управлінських повноважень.

А. Русецький при дослідженні взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні розглядає координацію як обумовлений та встановлений положеннями чинного законодавства напрям управлінської діяльності, зміст якого полягає в організації спільної роботи різних правоохоронних відомств, що існують в Україні відповідно до положень нормативно-правової бази в межах конкретного регіону, з метою досягнення заздалегідь визначених, загальних для усіх указаних органів цілей. У свою чергу, взаємодію правоохоронних органів на регіональному рівні названий дослідник визначає як безпосередньо організаційну форму спільної діяльності правоохоронних інституцій, які утворено та наділено нормами чинного законодавства України відповідними повноваженнями, в межах території окремого регіону, яка проявляється в обміні інформацією між правоохоронними органами; сумісному виконанні спеціальних операцій, направлених на досягнення спільних завдань; спільному

¹ Мозгова В. А. Поняття та рівні координації діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності та корупції. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 2. С. 290.

² Черней В. В. Координація діяльності правоохоронних органів щодо запобігання злочинним посяганням на небанківські фінансові установи в Україні. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 122.

вирішенні питань щодо конкретних методів, засобів та способів, які в процесі зазначеної діяльності будуть використовуватись¹. Узагальнюючи ці два визначення, необхідно зазначити, що координація тісно пов'язана з реалізацією функцій управління, тоді як взаємодія заснована на спільному виконанні обумовленої діяльності декількома уповноваженими суб'єктами.

І. Курбатова зазначає, що координація здійснюється на основі: 1) результатів аналізу зібраної всіма правоохоронними органами інформації про стан, структуру, динаміку кримінальних правопорушень, про обставини, які сприяють злочинним проявам, а також про результативність заходів протидії ним; 2) даних статистичного і оперативного обліків (у тому числі про стан розкриття кримінальних правопорушень, термінах досудового розслідування тощо); 3) додаткових відомостей, якими володіють інші державні органи та недержавні організації². Отже, в основі ефективного здійснення координації лежить наявність повної, достовірної та своєчасної інформації про обставини, які лежать в основі її проведення.

Таким чином, у науковій літературі існує багато наукових підходів до визначення вказаного вище поняття. Більшість науковців сходяться на тому, що координація являє собою активні дії щодо забезпечення узгодженої спільної діяльності спеціально уповноважених суб'єктів у правоохоронній сфері. У деяких визначеннях «координація» виступає у ролі елементу управління як керованої діяльності, спрямованої на досягнення визначених цілей; у роботах окремих дослідників «координація» виступає в ролі взаємодії між визначеними суб'єктами при відсутності чітких управлінських характеристик такої діяльності.

Певну характеристику поняття координації в сфері правоохоронної діяльності можна визначити на основі співвідношення термінів «взаємодія» та «координація» в сфері правоохоронної діяльності. На думку, яку висловлює В. Топчій, поняття взаємодія та координація не можуть бути рівними одне до одного тому, що координація – це функція суб'єкта системи, а взаємодія – це принцип його діяльності, засіб зв'язку із суб'єктами інших систем³.

На думку С. Шепетько та О. Клименко, незважаючи на те, що сутність термінів «координація» і «взаємодія» схожа, вони різняться тим, що при координації одна зі сторін організовує ці відносини, а друга – лише виконує умови відносин. При взаємодії обидві сторони зобов'язані організовувати відносини, оскільки небажання одного з учасників припиняє існування відносин. У кожному конкретному випадку одна чи друга сторона відносин

¹ Русецький А. А. Адміністративно-правове забезпечення взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні в Україні : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2019. С. 16.

² Курбатова І. С. Роль органів прокуратури України в координації діяльності правоохоронних органів щодо протидії економічній злочинності. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2017. Вип. 1 (16). Т. 2. С. 118.

³ Топчій В. В. Взаємодія та координація в діяльності органів внутрішніх справ з виявлення та розкриття злочинів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2015. Вип. 30. Т. 2. С. 165.

бере на себе функцію організації відносин. При координації перша сторона – організатор – виступає як керуючий компонент системи, тобто є суб'єктом управління, а друга сторона є керованим компонентом, тобто об'єктом управління, якому немає потреби нести організаторський тягар. При цьому відносини координації і взаємодії дуже близькі за своїм характером, хоча і не збігаються. Крім того, термін «взаємодія» може мати вузьке та широке значення. У широкому значенні під взаємодією розуміють співпрацю, яка розкривається у спільних узгоджених діях, спрямованих на спільну мету, у взаємній допомозі під час вирішення завдань. У вузькому ж значенні при взаємодії розуміється планомірне спільне здійснення комплексу заходів боротьби зі злочинністю¹.

Таким чином, на відміну від взаємодії, координація передбачає виокремлення з поміж інших певного суб'єкта, що має управлінські функції, що дозволяє конкретизувати завдання інших суб'єктів в сфері правоохоронної діяльності. Доцільно погодитися з тим, що взаємодія в сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання є елементом діяльності, що організується в процесі здійснення координації уповноваженими суб'єктами.

Висновки. Отже, підбиваючи підсумок, слід узагальнити, що взаємодія у сфері правоохоронної діяльності представляє собою передбачений нормами чинного законодавства, обумовлений цілями, умовами, завданнями, а також компетенцією правоохоронних органів, зв'язок між діями суб'єктів правоохоронної діяльності, що має за мету вирішення конкретних завдань в межах реалізації правоохоронної функції держави. Взаємодії у досліджуваній сфері характерними є такі ознаки: по-перше, наявність великої кількості суб'єктів, що здійснюють правоохоронну діяльність; по-друге, ці суб'єкти об'єднані спільною сферою – правоохоронною; по-третє, їх діяльність спрямована на досягнення спільної мети, обумовленою специфікою правоохоронної сфери; по-четверте, обумовленість взаємодії узгодженістю конкретних дій в межах компетенції правоохоронних органів².

В свою чергу, координацію у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання, найбільш доцільно тлумачити як елемент системи управління, який дозволяє здійснювати цілеспрямований вплив визначеного адміністративно-правовими нормами суб'єкта, наділеного певними владними повноваженнями щодо встановлення та конкретизації завдань, а також упорядкування діяльності визначеного кола суб'єктів з метою досягнення визначених цілей в сфері правоохоронної діяльності. Координація характеризується

¹ Шепетько С. А., Клименко О. А. Напрями удосконалення нормативно-правового забезпечення координації та взаємодії у сфері боротьби з організованою злочинністю. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2017. Вип. 34. С. 17.

² Шкіндюк В. І. Поняття взаємодії у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання // Людина, суспільство, держава: актуальні питання правового регулювання взаємодії: тези доповідей учасників науково-практичної конференції (м. Київ, 10 грудня 2020 р.). С. 61–63. URL: https://library.pp-ss.pro/index.php/ndippsn_20201210a/article/view/shkindiuk.

адміністративно-правовим виокремленням суб'єкта, що має владні повноваження щодо інших суб'єктів, визначаючи їх завдання та конкретизуючи діяльність в межах загальних цілей та завдань правоохоронної діяльності¹.

При цьому слід зазначити про принципову недоцільність розглядати окремо взаємодію та окремо координацію у сфері правоохоронної діяльності як об'єкти адміністративно-правового регулювання, оскільки вони тісно пов'язані сферою свого застосування (правоохоронна діяльність), суб'єктами їх впровадження (правоохоронні органи) та метою – протидія злочинності на основі узгодженості діяльності відповідних правоохоронних органів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Антонов К. В. Шляхи вдосконалення організаційно-тактичних форм взаємодії оперативних підрозділів правоохоронних органів у протидії злочинності з використанням оперативно-технічних засобів. *Правова позиція*. 2016. № 1 (16). С. 119–126.
2. Білодід І. К. Словник української мови: в 11 т. Т. 1: А–В / ред. тому: П. Й. Горецький. 1970. 799 с.
3. Братель С. Г. Правоохоронна сфера як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Юридична наука*. 2015. № 5. С. 50–54.
4. Курбатова І. С. Роль органів прокуратури України в координації діяльності правоохоронних органів щодо протидії економічній злочинності. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2017. Вип. 1 (16). Т. 2. С. 116–121.
5. Мозгова В. А. Поняття та рівні координації діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності та корупції. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 2. С. 290–294.
6. Назар Ю. С. Взаємодія органів внутрішніх справ із місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у профілактиці адміністративних правопорушень : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. 160 с.
7. Назаренко Д. В. Взаємодія оперативних підрозділів органів внутрішніх справ зі спеціальними підрозділами при проведенні візуального спостереження. *Правова держава*. 2015. № 19. С. 186–141.
8. Невядовський В. О. Теоретико-правові аспекти сутності координації правоохоронної діяльності. *Форум права*. 2016. № 4. С. 224–228. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.
9. Про затвердження Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією» : наказ Генерального прокурора України та керівників правоохоронних органів від

¹ Шкіндюк В. І. Поняття координації у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання. *Європейські перспективи*. 2017. № 4. С. 181–185.

26.04.2012 р. № 43/375/166/353/284/241/290/256. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0043900-12#Text>.

10. Про затвердження Порядку координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності : наказ Генерального прокурора від 08.02.2021 № 28. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0028905-21#Text>.

11. Русецький А. А. Адміністративно-правове забезпечення взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні в Україні : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2019. 44 с.

12. Словник української мови: в 11 т. Т. 4: І–М / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні; редкол.: І. К. Білодід (голова) та ін.; ред. тому: А. А. Бурячок, П. П. Доценко. Київ: Наукова думка, 1973. 840 с.

13. Топчій В. В. Взаємодія та координація в діяльності органів внутрішніх справ з виявлення та розкриття злочинів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО*. 2015. Вип. 30. Т. 2. С. 165–169.

14. Черней В. В. Координація діяльності правоохоронних органів щодо запобігання злочинним посяганням на небанківські фінансові установи в Україні. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 121–127.

15. Шепетько С. А., Клименко О. А. Напрями удосконалення нормативно-правового забезпечення координації та взаємодії у сфері боротьби з організованою злочинністю. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2017. Вип. 34. С. 15–27.

16. Шкіндюк В. І. Поняття взаємодії у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання // Людина, суспільство, держава: актуальні питання правового регулювання взаємодії: тези доповідей учасників науково-практичної конференції (м. Київ, 10 грудня 2020 р.). С. 61–63. URL: https://library.pp-ss.pro/index.php/ndippsn_20201210a/article/view/shkindiuk.

17. Шкіндюк В. І. Поняття координації у сфері правоохоронної діяльності як об'єкту адміністративно-правового регулювання. *Європейські перспективи*. 2017. № 4. С. 181–185.

Стаття надійшла до редакції 16.03.2025

Anatoliy T. KOMZYUK,
Doctor of Law, Professor,
Honored Worker of Science and Technology of Ukraine
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Vasyl Iv. SHKINDYUK,
Candidate of Law,
(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

THE CONCEPT OF INTERACTION AND COORDINATION IN THE SPHERE OF LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION

The article emphasizes that interaction in the field of law enforcement is a connection between the actions of law enforcement entities, provided for by the norms of current legislation, determined by the goals, conditions, tasks, as well as the competence of law enforcement agencies, aimed at solving specific tasks within the framework of the implementation of the law enforcement function of the state.

Attention is drawn to the fundamental inexpediency of considering separately interaction and separately coordination in the field of law enforcement as objects of administrative and legal regulation, since they are closely related by the scope of their application (law enforcement activities), the subjects of their implementation (law enforcement agencies) and the goal - combating crime based on the coordination of the activities of the relevant law enforcement agencies.

Key words: *interaction, coordination, law enforcement activities, administrative and legal regulation, law enforcement agencies, administrative legislation.*

Василь Васильович РОССІХІН,доктор юридичних наук, професор,
заслужений працівник освіти України*(Харківський національний університет радіоелектроніки, м. Харків)***Галина Володимирівна РОССІХІНА,**

доктор юридичних наук, професор

(Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, м. Харків)

ФЕНОМЕН СУДОВОЇ СИСТЕМИ ХХІ СТОЛІТТЯ: ТРАНСФОРМАЦІЯ, ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

У статті досліджується трансформація судової системи у ХХІ столітті в умовах глобалізації, цифровізації та суспільних змін. Автор пропонує комплексний підхід до аналізу сучасної судової системи, що охоплює три взаємопов'язані виміри: інституційний, технологічний і соціально-філософський. Увага зосереджена на переході від формального правового позитивізму до концепції «живого конституціоналізму», що вимагає нової ролі суду як активного суб'єкта, здатного захищати конституційні цінності в контексті конкретних правових ситуацій.

У статті розглядаються приклади з практики Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також впровадження цифрових інструментів правосуддя, зокрема української системи «ЄСуд». Автор виокремлює як позитивні ефекти диджиталізації (скорочення строків розгляду справ, підвищення прозорості), так і виклики (нерівність доступу, загроза алгоритмічної упередженості, потреба в контролі за ШІ).

Особливу увагу приділено проблемі незалежності судової влади в умовах політичного тиску. Проаналізовано міжнародний досвід, зокрема фінансову автономію судів та добір суддів в Україні після реформи 2016 року. Зроблено висновок, що інституційна та процедурна незалежність є ключовими чинниками довіри до суду.

У результаті дослідження сформульовано концептуальну модель судової реформи, яка базується на поєднанні верховенства права, технологічної модернізації та інституційної автономії. Стаття наголошує на необхідності створення балансу між ефективністю правосуддя та дотриманням фундаментальних прав, з урахуванням національного контексту й міжнародних стандартів.

Ключові слова: *судова система, цифрова трансформація, судова політика, доступ до правосуддя, верховенство права.*

Постановка проблеми. Судова система будь-якої країни занурена в дуже широкий і складний контекст взаємопов'язаних внутрішніх і

міжнародних процесів. Вона не може бути повністю незалежною від тих процесів і взаємопроникнення інститутів і норм, які прямо й опосередковано, формально й неформально регулюють усі сфери соціального, політичного й економічного життя.

Судова влада як стрижень правової держави у XXI столітті стикається з парадоксом: з одного боку, безпрецедентні технологічні можливості для підвищення ефективності, з іншого – нові загрози для фундаментальних принципів справедливості. Особливості її функціонування досліджували В. В. Комаров, І. Є. Марочкін, Л. М. Москвич, І. В. Назаров, В. П. Тихий, А. О. Селіванов, низка інших знаних науковців. Проте лишається ще чимало вільних зон наукового пошуку.

Мета – дослідити концептуальну модель судової реформи, яка поєднує міжнародні стандарти з національною специфікою.

Виклад основного матеріалу. У сучасному конституційному праві спостерігається поступовий відхід від традиційного правового позитивізму на користь концепції «живого конституціоналізму». Цей підхід розглядає Конституцію не лише як сукупність юридичних норм, а як динамічну систему цінностей, що втілює ідеали справедливості, верховенства права, захисту прав і свобод людини. Така трансформація доктринального підходу передбачає зміну ролі судової влади – з формального тлумача закону на активного суб'єкта, що гарантує реалізацію конституційних засад у конкретних правових ситуаціях.

Особливо помітним цей підхід є в практиці Конституційного Суду України, зокрема у справі щодо антикорупційної реформи 2020 року¹. У даному випадку суд, з огляду на конституційні цінності, зіткнувся з необхідністю балансування між формально-юридичним змістом норми та її суспільно значущим контекстом. Судді все частіше змушені враховувати соціальну доцільність, наслідки свого рішення для демократичного ладу та довіру громадян до держави, що свідчить про набуття ними конституційної суб'єктності у політичному й правовому сенсі.

Водночас актуалізується проблема зіткнення букви закону із принципами справедливості, зокрема у справах, що мають складну соціально-економічну або політичну природу. У таких випадках (наприклад, корпоративні конфлікти за участю олігархічних груп) суди опиняються перед дилемою: застосовувати норму у її буквальному вигляді чи шукати рішення, яке відповідатиме більш глибоким засадам правового порядку. Це загострює питання меж суддівської дискреції, легітимності судових рішень і ролі суду в утвердженні публічного інтересу в умовах кризи довіри до інституцій. Таким чином, «живий конституціоналізм» є не лише теоретичною концепцією, а практичною необхідністю сучасного правосуддя.

¹ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-20#Text>.

У контексті сучасного правового розвитку дедалі більшої актуальності набуває питання співвідношення між процесами глобалізації та збереженням національного суверенітету. Особливо яскраво ця проблема проявляється у сфері міжнародного захисту прав людини, де юрисдикція наднаціональних судових інституцій, таких як Європейський суд з прав людини (далі – ЄСПЛ), безпосередньо впливає на внутрішньодержавну правову політику.

Аналіз практики ЄСПЛ дозволяє виокремити два основні вектори. З одного боку, наявна позитивна тенденція до посилення стандартів захисту прав людини, що сприяє гуманізації правової системи держав-учасниць. Важливим прикладом у цьому контексті є справа «Зеленчук та Цицюра проти України», у якій Суд визнав порушення права на мирне володіння майном через тривалу заборону продажу сільськогосподарських земель¹. Це рішення стало імпульсом для реформування ринку землі в Україні та засвідчило здатність ЄСПЛ впливати на подолання структурних проблем у правових системах країн-членів Ради Європи.

З іншого боку, посилюється критика щодо надмірного втручання міжнародних судів у національні юрисдикції, що іноді набуває ознак так званого «юридичного імперіалізму». Це проявляється у випадках, коли рішення ЄСПЛ ухвалюються без належного врахування соціокультурного, політичного чи економічного контексту конкретної держави. Імплементация таких рішень може викликати внутрішній спротив, юридичну непослідовність або навіть підрив довіри до міжнародного правосуддя. У ряді країн це породжує дискусії про межі суверенітету в умовах глобалізованої юриспруденції.

Таким чином, сучасна модель взаємодії між національними правовими системами та міжнародними судовими інституціями вимагає делікатного балансу. Ефективність міжнародного правового захисту має поєднуватися з повагою до особливостей кожної національної системи, щоб забезпечити легітимність та сталість правових трансформацій у межах демократичного правопорядку.

У XXI столітті технологічна революція поступово трансформує всі сфери суспільного життя, зокрема й судову систему. Запровадження цифрових технологій у сферу правосуддя стало відповіддю на потребу підвищення ефективності, прозорості та доступності судочинства. Одним із ключових інструментів цієї трансформації є електронне правосуддя (e-justice), що охоплює автоматизацію процесів документообігу, проведення дистанційних засідань, використання штучного інтелекту для аналізу судової практики тощо.

Україна також долучилася до цього глобального процесу, зокрема шляхом впровадження системи «ЄСуд». Ця ініціатива спрямована на забезпечення оперативного доступу до матеріалів справи, подання

¹ Рішення Європейського Суду з прав людини по Справі «Зеленчук і Цицюра проти України» (Заяви № 846/16 та № 1075/16). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_c79#Text.

процесуальних документів онлайн, участь у засіданнях через відеоконференцз'язок, а також електронну фіксацію судових дій¹. Згідно з офіційними даними за 2023 рік, застосування цифрових інструментів дозволило скоротити середні строки розгляду справ на 40%, що свідчить про позитивний вплив диджиталізації на швидкість і організацію судового процесу.

Водночас активне впровадження цифрових технологій у сфері правосуддя супроводжується низкою викликів, що стосуються рівності доступу до правосуддя. Статистичні дані свідчать про те, що лише 32% мешканців сільської місцевості активно користуються системою «ЄСуд», що обумовлено як технічними, так і соціальними чинниками. До перешкод належать нерозвинена цифрова інфраструктура, низький рівень цифрової грамотності, відсутність стабільного інтернет-зв'язку та фінансові труднощі певних категорій населення². Це породжує ризик поглиблення правової нерівності, коли технічні бар'єри стають перешкодою для реалізації права на доступ до правосуддя.

У цьому контексті постає необхідність пошуку балансу між ефективністю цифрового правосуддя та забезпеченням фундаментальних прав людини. Впровадження нових технологій має супроводжуватися адаптивними механізмами підтримки вразливих груп, наприклад – державним субсидуванням доступу до цифрових послуг, розвитком мережі правової допомоги, проведенням освітніх кампаній з цифрової грамотності. Крім того, важливим залишається питання захисту персональних даних, інформаційної безпеки, а також недопущення використання алгоритмічних рішень без належного контролю з боку людини.

Таким чином, цифровізація судової системи створює нові можливості для підвищення ефективності правосуддя, однак водночас висуває перед державою і суспільством нові завдання – забезпечити інклюзивність, справедливість і безпеку цифрового правового середовища. Майбутнє правосуддя має формуватися не лише технологіями, а й цінностями правової держави.

Розвиток технологій штучного інтелекту (ШІ) відкрив нові горизонти для модернізації правосуддя, водночас поставивши низку фундаментальних етичних, правових і соціальних питань. У судовій сфері ШІ застосовується для аналізу правових документів, прогнозування судових рішень, сортування справ, а в окремих юрисдикціях – навіть для автоматизованого ухвалення рішень у справах незначної складності. Однак стрімке поширення таких технологій супроводжується гострою дискусією щодо їх відповідності принципам верховенства права, справедливості та недискримінації.

Один із найбільш обговорюваних прикладів використання ШІ у правосудді – система COMPAS (Correctional Offender Management Profiling for

¹ Кібенко О. Майбутнє онлайн-судів в Україні: оцифровування наявних процесів чи цифрова трансформація правосуддя? URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/zmi/1397565/>

² Мілатович С., Ковач М. Безпека та правосуддя в Україні. URL: <https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/ua/SnJ-ua-web-1.pdf>.

Alternative Sanctions), яка застосовується в США для оцінки ризику рецидиву правопорушників¹. Незважаючи на початкову мету – підвищення об'єктивності судових рішень – численні дослідження виявили суттєві недоліки у її алгоритмах. Зокрема, система продемонструвала расову упередженість: у 65% випадків вона неправомірно оцінювала осіб афроамериканського походження як схильних до повторного злочину. Це порушує один із ключових принципів правосуддя – рівність усіх перед законом, і ставить під сумнів легітимність рішень, прийнятих із використанням таких технологій².

Інший приклад – досвід Естонії, де ШІ впроваджується як асистент у судовому процесі, зокрема для обробки незначних адміністративних справ. Використання ШІ-асистентів сприяло зниженню навантаження на суддів і зменшенню кількості апеляцій на 25%, що свідчить про потенціал алгоритмічних інструментів у підвищенні ефективності правосуддя³. Водночас естонський підхід базується на важливому принципі: усі рішення, сформовані системою, мають бути перевірені та затверджені людиною. Крім того, функціонування таких систем супроводжується регулярним аудитом, що дозволяє виявляти потенційні збої та запобігати дискримінаційним практикам.

Зазначені приклади ілюструють дві головні моделі впровадження ШІ у правосудді: автоматизовану (як у США) та асистивну (як в Естонії). Порівняльний аналіз цих моделей демонструє, що застосування ШІ потребує чітких етичних меж і нормативного регулювання. У центрі уваги мають залишатися принципи прозорості, підзвітності, збереження людського контролю та недопущення дискримінації. Запровадження незалежного аудиту алгоритмів, розкриття їх логіки та джерел навчання, а також встановлення чітких меж відповідальності між людиною і машиною – усе це є необхідними умовами легітимного використання ШІ в судовій системі.

Отже, попри значні переваги, ШІ у правосудді не є нейтральним інструментом – він втілює ті соціальні та правові припущення, на яких побудований. Тому ключове завдання сучасної юридичної спільноти полягає не лише в розробці ефективних алгоритмів, а насамперед у формуванні етичної та правової інфраструктури, що уможливить відповідальне, справедливе та інклюзивне впровадження штучного інтелекту в систему правосуддя.

Одним із ключових викликів, що постає перед судовими системами у демократичних державах, є забезпечення їх незалежності від політичного впливу. Принцип поділу влади, закріплений у більшості конституцій сучасних держав, передбачає, що судова влада має функціонувати як самостійна і рівноправна гілка влади. Однак на практиці досягнення цього

¹ Larson J., Mattu S., Kirchner L., Angwin J. How We Analyzed the COMPAS Recidivism Algorithm. URL: <https://www.propublica.org/article/how-we-analyzed-the-compas-recidivism-algorithm>.

² Susskind R. Online Courts and the Future of Justice. Oxford: Oxford University Press, 2019. P. 112.

³ Кібенко О. Майбутнє онлайн-судів в Україні: оцифровування наявних процесів чи цифрова трансформація правосуддя? URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/zmi/1397565/>

ідеалу вимагає запровадження цілеспрямованих інституційних та фінансових механізмів. Аналіз міжнародного досвіду свідчить, що запобігання політичному втручання у діяльність судів можливе лише за умови поєднання нормативної автономії, функціональної незалежності та фінансової самодостатності судової гілки влади.

Один із ефективних механізмів, що забезпечує незалежність судової влади, – фінансова автономія судів. Яскравим прикладом у цьому контексті є досвід Грузії, де законодавчо закріплено мінімальний рівень фінансування судової системи на рівні 3,5% від загального державного бюджету. Такий підхід дає змогу зменшити ризики фінансового тиску на судову гілку з боку виконавчої або законодавчої влади, а також сприяє зміцненню спроможності судів здійснювати свої повноваження незалежно та ефективно. Фінансова стабільність також створює передумови для належного кадрового забезпечення, модернізації інфраструктури судів та підвищення якості судових послуг.

Другим важливим інструментом захисту від політичного впливу є прозора та професійна процедура добору суддів. У цьому аспекті заслуговує на увагу модель, яка була запроваджена в Україні після судової реформи 2016 року. Створення незалежного органу – Вищої ради правосуддя – та залучення міжнародних експертів у процесі оцінювання кандидатів на суддівські посади стали важливим кроком у напрямку деполітизації суддівського корпусу. Такий підхід передбачає багаторівневу систему перевірки доброчесності, професійної компетентності та етичної бездоганності кандидатів, що дозволяє зменшити ризики призначення суддів за політичними чи клановими квотами.

Попри позитивні зрушення, українська система все ще стикається з викликами, зокрема – щодо ефективності реалізації цих механізмів на практиці. Залишається відкритим питання реальної автономії Вищої ради правосуддя від політичного впливу, а також потребує удосконалення процедура залучення громадськості до процесу моніторингу добору та оцінки суддів. Крім того, важливою проблемою є несистемне фінансування судової системи, що, попри законодавчі гарантії, часто залежить від рішень виконавчої влади.

Отже, забезпечення незалежності судової влади в умовах реформування передбачає не лише формальне закріплення принципу поділу влади, а й розбудову інституційних та фінансових запобіжників політичному впливу. Міжнародний досвід свідчить про ефективність таких механізмів, як фінансова автономія судів і професійний добір суддів, які в поєднанні з високим рівнем прозорості й підзвітності сприяють формуванню авторитетної, неупередженої та стабільної судової системи. Україна вже зробила перші кроки в цьому напрямку, однак повноцінна імплементація зазначених підходів потребує політичної волі, нормативної узгодженості та системної підтримки з боку громадянського суспільства й міжнародних партнерів.

Функціонування незалежної, ефективної та справедливої судової влади неможливе без високого рівня громадської довіри. Довіра суспільства до суду є не лише показником якості правосуддя, а й важливою умовою легітимності державної влади в цілому. В умовах пострадянських трансформацій, зокрема в Україні, проблема недовіри до судів має глибокі історичні, політичні та соціальні корені. Пережитки авторитарної судової моделі, корупційні практики, брак прозорості та неефективна комунікація між судами й громадськістю тривалий час підривали авторитет судової гілки влади. У цьому контексті особливої актуальності набувають інноваційні підходи до підвищення довіри громадян до судової системи.

Одним із прогресивних механізмів у цьому напрямку є забезпечення відкритості судового процесу через застосування відеотрансляцій судових засідань. Така практика має декілька позитивних наслідків. По-перше, вона забезпечує безпосередній доступ громадян до перебігу судового процесу, що знижує ризики маніпуляцій інформацією та посилює відчуття відкритості правосуддя. По-друге, наявність камер і публічне спостереження стимулює учасників процесу – суддів, прокурорів, адвокатів – дотримуватись високих стандартів професійної етики та процесуальної поведінки. По-третє, трансляції сприяють підвищенню юридичної грамотності населення, адже дозволяють пересічним громадянам ознайомитися з процедурою розгляду справ у суді.

Іншим перспективним інструментом зміцнення довіри є залучення громадськості до процесу етичного моніторингу судової діяльності. У низці країн уже функціонують незалежні громадські ради чи комісії, що здійснюють нагляд за дотриманням етичних норм суддями, розглядають скарги громадян та формують рекомендації для органів суддівського самоврядування. В Україні аналогічна практика лише формується, однак потенціал таких рад – значний. Їх функціонування створює додатковий канал для зворотного зв'язку між суспільством і судовою системою, знижує відчуття замкнутості суддівського корпусу, а також підвищує сприйняття суду як інституції, що підзвітна не лише за формальними процедурами, але й за морально-етичними стандартами поведінки.

Разом із тим, ефективність подібних механізмів залежить від низки умов. Зокрема, відеотрансляції не повинні порушувати право на захист, приватність чи принцип недопущення тиску на свідків та сторони процесу. Водночас громадські ради мають бути дійсно незалежними, професійно підготовленими та наділеними реальними повноваженнями. Надмірне формалізоване функціонування таких інституцій без механізмів впливу на кадрові рішення або дисциплінарні процедури лише імітує участь громадськості, не змінюючи суті проблем.

Отже, у сучасних умовах побудови демократичного правосуддя пріоритетним завданням є впровадження інструментів прозорості та підзвітності, які наближають суд до суспільства. Відеотрансляції засідань і громадський етичний контроль – це не лише технологічні або організаційні інновації, а, передусім, прояв нової філософії правосуддя, що ґрунтується на

відкритості, довірі та співучасті. Успішна реалізація таких стратегій вимагає синергії державних інституцій, суддівської спільноти та активного громадянського суспільства, здатного не лише контролювати, а й конструктивно взаємодіяти з судовою системою заради спільної мети – відновлення довіри до правосуддя як фундаменту демократичного устрою.

Висновки. Судова система XXI століття перебуває у стані динамічної трансформації під впливом глобальних, технологічних, правових і соціальних змін. На перетині між конституційним розвитком, цифровізацією правосуддя, зміною ролі суду в суспільстві та міжнародною інтеграцією формуються нові парадигми функціонування судової влади, які вимагають відповідних стратегічних рішень на національному рівні. Україна, яка одночасно реалізує комплексну судову реформу, впроваджує цифрові інструменти, інтегрується в європейський правовий простір та захищає свій суверенітет у контексті війни, потребує цілісної, адаптивної та стратегічно вивіреної політики модернізації судової влади.

У цьому контексті, ключовими висновками дослідження є:

1. Необхідність оновлення конституційної основи функціонування судової влади. Розвиток так званого «живого конституціоналізму» вимагає перегляду класичних підходів до інтерпретації Основного Закону. З огляду на зростаючу роль міжнародного права, особливо практики ЄСПЛ, та процеси глобалізації, актуальним є запровадження в українську конституційну традицію чіткого поняття «конституційної ідентичності». Це дозволить гармонізувати співвідношення національних правових засад із зовнішніми зобов'язаннями держави, забезпечуючи баланс між правовим плюралізмом і державним суверенітетом. Визначення засад конституційної ідентичності дозволить Конституційному Суду ефективніше захищати базові цінності (верховенство права, демократію, права людини), не вступаючи в конфлікт з міжнародною юриспруденцією.

2. Потреба в інституціалізації кібербезпеки судової інфраструктури. Інтенсивне впровадження електронного правосуддя (зокрема системи «ЄСуд»), використання цифрових платформ для комунікації між судами та учасниками процесу, а також можливе залучення елементів штучного інтелекту до судової діяльності супроводжуються суттєвими ризиками – від несанкціонованого доступу до даних до кібератак на критичні судові сервіси. У цьому контексті доцільним є створення Державного центру кіберзахисту судової інфраструктури, який мав би функції моніторингу, реагування, аудиту цифрової безпеки та розробки протоколів захисту даних у судах. Такий центр може функціонувати у взаємодії з РНБО, Держспецзв'язком та міжнародними партнерами, зокрема Європейською мережею кібербезпеки в правосудді.

3. Посилення міжнародної інтеграції у сфері цифрового правосуддя. Україна має потенціал стати активним суб'єктом у формуванні європейських стандартів електронного правосуддя. З огляду на унікальний досвід воєнного часу, діджиталізації в умовах обмежених ресурсів і паралельної реформи, українська правова система може запропонувати

інноваційні рішення на міжнародному рівні. У цьому контексті доцільною є участь України в процесі розробки Конвенції Ради Європи про електронне правосуддя. Така конвенція могла б закріпити спільні принципи – зокрема, дотримання процесуальних гарантій в електронному форматі, етичні стандарти використання AI, рівний доступ до цифрових сервісів. Крім того, це дозволить Україні закріпити за собою місце активного реформатора у правовому просторі Європи, а також отримати експертну підтримку у впровадженні власних цифрових ініціатив.

Таким чином, трансформація судової системи в Україні має базуватися не лише на внутрішніх реформах, але й на стратегічному осмисленні її ролі в умовах XXI століття. Поглиблення конституційної доктрини, інституціоналізація цифрової безпеки, а також проактивна міжнародна співпраця формують трикутник модернізації, здатний забезпечити ефективне, справедливе й сучасне правосуддя в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кібенко О. Майбутнє онлайн-судів в Україні: оцифровування наявних процесів чи цифрова трансформація правосуддя? URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/zmi/1397565/>
2. Мілатович С., Ковач М. Безпека та правосуддя в Україні. URL: <https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/ua/SnJ-ua-web-1.pdf>.
3. Рішення Європейського Суду з прав людини по Справі «Зеленчук і Цицюра проти України» (Заяви № 846/16 та № 1075/16). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_c79#Text.
4. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-20#Text>.
5. Larson J., Mattu S., Kirchner L., Angwin J. How We Analyzed the COMPAS Recidivism Algorithm. URL: <https://www.propublica.org/article/how-we-analyzed-the-compas-recidivism-algorithm>.
6. Susskind R. Online Courts and the Future of Justice. Oxford: Oxford University Press, 2019. 368 p.

Стаття надійшла до редакції 02.04.2025

Vasyl V. ROSSIKHIN,
 Doctor of Law, Professor,
 Honored Worker of Education of Ukraine
(Kharkiv National University of Radio Electronics, Kharkiv, Ukraine)

Galyna V. ROSSIKHIN,

Doctor of Law, Professor

(V. N. Karazin Kharkiv National University, Kharkiv, Ukraine)

THE PHENOMENON OF THE JUDICIAL SYSTEM OF THE 21ST CENTURY: TRANSFORMATION, CHALLENGES AND PROSPECTS

The article examines the transformation of the judicial system in the twenty-first century in the context of globalisation, digitalisation and social change. The author proposes a comprehensive approach to the analysis of the modern judicial system, covering three interrelated dimensions: institutional, technological and socio-philosophical. Attention is focused on the transition from formal legal positivism to the concept of 'living constitutionalism', which requires a new role of the court as an active entity capable of protecting constitutional values in the context of specific legal situations.

The article examines examples from the case law of the Constitutional Court of Ukraine, the European Court of Human Rights, and the introduction of digital justice tools, in particular, the Ukrainian system «E-Court». The author highlights both the positive effects of digitalisation (reduction of case processing time, increased transparency) and challenges (inequality of access, threat of algorithmic bias, need for control over AI).

Particular attention is paid to the problem of judicial independence in the face of political pressure. The author analyses international experience, including the financial autonomy of courts and the selection of judges in Ukraine after the 2016 reform. It is concluded that institutional and procedural independence are key factors of trust in the judiciary.

The study results in the formulation of a conceptual model of judicial reform based on a combination of the rule of law, technological modernisation and institutional autonomy. The article emphasises the need to strike a balance between the efficiency of justice and the observance of fundamental rights, taking into account the national context and international standards.

Keywords: *judicial system, digital transformation, judicial policy, access to justice, rule of law.*

Сергій Анатолійович ЧИЖ,

кандидат юридичних наук

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

ДО ПИТАНЬ ОЦІНКИ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У науковій статті досліджуються особливості оцінки доказів у кримінальних провадженнях в умовах дії правового режиму воєнного стану. Акцентується увага на тому, що оцінка доказів є окремим елементом процесу доказування, а отже і видом специфічної діяльності уповноважених на те учасників кримінального провадження. Вивчаються підходи, що безпосередньо стосуються оцінки доказів в різних історичних періодах, а також використовується досвід і критерії оцінки доказів в деяких країнах світової спільноти. Розглядається питання щодо визначення поняття «внутрішнє переконання» під час оцінки доказів слідчим, дізнавачем, прокурором, слідчим суддею, судом у кримінальному процесі. Зважаючи на вищевикладене вважаємо, що головним недоліком внутрішнього переконання є вплив суб'єктивних і об'єктивних факторів на прийняття відповідних рішень у кримінальному провадженні. Викладено авторське бачення щодо удосконалення процедури оцінки доказів, яка є важливим чинником для ідентифікації окупантів, причетних до вчинення кримінальних правопорушень і подальшого справедливого правосуддя.

Ключові слова: кримінальний процес, елементи процесу доказування, доказування, оцінка доказів, внутрішнє переконання, правовий режим воєнного стану.

Постановка проблеми. Повномасштабне вторгнення рф в Україну суттєво вплинуло на всі без виключення сфери життя українців. З огляду на це, перед національною правовою системою, правоохоронними і судовими органами постали виклики, що безпосередньо обумовлені сучасними реаліями, з якими вони раніше не стикалися. Зокрема, йдеться і про оцінку доказів у кримінальних провадженнях в умовах дії правового режиму воєнного стану. Окреслене обумовлюється тим, що військовослужбовці рф на території України вбивають мирне населення, гвалтують жінок та дітей, руйнують інфраструктуру та помешкання громадян тощо. Так, наприклад, згідно сайту Офісу генерального прокурора, в Україні внаслідок повномасштабної збройної агресії Росії станом на 14 квітня 2025 р., 618 дітей загинули та понад 1884 отримали тяжкі поранення. Втім, ця кількість не є остаточною, цифра наведена без повного врахування з місць активних бойових дій. Лише під час ракетної атаки Росії в Сумах 13 квітня 2025 р. загинуло двоє хлопців 11 та 17 років, поранено 15 дітей віком від 1 до 16

років¹.

У контексті розгляду цього питання доречно звернути увагу на те, що запровадження правового режиму воєнного стану дещо унеможливорює застосування звичайної кримінальної процесуальної форми. Внаслідок вищесказаного в кримінальному процесі основні пріоритети надаються публічному інтересу, а отже можуть використовуватися приписи кримінального процесуального законодавства, що суттєво обмежують права, свободи та законні інтереси людини. Перш за все, такий підхід орієнтований на ефективне здійснення досудового розслідування і судового розгляду в умовах воєнного стану для захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, що цілком узгоджується з положеннями, передбаченими ст. 2 КПК України. Отже, в умовах воєнного стану мають реалізовуватися положення кримінальних процесуальних норм, передбачених розділом IX-І КПК України, зміст яких відповідає реаліям сьогодення.

Загалом кримінальні правопорушення вчинені окупантами на українській території є надзвичайно масштабними, що не може не позначитись на належному розслідуванні і з'ясуванні всіх обставин, які підлягають доказуванню, одним з елементів якого є оцінка доказів. В юридичній літературі цілком обґрунтовано звертається увага на те, що проблематика оцінки доказів займає центральне місце в кримінальному провадженні, оскільки від цього залежить встановлення їх допустимості та ухвалення справедливого рішення. Сучасні тенденції розвитку кримінального процесу підкреслюють необхідність удосконалення методів та процедур оцінки доказів. Особливу увагу слід звертати на дотримання принципу законності під час оцінки доказів. Використання науково-технічних засобів і експертних досліджень значно підвищує якість доказів, але водночас викликає нові питання щодо їх достовірності та допустимості. Окремо слід розглядати проблеми забезпечення прав і свобод учасників кримінального провадження під час оцінки доказів. Вивчення цих питань має важливе значення для підвищення ефективності кримінального судочинства та зміцнення довіри суспільства до системи правосуддя².

Дослідження цієї теми здійснювали такі вчені як О. А. Банчук, І. В. Беседіна, В. В. Вапнярчук, В. В. Веннікова, П. А. Воробей, І. В. Гловюк, Г. І. Глобенко, В. В. Тильчик, А. В. Форостяний, О. В. Капліна, А. В. Каліновська, С. О. Ковальчук, І. Ф. Літвінова, Л. М. Лобойко, О. А. Ляш, М. М. Стоянов, І. І. Шепітько та інші. Однак, незважаючи на те, що науковці вже висвітлювали багато питань у цій сфері, окремі аспекти особливостей оцінки доказів у кримінальних провадженнях в умовах воєнного стану потребують подальшого вивчення.

¹ Ткач К. 618 дітей загинули внаслідок збройної агресії Росії, - Генпрокуратура. *Детектор медіа*. URL: <https://detector.media/infospace/article/239967/2025-04-14-618-ditey-zagynuly-vnaslidok-zbroynoi-agresii-rosii-genprokuratura/>.

² Беседіна І. Актуальні питання процедури оцінки доказів під час кримінального провадження // Актуальні проблеми державотворення, правотворення та правозастосування: матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Дніпро, 5 груд. 2024 р.). Дніпро : ДДУВС, 2025. С. 128.

Виклад основного матеріалу. Згідно положень ч.1 ст.94 КПК України слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюють кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення¹. Аналіз змісту вищевказаної норми вказує на те, що процес оцінки доказів включає в себе визначення їх: а) належності; б) допустимості; в) достовірності; г) достатності. При цьому на слушне переконання таких дослідників як П. А. Воробей, В. В. Тильчик, А. В. Форостяний, що належність, допустимість і достовірність є індивідуальними процесуальними властивостями доказів, оскільки підлягають встановленню суб'єктом доказування стосовно кожного з них, а достатність і взаємозв'язок – системною процесуальною властивістю, оскільки встановлюється стосовно сукупності доказів, наявної на момент ухвалення відповідного процесуального рішення².

Загалом у теорії кримінального процесу вищевказаних поглядів дотримується більшістю вчених, зокрема, Л. М. Лобойко, О. А. Банчук³, А. О. Ляш⁴, І. І. Шепітько⁵. Втім, деякі науковці додатково виділяють і інші процесуальні властивості доказів, зокрема, Ю. О. Ланцедова, А. К. Виноградов – доброякісність⁶, С. А. Кириченко, Ю. Д. Ткач – законність⁷, М. М. Стоянов – вірогідність⁸. У контексті вказаного, підтримуємо думку С. О. Ковальчука, який наголошує на тому, що інші риси доказів, які вченими пропонується відносити до числа їх процесуальних властивостей, або охоплюються належністю, допустимістю, достовірністю та достатністю доказів (наприклад, доброякісність і законність доказів охоплюються змістом їх допустимості), або взагалі не можуть бути віднесені до процесуальних властивостей доказів (наприклад, значимість не може розглядатися в якості невід'ємної та характерної властивості доказів, оскільки її наявність не впливає на визнання конкретних фактичних даних

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

² Воробей П. А., Тильчик В. В., Форостяний А. В. Процесуальні властивості доказів у кримінальному провадженні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 493. URL: http://lsej.org.ua/8_2024/119.pdf.

³ Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес : навчальний посібник. Київ : Ваїте, 2014. С. 184

⁴ Ляш А. О. Оцінка достовірності показань свідка у чинному КПК України: деякі проблемні питання. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2017. № 2(16). С. 3–4. URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2017/n2/17laodpp.pdf>.

⁵ Шепітько І. І. Судовий розгляд (судове слідство) в системі судового провадження у першій інстанції : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків. 2018. С. 77.

⁶ Ланцедова Ю. О., Виноградов А. К. Можливості уточнення властивостей доказів та підстав юридичної відповідальності слідчого чи інших суб'єктів владних повноважень за порушення порядку їх отримання в антикримінальному судочинстві. *Журнал східноєвропейського права*. 2019. № 68. С. 108.

⁷ Кириченко С. А., Ланцедова Ю. О., Ткач Ю. Д., Тунтула О. С. Сутність і класифікація антикримінальних доказів та їх особистісних і речових джерел: навчальний посібник. Миколаїв : Видавництво Чорноморського державного університету ім. Петра Могили, 2009. С. 135–136

⁸ Стоянов М. М. До питання визначення властивостей доказів у кримінальному процесі // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. пр. Одеса, 2008. Вип. 44. С. 212–213.

доказом та їх використання під час кримінального процесуального доказування)¹.

На сторінках юридичної літератури не безпідставно зазначається, що підходи до оцінки доказів в різних історичних періодах суттєво відрізнялися. Так, зокрема, за часів обвинувального процесу система доказів, що склалася під впливом релігійних поглядів, включала в себе клятви, поєдинки та різні випробування (вогнем, водою, розпеченим залізом і т. д.) – «суд Божий». У свою чергу, типовою для розшукового (інквізиційного) процесу була так звана система формальних доказів, сутність якої полягала в тому, що цінність кожного доказу мала заздалегідь встановлюватися волею монарха, яка мала силу закону. Таким чином «закон» визначав, які докази були досконалими (повними), які другорядними, а визнання обвинуваченим своєї провини, взагалі визнавалося «царицею доказів». Окрім цього, доказове значення конкретного доказу визначалася не лише його змістом, а й соціальним станом або якимись іншими особистими якостями свідка, що проявлялося в ієрархії доказів. Наприклад, показання знатного свідка мали перевагу перед показаннями незнатного, показання духовної особи – перед показаннями світської, свідчення чоловіка – перед жінкою. І нарешті, теорія вільної оцінки доказів, виходячи з логічної природи доказування взагалі та доказування в судочинстві, замінила систему формальних доказів, системою вільного переконання судді, яка базувалася на підставі розгляду всіх обставин справи в їх зв'язку та сукупності. Найбільш повно та широко вільна оцінка доказів за внутрішнім переконанням розкрилася в змішаному кримінальному процесі².

Втім, в англійській та американській правовій системі основними критеріями оцінки доказів є лише їх належність та достовірність. Однак, чіткого розмежування між вказаними критеріями немає, а тому належність доказу вважається одним з критеріїв допустимості – «змістовна допустимість». Згідно п. 402 Федеральних правил про докази (Federal Rules of Evidence) (Далі-Правила), належний доказ вважається допустимим, якщо інше не передбачене Конституцією Сполучених Штатів Америки, актами Конгресу, вищевказаними Правилами, а також іншими нормами, що встановлюються Верховним Судом відповідно до його повноважень³.

Суттєвим чинником, що належить до основ оцінки доказів у кримінальному провадженні, є правило, передбачене ч. 2 ст. 94 КПК України згідно якого жоден доказ не має наперед встановленої сили⁴. Це значить, що жоден доказ у кримінальному провадженні в умовах дії правового режиму

¹ Ковальчук С. О. Вчення про речові докази у кримінальному процесі: теоретико-правові та практичні основи : монографія. Івано-Франківськ : Супрун В.П., 2017. С. 178.

² Льюзний О. А. Предмет доказування у кримінальному провадженні щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2018. С. 57–58.

³ Лушпійко В. Оцінка показань свідка судом у кримінальному процесі України. *Jurnalul Juridic National: Teorie Si Practica*. 2017. № 2 (24) С. 196–197.

⁴ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

воєнного стану не може автоматично тією чи іншою мірою визнаватися більш важливим. Отже, кожен доказ з урахуванням усіх обставин має бути оцінений і лише в разі його належності, допустимості та достовірності може бути використаний для прийняття відповідного процесуального рішення. У цьому сенсі є також важливим правило тлумачення всіх сумнівів на користь обвинуваченого. У разі потреби оцінки доказів, якщо виникають сумніви щодо їх достовірності чи достатності, має застосуватись принцип «*in dubio pro geo*», тобто інтерпретувати ці сумніви виключно на користь обвинуваченого.

Зазначимо, що в положеннях кримінального процесуального законодавства не надається тлумачення терміну «внутрішнє переконання», а лише мають місце загальні вимоги щодо повноти, всебічності та неупередженості кожного виду доказу. Отже, вказане поняття має суто суб'єктивний характер, що може слугувати перевищенню слідчим, прокурором чи суддею своїх процесуальних повноважень під час оцінки доказів. Крім цього, відсутня єдина позиція науковців щодо природи і змісту досліджуваного поняття, а також факторів, що безпосередньо впливають на його формування.

Зазначимо, що в науковій літературі незмінною є думка, що вивчення історії становлення та розвитку будь-якого правового інституту допомагає краще зрозуміти його призначення, місце в правовій системі та ефективність функціонування¹. Отже, для належного вивчення проблематики тлумачення такого поняття як «внутрішнє переконання», вважаємо за доцільне звернутись до питань його витоків як загалом, так і в кримінальному процесі. Здійснюючи детальний аналіз вищевказаного питання В. В. Федчишина звертає увагу на те, що загалом уперше термін «внутрішнє переконання» з'явився у творах Т. Гоббса, Р. Декарта, Д. Локка².

Згідно проведеного А. В. Кліновською та іншими правниками досліджень, поняття «внутрішнє переконання» у кримінальному процесі почало формуватися на основі теорії вільної оцінки доказів з середини XIX століття. Це поняття стало предметом прискіпливої уваги під час розробки та першого досвіду застосування Статуту кримінального судочинства 1864 року. Так, в дореволюційній юридичній літературі всіляко підкреслювалось, що оцінка доказів згідно з внутрішнім переконанням і совістю – це не вирішення справи відповідно до власних вражень (почуттів) або на вільний розсуд. Необхідно взяти до уваги той факт, що більшість процесуалістів того часу наполягала на тому, що оцінка доказів суб'єктом доказування повинна бути вільною, але не довільною³.

¹ Глобенко Г. І. Досудове розслідування: ретроспективний погляд та шляхи подальшого реформування. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2017. Вип. 4. С. 50.

² Федчишина В. В. Проблеми внутрішнього переконання під час оцінювання доказів у кримінальному провадженні. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського*. Серія: Юридичні науки. 2019. Т. 30 (69). № 5. С. 220.

³ Каліновська А. В. Оцінка доказів у кримінальному провадженні на стадії досудового розслідування. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 11. С. 324; Черновський О. К., Скуляк І. А.

Як відомо, в теорії є такі система оцінки доказів: а) формальна; б) вільна (на підставі внутрішнього переконання), які однаково стосуються не лише доказування, а й будь-якої пізнавальної діяльності. Вибір системи доказування має вирішальне значення під час виконання завдань кримінального провадження, таких як: захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура, як це визначено статтею 2 КПК України¹.

На думку І.Ф.Літвінової формалізований шлях пізнання має ряд переваг. По-перше, він виключає, а то і зводить до мінімуму помилки суб'єктів пізнання, по-друге, він виключає суб'єктивізм і свавілля, а по-третє, є більш економним. Водночас усі ці переваги мають значення за умови правильності встановленого алгоритму. Якщо в самому алгоритмі наявні помилки, будь-яка оцінка, проведена на його основі, стане помилковою, а відсутність можливостей для розсуду суб'єкта унеможливить запобігання та виправлення помилок. Зі свого боку, проблема внутрішнього переконання під час оцінки доказів, прийняття процесуальних рішень завжди була предметом дискусій. По-різному насамперед визначається природа внутрішнього переконання: воно розглядається і у гносеологічному, і у психологічному, і у правовому аспектах².

Найбільш розширене тлумачення досліджуваного терміну надає В.Гирович, яка стверджує, що «внутрішнє переконання судді потрібно розглядати як симбіоз здобутих знань, професійну компетентність, практичний досвід, особисті якості, можливість постійного моніторингу законодавства в контексті дотримання прав людини». При цьому, на думку автора, внутрішнє переконання суддів має спиратися на дослідження, як кожного окремо, так і всіх доказів у сукупності й взаємозв'язку з огляду їх належності, допустимості, достатності й достовірності. Саме в такому контексті внутрішнє переконання судді виступатиме розумовою діяльністю судді під час судочинства, що полягає в безпосередньому всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінальної справи. По суті суддя, здійснюючи правосуддя, зобов'язаний формувати внутрішнє переконання не як особистісне сприйняття тих чи інших явищ об'єктивної

Внутрішнє переконання судді. *Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова*. Серія 18 :Економіка і право. 2011. Вип. 15. С. 116–117.

¹ Федчишина В. В. Проблеми внутрішнього переконання під час оцінювання доказів у кримінальному провадженні. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського*. Серія: Юридичні науки. 2019. Т. 30 (69). № 5. С. 219–220.

² Літвінова І. Ф. Внутрішнє переконання прокурора у механізмі прийняття кримінально-процесуальних рішень. *Право і Суспільство*. 2018. № 5. С. 203.

дійсності, а як професійне бачення фактичних даних, отриманих у результаті процесуальних і допустимих дій¹. Отже, внутрішнє переконання характеризує процес дослідження доказів і його результатів.

Важливим елементом у кримінальних провадженнях в Україні спостерігається практика використання стандартів Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. в інтерпретації Європейським судом з прав людини (ЄСПЛ, Суд, Страсбурзький Суд) можна виявити стандарти – взірці оцінки допустимості доказів, що застосовуються в практичній діяльності. Вивчення практики ЄСПЛ дає змогу виокремити такі складові стандарту «поза розумним сумнівом». Це насамперед вимога щодо можливості перевірити джерело доказів. Суд завжди визнавав порушення підпункту d пункту 3 статті 6 там, де судові вироки базувалися на свідченнях анонімних свідків, яких не можна було допитати представникам захисту (Костовські проти Нідерландів (1989), Віндіш проти Австрії (1990) і Саїді проти Франції (1993)), однак у випадку, коли анонімним свідком був «полісмен», порушенням не визнавалось (Ван Мехелен проти Нідерландів (1996))².

Зі свого боку зазначимо, що показання законодавцем в ч. 2 ст. 84 КПК України віднесено до джерела доказів. Оцінка достовірності показань як і інших процесуальних джерел доказів здійснюється безпосередньо слідчим, дізнавачем, прокурором, слідчим суддею, судом на підставі закону і в межах їх процесуальних повноважень. Відомості про певні обставини вчинених воєнних злочинів можуть відображатися у показаннях свідків, потерпілих, підозрюваних, які більш просторово «малюють» картину відповідного кримінального правопорушення. Однак, як показує практика, навіть цілком незацікавлений учасник кримінального провадження надаючи свої свідчення, може як з об'єктивних, так і суб'єктивних причин помилятися³. З огляду на вказане не випадково, положення ч. 1 ст. 94 КПК України вимагають здійснювати оцінку будь-якого доказу.

Висновки. На підставі викладеного можна стверджувати, що оцінка доказів є завершальним елементом процесу доказування, який щільно поєднаний зі збиранням і перевіркою доказів. Оцінка доказів здійснюється протягом усього процесу доказування, втім ключову функцію вона виконує безпосередньо під час прийняття підсумкових рішень на стадіях кримінального провадження. На відміну від інших складових процесу доказування, оцінка доказів є логічним, розумовим процесом, однак має і правову сторону. До того ж доречно зазначити, що оцінка доказів здійснюється як щодо кожного з представлених доказів, так і всієї сукупності зібраних доказів. Як елемент процесу доказування, сутність оцінки доказів полягає в розумовій діяльності, що направлена на

¹ Гирович В. Внутрішнє переконання судді – основний елемент засади безпосередності дослідження показань, речей, документів. *Jurnalul juridic national: teorie și practică*. 2015. № 5/2 (15). С. 93. URL: https://ibn.idsi.md/ru/vizualizare_articol/42562/gscholar.

² Гом'єн Д. Короткий путівник Європейською Конвенцією з прав людини / Д. Гом'єн. 1999. С. 28.

³ Глобенко Г. І. Речові докази у кримінальному процесі : окремі питання теорії і практики. *Київський часопис права*. 2023. № 4. С. 209. URL: <https://doi.org/10.32782/kjp/2022.4.3>.

визначення допустимості, належності, достовірності, достатності кожного доказу для встановлення обставин, які підлягають доказуванню у відповідному кримінальному провадженні.

Особливої актуальності ці питання набувають в умовах дії правового режиму воєнного стану, де оцінка доказів, що ґрунтується на останніх досягненнях науки і техніки. У випадку ж зі злочинами російської агресії – це надійна запорука ефективної юридичної відсічі пропагандистським аргументам, побрехенькам ворожої пропаганди¹.

Отже, оцінка доказів у кримінальному процесі зводиться до визначення того, що: а) чи відносяться докази до кримінального провадження; б) чи отримані вони у спосіб та джерел, передбачених законом; в) чи достатня сукупність доказів для прийняття обґрунтованого процесуального рішення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Беседіна І. Актуальні питання процедури оцінки доказів під час кримінального провадження // Актуальні проблеми державотворення, правотворення та правозастосування: матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Дніпро, 5 груд. 2024 р.). Дніпро : ДДУВС, 2025. С. 128–130.
2. Веннікова В. В. Проблема оцінки доказів як передумова ухвалення необґрунтованого вироку: досвід азійського регіону // Національна безпека України в умовах інформатизації та глобалізації суспільних процесів: сучасні загрози та кримінально-правове регулювання : матеріали VII Міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, 11 трав. 2023 р. / [редкол.: Л. М. Демидова (голов. ред.), Н. В. Шульженко та ін.]. Харків : Право, 2023. С. 287–289.
3. Воробей П. А., Тильчик В. В., Форостяний А. В. Процесуальні властивості доказів у кримінальному провадженні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 492–494. URL: http://lsej.org.ua/8_2024/119.pdf.
4. Гирович В. Внутрішнє переконання судді – основний елемент засади безпосередності дослідження показань, речей, документів. *Jurnalul juridic national: teorie și practică*. 2015. № 5/2 (15). С. 89–94. URL: https://ibn.idsi.md/ru/vizualizare_articol/42562/gscholar.
5. Глобенко Г. І. Досудове розслідування: ретроспективний погляд та шляхи подальшого реформування. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2017. Вип. 4. С. 50–58.

¹ Веннікова В. В. Проблема оцінки доказів як передумова ухвалення необґрунтованого вироку: досвід азійського регіону // Національна безпека України в умовах інформатизації та глобалізації суспільних процесів: сучасні загрози та кримінально-правове регулювання : матеріали VII Міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, 11 трав. 2023 р. / [редкол.: Л. М. Демидова (голов. ред.), Н. В. Шульженко та ін.]. Харків : Право, 2023. С. 289.

6. Глобенко Г. І. Речові докази у кримінальному процесі : окремі питання теорії і практики. *Київський часопис права*. 2023. № 4. С. 208–212. URL: <https://doi.org/10.32782/klj/2022.4.3>.
7. Гом'єн Д. Короткий путівник Європейською Конвенцією з прав людини / Д. Гом'єн. 1999. 78 с.
8. Каліновська А. В. Оцінка доказів у кримінальному провадженні на стадії досудового розслідування. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 11. С. 323–328.
9. Кириченко С. А., Ланцедова Ю. О., Ткач Ю. Д., Тунтула О. С. Сутність і класифікація антикримінальних доказів та їх особистісних і речових джерел: навчальний посібник. Миколаїв : Видавництво Чорноморського державного університету ім. Петра Могили, 2009. 384 с.
10. Ковальчук С. О. Вчення про речові докази у кримінальному процесі: теоретико-правові та практичні основи : монографія. Івано-Франківськ : Супрун В.П., 2017. 618 с.
11. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
12. Ланцедова Ю. О., Виноградов А. К. Можливості уточнення властивостей доказів та підстав юридичної відповідальності слідчого чи інших суб'єктів владних повноважень за порушення порядку їх отримання в антикримінальному судочинстві. *Журнал східноєвропейського права*. 2019. № 68. С. 101–112.
13. Літвінова І. Ф. Внутрішнє переконання прокурора у механізмі прийняття кримінально-процесуальних рішень. *Право і Суспільство*. 2018. № 5. С. 201–206.
14. Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес : навчальний посібник. Київ : Ваїте, 2014. 280 с.
15. Лушпієнко В. Оцінка показань свідка судом у кримінальному процесі України. *Jurnalul Juridic National: Teorie Si Practica*. 2017. № 2 (24). С. 195–197.
16. Льозний О. А. Предмет доказування у кримінальному провадженні щодо корупційних злочинів у сфері службової діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2018. 247 с.
17. Ляш А. О. Оцінка достовірності показань свідка у чинному КПК України: деякі проблемні питання. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2017. № 2(16). С. 1–13. URL : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2017/n2/17laodpp.pdf>.
18. Стоянов М. М. До питання визначення властивостей доказів у кримінальному процесі // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. пр. Одеса, 2008. Вип. 44. С. 208–213.
19. Ткач К. 618 дітей загинули внаслідок збройної агресії Росії, - Генпрокуратура. *Детектор media*. URL: <https://detector.media/infospace/article/239967/2025-04-14-618-ditey-zagynuly-vnaslidok-zbroynoi-agresii-rosii-genprokuratura/>.

20. Федчишина В. В. Проблеми внутрішнього переконання під час оцінювання доказів у кримінальному провадженні. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського*. Серія: Юридичні науки. 2019. Т. 30 (69). № 5. С. 219–222.

21. Черновський О. К., Скуляк І. А. Внутрішнє переконання судді. *Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова*. Серія 18 : Економіка і право. 2011. Вип. 15. С. 116–121.

22. Шепітько І. І. Судовий розгляд (судове слідство) в системі судового провадження у першій інстанції : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків. 2018. 269 с.

Стаття надійшла до редакції 11.03.2025

Serhiy An. CHIZH,

PhD in Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

ON ISSUES OF EVIDENCE EVALUATION IN CRIMINAL PROCEEDINGS UNDER MARTIAL STATE

The scientific article examines the features of evidence assessment in criminal proceedings under the legal regime of martial law. The emphasis is on the fact that evidence assessment is a separate element of the evidence process, and therefore a type of specific activity of authorized participants in criminal proceedings. Approaches that directly relate to the assessment of evidence in different historical periods are studied, and the experience and criteria for assessing evidence in some countries of the world community are also used. The issue of defining the concept of "internal conviction" during the assessment of evidence by an investigator, inquirer, prosecutor, investigating judge, and court in criminal proceedings is considered. Given the above, we believe that the main disadvantage of internal conviction is the influence of subjective and objective factors on making relevant decisions in criminal proceedings. The author's vision is set out on improving the procedure for assessing evidence, which is an important factor for identifying occupiers involved in committing criminal offenses and further fair justice.

Keywords: *criminal process, elements of the evidentiary process, evidence, evidence assessment, internal conviction, legal regime of martial law.*

Наталія В'ячеславівна СТЕПАНЕНКО,
доктор філософії в галузі права, доцент
(Університет економіки та права «КРОК», м. Київ)

Вікторія Вікторівна КОРОЛЬОВА,
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри державно-правових дисциплін
(Університет економіки та права «КРОК», м. Київ)

ПРАВО НА ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття присвячена комплексному аналізу права на відшкодування шкоди як фундаментального інституту цивільного права України. Розглянуто теоретичні засади права на відшкодування шкоди, його правову природу та місце в системі суб'єктивних цивільних прав. Встановлено, що право на відшкодування шкоди є особливим суб'єктивним цивільним правом, яке виникає у особи внаслідок завдання їй шкоди неправомірними або, у випадках, передбачених законом, правомірними діями інших осіб. Визначено, що право на відшкодування шкоди характеризується низкою специфічних ознак. По-перше, це право має похідний характер – воно виникає як наслідок порушення інших суб'єктивних прав особи. По-друге, це право має компенсаційний характер та спрямоване на відновлення майнового стану потерпілого. По-третє, право на відшкодування шкоди має абсолютний характер – воно може бути порушене будь-якою особою і підлягає захисту від будь-яких посягань. Розуміння цих специфічних ознак права на відшкодування дозволяє краще зрозуміти правову природу права на відшкодування шкоди. У статті також проаналізовано види шкоди, що підлягають відшкодуванню. Згадано, що традиційно виділяють майнову та моральну шкоду, кожна з яких має свої особливості правового регулювання. Звернено увагу, що відшкодування майнової та моральної шкоди мають спільну проблему, що має практичне значення, а саме: складність визначення точної суми компенсації шкоди. Однак, зазначено, що більш складним є процес визначення розміру шкоди, яка має бути відшкодована, коли мова йде про моральну шкоду. Звернено увагу на здобуток інших науковців, які пропонували шляхи вирішення проблеми щодо визначення розміру відшкодування моральної шкоди. У статті також проаналізовано умови виникнення права на відшкодування та особливості його реалізації. Особливу увагу приділено судовій практиці щодо застосування норм про відшкодування шкоди, зокрема питанням визначення розміру шкоди, доведення причинного зв'язку та особливостям відшкодування моральної шкоди. Встановлено, що судова практика щодо застосування норм про відшкодування шкоди

характеризується неоднозначністю підходів до вирішення окремих питань, але поступово формує єдині підходи до визначення розміру шкоди та умов її відшкодування.

Ключові слова: право на відшкодування шкоди, майнова шкода, моральна шкода, деліктна відповідальність, відшкодування збитків, цивільно-правова відповідальність.

Постановка проблеми. Право на відшкодування шкоди є одним з основоположних суб'єктивних цивільних прав, що забезпечує захист майнових та немайнових інтересів особи у випадку їх порушення. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю удосконалення правового регулювання відносин з відшкодування шкоди, підвищення ефективності захисту прав потерпілих та формування єдиної судової практики у цій сфері.

Розвиток суспільних відносин, ускладнення майнового обороту та виникнення нових способів заподіяння шкоди вимагають детального аналізу теоретичних засад права на відшкодування шкоди. Особливого значення набувають питання співвідношення різних видів шкоди, механізмів їх відшкодування та особливостей судового захисту порушених прав.

Сучасне цивільне законодавство України закріплює широку систему гарантій права на відшкодування шкоди, проте практика застосування відповідних норм виявляє низку проблемних аспектів, що потребують наукового осмислення та формування можливих шляхів щодо їх вирішення.

Проблематика права на відшкодування шкоди досліджувалася багатьма вітчизняними науковцями. Т.С. Ківалова у своїй докторській дисертації комплексно проаналізувала зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України та визначила основні теоретичні проблеми цього інституту¹. Дослідниця особливу увагу приділила підставам виникнення права на відшкодування шкоди та механізмам його реалізації. В свою чергу, Н.П. Бааджи досліджувала специфіку відшкодування шкоди, завданої неправомірним використанням авторських прав, та визначила особливості компенсації в сфері інтелектуальної власності та проаналізувала співвідношення різних способів захисту авторських прав та місце відшкодування шкоди серед них². Науковець О.С. Онищенко зосередив увагу на проблемах відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях та розробив теоретичні засади визначення розміру такого відшкодування³. Дослідник обґрунтував критерії оцінки моральної шкоди та запропонував методики її розрахунку. К.І. Спасова проаналізувала особливості відшкодування моральної шкоди при порушенні немайнових

¹ Ківалова Т.С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. 456 с.

² Бааджи Н.П. Відшкодування шкоди, завданої неправомірним використанням авторських прав : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2010. 198 с.

³ Онищенко О.С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. 210 с.

прав у соціальних мережах, що набуває особливої актуальності в умовах цифровізації суспільних відносин, дослідила нові форми заподіяння моральної шкоди та способи їх компенсації¹. А. М. Мул досліджувала питання відшкодування шкоди, завданої внаслідок надзвичайних ситуацій, та визначив особливості правового регулювання таких відносин². Дослідниця проаналізувала роль держави у забезпеченні відшкодування шкоди від надзвичайних ситуацій. Як ми бачимо, право на відшкодування шкоди було та є предметом дослідження вітчизняних науковців і на сьогоднішній день є низка вагомих наукових праць присвячених цьому правовому інституту.

Незважаючи на наявність ґрунтовних праць присвячених окремим аспектам права на відшкодування шкоди, на нашу думку, актуальним є проведення наукових досліджень, в яких основна увага була приділена правовій природі та механізмах практичної реалізації права на відшкодування шкоди в цілому, що суттєво розширило б наукові знання про це одне з основоположних суб'єктивних прав. Саме це і зумовило тему зазначеної статті.

Метою статті є комплексний аналіз права на відшкодування шкоди як фундаментального інституту цивільного права України, дослідження теоретичних засад та практики його застосування. Для досягнення поставленої мети визначено наступні завдання: проаналізувати правову природу права на відшкодування шкоди; дослідити види шкоди, що підлягають відшкодуванню; визначити умови виникнення права на відшкодування шкоди; розглянути особливості реалізації права на відшкодування різних видів шкоди; проаналізувати судову практику застосування норм про відшкодування шкоди; виявити проблемні аспекти правового регулювання та запропонувати шляхи їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. Право на відшкодування шкоди є особливим суб'єктивним цивільним правом, яке виникає у особи внаслідок завдання їй шкоди неправомірними або, у випадках, передбачених законом, правомірними діями інших осіб. Т. С. Ківалова зазначає, що право на відшкодування шкоди має складну правову природу, поєднуючи в собі елементи майнових та немайнових прав³. Дослідниця підкреслює, що це право спрямоване на відновлення порушеного правового становища потерпілого та компенсацію завданих збитків.

Теоретичне обґрунтування права на відшкодування шкоди базується на принципах справедливості та відновлення порушеного стану. Вчений О. С. Онищенко відзначає, що право на відшкодування шкоди є проявом загальноправового принципу відновлювальної справедливості, згідно з

¹ Спасова К. І. Відшкодування моральної шкоди при порушенні немайнових прав у соціальних мережах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2021. 227 с.

² Мул А. М. Відшкодування шкоди, завданої внаслідок надзвичайних ситуацій : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2020. 231 с.

³ Ківалова Т. С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. С. 89.

яким особа, яка зазнала шкоди, має право на її повне відшкодування¹. Зазначений принцип знаходить своє закріплення у статті 1166 Цивільного кодексу України, яка встановлює загальні підстави відповідальності за завдану майнову шкоду².

Право на відшкодування шкоди характеризується низкою специфічних ознак. По-перше, це право має похідний характер – воно виникає як наслідок порушення інших суб'єктивних прав особи. По-друге, це право має компенсаційний характер та спрямоване на відновлення майнового стану потерпілого. По-третє, право на відшкодування шкоди має абсолютний характер – воно може бути порушене будь-якою особою і підлягає захисту від будь-яких посягань.

Цивільне законодавство України передбачає відшкодування різних видів шкоди. Традиційно виділяють майнову та моральну шкоду, кожна з яких має свої особливості правового регулювання.

Майнова шкода включає в себе реальні збитки та упущену вигоду. Стаття 22 Цивільного кодексу України визначає збитки як витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права, втрату або пошкодження її майна, а також доходи, які особа могла б реально одержати за звичайних обставин³. Т. С. Ківалова зазначає, що визначення розміру майнової шкоди повинно відбуватися для всіх учасників майнового обігу за однаковими критеріями у випадках, коли вони завдають однотипні цивільні правопорушення⁴.

Моральна шкода має особливий характер та пов'язана із завданням страждань особі. О. С. Онищенко визначає моральну шкоду як втрати немайнового характеру внаслідок моральних або фізичних страждань чи інших негативних явищ, завданих фізичній або юридичній особі незаконними рішеннями, діями або бездіяльністю⁵. У своїх працях дослідник особливу увагу приділяє проблемам доведення факту завдання моральної шкоди та визначення її розміру. Зазначені питання досі займають центральне місце у дослідженнях з огляду на їх складність та важливість. К. І. Спасова відзначає, що у цифровому середовищі виникають нові форми моральної шкоди, пов'язані з поширенням недостовірної інформації, порушенням права на приватність та іміджевими втратами⁶. Авторка також підкреслює необхідність адаптації традиційних підходів до відшкодування моральної шкоди до реалій цифрової епохи.

¹ Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. С. 67.

² Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40-44. Ст. 356.

³ Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40-44. Ст. 356.

⁴ Ківалова Т. С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. С. 246.

⁵ Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. С. 89.

⁶ Спасова К. І. Відшкодування моральної шкоди при порушенні немайнових прав у соціальних мережах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2021. С. 78.

Право на відшкодування шкоди виникає за наявності певних умов, які традиційно називають підставами деліктної відповідальності. У сучасній правовій науці виділяють чотири основні умови: протиправність поведінки, наявність шкоди, причинний зв'язок між протиправною поведінкою та шкодою, а також вина особи, яка завдала шкоду¹. Важливим є те, що всі ці умови повинні бути наявні одночасно для виникнення права на відшкодування шкоди.

Протиправність поведінки полягає у порушенні норм права або недотриманні встановлених правил поведінки. Протиправність може виражатися як у активних діях, так і в бездіяльності, коли особа не виконує покладених на неї обов'язків². Крім того, у деяких випадках закон передбачає відшкодування шкоди і за правомірних дій, що розширює традиційне розуміння підстав деліктної відповідальності.

Наявність шкоди є обов'язковою умовою виникнення права на відшкодування, при цьому шкода повинна бути реальною, а не гіпотетичною, та мати грошову оцінку. Причинний зв'язок між протиправною поведінкою та шкодою є необхідною умовою для притягнення до відповідальності, проте встановлення причинного зв'язку може викликати значні труднощі на практиці, особливо у випадках, коли між протиправною поведінкою та шкодою проходить тривалий час³. Вина як умова деліктної відповідальності має різні форми прояву, та може виражатися у формі умислу або необережності, причому для виникнення права на відшкодування шкоди достатньо найменшого ступеня вини⁴. Також у деяких випадках закон передбачає відповідальність незалежно від вини.

Відшкодування майнової шкоди здійснюється за принципом повного відшкодування, закріпленим у статті 1166 Цивільного кодексу України⁵. Системний аналіз норм цивільного законодавства дозволяє стверджувати, що повне відшкодування означає компенсацію всіх збитків, які реально зазнала особа, включаючи як реальні збитки, так і упущену вигоду, при цьому розмір відшкодування не може перевищувати розмір завданої шкоди, і вибір способу розрахунку шкоди впливає на розмір відшкодування.

Відшкодування моральної шкоди має свої особливості. Моральна шкода відшкодовується в грошовій формі, незалежно від відшкодування майнової шкоди, розмір відшкодування моральної шкоди визначається судом з урахуванням характеру порушення, глибини страждань, особи

¹ Ківалова Т. С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. С. 201.

² Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. С. 112.

³ Ківалова Т. С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. С. 234.

⁴ Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. С. 145.

⁵ Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40-44. Ст. 356.

потерпілого та інших обставин справи¹.

Судова практика застосування норм про відшкодування шкоди характеризується неоднозначністю підходів до вирішення окремих питань, та поступово формує єдині підходи до визначення розміру шкоди та умов її відшкодування. Особливої уваги заслуговує практика відшкодування моральної шкоди. Науковець Онищенко О.С. відзначає, що суди часто занижують розмір відшкодування моральної шкоди, не враховуючи всіх обставин справи, та підкреслює необхідність розробки методичних рекомендацій для судів щодо визначення розміру моральної шкоди².

Існують також випадки реалізації права відшкодування шкоди, які мають певні особливості зумовлені характером завданої шкоди. Наприклад, вчена А. М. Мул зазначає, що судова практика у справах про відшкодування шкоди від надзвичайних ситуацій характеризується складністю доведення причинного зв'язку між надзвичайною ситуацією та завданою шкодою, та наголошує на необхідності удосконалення процедур встановлення та документування шкоди від надзвичайних ситуацій³. Вже згадана нами вище науковиця К. І. Спасова відзначає, що судова практика у справах про відшкодування шкоди в цифровому середовищі знаходиться тільки на стадії формування⁴.

Окрім наукового доробку, що стосується відшкодування завданої майнової та моральної шкоди, і реалізації права на відшкодування шкоди, важливе значення для дослідження права на відшкодування шкоди та його змісту займає національна судова практика. Судова практика конкретизує законодавчі положення та сприяє кращому розумінню теорії відшкодування шкоди. При цьому судова практика стосується абсолютно різних ситуацій завдання та відшкодування шкоди.

Наприклад, у постанові Верховного Суду у справі № 279/1834/22 від 22.04.2024 року суд детально проаналізував зміст ст. 1167 ЦК України, наголосивши, що моральна шкода підлягає компенсації лише за наявності вини особи, яка її завдала. При цьому Суд виділив ключові критерії визначення розміру такої шкоди: характер і тривалість порушення, глибина душевних страждань, ступінь вини, а також принцип розумності та справедливості⁵.

У постанові Верховного Суду від 04.06.2024 року у справі № 916/3724/21 було підтверджено позицію, що наявність шкоди без доведеного причинного зв'язку з діями відповідача виключає можливість її компенсації. Суд окреслив обов'язкові елементи складу цивільного

¹ Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. С. 178.

² Там само. С. 168.

³ Мул А. М. Відшкодування шкоди, завданої внаслідок надзвичайних ситуацій : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2020. С. 123.

⁴ Спасова К. І. Відшкодування моральної шкоди при порушенні немайнових прав у соціальних мережах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2021. С. 189.

⁵ Постанова Верховного Суду у справі № 279/1834/22 від 22 квітня 2024 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/118868218>.

правопорушення: протиправність поведінки, наявність шкоди, причинний зв'язок та вина¹.

Загалом, аналіз судової практики демонструє послідовне формування системного підходу до застосування норм про відшкодування шкоди. Суди дедалі частіше керуються не лише формальними ознаками правопорушення, а й вдаються до глибокого аналізу фактичних обставин справи, забезпечуючи баланс між правами потерпілого та засадами справедливості.

Аналіз теорії та практики застосування норм про відшкодування шкоди виявляє низку проблемних аспектів. У науковій літературі наголошується на проблемі недосконалості законодавчого регулювання окремих видів шкоди². Зокрема, зазначається, що закон не містить чітких критеріїв визначення розміру шкоди, що створює труднощі для правозастосовної практики. Окремі дослідження звертають увагу на відсутність єдиних підходів до визначення розміру моральної шкоди³. Вказується, що різні суди по-різному оцінюють аналогічні ситуації, що суперечить принципу правової визначеності.

Проблема складності доведення факту та розміру шкоди у сфері інтелектуальної власності також є актуальною. У роботах сучасних авторів зазначено необхідність розробки спеціальних методик для розрахунку шкоди від порушення авторських прав⁴. Також окремо порушується питання адаптації традиційних підходів до відшкодування шкоди до реалій цифрової епохи. Підкреслюється, що чинне законодавство не повною мірою враховує специфіку цифрових технологій⁵. З огляду на це потрібно продовжувати дослідження щодо права на відшкодування шкоди та його змісту.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження дозволяє зробити наступні висновки. Право на відшкодування шкоди є фундаментальним інститутом цивільного права, що забезпечує захист майнових та немайнових інтересів особи. Зазначене право має складну правову природу, поєднуючи елементи майнових та немайнових прав, та характеризується похідним та компенсаційним характером.

Система видів шкоди, що підлягають відшкодуванню, включає майнову та моральну шкоду, кожна з яких має свої особливості правового регулювання. Майнова шкода відшкодовується за принципом повного відшкодування, тоді як моральна шкода компенсується в грошовій формі з урахуванням характеру порушення та інших обставин справи.

¹ Постанова Верховного Суду у справі № 916/3724/21 від 4 червня 2024 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119840738>.

² Ківалова Т. С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. С. 220–223.

³ Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. С. 6.

⁴ Бааджи Н. П. Відшкодування шкоди, завданої неправомірним використанням авторських прав : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2010. 198 с.

⁵ Спасова К. І. Відшкодування моральної шкоди при порушенні немайнових прав у соціальних мережах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2021. С. 198.

Виникнення права на відшкодування шкоди зумовлено наявністю сукупності умов: протиправності поведінки, наявності шкоди, причинного зв'язку та вини. Водночас закон передбачає випадки відшкодування шкоди незалежно від вини, що розширює традиційне розуміння підстав деліктної відповідальності.

Судова практика застосування норм про відшкодування шкоди характеризується неоднозначністю підходів до вирішення окремих питань, що зумовлює необхідність формування єдиних стандартів правозастосування.

Основними проблемами правового регулювання є недосконалість законодавства, відсутність чітких критеріїв визначення розміру шкоди, складність доведення причинного зв'язку та необхідність адаптації традиційних підходів до нових реалій.

Перспективами подальших досліджень є розробка методик визначення розміру різних видів шкоди, дослідження особливостей відшкодування шкоди в цифровому середовищі, аналіз зарубіжного досвіду правового регулювання відносин з відшкодування шкоди та формування пропозицій щодо удосконалення національного законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бааджи Н. П. Відшкодування шкоди, завданої неправомірним використанням авторських прав : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2010. 198 с.
2. Ківалова Т. С. Зобов'язання відшкодування шкоди за цивільним законодавством України: теоретичні проблеми : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.03. Одеса, 2008. 456 с.
3. Мул А. М. Відшкодування шкоди, завданої внаслідок надзвичайних ситуацій : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2020. 231 с.
4. Онищенко О. С. Відшкодування моральної шкоди у деліктних зобов'язаннях : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2017. 210 с.
5. Постанова Верховного Суду у справі № 279/1834/22 від 22 квітня 2024 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/118868218>.
6. Постанова Верховного Суду у справі № 916/3724/21 від 4 червня 2024 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119840738>.
7. Спасова К. І. Відшкодування моральної шкоди при порушенні немайнових прав у соціальних мережах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2021. 227 с.
8. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40-44. Ст. 356.

Стаття надійшла до редакції 14.03.2025

Natalia V. STEPANENKO,
PhD in Law, Associate Professor

(University of Economics and Law "KROK", Kyiv, Ukraine)

Viktoria V. KOROLOVA,

Candidate of Law, Associate Professor,

Professor of the Department of State and Legal Disciplines

(University of Economics and Law "KROK", Kyiv, Ukraine)

RIGHT TO COMPENSATION FOR DAMAGES: THEORY AND PRACTICE OF APPLICATION

The article is devoted to a comprehensive analysis of the right to compensation for damage as a fundamental institution of the civil law of Ukraine. The theoretical foundations of the right to compensation for damage, its legal nature and place in the system of subjective civil rights are considered. It has been established that the right to compensation for damage is a special subjective civil right that arises in a person as a result of harm caused to him by unlawful or, in cases provided for by law, lawful actions of other persons. It has been determined that the right to compensation for damage is characterized by a number of specific features. Firstly, this right is derivative in nature – it arises as a consequence of the violation of other subjective rights of an individual. Secondly, this right is compensatory in nature and is aimed at restoring the victim's property status. Thirdly, the right to compensation for damage is absolute in nature – it can be violated by any person and is subject to protection from any encroachment. Understanding these specific features of the right to compensation allows for a better understanding of the legal nature of the right to compensation for damage. The article also analyzes the types of damage that are subject to compensation. It was mentioned that traditionally there is a distinction between property and moral damage, each of which has its own specific legal regulation. It is noted that compensation for property and moral damage has a common problem that has practical significance, namely: the difficulty of determining the exact amount of compensation for damage. However, it is noted that the process of determining the amount of damage that must be compensated is more complicated when it comes to moral damage. Attention is drawn to the achievements of other scientists who proposed ways to solve the problem of determining the amount of compensation for moral damage. The article also analyzes the conditions for the emergence of the right to compensation and the features of its implementation. Particular attention is paid to judicial practice regarding the application of norms on compensation for damage, in particular, the issues of determining the amount of damage, proving causality, and the features of compensation for moral damage.

Keywords: *right to compensation for damage, property damage, moral damage, tort liability, compensation for damages, civil liability.*

Ірина Геннадіївна ЛУЦЕНКО,

кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Тетяна Анатоліївна ШЕВЧУК,

кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Андрій Миколайович ЯЩЕНКО,

доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СПОСОБІВ ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У ПРОТИПРАВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ: ВІД ТРАДИЦІЙНИХ ПРАКТИК ДО КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ

У статті окреслено основні способи втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, у пияцтво, у заняття жебрацтвом, азартними іграми. Акцентовано на можливості умовного їх поділу на дві групи : пов'язані і не пов'язані із застосуванням насильства або погрози його застосування. Зосереджено увагу на виборі злочинцем переважно ненасильницьких способів втягнення через особливості дитячої психіки, здатність до навіювання, вразливість до негативного впливу зі сторони

дорослих осіб. Визначено, що найпоширенішим способом втягнення у протиправну діяльність є пропозиція вчинити кримінальне правопорушення, поєднана із психологічним впливом на неповнолітнього з метою викликати у нього свідоме бажання займатись протиправною діяльністю.

Наголошено на активному залученні неповнолітніх до кримінальних практик із використанням мережі Інтернет, соціальних мереж, месенджерів та інших онлайн-комунікаційних засобів. Встановлено, що найбільшого поширення цей вид діяльності набув у зв'язку із активними воєнними діями на території України та втягненні неповнолітніх у політично вмотивовані злочини, пов'язані з розвідувальною, диверсійною, терористичною, пропагандистською діяльністю. Підсумовано важливість дослідження способу вчинення втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність як міждисциплінарної категорії, що вивчається в рамках кримінального права, криміналістики, кримінології, оперативно-розшукової діяльності, юридичної психології, та є основою формування теоретичних і практичних рекомендацій щодо вчасного виявлення, якісного розслідування, ефективної профілактики та протидії втягненню неповнолітніх у протиправну діяльність.

Ключові слова: втягнення у протиправну діяльність, неповнолітній, механізм, спосіб, кіберпростір, кіберзлочинність, протидія злочинності, війна.

Постановка проблеми. Неповнолітні являють собою найбільш вразливу категорію осіб у суспільстві через обмеженість життєвого досвіду, незавершеність формування психічних процесів, піддатливість до зовнішніх впливів та маніпулятивного тиску, схильності до навіювання тощо. Вони стають жертвами протиправних посягань та зазнають різних видів насильства вдома, у школі. Однак найбільшу суспільну небезпечність становлять дії дорослих осіб, спрямовані на втягнення неповнолітніх у заняття протиправною діяльністю, у пияцтво, у заняття жебрацтвом, азартними іграми. Адже вони посягають на основні принципи суспільної моральності та фізичного розвитку і виховання, згубно впливаючи на розвиток неповнолітніх, деформуючи в їх свідомості моральні цінності та формуючи аморальні погляди та протиправні навички.

Охорона інституту дитинства завжди була одним із пріоритетних завдань для всіх соціальних інститутів нашої країни. Однак зараз в умовах відсічі Україною збройної агресії зі сторони російської федерації та негативних тенденцій у зміні криміногенної обстановки цим обумовлених питання захисту та забезпечення реалізації прав дітей в умовах воєнного стану набувають виключної значущості.

За своїми негативними наслідками втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність та пов'язане із цим викривлення, спотворення системи правильних установок особистості є реальною проблемою та становить суттєву загрозу для сучасного суспільства у вигляді ризиків потенційного зростання рівня злочинності неповнолітніх, як резерву

злочинності дорослих осіб.

Теоретичним підґрунтям наукового пошуку стали праці авторства І. О. Бандурки, А. В. Дан, Н. О. Веселовської, С. Ф. Денисова, І. В. Однолько, І. М. Охріменка, В. В. Приловського, О. М. Ситнік, О. С. Стеблинської, І. О. Топольскової, К. О. Чаплинського, Г. Л. Шведової, Н. С. Юзікової та інших вчених, що дозволило дослідити діяльність дорослих осіб щодо підготовки, безпосереднього вчинення та приховування втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність.

Метою статті є виявлення, опис, пояснення основних способів втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, включаючи прояви кіберзлочинності.

Виклад основного матеріалу. Спосіб вчинення злочину є одним із базових елементів кримінально-правової, криміналістичної, кримінально-процесуальної та кримінологічної характеристик певного виду протиправної діяльності. Спосіб втягнення неповнолітнього у протиправну діяльність являє собою ознаку об'єктивної сторони складу кримінального правопорушення, передбаченого ст. 304 Кримінального кодексу України (далі – КК України) «Втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність»; відповідно до статті 91 Кримінального процесуального кодексу України «Обставини, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні» – подія кримінального правопорушення (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення) є однією із обставин, яка підлягає доказуванню у кримінальному провадженні; спосіб підготовки, вчинення та приховування кримінального правопорушення є типовим елементом криміналістичної характеристики злочину; сукупність прийомів, що використовуються особою злочинця під час реалізації кримінально протиправного наміру, є відображенням психофізичних його властивостей та характеру зв'язку із умовами зовнішнього середовища та жертвою кримінального правопорушення, що має виключне значення для кримінологічної характеристики певного виду злочинності.

Законодавець не надає визначення поняття втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, та, відповідно, не закріплює в законі способи цього діяння, хоча правильне сутнісне розуміння поняття, ознак, форм та способів його вчинення є необхідною передумовою однакового застосування норм закону про кримінальну відповідальність.

Пленум Верховного Суду України у постанові «Про застосування судами законодавства про відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну чи іншу антигромадську діяльність» № 2 від 27.02.2004 року наголошує на тому, що у справах про втягнення неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність суди мають перевіряти, чи зазначено чітко й конкретно у відповідних процесуальних документах, у чому саме полягало втягнення, його форми та способи¹.

¹ Про застосування судами законодавства про відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну чи іншу антигромадську діяльність : постанова Пленуму Верховного Суду України № 2 від 27.02.2004 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-04#Text>.

Судам необхідно з'ясовувати, які форми та способи втягнення неповнолітнього у вчинення протиправних дій застосовувалися дорослою особою, характер фізичного або психічного примусу, а також – чи не зловживала ця особа службовою, матеріальною або іншою залежністю від неї неповнолітнього. Суди виходять з того, що втягнення завжди передбачає наявність причинного зв'язку між діями дорослої особи і виникненням у неповнолітнього бажання вчинити протиправні дії. Зазначений наслідок може досягатися за допомогою всіх видів фізичного насильства (заподіяння тілесних ушкоджень, мордування, катування тощо) і психічного впливу (погроза застосувати насильство, завдати матеріальних збитків, зганьбити в очах однолітків та товаришів, позбавити повсякденного спілкування, переконання, залякування, обман, шантаж, підкуп, розпалювання почуття помсти, заздрості або інших низьких почуттів; давання порад про місце й способи вчинення злочину або приховання його слідів; обіцянка приховати сліди злочину, забезпечити грошима, подарунками, розвагами тощо)¹.

Сучасні результати узагальнення оперативної, слідчої та судової практики за фактами втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, проведених К. О. Чаплинським, М. М. Єфімовим, В. В. Приловським свідчать про те, що спосіб втягнення неповнолітніх у заняття протиправною діяльністю містить такі складові, як : підготовка до вчинення злочину: 1) планування протиправного діяння; 2) вибір об'єкту посягання; 3) підбір неповнолітніх осіб, яких необхідно втягнути у протиправну діяльність; 4) вибір засобів втягнення 5) добір співучасників кримінального правопорушення; 6) розподіл ролей між співучасниками; 7) створення у неповнолітнього мотивації до заняття протиправною діяльністю. Способи безпосереднього втягнення неповнолітніх у заняття протиправною діяльністю: 1) використання або погроза використання фізичного насильства (побиття, завдання тілесних ушкоджень); 2) психічний примус (погроза завдати матеріальних збитків, зганьбити в очах однолітків та товаришів, залякування); 3) зловживання особою матеріальною або іншою залежністю від неї неповнолітнього; 4) компрометація чи шантажування (погроза видати компрометуючу інформацію інтимного чи особистісного характеру); 5) обіцянка винагороди за вчинене протиправне діяння; 6) розпалювання низьких почуттів (помсти, заздрості). Способи приховування втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, якими є : 1) зникнення з місця події; 2) знищення слідів протиправного діяння; 3) використання компрометуючих матеріалів; 4) висунення неправдивого алібі; 5) давання неправдивих показань; 6) відмова від дачі свідчень; 7) вплив на сумлінних учасників кримінального процесу, насамперед свідків і потерпілих².

¹ Про застосування судами законодавства про відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну чи іншу антигромадську діяльність : постанова Пленуму Верховного Суду України № 2 від 27.02.2004 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-04#Text>.

² Чаплинський К. О., Єфімов М. М., Приловський В. В. Наукові та практичні основи методики розслідування втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. С. 268.

Втягнення може бути неконкретизованим, коли дії дорослої особи являють собою пропаганду злочинного способу життя, вербування нових прихильників злочинного світу, що забезпечує поповнення злочинних рядів і не спрямоване на втягнення неповнолітнього у вчинення певного злочину; і конкретизованим, що полягає або у схиленні підлітка до участі в замисленому дорослим злочині як співвиконавця чи пособника, або у формуванні в неповнолітнього самостійного умислу вчинити певне діяння¹.

У переважній більшості випадків втягнення у заняття протиправною діяльністю вчиняється способом, не пов'язаним із застосуванням насильства, а саме шляхом надання пропозиції неповнолітньому взяти участь у вчиненні кримінального правопорушення.

Однак самої лише пропозиції часто недостатньо для отримання згоди взяти участь у кримінальному правопорушенні або протиправній діяльності, і тому злочинці «підкріплюють» пропозицію психологічним впливом на неповнолітнього, що може мати вияв у певних поясненнях, умовляннях, порадах, проханнях, обмані, обіцянках тощо. Наприклад, ОСОБА_8, будучи обізнаним, що ОСОБА_9 є неповнолітнім, шляхом пропозиції та переконання ОСОБА_9 у безкарності, наданням поради неповнолітньому вирішити проблему із розрахунком по боргових зобов'язаннях, схилив його до вчинення крадіжки великої рогатої худоби².

Якщо мова йде про обман, то неправдиві відомості частіше за все стосуються відсутності покарання неповнолітнього, однак можуть бути і щодо не злочинності та правомірності, чи навіть корисності самого діяння. Наприклад, ОСОБА_3 вирішив вчинити крадіжку виробів з металу, розуміючи що самому буде важко це зробити, достовірно знаючи, що ОСОБА_6 та ОСОБА_7 є неповнолітніми, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання та усвідомлюючи, що своїми діями він втягує неповнолітніх у злочинну діяльність, переконав останніх піти із ним до домоволодіння ОСОБА_5, який проживає по сусідству із ОСОБА_6. Обвинувачений пояснив неповнолітнім, що ніби-то з дозволу власника потрібно зробити порядок у будинку та забрати вироби із металу. У результаті вказаного своїми умисними діями, які були пов'язані з безпосереднім психічним впливом на неповнолітніх, ОСОБА_3 викликав у них прагнення допомогти йому у вчиненні зазначеного кримінального правопорушення, тобто втягнув ОСОБА_6 та ОСОБА_7 у злочинну діяльність³.

¹ Топольскова І. О. Кримінально-правові та кримінологічні аспекти боротьби із втягненням неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / МВС України; Луганська академія внутрішніх справ. Луганськ. 2003. С. 55

² Вирок Ізяславського районного суду Хмельницької області від 10.09.2019 р. Справа № 675/268/19 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/84244496>.

³ Вирок Галицького районного суду Івано Франківської області від 29.09.2020 р. Справа № 341/122/20 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91852664>.

У випадку використання залежності жертви від особи злочинця, то частіше за все вона виникає внаслідок факту тривалих дружніх або родинних відносин. Так, ОСОБА_4, достовірно знаючи, що його син ОСОБА_6 є неповнолітнім, дав йому вказівку їхати разом з ним, щоб вчинити крадіжку. Будучи залежним від батька психологічно та матеріально, ОСОБА_6 погодився виконати вказівку батька¹. При цьому вчинення втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність, у пияцтво, у заняття жебрацтвом, азартними іграми вчинене батьком, матір'ю, вітчимом, мачухою, опікуном чи піклувальником, або особою, на яку покладено обов'язки щодо виховання потерпілого чи піклування про нього кваліфікується за ч. 2 ст. 304 КК України.

Загалом взаємодія між кримінальним правопорушником та жертвою втягнення у протиправну діяльність починається на стадії планування протиправної діяльності та підготовки до злочину і виражається у діях, спрямованих на пошук та безпосередній вибір неповнолітніх, які найвірогідніше піддадуться протиправному впливу, знайомства з ними, налагодження контакту, встановленні дружніх відносин, заволодінні довірою, авторитету як запоруки формування у потенційних жертв злочину зацікавленості, а у подальшому рішучості і бажання вчинити кримінальне правопорушення або займатись протиправною діяльністю. Наприклад, ОСОБА_4 вчинив втягнення неповнолітнього ОСОБА_5 у протиправну діяльність за наступних обставин: маючи намір на вчинення протиправних дій, пов'язаних із незаконним заволодінням чужим майном, достовірно усвідомлюючи те, що ОСОБА_5 є неповнолітнім, з яким він на протязі тривалого періоду (не менше півроку) перебував в дружніх стосунках, неодноразово умисно вчиняв психічний вплив на неповнолітнього у виді висловлювання переконання у безкарності внаслідок протиправних дій як неповнолітнього, розпалювання почуття легкого збагачення, запевнення в продовженні підтримання дружніх відносин. Внаслідок вказаних протиправних умисних дій ОСОБА_4 у неповнолітнього ОСОБА_5 виник рішучий намір взяти участь спільно з ним у вчиненні корисливого злочину, а саме, в таємному викраденні чужого майна².

Нерідкими є факти спільного вживання алкогольних напоїв або наркотичних засобів з метою послаблення самоконтролю неповнолітнього та прискорення процесу його втягнення у протиправну діяльність, коли підліток знаходить психологічне «взаєморозуміння» в умовах помилкової «романтики».

Вивчення судової практики показує, що найчастіше дорослі злочинці в період підготовки і вчинення злочину спеціально, свідомо створюють умови для «п'яного контакту» з підлітками, тобто з цього починається пряма

¹ Вирок Козятинського міськрайонного суду Вінницької області від 27.11.19 р. Справа № 133/308/19 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85915125>.

² Вирок Ульяновського районного суду Кіровоградської області від 05.08.2020 р. Справа № 385/163/20 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90785543>

реалізація злочинного задуму. Основне завдання тих, хто втягує, – «полегшити отримання згоди на вчинення злочину, посилити у співучасників злочину рішучість його вчинення»¹.

Слід зауважити, що у разі умисного схиляння неповнолітнього у будь-який спосіб до систематичного вживання спиртних напоїв, збудження у нього такого бажання (спільне вживання спиртних напоїв, умовляння їх вжити, пригощання ними, дарування, розрахунок ними за виконану неповнолітнім роботу тощо) це фактично є втягненням у пияцтво і кваліфікуються за ст. 304 КК України.

Останнім часом все частіше втягнення у протиправну діяльність неповнолітніх відбувається у кіберпросторі, із використанням мережі Інтернет, соціальних мереж, месенджерів та інших онлайн-комунікаційних засобів. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» кіберпростір – це середовище (віртуальний простір), яке надає можливості для здійснення комунікацій та/або реалізації суспільних відносин, утворене в результаті функціонування сумісних (з'єднаних) комунікаційних систем та забезпечення електронних комунікацій з використанням мережі Інтернет та/або інших глобальних мереж передачі даних².

Неповнолітні являються найбільш активними користувачами соціальних мереж та месенджерів, таких як Telegram, Tik-Tok, Instagram, Viber, тощо, які і використовують злочинці для залучення неповнолітніх у вчинення злочинів. Окремим важливим інструментом для злочинців у вербуванні та підбурюванні неповнолітніх до протиправної діяльності у цифровому середовищі є онлайн-ігри. Важливе дослідження від Європейської Комісії 2021 року показує, що платформи для онлайн-геймінгу та перегляду потокових трансляцій (Steam, Discord, Twitch) за допомогою своїх функцій, які можуть нагадувати соціальні мережі, також можуть стати платформами, де активно просуваються потрібні злочинцям ідеї та на яких неповнолітніх спонукають до протиправної діяльності.

Молодь України все частіше стає мішенню для маніпуляцій з боку ворожих сил, які безжально використовують їхню вразливість для досягнення своїх цілей. Неповнолітніх залучають до розвідувальної, диверсійної, пропагандистської діяльності, кіберзлочинів, терористичних актів, тощо.

Процес вербування – поступовий, тому молоді люди, які постраждали, можуть не усвідомлювати, що відбувається. У процесі залучення до протиправної діяльності можуть брати участь члени родини чи друзі, через прямий контакт зі злочинними групами або через інтернет безпосередньо зі злочинцем. Повідомлення, членство у закритій групі, комунікація напряму

¹ Туз Н. Д. Соціально-психологічні детермінанти формування особистості неповнолітнього злочинця (кримінологічний аспект) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / МВС України; Львівський державний університет внутрішніх справ. Львів. 2016. С. 101

² Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 р. № 2163-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>.

із воєнним злочинцем можуть викликати відчуття мети, спільноти та ідентичності, що може бути привабливим, особливо якщо хтось постає перед труднощами в житті. Підлітки можуть піддаватися більшому ризику, оскільки вони більш незалежні, досліджують нове та розсувають кордони, коли ростуть і дізнаються більше про свою особистість, погляди на життя та власні почуття. Тож неповнолітні особи вже однозначно є у групі ризику.

Злочинці активно використовують технології штучного інтелекту, щоби вводити дітей в оману, створювати нереальний контент та шантажувати цим контентом дітей з подальшим впливом на останніх, це широкий спектр маніпуляцій, спрямованих на вразливі місця неповнолітніх. Основні причини успішного залучення неповнолітніх до протиправної діяльності криються в емоційній та соціальній незахищеності, відсутності критичного мислення, впливі соціальних мереж і браку уваги з боку батьків¹.

Підсумовуючи, слід вказати, що спосіб, який обирає злочинець для втягнення неповнолітнього у заняття протиправною діяльністю, містить у собі кримінологічно значущу інформацію як про особу злочинця (певні способи притаманні різним типам втягувачів), так і жертву кримінального правопорушення (відповідно до їх типізації), про характер відносин між ними до, під час та після вчинення кримінального правопорушення, особливості взаємозв'язку, що має значення для профілактики кримінальних правопорушень, в тому числі віктимологічної.

Поява нових способів втягнення неповнолітніх у кримінальні практики свідчить про динамізм цієї категорії та чітко визначає потребу моніторингу суспільних процесів, які обумовлюють поширення даного виду злочинності.

Враховуючи чутливість категорії осіб, які є жертвами втягнення у протиправну діяльність, до зовнішніх впливів зі сторони дорослих осіб, аналіз способу вчинення злочину, який особа злочинця обирає для втягнення неповнолітнього у заняття протиправною діяльністю, окрім науково-теоретичної цінності має виключну практичну значущість, адже виявлені закономірності відображають характер взаємодії злочинця із жертвою кримінального правопорушення, та, відповідно, містить вагомий превентивний потенціал.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про застосування судами законодавства про відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну чи іншу антигромадську діяльність : постанова Верховного суду України від 27.02.2004 р. № 2 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-04#Text>.

¹ Освітня онлайн-платформа від StopСекстинг: Цифрове середовище та воєнні злочини. Діти. URL: <https://dignityonline.in.ua/adult/posibnyky/tsyfrove-seredovyshche-ta-voienni-zlochyny-dity/>

2. Чаплинський К. О., Єфімов М. М., Приловський В. В. Наукові та практичні основи методики розслідування втягнення неповнолітніх у протиправну діяльність : монографія. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 278 с.

3. Топольскова І. О. Кримінально-правові та кримінологічні аспекти боротьби із втягненням неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / МВС України; Луганська академія внутрішніх справ. Луганськ. 2003. 184 с.

4. Вирок Ізяславського районного суду Хмельницької області від 10.09.2019 р. Справа № 675/268/19 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/84244496>.

5. Вирок Галицького районного суду Івано Франківської області від 29.09.2020 р. Справа № 341/122/20 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91852664>.

6. Вирок Козятинського міськрайонного суду Вінницької області від 27.11.19 р. Справа № 133/308/19 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85915125>.

7. Вирок Ульяновського районного суду Кіровоградської області від 05.08.2020 р. Справа № 385/163/20 // БД «Єдиний державний реєстр судових рішень». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90785543>.

8. Туз Н. Д. Соціально-психологічні детермінанти формування особистості неповнолітнього злочинця (кримінологічний аспект) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / МВС України; Львівський державний університет внутрішніх справ. Львів. 2016. 232 с.

9. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 р. No 2163-VIII: станом на 4 квіт. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>.

10. Освітня онлайн-платформа від StopSexтинг: Цифрове середовище та воєнні злочини. Діти. URL: <https://dignityonline.in.ua/adult/posibnyky/tsyfrove-seredovyshche-ta-voienni-zlochyny-dity/>

Iryna H. LUTSENKO,

PhD in Law

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Tatiana An. SHEVCHUK,

PhD in Law, Associated Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Andrii M. YASHCHENKO,

Doctor in Science of Law, Professor

(Kharkov National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CRIMINAL ANALYSIS OF WAYS OF INVOLVING MINORS IN ILLEGAL ACTIVITIES: FROM TRADITIONAL PRACTICES TO CYBERCRIME

The article is devoted to the main ways of involving minors in illegal activities, in drunkenness, in begging, in gambling. Emphasis is placed on the possibility of their conditional division into two groups: those related and those not related to the use of violence or the threat of its use. Attention is focused on the choice by the offender of predominantly non-violent methods of involvement due to the peculiarities of the child's psyche, the ability to suggestibility, and vulnerability to negative influence from adults. It has been determined that the most common method of involvement in illegal activity is a proposal to commit a criminal offense, combined with psychological influence on a minor in order to arouse in him a conscious desire to engage in illegal activity.

The active involvement of minors in criminal practices using the Internet, social networks, messengers and other online communication tools is emphasized. It has been established that this type of activity has become most widespread in connection with active military operations on the territory of Ukraine and the involvement of minors in politically motivated crimes related to intelligence, sabotage, terrorist and propaganda activities.

The importance of studying the method of committing the involvement of minors in illegal activities as an interdisciplinary category studied within the framework of criminal law, forensics, criminology, operational and investigative activities, and legal psychology, as a basis for the formation of theoretical and practical recommendations for timely detection, high-quality investigation, effective prevention, and counteraction to the involvement of minors in illegal activities, is summarized.

Keywords: *involvement in illegal activities, minor, mechanism, method, cyberspace, cybercrime, combating crime, war.*

Вадим Сергійович СЕЛЮКОВ,

доктор юридичних наук, доцент

(Харківський національний університету внутрішніх справ, м. Харків)

КІНОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ МИТНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

В статті проведено аналіз нормативно-правового забезпечення діяльності кінологічних підрозділів Державної митної служби України. Особливу увагу приділено нормуванню роботи та механізмам залучення кінологічних команд до реалізації завдань Державної митної служби України у сфері протидії контрабанді та забезпеченні належного здійснення митного контролю. Визначено особливості підготовки та діяльності службових собак, які відрізняють стан та рівень кінологічного забезпечення діяльності митних органів від кінологічного забезпечення інших правоохоронних органів. Наголошено на тому, що розвиток технологій не в змозі скласти конкуренцію здібностям службових собак, які на теперішній час лишаються найефективнішим та дієвішим засобом виявлення фактів незаконного переміщення товарів через державний кордон. Також зазначено, що на відміну від інших правоохоронних органів, діяльність у сфері кінологічного забезпечення в Державній митній службі України серед іншого орієнтована на службового собаку, який виступає «партнером» у відносинах «кінолог-собака». Акцентовано увагу, що проблемним питанням наразі залишається навантаження на кінологічні команди, що в першу чергу пов'язано із правовим режимом воєнного стану.

Ключові слова: кінологічне забезпечення митних органів, Державна митна служба, кінологічна команда, митний контроль, протидія правопорушенням, порушення митних правил, контрабанда.

Постановка проблеми. Правовий статус органів державної влади є своєрідною квінтесенцією прав, обов'язків цих органів, їх компетенції та повноважень, які випливають із нормативно визначених завдань та функцій. В умовах дії правового режиму воєнного стану стає все більш актуальним питання забезпечення цілісності кордонів, недоторканості території та забезпечення національної безпеки у всіх її проявах. В той же час, ускладнюється режим роботи та виникають нові виклики та перепони в діяльності державних органів. Серед ключових постійно діючих міжнародних взаємовідносин України, навіть в умовах збройного конфлікту, варто виділити співпрацю у сфері легального переміщення товарів через митний кордон, а також протидія контрабанді. Дану діяльність в державі забезпечує Державна митна служба України.

Серед засобів здійснення митного контролю, які забезпечують

протидію порушенням митного режиму та контрабанді окремим предметів, варто виділити декілька груп: використання технічних засобів контролю та огляду, задіяння виключно огляду працівником, а також, що на нашу думку є найефективнішим – використання кінологічних команд, тобто застосування службового собаки.

Питання кінологічного забезпечення недостатньо широко досліджено в правовій науці. В переважній більшості досліджені більш загальні питання кінологічної діяльності правоохоронних органів (Селюков В., Потушинська О., Жданова П.), окремі методологічні механізми проведення підготовки кінологічних команд в митних органах та органах виконання покарань (Виноград О.), загальна характеристика кінологічного забезпечення митних органів, однак ще до прийняття нового положення про кінологічне забезпечення (Сидорович О., Гуцул І. Кривіцький В.). В той же час наразі існує потреба в перегляді сутності та особливостей кінологічного забезпечення діяльності митних органів, особливо в умовах війни.

Мета дослідження полягає у визначенні передумов та України здійснення кінологічного забезпечення в Державній митній службі України. З'ясувати ключові фактори, які здійснюють визначальний вплив на провадження такої діяльності в умовах воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до Митного кодексу України митними органами є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, митниці та митні пости¹. Тож, здійснення митними органами діяльності у сфері здійснення митного контролю є однією з ключових функцій даних органів.

Статус Державної митної служби України визначений Положенням про Державну митну службу України. Відповідно до вказаного Положення основними завданнями ДМС є:

1) забезпечення реалізації державної митної політики, зокрема забезпечення митної безпеки та захисту митних інтересів України і створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, збереження належного балансу між митним контролем і спрощенням законної торгівлі;

2) забезпечення реалізації державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань державної митної справи, запобігання та протидії контрабанді, боротьби з порушеннями митних правил;

3) внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної митної політики на розгляд Міністра фінансів².

З огляду на зміст правоохоронної діяльності необхідно підкреслити, що митні органи також здійснюють діяльність щодо забезпечення прав і

¹ Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення 25.03.2025).

² Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України : постанова Кабінету Міністрів України від 6 березня 2019 року № 227. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/227-2019-%D0%BF> (дата звернення 25.03.2025).

свобод людини та протидіють злочинності у певній сфері.

Тож, у контексті здійснення правоохоронної функції митними органами варто говорити про низку повноважень, які чітко визначають головні пріоритети діяльності, а саме: забезпечення та здійснення контролю за дотриманням вимог законодавства з питань державної митної справи на всій території України, у тому числі у вільних митних зонах, територіальному морі, пунктах пропуску через державний кордон, прикордонній смузі та контрольованих прикордонних районах, виключній (морській) економічній зоні України та прилеглої зоні України; контроль за дотриманням підприємствами і громадянами установленого законодавством порядку переміщення товарів, транспортних засобів через митний кордон України; контроль за дотриманням правил переміщення валютних цінностей через митний кордон України; організація та здійснення допуску дорожніх транспортних засобів та контейнерів до перевезення товарів під митними печатками і пломбами; розроблення сучасних технології здійснення митного контролю і митного оформлення, впровадження нових видів технічних та спеціальних засобів митного контролю, здійснення контролю за їх застосуванням територіальними органами; запобігання та протидія контрабанді, здійснення боротьби з порушеннями митних правил на митній території України; організація та здійснення кінологічного забезпечення діяльності територіальних органів ДМС¹.

Із зазначених повноважень виходить, що здебільшого правоохоронна діяльність Державної митної служби України полягає у здійсненні контрольних та організаційних заходів, які спрямовані на протидію контрабанді та порушенню митного режиму. Митним режимом відповідно до Митного кодексу України є комплекс взаємопов'язаних правових норм, що відповідно до заявленої мети переміщення товарів через митний кордон України визначають митну процедуру щодо цих товарів, їх правовий статус, умови оподаткування і обумовлюють їх використання після митного оформлення². Отже, дотримання митного режиму полягає у дотриманні визначеної законодавством процедури переміщення товарів через митний кордон України. З практичної точки зору здебільшого така діяльність полягає у постійному здійсненні контрольних заходів ДМС.

Митний контроль є одним з головних завдань, які покладені на митні органи України. Відзначимо і його вагомість для забезпечення економічної безпеки держави, бо саме на цьому етапі здійснення митної справи відбувається не тільки перевірка всіх вантажних документів, а й фактичне встановлення кількісних та якісних показників товарів, які переміщують через митний кордон України. Саме тому одним з головних напрямів

¹ Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України : постанова Кабінету Міністрів України від 6 березня 2019 року № 227. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/227-2019-%D0%BF> (дата звернення 25.03.2025).

² Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення 25.03.2025).

сучасної митної політики України повинно бути вдосконалення процедури митного контролю, яка полягатиме у впровадженні нових форм та методів здійснення митного контролю в країні¹.

М. Т. Білута та Т. В. Микитенко стверджують, що «митний контроль за своїм змістом включає перевірку порядку та умов переміщення товарів через митний кордон, їх митне оформлення, застосування тарифного та нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, справляння митних платежів, здійснення перевірок нехарчової продукції при її ввезенні на митну територію України, запобігання та протидії контрабанді, боротьбу з порушеннями митних правил, організацію і забезпечення діяльності митних органів та інші контрольні заходи, що здійснюють органи доходів і зборів у межах своєї компетенції, які спрямовані на реалізацію державної політики у сфері зовнішньоекономічної діяльності»². О.С. Новосьолова зазначає, що основною метою митного контролю є забезпечення законного переміщення осіб, товарів та транспортних засобів через митний кордон, в тому числі повне та своєчасне адміністрування митних платежів³.

Митним кодексом визначено, що митний контроль – це сукупність заходів, що здійснюються з метою забезпечення додержання норм Митного кодексу, законів та інших нормативно-правових актів з питань митної справи, міжнародних договорів України, укладених у встановленому законом порядку⁴. Тобто здійснення певного переліку дій у певних формах з метою запобігання порушень митного законодавства.

М. В. Мельник наводить перелік форм здійснення митного контролю серед яких виділяє перевірки необхідних документів, митний огляд (огляд транспортних засобів, товарів та інших предметів, особистий огляд), переогляд, облік предметів, які переміщуються через митний кордон України, а також в інші форми, що не суперечать законам України⁵.

Необхідність використання різноманітних форм та методів при проведенні митного контролю митними органами потребує використання певного інструментарію для його проведення. Одним серед таких засобів є службові собаки. Стаття 324 Митного кодексу України встановлює, що з метою скорочення часу проведення митного контролю та підвищення його ефективності митні органи можуть використовувати технічні та спеціальні засоби, а також службових собак. Разом із тим при проведенні митного

¹ Беднарський О. П. Митний контроль та митне оформлення товарів: сутність і прагматика реалізації в Україні : дип. роб. за ОКР «магістр» / Чортків : Чортківський інститут підприємництва і бізнесу Тернопільського національного економічного університету, 2013. С. 22.

² Білуха М. Т., Микитенко Т. В. Митний контроль: організація і методологія. *Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України (економіка, право)*. 2014. № 1. С. 181-187.

³ Новосьолова О. С. Система митного контролю в Україні: сучасний стан та орієнтири вдосконалення. 2019. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/01/140.pdf> (дата звернення 25.03.2025)

⁴ Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення 25.03.2025)

⁵ Мельник М. В. Митний контроль та митне оформлення при застосуванні митних режимів. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2011. № 7. С. 270.

контролю товарів, що переміщуються (пересилаються) у міжнародних поштових та експрес-відправленнях, митні органи використовують технічні та спеціальні засоби митного контролю, а також службових собак¹. Отже бачимо, що використання службових собак в системі забезпечення митного контролю є невід'ємною складовою діяльності Державної митної служби.

Відповідно до Типової технологічної схеми здійснення митного контролю автомобільних транспортних засобів перевізників і товарів, що переміщуються ними, у пунктах пропуску через державний кордон формами митного контролю є серед інших використання службових собак². Як бачимо актуальність кінологічного забезпечення правоохоронної діяльності митних органів не викликає жодних сумнівів. Крім того, п. 18 ч. 2 ст. 544 Митного кодексу України визначає одним із основних завдань митних органів кінологічне забезпечення діяльності цих органів.

Службові собаки, зважаючи на їхні біологічні особливості, на відміну від технічних засобів митного контролю, використовуються передусім для виявлення наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів, зброї, боєприпасів, вибухових речовин, а також тютюнових виробів та людей, які намагаються непоміченими пересікти державний кордон. Та це аж ніяк не применшує ролі службових собак під час здійснення митного контролю, адже вони, завдяки їхнім пошуковим інстинктам, є одним із найдієвіших і найшвидших засобів виявлення окремих предметів контрабанди³.

Зростання відкритості митного простору країн з огляду на їхнє залучення до глобальних економічних процесів підвищує його вразливість до зовнішніх викликів. На сьогодні митна складова глобального економічного простору знаходиться на перетині інтересів як держави, суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, громадян, так і міжнародного злочинного бізнесу, бо незаконне переміщення товарів та предметів, осіб через кордон є важливою складовою їхньої діяльності. Підвищення ефективності діяльності митних органів з огляду на скорочення часу проведення митного контролю та різноманітні схеми порушення митних правил й контрабанди товарів неможливе без використання технічних та спеціальних засобів, службових собак. У більшості країн світу, в тому числі й України, такі заходи підтвердили свою успішність та результативність при виявленні наркотичних засобів, зброї, набоїв, тютюнових виробів, грошових банкнот, тощо⁴. Діяльність кінологічних команд Державної митної служби поєднана із іншими спеціальними технічними засобами є дуже актуальною

¹ Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення 25.03.2025)

² Питання пропуску через державний кордон осіб, автомобільних, водних, залізничних та повітряних транспортних засобів перевізників і товарів, що переміщуються ними : постанова Кабінету Міністрів України від 21.05.2012 р. № 451. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/451-2012-%D0%BF> (дата звернення 25.03.2025)

³ Науково-практичний коментар до Митного кодексу України у 3 томах / за ред. В. Ю. Хомутинік (голова), Т. І. Єфименко (співголова) та ін. Київ: ДННУ «Акад. фін. управління», 2012. Т. 2. С. 328

⁴ Войцешук А. Д. Залучення кінологічних команд та скануючих систем до процедур митного контролю для попередження ризиків митного простору країн. *Інфраструктура ринку*. 2017. № 11. С. 4.

у світі розвитку злочинних методів контрабанди та способів приховування злочинної діяльності. Так, актуальність використання службових собак в діяльності даного органу державної влади не потребує додаткового обґрунтування.

Разом із застосуванням службових собак для здійснення митного контролю, на думку Г. В. Дейниченко, варто використовувати і технічні засоби контролю. Застосування технічних засобів митного контролю дозволяє наступне: збільшити пропускну спроможність митних органів за рахунок скорочення тривалості огляду об'єктів контролю; більш надійно, мінімальним рівнем спеціальної підготовки співробітників, встановити достовірність та справжність документів, підтвердити правильність класифікації товарів; підвищити ступінь імовірності виявлення схованок і прихованих вкладень в підконтрольних об'єктах; виявляти і прискіпати порушення правил перетинання митного кордону¹. На відміну від технічних засобів, вартість та громіздкість яких є досить значними, використання добре підготовлених службових собак для виявлення фактів незаконного переміщення наркотичних речовин через митний кордон України є значно ефективніший і менш залежний від зовнішнього середовища та обладнання. Однак, не варто виключати і механізм спільної роботи, який в такому форматі значно прискорює процес здійснення митного контролю.

На нормативному рівні діяльність кінологічних підрозділів ДМС України наразі регламентована Положенням про кінологічне забезпечення в Державній митній службі України², де чітко визначено порядок підготовки кінологічних команд. Важливим є той факт, що на нормативному рівні визначено порядок придбання та добору собак для подальшого навчання та використання як службових. Ще однією важливою відмінністю, на яку вже звертали увагу у попередніх дослідженнях, на відміну від поліцейських службових собак, є те, що службові собаки Державної митної служби України виключені з переліку спеціальних засобів (див. ст. 324 Митного кодексу України). Це, на нашу суб'єктивну думку, виказує «повагу» до їх (собак) діяльності. Додатковим підтвердженням цьому є також сам факт існування поняття кінологічна команда, а не кінолог із собакою. Тому варто говорити, що однією із ключових засад кінологічного забезпечення в Державній митній службі України є гуманне ставлення до службового собаки, не як до речі, а як до живої істоти, яка, серед іншого, потребує уваги та турботи, не як технічний засіб.

Характерним для діяльності кінологічних підрозділів ДМС є те, що кінологи у більшості випадків як спеціальний засіб застосовують власних собак, які пройшли спеціальну підготовку та поставлені на баланс в митних органах України. Крім цього, варто наголосити на тому, що на відміну від

¹ Дейниченко Г. В., Афуков Н. О., Кукса А. М. Аналіз тенденцій розвитку світового ринку технічних засобів митного контролю для виявлення наркотичних речовин. *Прогресивні техніка та технології харчових виробництв ресторанного господарства і торгівлі*. 2009. Вип. 1. С. 180.

² Про кінологічне забезпечення в Державній митній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 10.03.2021 р. № 148. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0565-21#top> (дата звернення 25.03.2025).

тих положень, що до 2021 року регламентували діяльність із кінологічного забезпечення Державної фіскальної служби України (було чинне до 07.05.2021¹), за одним інспектором-кінологом може закріплюватися не один службовий собака. Це варто вважати досить ефективною та важливою засадою діяльності кінологічних підрозділів, адже: по-перше, наявність двох службових собак у одного працівника зменшує навантаження на одну і дозволяє змінювати їх під час професійної діяльності протягом дня; по-друге, два різнопрофільні собаки в одного інспектора-кінолога можна вважати більш ліквідним та ефективним витрачанням державних коштів на утримання; по-третє, таке положення дозволяє інспектору-кінологу маючи вікового (старіючого) собаку починати готувати молодого до виконання завдань. На нашу думку, саме можливість, а не обов'язковість, закріплення декількох собак за працівником, в умовах підвищеного навантаження, пов'язаного із правовим режимом воєнного стану, є дієвим механізмом реалізації якісного митного контролю.

В системі органів Державної митної служби України ключову роль в частині здійснення кінологічного забезпечення діяльності відіграє Департамент спеціальної підготовки та кінологічного забезпечення Державної митної служби України. Варто відзначити, що серед головних завдань даного департаменту визначені наступні:

- забезпечення реалізації державної митної політики та державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань державної митної справи, запобігання та протидії контрабанді, боротьби з порушеннями митних правил;
- здійснення кінологічного забезпечення;
- участь у службових заходах, у тому числі з використанням службових собак, спрямованих на запобігання, виявлення і припинення контрабанди наркотичних засобів, психотропних речовин та їх аналогів, зброї та боєприпасів, тютюнових виробів, грошових знаків у вигляді банкнот тощо;
- організація, здійснення та моніторинг спеціальної та спеціалізованої підготовки посадових осіб та інших працівників територіальних органів шляхом залучення відповідних спеціалістів;
- впровадження, розвиток та супроводження програмно-інформаційних комплексів: дистанційного навчання, електронного навчально-методичного кабінету, професійно-психологічного добору, ідентифікації культурних цінностей тощо².

Виокремлення серед чотирьох основних завдань департаменту двох, що пов'язані із кінологічною діяльністю свідчить про важливість здійснення такої діяльності, все ще актуальну її ефективність, а також необхідність постійного її удосконалення, враховуючи те, що спеціальна

¹ Про кінологічне забезпечення в Державній фіскальній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 15.12.2015 № 1147 (Втрата чинності від 07.05.2021). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1664-15#Text> (дата звернення 25.03.2025).

² Положення про Департамент спеціальної підготовки та кінологічного забезпечення Державної митної служби : наказ Державної митної служби України від 23.10.2019 р. № 18 (зі змінами внесеними згідно з наказом Держмитслужби від 12.03.2020 № 94).

підготовка протягом календарного року є обов'язковим елементом професійної діяльності, не проходження якої робить неможливим подальше здійснення процедури митного контролю, говорять про кінологічну діяльність як невід'ємну складову реалізації митної політики держави.

Ще однією важливою відмінністю кінологічного забезпечення митних органів від інших є те, що спеціалізація собак обмежується виключно пошуком об'єктів. Тобто, можна говорити, що «митні собаки» є виключно спеціальними (для пошуку об'єктів або речей), на відміну від інших правоохоронних органів, де використовуються і розшукові та пошукові собаки. До того ж в цьому контексті варто говорити про особливі види об'єктів для пошуку, тому що лише в Державній митній службі готують собак для пошуку бурштину, об'єктів мистецтва, грошових купюр та об'єктів фауни та флори.

Враховуючи наведене, хочеться дещо зупинитися на процесі підготовки кінологічних команд. По-перше, варто відмітити, що підготовка відбувається завжди і працівника, і собаки, що важливо, адже формат підготовки спрямований виключно на одного суб'єкта не в повній мірі виправдовує поставлені завдання.

Щорічність проведення обов'язкового навчання є важливим елементом професійного розвитку кінологічних команд, що поряд із систематичними тренуваннями забезпечує актуальність навичок та здібностей як службового собаки, так і інспектора-кінолога. В контексті систематичної та системної підготовки кінологічних команд митних підрозділів варто відзначити механізм міжнародної взаємодії, який полягає у функціонуванні регіональних підрозділів Всесвітньої митної організації на території України. Регіональні навчальні центри є одним із ключових компонентів регіонального підходу. Утворюючи практично незалежні та автономні утворення, різні країни мають найкращі можливості для визначення та реагування на потреби своїх членів у навчанні, в тому числі навчанні кінологічних команд. Цей тип навчання, який має ширше охоплення, ніж той, що пропонується країнам (Україною в тому числі), дозволяє об'єднувати та оптимізувати ресурси в межах одного регіону. Такі центри пропонують низку переваг: вони дозволяють митним службовцям сусідніх країн налагоджувати зв'язки один з одним та сприяють подальшій діяльності за програмами Всесвітньої міжнародної організації в регіоні¹.

Наступною особливістю підготовки є ефективне забезпечення навчальних підрозділів запахоносійми, в тому числі первинними (безпосередньо зразками об'єктів для пошуку). Варто відмітити, що періодичне використання первинних запахоносіїв, а також систематичне оновлення імітаторів первинних запахоносіїв в якості тренувальних зразків є важливим аспектом ефективності роботи з підготовки кінологічних команд.

¹ World Customs Organization. *World Customs Organization*. URL: https://www.wcoomd.org/en/about-us/wco-regional-bodies/regional_training_centres.aspx (date of access: 23.03.2025).

Нормативне регулювання підстав та способів використання кінологічних команд також є позитивним аспектом в організації кінологічного забезпечення діяльності Державної митної служби України. Так, наказом Міністерства фінансів України затверджений Порядок використання кінологічних команд у Державній митній службі України¹. Крім цього, позитивним є те, що даним наказом затверджено інший порядок, який визначає процеси здійснення ветеринарного обслуговування, утримання, годівлі службових собак та догляду за ними в Державній митній службі України². Наявність чіткого нормативного регулювання серед іншого підтверджує важливість реалізації даного напрямку роботи митних органів. Також важливо відмітити, що на відміну від інших правоохоронних органів, нормативні документи оперуються поняттям використання кінологічних команд, а не застосування службового собаки, що свідчить про відмінне ставлення до собаки в митній службі.

Висновок. Правовий режим воєнного стану безсумнівно вплинув на організацію діяльності кінологічних підрозділів митних органів. В першу чергу це варто пояснити підвищенням навантаженням у зв'язку із переміщенням через кордон великої кількості людей. По-друге, спрощенням деяких видів митних процедур пов'язаних із гуманітарною та військовою допомогою, призводять до використання цих механізмів як прикриття для контрабанди. І на останок, збільшення кількості осіб, що емігрують з України і намагаються вивезти через кордон заборонені об'єкти значно зросло.

Варто також відзначити, що діяльність кінологічних підрозділів митних органів характеризується певними особливостями, серед яких варто виділити:

- обмежений час на огляд та необхідність безконтактного пошуку;
- робота по виявленню статичних запахів, тобто тих які не рухаються і перебувають в транспортних засобах, речах або на особі;
- специфічність об'єктів пошуку;
- метою використання кінологічних команд є скорочення часу на проведення огляду товарів і транспортних засобів та підвищення ефективності дій з попередження та виявлення незаконного переміщення різного роду об'єктів;
- систематична взаємодія з кінологічними підрозділами митних служб іноземних держав у сфері протидії контрабанді, як транснаціональному явищу.

З огляду на вищезазначене, варто підсумувати, що наразі питання

¹ Про затвердження порядків щодо використання кінологічних команд, ветеринарного обслуговування, утримання, годівлі службових собак та догляду за ними в Державній митній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 19.03.2021 р. № 161 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0663-21#Text> (дата звернення 25.03.2025).

² Про затвердження порядків щодо використання кінологічних команд, ветеринарного обслуговування, утримання, годівлі службових собак та догляду за ними в Державній митній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 19.03.2021 р. № 161 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0664-21#n4> (дата звернення 25.03.2025)

кінологічного забезпечення діяльності митних підрозділів не втратило актуальності. Розвиток технологій не в змозі забезпечити хоча б помірну ефективність виявлення прихованих об'єктів під час митного контролю, що, в свою чергу, дуже ефективно та швидко здійснює службовий собака. Тому подальший розвиток цього напрямку діяльності є важливою складовою державної політики у сфері митної діяльності та протидії контрабанді.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Беднарський О. П. Митний контроль та митне оформлення товарів: сутність і прагматика реалізації в Україні: дип. роб. за ОКР «магістр» / Чортків: Чортківський інститут підприємництва і бізнесу Тернопільського національного економічного університету, 2013. 119 с.
2. Білуха М. Т., Микитенко Т. В. Митний контроль: організація і методологія. *Науковий вісник Національного університету державної податкової служби України (економіка, право)*. 2014. № 1. С. 181–187.
3. Войцещук А. Д. Залучення кінологічних команд та скануючих систем до процедур митного контролю для попередження ризиків митного простору країн. *Інфраструктура ринку*. 2017. № 11. С. 3–10.
4. Дейниченко Г. В., Афуков Н. О., Кукса А. М. Аналіз тенденцій розвитку світового ринку технічних засобів митного контролю для виявлення наркотичних речовин. *Прогресивні техніка та технології харчових виробництв ресторанного господарства і торгівлі*. 2009. Вип. 1. С. 179–186.
5. Мельник М. В. Митний контроль та митне оформлення при застосуванні митних режимів. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2011. № 7. С. 269–273.
6. Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення 25.03.2025).
7. Науково-практичний коментар до Митного кодексу України у 3 томах / за ред. В. Ю. Хомутиннік (голова), Т. І. Єфименко (співголова) та ін. Київ: ДННУ «Акад. фін. управління», 2012. Т. 2. 524 с.
8. Новосьолова О. С. Система митного контролю в Україні: сучасний стан та орієнтири вдосконалення. 2019. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/01/140.pdf> (дата звернення 23.03.2025)
9. Питання пропуску через державний кордон осіб, автомобільних, водних, залізничних та повітряних транспортних засобів перевізників і товарів, що переміщуються ними: постанова Кабінету Міністрів України від 21 травня 2012 року № 451 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/451-2012-%D0%BF> (дата звернення 23.03.2025)
10. Положення про Департамент спеціальної підготовки та кінологічного забезпечення Державної митної служби : наказ Державної митної служби України від 23.10.2019 р. № 18 (зі змінами внесеними згідно з наказом Держмитслужби від 12.03.2020 № 94).

11. Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України : постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2019 р. № 227. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/227-2019-%D0%BF__ (дата звернення 23.03.2025).

12. Про затвердження порядків щодо використання кінологічних команд, ветеринарного обслуговування, утримання, годівлі службових собак та догляду за ними в Державній митній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 19.03.2021 р. № 161. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0663-21#Text> (дата звернення 23.03.2025).

13. Про кінологічне забезпечення в Державній митній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 10.03.2021 р. № 148. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0565-21#top> (дата звернення 23.03.2025).

14. Про кінологічне забезпечення в Державній фіскальній службі України : наказ Міністерства фінансів України від 15.12.2015 р. № 1147 (Втрата чинності від 07.05.2021) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1664-15#Text> (дата звернення 23.03.2025).

15. World Customs Organization. *World Customs Organization*. URL: https://www.wcoomd.org/en/about-us/wco-regional-bodies/regional_training_centres.aspx (дата звернення 23.03.2025)

Стаття надійшла до редакції 25.03.2025

Vadym S. SELIUKOV,

Doctor of Science in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CANINE (K9) SUPPORT OF THE ACTIVITIES OF THE STATE CUSTOMS SERVICE OF UKRAINE

The article analyzes the regulatory and legal support for the activities of canine units of the State Customs Service of Ukraine. Particular attention is paid to the standardization of work and mechanisms for involving canine teams in the implementation of the tasks of the State Customs Service of Ukraine in the field of combating smuggling and ensuring the proper implementation of customs control. The features of the training and activity of service dogs are determined, which distinguish the state and level of canine support of the activities of customs authorities from the canine support of other law enforcement agencies. It is emphasized that the development of technologies is not able to compete with the abilities of service dogs, which currently remain the most effective and efficient means of detecting facts of illegal movement of goods across the state border. It is also noted that, unlike other law enforcement agencies, the activities in the field of canine support in the State Customs Service of Ukraine, among other things, are

focused on the service dog, which acts as a «partner» in the «canine handler-dog» relationship. It is emphasized that the burden on canine teams currently remains a problematic issue, which is primarily related to the legal regime of martial law.

Keywords: *canine support of customs authorities, K9, State Customs Service, canine team, customs control, combating offenses, violation of customs rules, smuggling.*

Олександр Сергійович ШАДРІН*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)***СТАН НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО СТАТУСУ ЗАХИСНИКА
В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ**

У статті наголошено, що питання процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні займає особливе місце у вітчизняній науці кримінального процесу, оскільки від правильного визначення та розуміння правового становища цього учасника залежить ефективність реалізації права на захист, закріпленого як у Конституції України, так і в міжнародних актах у сфері прав людини. Акцентовано, що в умовах сучасних викликів, зумовлених реформуванням кримінальної юстиції, динамікою змін законодавства, а також трансформаціями, спричиненими соціально-політичними процесами, питання визначення та закріплення процесуального статусу захисника залишається актуальним як для теоретиків, так і для практиків. Зазначено, що у цьому контексті особливого значення набуває системний аналіз сучасного стану наукових досліджень, класифікація підходів і визначення проблемних аспектів, які потребують подальшого опрацювання й узагальнення. Підкреслено, що узагальнення отриманої з різних джерел інформації, її систематизація за тематичними блоками та критичний аналіз дозволяють не лише окреслити сучасний стан розробленості питання, а й чітко визначити напрями для подальших досліджень і вдосконалення нормативного регулювання процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні. З'ясування стану дослідження питань процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні здійснено шляхом дослідження наукової інформації, яка міститься в наукових працях таких форм: монографічних дослідженнях, тобто в дисертаціях, авторефератах, одноосібних та/чи колективних монографіях; періодичних виданнях і матеріалах конференцій, круглих столів тощо; навчальній літературі. Виокремлено наукові праці за обсягом досліджуваної проблематики (тематичним наповненням), а саме – праці про теоретичні й праксеологічні аспекти: визначення суб'єктів кримінального провадження, їх систематизації та врегулювання їх діяльності; забезпечення та реалізації права на захист у кримінальному провадженні; доступу до правничої допомоги в кримінальному провадженні; урегулювання процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні й забезпечення його участі в кримінальному процесі; особливості реалізації процесуального статусу захисника в окремих категоріях кримінального провадження.

Ключові слова: захисник, адвокат, кримінальне провадження, право на захист, процесуальний статус, наукові дослідження, стан наукової

розробленості.

Постановка проблеми. Питання процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні займає особливе місце у вітчизняній науці кримінального процесу, оскільки від правильного визначення та розуміння правового становища цього учасника залежить ефективність реалізації права на захист, закріпленого як у Конституції України, так і в міжнародних актах у сфері прав людини. Останні десятиліття характеризуються підвищенням інтересу наукової спільноти до проблематики захисту в кримінальному процесі, що зумовлюється як реформуванням кримінальної юстиції, так і інтеграцією України до європейського правового простору. Поглиблення демократичних засад судочинства, закріплених у чинному законодавстві, сприяє трансформації ролі захисника – від пасивного представника інтересів підозрюваного чи обвинуваченого до активного суб'єкта реалізації права на справедливий суд і рівності сторін у кримінальному процесі.

Вчені-правники приділяють увагу різним аспектам процесуального статусу захисника: його обсягу, змісту, межах здійснення повноважень, співвідношенню з іншими учасниками процесу, а також питанням забезпечення реального доступу до правничої допомоги в умовах реформування правової системи та запровадження нових стандартів судочинства. Дослідження висвітлюють проблеми, пов'язані з визначенням процесуальної ролі захисника під час досудового розслідування, у судовому провадженні, на стадії оскарження судових рішень, а також питання адвокатської етики, гарантій і обмежень діяльності захисника.

Поряд з тим, наукові дискусії нерідко порушують проблеми узгодженості норм різних галузей права, які регулюють статус захисника (кримінального процесуального, адміністративного, цивільного, законодавства про адвокатуру), що нерідко створює додаткові виклики у правозастосовній практиці. Водночас у наукових працях відзначається тенденція до розширення процесуальних прав захисника у світлі вимог Європейської конвенції з прав людини та рішень Європейського суду з прав людини, що вимагає від законодавця постійного вдосконалення нормативної бази.

В умовах сучасних викликів, зумовлених реформуванням кримінальної юстиції, динамікою змін законодавства, а також трансформаціями, спричиненими соціально-політичними процесами, питання визначення та закріплення процесуального статусу захисника залишається актуальним як для теоретиків, так і для практиків. У цьому контексті особливого значення набуває системний аналіз сучасного стану наукових досліджень, класифікація підходів і визначення проблемних аспектів, які потребують подальшого опрацювання й узагальнення.

З огляду на вищенаведене вбачається, що питання процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні завжди посідало центральне місце у наукових дослідженнях, адже саме ефективна діяльність

захисту є основою забезпечення прав людини, принципів змагальності та верховенства права. Сучасний кримінальний процес України, трансформуючись відповідно до європейських стандартів, постійно висуває нові вимоги до розуміння та реалізації ролі адвоката у кримінальному провадженні.

Тому *метою* представленого дослідження є з'ясування стану наукових досліджень процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. На сьогоднішній день існує значна кількість наукових праць, присвячених окремим аспектам функціонування інституту захисту в доктрині кримінального процесу. Вітчизняні та зарубіжні вчені активно досліджували та продовжують досліджувати правові засади діяльності захисника, його повноваження, гарантії незалежності, а також проблемні питання взаємодії з іншими учасниками кримінального провадження. Приміром, ґрунтовні наукові розробки стосуються права на правову (правничу) допомогу, доказової діяльності захисника, його участі на різних стадіях кримінального провадження, етичних аспектів діяльності адвоката. Ці дослідження є цінним внеском у розвиток кримінального процесуального права.

Однак, попри вагомі здобутки, необхідно критично оцінити рівень та стан наукової розробленості окресленої проблематики. Динамічний розвиток законодавства, імплементація рішень Європейського суду з прав людини, цифровізація кримінального процесу, а також безпрецедентні виклики, пов'язані з повномасштабною збройною агресією та воєнним станом, постійно створюють нові реалії, що вимагають переосмислення традиційних підходів. Залишаються недостатньо розробленими питання застосування новітніх способів збирання доказів захисником, зокрема у сфері кіберзлочинності та воєнних злочинів. Необхідне глибинне осмислення балансу між ефективністю захисту та потребами національної безпеки в умовах війни, а також аналіз впливу міжнародних стандартів на розширення або обмеження повноважень захисника в екстремальних умовах.

Відповідно, комплексний аналіз наявних наукових джерел дозволяє виявити не лише вже досліджені аспекти, але й окреслити як теоретичні, так і законодавчі прогалини, які потребують подальших ґрунтовних наукових досліджень. Це є необхідною передумовою для вироблення актуальних теоретичних положень та розробки практичних рекомендацій, спрямованих на удосконалення правового регулювання та ефективної реалізації процесуального статусу захисника у сучасному кримінальному провадженні.

Проте вирішення перелічених вище завдань неможливе без попереднього з'ясування стану наукового дослідження проблематики забезпечення права на захист у кримінальному провадженні загалом і визначення процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні зокрема.

Як відомо, науковий пошук у рамках окремого наукового дослідження неможливий поза визначення рівня й обсягу наукової розробленості проблематики, що становить предмет такого дослідження. Бо, як указують С. Е. Важинський, Т. І. Щербак, не менш важливе значення має завдання забезпечення наукових досліджень зручною для сприйняття інформацією про важливі наукові досягнення, які були отримані в минулому¹. З наведеним твердженням повністю погоджуємося, адже, на нашу думку, визначення рівня наукової розробленості проблематики процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні має ключове значення для подальшого розвитку як наукової думки, так і практики здійснення кримінального провадження. Лише ґрунтовний аналіз здобутків попередників дозволяє не лише уникнути дублювання вже відомих тез, а й виявити прогалини, які потребують новаторських підходів та глибшого теоретичного осмислення. Особливо це актуально в умовах динамічних змін законодавства, реформування системи кримінальної юстиції та впливу міжнародних стандартів. Наукове узагальнення попередніх досягнень, поряд із критичним ставленням до них, дає змогу ідентифікувати актуальні проблеми, запропонувати ефективні рішення й сприяти підвищенню стандартів реалізації права на захист у кримінальному провадженні. З огляду на що аналіз рівня опрацювання цієї теми є не лише академічною формальністю, а й необхідною умовою для якісного удосконалення правозахисних механізмів і розвитку принципу верховенства права в Україні.

Крім того, «важливим етапом будь-якого наукового дослідження є глибокий інформаційний пошук за даною темою, критичне усвідомлення його результатів, *уточнення завдань дослідження* (а можливо, й самої теми). Інформаційний пошук включає в себе надходження й одержання джерел інформації, які відбивають результати вже проведених раніше досліджень за даною тематикою, систематизують та узагальнюють їх, містять усі потрібні висновки»². Повністю погоджуємося з наведеним твердженням про виняткову важливість глибокого інформаційного пошуку та критичного усвідомлення його результатів на будь-якому етапі наукового дослідження. Ця позиція є абсолютно релевантною і набуває особливого значення саме при з'ясуванні стану наукової розробленості питань, що стосуються процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні.

Більше за все, «інформаційною основою дисертаційного дослідження є теоретичні і практичні розробки вітчизняних і зарубіжних вчених, матеріалів різного роду конференцій, міжнародні та вітчизняні нормативно-правові акти, рішення виконавчих органів влади, інші джерела

¹ Методика та організація наукових досліджень: навч. посіб. / С. Е. Важинський, Т. І. Щербак. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2016. С. 24.

² Методологія наукових досліджень: конспект лекцій з навчальної дисципліни для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти освітньої програми «Комп'ютерні науки» галузі знань 12 Інформаційні технології спеціальності 122 Комп'ютерні науки денної та заочної форм навчання / уклад. І. М. Козубцов. Луцьк : ЛНТУ, 2022. С. 62.

в рамках обраної теми»¹. З огляду на що у контексті дослідження процесуального статусу захисника, інформаційний пошук – це не просто збір літератури, а системна аналітична робота. Вона включає:

- по-перше, отримання й аналіз джерел наукової інформації;
- по-друге, критичне усвідомлення отриманих результатів;
- по-третє, систематизація та узагальнення отриманих відомостей;
- ідентифікація невирішених чи малодосліджених проблем у досліджуваних сфері.

Дійсно, інформаційний пошук, який не реалізується в розриві від з'ясування стану наукового дослідження певної проблематики, є багатокомпонентною й кропіткою працею пізнавального характеру, яка базується на низці взаємозумовлених методах наукового дослідження.

Зокрема, у контексті з'ясування стану наукового дослідження питань про процесуальний статус захисника в кримінальному провадженні зазначимо, що така діяльність розпочинається, як зазначено вище, із отримання й аналізу джерел. Останні охоплюють широкий спектр нормативно-правових актів (КПК України, міжнародні договори, Закони України), монографій, підручників, наукових статей, дисертацій та авторефератів. Особлива увага має бути приділена як класичним працям, що заклали основи розуміння інституту захисту, так і найновішим публікаціям, що відображають сучасні тенденції та виклики. Наступним важливим кроком є критичне усвідомлення отриманих результатів. Мова йде про необхідність не лише виявити різні точки зору, а й їхнє співставлення, виявлення суперечностей, прогалин, а також аналіз причин, чому ті чи інші питання залишилися нерозкритими або потребують переосмислення. Наприклад, чи всі аспекти доказової діяльності захисника належно досліджені у світлі сучасних цифрових доказів чи гібридних воєнних загроз? Після чого отримана інформація обов'язково повинна бути систематизованою й узагальненою. Тобто зібрана інформація має бути не просто агрегована, а структурована за тематичними блоками (наприклад, повноваження захисника на різних стадіях, його незалежність, етика адвокатської діяльності, міжнародні стандарти, особливості в умовах воєнного стану). При цьому головна мета такого глибокого пошуку в контексті з'ясування стану розробленості – це не просто констатація наявності досліджень, а ідентифікація проблем, які або не були досліджені взагалі, або були досліджені недостатньо, або потребують нового погляду у зв'язку зі змінами в законодавстві чи соціально-політичних реаліях (як-от воєнний стан).

На нашу думку, глибокий інформаційний пошук щодо процесуального статусу захисника дозволяє не лише зрозуміти академічний спадок, а й чітко сформулювати наукову проблему дослідження та його новизну. А це неможливо поза з'ясуванням стану наукової розробленості окресленої

¹ Дзьобань О. П. Методологія, організація та технологія наукових досліджень: навч. посіб. для аспірантів. Київ ; Одеса : Фенікс, 2025. С. 221.

проблематики. Без такого пошуку, будь-яке нове дослідження ризикує повторити вже відомі істини або не помітити ті аспекти, що вже були детально вивчені.

Ба більше, саме критичний аналіз показує, що, попри значну кількість праць про захисника, питання його статусу постійно еволюціонує. Наприклад, як впливає на повноваження захисника потреба документувати воєнні злочини чи здійснювати захист осіб, підозрюваних у колабораціонізмі? Чи достатньо законодавство врегульовує доступ адвоката до матеріалів кримінального провадження, які містять державну таємницю, в умовах збройного конфлікту? Виявлення таких прогалин і є тим «*уточненням завдань дослідження*», про яке йдеться у наведеній вище цитаті. Це дає можливість не просто доповнити, а якісно розвинути існуючу доктрину, запропонувавши нові підходи до розуміння та реалізації процесуального статусу захисника в умовах, що постійно змінюються. Відповідно, інформаційний пошук є не просто попереднім етапом, а неперервним процесом, що дозволяє постійно верифікувати актуальність дослідження та забезпечувати його наукову цінність.

При цьому слід розуміти, що наукова інформація, за своєю суттю, є логічною інформацією, яка отримується в процесі пізнання, адекватно відображає закономірності об'єктивного світу і використовується в суспільно-історичній практиці. Водночас наукова інформація характеризується низкою ознак, які розкривають її зміст і значення. Зокрема, основними ознаками наукової інформації є те, що вона:

- отримується в процесі пізнання закономірностей об'єктивної дійсності, підґрунтям якої є практика, і подається у відповідній формі;
- це документовані або публічно оголошені відомості про вітчизняні та зарубіжні досягнення науки, техніки, виробництва, отримані в процесі науково-дослідної, дослідно-конструкторської, виробничої та громадської діяльності¹.

Тому, коли мова йде про інформаційний пошук з метою визначення процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні, насамперед ідеться про аналіз наукової інформації з цього питання в задокументованих/публічно оголошених (апробованих) відомостях.

З'ясування стану дослідження питань процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні потребує багатовекторного та глибоко аналітичного підходу до вивчення наукової інформації, представленої у різних формах та джерелах. Такий підхід передбачає всебічну оцінку як змісту, так і якості наукових робіт, що стосуються цієї проблематики.

По-перше, важливо дослідити монографічний рівень опрацювання питання, зокрема дисертації, автореферати, одноосібні та колективні

¹ Методологія наукових досліджень: конспект лекцій з навчальної дисципліни для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти освітньої програми «Комп'ютерні науки» галузі знань 12 Інформаційні технології спеціальності 122 Комп'ютерні науки денної та заочної форм навчання / уклад. І. М. Козубцов. Луцьк : ЛНТУ, 2022. С. 63.

монографії. Як відомо, монографія – «це наукова праця, присвячена глибокому викладу матеріалу в конкретній, зазвичай вузькій галузі науки. Це наукова праця одного або декількох авторів. Вона має достатньо великий обсяг <...> Це наукове видання, що містить повне й вичерпне дослідження певної проблеми чи теми»¹. Монографії, як правило, містять системний і комплексний аналіз проблеми, розглядають її в історичному, теоретичному й практичному аспектах, а також пропонують власне бачення шляхів її розв'язання. Вони дозволяють прослідкувати еволюцію наукових підходів до визначення й структурування процесуального статусу захисника, акцентують увагу на проблемних аспектах і шляхах їхнього подолання. Особлива увага приділяється роботам, у яких обґрунтовується необхідність змін у законодавстві, окреслюються нові виклики, пов'язані, наприклад, із цифровізацією кримінального процесу чи становленням нових інститутів правничої допомоги.

По-друге, значущий пласт наукової інформації міститься у періодичних виданнях: наукових журналах, збірниках наукових праць, матеріалах конференцій, круглих столів тощо. Такі публікації відображають сучасний стан досліджень, оперативно реагують на зміни у законодавстві, політичному чи соціальному контексті, дозволяють відслідковувати тенденції та дискусії серед наукової спільноти й практиків. Вивчення статей, присвячених питанням повноважень, процесуальної незалежності та етичних стандартів діяльності захисника, допомагає визначити як усталені, так і полемічні підходи до розуміння статусу цього учасника кримінального провадження.

По-третє, доцільно враховувати навчальну літературу – підручники, навчальні посібники, методичні рекомендації, в яких узагальнюється базовий обсяг знань із питань процесуального статусу захисника, роз'яснюються ключові категорії й поняття, систематизуються підходи до тлумачення основних прав та обов'язків. Навчальна література слугує підґрунтям для формування базового розуміння проблематики у майбутніх правників, а також відображає узагальнену позицію наукової та освітньої спільноти.

Крім класифікації джерел за формою, важливо проводити аналіз наукових праць за тематичним наповненням. Зокрема, це можуть бути дослідження, присвячені:

- теоретичному визначенню суб'єктів кримінального провадження та їхньої функціональної ролі;
- систематизації та врегулюванню діяльності учасників процесу, зокрема захисника;
- забезпеченню та реалізації права на захист у кримінальному провадженні, в тому числі в аспекті доступу до правничої допомоги;
- урегулюванню процесуального статусу захисника, його повноважень, гарантій незалежності, механізмів взаємодії з іншими

¹ Там само. С. 64.

учасниками процесу;

– дослідженню особливостей діяльності захисника у спеціальних або екстремальних умовах, таких як воєнний стан, збройний конфлікт, розгляд справ, що містять державну таємницю, або у випадках звинувачення у воєнних злочинах і колабораціонізмі.

Додатково, варто звертатися до міждисциплінарних та порівняльних досліджень, які дозволяють окреслити місце та роль інституту захисту в міжнародному праві, порівняти досвід інших країн і застосувати найкращі практики.

Узагальнення отриманої з різних джерел інформації, її систематизація за тематичними блоками та критичний аналіз дозволяють не лише окреслити сучасний стан розробленості питання, а й чітко визначити напрями для подальших досліджень і вдосконалення нормативного регулювання процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні.

Аналіз фахової наукової літератури демонструє, що на ранніх етапах розвитку українського кримінального процесу (радянський період та перші роки незалежності) дослідження статусу захисника були зосереджені переважно на його ролі як представника інтересів обвинуваченого/підозрюваного, його правах та обов'язках, а також можливостях участі на досудовому слідстві та в суді. Визначні вчені, такі як М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, В. П. Шибіко¹, у своїх підручниках та монографіях заклали фундаментальні основи розуміння цього інституту. Вони аналізували правову природу адвокатської діяльності, гарантії незалежності адвоката та його роль у збиранні доказів, хоча можливості захисту в той період були значно вужчими, ніж сьогодні.

Чимало учених-процесуалістів у навчальній літературі розкривали особливості реалізації права на захист у кримінальному процесі, процесуальні права, обов'язки захисника й особливості його участі в кримінальному провадженні через призму систематизації суб'єктів кримінального провадження, характеристики процесу кримінального процесуального доказування².

Прийняття нового Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України 2012 року стало переломним моментом, що суттєво розширив процесуальні можливості захисника та викликав нову хвилю наукових досліджень. Ці праці були зосереджені на таких аспектах:

¹ Михеєнко М. М., Нор В. Т., Шибіко В. Н. Кримінальний процес України. Київ : Либідь, 1992. 431 с.; Нор В. Т. Проблеми теорії і практики судових доказів. Львів, 1978. 112 с.; Михеєнко М. М., Нор В. Т., Шибіко В. Н. Кримінальний процес України. 2-е, доп. і змін. Київ : Либідь, 1999. 536 с.; Михеєнко М. М. Громадське обвинувачення і громадський захист у Радянському кримінальному судочинстві. Київ : АН УРСР, 1963. 79 с.; Шибіко В. П. Сучасні системи адвокатури : монографія. Київ : Право України, 1993. 176 с.; Михеєнко М. М., Шибіко В. П., Дубинський А. Я. Науково-практичний коментар Кримінально-процесуального кодексу України. Київ : Юрінком, 1995. 640 с.

² Докази та доказування у кримінальному провадженні: навчальний посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.; Назаров В. В. Кримінальний процес України : навч. посіб. Київ : ФОП О. С. Ліпкан, 2013. 488 с.; Тертишник В. М. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. коментар. Вид. 20-те, доповн. і перероб. Київ : Алерта, 2023. 1120 с.

– доказова діяльність захисника. Учені значну увагу приділяють аналізу розширених повноважень адвоката щодо збирання доказів (ст. 93 КПК України), зокрема шляхом опитування осіб, витребування документів¹;

– гарантії адвокатської діяльності. Вчені досліджують питання адвокатської таємниці, імунітету адвоката, гарантій його незалежності від втручання правоохоронних органів²;

– участь захисника на різних стадіях. Усе більше науковці аналізують роль адвоката на стадії досудового розслідування, під час судового розгляду, при оскарженні судових рішень, під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, серед іншого запобіжних заходів, тощо³;

– відповідність стандартам Європейського суду з прав людини. Зокрема, зосереджується науковий інтерес на з'ясуванні впливу практики ЄСПЛ на формування процесуального статусу захисника в Україні, особливо щодо права на ефективну правову допомогу (ст. 6 Конвенції)⁴.

Висновки. Отже, узагальнення отриманої з різних джерел інформації, її систематизація за тематичними блоками та критичний аналіз дозволяють не лише окреслити сучасний стан розробленості питання, а й чітко визначити напрями для подальших досліджень і вдосконалення нормативного регулювання процесуального статусу захисника у кримінальному провадженні. З'ясування стану дослідження питань процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні здійснюється шляхом дослідження наукової інформації, яка міститься в наукових працях таких форм:

– монографічних дослідженнях, тобто в дисертаціях, авторефератах, одноосібних та/чи колективних монографіях;

– періодичних виданнях і матеріалах конференцій, круглих столів тощо;

– навчальній літературі.

Крім того, слід виокремлювати наукові праці за обсягом досліджуваної проблематики (тематичним наповненням). Зокрема, це можуть бути праці про теоретичні й праксеологічні аспекти:

– визначення суб'єктів кримінального провадження, їх систематизації

¹ Басиста І. В. Адвокат як суб'єкт доказування в кримінальному провадженні України : монографія. Львів : Галицький друкар, 2017. 248 с.; Обрізан Н. М. Захисник як суб'єкт доказування в кримінальному процесі : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2008. 235 с.; Слюсарчук Х. Р. Стандарти доказування у кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2017. 24 с.

² Васильєва М. А. Процесуальний статус адвоката-захисника у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2018. 219 с.; Капліна О. В. Теоретичні та правові проблеми захисту в кримінальному процесі України : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2012. 486 с.; Чумак К. В. Процесуальні повноваження захисника під час досудового розслідування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2017. 205 с.

³ Тертишник В. М., Шемшученко Ю. С. Правнича допомога та захист у кримінальному процесі: підручник. Київ: Алерта, 2018. 446 с.; Бігунець І. М. Повноваження захисника на досудовому розслідуванні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2020. 236 с.

⁴ Тертишник В. М. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. коментар. Вид. 20-те, доповн. і перероб. Київ : Алерта, 2023. 1120 с.; Шевчук С. В. Право на справедливий суд: міжнародні стандарти та національна практика. Київ: Реферат, 2009. 832 с.

та врегулювання їх діяльності;

- забезпечення та реалізації права на захист у кримінальному провадженні;
- доступу до правничої допомоги в кримінальному провадженні;
- урегулювання процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні й забезпечення його участі в кримінальному процесі;
- особливості реалізації процесуального статусу захисника в окремих категоріях кримінального провадження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Басиста І. В. Адвокат як суб'єкт доказування в кримінальному провадженні України : монографія. Львів : Галицький друкар, 2017. 248 с.
2. Бігунець І.М. Повноваження захисника на досудовому розслідуванні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2020. 236 с.
3. Васильєва М. А. Процесуальний статус адвоката-захисника у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. Наук : 12.00.09. Київ, 2018. 219 с.
4. Дзьобань О. П. Методологія, організація та технологія наукових досліджень: навч. посіб. для аспірантів. Київ ; Одеса : Фенікс, 2025. 284 с.
5. Докази та доказування у кримінальному провадженні: навчальний посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 272 с.
6. Капліна О. В. Теоретичні та правові проблеми захисту в кримінальному процесі України : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2012. 486 с.
7. Методика та організація наукових досліджень: навч. посіб. / С. Е. Важинський, Т. І. Щербак. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2016. 260 с.
8. Методологія наукових досліджень: конспект лекцій з навчальної дисципліни для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти освітньої програми «Комп'ютерні науки» галузі знань 12 Інформаційні технології спеціальності 122 Комп'ютерні науки денної та заочної форм навчання / уклад. І. М. Козубцов. Луцьк : ЛНТУ, 2022. 242 с.
9. Михеєнко М. М. Громадське обвинувачення і громадський захист у Радянському кримінальному судочинстві. Київ : АН УРСР, 1963. 79 с.
10. Михеєнко М. М., Нор В. Т., Шибіко В. Н. Кримінальний процес України. Київ : Либідь, 1992. 431 с.
11. Михеєнко М. М., Нор В. Т., Шибіко В. Н. Кримінальний процес України. 2-е, доп. і змін. Київ : Либідь, 1999. 536 с.
12. Михеєнко М. М., Шибіко В. П., Дубинський А. Я. Науково-практичний коментар Кримінально-процесуального кодексу України. Київ : Юрінком, 1995. 640 с.
13. Назаров В. В. Кримінальний процес України : навч. посіб. Київ : ФОП О.С. Ліпкан, 2013. 488 с.

14. Нор В. Т. Проблеми теорії і практики судових доказів. Львів, 1978. 112 с.
15. Обрізан Н. М. Захисник як суб'єкт доказування в кримінальному процесі : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2008. 235 с.
16. Слюсарчук Х. Р. Стандарти доказування у кримінальному провадженні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2017. 24 с.
17. Тertiшник В. М. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. коментар. Вид. 20-те, доповн. і перероб. Київ : Алерта, 2023. 1120 с.
18. Тertiшник В.М., Шемшученко Ю.С. Правнича допомога та захист у кримінальному процесі: підручник. Київ: Алерта, 2018. 446 с.
19. Чумак К. В. Процесуальні повноваження захисника під час досудового розслідування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2017. 205 с.
20. Шевчук С.В. Право на справедливий суд: міжнародні стандарти та національна практика. Київ: Реферат, 2009. 832 с.
21. Шибіко В. П. Сучасні системи адвокатури : монографія. Київ : Право України, 1993. 176 с.

Стаття надійшла до редакції 16.03.2025

Oleksandr S. SHADRIN,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

STATE OF SCIENTIFIC RESEARCH ON THE PROCEDURAL STATUS OF DEFENDANT IN CRIMINAL PROCEEDINGS

The article emphasizes that the issue of the procedural status of the defender in criminal proceedings occupies a special place in Ukrainian criminal procedure science. This is because the effective realization of the right to a defense, as enshrined both in the Constitution of Ukraine and in international human rights acts, depends on the correct definition and understanding of this participant's legal position. It is highlighted that amidst the current challenges brought about by criminal justice reform, dynamic legislative changes, and transformations caused by socio-political processes, the matter of determining and securing the procedural status of the defender remains relevant for both theorists and practitioners. The text points out the special importance of a systematic analysis of the current state of academic research, the classification of approaches, and the identification of problematic aspects that require further study and generalization. It is emphasized that synthesizing information from various sources, organizing it by thematic sections, and conducting a critical analysis not only delineates the current level of development of the topic, but also clearly defines directions for further research and improvement of the regulatory framework for the defender's procedural status in criminal proceedings. The assessment of research on the procedural status of the defender in criminal

proceedings was carried out by studying scientific information found in the following academic sources: monographic works, including dissertations, abstracts, single-author and/or collective monographs; periodicals and materials of conferences, round tables, etc.; and educational literature. The scholarly works were categorized according to the scope of the issues under study (thematic content), specifically: works on theoretical and praxeological aspects—definition of subjects of criminal proceedings, their systematization and regulation of their activities; provision and realization of the right to a defense in criminal proceedings; access to legal assistance in criminal proceedings; regulation of the procedural status of the defender in criminal proceedings and ensuring their participation in criminal process; and the features of exercising the procedural status of the defender in certain types of criminal proceedings.

Keywords: *defender, lawyer, criminal proceedings, right to a defense, procedural status, scientific research, state of academic development.*

Віталій Васильович КОЗАР*(Приватний вищий навчальний заклад «Університет сучасних знань»,
м. Київ)*

НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ ПРОТИДІЇ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ В УКРАЇНІ

У статті наголошено на тому, що напрями взаємодії є ключовим змістовим елементом сучасної системи протидії злочинності, оскільки саме вони забезпечують цілеспрямовану, змістовну, гнучку й адаптивну співпрацю між суб'єктами з метою досягнення конкретних результатів - запобігання, виявлення, документування, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень. Вони визначають практичну площину реалізації повноважень, об'єднують ресурси та компетенції різних установ, дозволяють узгоджено реагувати на динамічні криміногенні виклики та сприяють ефективному впровадженню національної та міжнародної кримінально-правової політики.

Стверджується, що серед найбільш виразних унікальних рис напрямів варто виокремити їх змістову конкретність, операційний характер, здатність до швидкої адаптації до нових загроз, відкритість до залучення недержавних акторів, інноваційність та міжвідомчу інтеграційність. Завдяки цим характеристикам напрями стають не просто формами організації роботи, а справжніми каталізаторами змін у системі протидії злочинності, через які впроваджуються сучасні практики, новітні цифрові рішення, міжнародні стандарти й підходи до роботи з вразливими категоріями населення.

Акцентовано увагу на тому, що напрями взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням є фундаментальною структурною одиницею функціонування всієї системи кримінальної юстиції, яка безпосередньо впливає на ефективність правоохоронної діяльності, рівень захищеності прав людини, суспільну довіру до інституцій та спроможність держави виконувати свої безпекові функції.

Ключові слова: *напрями, взаємодія, суб'єкти протидії кримінальним правопорушенням в Україні, інституційна координація, обмін інформацією, міжнародна взаємодія, превентивна взаємодія.*

Постановка проблеми. Розбудова демократичної правової держави, адаптація до стандартів Європейського Союзу, а також виклики, пов'язані з російською збройною агресією, актуалізують потребу в системній, скоординованій, комплексній діяльності правоохоронних, судових, антикорупційних, прикордонних, фінансових та інших інституцій, задіяних у сфері кримінальної юстиції. Водночас для досягнення реального

результату недостатньо формального розподілу повноважень. Критично важливим є налагодження змістовної, ефективної та динамічної взаємодії, яка охоплює не лише організаційні, а й функціональні, змістові та аналітичні аспекти.

У цьому контексті особливої уваги заслуговує аналіз напрямів взаємодії як ключового інструменту практичної реалізації координації зусиль між суб'єктами протидії злочинності. Саме через напрями реалізується державна політика у сфері боротьби зі злочинністю, відбувається об'єднання ресурсів, формуються аналітичні платформи та інтегруються інноваційні технології. Напрями взаємодії здатні охоплювати широкий спектр актуальних завдань - від протидії організованих злочинності й кіберзагрозам до захисту потерпілих та запобігання рецидиву правопорушень.

З огляду на це дослідження сутності, ознак, функціонального призначення та унікальних характеристик напрямів взаємодії, а також їх чіткого розмежування з межами та рівнями взаємодії є важливим як для розвитку правової доктрини, так і для удосконалення практичної діяльності правоохоронних органів. Ґрунтовне розуміння цих понять дозволить створити ефективну, скоординовану, гнучку та результативну модель протидії кримінальним правопорушенням, що відповідатиме сучасним національним інтересам і міжнародним безпековим стандартам.

Варто відзначити, що в науковій літературі окремим проблемним аспектам адміністративно-правових засад правоохоронної діяльності різних органів і підрозділів присвячували комплексні та міждисциплінарні дослідження провідні українські науковці. Зокрема, до цієї проблематики звертались К. В. Антонов, О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, П. Д. Біленчук, В. М. Василенко, О. В. Волошина, Ю. В. Гаруст, В. Г. Гриценко, С. М. Гусаров, О. В. Джафарова, Т. Є. Кагановська, А. В. Калайда, А. Т. Комзюк, І. М. Коропатнік, О. В. Крижановська, Л. О. Мамчур, О. М. Музичук, Ю. С. Назар, Д. В. Назаренко, Д. М. Павлов, А. А. Русецький, О. Ю. Салманова, Є. Ю. Соболев, В. В. Сокурєнко, В. В. Топчий, О. М. Шевчук, С. А. Шепітько та ін. Втім, незважаючи на чималу кількість наукових здобутків, вчені фактично поза своєю увагою залишили проблемні питання саме напрямів взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням в Україні.

Мета статті полягає в тому, щоб з'ясувати сутність напрямів взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням в Україні. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: розглянути окремі ключові напрями взаємодії; проаналізувати особливості напрямів взаємодії суб'єктів протидії злочинності у контексті воєнного стану та збройної агресії російської федерації проти України; співвіднести напрями взаємодії суб'єктів протидії злочинності з відповідними рівнями і межами.

Виклад основного матеріалу. Напрями взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням в Україні формують системну основу ефективної діяльності держави у сфері забезпечення законності,

правопорядку та безпеки громадян. В умовах сучасних загроз, зокрема зростання рівня організованої злочинності, кіберзлочинності, тероризму та корупції, координація зусиль усіх суб'єктів, залучених до боротьби зі злочинністю, набуває особливого значення¹.

Одним із ключових напрямів взаємодії є інституційна координація між правоохоронними органами, насамперед Національною поліцією України, Службою безпеки України, органами прокуратури, Державним бюро розслідувань, Бюро економічної безпеки, Державною прикордонною службою України, а також антикорупційними органами, зокрема Національним антикорупційним бюро України та Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою. Координаційна роль у багатьох випадках покладається на прокуратуру, яка забезпечує узгодженість дій під час виявлення, розслідування та процесуального керівництва в кримінальних провадженнях².

Другим важливим напрямом виступає обмін інформацією між суб'єктами протидії злочинності. Ефективна протидія кримінальним правопорушенням неможлива без оперативного, достовірного та безпечного обміну інформацією про вчинення кримінальних правопорушень, переміщення підозрюваних осіб, канали фінансування та інші ключові аспекти. З метою забезпечення такої взаємодії створюються спільні інформаційні системи, бази даних, а також міжвідомчі центри обробки аналітичної інформації³.

Особливе значення має міжвідомча аналітична співпраця, яка включає проведення спільних досліджень криміногенної ситуації, аналіз кримінальних загроз, прогнозування тенденцій у сфері злочинності, виявлення системних недоліків у національній системі безпеки. Така співпраця дозволяє своєчасно адаптувати стратегії запобігання та розкриття кримінальних правопорушень до реалій кримінального середовища.

Ще одним важливим напрямом є спільне проведення оперативно-розшукових заходів та слідчих дій. У рамках кримінального провадження можуть створюватися спільні слідчо-оперативні групи, особливо у складних або резонансних кримінальних провадженнях. Подібна взаємодія потребує чіткого нормативного регулювання, належного рівня фахової підготовки учасників, а також використання сучасних технічних засобів фіксації та збору доказів.

Не менш актуальним є напрям міжнародної взаємодії, адже у сучасних

¹ Синоверський А., Скриник М. Взаємодія під час розслідування кримінальних правопорушень, вчинених організованими злочинними групами в умовах воєнного стану: організаційно-тактичний та психологічний аспекти. *Юридична психологія*. 2024. № 1 (34). С. 144. DOI: <https://doi.org/10.33270/03243401.140>.

² Бровченко Ю. В. Класифікація уповноважених суб'єктів протидії колабораційній діяльності в Україні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2025. Випуск 88: частина 2. С. 295. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.88.2.40>.

³ Гребенюк А. В. Протидія розслідуванню кримінальних правопорушень: поняття, види, суб'єкти. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 319. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-9/76>.

реаліях значна частина кримінальних правопорушень мають транскордонний характер. Україна активно співпрацює з Інтерполом, Європолом, правоохоронними органами інших держав, а також з міжнародними організаціями у сфері протидії торгівлі людьми, наркозлочинності, відмиванню коштів, кіберзлочинності тощо. Така співпраця охоплює як екстрадицію правопорушників, так і участь у спільних операціях, обмін досвідом і технологіями¹.

Важливою складовою взаємодії є нормативно-правове забезпечення координації, зокрема прийняття спільних інструкцій, меморандумів про співпрацю, внутрішніх положень, що регламентують процедури взаємодії між органами та їх окремими підрозділами. Відсутність або нечіткість такого регулювання часто стає перешкодою для ефективної спільної роботи.

Крім того, актуальним напрямом є взаємодія з громадськістю, медіа та інститутами громадянського суспільства. Таке партнерство дозволяє підвищити рівень довіри до правоохоронної системи, активізувати участь громадян у запобіганні правопорушенням, виявленні фактів корупції, а також сприяє контролю за діяльністю державних органів.

Окремим напрямом взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням є професійна підготовка та підвищення кваліфікації кадрів. Систематичне навчання, участь у спільних тренінгах, семінарах, міжвідомчих навчаннях дозволяють забезпечити єдині стандарти дій під час розслідування кримінальних правопорушень, удосконалити навички комунікації та оперативної взаємодії. Особливої уваги потребує підготовка фахівців у сферах кібербезпеки, фінансових розслідувань, протидії торгівлі людьми та корупції, оскільки саме ці напрями залишаються найбільш вразливими до новітніх викликів.

Необхідно також звернути увагу на напрям використання цифрових технологій та інноваційних інструментів у процесі координації дій. Розробка єдиних цифрових платформ для управління кримінальними провадженнями, застосування систем штучного інтелекту для аналізу великих обсягів даних, впровадження електронного документообігу між органами публічної влади - усе це значно підвищує ефективність роботи, мінімізує ризики дублювання функцій, сприяє оперативності прийняття рішень².

Не можна залишити поза увагою і напрям превентивної взаємодії, тобто співпраці суб'єктів не лише в момент вчинення чи розслідування злочину, а й на етапі його запобігання. До таких заходів можна віднести спільні профілактичні програми, інформаційні кампанії, моніторинг соціально небезпечних тенденцій, роботу з вразливими групами населення.

¹ Кіріченко М. О., Шулепова О. О. Вплив міжнародного співробітництва прокуратури України на організацію кримінального провадження в умовах збройної агресії. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 337. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-9/79>.

² Білецький А., Цапок М. Правові аспекти введення електронної системи управління кримінальними провадженнями (e-Case Management System) у кримінальний процес щодо корупційних правопорушень. Київ: ТОВ РЕД ЗЕТ, 2020. С. 17.

Особливу роль у цьому відіграють органи місцевого самоврядування, заклади освіти, соціальні служби, громадські організації, релігійні громади тощо.

У контексті воєнного стану та збройної агресії російської федерації проти України напрями взаємодії суб'єктів протидії злочинності набувають нових особливостей. Зокрема, актуалізується потреба у виявленні та нейтралізації диверсійно-розвідувальних груп, боротьбі з військовими злочинами, колабораціонізмом, незаконним обігом зброї та гуманітарної допомоги. У цих умовах взаємодія між військовими, правоохоронними структурами та цивільними інституціями потребує чіткої координації, оперативності та готовності до дій в умовах надзвичайної ситуації¹.

Так, напрями взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням охоплюють широкий спектр сфер – від нормативно-правової координації та інформаційного обміну до цифрових рішень, превентивної діяльності та міжнародного партнерства. Удосконалення цих механізмів має ґрунтуватися на принципах законності, прозорості, ефективності, взаємної відповідальності та довіри. Тільки через скоординовану та системну взаємодію можна забезпечити реальну протидію злочинності й підвищити рівень безпеки в українському суспільстві.

Напрями взаємодії - це основні вектори спільної діяльності суб'єктів, спрямовані на досягнення цілей кримінального правосуддя, зокрема запобігання, виявлення, розслідування, припинення кримінальних правопорушень, притягнення до відповідальності винних осіб і відшкодування завданої шкоди потерпілим.

Напрями взаємодії відображають змістовний аспект, тобто «що саме» роблять суб'єкти разом або у тісному узгодженні: обмінюються інформацією, спільно проводять оперативно-розшукові заходи, здійснюють аналітичну оцінку злочинної ситуації, беруть участь у міжвідомчих групах, реалізують профілактичні програми тощо. Вони деталізують сфери співпраці та дозволяють структурувати дії суб'єктів у різних ситуаціях².

Так, напрями взаємодії – це змістовне наповнення співпраці, межі взаємодії – її правова і функціональна обмеженість, а рівні взаємодії – її структурно-організаційна вертикаль. У практиці протидії кримінальним правопорушенням ці елементи мають функціонувати у взаємозв'язку. Неправильне розуміння меж може призвести до конфліктів компетенції, перевищення повноважень або порушення прав людини. Ігнорування рівнів - до неузгодженості рішень між керівниками і виконавцями. Недостатнє

¹ Бутенко В. Б. Напрямки вдосконалення взаємодії суб'єктів протидії злочинності // Злочинність і протидія їй в умовах сингулярності: тенденції та інновації: зб. тез доп. наук.-практ. конф., присвяч. пам'яті члена Правління Кримінологічної асоціації України, професора Тетяни Андріївни Денисової (м. Харків, 16 квіт. 2021 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Кримінол. асоц. України. Харків: ХНУВС, 2021. С. 367.

² Нікіфорова Т. І. Теорія і практика застосування заходів кримінально-правового характеру : навчальний посібник. Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2020. С. 106.

опрацювання напрямів - до формального або хаотичного характеру співпраці, що не приносить реального результату.

Ефективна протидія злочинності вимагає, щоб напрями, межі та рівні взаємодії були чітко визначені, юридично закріплені та постійно вдосконалювалися відповідно до потреб практики та викликів часу. Це особливо важливо в умовах трансформації українського безпекового сектору, інтеграції до європейського простору та протидії новітнім загрозам – кіберзлочинності, фінансовим махінаціям, організованим злочинним угрупованням, тероризму та злочинам, пов'язаним із війною.

Унікальність напрямів взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням полягає насамперед у їхній функціональній варіативності, змістовній динамічності та орієнтації на результат. На відміну від меж та рівнів, які мають більш статичний, регламентуючий або організаційний характер, напрями взаємодії втілюють практичний механізм реалізації спільних цілей, що можуть змінюватися залежно від криміногенної ситуації, політичного контексту, міжнародних зобов'язань або технологічного прогресу.

Ще однією унікальною рисою напрямів є їх гнучкість та адаптивність. На відміну від встановлених меж (змінюються здебільшого через нормативні акти) та ієрархічних рівнів, напрями можуть швидко трансформуватися відповідно до актуальних викликів.

Також важливою особливістю напрямів є їх міждисциплінарний та міжвідомчий характер. Вони об'єднують не лише різні правоохоронні органи, а й інші державні структури, органи місцевого самоврядування, недержавні організації, іноземних партнерів, експертне середовище, представників бізнесу та IT-сектору. Наприклад, у напрямі протидії торгівлі людьми беруть участь Національна поліція України, Державна прикордонна служба України, Міністерство соціальної політики, сім'ї та єдності України, Міністерство закордонних справ України, міжнародні гуманітарні організації, центри реабілітації, адвокати та журналісти. Така широка кооперація відрізняє напрями від рівнів взаємодії, які здебільшого обмежені вертикаллю підпорядкованості.

Крім того, напрями відрізняються системністю та програмним характером. У багатьох випадках вони закладаються як частина комплексних державних або міжвідомчих стратегій. Наприклад, Національна стратегія у сфері боротьби з організованою злочинністю або Концепція розвитку кримінальної юстиції можуть визначати конкретні напрями взаємодії – аналітичну співпрацю, створення спільних баз даних, стандартизацію кримінального аналізу тощо. Тобто напрями функціонують не лише в межах окремих кримінальних проваджень, а й у довгостроковій перспективі як сталі механізми кооперації¹.

У контексті реформування сектору безпеки та інтеграції до стандартів

¹ Про схвалення Стратегії боротьби з організованою злочинністю : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.09.2020 № 1126-р // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1126-2020-%D1%80#Text>.

ЄС напрями взаємодії також виступають як індикатори спроможності держави до міжвідомчих скоординованих дій, зокрема в таких чутливих сферах, як боротьба з корупцією, захист прав людини в кримінальному процесі, реагування на воєнні злочини. У цьому плані напрями стають не лише механізмом, а й критерієм ефективності: саме наявність чітко визначених, взаємопов'язаних і результативних напрямів співпраці вказує на здатність правоохоронної системи діяти як єдине ціле.

Не менш важливою особливістю є інноваційність напрямів, оскільки саме через них до системи кримінальної юстиції імплементуються сучасні технології, нові підходи до аналітики, цифрові рішення та міжнародні стандарти. Наприклад, напрям взаємодії у сфері цифрової криміналістики може передбачати створення спільних лабораторій, використання програм штучного інтелекту, обмін технічними засобами фіксації, узгодження протоколів зберігання та обробки цифрових доказів.

Висновки. Таким чином, напрями взаємодії є ключовим змістовим елементом сучасної системи протидії злочинності, оскільки саме вони забезпечують цілеспрямовану, змістовну, гнучку й адаптивну співпрацю між суб'єктами з метою досягнення конкретних результатів – запобігання, виявлення, документування, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень. Вони визначають практичну площину реалізації повноважень, об'єднують ресурси та компетенції різних установ, дозволяють узгоджено реагувати на динамічні криміногенні виклики та сприяють ефективному впровадженню національної та міжнародної кримінально-правової політики.

Наголошено, що напрями виступають механізмом розкриття потенціалу взаємодії, забезпечуючи не лише правове, а й практичне підґрунтя для спільних дій, що охоплюють усі фази протидії злочинності – від попереджувальної діяльності до виконання вироку.

Стверджується, що серед найбільш виразних унікальних рис напрямів варто виокремити їх змістову конкретність, операційний характер, здатність до швидкої адаптації до нових загроз, відкритість до залучення недержавних акторів, інноваційність та міжвідомчу інтеграційність. Завдяки цим характеристикам напрями стають не просто формами організації роботи, а справжніми каталізаторами змін у системі протидії злочинності, через які впроваджуються сучасні практики, новітні цифрові рішення, міжнародні стандарти й підходи до роботи з вразливими категоріями населення.

Акцентовано увагу на тому, що напрями взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням є фундаментальною структурною одиницею функціонування всієї системи кримінальної юстиції, яка безпосередньо впливає на ефективність правоохоронної діяльності, рівень захищеності прав людини, суспільну довіру до інституцій та спроможність держави виконувати свої безпекові функції.

З'ясовано, що напрями потребують системного нормативного оформлення, належного ресурсного забезпечення, чіткої координації,

постійного моніторингу результативності та гнучкої адаптації до нових реалій. Усе це має бути пріоритетом як для управлінських структур у сфері безпеки, так і для законодавчого та наукового супроводження процесу модернізації державної політики у сфері протидії злочинності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білецький А., Цапок М. Правові аспекти введення електронної системи управління кримінальними провадженнями (e-Case Management System) у кримінальний процес щодо корупційних правопорушень. Київ : ТОВ РЕД ЗЕТ, 2020. 32 с.

2. Бровченко Ю. В. Класифікація уповноважених суб'єктів протидії колабораційній діяльності в Україні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2025. Випуск 88: частина 2. С. 293–306. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.88.2.40>.

3. Бутенко В. Б. Напрямки вдосконалення взаємодії суб'єктів протидії злочинності // Злочинність і протидія їй в умовах сингулярності: тенденції та інновації: зб. тез доп. наук.-практ. конф., присвяч. пам'яті члена Правління Кримінологічної асоціації України, професора Тетяни Андріївни Денисової (м. Харків, 16 квіт. 2021 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Кримінол. асоц. України. Харків: ХНУВС, 2021. С. 366–367.

4. Гребенюк А. В. Протидія розслідуванню кримінальних правопорушень: поняття, види, суб'єкти. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 318–323. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-9/76>.

5. Кіріченко М. О., Шулепова О. О. Вплив міжнародного співробітництва прокуратури України на організацію кримінального провадження в умовах збройної агресії. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 336–340. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-9/79>.

6. Нікіфорова Т. І. Теорія і практика застосування заходів кримінально-правового характеру : навчальний посібник. Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2020. 175 с.

7. Про схвалення Стратегії боротьби з організованою злочинністю : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.09.2020 № 1126-р // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1126-2020-%D1%80#Text>.

8. Синовський А., Скриник М. Взаємодія під час розслідування кримінальних правопорушень, вчинених організованими злочинними групами в умовах воєнного стану: організаційно-тактичний та психологічний аспекти. *Юридична психологія*. 2024. № 1 (34). С. 140–153. DOI: <https://doi.org/10.33270/03243401.140>.

Стаття надійшла до редакції 24.03.2025

Vitaliy V. KOZAR,

Postgraduate Student

*(Private Higher Educational Institution "University of Modern Knowledge",
Kyiv, Ukraine)*

DIRECTIONS OF INTERACTION BETWEEN SUBJECTS OF COMBATING CRIMINAL OFFENSES IN UKRAINE

The article emphasizes that the areas of interaction are a key substantive element of the modern system of combating crime, since they provide targeted, meaningful, flexible and adaptive cooperation between subjects in order to achieve specific results - prevention, detection, documentation, disclosure and investigation of criminal offenses. They determine the practical scope of the implementation of powers, combine resources and competencies of various institutions, allow for a coordinated response to dynamic criminogenic challenges and contribute to the effective implementation of national and international criminal law policy.

It is argued that among the most distinct unique features of the areas, it is worth highlighting their substantive specificity, operational nature, ability to quickly adapt to new threats, openness to the involvement of non-state actors, innovation and interdepartmental integration. Due to these characteristics, directions become not just forms of organizing work, but real catalysts of change in the system of combating crime, through which modern practices, the latest digital solutions, international standards and approaches to working with vulnerable categories of the population are introduced.

The emphasis is on the fact that directions of interaction between subjects of combating criminal offenses are a fundamental structural unit of the functioning of the entire criminal justice system, which directly affects the effectiveness of law enforcement activities, the level of protection of human rights, public trust in institutions and the ability of the state to perform its security functions.

Keywords: *directions, interaction, subjects of combating criminal offenses in Ukraine, institutional coordination, information exchange, international interaction, preventive interaction.*

Олександр Олександрович ГУЙВАН*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧО-ОПЕРАТИВНОЇ ГРУПИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

У статті наголошено на тому, що взаємодія слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень базується на системі особливих напрямів, які виокремлюють її як специфічну, багатогранну та системну діяльність, яка спрямована на досягнення чітко виражених результатів.

Доведено, що напрямом, який наразі набуває першочергового значення, є взаємодія в умовах воєнного стану. Встановлено, що в процесі організації несення служби поліцейськими в складі слідчо-оперативної групи варто враховувати і ускладнену в умовах воєнного стану можливість дістатися до місця служби, вийти на зв'язок під час блекауту, а також задовольнити базові потреби особового складу в харчуванні, воді тощо. На керівника територіального підрозділу в цьому контексті покладається важлива роль розпорядника, здатного вирішити ці проблеми в умовах обмежених ресурсів.

Акцентовано увагу, що ще одним напрямом взаємодії слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами є взаємодія в процесі розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень. Наразі перед слідчо-оперативними групами постає потреба в особливих організаційних підходах до розслідування не лише правопорушень, учинених проти життя, здоров'я, статевої свободи та статевої недоторканості особи, у тому числі резонансних, але й цілої низки правопорушень, породжених безпековими реаліями воєнного стану. Так, у процесі розшуку особи, зниклої безвісти за особливих обставин, ключова роль відводиться слідчо-оперативним групам.

Ключові слова: *напрями, взаємодія, слідчо-оперативна група Національної поліції, суб'єкти розслідування кримінальних правопорушень, воєнний стан, розшук осіб, зниклих безвісти.*

Постановка проблеми. Взаємодія слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень базується на системі особливих напрямів, які виокремлюють її як специфічну, багатогранну та системну діяльність, яка спрямована на досягнення чітко виражених результатів.

Ці напрями є доволі багатоманітними, адже їх кількість залежить від досліджуваної проблематики, а також від особливих акцентів, що можуть мати місце з огляду на наявні безпекові, соціально-економічні та інші

проблеми.

Окремим питанням організації діяльності Національної поліції та інших правоохоронних органів у процесі запобігання та протидії кримінальним правопорушенням присвячували свої наукові праці О. М. Бандурка, А. М. Бернюков, Ю. М. Бисага, В. С. Бігун, І. В. Білих, А. Л. Борко, К. Л. Бугайчук, О. О. Вітушинська, О. В. Волошина, В. М. Гаращук, В. Г. Гриценко, О. Ю. Дрозд, В. М. Єднак, Н. В. Ільчишин, А. Т. Комзюк, В. М. Лаговський, К. Б. Левченко, Ю. П. Лобода, О. М. Музичук, Д. В. Назаренко, Д. М. Павлов, А. О. Полянський, А. А. Русецький, О. Ю. Салманова, В. В. Сокурєнко, В. В. Топчій, О. В. Федосова, С. О. Шатрава, Н. В. Шелевер, Н. М. Шульгач, Н. А. Шуст, О. В. Щерблюк та інші науковці. Водночас питання напрямів взаємодії слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень перебували поза увагою дослідників.

Мета статті полягає в тому, щоб визначити напрями взаємодії слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень. На досягнення вказаної мети спрямовані наступні завдання: розглянути напрям взаємодії слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану; проаналізувати напрям взаємодії в процесі розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень.

Виклад основного матеріалу. Першим напрямом, який наразі набуває першочергового значення, є взаємодія в умовах воєнного стану. В. О. Мощонський акцентує увагу на тому, що «взаємодія правоохоронних органів в умовах воєнного стану – це особливі адміністративно-правові відносини між незалежними одне від одного правоохоронними органами України, в рамках яких вони провадять спільну діяльність за рахунок об'єднання сил та засобів (інформаційних, матеріальнотехнічних, кадрових), а також будь-яких інших необхідних ресурсів, виконуючи таким чином покладені на них завдання і функції, а також підтримуючи та забезпечуючи дію правового режиму воєнного стану на території України, а також передбачених ним дій та заходів»¹.

В умовах воєнного стану діяльність слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень вибудовується у принципово нових безпекових реаліях, де постійно поряд із безпосередніми завданнями із протидії злочинності, забезпечення публічної безпеки і порядку тощо можуть мати місце специфічні виклики, пов'язані з ліквідацією наслідків ворожих обстрілів, а також із підготовкою до таких потенційно можливих обстрілів. Так, поліцейські, залучені до несення служби в складі слідчо-оперативної групи, у таких умовах мають постійно, особливо під час виїзду на місце події,

¹ Мощонський В. О. Поняття взаємодії правоохоронних органів в умовах воєнного стану. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 646. URL: http://www.lsej.org.ua/7_2022/157.pdf.

перебувати у бронезиляторах, касках, мати при собі респіратори на випадок перебування у приміщенні під час обстрілу. Також у таких умовах слід приділяти особливу увагу світломаскуванню у нічний час, роз'ясненню на попередніх інструктажах алгоритмів дій не лише при огляді місця події в разі вчинення тих чи інших правопорушень, але і при настанні непередбачуваних ситуацій бойового характеру.

У цьому контексті особливою є діяльність слідчо-оперативної групи як суб'єкта реалізації правоохоронних функцій держави в умовах воєнного стану. Важливим є усвідомлення того, що на слідчо-оперативну групу часто покладається завдання не лише з документування наслідків учинення того чи іншого правопорушення, але і з його припинення, забезпечення безпеки потерпілих і свідків тощо, збереження цілісності та непорушності їх особистих речей і цінностей. В умовах воєнного стану суттєво зростає ризик застосування проти поліцейських вогнепальної зброї, гранат та інших вибухових пристроїв, кількість яких серед цивільного населення зростає. Це потребує особливої підготовки до кожного виїзду, уточнення у заявника всієї можливої інформації, якою він чи вона володіє про вчинене правопорушення.

Як зазначають О. Яра та О. Світличний, правоохоронна функція держави під впливом запровадження воєнного стану зазнала значних внутрішніх змін, що зумовлено потребами забезпечення правового режиму воєнного стану, вплинуло на правоохоронну діяльність державних органів. Відсутність нормативного визначення системи правоохоронних органів впливає на реалізацію правоохоронних функцій, гальмує діяльність правоохоронних органів, що загалом впливає на правоохоронну функцію держави, а тому державі необхідно визначити систему правоохоронних органів держави, що загалом позитивно вплине на реалізацію правоохоронної функції держави, превентивну та правоохоронну діяльність правоохоронних органів¹.

У світлі цих нових завдань, що покладаються на органи і підрозділи Національної поліції України в умовах воєнного стану, суттєво трансформується і робота слідчо-оперативної групи, особливо в регіонах і окремих населених пунктах, територіально наближених до зони ведення активних бойових дій. Поліцейські мають тримати постійний контакт з військовослужбовцями Збройних Сил України щодо оперативної ситуації, наявності у повітряному просторі безпілотних літальних апаратів, пусків керованих авіаційних бомб тощо.

Варто враховувати, що розширення повноважень поліцейських з березня 2022 року дозволило їм виконувати важливі стратегічні завдання (патрулювання території, перевірка дотримання комендантської години та маскування тощо) у ще більшій злагодженості з військовослужбовцями. Така взаємодія вимагає координації та контролю з боку керівників. Чіткі та

¹ Yara O., Svitlichnyy O. Law enforcement functions of the state under the conditions of the state of martial. *Visegrad Journal on Human Right*. 2023. № 5. P. 121.

скоординовані дії дозволяють не лише досягати успіху, а й рятувати життя та здоров'я в критичних ситуаціях¹. При цьому в процесі організації несення служби поліцейськими в складі слідчо-оперативної групи варто враховувати і ускладнену в умовах воєнного стану можливість дістатися до місця служби, вийти на зв'язок під час блекауту, а також задовольнити базові потреби особового складу в харчуванні, воді тощо. На керівника територіального підрозділу в цьому контексті покладається важлива роль розпорядника, здатного вирішити ці проблеми в умовах обмежених ресурсів.

В. І. Цимбалюк зазначає, що «в умовах воєнного стану активізувалась участь інститутів громадянського суспільства у нормотворчій, безпековій й соціальній діяльності держави. Відповідна активність інститутів громадянського суспільства змусила українського законодавця вносити зміни у наявні нормативно-правові акти, що регламентують різні сфери суспільного життя. Водночас, наявні данні показують, що в умовах воєнного стану представники українського громадянського сектору мають певні проблеми з інформацією та комунікацією з владними інституціями, а також проблеми використання інструментів громадської участі»². У таких умовах у співпраці з інститутами громадянського суспільства слідчо-оперативні групи забезпечувалися харчуванням у перші дні та місяці повномасштабного збройного вторгнення, засобами індивідуального захисту, у тому числі бронезахисту. Також волонтери та представники громадських організацій проводили для поліцейських різноманітні тренінги, зокрема щодо алгоритму надання першої домедичної допомоги в різних типових ситуаціях. Після проходження окремих таких тренінгів поліцейські мали можливість отримати індивідуальну аптечку, яка є надзвичайно важливою під час виїзду слідчо-оперативної групи на місце події.

Наступним напрямом взаємодії слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами є взаємодія в процесі розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень.

На рівні Наказу Міністерства внутрішніх справ України 07.07.2017 № 575 визначені особливості організації взаємодії при розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених проти життя, здоров'я, статевої свободи та статевої недоторканості особи, зокрема щодо того, щ «до складу СОГ, яка виїздить на місце вчинення кримінального правопорушення проти життя, здоров'я, статевої свободи та статевої недоторканості особи (далі - кримінальні правопорушення проти особи), крім осіб, зазначених у пункті 5 розділу II цієї Інструкції, включається слідчий територіального органу поліції, який спеціалізується на розслідуванні кримінальних правопорушень зазначеної категорії (є старшим СОГ), а також за необхідності - працівник

¹ Biloshytskyi O. Peculiarities of organizational and methodical work with patrol police personnel under martial law. *Law Journal of the National Academy of Internal Affairs*. 2023. № 13 (3). P. 43.

² Цимбалюк В. І. Взаємодія органів влади з інститутами громадянського суспільства: специфіка в умовах воєнного стану. *Юридичний вісник*. 2023. № 66 (1). С. 51–52.

підрозділу оперативно-технічних заходів, психолог, інші працівники поліції відповідної кваліфікації. Керівником органу досудового розслідування щомісяця складається графік цілодобового чергування слідчих, які спеціалізуються на розслідуванні кримінальних правопорушень проти особи. В апаратах ГУНП для оперативного виїзду на місця вчинення вбивств з обтяжливими обставинами чи кримінальних правопорушень проти особи, що викликали суспільний резонанс, стосовно або за участю представників центральних органів виконавчої влади і місцевого самоврядування, засобів масової інформації, депутатів усіх рівнів, суддів та працівників правоохоронних органів, створюються постійно діючі СОГ, які очолюють слідчі спеціалізованих підрозділів розслідування кримінальних правопорушень проти особи слідчого управління ГУНП. У ГУНП, у яких у складі слідчих управлінь (відділів) відсутні спеціалізовані підрозділи з розслідування кримінальних правопорушень проти особи, до складу СОГ залучається слідчий, який спеціалізується на розслідуванні таких кримінальних правопорушень. До складу цих груп включаються працівники підрозділів кримінальної поліції, спеціалісти-криміналісти»¹.

За даними Міністерства внутрішніх справ України «з початком російського вторгнення кількість безвісно зниклих зросла в чотири рази. Відповідно поліцейські посилили зусилля щодо їх розшуку. Станом на 24 лютого 2022 року зниклими безвісти вважалися 12 292 особи. На сьогодні ж нерозшуканими залишаються 50 150 осіб. За два роки поліцейським вдалося встановити долю 14 409 осіб, які зникли безвісти. Серед них 4 529 людей ідентифіковані як загиблі. Поліція залучається до ідентифікації тіл, які Україні вдається повернути з окупованої території. Кожне репатрійоване тіло оглядають експерти, відбирають біологічні зразки для генетичного аналізу. Поліцейські відкривають за кожним фактом кримінальне провадження та вживають заходів щодо ідентифікації загиблого й встановлення його рідних»².

Як зазначають С. О. Островський і В. М. Зима, пошук зниклих безвісти осіб у контексті війни між росією та Україною став надзвичайно актуальним. Війна, яка розпочалася у 2014 році та переросла у повномасштабну агресію у 2022 році, спричинила масові людські втрати та численні випадки зникнень. Особливо трагічним розділом цієї війни стала битва за Маріуполь – місто, яке зазнало жорстоких боїв та тривалих обстрілів. За цих умов багато українців зникли безвісти, залишивши свої родини у відчаї та невизначеності. За офіційними даними, станом на жовтень 2023 року близько 28 000 українців вважалися зниклими безвісти

¹ Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07 липня 2017 р. № 575 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17#Text>.

² За період повномасштабної війни Нацполіція розшукала понад 14 тисяч зниклих безвісти осіб // Міністерство внутрішніх справ України: сайт. URL: <https://mvs.gov.ua/news/za-period-povnomashtabnoyi-viini-nacpoliciia-rozsukala-ponad-14-tisiac-zniklix-bezvisti-osib>.

за особливих обставин – або на окупованих Росією територіях, або на передовій. З цих 28 000 зниклих безвісти осіб 11 000 – цивільні особи, решта – військовослужбовці Збройних Сил України. Щодня родичі солдатів отримують повідомлення про те, що їхній чоловік, син чи брат вважаються зниклим безвісти, що викликає величезний стрес та безліч питань. Вони часто не знають, як діяти, до кого звернутися за допомогою та підтримкою. Військові дії та окупація створюють надзвичайно складні умови для пошуку та ідентифікації зниклих безвісти осіб, що вимагає скоординованих зусиль державних органів та міжнародних організацій. Війна в Україні триває вже три роки, і з кожним місяцем кількість зниклих безвісти зростає. Битви за Маріуполь, Бахмут, Авдіївку, Херсон, Сєвєродонецьк та інші міста стали символами українського опору та глибокої трагедії. Родичі часто залишаються без вичерпної інформації про долю своїх близьких, що посилює почуття невизначеності та болю. Відсутність інформації та підтвердження статусу зниклих безвісти змушує людей жити в постійній напрузі та сподіватися на повернення своїх родичів. Ситуація на тимчасово окупованих територіях також створює численні виклики для пошуку зниклих безвісти осіб. Окупаційні війська часто перешкоджають пошуковим операціям, ускладнюючи доступ до інформації та місць, де можуть перебувати зниклі безвісти. Родичі зниклих безперервно шукають правду, звертаючись до різних державних та міжнародних органів. Вони організовують волонтерські групи, поширюють інформацію в соціальних мережах та взаємодіють зі медіа, намагаючись знайти будь-які сліди своїх близьких¹.

У процесі розшуку особи, зниклої безвісти за особливих обставин, ключова роль відводиться слідчо-оперативним групам. Так, «у разі отримання інформації про зникнення особи за особливих обставин або заяви про розшук такої особи Національна поліція України зобов'язана інформувати Уповноваженого з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин (далі – Уповноваженого) протягом трьох днів з моменту отримання такої інформації або заяви. У разі отримання інформації про зникнення особи за особливих обставин або заяви про розшук такої особи Національна поліція України зобов'язана інформувати Уповноваженого з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин протягом трьох днів з моменту отримання такої інформації або заяви. Відомості, зазначені у заяві про розшук особи, зниклої безвісти за особливих обставин, підлягають внесенню до Єдиного реєстру осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, протягом 24 годин після отримання Уповноваженим від Національної поліції України інформації про зникнення особи за особливих обставин або інформації про отримання заяви про розшук такої особи. Розшук особи, зниклої безвісти за особливих обставин, припиняється не пізніше ніж через три дні з дня встановлення місця перебування особи, зниклої безвісти за

¹ Ostrovsky S. O., Zima V. M. The question of searching for missing and missing persons in the conditions of military aggression in Ukraine. *Київський часопис права*. 2024. № 2. С. 190.

особливих обставин, місця поховання чи місцезнаходження останків такої особи з повідомленням про це її близьких родичів та членів сім'ї, а також заявника, якщо заявник не є близьким родичом та членом сім'ї. Про припинення розшуку особи, зниклої безвісти за особливих обставин, невідкладно робиться відмітка в Реєстрі»¹.

Якщо раніше, у довоєнний час, окремі дослідники зазначали, що «у більшості випадків безвісне зникнення особи не пов'язане з учиненням стосовно неї злочину. Подія трапляється з об'єктивних причин, наприклад, коли з особою стався нещасний випадок або вона не має можливості завчасно повернутися додому й повідомити про себе, а також із суб'єктивних причин – небажання підтримувати стосунки з рідними, зловживання спиртними напоями чи вживання наркотичних засобів, залишення сім'ї одним із подружжя, від'їзд до реабілітаційного центру чи в монастир тощо. Попри це, що повнішим є комплекс проведених заходів, то швидше буде досягнуто позитивного результату. Вибір тактичних прийомів зумовлений обставинами зникнення»². Наразі ж кожен факт безвісного зникнення особи набуває особливого значення. Адже це може бути наслідком функціонування ворожих диверсійно-розвідувальних груп у регіоні, викрадення особи представниками окупаційних адміністрацій і правоохоронних органів тощо.

Висновки. Таким чином, взаємодія слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень базується на системі особливих напрямів, які виокремлюють її як специфічну, багатогранну та системну діяльність, яка спрямована на досягнення чітко виражених результатів.

Доведено, що напрямом, який наразі набуває першочергового значення, є взаємодія в умовах воєнного стану. У таких умовах діяльність слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами розслідування кримінальних правопорушень вибудовується у принципово нових безпекових реаліях, де постійно поряд із безпосередніми завданнями із протидії злочинності, забезпечення публічної безпеки і порядку тощо можуть мати місце специфічні виклики, пов'язані з ліквідацією наслідків ворожих обстрілів, а також із підготовкою до таких потенційно можливих обстрілів. Також у таких умовах слід приділяти особливу увагу світломаскуванню у нічний час, роз'ясненню на попередніх інструктажах алгоритмів дій не лише при огляді місця події в разі вчинення тих чи інших правопорушень, але і при настанні непередбачуваних ситуацій бойового характеру.

Стверджується, що особливою є діяльність слідчо-оперативної групи як суб'єкта реалізації правоохоронних функцій держави в умовах воєнного

¹ Як і куди звертатися для початку розшуку осіб зниклих безвісти під час воєнного стану – пояснює Координаційний центр з надання правничої допомоги // Судова влада України: сайт. URL: <https://court.gov.ua/press/news/1580932/>

² Никифорчук Д. Й., Чемерис Д. Д. Теоретичні аспекти організації і тактики розшуку безвісно зниклих осіб у сучасних умовах. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2018. № 2 (107). С. 72–83.

стану. Важливим є усвідомлення того, що на слідчо-оперативну групу часто покладається завдання не лише з документування наслідків учинення того чи іншого правопорушення, але і з його припинення, забезпечення безпеки потерпілих і свідків тощо, збереження цілісності та непорушності їх особистих речей і цінностей. В умовах воєнного стану суттєво зростає ризик застосування проти поліцейських вогнепальної зброї, гранат та інших вибухових пристроїв, кількість яких серед цивільного населення зростає. Це потребує особливої підготовки до кожного виїзду, уточнення у заявника всієї можливої інформації, якою він чи вона володіє про вчинене правопорушення.

Встановлено, що в процесі організації несення служби поліцейськими в складі слідчо-оперативної групи варто враховувати і ускладнену в умовах воєнного стану можливість дістатися до місця служби, вийти на зв'язок під час блекауту, а також задовольнити базові потреби особового складу в харчуванні, воді тощо. На керівника територіального підрозділу в цьому контексті покладається важлива роль розпорядника, здатного вирішити ці проблеми в умовах обмежених ресурсів.

Акцентовано увагу, що ще одним напрямом взаємодії слідчо-оперативної групи Національної поліції з іншими суб'єктами є взаємодія в процесі розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень. Наразі перед слідчо-оперативними групами постає потреба в особливих організаційних підходах до розслідування не лише правопорушень, учинених проти життя, здоров'я, статевої свободи та статевої недоторканості особи, у тому числі резонансних, але й цілої низки правопорушень, породжених безпековими реаліями воєнного стану. Так, у процесі розшуку особи, зниклої безвісти за особливих обставин, ключова роль відводиться слідчо-оперативним групам. Водночас наразі кожен факт безвісного зникнення особи набуває особливого значення. Адже це може бути наслідком функціонування ворожих диверсійно-розвідувальних груп у регіоні, викрадення особи представниками окупаційних адміністрацій і правоохоронних органів тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. За період повномасштабної війни Нацполіція розшукала понад 14 тисяч зниклих безвісти осіб // Міністерство внутрішніх справ України: сайт. URL: <https://mvs.gov.ua/news/za-period-povnomasstabnoyi-viini-nacpoliciia-rozsukala-ponad-14-tisiac-zniklix-bezvisti-osib>.
2. Мощонський В. О. Поняття взаємодії правоохоронних органів в умовах воєнного стану. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 644–646. URL: http://www.lsej.org.ua/7_2022/157.pdf.
3. Никифорчук Д. Й., Чемерис Д. Д. Теоретичні аспекти організації і тактики розшуку безвісно зниклих осіб у сучасних умовах. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2018. № 2 (107). С. 72–83.

4. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07 липня 2017 р. № 575 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17#Text>.

5. Цимбалюк В. І. Взаємодія органів влади з інститутами громадянського суспільства: специфіка в умовах воєнного стану. *Юридичний вісник*. 2023. № 66 (1). С. 46–54.

6. Як і куди звертатися для початку розшуку осіб зниклих безвісти під час воєнного стану – пояснює Координаційний центр з надання правничої допомоги // Судова влада України: сайт. URL: <https://court.gov.ua/press/news/1580932/>

7. Biloshytskyi O. Peculiarities of organizational and methodical work with patrol police personnel under martial law. *Law Journal of the National Academy of Internal Affairs*. 2023. № 13 (3). P. 37–45.

8. Ostrovsky S. O., Zima V. M. The question of searching for missing and missing persons in the conditions of military aggression in Ukraine. *Київський часопис права*. 2024. № 2. С. 190–195.

9. Yara O., Svitlichnyy O. Law enforcement functions of the state under the conditions of the state of martial. *Visegrad Journal on Human Right*. 2023. № 5. P. 117–121.

Стаття надійшла до редакції 17.02.2025

Oleksandr OI. HUIVAN,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

DIRECTIONS OF INTERACTION OF THE INVESTIGATIVE AND OPERATIONAL GROUP OF THE NATIONAL POLICE WITH OTHER ENTITIES INVESTIGATING CRIMINAL OFFENSES

The article emphasizes that the interaction of the investigative and operational group of the National Police with other subjects of criminal investigation is based on a system of special directions that distinguish it as a specific, multifaceted and systemic activity aimed at achieving clearly expressed results.

It is proven that the direction that is currently gaining priority is interaction in martial law. In such conditions, the activities of the investigative and operational group of the National Police with other subjects of criminal investigation are built in fundamentally new security realities, where, along with the direct tasks of combating crime, ensuring public safety and order, etc., specific challenges related to the elimination of the consequences of enemy attacks, as well as preparation for such potentially possible attacks, can constantly occur.

It was established that in the process of organizing the service of police

officers as part of the investigative and operational group, it is necessary to take into account the difficulty in reaching the place of duty, getting in touch during a blackout, and satisfying the basic needs of personnel in food, water, etc. in martial law. In this context, the head of the territorial unit is entrusted with an important role as a manager who is able to solve these problems in conditions of limited resources. It was emphasized that another direction of interaction of the investigative and operational group of the National Police with other entities is interaction in the process of investigating certain categories of criminal offenses. Currently, investigative and operational groups are faced with the need for special organizational approaches to the investigation not only of offenses committed against life, health, sexual freedom and sexual integrity of a person, including high-profile ones, but also of a whole range of offenses generated by the security realities of martial law. Thus, in the process of searching for a person who has gone missing under special circumstances, a key role is assigned to investigative and operational groups.

Keywords: *directions, interaction, investigative and operational group of the National Police, subjects of investigation of criminal offenses, martial law, search for missing persons.*

Віталій Миколайович ЗАГИКА*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ІНСТРУМЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Акцентовано увагу на тому, що адміністративний інструмент слід розуміти як комплексне поняття, яке поєднує у собі форми та методи (способи) здійснення публічного адміністрування. Інструмент публічного адміністрування це знаряддя проведення повноважними органами і посадовими особами своєї владної волі та забезпечення її належного виконання. Наявність таких інструментів з одного боку забезпечує суб'єктів адміністрування реальними можливостями відповідного управлінського впливу на ті чи інші суспільні відносини та процеси, а з іншого – є важливою умовою забезпечення законності, оскільки ці форми зобов'язують носіїв владних повноважень здійснювати останні у відповідних формах та у передбачений спосіб (способи) задля недопущення свавілля і зловживань владою. З'ясовано, що адміністративні інструменти забезпечення територіальної оборони України – це сукупність, здійснюваних у формах і у способи, визначених чинним законодавством, однорідних дій органів публічної адміністрації, спрямованих на здійснення управлінського впливу на суспільні відносини у сфері забезпечення територіальної оборони з метою ефективного досягнення цілей національного спротиву.

Наголошено, що до переліку відповідних інструментів запропоновано віднести: нормативно-правові акти; адміністративний акт; адміністративний договір; планування; координація; контроль. Ефективність вказаних адміністративних інструментів залежить від цілої низки умов і факторів і в першу чергу від стану їх нормативно-правового підґрунтя (тобто від якості законодавчої регламентації) та від професійності й відповідальності кадрів, які ці інструменти власне і реалізують на практиці.

Ключові слова: інструмент, правовий інструмент, забезпечення, територіальна оборона.

Постановка проблеми. Забезпечення територіальної оборони – це комплексний процес, який має багато складових різного характеру, серед яких суттєва роль відводиться адміністративним інструментам, завдяки яким власне і відбувається регулятивний вплив адміністративного права на організаційно-управлінські відносини, що супроводжують забезпечення територіальної оборони. Поняття адміністративних інструментів є одним із центральних для теорії адміністративного права, і дослідниками приділяється досить багато уваги визначенню їх поняття та сутнісного

змісту, а також дослідженню кола та функціонального призначення цих інструментів. А відтак, розкриття змісту цього терміну в контексті забезпечення територіальної оборони України має важливе теоретичне значення.

Окремі проблемні питання, пов'язані із забезпеченням територіальної оборони України, у своїх наукових працях розглядали К. Л. Бугайчук, В. М. Герлянд, К. О. Емельяненко, Г. В. Єфімов, О. П. Котляренко, А. Б. Матвійчук, А. М. Мурашко, Т. І. Олексюк, О. І. Шепіцен, С. О. Ярмола та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, в науковій літературі недостатньо опрацьованим є дослідження адміністративних інструментів забезпечення територіальної оборони України.

Мета статті полягає у тому, щоб визначити поняття адміністративних інструментів забезпечення територіальної оборони України. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: розкрити етимологію понять «інструмент» та «правовий інструмент»; визначити сутність категорії «адміністративно-правові інструменти».

Виклад основного матеріалу. О. П. Махмурова-Дишлю, висвітлюючи проблематику адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини в умовах збройних конфліктів, справедливо зазначає, що основні, як законодавчо сформовані, так і визначені теорією права, засади так би й залишилися нереалізованими позитивними чинниками, якби не було в арсеналі суб'єктів публічної адміністрації певних інструментів, за допомогою яких вони б забезпечували права свободи та інтереси приватних осіб і публічний інтерес держави. Україна довгий час перебуває в умовах збройного конфлікту щодо захисту територіальної цілісності та прав і свобод громадян від російсько-терористичної агресії. Відповідно загальні та спеціальні суб'єкти публічної адміністрації мають у своєму арсеналі загальні та спеціальні інструменти публічного адміністрування¹. Самі інструменти публічного адміністрування у сфері адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини і громадянина в умовах збройних конфліктів в Україні, дослідниця визначає як – це юридичні знаряддя адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації (правові, організаційно-правові та організаційні), що реалізуються в межах відповідної, визначеної законом компетенції з метою захисту прав, свобод та інтересів осіб, які постраждали внаслідок збройних конфліктів в Україні².

К. Примаков у своїх працях наголошує, що у науці адміністративного права, як і в правозастосовній діяльності, важливою є така категорія, як інструменти діяльності публічної адміністрації. Дуже частими та вживаними є також поняття, як форми діяльності публічної адміністрації й

¹ Махмурова-Дишлюк О. П. Поняття інструментів публічного адміністрування у сфері адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини і громадянина в умовах збройних конфліктів в Україні. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2020. Вип. 3. С. 42.

² Там само.

інструменти публічного адміністрування. Зміна термінології, наявність різних понять, що відображають діяльність публічної адміністрації, зумовлено прагненням адаптувати систему та механізми державного управління до європейських стандартів¹. Для вітчизняної правової науки таке поняття, як «інструменти діяльності публічної адміністрації», зауважує правник, є доволі новим, воно стало альтернативою такому терміну, який був доволі довго у доктрині адміністративного права, а саме «форми» діяльності публічної адміністрації. Сучасні зміни державотворення та правотворення, зокрема під впливом євроінтеграційних процесів, сприяли переосмисленню останньої категорії і тому це поняття набуває іншого значення, відповідно до сучасного стану діяльності публічної адміністрації². На підставі проведеного аналізу, фахівець дійшов висновку, що інструменти діяльності публічної адміністрації є зовнішнім проявом однорідних за своїм характером та змістом груп адміністративно-правових дій публічної адміністрації, які реалізуються у визначених у законодавстві формі, у межах повноважень відповідних суб'єктів, за встановленою процедурою з метою реалізації завдань та функцій публічної адміністрації, забезпечення прав, свобод та інтересів осіб у сфері публічно-правових відносин. Інструменти діяльності публічної адміністрації є зовнішнім виразом її діяльності: встановлюються нормами законодавства; їх юридична природа та вибір зумовлюються повноваженнями публічної адміністрації; реалізація відбувається за встановленими адміністративними процедурами³.

Д. М. Степанов стверджує, що інструменти публічного адміністрування – це комплекс форм і методів діяльності адміністративних органів, спрямованих на правове регулювання, контроль, нагляд і забезпечення безпеки у певній сфері суспільних відносин відповідно до чинного законодавства з метою досягнення публічного інтересу⁴. А. О. Орел, розглядаючи проблематику адміністративно-правового правового регулювання запобігання та протидії дискримінації за ознакою гендерної ідентичності, висловлює думку, що адміністративні інструменти запобігання та протидії дискримінації за ознакою гендерної ідентичності в Україні – це юридично-гарантовані та організаційно-визначені форми, методи та засоби публічного впливу, які застосовуються уповноваженими суб'єктами публічної адміністрації у визначеній адміністративній процедурі або адміністративно-юрисдикційному порядку для запобігання та усунення проявів дискримінації, забезпечення рівності прав, свобод та можливостей осіб незалежно від гендерної ідентичності. Особливість цих адміністративних інструментів, правознавець вбачає у їхній здатності

¹ Примаков К. Сучасні підходи до розуміння інструментів діяльності публічної адміністрації. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 4 (119). С. 189.

² Там само.

³ Примаков К. Сучасні підходи до розуміння інструментів діяльності публічної адміністрації. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 4 (119). С. 191.

⁴ Степанов Д. М. Інструменти публічного адміністрування обігу хімічних речовин і хімічної продукції в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 1. С. 121. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-1/23>.

забезпечувати практичну реалізацію прав людини в умовах сучасних суспільно-правових трансформацій, що включає як правові заходи (заборона дискримінації у нормативно-правових актах, нагляд за їх виконанням, створення спеціалізованих органів тощо), так і організаційно-правові механізми (проведення моніторингу, тренінгів для посадовців, інформаційно-просвітницькі кампанії тощо), ефективність яких залежить від якості законодавчої бази, узгодженості дій публічної адміністрації та рівня обізнаності суспільства¹.

В. В. Галуцько, О. М. Правоторова та ін. акцентують увагу на тому, що установлення норм права для публічного адміністрування так би і залишилися не реалізованими благими намірами, якби в арсеналі суб'єктів публічної адміністрації не було належних правових інструментів. Інструменти публічного адміністрування – це комплекс заходів, які використовують суб'єкти публічного адміністрування з метою забезпечення (охорони) прав, свобод і законних інтересів приватних осіб публічного інтересу держави й суспільства загалом². Для формулювання більш змістовного визначення поняття інструментів публічного адміністрування, науковці виокремлюють характерні ознаки цих інструментів, а саме: є зовнішнім виразом форми адміністративної діяльності публічної адміністрації; віддзеркалюють правову динаміку (адміністративну діяльність) публічного адміністрування; залежать від змісту компетенцій суб'єктів публічної адміністрації; зумовлені реалізацією адміністративних обов'язків суб'єктів публічної адміністрації та здійснюються виключно через реалізацію їх адміністративних прав; їх вибір зумовлюється специфікою поставленої мети щодо певного об'єкта публічного впливу, що встановлює найкращий ефективний варіант діяльності. Враховуючи зазначені властивості, В. В. Галуцько, О. М. Правоторова та ін. доходять висновку, що інструмент публічного адміністрування – це зовнішній вираз однорідних за своїм характером і правовою природою груп адміністративних дій суб'єктів публічної адміністрації, реалізований у межах відповідності визначеної законом компетенції з метою досягнення бажаного публічного результату³.

М. А. Данилевський, аналізуючи адміністративно-правові інструменти забезпечення незалежності суддів, визначив їх (ці інструменти) як частину механізму правового регулювання, що об'єднують у собі зовнішній вираз адміністративних дій суб'єктів забезпечення незалежності суддів (форми адміністративної діяльності) та прийоми і способи впливу цих суб'єктів на адміністративні правовідносини в сфері гарантування незалежності суддів (методи адміністративної діяльності), які реалізуються в межах адміністративно-правових норм з метою створення усіх умов для

¹ Орел А. О. Адміністративні інструменти запобігання та протидії дискримінації за ознакою гендерної ідентичності в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 9. С. 602. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-9/148>.

² Адміністративне право України. Повний курс: підручник / за ред. В. Галуцька, О. Правоторової. Вид. 3-тє. К.: Академія адміністративно-правових наук, 2020. С. 164.

³ Там само.

безстороннього, самостійного, об'єктивного та справедливого правосуддя. Тому, резюмує правник, ґрунтуючись на нинішній теорії адміністративного права, до адміністративних інструментів забезпечення незалежності суддів слід віднести форми і методи адміністративної діяльності суб'єктів забезпечення незалежності суддів¹. За О. В. Сукмановою інструменти публічного адміністрування – зовнішньо виражені засоби (форми) та способи й прийоми впливу (методи) адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації, які складають механізм публічного адміністрування та сукупно використовуються в межах повноважень суб'єктами публічної адміністрації з метою врегулювання правовідносин у певній сфері². На думку В. О. Першина інструмент адміністрування варто розуміти як спосіб правового унормування, який виступає засобом використання, спрямування, стимулювання або іншого коригуючого впливу на об'єктивно існуючі закономірності й можливості³.

Висновки. Отже, враховуючи вище викладене, можемо дійти висновку, що адміністративний інструмент слід розуміти як комплексне поняття, яке поєднує у собі форми та методи (способи) здійснення публічного адміністрування. Інструмент публічного адміністрування це знаряддя проведення вповноваженими органами і посадовими особами своєї владної волі та забезпечення її належного виконання. Наявність таких інструментів, з одного боку, забезпечує суб'єктів адміністрування реальними можливостями відповідного управлінського впливу на ті чи інші суспільні відносини та процеси, а з іншого – є важливою умовою забезпечення законності, оскільки ці форми зобов'язують носіїв владних повноважень здійснювати останні у відповідних формах та у передбачений спосіб (способи) задля недопущення свавілля і зловживань владою. Тож, вважаємо, що адміністративні інструменти забезпечення територіальної оборони України – це сукупність, здійснюваних у формах і у способи, визначених чинним законодавством, однорідних дій органів публічної адміністрації, спрямованих на здійснення управлінського впливу на суспільні відносини у сфері забезпечення територіальної оборони з метою ефективного досягнення цілей національного спротиву.

До переліку відповідних інструментів найбільш доцільно віднести: нормативно-правові акти; адміністративний акт; адміністративний договір; планування; координація; контроль. Ефективність вказаних адміністративних інструментів залежить від цілої низки умов і факторів і в першу чергу від стану їх нормативно-правового підґрунтя (тобто від якості законодавчої регламентації) та від професійності й відповідальності кадрів, які ці інструменти власне і реалізують на практиці.

¹ Данилевський М. А. Адміністративні інструменти забезпечення незалежності суддів в Україні. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2019. № 4. Т. 2. С. 31.

² Сукманова О. В. Публічне адміністрування охорони права власності в Україні : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / НДІ публічного права. К., 2019. С. 331.

³ Першин О. В. Поняття та зміст адміністративних інструментів у сфері забезпечення економічної безпеки. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 514.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адміністративне право України. Повний курс: підручник / за ред. В. Галунька, О. Правоторової. Вид. 3-тє. К. : Академія адміністративно-правових наук, 2020. 466 с.
2. Данилевський М. А. Адміністративні інструменти забезпечення незалежності суддів в Україні. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2019. № 4. Т. 2. С. 30–33.
3. Махмурова-Дишлюк О. П. Поняття інструментів публічного адміністрування у сфері адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини і громадянина в умовах збройних конфліктів в Україні. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2020. Вип. 3. С. 40–45.
4. Орел А. О. Адміністративні інструменти запобігання та протидії дискримінації за ознакою гендерної ідентичності в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 9. С. 601–603. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-9/148>.
5. Першин О. В. Поняття та зміст адміністративних інструментів у сфері забезпечення економічної безпеки. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 512–515.
6. Примаков К. Сучасні підходи до розуміння інструментів діяльності публічної адміністрації. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 4 (119). С. 188–193.
7. Степанов Д. М. Інструменти публічного адміністрування обігу хімічних речовин і хімічної продукції в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 1. С. 120–123. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-1/23>.
8. Сукманова О. В. Публічне адміністрування охорони права власності в Україні : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / НДІ публічного права. К., 2019. 559 с.

Стаття надійшла до редакції 18.03.2025

Vitaliy M. ZAGYKA,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

THE CONCEPT OF ADMINISTRATIVE INSTRUMENTS FOR ENSURING THE TERRITORIAL DEFENSE OF UKRAINE

Attention is drawn to the fact that an administrative instrument should be understood as a complex concept that combines forms and methods (ways) of implementing public administration. A public administration instrument is a tool for the exercise of the will of power by authorized bodies and officials and ensuring its proper implementation. The presence of such instruments, on the one hand, provides the subjects of administration with real opportunities for appropriate managerial influence on certain social relations and processes, and

on the other hand, is an important condition for ensuring legality, since these forms oblige the holders of authority to exercise the latter in appropriate forms and in the prescribed manner (ways) in order to prevent arbitrariness and abuse of power.

It was found that the administrative instruments for ensuring the territorial defense of Ukraine are a set of homogeneous actions of public administration bodies, carried out in the forms and ways determined by current legislation, aimed at exercising managerial influence on public relations in the field of ensuring territorial defense in order to effectively achieve the goals of national resistance.

It is emphasized that the list of relevant instruments is proposed to include: regulatory and legal acts; administrative act; administrative agreement; planning; coordination; control. The effectiveness of these administrative instruments depends on a number of conditions and factors, and primarily on the state of their regulatory and legal basis (i.e., the quality of legislative regulation) and on the professionalism and responsibility of the personnel who actually implement these instruments in practice.

Keywords: *instrument, legal instrument, support, territorial defense.*

Ілля Дмитрович ГУЛЕВАТИЙ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ СУБ'ЄКТІВ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ

У статті з'ясовується сутнісний зміст та особливості адміністративно-правового статусу суб'єктів сектору безпеки і оборони України. Під адміністративно-правовим статусом суб'єктів сектору безпеки і оборони України пропонується розуміти особливу правову конструкцію, якою охоплено нормативно упорядкований комплекс структурних елементів, які визначають спеціальне правове становище різномісних суб'єктів, об'єднаних спільною метою та колом загальних завдань у сфері функціонування сектору безпеки й оборони України, фіксують їх інституційне місце в системі публічного адміністрування та окреслюють межі допустимого владного впливу у сфері забезпечення національної безпеки й оборони. Для адміністративно-правового статусу суб'єктів сектору безпеки і оборони України властивим є комплекс особливих рис. Насамперед цей адміністративно-правовий статус утворюють переважно норми адміністративного права, а відтак він постає в якості різновиду галузевого правового статусу, що визначає нормативну «модель» становища відповідних суб'єктів у сфері забезпечення національної безпеки та оборони. Цей статус спирається на спільний для всіх суб'єктів, які володіють таким статусом, об'єкт забезпечувальної діяльності, завдяки чому різномісні й різнорівневі суб'єкти залишаються елементами єдиної системи національної безпеки та оборони та можуть ефективно взаємодіяти між собою. Для адміністративно-правового статусу суб'єктів сектору безпеки і оборони України характерною також є цільова зумовленість, яка виявляється у тому, що цей статус визначається наявністю особливої мети та комплексу завдань діяльності відповідних суб'єктів. При цьому зміст таких мети і завдань узгоджується з загальною метою та завданнями забезпечення національної безпеки й оборони. Важливою властивістю цього статусу є те, що він є власне основною юридичною передумовою здатності вказаних суб'єктів вступати в адміністративні правовідносини з питань забезпечення національної безпеки та оборони, у межах яких, зокрема, може застосовуватися державний примус (головним чином, адміністративно-правовий примус).

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, адміністративно-правові відносини, забезпечення національної безпеки, національна безпека, оборона України, публічне адміністрування, сектор безпеки та оборони України.

Постановка питання. Сутність безпеки та оборони (далі – БО) у широкому сенсі полягає у спроможності держави, а певною мірою й суспільства, своєчасно виявляти, запобігати та протидіяти негативним внутрішнім і зовнішнім чинникам руйнівного характеру, які нерідко взаємно зумовлюють один одного та посягають на національні інтереси, передусім на засади сталого буття і розвитку суспільства та людини в ньому. Разом із тим, важливо наголосити на тому, що осмислюючи зміст національної БО, слід уникати суто ідеалістичного тлумачення сутнісного змісту цих явищ, адже в такому разі безпека (як і належний рівень обороноздатності країни) постає як недосяжний стан повної відсутності загроз. У цьому контексті слід виходити з того, що національна безпека в цілому є особливим станом функціонування держави, а також життєдіяльності людини й суспільства, що: по-перше, включає належний рівень обороноздатності; по-друге, не виникає автоматично, адже для його досягнення потрібна цілеспрямована діяльність певного кола суб'єктів, що здійснюють адміністративно-правовий вплив на пов'язані з безпекою об'єкти й предмети та забезпечують запобігання і протидію ризикам і викликам у відповідній сфері.

Зазначеними суб'єктами насамперед є ті, що в силу наявного в них особливого адміністративно-правового статусу (далі – АПС) охоплюються системою суб'єктів сектору БО України, що є інституційно-організаційним та функціональним чином визначеним та системно організованим колом суб'єктів адміністративного права, які є суб'єктами забезпечувальної діяльності у сфері національної БО, а також, перебуваючи під демократичним цивільним контролем, характеризуються спільною для них властивістю – наявністю спільного для них АПС суб'єкта забезпечення національної БО, реалізація якого зумовлює обов'язок держави створити комплекс гарантій для їх ефективної діяльності в означеній сфері публічного адміністрування. Відтак, вбачається потреба в конкретизації сутнісного змісту та особливостей АПС цих суб'єктів.

На сьогоднішній день аналіз наявної наукової літератури дозволяє дійти висновку, що рядом українських учених і дослідників (серед яких В. В. Безега, В. В. Богуславський, В. К. Горовенко, Н. І. Золотарьова, С. М. Мельник, С. П. Пономарьов, В. В. Сокурєнко, І. М. Шопіна та ін.) вже окреслювались ті чи інші особливості АПС суб'єктів сектору БО України. При цьому необхідно відмітити те, що: 1) переважна увага учених в цьому питанні звертається переважно статусу суб'єктів сектору безпеки; 2) не завжди враховується (чи в достатній мірі враховує) оновлена доктрина державної БО (дозволяє більш широко тлумачити рамки такої безпеки, обсяг безпекових загроз, а також кола суб'єктів, які спроможні забезпечувати національну БО країни), а також доктрина публічного адміністрування (концептуально замінила доктрину державного управління).

Відтак, метою статті є з'ясування особливостей АПС суб'єктів сектору БО України. Для досягнення цієї мети необхідно виконати наступні

завдання: 1) уточнити визначення поняття «АПС суб'єктів сектору БО України»; 2) виокремити ключові особливі риси такого статусу; 3) проаналізувати виокремлені властивості АПС суб'єктів сектору БО України.

Виклад основного матеріалу. Щонайперше слід зауважити, що врахування сутності АПС, особливостей забезпечення національної БО, а також особливих рис суб'єктів сектору БО України дає підстави стверджувати, що на сьогодні АПС суб'єктів сектору БО України є особливою правовою конструкцією, якою охоплено нормативно упорядкований комплекс структурних елементів, які визначають спеціальне правове становище різнотипних суб'єктів, об'єднаних спільною метою та колом загальних завдань у сфері функціонування сектору БО України, фіксують їх інституційне місце в системі публічного адміністрування та окреслюють межі допустимого владного впливу у сфері забезпечення національної БО. З цього визначення, на нашу думку, логічним чином випливає, що розглядуваний статус в дійсності має низку специфічних рис, які слід окремо виокремити та проаналізувати.

Передусім необхідно підкреслити, що цей статус формують переважно норми адміністративного права, отже він є різновидом галузевого правового статусу, що визначає нормативну «модель» становища відповідних суб'єктів у сфері забезпечення національної БО. Зокрема, вітчизняна учена Н. І. Золотарьова зауважує, що «коло суб'єктів забезпечення національної безпеки України представляє собою багаторівневу систему, що має спільну мету – забезпечення національну безпеки України, але мають відповідно до законодавства різні повноваження, функції та засоби»¹. Погоджуючись із цією позицією зазначимо, що з неї випливає те, що вказане коло різнорідних суб'єктів, якими можуть бути, приміром, органи державної влади, місцевого самоврядування, а також громадяни, характеризуються певними спільними для них властивостями, аналіз яких дозволяє стверджувати про те, ці суб'єкти в дійсності володіють певним спільним для них статусом, який дозволяє їх виокремлювати в якості суб'єктів забезпечення національної БО, які входять до сектору БО України. При цьому такий статус за своєю юридичною природою є окремим виявом (стосується виключно суб'єктів сектора БО України) галузевого правового статусу, а саме – АПС, адже більшою мірою упорядковується саме нормами адміністративного законодавства України (хоча окремі аспекти такого статусу закономірним чином ґрунтуються на положеннях Конституції України). Примітним є те, що на вказаний аспект цього АПС вже звертав увагу український юрист-адміністративіст С.П. Пономарьов, зауважуючи, що АПС суб'єкта сектора БО є різновидом галузевого правового статусу, що окреслює місце такого суб'єкта у відповідній галузі права, а таким чином може тлумачитись в

¹ Золотарьова Н. І. Правовий статус суб'єктів забезпечення національної безпеки. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2023. Вип. 5. С. 119. DOI:10.32844/2618-1258.2023. 5.19.

якості «спеціального статусу», що «ідентифікує відповідного суб'єкта права в системі правовідносин в сфері забезпечення національної безпеки в конкретний час з конкретними повноваженнями, завданнями і відповідальністю»¹. Разом із тим, особливого значення в цьому сенсі має те, що цей АПС (як специфічний прояв галузевого статусу) притаманний усім відповідним суб'єктам системи й винятком з цього правила є громадяни та їхні об'єднання, для яких унаслідок демократизації публічного адміністрування в означеній сфері він реалізується у скороченому обсязі.

Окреслюючи специфіку АПС суб'єктів сектору БО України, слід враховувати, що ця юридична конструкція спирається на спільний для всіх її носіїв об'єкт забезпечувальної діяльності. Саме завдяки такій спільності різнотипні й різнорівневі суб'єкти залишаються елементами єдиної системи національної БО та можуть ефективно взаємодіяти між собою. Аналізуючи цю обставину зазначимо, що хоча відповідний АПС, як вже нами зазначалось, властивий різним суб'єктам адміністративного права, віднесеним до сектору БО, загальним для цієї юридичної конструкції є те, що цим статусом сутнісно охоплюються об'єкти діяльності таких суб'єктів, до яких учені відносять, зокрема: «людину, особистість – її права і свободи; суспільство – його матеріальні і духовні цінності; державу з своїм конституційним ладом, суверенністю, незалежністю і територіальною цілісністю»². З огляду на це, попри відмінність предметів відання, функцій та інших характеристик, усі суб'єкти, віднесені до системи суб'єктів сектору БО України, здійснюють забезпечувальну діяльність крізь призму спільних об'єктів цієї діяльності. Як убачається, така обставина дає змогу як у теоретичному, так і в практичному аспектах оцінювати сукупний потенціал їхніх дій і визначати шляхи його посилення, насамперед через узгоджену взаємодію, що в підсумку впливає на безпекову обстановку у сфері національної БО. Зазначимо, що саме наявність спільного, загального для них об'єкта забезпечує можливість ефективної взаємодії цих суб'єктів, наділених спеціальним і спільним АПС, у сфері забезпечення національної БО.

Окремо серед особливостей АПС суб'єктів сектору БО України слід відзначити й те, що цей статус в цілому визначає їхнє місце в системі публічного адміністрування і концептуально узгоджується з оновленими доктринами національної безпеки та публічного адміністрування. У наукових працях обґрунтовано підкреслюється, що сектор БО України є «однією з підсистем системи підтримання національної безпеки України»³, й тому є її невід'ємною складовою, динамічний вираз якої наразі зумовлюється складним поєднанням безпекових та інших чинників (факторів) внутрішнього та зовнішнього характеру. У цьому контексті слід

¹ Пономарьов С. П. Загальна характеристика адміністративно-правового статусу суб'єктів сектора безпеки і оборони. *Наукові записки Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Серія: Право*. 2018. Вип. 5. С. 69.

² Там само. С. 70.

³ Горovenko B. K., Tytanyk V. P. Актуальні проблеми сектора безпеки та оборони України. *Наука і оборона*. 2014. № 4. С. 23.

мати на увазі й те, що в межах актуальної доктрини національної безпеки коло цих викликів не зводиться лише до питань державної безпеки та обороноздатності, тож до процесів забезпечення національної БО закономірним чином залучаються й «нетипові» суб'єкти, чому сприяє подальша демократизація сектору БО України. Крім того, суттєвим чином підсилюється ця тенденція оновленою доктриною публічного адміністрування (у процесі її концептуальної «європеїзації»), а саме як у контексті її змісту, так і в сенсі визначенні кола його суб'єктів, до якого нині науковці¹ відносять також й носіїв невід'ємних повноважень. Разом із тим, не применшуючи значимості участі громадян та їхніх об'єднань у забезпеченні національної БО (передусім через існуючі механізми демократичного цивільного контролю), слід погодитися з позицією українського конституціоналіста К.В. Тарасенка в тому, що сучасна система забезпечення національної безпеки (і оборони), як невід'ємна складова більш широкої системи національної безпеки, є комплексною категорією, що охоплює насамперед основні, законом визначені функції держави і послідовно реалізується через організацію діяльності уповноважених суб'єктів публічної влади².

Також до кола виокремлених особливих рис АПС суб'єктів сектору БО України слід додати і його цільову зумовленість, яка виявляється у тому, що цей статус визначається наявністю особливої мети та комплексу завдань діяльності відповідних суб'єктів. Так, на що вже нами зверталась увага, різнотипних суб'єктів, які характеризуються різними особливими статусами, об'єднує спільний об'єкт діяльності, й при цьому вказане є прямим наслідком того, що переважна більшість цих суб'єктів (за винятком громадян) має спільні засадничі цілі створення і функціонування. Зміст таких цілей і завдань узгоджується з загальною метою та завданнями забезпечення національної БО. При цьому примітним також є те, що частково цієї ж позиції дотримуються й інші науковці. Приміром, С. П. Пономарьовим констатується, що «систему суб'єктів сектора БО об'єднує мета і ціль функціонування – забезпечення національної безпеки»³. Тобто, якщо виходити із того, що поняття «система суб'єктів сектору БО України» є комплексною системоутворювальною категорією, то саму цю систему суб'єктів утворює необхідність досягнення відповідної загальної мети й комплексу загальних завдань у різних сферах суспільного буття (враховуючи сучасне розуміння доктрини національної БО України). Між тим, стосовно завдань таких суб'єктів слід відзначити, що ними вітчизняні науковці розуміють комплекс цілеспрямованих дій, заходів і стратегій, що здійснюються уповноваженими суб'єктами з метою своєчасного виявлення,

¹ Терещук В. В. Правовий статус суб'єктів публічної адміністрації: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2020. С. 22–39.

² Тарасенко К. В. Конституційно-правовий статус Ради національної безпеки і оборони України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02. Київ, 2009. С. 174.

³ Пономарьов С. П. Загальна характеристика адміністративно-правового статусу суб'єктів сектора безпеки і оборони. *Наукові записки Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Серія: Право*. 2018. Вип. 5. С. 70.

попередження, нейтралізації та усунення (ліквідації) загроз національним інтересам держави, її суверенітету, територіальній цілісності та сталому суспільно-державному розвитку¹. Ґрунтуючись на цьому, український юрист-адміністративіст Р.М. Труба пропонує таку класифікацію завдань у сфері національної безпеки: 1) група завдань, пов'язаних із формуванням нормативно-правової бази функціонування правового режиму забезпечення національної безпеки; 2) група завдань щодо розроблення й реалізації державної політики в означеній сфері; 3) група завдань з інституційного забезпечення національної безпеки; 4) група завдань, що стосуються здійснення заходів публічного адміністрування у сфері національної безпеки; 5) група завдань щодо планування, організації та реалізації комплексу забезпечувальних заходів у вказаній сфері; 6) група завдань, спрямованих на запобігання та реагування на реальні та потенційні безпекові загрози та ризики².

Важливо наголосити й на тому, що АПС суб'єктів сектору БО України є власне основною юридичною передумовою їхньої здатності вступати в адміністративні правовідносини з питань забезпечення національної БО, у межах яких, зокрема, може застосовуватися державний примус. Зазначимо, що самі адміністративно-правові відносини в цій сфері вже були предметом дослідження ряду вітчизняних науковців³, й узагальнення цих напрацювань дає підстави розглядати їх як публічно-владні правові відносини, чітко врегульовані нормами чинного адміністративного законодавства, що виникають у сфері здійснення публічного адміністрування з метою захисту життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави від внутрішніх і зовнішніх безпекових загроз⁴. Зокрема, як зазначає Р.М. Труба, таким правовідносинам притаманний такий комплекс ознак: 1) галузеве нормативне врегулювання нормами чинного адміністративного законодавства й ґрунтування на юридичних фактах; 2) об'єктивний зміст і публічно-правова природа, що зумовлені реальними потребами держави й суспільства у протидії наявним і потенційним загрозам; 3) обов'язкова участь суб'єкта владних повноважень, спроможного ухвалювати обов'язкові до виконання рішення; 4) асиметричний склад учасників, які водночас мають спеціальний галузевий статус; 5) можливість реалізації публічно-владних примусових заходів у межах цих відносин⁵. Тобто, можемо дійти

¹ Труба Р. М. Основні завдання забезпечення національної безпеки. *Juris Europensis Scientia*. 2025. Вип. 3. С. 129. DOI:10.32782/chern.v3.2025.25.

² Там само. С. 126–129.

³ Безега В. В. До проблеми визначення завдань діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і обороною // Сучасне державотворення та правотворення: питання теорії та практики : Матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 9–10 грудня 2016 року). Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2016. С. 73–74; Труба Р. М. Адміністративні відносини з приводу забезпечення національної безпеки. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2025. Вип. 3 (62). С. 58–62. DOI: 10.32782/ruuv.v3.2025.12.

⁴ Труба Р. М. Адміністративні відносини з приводу забезпечення національної безпеки. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2025. Вип. 3 (62). С. 59. DOI:10.32782/ruuv.v3.2025.12.

⁵ Труба Р. М. Адміністративні відносини з приводу забезпечення національної безпеки. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2025. Вип. 3 (62). С. 60. DOI: 10.32782/ruuv.v3.2025.12.

висновку, що ключовими рисами таких відносин у сфері сектору БО є те, що вони: 1) насамперед «виникають з волі суб'єкта або об'єкта і згода іншої сторони не є обов'язковою умовою для їх виникнення»¹ (поряд із тим, існування таких відносин неможливе без участі носія владних повноважень, який має АПС суб'єкта сектору БО); 2) у межах цих відносин допускається застосування заходів публічно-владного примусу (спеціальних, виняткових інструментів, які можуть використовувати лише окремі суб'єкти, наділені зазначеним статусом).

Висновки. В якості підсумку викладеному зазначимо, що сектор БО України наразі складають різні суб'єкти адміністративного права, для яких властивою є наявність спільного для них АПС, що в широкому сенсі є юридичною конструкцією, яка охоплює визначений нормами чинного адміністративного законодавства України комплекс структурних елементів, які окреслюють спеціальне правове становище таких різнорідних суб'єктів, об'єднаних спільною метою та завданнями діяльності, і визначають їх місце в системі суб'єктів публічної адміністрації та межі допустимого владного впливу у сфері забезпечення національної БО. Між тим, узагальнений аналіз статичних і динамічних рис форми та змісту цього статусу дає підстави стверджувати, що зазначена юридична конструкція має низку особливих ознак. По-перше, цей АПС регулюється передусім нормами адміністративного права з урахуванням конституційних засад, а відтак постає як галузевий правовий статус, що визначає «модельне», юридично значуще становище відповідних суб'єктів у сфері національної БО. По-друге, основою такого АПС є спільний для всіх носіїв цього статусу об'єкт забезпечувальної діяльності. Так, попри різнорідність типів і видів суб'єктів, яким властивий розглядуваний статус, такий спільний об'єкт робить їх елементами єдиної системи та уможливорює їхню узгоджену взаємодію (ефективність цього можемо прослідкувати на прикладі взаємодії Нацполіції України з іншими суб'єктами сектору БО України). По-третє, досліджуваний нами статус визначає інституційно-організаційну основу цих суб'єктів у системі публічного адміністрування та відповідає концептуально оновленим доктринам національної безпеки і публічного адміністрування. По-четверте, цей АПС передбачає наявність спеціальної мети та кола спільних завдань діяльності для суб'єктів сектору БО. По-п'яте, розглядуваному статусу властиве те, що він слугує правовою підставою для вступу в адміністративні правовідносини у сфері забезпечення національної БО, у межах яких допускається, приміром, застосування заходів адміністративного примусу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Пономарьов С. П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності сектору безпеки і оборони України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Дніпро, 2018. С. 29–30.

1. Безега В. В. До проблеми визначення завдань діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і обороною // Сучасне державотворення та правотворення: питання теорії та практики : Матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 9–10 грудня 2016 року). Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2016. С. 73–74.
2. Горовенко В. К., Тятяник В. П. Актуальні проблеми сектора безпеки та оборони України. *Наука і оборона*. 2014. № 4. С. 20–25.
3. Золотарьова Н. І. Правовий статус суб'єктів забезпечення національної безпеки. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2023. Вип. 5. С. 113–119. DOI: 10.32844/2618-1258.2023.5.19.
4. Пономарьов С. П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності сектору безпеки і оборони України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Дніпро, 2018. 490 с.
5. Пономарьов С. П. Загальна характеристика адміністративно-правового статусу суб'єктів сектора безпеки і оборони. *Наукові записки Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Серія: Право*. 2018. Вип. 5. С. 67–71.
6. Тарасенко К. В. Конституційно-правовий статус Ради національної безпеки і оборони України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02. Київ, 2009. 207 с.
7. Терещук В. В. Правовий статус суб'єктів публічної адміністрації: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2020. 269 с.
8. Труба Р. М. Адміністративні відносини з приводу забезпечення національної безпеки. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2025. Вип. 3 (62). С. 58–62. DOI: 10.32782/ruuv.v3.2025.12.
9. Труба Р. М. Основні завдання забезпечення національної безпеки. *Juris Europensis Scientia*. 2025. Вип. 3. С. 125–129. DOI: 10.32782/chern.v3.2025.25.

Стаття надійшла до редакції 16.03.2025

Ilya D. HULEVATYY,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

FEATURES OF THE ADMINISTRATIVE-LEGAL STATUS OF ENTITIES OF THE SECURITY AND DEFENSE SECTOR OF UKRAINE

The article clarifies the substantive content and distinguishing features of the administrative and legal status of entities within Ukraine's security and defense sector. It first situates those entities as members of an institutionally, organizationally, and functionally defined circle of subjects of administrative law that conduct security activity in the fields of national security and defense under democratic civilian control. What unites them is a shared administrative and legal status as subjects of national security and (or) defense, a status that, in turn, grounds the State's duty to create appropriate guarantees for their effective

performance within public administration. The administrative and legal status of these entities is proposed as a special legal construct: a normatively ordered complex of structural elements that delineates the specific legal position of diverse bodies pursuing a common purpose and set of tasks in the operation of Ukraine's security and defense sector. This construct fixes each entity's institutional place within the system of public administration and demarcates the lawful bounds of public-authority intervention in the sphere of ensuring national security and defense. Doctrinally, the status is formed primarily by norms of administrative law and functions as a sectoral legal status that models the regulatory position of the relevant entities. It is anchored in a common object of security activity so that heterogeneous, multi-level bodies remain components of a single national system and can interact effectively. Teleologically, the status is conditioned by the presence of a specific purpose and defined tasks for each entity's activity, the content of which corresponds to the overarching aims and objectives of national security and defense. Normatively, it operates as the principal legal precondition enabling these entities to enter administrative legal relations concerning national security and defense – relations within which state coercion, particularly administrative-legal coercion, may lawfully be applied.

Keywords: *administrative and legal relations, administrative and legal status, defense of Ukraine, ensuring national security, national security, public administration, security and defense sector of Ukraine.*

Роман Сергійович МАСЛЕННИКОВ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ЗМІСТ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПОСЛУГ ЯК ОБ'ЄКТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

У статті здійснено комплексний аналіз сутності та особливостей поліцейських послуг у сучасній правовій системі України. Наукова розвідка зосереджується на осмисленні змісту поняття «поліцейські послуги» як окремого й самостійного об'єкта адміністративно-правового регулювання, що обумовлено значним трансформаційним процесом у діяльності поліції під впливом європейських стандартів, інтенсифікації демократичних перетворень і підвищення суспільних очікувань щодо якості публічних сервісів. Акцентовано, що діяльність поліції в сучасному демократичному суспільстві дедалі більше орієнтується на сервісну модель, відходячи від репресивно-каральних практик минулого. Підкреслено, що поліцейські послуги мають розглядатися не лише як реагування на правопорушення, а як комплекс превентивних, захисних та допоміжних заходів, спрямованих на задоволення потреб та очікувань громадян, зміцнення довіри між громадськістю та органами правопорядку. Зазначено, що українське законодавство поки що фрагментарно регламентує категорію поліцейських послуг, не містить їх чіткого визначення, що ускладнює правозастосування та створює певні перепони для ефективного функціонування поліції у сервісному вимірі. Визначено цю проблему як одну з ключових, що впливають на якість і прозорість діяльності правоохоронних органів. Детально розглянуто новітні підходи до класифікації та визначення змісту поліцейських послуг, проведено аналіз наукових позицій провідних українських вчених-правознавців. Простежується зміна парадигми у сфері поліцейських послуг під впливом реформ, підвищення ролі громадськості, прозорості й відкритості роботи поліції, а також інтеграції європейських стандартів і механізмів контролю за якістю послуг. Значна увага приділяється визначенню змістовної основи поліцейських послуг через призму адміністративно-правових норм: підкреслюється, що напрями діяльності поліції, пов'язані з наданням послуг, постійно змінюються у відповідь на нагальні суспільні потреби, особливо в умовах воєнного стану, коли перелік поліцейських послуг розширюється новими функціями – евакуація цивільних, ліквідація наслідків воєнних злочинів, розмінування територій тощо.

Ключові слова: поліцейські послуги, напрями діяльності, адміністративно-правове регулювання, Національна поліція, сутність, зміст.

Постановка проблеми. У сучасному демократичному суспільстві

забезпечення прав і свобод людини, підтримання публічного порядку й безпеки стають пріоритетними напрями діяльності державних інституцій. Значну роль у цьому процесі відіграє поліція, яка, трансформуючись під впливом європейських стандартів і суспільних очікувань, дедалі більше відходить від суто репресивної чи каральної моделі до публічно-сервісної парадигми. Саме в цьому контексті особливої актуальності набуває дослідження змісту поліцейських послуг як окремого об'єкта адміністративно-правового регулювання.

Поліцейські послуги сьогодні розглядаються не лише як механізм реагування на порушення чи запобігання правопорушенням, а й як комплекс превентивних, захисних, допоміжних дій, спрямованих на задоволення потреб і очікувань громадян та зміцнення взаємної довіри між поліцією та суспільством. Попри це, у вітчизняному законодавстві категорія «поліцейських послуг» закріплена фрагментарно, відсутнє її чітке визначення, що ускладнює як правозастосування, так і ефективне функціонування самої поліції. Зазначене вказує на актуальність обраної теми наукового дослідження. Крім того, нагальність питання про зміст поліцейських послуг через призму адміністративно-правового регулювання зумовлена необхідністю модернізації підходів до визначення змісту поліцейських послуг, удосконалення правового регулювання цієї сфери, а також розробки ефективних механізмів контролю за якістю й прозорістю діяльності поліції. Дослідження сутності й особливостей поліцейських послуг дозволяє осмислити глибину й потенціал сервісної функції поліції, що є запорукою формування довіри до правоохоронних органів і підвищення рівня безпеки в державі.

В останні роки в юридичній науці зростає інтерес до доктрини поліцейських послуг у системі адміністративно-правового регулювання. Така увага пояснюється масштабними змінами у структурі, завданнях та функціях поліції, які відбуваються під впливом демократичних перетворень і впровадження публічно-сервісної моделі правоохоронної діяльності. Не лише реформа поліції, а й підвищення ролі громадськості, забезпечення прозорості та відкритості роботи органів правопорядку, а також інтеграція європейських стандартів у сферу правоохоронної діяльності висувають нові вимоги до визначення, якості та організації поліцейських послуг. Вивчення змісту й особливостей поліцейських послуг як окремого об'єкта адміністративно-правового регулювання стало актуальним та перспективним напрямом сучасної правової науки. Багато дослідників (зокрема І. С. Бабич, І. В. Бойко, А. В. Бурбій, І. В. Зозуля, В. А. Троян, О. Г. Циганов, О. С. Юнін та інші) аналізують різні аспекти цієї категорії, що свідчить про її багатовимірність та значущість для формування ефективної моделі поліцейської діяльності. Поряд із зростанням наукового інтересу, зберігається низка проблем, серед яких ключова – відсутність універсального й чіткого визначення змістовного наповнення поняття «поліцейські послуги».

Метою цієї статті є з'ясування змісту поліцейських послуг як об'єкта

адміністративно-правового регулювання за допомогою аналізу чинного законодавства й наукових підходів.

Виклад основного матеріалу. У контексті досліджуваного питання окремо слід вказати на те, що говорячи про зміст поліцейських послуг, учені-правознавці фактично вказують на окремі напрями діяльності поліції. Зокрема, як зауважує А. Кубаєнко, зміст поліцейських послуг полягає в забезпеченні захисту прав і свобод людини, прав і законних інтересів суспільства, створенні умов для максимального залучення громадян до роботи правоохоронців, підвищенні якості взаємодії з інститутами громадськості та органами влади, забезпеченні мобільності та оснащеності поліцейських, оптимізації організаційно-функціональної та штатної структури поліції, прозорості та відкритості діяльності поліції, наданні якісних та швидких поліцейських послуг, ефективному контролю за діяльністю поліції та захисті прав громадян, а також умовах для професійного зростання та розвитку поліцейських¹. З приводу наведеної позиції зазначимо, що на нашу думку, ученим дещо неправильно сприймається сутність категорії «зміст», оскільки з позиції її семантичного аналізу, в сучасній українській мові має вживатися у наступних значеннях: те, про що йдеться, розповідається де-небудь, те, що описується, зображується; сутність внутрішня особливості чого-небудь; певні властивості, характерні риси, які відрізняють явище, предмет від подібних явищ, предметів тощо; розумна основа, мета, призначення чого-небудь².

Аналіз наведеної позиції вказує на доцільність змістом поліцейських послуг позначати сукупність характерних для них особливостей, що виокремлюють їх серед схожих за своєю суттю правових явищ. З огляду на наведену позицію, серед таких характерних особливостей слід назвати й те, що поліцейські послуги надаються органами та підрозділами Національної поліції шляхом реалізації значної кількості напрямів її діяльності, що обумовлені законодавчо закріпленими за ними завданнями. При цьому, вважаємо, що спроби назвати якийсь вичерпний, завершений перелік напрямів діяльності Національної поліції України у цілому не мають сенсу, оскільки в умовах сьогодення такі напрями постійно й доволі швидко доповнюються й трансформують з огляду на існуючі потреби держави, українського суспільства в цілому. Зокрема, досліджуючи особливості класифікації та ознаки поліцейських послуг О. С. Тарасенко, І. О. Умрихіна та Д. С. Дронік цілком слушно відмічають той факт, що в умовах воєнного стану працівники поліції спочатку почали надавати нові поліцейські послуги (евакуація цивільних осіб із зони бойових дій, до ставлення гуманітарної допомоги, ліквідація ворожих БПЛА тощо), а вже потім отримали відповідні

¹ Кубаєнко А. Сучасні практики поліцейської діяльності : навчально-методичний посібник для здобувачів вищої освіти освітнього ступеня магістра у Національному університеті «Одеська юридична академія», галузь знань 26 «Цивільна безпека» спеціальність 262 «Правоохоронна діяльність» / авт.-укл.: А. Кубаєнко, О. Крижановська, О. Курганський; Нац. ун-т «Одеська юридична академія». Одеса : Юридична література, 2024. С. 15.

² Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] Київ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. С. 467.

повноваження¹. Також справедливою здається й позиція О. С. Юніна, який, аналізуючи особливості надання поліцейських послуг в умовах воєнного стану, вказує на те, що в рамках реалізації поставлених перед Національною поліцією завдань напрями діяльності поліцейських не є характерними для поліції в мирний час. Так, підкреслює вчений, на деокупованих територіях, прифронтових територіях, поліцейські у взаємодії з іншими правоохоронними органами або законними воєнізованими формуваннями (взаємодія з якими також є не типовою у діяльності поліції у мирний час): протидіють диверсійним групам ворога (які є професійними військовими); займаються фіксацією воєнних злочинів росіян; здійснюють розмінування деокупованих і прифронтових територій; виконують техніко-криміналістичним забезпеченням огляду місця події, в тому числі пов'язаної з пожежами, та спеціальні вибухотехнічні роботи за фактами скоєння вибухів, надходження повідомлень про виявлення підозрілих вибухонебезпечних предметів, загрозу вибуху².

Звичайно, наведений перелік напрямів поліцейської діяльності, пов'язаний з наданням поліцейських послуг, є далеко невичерпним й у цілому обумовлений необхідністю виконання поставлених перед даним правоохоронним органом завдань шляхом реалізації відповідних функцій. При цьому, на думку Д. М. Ластовича, на сьогодні можна назвати наступні функції поліцейських послуг, зокрема: адміністративну, комунікативну, оперативно-розшукову, виховну, кримінально-процесуальну, профілактичну, соціально-сервісну та охоронну³. Реалізація кожної з наведених функцій передбачає необхідність виконання Національною поліцією України численних повноваження, які можуть мати як основний, так і додатковий характер. Ось чому, окрім іншого, вважаємо за недоречне при визначенні сутності поліцейських послуг намагатися у змісті даного поняття відобразити окремі з напрямів поліцейської діяльності.

Зокрема, досліджуючи особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції в Україні, Л. В. Іщенко зазначає, що під поліцейською послугою необхідно розуміти діяльність Національної поліції, що направлена на задоволення потреб суспільства у створенні безпечного середовища через підтримання публічної безпеки та порядку, а також забезпечення прав і свобод окремих осіб шляхом здійснення їх охорони або юридичного оформлення⁴. Як бачимо, вчений при визначенні сутності поліцейських послуг обмежився згадками лише про окремі напрями поліцейської діяльності. При цьому як певний недолік наведеної вище позиції, на нашу думку, слід назвати відсутність в ній згадок про

¹ Тарасенко О. С., Умрихіна І. О., Дронік Д. С. Класифікація та ознаки поліцейських послуг. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2025. № 1 (13). С. 32.

² Юнін О. С. Особливості надання поліцейських послуг в умовах воєнного стану. *Наукові записки. Серія: Право*. 2023. № 14. С. 98.

³ Ластович Д. М. Місце та значення поліцейських послуг в діяльності Національної поліції. *Форум права*. 2016. № 1. С. 143. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/0d73e289-430b-4585-981a-cb32cc4c098f>.

⁴ Іщенко Л. В. Адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2020. С. 3.

нормативно-правову основу поліцейських послуг, адже всі без виключення напрями діяльності Національної поліції України мають ґрунтуватися на приписах чинного національного законодавства.

Також слід навести й більш розширені позиції щодо розуміння сутності поліцейських послуг, які при цьому позбавлені зазначеного вище недоліку. Так, досліджуючи особливості адміністративно-правового забезпечення діяльності з надання сервісних послуг Міністерства внутрішніх справ України, А.П. Рибінська вказує на те, що поліцейська послуга – це регламентована законодавством публічно-владна діяльність органу/структурного підрозділу органу поліції відповідно до виконуваних органом поліції функцій, пов'язаних із реалізацією прав і свобод людини, публічних інтересів суспільства і держави, спрямованих на профілактику та боротьбу із злочинністю, забезпеченням правопорядку та публічної безпеки, що передбачає здійснення дій/прийняття рішень шляхом контакту з фізичною чи юридичною особою за зверненням до органу поліції, зокрема посадової особи, задля реалізації власних прав, свобод та законних інтересів та/або виконання покладених на особу обов'язків у межах законодавчої компетенції органів поліції¹. І хоча вчена доволі вдало вказує на нормативно-правову природу поліцейських послуг, при розкритті їх сутності у змісті поняття намагається вказати як основні, так і другорядні його ознаки. Як цілком слушно в цьому контексті зауважує В. Б. Пчелін, використання занадто громіздких конструкцій під час визначення сутності відповідного правового явища, робить останнє занадто складним для сприйняття, оскільки в такому випадку в ньому містяться як основні, так і другорядні його ознаки і, як наслідок, у цілому воно отримує формально-юридичний характер².

Окрім вищенаведеного, як дискусійний момент визначення сутності та змісту поліцейських послуг вважаємо за необхідне назвати їх примусовий характер. Зокрема, на сторінках фахової літератури зауважують, що деякі поліцейські послуги можуть мати елементи примусу, наприклад, евакуація осіб під час надзвичайних ситуацій, обмеження доступу до небезпечних зон тощо³. У зв'язку з чим постає цілком логічне питання відносно того як надана послуга особі може мати примусовий характер, оскільки в такому разі вона втрачає власне сенс послуги. У зв'язку з чим слід зазначити, що поліцейська послуга не те щоб має примусовий характер, а першочергове здійснюється на користь певної особи або групи осіб. При цьому навіть семантичний аналіз досліджуваної категорії свідчить про те, що її сенс не визначають через добровільність, а через корисність для кого-небудь. Як зауважує авторський колектив великого тлумачного словника сучасної української мови, слово «послуга» слід вживати в наступних значеннях: дія,

¹ Рибінська А. П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2019. С. 167.

² Пчелін В. Б. Перегляд адміністративних актів органів внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2011. С. 12.

³ Тарасенко О. С., Умрихіна І. О., Дронік Д. С. Класифікація та ознаки поліцейських послуг. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2025. № 1 (13). С. 33.

вчинок, що дає користь, допомогу іншому; сприяння розвитку, піднесенню, поширенню чогось; діяльність підприємств, установ, організацій та окремих осіб, виконувана для задоволення чийх-небудь потреб; обслуговування, система господарсько-побутових вигід, що надаються населенню¹.

Також слід зазначити, що, як впливає з аналізу приписів Закону України «Про Національну поліцію», поліцейські заходи можуть мати як превентивний, так і примусовий характер² і без сумніву застосовуються як основний інструментарій в межах надання поліцейських послуг. При цьому логічно припустити, що застосування примусового заходу до правопорушника не слід розцінювати як поліцейську послугу, що надається безпосередньо йому. У такому разі мову слід вести про поліцейську послугу, яка надається іншим особам, у цілому суспільству, внаслідок чого забезпечується охорона й захист прав, свобод та інтересів особи, а також їх відновлення в разі порушення. З огляду на що як окрему характерну особливість поліцейських послуг, що становлять їх зміст, слід розглядати те, що в межах їх надання Національна поліція здійснює діяльність, пов'язану як зі застосуванням превентивних, так і примусових поліцейських заходів.

Наявність таких численних дискусій окремих учених-правознавців нашою думкою відносно взагалі необхідності, так би мовити, скасування інституту надання поліцейських послуг. Так, наприклад, досліджуючи особливості закріплення поліцейських послуг в законодавстві України та реалізації їх на практиці, І. В. Зозуля вказує на те, що одним із можливих, але дискусійних, шляхів розв'язання проблеми було б вилучення із Закону України «Про Національну поліцію» та суміжного законодавства терміну «поліцейські послуги», обмежившись загальною вказівкою, що Національна поліція у своїй діяльності надає, в межах законодавства, в тому числі і сервісні послуги, зміст, перелік та порядок надання яких визначено законом. Варіант збереження в інституційному законодавстві терміну «поліцейські послуги» станом на сьогодні пов'язаний з поки ще складною перспективою перегляду законодавчого, наукового та практичного, серед іншого, й міжнародного, досвіду щодо сервісної діяльності Національної поліції України³. У цілому не заперечуючи запропонований ученим варіант, все ж таки вважаємо за доцільне вдосконалювати даний правовий інститут як в напряму його чіткого законодавчого закріплення, так і шляхом вироблення ефективних адміністративно-правових засад здійснення контролю за якістю надання поліцейських послуг в Україні.

При цьому в межах представленого наукового дослідження, з огляду на його специфіку і спрямування, поліцейські послуги розглядаються нами як об'єкт адміністративно-правового регулювання. У цьому зв'язку

¹ Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] Київ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. С. 1080.

² Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.

³ Зозуля І. В. Поліцейські послуги в законодавстві України та на практиці. *Форум права*. 2019. № 3 (56). С. 31. URL: https://forumprava.pp.ua/files/021-038-2019-3-FP-Zozulia_5.pdf.

відмітимо, що з позиції семантики, слово «об'єкт» на сторінках великого тлумачного словника сучасної української мови застосовують у наступних значеннях: явище, предмет, особа, на яких спрямовано певну діяльність, увагу й таке інше; предмет наукового та подібного дослідження, спеціальної зацікавленості, компетенції; предмет, що розглядається з метою його використання за призначенням, вивчення; пізнавана дійсність, що існує поза свідомістю людини та незалежно від неї¹.

Тобто об'єктом в досліджуваному випадку слід позначати те, на що власне спрямоване адміністративно-правове регулювання. Сутність же адміністративно-правового регулювання на сторінках фахової літератури визначають як цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави². Як бачимо, навіть у самому визначенні сутності адміністративно-правового регулювання вказано на що воно спрямоване, тобто на його об'єкт, в якості якого слід розглядати відповідні суспільні відносини. Так, досліджуючи особливості адміністративно-правового забезпечення реалізації заходів правового режиму воєнного стану, Д. А. Власенко дійшов висновку стосовно того, що об'єкт адміністративно-правового регулювання – це суспільні відносини, що виникають у сфері публічного управління і підлягають регулюванню нормами адміністративного права. Ці відносини включають діяльність органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, публічних службовців та інших суб'єктів, які реалізують свої повноваження й обов'язки в управлінській сфері³. Тобто, говорячи про сутність і зміст поліцейських послуг як об'єкта адміністративно-правового регулювання, на увазі слід мати суспільні відносини, що виникають і знаходять свій розвиток у зв'язку зі здійсненням органами та підрозділами Національної поліції відповідної діяльності в межах виконання поставлених перед нею завдань. При цьому такі суспільні відносини підпадають під регулювальний вплив адміністративно-правових норм, що обумовлює їх правову природу.

Висновки. Отже, змістом поліцейських послуг як об'єкта адміністративно-правового регулювання буде сукупність характерних особливостей даної сфери суспільних відносин, що будуть знаходити свій прояв у наступних аспектах:

– суспільні відносини, що виникають і знаходять свій розвиток у зв'язку з наданням поліцейських послуг регламентовані адміністративно-правовими нормами;

¹ Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] Київ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. С. 803.

² Галуцько А. В. Адміністративно-правове регулювання служби дільничних інспекторів в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2018. С. 30; Адміністративне право України / В. В. Галуцько, В. І. Олефір, Ю. В. Гридасов, А. А. Іванишук, С. О. Короєд. Херсон : ХМД, 2013. С. 323–324.

³ Власенко Д. А. Адміністративно-правове забезпечення реалізації заходів правового режиму воєнного стану : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2024. С. 32.

- надання поліцейських послуг зацікавленим у цьому особам є результатом виконання органами та підрозділами Національної поліції владних повноважень;
- за своєю суттю є сукупністю адміністративних, правоохоронних і публічно-сервісних дій;
- можуть мати як платну, так і безоплатну основу їх надання;
- надаються як за зверненням зацікавленої особи, так і за власною ініціативою відповідних органів та підрозділів Національної поліції, а також окремих поліцейських;
- єдиним суб'єктом їх надання є органи та підрозділи Національної поліції;
- надання поліцейських послуг обумовлено необхідністю реалізації значної кількості напрямів діяльності органів і підрозділів Національної поліції, у межах поставлених перед ними завдань;
- у межах надання поліцейських послуг органи та підрозділи Національної поліції здійснює діяльність, пов'язану зі застосуванням як превентивних, так і примусових поліцейських заходів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адміністративне право України / В. В. Галунько, В. І. Олефір, Ю. В. Гридасов, А. А. Іванищук, С. О. Короєд. Херсон : ХМД, 2013. 393с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] Київ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. 1736 с.
3. Власенко Д. А. Адміністративно-правове забезпечення реалізації заходів правового режиму воєнного стану : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2024. 207 с.
4. Галунько А. В. Адміністративно-правове регулювання служби дільничних інспекторів в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2018. 209 с.
5. Зозуля І. В. Поліцейські послуги в законодавстві України та на практиці. *Форум права*. 2019. № 3 (56). С. 21–38. URL: https://forumprava.pp.ua/files/021-038-2019-3-FP-Zozulia_5.pdf.
6. Іщенко Л. В. Адміністративно-юрисдикційна діяльність поліції в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2020. 216 с.
7. Кубаєнко А. Сучасні практики поліцейської діяльності : навчально-методичний посібник для здобувачів вищої освіти освітнього ступеня магістра у Національному університеті «Одеська юридична академія», галузь знань 26 «Цивільна безпека» спеціальність 262 «Правоохоронна діяльність» / авт.-укл.: А. Кубаєнко, О. Крижановська, О. Курганський; Нац. ун-т «Одеська юридична академія». Одеса : Юридична література, 2024. 144 с.

8. Ластович Д. М. Місце та значення поліцейських послуг в діяльності Національної поліції. *Форум права*. 2016. № 1. С. 141–146. URL: <https://dpspace.univd.edu.ua/items/0d73e289-430b-4585-981a-cb32cc4c098f>.

9. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.

10. Пчелін В. Б. Перегляд адміністративних актів органів внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2011. 190 с.

11. Рибінська А. П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2019. 199 с.

12. Тарасенко О. С., Умрихіна І. О., Дронік Д. С. Класифікація та ознаки поліцейських послуг. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2025. № 1 (13). С. 30–35.

13. Юнін О. С. Особливості надання поліцейських послуг в умовах воєнного стану. *Наукові записки. Серія: Право*. 2023. № 14. С. 95–100.

Стаття надійшла до редакції 08.04.2025

Roman S. MASLENNIKOV,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

CONTENT OF POLICE SERVICES AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION

The article provides a comprehensive analysis of the essence and features of police services in the modern legal system of Ukraine. The scientific investigation focuses on understanding the content of the concept of "police services" as a separate and independent object of administrative and legal regulation, which is due to a significant transformation process in police activities under the influence of European standards, the intensification of democratic transformations and the increase in public expectations regarding the quality of public services. It is emphasized that police activities in a modern democratic society are increasingly oriented towards a service model, moving away from the repressive and punitive practices of the past. It is emphasized that police services should be considered not only as a response to offenses, but as a set of preventive, protective and auxiliary measures aimed at meeting the needs and expectations of citizens, strengthening trust between the public and law enforcement agencies. It is noted that Ukrainian legislation still regulates the category of police services in a fragmentary manner, does not contain a clear definition of them, which complicates law enforcement and creates certain obstacles to the effective functioning of the police in the service dimension. This problem is identified as one of the key ones that affect the quality and transparency of law enforcement activities. The latest approaches to the classification and definition of the content of police services are considered in detail, and the scientific positions of leading Ukrainian legal scholars are analyzed. The paradigm shift in the field of police

services under the influence of reforms, increasing the role of the public, transparency and openness of police work, as well as the integration of European standards and mechanisms for monitoring the quality of services are traced. Considerable attention is paid to determining the substantive basis of police services through the prism of administrative and legal norms: it is emphasized that the areas of police activity related to the provision of services are constantly changing in response to urgent social needs, especially in conditions of martial law, when the list of police services is expanded with new functions - evacuation of civilians, elimination of the consequences of war crimes, demining of territories, etc.

Keywords: *police services, areas of activity, administrative and legal regulation, National Police, essence, content.*

Олександр Олександрович МОЗГОВИЙ,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

ПОНЯТТЯ ТА СТРУКТУРА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

Стаття присвячена з'ясуванню змістових характеристик адміністративно-правового механізму загалом, визначенню його поняття в контексті реалізації державної політики у сфері земельних відносин, а також розкриттю структурних складових його будови.

Узагальнено, що адміністративно-правовий механізм: 1) має регулятивну, забезпечувальну, охоронну, захисну спрямованість залежно від конкретних завдань, які постають перед публічною адміністрацією та суспільством; 2) функціонує завдяки системі адміністративно-правових засобів, які сукупно забезпечують досягнення мети його існування та розвитку; 3) призначений забезпечити практичним проявом адміністративно-правову норму; 4) є динамічною правовою конструкцією, здатною адаптуватись під трансформаційні процеси розвитку доктрини адміністративного права. З'ясовано, що адміністративно-правовий механізм реалізації може стосуватись практичного прояву прав особи, конкретної функції держави, реформ чи публічного інтересу загалом або, як випадку цього дослідження, державної політики у визначеній сфері.

Визначено, що адміністративно-правовий механізм реалізації державної політики у сфері земельних відносин є динамічною правовою конструкцією, яка призначена забезпечити практичним проявом адміністративно-правову норму регулятивної, забезпечувальної, охоронної або захисної спрямованості у спосіб виконання його завдань визначеним колом уповноважених органів публічної адміністрації. Відповідно, ключовими названо інституційний блок його елементної структури та засадничий, однак уточнено, що загалом до структури адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері земельних відносин варто відносити: 1) нормативний блок (репрезентує адміністративні норми, які

мають знайти свій практичний прояв); 2) засадничий блок (представлений: організаційним контекстом – його мета та завдання, принципи діяльності суб'єктів їхнього виконання; гарантійним компонентом – система правових та організаційних гарантій, спрямованих на охорону та захист прав і законних інтересів учасників земельних відносин, а також на запобігання порушенням у цій сфері); 3) інституційний блок (включає уповноважені органи публічної адміністрації та їх структурні підрозділи, які безпосередньо реалізують державну політику у сфері земельних відносин); 4) процедурний блок (об'єктивує наявність адміністративних процедур та порядків реалізації іншої діяльності інституційних суб'єктів цієї сфери, які забезпечують послідовність і правову визначеність регулювання земельних відносин); 5) інструментальний блок (юридичні та організаційні засоби, які забезпечують практичне втілення завдань державної політики у сфері земельних відносин).

Ключові слова: адміністративно-правовий механізм, галузь земельних відносин, земельна політика, земельні відносини, реалізація державної політики.

Постановка проблеми. За справедливими твердженнями В. Юрка, у науці адміністративного права використовується багато різних термінів, які з однієї сторони є загальновідомими та загальноживаними, а з іншої – не дістали однозначного трактування, що в свою чергу породжує багато наукових дискусій. До таких дискусійних термінів відноситься і термін «адміністративно-правовий механізм». Адже існує значна кількість вчених, які ставлять знак «рівно» між термінами «адміністративно-правовий механізм» та «механізм адміністративно-правового регулювання»¹.

Вчений Є. Кобко вказує, що будь-який механізм – це сукупність взаємодіючих, взаємодоповнюючих та взаємозалежних елементів, які функціонують задля досягнення єдиної мети. Поняття механізму використовується у багатьох сферах суспільного життя². Більшість вчених поділяють таку думку. Зокрема А. Зубко³ погоджується з тим, що за загальним правилом «механізм» – і як концепт, і як абстракція високого рівня узагальнення – має широке поле застосування і, набувши наукового статусу, стало практично незамінним як модель пояснення (функціонування) цілої низки явищ⁴.

В юридичній науці під механізмом традиційно розуміють спосіб

¹ Юрко В. В. Адміністративно-правовий механізм реалізації функції планування в містобудівній діяльності. *Правові новели*. 2024. № 22. Т. 3. С. 64.

² Кобко Є. В. До питання вдосконалення адміністративно-правового механізму забезпечення національної безпеки держави. *Вісник кримінологічної асоціації України*. 2024. № 1 (31). С. 385. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.1.32>.

³ Зубко А. О. Поняття механізму впровадження адміністративної політики України // Реформування українського законодавства: проблемні питання та шляхи їх вирішення : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 07–08 лютого 2024 р.). Київ : Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 71–73.

⁴ Альберда Т. Механізм як загальнонаукова і правова категорія («правовий механізм»). *Молодий вчений*. 2013. № 2 (2). С. 64.

функціонування, систему засобів взаємодії¹, тобто як сукупність взаємоузгоджених частин, які повинні функціонувати і передбачати певну стадійність. Слово «функціонувати» означає діяти, виконувати свої функції. Відповідно механізм повинен працювати², а правовий механізм – діяти у правовій сфері³. При цьому як зауважує А. Лиманюк, – категорія правовий механізм вживається переважно в теорії державного управління для позначення множинності правових інструментів, застосування яких дає можливість досягти поставленої мети⁴. Натомість у юриспруденції застосовується інший термін – механізм правового регулювання як один із видів механізму соціального регулювання, що має різні варіації тлумачення⁵. Однак не всі вчені вважають, що особливості функціонування правового механізму в контексті юриспруденції відображає механізм правового регулювання. Зокрема А. Зубко вважає, що така думка може бути підданою критиці зокрема через те, що репрезентує надто звужений контекст правовим регулюванням суспільних відносин. На його думку, правовий механізм загалом як юридичне явище репрезентує своїм змістом не тільки регуляторну функцію, а й, наприклад, забезпечувальну, що об'єктивує можливість належного функціонування правової системи та впливу її складових на суспільні відносини для досягнення певних цілей⁶.

Зазначена думка вченого, на нашу думку, не облишена методологічної основи для того, щоб вважатись прийнятною, адже зрозуміло, що право не обмежується регулятивними функціями. Поряд з такими органічно існують забезпечувальна, охоронна, захисна, координаційна та навіть прогностична за допомогою яких право постає не лише як інструмент впорядкування суспільних відносин, а й гарантія їхньої стабільності, передбачуваності та розвитку. Однак є важливе застереження: на рівні теоретичних конструкцій варто розмежовувати регулювання як процес і як відповідну функцію.

За таких умов досліджуваний підхід пояснюватиме наявність наукової думки про органічне співіснування поряд таких категорій як «механізм адміністративно-правового регулювання», що репрезентує собою

¹ Олькіна О. Поняття та механізм реалізації права особи на захист та правову допомогу. *Актуальні проблеми держави і права*. 2017. Вип. 67. С. 244.

² Новіков В., Боровікова В. Про механізм реалізації прав і свобод людини. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 3. С. 47.

³ Осіпов Ю. В. Реалізація права на звернення до адміністративного суду та способи його судового захисту: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Кропивницький, 2023. С. 156.

⁴ Рогова О. Г. Механізми правові. *Енциклопедія державного управління: у 8 т. / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. Т. 2. Методологія державного управління*. Київ : НАДУ, 2011. С. 378; *Теоретико методологічні засади державного управління: формування понятійного апарату : методичні рекомендації / за заг. ред. В. В. Корженка*. Київ : НАДУ, 2009. С. 25-26; Ярмолинська І. В. Поняття та сутність механізмів державного управління у сфері інституційного догляду та виховання дітей в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 18. С. 121.

⁵ Лиманюк А. А. Загальна характеристика елементів адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану. *Нове українське право*. 2024. № 5. С. 108.

⁶ Зубко А. О. Поняття механізму впровадження адміністративної політики України // *Реформування українського законодавства: проблемні питання та шляхи їх вирішення : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 07–08 лютого 2024 р.)*. Київ : Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 71–73.

об'єднання усіх функціональних складових впливу адміністративного права на суспільні відносини та окремо – «механізм адміністративно-правового забезпечення», «механізм адміністративно-правового захисту», «механізм адміністративно-правової охорони», «адміністративно-правовий механізм реалізації», «адміністративно-правовий механізм впровадження» тощо.

З огляду на зазначене актуальним вбачається з'ясування юридичної природи адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері земельних відносин, адже: 1) загальнотеоретична основа для ідентифікації його змісту та сутності характеризується суперечливістю та неоднозначністю наукових підходів; 2) формування цілісного наукового уявлення про його поняття та структуру наразі є відсутнім.

Продовжуючи попередню тезу, варто вказати, що наукова доктрина багата на вивчення загальних аспектів адміністративно-правових механізмів на прикладі різних сфер, таких як містобудівна діяльність, національна безпека, економічна безпека тощо. Зокрема дослідження В. Юрка, Є. Кобко, А. Зубка, А. Лиманюка розкривають зміст, структуру та функції відповідних механізмів, підкреслюючи їх багатофункціональність та суб'єктивізм авторів при їх ідентифікації. Проте слід відзначити недостатню спеціалізацію досліджень у сфері земельних відносин, адже спеціальні комплексні дослідження, що системно висвітлюють механізми реалізації державної політики саме у земельних відносинах, поки що обмежені. Відповідно, існують методологічні та термінологічні суперечності, відсутня цілісна структура та систематизація функціональних складових адміністративно-правового механізму, що обґрунтовує актуальність подальшого дослідження цієї проблематики, зокрема і в запропонованому сферовому контексті.

Тому *метою* цієї статті є з'ясування змістових характеристик адміністративно-правового механізму загалом, визначення його поняття щодо реалізації державної політики у сфері земельних відносин, а також розкриття його структурних складових.

Виклад основного матеріалу. Загалом адміністративно-правовий механізм здебільшого вирізняється використання адміністративно-правових засобів, які ґрунтуються на адміністративних нормах права¹. Водночас, наприклад, С. Алфьоров під адміністративно-правовим механізмом пропонує розуміти «систему правових засобів, які інтегровані та організовані таким чином, що дозволяють послідовно й ефективно забезпечити правове регулювання суспільних відносин нормами адміністративного права»². Ю. Коваленко додає, що його основною ціллю є виконання тих чи інших функцій держави, які регламентуються приписами адміністративного законодавства, а отже, «підпорядковані загальній меті,

¹ Лиманюк А. А. Загальна характеристика елементів адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану. *Нове українське право*. 2024. № 5. С. 109.

² Алфьоров С. М. Заходи організаційно-правового характеру в адміністративно-правовому механізмі протидії корупції в ОВС. *Вісник Академії митної служби України. Серія: Право*. 2011. № 1. С. 40.

завданням та загальноправовим і галузевим принципам цієї галузі права»¹. За думкою А. Лиманюка така загальна характеристика адміністративно-правового механізму цілком узгоджується з роллю галузі адміністративного права, яке інколи називають «управлінським правом». Тож він стверджує, що цей механізм використовується як певний інструмент, застосування якого дає змогу керувати соціальними процесами в країні, вирішуючи найбільш значущі завдання, які постають перед державним апаратом². Щодо зазначеного, на нашу думку, варто вказати наступне: будучи «практичним втіленням» приписів права конституційного, адміністративне право має своїм підґрунтям законодавство, що перебуває в постійному русі. З огляду на цю динамічність можна стверджувати, що адміністративне право найкращим чином відображає всі зміни, що відбуваються у відносинах між державою та суспільством. Відтак, адміністративне право можна вважати своєрідним «індикатором» головних перетворень, що відбуваються в суспільстві та державі³. Зокрема традиційне його сприйняття суто управлінським наразі ставиться на дискусійний щабель, адже дійсно за часів СРСР саме адміністративне право було одним з найпотужніших інструментів втілення радянської ідеології, головним принципом якої було сприйняття людини як «гвинтика системи». Адміністративне право було не просто наукою, за допомогою якої втілювалися закони та підзаконні акти, прийняті на забезпечення функціонування тоталітарної держави, це був інструмент впливу на свідомість громадян⁴. За сучасних умов мета й завдання адміністративного права України чітко визначені положеннями Конституції України, відповідно до яких «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави»⁵. Відповідно, метою адміністративного права є створення пріоритету правових умов для забезпечення публічною адміністрацією прав, свобод й інтересів людини і громадянина у сфері публічного адміністрування⁶.

Отже, наведений матеріал дає можливість узагальнити, що

¹ Коваленко Ю. О. Адміністративно-правовий механізм інформаційного забезпечення протидії корупції в правоохоронних органах України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2018. С. 42.

² Лиманюк А. А. Загальна характеристика елементів адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану. *Нове українське право*. 2024. № 5. С. 109.

³ Міхровська М.С. Адміністративне право: від державного управління до людиноцентризму. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 241.

⁴ Там само. С. 241.

⁵ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

⁶ Міхровська М. С. Адміністративне право: від державного управління до людиноцентризму. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 241.; Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О. Адміністративне право України. Повний курс. Київ, 2018. 446 с.

адміністративно-правовий механізм: 1) має регулятивну, забезпечувальну, охоронну, захисну спрямованість залежно від конкретних завдань, які постають перед публічною адміністрацією та суспільством; 2) функціонує завдяки системі адміністративно-правових засобів, які сукупно забезпечують досягнення мети його існування та розвитку; 3) призначений забезпечити практичним проявом адміністративно-правову норму; 4) є динамічною правовою конструкцією, здатною адаптуватись під трансформаційні процеси розвитку доктрини адміністративного права.

При цьому вбачаємо доцільним висловити свою думку у контексті загальних рис адміністративно-правових механізмів реалізації певної діяльності або формування, розробки, впровадження процесів чи явищ. Зокрема адміністративно-правовий механізм реалізації може стосуватись практичного прояву прав особи, конкретної функції держави, реформ чи публічного інтересу загалом або, як у випадку цього дослідження, державної політики у визначеній сфері.

Також варто зауважити, що питання вивчення поняття та структури адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у конкретній сфері не є поширеним напрямом здійснення наукового пошуку. Однак напрацювання щодо означеної тематики вже наявні. Зокрема, приміром, О. Ткаченко пропонує визначення поняття «адміністративно-правовий механізм реалізації державної політики у паливно-енергетичній сфері України»: це інтегративне утворення із: 1) цілісної, ієрархічної, реально працюючої системи суб'єктів реалізації відповідної політики, за допомогою яких здійснюється публічна влада і реалізуються передусім функції публічно-сервісного та управлінського характеру в умовах децентралізації влади в Україні; 2) це система взаємопов'язаних та взаємозалежних адміністративно-правових засобів та способів, за допомогою яких уповноважені суб'єкти реалізації державної політики здійснюють цілеспрямований вплив на суспільні відносини, які виникають у процесі реалізації державної політики у паливно-енергетичній сфері України, задля досягнення основної мети Енергетичної стратегії України 2035 в умовах європейської інтеграції України¹. Або ж Т. Шумейко формує висновок, що «адміністративно-правовий механізм формування та реалізації державної політики у сфері обігу зброї в Україні» – це юридична конструкція, котрою окреслюється заснована на нормах чинного законодавства взаємоузгоджена система нормативно-правових, інституційних, правозастосовних й організаційних форм і засобів, які сукупно, цілісно та послідовно впливають на суб'єктів, відносини та процеси в сфері обігу зброї, виконуючи таким чином завдання формування та реалізації державної політики у відповідній сфері².

¹ Ткаченко О. Ю. Місце та значення адміністративно-правового механізму в реалізації державної політики в паливно-енергетичній сфері України. *Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові проблеми*: матер. наук.-практ. конферен. Харків, 2017. URL: https://univd.edu.ua/general/publishing/konf/27_10_2017/pdf/69.pdf.

² Шумейко Т. А. Поняття та ознаки адміністративно-правового механізму формування та реалізації державної політики у сфері обігу зброї в Україні. *Юридична наука*. 2020. № 8 (110). С. 172.

Водночас А. Лиманюк вважає, що структуру адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану становлять такі елементи: 1) норми адміністративного права, які регламентують такі основні напрями: функціонування економічної сфери держави, зокрема виробничий, фінансовий, інвестиційний, продовольчий сектори; діяльність суб'єктів реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави; управлінські та інші процедури, що виникають під час реалізації вказаного виду державної політики; специфіка функціонування національної економіки та компетентних суб'єктів, які забезпечують її безпеку в умовах воєнного стану; правовідносини, які виникають в окресленій сфері; стабілізація соціальної сфери в частині аспектів, які впливають на розбудову економіки країни; 2) принципи забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану, система яких містить не тільки загальні та спеціальні принципи права, а й економічні, управлінські та інші засади; 3) суб'єкти реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану, коло яких стає ширше з урахуванням особливих умов, що обумовлюється необхідністю залучення різнопрофільних органів, у тому числі створених у цей період, для комплексного підходу до вирішення завдань, пов'язаних із забезпеченням економічної безпеки держави; 4) правові відносини, які виникають між компетентними суб'єктами та іншими органами публічної адміністрації, громадянами та їх об'єднаннями під час реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави в умовах дії воєнного стану, що матимуть свою специфіку внаслідок розширеного суб'єктного складу та їх кола повноважень; 5) інструменти, за допомогою яких реалізується державна політика у сфері забезпечення економічної безпеки держави в умовах дії воєнного стану, насамперед йдеться про форми, методи, а також інші засоби, способи та ресурси (матеріально-технічні, кадрові, оперативні), що використовуються в процесі окресленого кола діяльності; 6) процедури державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави в умовах дії воєнного стану, які характеризуються різноманітним змістом і сферами реалізації, а їх результатом є проведення конкретних заходів для стабілізації, розвитку національної економічної системи, а також її охорони та захисту від реальних і потенційних загроз¹.

Можемо узагальнити, що категорія «адміністративно-правовий механізм реалізації державної політики» відображає комплексний характер державно-управлінських процесів у конкретних сферах суспільного життя. І попри відсутність установленної наукової думки щодо її характерних ознак, об'єднуючим фактором виступає розуміння цього механізму як цілісної системи взаємопов'язаних елементів – норм, інститутів, процедур,

¹ Лиманюк А. А. Загальна характеристика елементів адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану. *Нове українське право*. 2024. № 5. С. 111.

інструментів та суб'єктів, які в сукупності забезпечують ефективне формування, впровадження й реалізацію державної політики.

Отже, визначаємо, що адміністративно-правовий механізм реалізації державної політики у сфері земельних відносин є динамічною правовою конструкцією, яка призначена забезпечити практичним проявом адміністративно-правову норму регулятивної, забезпечувальної, охоронної або захисної спрямованості у спосіб виконання його завдань визначеним колом уповноважених органів публічної адміністрації. Відповідно, ключовими ми визначаємо інституційний блок його елементної структури та засадничий, проте і не зменшуємо значення інших з таких.

Таким чином, до структури адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері земельних відносин відносимо:

1) нормативний блок – репрезентує адміністративні норми, які мають знайти свій практичний прояв. Приміром, пункт 2 Положення про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 року № 15 передбачає, що Держгеокадастр у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства¹. Відповідно, представники Держгеокадастру мають неухильно дотримуватися встановлених правових приписів, реалізовувати їх у процесі здійснення своєї діяльності, а також забезпечувати їх належне застосування у відносинах із громадянами та юридичними особами, що виступають суб'єктами земельних правовідносин;

2) засадничий блок – представлений:

– організаційним контекстом – його мета та завдання, принципи діяльності суб'єктів їхнього виконання. Зокрема метою адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері земельних відносин, на нашу думку, є впорядкування земельних відносин, гарантування прав суб'єктів та досягнення балансу приватних і публічних інтересів у цій сфері, а основним функціональним завданням, – втілити заздалегідь намічені орієнтири розвитку цієї галузі у практичну площину. Щодо зазначених принципів зауважимо, що загалом система таких має дві складові, – загальні та спеціальні принципи діяльності суб'єктів публічної адміністрації у цій сфері;

– гарантійним компонентом – система правових та організаційних гарантій, спрямованих на охорону та захист прав і законних інтересів учасників земельних відносин, а також на запобігання порушенням у цій сфері – приміром, відповідно до статті 14 Конституції України право власності на землю гарантується. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до

¹ Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2015 № 15. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF#Text>.

закону. Водночас у частині 1 статті 153 Земельного кодексу України передбачено, що власник не може бути позбавлений права власності на земельну ділянку, крім випадків, передбачених Кодексом або іншими законами України. Відповідно, стаття 140 Земельного кодексу України визначає, що підставами припинення права власності на земельну ділянку є: а) добровільна відмова власника від права на земельну ділянку; б) смерть власника земельної ділянки за відсутності спадкоємця; в) відчуження земельної ділянки за рішенням власника; г) звернення стягнення на земельну ділянку на вимогу кредитора; ґ) відчуження земельної ділянки з мотивів суспільної необхідності та для суспільних потреб; д) конфіскація за рішенням суду; е) невідчуження земельної ділянки іноземними особами та особами без громадянства у встановлений строк у випадках, визначених цим Кодексом; є) примусове вилучення земельних ділянок з мотивів суспільної необхідності¹;

3) інституційний блок – включає уповноважені органи публічної адміністрації та їх структурні підрозділи, які безпосередньо реалізують державну політику у сфері земельних відносин. Наприклад, абзац 1 пункту 3 Положення про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 року № 15 визначає, що основними завданнями Держгеокадастру є реалізація державної політики у сфері національної інфраструктури геопросторових даних, топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру, державного контролю за використанням та охороною земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів². Водночас Положення про відділ ринку земель Управління ринку та оцінки земель Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру передбачає, що основними завданнями Відділу є: реалізація державної політики у сфері земельних відносин з питань формування і функціонування ринку земель, аукціонної діяльності³;

4) процедурний блок – об'єктивує наявність адміністративних процедур та порядків реалізації іншої діяльності інституційних суб'єктів цієї сфери, які забезпечують послідовність і правову визначеність регулювання земельних відносин. Приміром, Порядок ведення Державного земельного кадастру, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 17 жовтня 2012 року № 1051 визначає процедуру та вимоги щодо ведення Державного земельного кадастру. Наприклад, визначено, що до Державного

¹ Земельний кодекс України : Закон України від 25.10.2001 р. № 2768-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text>.

² Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2015 р. № 15. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF#Text>.

³ Положення про відділ ринку земель Управління ринку та оцінки земель Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру. Держгеокадастр: офіційний сайт. URL: <https://land.gov.ua/wp-content/uploads/2021/10/471-%D0%B4%D0%BE%D0%B4%D0%B0%D1%82%D0%BE%D0%BA.pdf>.

земельного кадастру вносяться такі відомості про державний кордон: 1) графічне зображення лінії державного кордону: послідовно з'єднані лініями поворотні точки державного кордону; координати прикордонних знаків та поворотних точок; протяжність державного кордону (в цілому та окремих ділянок); 2) повне найменування суміжних іноземних держав згідно з Державним реєстром географічних назв; 3) облікові номери лінії державного кордону згідно з додатком 2 та пунктом 28 цього Порядку; 4) інформація про документи, на підставі яких встановлено державний кордон (в цілому та/або окремих ділянок): назва, дата та номер рішення про затвердження документа, найменування органу, що його прийняв; електронні копії документів, на підставі яких встановлено державний кордон; 5) дані щодо демаркації (редемаркації, делімітації) державного кордону: кількість засобів демаркації (редемаркації, делімітації) державного кордону (в цілому та окремих ділянок); дата встановлення кожного засобу демаркації (редемаркації, делімітації) державного кордону; координати засобів демаркації (редемаркації, делімітації) державного кордону; інформація про документи, на підставі яких проведено демаркацію (редемаркацію, делімітацію) державного кордону (в цілому та/або окремих ділянок), зокрема назва, дата та номер рішення про демаркацію (редемаркацію, делімітацію) державного кордону, найменування органу, що його прийняв; електронні копії документів, на підставі яких проведено демаркацію (редемаркацію, делімітацію) державного кордону¹;

5) інструментальний блок – юридичні та організаційні засоби, які забезпечують практичне втілення завдань державної політики у сфері земельних відносин.

При цьому видається доречним вказати, що наведена система елементів спонукає до таких розмірковувань: по-перше, можна виокремлювати його нормативну та практичну складові, що також буде методологічно правильним; по-друге, дійсно, питання про юридичну природу адміністративно-правових засобів, що формують відповідний механізм є доволі дискусійним. З одного боку, це може бути інструментальний бік його структури, проте це і «норми, які знаходяться в актах управління у конкретній сфері діяльності»². Тож не облишеною логікою обґрунтування є думка, що під адміністративно-правовими засобами слід розуміти сукупність адміністративно-правових норм, яка розглядається з позиції їх функціонального призначення для вирішення певного кола завдань, регулювання відповідних суспільних відносин³. Однак знову ж таки, за таких умов здійснюється ототожнення адміністративно-правового

¹ Про затвердження Порядку ведення Державного земельного кадастру: Постанова Кабінету Міністрів України від 17.10.2012 № 1051. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1051-2012-%D0%BF#Text>.

² Куций О. А. Адміністративно-правові засоби забезпечення прав фізичних осіб у податкових правовідносинах : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2004. С. 11.

³ Негодченко В. О. Адміністративно-правові засоби забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. № 18. С. 149-151.

механізму з механізмом нормативного забезпечення. Тому саме інструментальний підхід застосовується при загальному визначенні поняття адміністративно-правового механізму¹.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє стверджувати, що проблематика визначення поняття та структури адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері земельних відносин має виключно концептуально-теоретичну спрямованість, адже характеризується достатнім рівнем абстракції та наукового суб'єктивізму. Водночас її осмислення формує методологічне підґрунтя для подальших прикладних досліджень, спрямованих на оптимізацію практичних аспектів втілення в дійсність пріоритетів, орієнтирів розвитку та заходів регулювання земельних відносин в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алфьоров С. М. Заходи організаційно-правового характеру в адміністративно-правовому механізмі протидії корупції в ОВС. *Вісник Академії митної служби України. Серія: Право*. 2011. № 1. С. 39–43.
2. Альберда Т. Механізм як загальнонаукова і правова категорія («правовий механізм»). *Молодий вчений*. 2013. № 2 (2). С. 64–68.
3. Вархов А. Г. Адміністративно-правовий механізм взаємодії суб'єктів сектору безпеки й оборони щодо забезпечення національної безпеки: питання теорії та практики: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Кропивницький, 2023. 226 с.
4. Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О. Адміністративне право України. Повний курс. Київ, 2018. 446 с.
5. Земельний кодекс України : Закон України від 25.10.2001 р. № 2768-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text>.
6. Зубко А. О. Поняття механізму впровадження адміністративної політики України // Реформування українського законодавства: проблемні питання та шляхи їх вирішення : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 07–08 лютого 2024 р.). Київ : Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 71–73.
7. Кобко Є. В. До питання вдосконалення адміністративно-правового механізму забезпечення національної безпеки держави. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 1 (31). С. 384–391. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.1.32>.
8. Коваленко Ю. О. Адміністративно-правовий механізм інформаційного забезпечення протидії корупції в правоохоронних органах України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2018. 239 с.
9. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

¹ Вархов А. Г. Адміністративно-правовий механізм взаємодії суб'єктів сектору безпеки й оборони щодо забезпечення національної безпеки: питання теорії та практики: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Кропивницький, 2023. 226 с.

10. Куций О. А. Адміністративно-правові засоби забезпечення прав фізичних осіб у податкових правовідносинах : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2004. 20 с.

11. Лиманюк А. А. Загальна характеристика елементів адміністративно-правового механізму реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави під час воєнного стану. *Нове українське право*. 2024. № 5. С. 107–112.

12. Міхровська М. С. Адміністративне право: від державного управління до людиноцентризму. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 240–244. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2023/05/42.pdf>.

13. Негодченко В. О. Адміністративно-правові засоби забезпечення обігу інформації підрозділами інформаційно-аналітичного забезпечення органів внутрішніх справ. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. № 18. С. 149–153.

14. Новіков В., Боровікова В. Про механізм реалізації прав і свобод людини. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 3. С. 45–56.

15. Олькіна О. Поняття та механізм реалізації права особи на захист та правову допомогу. *Актуальні проблеми держави і права*. 2017. Вип. 67. С. 242–248.

16. Осіпов Ю. В. Реалізація права на звернення до адміністративного суду та способи його судового захисту : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Кропивницький, 2023. 299 с.

17. Положення про відділ ринку земель Управління ринку та оцінки земель Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру. Держгеокадастр : офіційний сайт. URL: <https://land.gov.ua/wp-content/uploads/2021/10/471-%D0%B4%D0%BE%D0%B4%D0%B0%D1%82%D0%BE%D0%BA.pdf>.

18. Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2015 № 15. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF#Text>

19. Про затвердження Порядку ведення Державного земельного кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 17.10.2012 № 1051. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1051-2012-%D0%BF#Text>.

20. Рогова О. Г. Механізми правові. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. Т. 2. Методологія державного управління. Київ : НАДУ, 2011. С. 378–380.

21. Теоретико методологічні засади державного управління: формування понятійного апарату : методичні рекомендації / за заг. ред. В. В. Корженка. Київ : НАДУ, 2009. 56 с.

22. Ткаченко О. Ю. Місце та значення адміністративно-правового механізму в реалізації державної політики в паливно-енергетичній сфері України. *Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та*

історико-правові проблеми: матер. наук.-практ. конферен. Харків, 2017. URL: https://univd.edu.ua/general/publishing/konf/27_10_2017/pdf/69.pdf

23. Шумейко Т. А. Поняття та ознаки адміністративно-правового механізму формування та реалізації державної політики у сфері обігу зброї в Україні. *Юридична наука*. 2020. № 8 (110). С. 169–176.

24. Юрко В. В. Адміністративно-правовий механізм реалізації функції планування в містобудівній діяльності. *Правові новели*. 2024. № 22. Т. 3. С. 64–69.

25. Ярмолинська І. В. Поняття та сутність механізмів державного управління у сфері інституційного догляду та виховання дітей в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 18. С. 119–123.

Стаття надійшла до редакції 23.03.2025

Olexander OI. MOZHOVYI,

PhD in Law

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CONCEPT AND STRUCTURE OF THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL MECHANISM FOR IMPLEMENTING STATE POLICY IN THE SPHERE OF LAND RELATIONS

The article is dedicated to clarifying the substantive characteristics of the administrative-legal mechanism in general, defining its concept in the context of implementing state policy in the field of land relations, and revealing the structural components of its organization.

It is summarized that the administrative-legal mechanism: 1) has regulatory, supportive, protective, and safeguarding orientations depending on the specific tasks faced by public administration and society; 2) functions through a system of administrative-legal instruments that collectively ensure the achievement of its purpose and development; 3) is intended to provide a practical manifestation of an administrative-legal norm; 4) is a dynamic legal construct capable of adapting to the transformational processes of administrative law doctrine development. It has been established that the administrative-legal mechanism of implementation may concern the practical realization of individual rights, specific state functions, reforms, or public interest in general, or, as in this study, state policy in a particular area.

It has been determined that the administrative-legal mechanism for implementing state policy in the field of land relations is a dynamic legal construct designed to provide the practical realization of administrative-legal norms of a regulatory, supportive, protective, or safeguarding nature through the execution of its tasks by a defined set of authorized public administration bodies. Accordingly, the institutional block of its element structure is considered key, alongside the foundational block. However, it is clarified that, in general, the structure of the administrative-legal mechanism for implementing state policy in the field of land relations should include: 1) the normative block (representing

administrative norms that must find practical application); 2) the foundational block (represented by: the organizational context – its goals and objectives, the principles of activity of the entities executing them; the guarantee component – a system of legal and organizational guarantees aimed at protecting the rights and legitimate interests of participants in land relations, as well as preventing violations in this area); 3) the institutional block (including authorized public administration bodies and their structural subdivisions directly implementing state policy in the field of land relations); 4) the procedural block (objectifying the existence of administrative procedures and other operational processes of institutional subjects in this area, ensuring the sequence and legal certainty of land relations regulation); 5) the instrumental block (legal and organizational means that ensure the practical implementation of state policy objectives in the field of land relations).

Keywords: *administrative-legal mechanism, field of land relations, land policy, land relations, implementation of state policy.*

Роман Володимирович ДЕЛІМБОВСЬКИЙ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ ПІД ЧАС РОЗКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

У статті наголошено на тому, що у процесі розкриття кримінальних правопорушень правові та організаційні форми органічно поєднуються та взаємодоповнюють одна одну. Так, щодо правових форм може мати місце підготовка запитів та офіційних листів, прийняття міжвідочих наказів, надання слідчим (дознавачем) доручень оперативним підрозділам, підготовка окремим працівником рапорту за результатами спільного несення служби тощо. До організаційних форм можна віднести проведення міжвідомчої наради під керівництвом начальника обласної військової адміністрації, селекторів під керівництвом начальника слідчого управління ГУНП за участі керівників органів досудового розслідування та їх заступників.

Розглянуто, що загальна поширеність форм в органах і підрозділах не свідчить про те, що вони є єдино вірними чи вичерпними. Коло таких форм не обмежується їх формальним закріпленням на рівні підзаконних нормативно-правових актів чи усталеної практики їх реалізації, воно є значно ширшим, адже тісно пов'язано з ініціативою керівників на місцях, їх здатністю налагодити атмосферу довіри і підтримки в колективах, а також із об'єктивними технологічними, інформаційними, матеріально-технічними, кадровими можливостями окремого правоохоронного органу.

Доведено, що форми взаємодії правоохоронних органів можуть реалізовуватися ситуативно з урахуванням специфіки кожної окремої ситуації, яка має місце в процесі огляду місця події, проведення слідчих (розшукових) дій, особи потерпілого, обстановки під час вчинення кримінального правопорушення, що є особливо актуальним у процесі документування і розслідування воєнних злочинів. Саме адміністративно-правові інструменти дозволяють забезпечувати гнучкість даних форм за рахунок розробки, затвердження керівниками різного рівня і доведення до виконавців наказів, внутрішніх положень, списків особового складу, задіяних до тих чи інших заходів тощо.

Ключові слова: адміністративно-правові форми, взаємодія, правоохоронні органи, розкриття кримінальних правопорушень, виконання доручень слідчого (дознавача), планування.

Постановка проблеми. У процесі організації взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень важливе місце відводиться особливим формам такої

діяльності

З точки зору філософського осмислення форми як такої, варто звернути увагу на те, що людська цивілізація повністю спирається на можливість висловлення думок. Не було б співпраці між людьми, якби людина не могла обмінюватися ідеями зі своїми ближніми; не було б мистецтв, науки, якби знання не можна було передавати з покоління в покоління. Комунікація вимагає певного засобу, який передає повідомлення через простір і час. Найпоширеніший засіб складається з певних артикульованих звуків, які називаються мовленням; але для багатьох цілей усні слова були б марними через їх швидкоплинний характер¹.

Водночас у публічному управлінні самого лише усного мовлення недостатньо для того, щоб забезпечити виконання управлінського рішення великою кількістю публічних службовців. До того ж таке виконання в окремих сферах, зокрема і правоохоронній діяльності, необхідно організувати в максимально стислі строки. Постає потреба в особливих формах діяльності, які дозволяють організаційно впорядкувати комунікаційні потоки, пов'язані з виконанням повсякденних завдань.

Варто відзначити, що у вітчизняній правовій доктрині окремим проблемним аспектам взаємодії між правоохоронними органами присвячували свої комплексні наукові розробки В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, П. Д. Біленчук, О. В. Джафарова, О. Ю. Дрозд, П. В. Євдокимов, Т. Є. Кагановська, О. М. Ключев, Ю. В. Ковбасюк, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, С. Ф. Константинов, С. І. Корсун, А. М. Куліш, Н. А. Литвин, Н. П. Матюхіна, О. М. Музичук, С. В. Ніколайчук, Ю. С. Шемшученко, І. М. Шопіна, О. С. Юнін та багато інших. Водночас питання адміністративно-правових форм взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень перебували поза увагою дослідників.

Мета статті полягає в тому, щоб визначити адміністративно-правові форми взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень. На досягнення вказаної мети спрямовані наступні завдання: сформувати загальнотеоретичне розуміння правової форми, а також дослідити правові та організаційні форми, що мають місце в процесі розкриття кримінальних правопорушень; проаналізувати виконання доручень слідчого (дознавача) та планування як окремі адміністративно-правові форми взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень..

Виклад основного матеріалу. У мистецтві форма пов'язана зі сприйняттям певного твору. Так, форма та зміст є ключовими елементами будь-якого письмового чи образотворчого твору, де «форма» стосується структури, жанру чи засобу вираження, а «зміст» – ідей, тем чи повідомлень, що передаються. Розуміння взаємодії між формою та змістом допомагає

¹ Schlick M. Form and Content, an Introduction to Philosophical Thinking. Gesammelte Aufsätze, 1926-1936 // Wikisource, the free library. URL: https://en.wikisource.org/wiki/Form_and_Content.

проаналізувати, як різні стилі та структури можуть впливати на вираження та сприйняття твору. Цей взаємозв'язок є вирішальним у таких галузях, як література, мистецтво та комунікація, де ефективність та сприйняття твору значною мірою залежать від того, наскільки добре форма підтримує зміст¹.

Співвідношення між формою та змістом є важливим не лише у мистецтві, але і в науковій діяльності в царині права, нормотворчості, а також у публічному управлінні. У галузі права єдність форми та змісту дозволяє максимально чітко та з дотриманням вимог юридичної техніки передавати регулюючий припис, а також забезпечувати його належне виконання на рівні держави.

У праві форма має особливу специфіку. В. Б. Авер'янов до правових форм відносить наступні: «видання юридичних актів, застосування примусових заходів тощо; вони виступають як юридичні факти і можуть породжувати (змінювати, припиняти) адміністративно-правові відносини. До неправових належать форми, які безпосередньо юридичного значення не мають, тобто не спричиняють виникнення конкретного юридичного результату: організація та проведення нарад, обговорень, розробка проектів планів, прогнозів, програм, методичних рекомендацій, здійснення заходів щодо підвищення якості та ефективності управлінської праці і т. ін.»².

У процесі розкриття кримінальних правопорушень правові та організаційні форми органічно поєднуються та взаємодоповнюють одна одну. Так, щодо правових форм може мати місце підготовка запитів та офіційних листів, прийняття міжвідочих наказів, надання слідчим (дізнавачем) доручень оперативним підрозділам, підготовка окремим працівником рапорту за результатами спільного несення служби тощо. До організаційних форм можна віднести проведення міжвідомчої наради під керівництвом начальника обласної військової адміністрації, селекторів під керівництвом начальника слідчого управління ГУНП за участі керівників органів досудового розслідування та їх заступників.

У процесі взаємодії під час розкриття кримінальних правопорушень виконується ціла низка завдань, пов'язаних з поєднанням кадрового, інформаційного, оперативно-розшукового потенціалу різних правоохоронних органів, веденням статистичної звітності, пошуком особи, яка вчинила правопорушення «по гарячим слідам» тощо. При цьому спільне виконання завдань підвищує загальну ефективність та результативність усіх залучених суб'єктів. Водночас взаємодія дозволяє спрямовувати у єдиному напрямку інформаційні потоки, які супроводжують діяльність правоохоронних органів, забезпечувати єдність викладу інформації у рапортах, звітах, інформаційних довідках у процесі розкриття кримінальних правопорушень, які лягають в основу подальшого висвітлення інформації у

¹ Form And Content // StudySmarter: сайт. URL: <https://www.studysmarter.co.uk/explanations/english/creative-writing/form-and-content/>.

² Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. Т. 1 : Загальна частина / ред. кол. : В. Б. Авер'янов (голова). Київ : Юрид. думка, 2004. С. 278.

медіа-просторі.

Л. В. Коваль зазначає, що форма управління являє собою «будь-яке зовнішнє вираження однорідних дій державного органу, його структурних підрозділів та службових осіб, які здійснюються з метою реалізації функцій управління»¹. При цьому в процесі розслідування та розкриття кримінальних правопорушень управлінський вплив та реалізація функцій управління зводяться до того, що відповідні суб'єкти можуть приймати управлінські рішення, узгоджувати спільну діяльність з іншими органами публічної влади, підприємствами, установами та організаціями. Ці рішення можуть мати форму наказів, якими затверджується список особового складу правоохоронного органу, який залучається до відпрацювання певної території після вчинення кримінального правопорушення. Ці рішення можуть також носити допоміжний, забезпечувальний характер, зокрема під час організації конвоювання, забезпечення публічної безпеки і порядку в процесі вручення підозри, проведення судового розгляду після вчинення резонансних кримінальних правопорушень.

На думку В. В. Куцого, «формами взаємодії оперативних підрозділів Національної поліції з іншими правоохоронними органами під час розслідування незаконного зайняття рибним, звіриним або іншим водним добувним промислом є: організація та проведення загальних тематичних засідань, оперативних нарад керівників правоохоронних органів чи їх уповноважених заступників з метою обговорення проблем і визначення їх рішень щодо протидії видобутку та реалізації водних ресурсів (85 %); спільна розробка нормативно-правових актів, участь у круглих столах щодо здійснення взаємодії та проведення необхідних заходів з метою врегулювання питань щодо легалізації видобутку водних ресурсів (53 %); створення слідчо-оперативних груп з розслідування вказаної категорії кримінальних правопорушень та активна участь представників правоохоронних органів у їх діяльності (87 %); участь у проведенні спільних заходів щодо комплексного використання сил і засобів з метою недопущення незаконного водного добувного промислу (91 %); взаємне оперативне інформування правоохоронними органами один одного та обмін необхідною інформацією про факти готування чи здійснення незаконного водного добувного промислу, а також шляхів його незаконного збуту як усередині держави, так і за кордон (83 %)»².

При цьому загальна поширеність представлених дослідником форм в органах і підрозділах не свідчить про те, що вони є єдино вірними чи вичерпними. Коло таких форм не обмежується їх формальним закріпленням на рівні підзаконних нормативно-правових актів чи усталеної практики їх реалізації, воно є значно ширшим, адже тісно пов'язано з ініціативою

¹ Коваль Л. В. Адміністративне право України : курс лекцій (Загальна частина). Київ : Основи, 1994. С. 66.

² Куций В. В. Взаємодія суб'єкта розслідування зі співробітниками оперативних та інших підрозділів на початковому етапі розслідування незаконного зайняття рибним, звіриним або іншим водним добувним промислом. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2024. № 3. С. 191.

керівників на місцях, їх здатністю налагодити атмосферу довіри і підтримки в колективах, а також із об'єктивними технологічними, інформаційними, матеріально-технічними, кадровими можливостями окремого правоохоронного органу. Коло форм взаємодії також визначаються особливостями вчинення окремого кримінального правопорушення, ступенем суспільного резонансу, залученістю до вчинення правопорушення представників різноманітних громадських рухів, організацій тощо, а також виникненням у таких організацій інтересу до процесу розслідування з огляду на їх специфічні інтереси чи коло питань, відстоюванням яких вони займаються у публічному просторі.

Форми взаємодії правоохоронних органів можуть реалізовуватися ситуативно з урахуванням специфіки кожної окремої ситуації, яка має місце в процесі огляду місця події, проведення слідчих (розшукових) дій, особи потерпілого, обстановки під час вчинення кримінального правопорушення, що є особливо актуальним у процесі документування і розслідування воєнних злочинів. Саме адміністративно-правові інструменти дозволяють забезпечувати гнучкість даних форм за рахунок розробки, затвердження керівниками різного рівня і доведення до виконавців наказів, внутрішніх положень, списків особового складу, задіяних до тих чи інших заходів тощо.

Окремі адміністративно-правові форми взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень будуть розглянуті нами більш детально. До таких форм відноситься і виконання доручень слідчого (дознавача).

З точки зору адміністративно-правової думки, доручення слідчого (дознавача) є управлінським рішенням (актом), який спрямований на надання оперативним працівникам вказівок, які слід виконати в процесі проведення у межах доручення слідчих (розшукових) дій, а також обґрунтування неможливості їх проведення з детальним описом проробленої роботи. Водночас процес надання і виконання доручення слідчого (дознавача) регламентується не лише кримінальним процесуальним законодавством, але й адміністративно-правовими нормами. Надання доручень як адміністративно-правова форма полягає у дотриманні слідчим (дознавачем) особливого порядку реєстрації доручень, зверненні до відповідної канцелярії чи інших підрозділів, де здійснюється їх реєстрація, оформленні доручень з огляду на усталені на рівні територіального підрозділу практики (визначення у дорученні потенційно можливого виконавця, групи, яка спеціалізується на оперативному супроводженні певної категорії кримінальних правопорушень тощо). Такі ж самі вимоги, передбачені адміністративно-правовими нормами, висуваються і до виконання доручень.

Планування як окрема адміністративно-правова форма взаємодії дозволяє ефективно використовувати наявні сили і засоби за рахунок завчасного визначення обсягу необхідної роботи, структурування процесу її виконання з можливим визначенням строків і термінів, відповідальних за певні аспекти роботи осіб, оптимальних варіантів зв'язку із ними тощо.

Погоджуємося з Є. Ковалевською, що «план визначає сфери та порядок взаємодії зацікавлених служб. Письмовий план може бути як єдиним для всіх виконавців, так і складатися з індивідуальних планів для кожного виконавця, у яких подається більш детальний виклад запланованих заходів¹. Дослідниця зауважує, що «взаємодіючі сторони володіють специфічними, лише їм притаманними засобами й методами розслідування злочинів, і дуже важливо, щоб ці засоби використовувалися не розрізнено, а комплексно, що дасть змогу найбільш раціонально та ефективно побудувати весь процес розслідування, реалізувати повною мірою наявні можливості для швидкого розкриття злочинів і викриття винних, зробити все можливе для запобігання аналогічним злочинам»².

Важливими у процесі організації взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень є також індивідуальні плани роботи працівників. Адже на рівні індивідуального виконавця прослідковуються системні недоліки, пов'язані у тому числі з організацією роботи органу чи підрозділу. Індивідуальний план дозволяє визначити ключові задачі в роботі на день, тиждень, місяць. При цьому дієвим інструментом, усталеним у діяльності органів і підрозділів поліції, є саме щоденне планування, визначення системи завдань на день, що оформлюється відповідним письмовим планом та затверджується керівником підрозділу. Значна частина таких завдань на день охоплює саме взаємодію з іншими правоохоронними органами, що особливо виразно проявляється у діяльності слідчих та дізнавачів.

Висновки. Таким чином, у процесі розкриття кримінальних правопорушень правові та організаційні форми органічно поєднуються та взаємодоповнюють одна одну. Так, щодо правових форм може мати місце підготовка запитів та офіційних листів, прийняття міжвідочих наказів, надання слідчим (дізнавачем) доручень оперативним підрозділам, підготовка окремим працівником рапорту за результатами спільного несення служби тощо. До організаційних форм можна віднести проведення міжвідомчої наради під керівництвом начальника обласної військової адміністрації, селекторів під керівництвом начальника слідчого управління ГУНП за участі керівників органів досудового розслідування та їх заступників.

Розглянуто, що загальна поширеність форм в органах і підрозділах не свідчить про те, що вони є єдино вірними чи вичерпними. Коло таких форм не обмежується їх формальним закріпленням на рівні підзаконних нормативно-правових актів чи усталеної практики їх реалізації, воно є значно ширшим, адже тісно пов'язано з ініціативою керівників на місцях, їх здатністю налагодити атмосферу довіри і підтримки в колективах, а також із об'єктивними технологічними, інформаційними, матеріально-технічними,

¹ Ковалевська Є. Взаємодія між учасниками кримінального провадження в процесі застосування спеціальних медичних знань: поняття і принципи. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 10. С. 234.

² Там само. С. 235.

кадровими можливостями окремого правоохоронного органу. Коло форм взаємодії також визначаються особливостями вчинення окремого кримінального правопорушення, ступенем суспільного резонансу, залученістю до вчинення правопорушення представників різноманітних громадських рухів, організацій тощо, а також виникненням у таких організацій інтересу до процесу розслідування з огляду на їх специфічні інтереси чи коло питань, відстоюванням яких вони займаються у публічному просторі.

Доведено, що форми взаємодії правоохоронних органів можуть реалізовуватися ситуативно з урахуванням специфіки кожної окремої ситуації, яка має місце в процесі огляду місця події, проведення слідчих (розшукових) дій, особи потерпілого, обстановки під час вчинення кримінального правопорушення, що є особливо актуальним у процесі документування і розслідування воєнних злочинів. Саме адміністративно-правові інструменти дозволяють забезпечувати гнучкість даних форм за рахунок розробки, затвердження керівниками різного рівня і доведення до виконавців наказів, внутрішніх положень, списків особового складу, задіяних до тих чи інших заходів тощо.

Розглянуто виконання доручень слідчого (дознавача) як окрему форму взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень. Надання доручень як адміністративно-правова форма полягає у дотриманні слідчим (дознавачем) особливого порядку реєстрації доручень, зверненні до відповідної канцелярії чи інших підрозділів, де здійснюється їх реєстрація, оформленні доручень з огляду на усталені на рівні територіального підрозділу практики (визначення у дорученні потенційно можливого виконавця, групи, яка спеціалізується на оперативному супроводженні певної категорії кримінальних правопорушень тощо). Такі ж самі вимоги, передбачені адміністративно-правовими нормами, висуваються і до виконання доручень.

Визначено, що планування як окрема адміністративно-правова форма взаємодії дозволяє ефективно використовувати наявні сили і засоби за рахунок завчасного визначення обсягу необхідної роботи, структурування процесу її виконання з можливим визначенням строків і термінів, відповідальних за певні аспекти роботи осіб, оптимальних варіантів зв'язку із ними тощо. Важливими у процесі організації взаємодії між правоохоронними органами під час розкриття кримінальних правопорушень є також індивідуальні плани роботи працівників. Адже на рівні індивідуального виконавця прослідковуються системні недоліки, пов'язані у тому числі з організацією роботи органу чи підрозділу. Індивідуальний план дозволяє визначити ключові задачі в роботі на день, тиждень, місяць.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. Т. 1 : Загальна частина / ред. кол. : В. Б. Авер'янов (голова). Київ : Юрид. думка, 2004. 584 с.
2. Ковалевська Є. Взаємодія між учасниками кримінального провадження в процесі застосування спеціальних медичних знань: поняття і принципи. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 10. С. 233–236.
3. Коваль Л. В. Адміністративне право України : курс лекцій (Загальна частина). Київ : Основи, 1994. 154 с.
4. Куций В. В. Взаємодія суб'єкта розслідування зі співробітниками оперативних та інших підрозділів на початковому етапі розслідування незаконного зайняття рибним, звіриним або іншим водним добувним промислом. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2024. № 3. С. 187–192.
5. Form And Content // StudySmarter: сайт. URL: <https://www.studysmarter.co.uk/explanations/english/creative-writing/form-and-content/>.
6. Schlick M. Form and Content, an Introduction to Philosophical Thinking. *Gesammelte Aufsätze, 1926-1936* // Wikisource, the free library. URL: https://en.wikisource.org/wiki/Form_and_Content.

Стаття надійшла до редакції 02.04.2025

Roman V. DELIMBOVSKY,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

ADMINISTRATIVE-LEGAL FORMS OF INTERACTION BETWEEN LAW ENFORCEMENT AUTHORITIES DURING THE DISCLOSURE OF CRIMINAL OFFENSES

The article emphasizes that in the process of solving criminal offenses, legal and organizational forms are organically combined and complement each other. Thus, regarding legal forms, there may be preparation of requests and official letters, adoption of interdepartmental orders, provision of instructions by investigators (investigators) to operational units, preparation of a report by an individual employee based on the results of joint service, etc. Organizational forms include holding an interdepartmental meeting under the leadership of the head of the regional military administration, selectors under the leadership of the head of the investigative department of the Main Directorate of the National Police with the participation of heads of pre-trial investigation bodies and their deputies. It is considered that the general prevalence of forms in bodies and units does not indicate that they are the only correct or exhaustive. The range of such forms is not limited to their formal consolidation at the level of subordinate regulatory legal acts or established practice of their implementation, it is much wider, because it is closely related to the initiative of local leaders, their ability to establish an atmosphere of trust and support in teams, as well as to the objective technological,

informational, material and technical, and personnel capabilities of a particular law enforcement agency.

It has been proven that forms of interaction between law enforcement agencies can be implemented situationally, taking into account the specifics of each individual situation that occurs during the inspection of the scene of the incident, the conduct of investigative (search) actions, the identity of the victim, the circumstances during the commission of a criminal offense, which is especially relevant in the process of documenting and investigating war crimes. It is administrative and legal instruments that allow ensuring the flexibility of these forms by developing, approving by leaders of various levels and bringing to the executors orders, internal regulations, lists of personnel involved in certain activities, etc.

Keywords: *administrative and legal forms, interaction, law enforcement agencies, detection of criminal offenses, execution of instructions of the investigator (investigator), planning.*

Віктор Вікторович ЗАВІРЮХА*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ЗМІСТ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ОСІБ, ЯКІ ВІДБУВАЮТЬ КРИМІНАЛЬНІ ПОКАРАННЯ

У статті встановлено, що неправомірна поведінка тих суб'єктів, які мають забезпечувати права засуджених, має особливо небезпечний характер, оскільки сприяє озлобленню останніх, їх зневіри не лише до представників держави, але й до таких категорій, як «людяність», «гідність», «права людини» тощо. Все це сприяє збільшенню ризиків подальшої протиправної поведінки та зниженню можливостей для повної ресоціалізації осіб, що відбувають кримінальні покарання.

Зазначено, що зміст забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання, складають різноманітні заходи, які спрямовані на створення можливостей для безперешкодної реалізації цих прав. До кола відповідних заходів віднесено: по-перше, чітке законодавче визначення обсягу прав; по-друге, наявність процесуальних механізмів реалізації таких прав; по-третє, визначення способів моніторингу та нагляду щодо реалізації особами, які відбувають покарання, своїх прав; по-четверте, доступні та ефективні засоби та форми захисту означених прав; по-п'яте, визначення позитивної та ретроспективної відповідальності уповноважених на забезпечення реалізації цих прав суб'єктів.

Аргументовано, що особливостями забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання, є: по-перше, специфічний склад самих прав (права людини та громадянина, що необмежені законом та вироком суду, а також специфічні права особи, як такої, що відбуває певний вид покарання); по-друге, наявність підвищених ризиків порушення таких прав; по-третє, участь у цьому процесі спеціальних суб'єктів, діяльність яких спрямована на додержання саме прав осіб, які відбувають кримінальні покарання.

Ключові слова: права, інтереси, кримінальне покарання, кримінальне законодавство.

Постановка проблеми. Перебування у місцях позбавлення волі не скасовує базових прав людини, а лише обмежує їх у рамках, визначених законом і необхідних для досягнення цілей покарання. Повага до гідності засуджених, гарантії їх права на охорону здоров'я, освіту, правову допомогу та належні умови утримання не лише забезпечують відповідність міжнародним стандартам, а й формують підґрунтя для успішної ресоціалізації у майбутньому. Нехтування цими правами може призвести до дегуманізації кримінально-виконавчої системи, відтворення злочинності та

порушення принципу верховенства права. А відтак, забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання, є важливим завданням сучасної правової держави, адже саме ставлення суспільства до таких осіб відображає рівень демократичності та гуманності держави та суспільства.

Окремі проблемні питання, пов'язані із забезпеченням прав осіб, які відбувають кримінальні покарання, у своїх наукових працях розглядали: Н. І. Бурятинська, О. В. Гальцова, З. В. Зарадюк, Я. Я. Мельник, О. С. Почанська, М. В. Романов, Б. М. Телефонко та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, на сьогоднішній день додаткового опрацювання потребує вивчення питання змісту та особливостей забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання.

Мета статті полягає у тому, щоб розкрити зміст та узагальнити особливості забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: з'ясувати сутність поняття «права громадян»; визначити коло суб'єктів, які мають забезпечувати права засуджених; розкрити особливості забезпечення прав досліджуваної категорії осіб.

Виклад основного матеріалу. Починаючи наукове дослідження відзначимо, що говорячи про забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання, доцільно, насамперед, окреслити коло таких прав. Так, на думку З. В. Зарадюк, права і обов'язки засуджених можна поділяти на дві групи: 1) права та обов'язки загальні для всіх громадян України (серед яких авторка називає конституційні та цивільні) та 2) права та обов'язки спеціальні, тобто характерні тільки для осіб, які відбувають покарання. Причому обсяг цих прав і обов'язків може змінюватися в залежності від поведінки засудженого. Загальні права і обов'язки регламентовані адміністративним, трудовим та іншим законодавством, а спеціальні – кримінально-виконавчим законодавством¹.

М. В. Романов вважає, що структура прав засудженого складається з двох елементів – статусоутворюючі (такі права (зокрема), які наявні лише у засудженої особи і які беззаперечно «позначають» таку особу як засуджену) та інші права засудженого. До інших автор відносить права, які мають не лише засуджені, а й будь-які особи, але які мають певну специфіку реалізації в умовах відбування кримінального покарання. Розуміння цих складових дозволить більш чітко усвідомлювати правовий статус засудженого і звертатися до належних правових механізмів реалізації того або іншого права засудженої особи. Крім того, усвідомлення наявності у засудженого інших прав наводить певний «місток» на волю, пов'язує засудженого з вільними (не засудженими особами) і перешкоджає поглибленню стигматизації та відокремлення засудженого від інших членів суспільства².

¹ Зарадюк З. В. Правовий статус засуджених: навчально-методичні рекомендації для студ. юридичного факультету. Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки. 2022. С. 11.

² Романов М. В. Права засудженого. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 4. С. 353. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/9d8fc1a4-bda9-4144-93fa-56a96011d8f1/content>

Визначені М. В. Романовим «інші права» варто назвати загальними правами, які засуджені до кримінального покарання особи реалізують з урахуванням його специфіки. У першу чергу мова йде про права, визначенні Основним Законом України. Так, серед конституційних прав, які зазнають обмеження, О. О. Вдовичен називає такі: 1) обмеження таємниці листування, телефонних розмов та іншої кореспонденції. У місцях позбавлення волі телефонувати можна лише під контролем адміністрації, листи до засуджених також переглядаються; 2) обмеження права вільно збирати, зберігати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб. Під час відбування покарання засуджені можуть зберігати лише підручники, навчальне приладдя, періодичні видання (зокрема релігійні), в кількості до 10 примірників; 3) обмеження права пересування, права вибору місця проживання; 4) обмеження права проведення мітингів, зборів і демонстрацій; тощо¹. Отже, названі обмеження не є доволі суттєвими і особи, які відбувають кримінальні покарання, повинні бути забезпечені можливостями для реалізації інших природних прав.

Як справедливо наголошує О. С. Почанська, природні (фізичні) права людини характеризуються такими ключовими рисами, як невід'ємність (права належать кожній людині з моменту народження, незалежно від держави і не пов'язані із громадянством), невідчужуваність (за відсутності цих прав людина буде позбавлена можливості повноцінно існувати), а також загальний (універсальний) характер (права стосуються усіх людей без винятку і пов'язані із забезпеченням життєво необхідних для людини цінностей). Система природних (невід'ємних) прав і свобод особи, яка відбуває кримінальне покарання, зазнає суттєвих змін, які виявляються у тому, що держава, беручи на себе зобов'язання із забезпечення безпеки, захисту життя і здоров'я засудженого, водночас у тій чи іншій мірі обмежує вільний вибір його поведінки. Виконання кримінального покарання у вигляді позбавлення волі не тільки певним чином змінює зміст фізичних (природних) прав та свобод засудженої особи, але й покладає на державу відповідні зобов'язання щодо правового забезпечення прав кожного засудженого, який утримується у кримінально-виконавчій установі². Отже, обов'язок держави – це непорушність основних прав людини, їх гарантування у визначеному законом обсязі всім членам українського суспільства.

Окрім загальних прав людини і громадянина, що можуть бути обмежені кримінальним покаранням, засуджені набувають додаткових прав:

- по-перше, які дозволяють їм реалізовувати обсяг своїх прав, що не обмежені відповідним кримінальним покаранням, наприклад, право: на

¹ Вдовичен О. Права людини в місцях позбавлення волі під час воєнного стану. *Юридична Газета*. 2024. № 9–10. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/prava-lyudini-v-miscyah-pozbavlennya-voli-pid-chas-voennogo-stanu.html>.

² Почанська О. С. Особливості адміністративно-правового забезпечення фізичних (природних) прав і свобод громадян, засуджених до позбавлення волі в Україні // Актуальні питання функціонування системи кримінальної юстиції України. Харків. 2020. С. 9.

охорону здоров'я в обсязі, встановленому Основами законодавства України про охорону здоров'я, за винятком обмежень, передбачених законом; на соціальне забезпечення, у тому числі й на оформлення пенсій, відповідно до законів України; на оплачувану працю; на здійснення свободи сповідувати будь-яку релігію або виражати переконання, пов'язані із ставленням до релігії, у тому числі на вільний вибір і допуск священнослужителя для відправлення релігійних таїнств і обрядів, за винятком встановлених законодавством обмежень¹);

- по-друге, права, пов'язані із захистом своїх законних інтересів, а саме: звертатися відповідно до законодавства з пропозиціями, заявами і скаргами до адміністрації органів і установ виконання покарань, їх вищестоящих органів, до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, суду, органів прокуратури, інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань; давати пояснення і вести листування, а також звертатися з пропозиціями, заявами і скаргами рідною мовою; право на отримання інформації про свої права і обов'язки, порядок та умови виконання та відбування призначеного судом покарання; отримувати у встановленому законом порядку передачі (окрім речей, що засудженим заборонено мати при собі законом, зокрема зброї, наркотичних або психотропних речовин, прекурсорів); на належне матеріально-побутове забезпечення; на отримання копій документів з їхніх особових справ та інших, пов'язаних з реалізацією їхніх прав, документів у порядку, встановленому Міністерством юстиції України; звертатися до суду через адміністрацію установи виконання покарань із заявами про надання копій матеріалів кримінального провадження, у тому числі в електронній формі. Засуджені не можуть бути піддані медичним або іншим подібним дослідженням незалежно від їх згоди²).

Отже, насамперед, забезпечення прав таких осіб полягає у чіткому законодавчому їх визначенні. Права та обов'язки осіб, що відбувають кримінальні покарання, складають основу їх правового статусу. Як підкреслює Б.М.Телефанко, закріплення правового статусу засуджених визначає одночасно встановлення меж і форм діяльності персоналу органів і установ виконання покарань, іншими словами – гарантію забезпечення законності в його діяльності. Ступінь регламентації статусу засуджених, обсяг каральних правообмежень, які на них поширюються, суттєво відрізняються залежно від виду покарання³. Таким чином, нормативно-правове визначення прав осіб, що відбувають кримінальні покарання, є

¹ Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15/conv#n32>.

² Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15/conv#n32>.

³ Телефанко Б. М. Міжнародні стандарти забезпечення прав засуджених. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 12. С. 488. URL: http://lsei.org.ua/12_2022/115.pdf.

запорукою встановлення напрямків діяльності та меж відповідальності суб'єктів, які мають їх забезпечувати.

Основні права засуджених визначені у нормах Конституції, кримінально-виконавчого, цивільного, трудового та іншого законодавства. Разом із цим, значна кількість дослідників акцентує увагу на недоліках правового регулювання цих прав. Так, В. В. Василик наголошує на тому, що нині існує велика кількість чинних правових положень, які регулюють і гарантують право засуджених на працю, проте досі належним чином не узгоджені між собою і які суперечать положенням Основного Закону та світовим стандартам дотримання прав людини¹.

Варто зауважити, що самі по собі права не можуть бути реалізовані поза межею певних процедур. Наприклад, право засуджених подавати пропозиції, заяви та скарги в усній чи письмовій формі від свого імені реалізується через певний нормативно визначений порядок. Правилами внутрішнього розпорядку установ виконання покарань встановлено, що письмові пропозиції, заяви та скарги направляються за належністю через адміністрацію установи виконання покарань. Вони реєструються в канцелярії установи виконання покарань і не пізніше ніж у триденний строк відправляються адресатам. Пропозиції, заяви та скарги, адресовані до державних органів і громадських організацій та посадовим особам, адміністрація установи виконання покарань супроводжує листами. До звернень з питань помилування, а також переведення до інших установ виконання покарань додаються довідки-характеристики на осіб, які їх подали. Щодо пропозицій, заяв та скарг, адресованих до державних органів, громадських організацій та посадовим особам, з питань, які не входять до їхніх повноважень, особі, що їх подала, рекомендується їх переадресувати за належністю. Якщо засуджений наполягає на відправленні пропозицій, заяв та скарг до визначеного органу, вони направляються адресату. Пропозиції, заяви та скарги, у яких є нецензурні вислови адресатам, погрози на їх адресу або на адресу їхніх близьких родичів, не відправляються. Такі листи долучаються до особової справи засудженого, а особа, яка їх направила, притягується до відповідальності. Відповіді про результати розгляду пропозицій, заяв та скарг оголошуються засудженому під підпис при надходженні, але не пізніше ніж у триденний строк і долучаються до особової справи засудженого². Поряд із доволі детальною регламентацією окремих прав засуджених, досить багато процесуальних питань втілення законних інтересів таких осіб не знаходять чіткого вираження у законодавстві.

Зокрема, в умовах воєнного стану, на справедливе зауваження Української Гельсінської спілки з прав людини, важливим є також

¹ Василик В. Регулювання права на працю громадян, засуджених до позбавлення волі в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2021. № 2. 2021. С. 220.

² Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань : наказ Міністерства юстиції України від 28.08.2018 р. № 2823/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1010-18#Text>.

об'єктивне інформування засуджених щодо оперативної обстановки в країні, підтримка контактів із рідними, а також доведення до засуджених умов та порядку можливого вступу до сил національного спротиву після звільнення з установи виконання покарань. Відтак, керівництво установ повинно створювати відповідні умови та докладати зусиль для того, щоб навіть у воєнний час засуджені мали змогу підтримувати зв'язки з родичами та отримувати актуальну інформацію від офіційних джерел. Засудженим повинна надаватися необхідна психологічна підтримка та за потреби необхідні заспокоюючі ліки, оскільки засуджені можуть зазнавати негативних психологічних переживань через отримання інформації про втрати у своїх містах, серед їхніх близьких та знайомих¹. Перелічені дії потребують чіткої правової регламентації як елемент забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання.

Втіленню прав засуджених сприяє здійснення заходів із моніторингу, а також застосування різноманітних способів захисту таких прав. Особливо доцільно вказати на такий спосіб забезпечення прав, як правовий моніторинг – це систематична комплексна контрольна діяльність, спрямована на відстеження, аналіз та оцінку реалізації прийнятих нормативно-правових актів щодо: 1) уведення їх у дію в повному обсязі (набрання нормативно-правовими актами чинності, реалізації норм права, викладених у їх перехідних положеннях, прийняття (видання) підзаконних нормативно-правових актів, спрямованих на реалізацію нормативно-правових актів, щодо яких проводиться правовий моніторинг); 2) досягнення запланованих цілей нормативно-правового регулювання, їх впливу на суспільство та (або) на окремі соціальні групи, сектори чи галузі, а також визначення соціальних, правових, політичних, економічних, екологічних, адміністративних та (або) інших можливих запланованих наслідків чи виявлення незапланованих наслідків². Правовий моніторинг повинен проводитись із врахуванням дії ефективності норм соціального права, та соціально-правового характеру в цілому, їх поширення чи пробільності на підставі колізій та правових прогалин стосовно правового статусу таких осіб³. Отже, мова йде про оцінку життєдіяльності, якості та ефективності, зокрема й тих нормативно-правових актів, які спрямовані на забезпечення прав засуджених.

Для визначення змісту забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання необхідно визначити коло суб'єктів, які мають забезпечувати права засуджених, меж їх діяльності та відповідальності за неналежне виконання обов'язків в цій сфері. О. В. Гальцова акцентує увагу

¹ Забезпечення прав засуджених осіб та їх особистої безпеки в період воєнного часу / Українська Гельсінська спілка з прав людини. URL: <https://www.helsinki.org.ua/articles/zabezpechennia-prav-zasudzhenykh-osib-ta-ikh-osobystoi-bezpeky-v-period-voiennoho-chasu/>.

² Про правотворчу діяльність : Закон України від 24.08.2023 р. № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text>.

³ Мельник Я. Я. Правовий моніторинг соціальних прав засуджених до позбавлення волі, звільнених в зв'язку із мобілізацією. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 162. URL: http://lsej.org.ua/8_2024/37.pdf.

на тому, що діяльність персоналу установ виконання покарань, який є представником закону та спеціально уповноваженим органом державної влади, зобов'язує їх суворо дотримуватися приписів їх діяльності, оскільки їх професіональний рівень, моральні та особисті риси, рівень культури мають неабиякий вплив на засуджених. До того ж вони повинні враховувати, що ізоляція засуджених від суспільства, постійний дефіцит контактів з оточуючими та близькими підсилюють потребу засуджених у спілкуванні з персоналом установ виконання покарань, а отже впливати на них і у позитивному, і у негативному сенсі. Позитивний вплив на засуджених персоналу установ виконання покарань може знаходити свій прояв у тому, якщо її персоналом здійснюється службова діяльність, яка ґрунтується на безумовному дотриманні чинного законодавства та проявляється у гуманному та шанобливому ставленні до них, засуджена особа буде прагнути до свого виправлення та ресоціалізації, а її посткримінальна поведінка буде спрямована на те, щоб у подальшому не вчиняти нових злочинів. Тому виправлення засуджених у закладах кримінально-виконавчої системи це їх етична переорієнтація і розглядається не тільки як мета, але і як процес і результат соціально-виховної дії на засуджених, яку здійснює її персонал¹. Отже, неправомірною поведінкою тих суб'єктів, які мають забезпечувати права засуджених, має особливо небезпечний характер, оскільки сприяє озлобленню останніх, їх зневіри не лише до представників держави, але й до таких категорій, як «людяність», «гідність», «права людини» тощо. Все це сприяє збільшенню ризиків подальшої протиправної поведінки та зниженню можливостей для повної ресоціалізації осіб, що відбувають кримінальні покарання.

Висновки. Підсумовуючи викладене, зазначимо, що зміст забезпечення прав осіб, які відбувають кримінальні покарання, складають різноманітні заходи, які спрямовані на створення можливостей для безперешкодної реалізації цих прав. До кола відповідних заходів доцільно віднести: по-перше, чітке законодавче визначення обсягу прав; по-друге, наявність процесуальних механізмів реалізації таких прав; по-третє, визначення способів моніторингу та нагляду щодо реалізації особами, які відбувають покарання, своїх прав; по-четверте, доступні та ефективні засоби та форми захисту означених прав; по-п'яте, визначення позитивної та ретроспективної відповідальності уповноважених на забезпечення реалізації цих прав суб'єктів.

Особливостями такого забезпечення є: по-перше, специфічний склад самих прав (права людини та громадянина, що необмежені законом та вироком суду, а також специфічні права особи, як такої, що відбуває певний вид покарання); по-друге, наявність підвищених ризиків порушення таких прав; по-третє, участь у цьому процесі спеціальних суб'єктів, діяльність яких спрямована на додержання саме прав осіб, які відбувають кримінальні

¹ Гальцова О. В. Вплив персоналу установ виконання покарань на засуджених осіб до позбавлення волі // Розбудова правової держави в Україні: реалії та перспективи : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 24 травня 2019 р.). Одеса, 2019. С. 77.

покарання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Василик В. Регулювання права на працю громадян, засуджених до позбавлення волі в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2021. № 2. 2021. С. 219–224.
2. Вдовичен О. Права людини в місцях позбавлення волі під час воєнного стану. *Юридична Газета*. 2024. № 9–10. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/prava-lyudini-v-miscyah-pozbavlennya-voli-pid-chas-voennogo-stanu.html>.
3. Гальцова О. В. Вплив персоналу установ виконання покарань на засуджених осіб до позбавлення волі // Розбудова правової держави в Україні: реалії та перспективи : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 24 травня 2019 р.). Одеса, 2019. С. 75–78.
4. Забезпечення прав засуджених осіб та їх особистої безпеки в період воєнного часу / Українська Гельсінська спілка з прав людини. URL: <https://www.helsinki.org.ua/articles/zabezpechennia-prav-zasudzhenykh-osib-ta-ikh-osobystoi-bezpeky-v-period-voiennoho-chasu/>.
5. Зарадюк З. В. Правовий статус засуджених: навчально-методичні рекомендації для студ. юридичного факультету. Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки. 2022. 32 с.
6. Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15/conv#n32>.
7. Мельник Я. Я. Правовий моніторинг соціальних прав засуджених до позбавлення волі, звільнених в зв'язку із мобілізацією. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 8. С. 159–163. URL: http://lsej.org.ua/8_2024/37.pdf.
8. Почанська О. С. Особливості адміністративно-правового забезпечення фізичних (природних) прав і свобод громадян, засуджених до позбавлення волі в Україні // Актуальні питання функціонування системи кримінальної юстиції України. Харків. 2020. С. 5–9.
9. Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань : наказ Міністерства юстиції України від 28.08.2018 р. № 2823/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1010-18#Text>.
10. Про правотворчу діяльність : Закон України від 24.08.2023 р. № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text>.
11. Романов М. В. Права засудженого. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 4. С. 351–354. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/9d8fc1a4-bda9-4144-93fa-56a96011d8f1/content>.
12. Телефанко Б. М. Міжнародні стандарти забезпечення прав засуджених. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 12. С. 488–491. URL: http://lsej.org.ua/12_2022/115.pdf.

Стаття надійшла до редакції 17.02.2025

Viktor V. ZAVIRYUKHA,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

CONTENT AND FEATURES OF PROTECTING THE RIGHTS OF PERSONS SERVING CRIMINAL PUNISHMENTS

It is emphasized that the unlawful behavior of those subjects who are supposed to ensure the rights of convicts is of a particularly dangerous nature, as it contributes to the latter's embitterment, their distrust not only of representatives of the state, but also of such categories as «humanity», «dignity», «human rights», etc. All this contributes to an increase in the risks of further unlawful behavior and a decrease in the opportunities for the full resocialization of persons serving criminal sentences. It is noted that the content of ensuring the rights of persons serving criminal sentences consists of various measures aimed at creating opportunities for the unhindered exercise of these rights. The range of relevant measures includes: first, a clear legislative definition of the scope of rights; second, the availability of procedural mechanisms for the exercise of such rights; third, determining methods of monitoring and supervision of the exercise by persons serving sentences of their rights; fourth, accessible and effective means and forms of protection of the specified rights; fifth, the definition of positive and retrospective responsibility of subjects authorized to ensure the implementation of these rights.

It is argued that the features of ensuring the rights of persons serving criminal sentences are: first, the specific composition of the rights themselves (human and civil rights that are unlimited by law and court verdict, as well as the specific rights of a person as such, serving a certain type of sentence); second, the presence of increased risks of violation of such rights; third, the participation in this process of special subjects whose activities are aimed at observing the rights of persons serving criminal sentences.

Keywords: *rights, interests, criminal punishment, criminal legislation.*

Олексій Олександрович ПОМАЗАН*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ОЗНАКИ, ЗМІСТ ТА ВИДИ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті аргументовано, що характерними ознаками правоохоронної діяльності є наступні: 1) має публічно-владну природу; 2) спрямована на: охорону та захист основоположних соціальних цінностей (зокрема таких як права і свободи людини та громадянина); підтримку правового порядку та зміцнення режиму правової законності; охорону та захист суспільних інтересів; тощо; 3) має спеціальний та професійний характер, тобто здійснюється спеціально створеними органами публічної влади, а також посадовими особами, наділеними для цього відповідною компетенцією; 4) здійснюються переважно у процедурно-процесуальній формі; 5) пов'язана із застосуванням примусу.

Встановлено, що правоохоронна діяльність являє собою основну форму реалізації правоохоронної функції держави, яка виконуються переважно спеціально створеними для цього органами (правоохоронні органи), має процедурно-процесуальний характер, спрямована на охорону та захист від протиправних посягань проголошених соціальних цінностей, правового порядку, а також на охорону та захист загальносуспільних і державних інтересів, здійснюється на професійній основі та тісно пов'язана із застосуванням державного примусу. Обґрунтовано, що доцільним є виокремлення різновидів правоохоронної діяльності залежно від пріоритетних напрямків та характеру її реалізації, відповідно можемо відмітити такі види досліджуваної діяльності: охорона публічного порядку та забезпечення публічної безпеки; оперативно-розшукова робота; слідча діяльність; правозахисна діяльність; наглядова діяльність.

Ключові слова: правоохоронна діяльність, місія, правоохоронні органи, правозастосовна діяльність.

Постановка проблеми. Правоохоронна діяльність є однією із ключових форм реалізації правоохоронної функції та має особливо важливе суспільне значення, оскільки її місія полягає у охороні, захисті та забезпеченні відновлення прав, свобод, законних інтересів індивідуальних і колективних суб'єктів, режиму законності та стану правопорядку, а також у сприянні формуванню у населення високого рівня правової свідомості та культури. Правоохоронна діяльність орієнтована: на збереження проголошених соціальних цінностей, на досягнення та підтримку максимального рівня безпеки суспільного життя, на забезпечення оперативного та ефективного реагування на прояви правомірної поведінки, а також мінімізацію її толерування у суспільстві. Правоохоронна діяльність

– це потужний інструментарій виконання публічною владою своїх гарантій безпеки перед суспільством в цілому, його окремими інститутами та громадянами.

Правоохоронна діяльність є важливим напрямом наукової досліджень, який неодноразово потравляв у поле зору різних науковців. Зокрема, їй приділяли увагу В. М. Андріїв, О. І. Безпалова, Д. С. Денисюк, М. В. Джафарова, К. А. Котух, В. І. Литвиненко, В. В. Сокурено, О. В. Старчук, Л. С. Явич та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, та з огляду на сучасні реалії, у науковій літературі подальшого опрацювання потребує питання ознак, змісту та видів правоохоронної діяльності в Україні.

Мета статті полягає у тому, щоб виділити ознаки, розкрити зміст та види правоохоронної діяльності в Україні. Досягнення вказаної мети обумовлює необхідність вирішення наступних завдань: узагальнити наукові погляди вчених стосовно тлумачення поняття «правоохоронна діяльність»; розкрити положення норм чинного законодавства, яке регулює правоохоронну діяльність; розкрити види правоохоронної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Починаючи наукове дослідження відзначимо, що в науковій літературі існує низка підходів щодо тлумачення поняття «правоохоронна діяльність», аналіз яких дає можливість узагальнити, характерними властивостями даної наукової категорії є наступні:

- має публічно-владну природу. Ця діяльність здійснюється державними органами та органами муніципальної влади, адже вона має на меті забезпечення публічного порядку та безпеки, як одних із базових суспільних благ, які гарантуються державою. Крім того, саме держава, в особі її органів і посадових осіб, володіє монопольним правом на застосування примусу, як засобу впливу на суспільно значущу поведінку суб'єктів. Здійснення правоохоронної діяльності – це право-обов'язок держави, реалізуючи який вона з одного боку виконує свої конституційні зобов'язання перед суспільством в цілому та кожним його членом окремо, а з іншого – втілює у життя свою владну волю, здійснюючи регулятивний вплив на суспільні відносини;

- спрямована на: охорону та захист основоположних соціальних цінностей (зокрема, таких як права і свободи людини та громадянина); підтримку правового порядку та зміцнення режиму законності; охорону та захист суспільних інтересів; сприяння вільній та безперешкодній реалізації громадянами своїх прав, свобод і законних інтересів; протидію проявам протиправної поведінки, усунення її негативних наслідків та відновлення порушеного порядку;

- має спеціальний та професійний характер, тобто здійснюється спеціально створеними органами публічної влади, а також посадовими особами, наділеними для цього відповідною компетенцією. Професійний характер правоохоронної діяльності вимагає наявності у суб'єктів, які її реалізують належного рівня фахової підготовки. Зауважимо, що за умови застосування широкого підходу до розуміння правоохоронної діяльності,

про який часто говорять дослідники, вона може розглядатися як така, що здійснюється більш просторим колом суб'єктів, зокрема такими, які не є спеціально створеними для її реалізації. Втім для мети нашого дослідження найбільш доцільним, на нашу думку, є сама вузьке визначення правоохоронних органів. Слід відзначити, що на відміну від визначення поняття «правоохоронної діяльності», якого немає на рівні вітчизняного законодавства (лише у законопроектах), визначення понятійно-термінологічної конструкції «правоохоронні органи» закріплене у декількох нормативно-правових актах. Так, у Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993 р. № 3781-XII закріплено, що правоохоронні органи – органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, Бюро економічної безпеки України, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції¹. Згідно Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами» від 20.04.2006 р. № 550 правоохоронні органи – це органи прокуратури, служби безпеки, Національної поліції, Бюро економічної безпеки, Національне антикорупційне бюро, інші утворені відповідно до законодавства органи, які здійснюють правоохоронні функції². У наказі Міністерства вугільної промисловості України «Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління» від 08.06.2007 № 200 закріплено, що правоохоронні органи – це органи прокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки України, підрозділи податкової міліції органів державної податкової служби, Головне контрольно-ревізійне управління України³. Згідно наказу Міністерства праці та соціальної політики України «Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці» від 10.08.2007 № 429 правоохоронні органи – органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, підрозділи податкової

¹ Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 р. № 3781-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 11. Ст. 50.

² Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами : постанова Кабінету Міністрів України від 20.04.2006 р. № 550. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/550-2006-%D0%BF#Text>.

³ Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління : наказ Міністерства вугільної промисловості України від 08.06.2007 р. № 200. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0200644-07#Text>.

міліції¹. Зміст наведених вище законодавчих визначень поняття «правоохоронні органи» досить поверхневий, адже нормотворець йде шліхом перелічення правоохоронних органів або вказівки на те, що такими є ті органи, які виконують правоохоронну функцію держави. Однак наведений підхід, вочевидь, зовсім не розкриває, ані сутності, ані меж поняття «правоохоронні органи». Саме тому доцільніше звернутися до дослідницьких позицій щодо розуміння змісту категорії «правоохоронні органи». Так, скажімо, А. А. Русецький вважає, що правоохоронні органи – це наявні в суспільстві й державі державні установи, органи та організації, що здійснюють правоохоронну діяльність та основне завдання яких полягає в забезпеченні законності, захисті прав та законних інтересів людини і громадянина, юридичних осіб, боротьби зі злочинністю та іншими правопорушеннями. При цьому, зауважує правознавець, під правоохоронною діяльністю варто розуміти таку державну діяльність, яка здійснюється з метою охорони права спеціально уповноваженими органами шляхом застосування юридичних заходів впливу із суворим дотриманням встановленого законом порядку².

Поділяючи позицію А. М. Колодія та А. Ю. Олійник, А. А. Русецький наголошує, що характерною властивістю правоохоронних органів є те, що: їх правоохоронна діяльність має певну спеціалізацію та в багатьох випадках є не тільки головним, але й єдиним напрямом діяльності; мають державно-владні повноваження для виконання своїх обов'язків; мають змогу застосовувати засоби державного примусу до правопорушників; застосовують інші передбачені законом види обмежень; мають порівняну самостійність, власну структуру, деякі особливості щодо інших державних органів; безпосередньо займаються попередженням правопорушень; можуть бути державними і недержавними (муніципальними)³.

І. Л. Бомбергер та А. В. Собко вважають, що правоохоронний орган – це державний орган, основною функцією якого є здійснення правоохоронної діяльності, яка виявляється в реалізації відповідних правоохоронних функцій, що здійснюються на професійній основі, має визначені законом повноваження на здійснення заходів державного примусу, спрямовані на охорону та захист прав людини, забезпечення законності та правопорядку, рішення яких є обов'язковими для відповідних посадових осіб, фізичних та юридичних осіб, потребують спеціального матеріально-технічного та кадрового забезпечення діяльності, здійснює свою діяльність із дотриманням встановлених законом правил та процедур⁴.

¹ Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці : наказ Міністерства праці та соціальної політики України» від 10.08.2007 № 429. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0429203-07#Text>.

² Русецький А. А. Поняття та особливості правоохоронних органів України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 4. С. 329.

³ Русецький А. А. Поняття та особливості правоохоронних органів України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 4. С. 328.

⁴ Бомбергер І. Л., Собко А. В. До питання про поняття та ознаки правоохоронних органів у правовій доктрині та законодавстві України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2020. Вип. 1. № 61. С. 19. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-3322.61-1.3>.

З позиції А. І. Фаріон-Мельник, О. М. Яремко під правоохоронними органами слід розуміти органи державної влади, за функціональним критерієм спрямовані на фахове здійснення правоохоронної діяльності з метою забезпечення верховенства права і правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства та держави від протиправних посягань. В Україні правоохоронні органи, наголошують дослідниці, часто зазнають певних змін, пов'язаних з їхніми завданнями, функціями, організаційною структурою, повноваженнями тощо. Відповідно, зауважують А. І. Фаріон-Мельник, О. М. Яремко, не доцільно розкривати зміст дефініції «система правоохоронних органів» за допомогою перерахування суб'єктів здійснення правоохоронної діяльності. Система правоохоронних органів – це цілісна, ієрархічна, структурована сукупність взаємопов'язаних і взаємодіючих правоохоронних органів, за функціональним критерієм спрямовані на фахове здійснення правоохоронної діяльності з метою забезпечення верховенства права і правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, прав та законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства й держави від протиправних посягань¹. Тож, враховуючи законодавчі та доктринальні підходи до розуміння поняття правоохоронних органів (правоохоронного органу), можемо з упевненістю констатувати, що правоохоронна діяльність має спеціальний характер і, відповідно, є предметом відання тих органів, які створені саме для її реалізації. У той час як інші органи публічної влади та інститути громадянського суспільства, сприяють належному здійсненню правоохоронної діяльності;

- здійснюються переважно у процедурно-процесуальній формі. Правоохоронна діяльність, як і будь-яка інша державно-владна діяльність, має суворо відповідати вимогам законності, одним із важливих аспектів якої є реалізація правоохоронних дій та заходів у чітко встановленому порядку, який передбачений чинним законодавством. Процедурно-процесуальний характер досліджуваної діяльності є дуже важливою гарантією попередження свавілля та зловживань з боку суб'єктів-носіїв публічної влади, чіткого дотримання прав і свобод осіб, по відношенню до яких здійснюються правоохоронні дії та заходи;

- пов'язана із застосуванням примусу. Виконуючи свої завдання, функції та повноваження, суб'єкти правоохоронної діяльності в разі необхідності можуть вдаватися до застосування заходів примусу, які реалізуються виключно на підставі, у порядку та межах визначених Законом. Примус у правовій державі розуміється як заснований на вимогах права та здійснюваний у встановлених межах і формах шляхом фізичного, психічного або організаційного впливу на волю та поведінку суб'єктів права діяльність державних органів і інших уповноважених осіб з метою

¹ Фаріон-Мельник А. І., Яремко О. М. Правоохоронні органи: питання термінології та системи. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. Вип. 2. С. 69.

запобігання порушенню або загрози порушення правових норм, забезпечення прав і свобод особи, громадської безпеки, територіальної цілісності та державного суверенітету, іншої суспільної та державної необхідності. Державний примус можна визначити, як здійснювану від імені держави сукупність заходів владного зовнішнього впливу, спрямованих на примушування суб'єктів права до певної поведінки. Державний примус – це владне ставлення, що характеризується асиметричним положенням сторін. Доцільно розрізняти державний примус у правовій державі та державний примус у неправовій державі. Важливо відмітити, що головна ціль державного примусу у правовій державі, захист прав людини та забезпечення загального блага¹.

Отже, враховуючи вище викладене, можемо дійти висновку, що правоохоронна діяльність являє собою основну форму реалізації правоохоронної функції держави, яка реалізується переважно спеціально створеними для цього органами (правоохоронні органи), має процедурно-процесуальний характер, спрямована на охорону та захист від протиправних посягань проголошених соціальних цінностей, правового порядку, а також на охорону та захист загальносуспільних і державних інтересів, здійснюється на професійній основі та тісно пов'язана із застосуванням державного примусу.

Змістом правоохоронної діяльності є сукупність правоохоронних та тісно пов'язаних із ними дій і заходів, спрямованих на: зміцнення режиму законності та підтримку правового порядку, перш за все шляхом протидії злочинності та іншим проявам протиправної поведінки; забезпечення публічної безпеки та сприяння громадянам, які опинилися у складній життєвій ситуації, у реалізації ними своїх прав; протидію загрозам національній безпеці та підтримку суспільного спокою.

Реалізація змісту правоохоронної діяльності відбувається як у формі активної дії (боротьби) спрямованої на ті чи інші суспільно небезпечні явища, з метою локалізації останніх, припинення та усунення їх негативних наслідків, так і у вигляді, так би мовити, роботи на випередження, тобто шляхом запобігання та проведення профілактичної роботи.

Правоохоронна діяльність являє собою досить складне, багатоелементне та багатоаспектне явище, у складі якого можна виокремити декілька різновидів. Серед правознавців немає єдності в частині того, на які саме видові групи доцільно розподіляти правоохоронну діяльність. Так, наприклад, Д. А. Морквін провівши дослідження, дійшов висновку, що доцільно виокремити наступні ключові критерії класифікації правоохоронної діяльності: 1) за суб'єктами реалізації: по-перше, правоохоронну діяльність як напрям реалізації управлінських повноважень значної кількості суб'єктів, включно з органами законодавчої влади,

¹ Лесько Н. Державний примус: поняття та характеристика. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2022. № 1. Т. 9. С. 111. URL: <https://science.lpnu.ua/law/all-volumes-and-issues/volume-9-number-1-33-2022/state-primus-concept-and-characteristics>.

органами місцевого самоврядування, а також представниками громадськості, що у визначених законодавством межах та засобах здійснюють заходи із охорони встановленого правопорядку у певному колі суспільних відносин; по-друге, правоохоронну діяльність, яку реалізують в межах свого функціонального призначення коло визначених законодавством правоохоронних органів; 2) за специфікою виконуваних повноважень суб'єктами здійснення правоохоронної діяльності остання також не є однорідною. Означене обумовлено конкретикою цілей та завдань суб'єктів її здійснення, наприклад, правоохоронна діяльність Національної гвардії та правоохоронна діяльність Національної поліції¹.

Т. Табака пропонує залежно від завдань, які вирішують правоохоронні органи, правоохоронну діяльність поділити на такі види: охорона встановленого законом порядку суспільних відносин – боротьба з правопорушниками; діяльність із забезпечення громадської безпеки; боротьба зі злочинністю – розкриття та розслідування злочинів; нагляд за додержанням законодавства; забезпечення виконання рішень судів та інших органів у випадках, передбачених законом; забезпечення державної політики у сфері правосуддя; надання кваліфікованої правової допомоги громадянам та організаціям, нотаріальна діяльність, діяльність приватних охоронних та детективних фірм тощо². Фахівці ГО «Осяжний обрій» класифікують правоохоронну діяльність залежно від пріоритетного напрямку їх роботи, а саме: забезпечення громадського порядку (Національна поліція України, Національна гвардія України), оперативно-розшукова діяльність (Служба безпеки України, Служба зовнішньої розвідки, Головне управління розвідки Міністерства оборони, Управління державної охорони України, Державна прикордонна служба України, Національна поліція, Державне бюро розслідувань, Національне антикорупційне бюро України, Бюро економічної безпеки, Державна кримінальна виконавча служба), досудове розслідування (Національна поліція, Державне бюро розслідувань, Національне антикорупційне бюро України, Бюро економічної безпеки)³.

Висновки. У підсумку відзначимо, що в цілому кожен із підходів до класифікації правоохоронної діяльності має право на існування, а його цінність залежить від потреб та кого групування та обраного критерію його здійснення. На наше переконання, найбільш доцільним для мети представленого дослідження, є виокремлення різновидів правоохоронної діяльності залежно від пріоритетних напрямків та характеру її реалізації, відповідно можемо відмітити такі види досліджуваної діяльності: охорона

¹ Морквін Д. А. Класифікація видів правоохоронної діяльності в Україні // Актуальні проблеми правового забезпечення протидії злочинності : тези доп. учасників наук.-практ. семін. (Харків, 14 трав. 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 87. URL: https://library.pp-ss.pro/index.php/ndippsn_20200514/article/view/morkvin.

² Табака Т. Сутність правоохоронної діяльності. *Актуальні проблеми правознавства*. 2024. № 1. С. 259. DOI: <https://doi.org/10.35774/>

³ Цокур В., Гермашев Ю. Правоохоронна діяльність // Осяжний обрій. URL: https://overallhorizon.org/?page_id=384.

публічного порядку та забезпечення публічної безпеки; оперативно-розшукова робота; слідча діяльність; правозахисна діяльність; наглядова діяльність. Слід відмітити, що зазначені різновиди правоохоронної діяльності можуть бути притаманні і якомусь одному правоохоронному органу (наприклад, наглядова діяльність перебуває у сфері відання прокуратури України), так і декільком різним представниками державної правоохоронної системи.

Резюмуючи вище викладене, можемо констатувати, що правоохоронна діяльність є одним із ключових напрямків державної діяльності, для реалізації якого в нашій країні сформовано складний, розгалужений механізм, важливою та органічною ланкою якого є Державне бюро розслідувань, загальні та специфічні аспекти діяльності якого заслуговують окремого теоретичного дослідження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бомбергер І. Л., Собко А. В. До питання про поняття та ознаки правоохоронних органів у правовій доктрині та законодавстві України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2020. Вип. 1. № 61. С. 16–20. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-3322.61-1.3>.

2. Лесько Н. Державний примус: поняття та характеристика. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: «Юридичні науки»*. 2022. № 1. Т. 9. С. 106–113. URL: <https://science.lpnu.ua/law/all-volumes-and-issues/volume-9-number-1-33-2022/state-primus-concept-and-characteristics>.

3. Морквін Д. А. Класифікація видів правоохоронної діяльності в Україні // Актуальні проблеми правового забезпечення протидії злочинності : тези доп. учасників наук.-практ. семін. (Харків, 14 трав. 2020 р.). Харків : ХНУВС, 2020. С. 86–88. URL: https://library.pp-ss.pro/index.php/ndippsn_20200514/article/view/morkvin.

4. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 р. № 3781-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 11. Ст. 50.

5. Про затвердження Інструкції про організацію та проведення контрольних заходів щодо фінансово-господарської діяльності на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міністерства вугільної промисловості України та щодо яких Міністерство здійснює корпоративне управління : наказ Міністерства вугільної промисловості України від 08.06.2007 р. № 200. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0200644-07#Text>.

6. Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці : наказ Міністерства праці та соціальної політики України від 10.08.2007 № 429. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0429203-07#Text>.

7. Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною

аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами : постанова Кабінету Міністрів України від 20.04.2006 р. № 550. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/550-2006-%D0%BF#Text>.

8. Русецький А. А. Поняття та особливості правоохоронних органів України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. № 6. Т. 4. С. 326–330.

9. Табака Т. Сутність правоохоронної діяльності. *Актуальні проблеми правознавства*. 2024. № 1. С. 257–261. DOI: <https://doi.org/10.35774/>

10. Фаріон-Мельник А. І., Яремко О. М. Правоохоронні органи: питання термінології та системи. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. Вип. 2. С. 65–70.

11. Цокур В., Гермашев Ю. Правоохоронна діяльність // Осяжний обрій. URL: https://overallhorizon.org/?page_id=384.

Стаття надійшла до редакції 19.03.2025

Oleksiy OI. POMAZAN,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

SIGNS, CONTENT AND TYPES OF LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES IN UKRAINE

The article argues that the characteristic features of law enforcement activities are the following: 1) has a public-authority nature; 2) is aimed at: protecting and defending fundamental social values (in particular, such as human and civil rights and freedoms); supporting the legal order and strengthening the legal regime; protecting and defending public interests; etc.; 3) has a special and professional nature, that is, it is carried out by specially created public authorities, as well as by officials endowed with the appropriate competence for this; 4) is carried out mainly in a procedural form; 5) is associated with the use of coercion.

It has been established that law enforcement activity is the main form of implementation of the law enforcement function of the state, which is performed mainly by specially created bodies (law enforcement agencies), has a procedural nature, is aimed at protecting and defending against unlawful encroachments on proclaimed social values, legal order, as well as at protecting and defending general public and state interests, is carried out on a professional basis and is closely related to the use of state coercion. It is substantiated that it is appropriate to distinguish types of law enforcement activity depending on the priority areas and nature of its implementation, accordingly, we can note the following types of researched activity: protection of public order and ensuring public safety; operational and investigative work; investigative activity; human rights activity; supervisory activity.

Keywords: *law enforcement activity, mission, law enforcement agencies, law enforcement activity.*

Володимир Володимирович КАРПАЄВ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ДОСВІД СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

У статті акцентовано увагу на тому, що проблема торгівлі людьми у США залишається надзвичайно актуальною через поєднання соціально-економічних, демографічних та геополітичних чинників. США є однією з найбільших країн світу з розвинутою економікою, що приваблює мігрантів і шукачів кращого життя, серед яких значна частина може опинитися у вразливому становищі. Саме ця вразливість часто використовується торговцями людьми, які експлуатують жертв у сферах примусової праці, сексуальної експлуатації чи домашнього рабства. Ситуацію ускладнює й той факт, що злочинці активно застосовують сучасні технології для вербування та контролю над людьми, а масштаби нелегальної міграції створюють додаткові ризики.

Узагальнено, що США має досить розвинені та прогресивні механізми протидії торгівлі людьми. Аргументовано, що для України цікавим є наступний досвід цієї країни: по-перше, поєднання потужної законодавчої бази з практичними механізмами підтримки жертв; по-друге, широке використання моделі «3Р» (кримінальне переслідування, захист, запобігання), яка дозволяє вести складні, багатопланові розслідування і захищати права потерпілих у процесі кримінального переслідування; по-третє, наявність особливої системи збору даних, яка в тому числі включає Національну гарячу лінію з питань торгівлі людьми; по-четверте, активне здійснення державно-приватного партнерства.

Ключові слова: законодавство, державна політика, протидія, торгівля людьми, Сполучені Штати Америки.

Постановка проблеми. Вирішення проблем, пов'язаних із протидією торгівлі людьми, потребує проведення комплексних теоретичних досліджень, зокрема присвячених вивченню зарубіжного досвіду у цій сфері. Зазначене пов'язано із тим, що вказана проблематика містить глобальний характер, і виходить за межі діяльності окремих держав. А відтак, країни, які вже досягли значних результатів у цій сфері, можуть поділитися практиками, що довели свою ефективність: це стосується не лише вдосконалення законодавчої бази чи механізмів кримінального переслідування злочинців, а й запровадження системи захисту та реабілітації постраждалих, проведення інформаційних кампаній, розвитку співпраці між державними структурами, громадськими організаціями та міжнародними інституціями. Такою країною, як вбачається, є Сполучені

Штати Америки.

Окремі проблемні питання, пов'язані із протидією торгівлі людьми, у своїх наукових працях розглядали Л. І. Аркуша, М. Г. Вербенський, В. М. Дрьомін, Я. Г. Лизогуб, В. А. Ліпкан, Є. Д. Скулиш, В. С. Філашкін та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, в науковій літературі недостатньо опрацьованим є зарубіжний досвід протидії торгівлі людьми.

Мета статті полягає у тому, щоб узагальнити досвід США у сфері протидії торгівлі людьми та опрацювати можливості його використання в Україні. Задля досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: здійснити аналіз правозастосовної практики США щодо протидії торгівлі людьми; розкрити положення чинного законодавства США, а також виділити коло суб'єктів протидії торгівлі людьми.

Виклад основного матеріалу. Починаючи наукове дослідження відзначимо, що саме США вважаються країною призначення для торгівлі людьми. Загалом у 2022 фінансовому році до прокурорів США було направлено 1912 осіб за злочини, пов'язані з торгівлею людьми, що на 26% більше, ніж 1519 осіб, направлених у 2012 році. Кількість осіб, притягнутих до відповідальності за торгівлю людьми, зросла більш ніж удвічі з 2012 по 2022 рік (з 805 до 1656 осіб). Кількість осіб, засуджених за торгівлю людьми, зросла з 578 осіб у 2012 році до 1118 осіб у 2022 році. З 1070 обвинувачених, яким було висунуто звинувачення у будь-якому з трьох видів злочинів, пов'язаних з торгівлею людьми, в окружному суді США у 2022 фінансовому році, 91% були чоловіками, 58% – білими, 20% – чорношкірими, 18% – латиноамериканцями, 95% – громадянами США, а 71% не мали попередніх судимостей. З 203 обвинувачених у трудовій окупації, рабстві, примусовій праці та торгівлі людьми з метою сексуальної експлуатації, 69% були чоловіками, а 53% – чорношкірими. Для порівняння, з 523 обвинувачених у сексуальній експлуатації та інших насильствах над дітьми, 94% становили чоловіки, а 71% – білі¹.

У 2023 році Національна гаряча лінія з питань торгівлі людьми отримала загалом 30 162 суттєві сигнали по всій країні та повідомлення про 9 619 потенційних випадків торгівлі людьми, у яких йшлося про 16 999 потенційних жертв. Некумулятивні види торгівлі людьми, про які повідомлялося на Національну гарячу лінію з питань торгівлі людьми у 2023 році, включали 5572 випадки торгівлі людьми з метою сексуальної експлуатації, 1558 випадків торгівлі людьми з метою трудової діяльності та 1021 ситуацію, що включали як торгівлю людьми з метою сексуальної експлуатації, так і трудової експлуатації. Демографічна інформація про некумулятивні випадки за 2023 рік включала 6676 дорослих, 2535 неповнолітніх, 6863 жінки, 1480 чоловіків, 1152 іноземних громадян та 934 особи з постійним мешканцем. У 2023 році Національний центр з питань

¹ Human Trafficking Data Collection Activities, 2024 / URL: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/human-trafficking-data-collection-activities-2024>.

зниклих безвісти та експлуатованих дітей отримав понад 18 400 повідомлень про можливу торгівлю дітьми з метою сексуальної експлуатації, і кожен шостий (4800 випадків) з понад 28 800 випадків дітей, про які повідомлялося у 2023 році, ймовірно, став жертвою торгівлі дітьми з метою сексуальної експлуатації¹.

Тож, загалом, проблема торгівлі людьми у США залишається надзвичайно актуальною через поєднання соціально-економічних, демографічних та геополітичних чинників. США є однією з найбільших країн світу з розвиненою економікою, що приваблює мігрантів і шукачів кращого життя, серед яких значна частина може опинитися у вразливому становищі. Саме ця вразливість часто використовується торговцями людьми, які експлуатують жертв у сферах примусової праці, сексуальної експлуатації чи домашнього рабства. Ситуацію ускладнює й той факт, що злочинці активно застосовують сучасні технології для вербування та контролю над людьми, а масштаби нелегальної міграції створюють додаткові ризики.

Зауважимо, що Сполучені Штати визнають дві основні форми торгівлі людьми: примусову працю та торгівлю людьми з метою сексуальної експлуатації. У США примусова праця, яку іноді також називають торгівлею людьми, охоплює низку дій, коли особа використовує силу, шахрайство або примус для експлуатації праці чи послуг іншої особи. Елемент «діянь» примусової праці має місце, коли торговець людьми вербує, приховує, перевозить, надає або отримує особу для праці чи послуг. Засоби примусової праці включають використання торговцем людьми сили, шахрайства або примусу. Схема примусу може включати погрози силою, маніпуляції боргами, утримання заробітної плати, конфіскацію документів, що посвідчують особу, психологічний тиск, шкоду репутації, маніпулювання вживанням речовин, що викликають залежність, погрози іншим людям або інші форми примусу. Мета примусової праці в контексті торгівлі людьми полягає у тому, що злочинець має ціль експлуатувати працю чи послуги особи. Немає обмежень щодо місця розташування чи типу галузі. Торговці людьми можуть скоїти цей злочин у будь-якому секторі чи середовищі, легальному чи незаконному, включаючи, але не обмежуючись, сільськогосподарськими полями, фабриками, ресторанами, готелями, масажними салонами, шахтами, приватними будинками або операціями з торгівлі наркотиками². Торгівля людьми з метою сексуальної експлуатації охоплює низку дій, коли торговець людьми використовує силу, шахрайство або примус, щоб змусити іншу особу до участі в сексуальних діях за комерційною цільовою аудиторією або спонукає дитину до участі в сексуальних діях за комерційною цільовою аудиторією. Ознаками торгівлі людьми з метою сексуальної експлуатації мають місце, коли «торговець»

¹ Human Trafficking 101. U.S. Department of Transportation / URL: <https://www.transportation.gov/stop-human-trafficking/human-trafficking-101>.

² About Human Trafficking / URL: <https://2021-2025.state.gov/humantrafficking-about-human-trafficking>.

використовує силу, шахрайство або примус. Примус у випадку торгівлі людьми з метою сексуальної експлуатації включає широкий спектр засобів, включених до визначення примусової праці. До них можуть належати погрози серйозної шкоди, психологічної шкоди, шкоди репутації, погрози іншим та маніпулювання боргами¹.

Жертвами торгівлі людьми можуть бути люди будь-якого віку, раси, етнічної приналежності, статі, гендерної ідентичності, сексуальної орієнтації, національності, імміграційного статусу, культурного походження, релігії, соціально-економічного класу та рівня освіти. У Сполучених Штатах до осіб, вразливих до торгівлі людьми, належать діти, які перебувають під опікою дітей та у системах ювенальної юстиції, включаючи прийомні сім'ї; втікачі та бездомні діти; діти-іноземці без супроводу та законного імміграційного статусу; особи, які шукають притулку; корінні американці та корінні жителі Аляски, особливо жінки та дівчата; особи з проблемами вживання психоактивних речовин; расові або етнічні меншини; трудові мігранти, включаючи працівників без документів та учасників візових програм для тимчасових працівників; іноземні громадяни, що є домашніми працівниками в дипломатичних домогосподарствах; особи з обмеженим володінням англійською мовою; особи з інвалідністю; ЛГБТКІ+ особи; та жертви насильства з боку інтимного партнера або інших форм домашнього насильства².

Імміграційна та митна служба США (ICE) є лідером у глобальній боротьбі з торгівлею людьми, проактивно виявляючи, припиняючи та ліквідує транскордонні організації торгівлі людьми, а також мінімізуючи ризик, який вони становлять для національної та громадської безпеки. За допомогою розслідувань Міністерства внутрішньої безпеки (HSI) та Операцій з правозастосування та вилучення (ERO) використовується підхід, орієнтований на жертв, який однаково цінує як ідентифікацію та стабілізацію жертв, так і стримування, розслідування та переслідування торговців людьми. Так, HSI відіграє важливу роль у боротьбі з торгівлею людьми, співпрацюючи зі своїми партнерами з правоохоронних органів для стримування, припинення та ліквідації злочинної мережі, що займається торгівлею людьми. Вона виконує цю місію, повною мірою використовуючи свої повноваження та досвід, вилучаючи активи та ліквідує стимули для отримання прибутку, а також співпрацюючи з неурядовими організаціями для захисту та допомоги жертвам і притягнення торговців людьми до відповідальності. Спеціальні агенти тісно співпрацюють з Програмою допомоги жертвам (VAP) HSI, яка є центральним елементом орієнтованого на жертв підходу HSI до розслідування злочинів віктимізації та експлуатації. VAP реагує на проблеми жертв у широкому спектрі федеральних злочинів, включаючи торгівлю людьми. VAP надає критично важливий ресурс для розслідувань та кримінального переслідування HSI, забезпечуючи жертвам

¹ Там само.

² About Human Trafficking / URL: <https://2021-2025.state.gov/humantrafficking-about-human-trafficking>.

доступ до прав та послуг, на які вони мають право за законом, а також до допомоги, яка їм потрібна, щоб вони могли активно та повноцінно брати участь у процесі кримінального правосуддя¹.

ERO відіграє життєво важливу роль у протидії торгівлі людьми через негромадян, з якими вони взаємодіють. Ця група населення могла стати жертвою до взаємодії з ERO або будь-коли під час розгляду питання про їхній імміграційний статус. ERO виявляє, перевіряє та реагує на потенційних жертв і торговців людьми у своїх центрах утримання. Співробітники ERO тісно співпрацюють з ICE Intelligence та HSI для перевірки та потенційного розслідування. ICE відіграє вирішальну роль у підтримці місії Центру боротьби з торгівлею людьми (CCHT) Міністерства внутрішньої безпеки та соціальної безпеки США щодо просування правоохоронних операцій у сфері боротьби з торгівлею людьми, захисту жертв та посилення зусиль щодо запобігання цьому шляхом узгодження можливостей та досвіду DHS. CCHT – це перший єдиний міжкомпонентний координаційний центр для боротьби з торгівлею людьми та імпортом товарів, вироблених з використанням примусової праці. Це загальнодержавна ініціатива DHS, що складається з 16 допоміжних офісів та компонентів, очолюваних ICE HSI. Крім того, Відділ програм утримання під вартою (CPD) ERO та Національна програма операцій з втікачами (NFOP) ICE ERO є призначеними зв'язковими компонентами CCHT².

Окремо, в рамках піднятої у статті проблематики, необхідно зауважити, що у США Міністерство праці відіграє важливу роль у боротьбі з торгівлею людьми, співпрацюючи при цьому з федеральними, державними, місцевими та міжнародними партнерами. Пріоритетами Міністерства праці є наступні:

1) забезпечення захисту праці. Міністерство праці стратегічно зосереджує свої зусилля щодо забезпечення дотримання правил на галузях, де рівень порушень трудового законодавства високий, а вразливі низькооплачувані працівники часто неохоче відстоюють свої права та висловлюють свою думку. Департамент також проводить інформаційно-просвітницьку роботу та моніторинг мігрантів та сезонних сільськогосподарських працівників, які є ще однією потенційно вразливою групою населення;

2) забезпечення Міністерством праці дотримання федерального трудового законодавства та захист інформаторів також мають вирішальне значення для боротьби з торгівлею людьми, оскільки ми потенційно можемо вирішити проблему експлуатації праці, перш ніж вона досягне рівня торгівлі людьми;

3) допомога жертвам торгівлі людьми. Завдяки ресурсам та досвіду у сфері працевлаштування та навчання, Міністерство праці також допомагає жертвам торгівлі людьми повернутися на ринок праці та отримати доступ

¹ What Is Human Trafficking? / URL: <https://www.ice.gov/features/human-trafficking>.

² What Is Human Trafficking? / URL: <https://www.ice.gov/features/human-trafficking>.

до економічних можливостей;

4) Міністерство праці сприяє міжнародним дослідженням, технічній допомозі та моніторингу, особливо щодо найгірших форм дитячої праці. Ми маємо повноваження згідно із Законом про повторне уповноваження жертв торгівлі людьми від 2005 року контролювати та боротися з примусовою та дитячою працею в іноземних країнах¹.

Важливо вказати, що у Сполучених Штатах Америки функціонує Національна гаряча лінія з питань торгівлі людьми, що фінансується Міністерством охорони здоров'я та соціальних служб США (HHS) та управляється проектом Polaris. Вона збирає дані про потенційні випадки торгівлі людьми по всій території Сполучених Штатів. Ці повідомлення надходять від осіб, які повідомляють про свою віктимізацію, членів громади та неурядових організацій, серед інших. Повідомлення або сигнали на гарячу лінію надходять різними способами: дзвінками, текстовими повідомленнями, електронними листами, онлайн-чатами з персоналом гарячої лінії та повідомленнями про натяки за допомогою стандартизованої онлайн-форми. Гаряча лінія розглядає отримані суттєві сигнали на наявність доказів потенційної торгівлі людьми. У 2023 році гаряча лінія отримала інформацію про 9619 потенційних випадків торгівлі людьми, серед яких 16 999 підозрюваних жертв. З них близько 58 % були класифіковані як торгівля людьми з метою сексуальної експлуатації, близько 16 % як торгівля людьми з метою трудової діяльності, близько 11 % як торгівля людьми з метою сексуальної експлуатації та трудової експлуатації, та близько 15 % як невизначені².

Аналізуючи досвід США, важливим аспектом, якому варто приділити увагу, є державно-приватне партнерство у досліджуваній сфері суспільного життя. Варто зауважити, що у Сполучених Штатах функціонує Консультативна рада з питань державно-приватного партнерства для припинення торгівлі людьми. Вона була створена Законом про захист жертв торгівлі людьми 2017 року, який було прийнято 21 грудня 2018 року. Закон надав офіційну платформу для представників некомерційних груп, наукових кіл та неурядових організацій для консультування федерального уряду та надання рекомендацій Міжвідомчій робочій групі Президента з моніторингу та боротьби з торгівлею людьми (PITF) щодо федеральної політики та програм боротьби з торгівлею людьми, зокрема у сферах запобігання та обслуговування жертв³. Згідно із згаданим вище Законом, обов'язки Ради полягають у наступному: 1) бути неурядовим дорадчим органом для Старшої операційної групи з питань політики; 2) переглядати політику та програми федерального уряду, що спрямовано на боротьбу з торгівлею людьми, включаючи програми, що стосуються надання послуг

¹ Combating Labor Exploitation and Human Trafficking / URL: <https://www.dol.gov/agencies/oasp/resources/trafficking>.

² Finklea Kristin Criminal Justice Data: Human Trafficking / URL: <https://www.congress.gov/crs-product/R47211>.

³ Public-Private Partnership Advisory Council to End Human Trafficking / URL: <https://2021-2025.state.gov/public-private-partnership-advisory-council-to-end-human-trafficking>.

жертвам; 3) виступати контактною особою з Консультативною радою США з питань торгівлі людьми для федеральних агентств, які звертаються до некомерційних груп та неурядових організацій за допомогою; 4) розробляти оцінки та рекомендації для забезпечення відповідності політики та програмних зусиль федерального уряду; 5) подавати звіт у співпраці з Консультативною радою США з питань торгівлі людьми, який містить висновки Ради щодо того, якою мірою федеральна політика та програми, спрямовані на боротьбу з торгівлею людьми¹.

Висновки. Підбиваючи підсумок аналізу досвіду США слід вказати, що ця країна має досить розвинені та прогресивні механізми протидії торгівлі людьми. Як вбачається, для України цікавим є наступний досвід розглянутої нами країни: по-перше, поєднання потужної законодавчої бази з практичними механізмами підтримки жертв; по-друге, широке використання моделі «ЗР» (кримінальне переслідування, захист, запобігання), яка дозволяє вести складні, багатосарові розслідування і захищати права потерпілих у процесі кримінального переслідування; по-третє, наявність особливої системи збору даних, яка, в тому числі, включає Національну гарячу лінію з питань торгівлі людьми; по-четверте, активне здійснення державно-приватного партнерства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. About Human Trafficking / URL: <https://2021-2025.state.gov/humantrafficking-about-human-trafficking>.
2. Combating Labor Exploitation and Human Trafficking / URL: <https://www.dol.gov/agencies/oasp/resources/trafficking>.
3. Finklea Kristin Criminal Justice Data: Human Trafficking / URL: <https://www.congress.gov/crs-product/R47211>.
4. Human Trafficking 101. U.S. Department of Transportation / URL: <https://www.transportation.gov/stop-human-trafficking/human-trafficking-101>.
5. Human Trafficking Data Collection Activities, 2024 / URL: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/human-trafficking-data-collection-activities-2024>.
6. Public-Private Partnership Advisory Council to End Human Trafficking / URL: <https://2021-2025.state.gov/public-private-partnership-advisory-council-to-end-human-trafficking>.
7. What Is Human Trafficking? / URL: <https://www.ice.gov/features/human-trafficking>.

Стаття надійшла до редакції 20.03.2025

Volodymyr V. KARPAEV,
Postgraduate Student

¹ Там само.

THE EXPERIENCE OF THE UNITED STATES OF AMERICA IN THE FIELD OF COMBATING HUMAN TRAFFICKING AND THE POSSIBILITY OF ITS USE IN UKRAINE

The emphasis is placed on the fact that the problem of human trafficking in the USA remains extremely relevant due to a combination of socio-economic, demographic and geopolitical factors. The USA is one of the largest countries in the world with a developed economy, which attracts migrants and seekers of a better life, a significant part of whom may find themselves in a vulnerable position. It is this vulnerability that is often used by human traffickers who exploit victims in the areas of forced labor, sexual exploitation or domestic slavery. The situation is also complicated by the fact that criminals actively use modern technologies to recruit and control people, and the scale of illegal migration creates additional risks.

It is summarized that the USA has quite developed and progressive mechanisms for combating human trafficking. It is argued that the following experience of this country is interesting for Ukraine: first, the combination of a powerful legislative framework with practical mechanisms for supporting victims; second, the widespread use of the “3P” model (prosecution, protection, prevention), which allows for complex, multi-layered investigations and the protection of victims’ rights in the process of criminal prosecution; third, the presence of a special data collection system, which includes the National Human Trafficking Hotline; fourth, the active implementation of public-private partnerships.

Keywords: *legislation, public policy, counteraction, human trafficking, United States of America.*

Євген Юрійович ШАПТАЛА,

кандидат юридичних наук

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

РІВНІ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ У СУДОВІЙ СИСТЕМІ

У статті встановлено, що рівні протидії корупції у судовій системі – це своєрідні ланки, відносно до яких вибудовується нормативно-правова основа, формується інституційна структура комплексної протидії корупції в сфері діяльності органів правосуддя, а також організовується реалізація уповноваженими суб'єктами адміністративних та інших спеціальних інструментів антикорупційного змісту. Відмічено, що на міжнародному рівні протидія корупції у судовій системі здійснюється: по-перше, через затвердження та імплементацію міжнародних антикорупційних стандартів та принципів закріплених в концепціях міжнародних організацій; по-друге, встановлення загально-світових правил трудової діяльності та професійної етики представників органів правосуддя; по-третє – організацію та здійснення міжнародного співробітництва за напрямом розбудови прозорої системи правосуддя; по-четверте, участь в роботі міжнародних, незалежних організацій, які оцінюють стан протидії корупції в органах судової влади та виправлення виявлених в ході моніторингу прогалин, порушень та інших недоліків.

Аргументовано, що на загально-національному рівні відбувається осмислення змісту явища корупції в аспекті вітчизняних правових, політичних, економічних та соціальних реалій. Законодавчого визначення отримують дії, які вважаються корупційними, а також механізми їх попередження, профілактики та припинення. Окрім того, на даному рівні формується державна антикорупційна політика, система виконання передбачених нею заходів, а також декларуються гарантії законної та незалежної роботи сфери правосуддя.

Ключові слова: рівні, корупція, протидія корупції, рівні протидії корупції, судова система.

Постановка проблеми. Корупція є складним і багатограним суспільним явищем, яке продовжує суттєво впливати на політичні, економічні та соціальні процеси в Україні, підриваючи легітимність державних інституцій і зменшуючи ефективність правозастосування. Її прояви охоплюють практично всі сфери публічної діяльності, однак особливо небезпечним є поширення корупційних практик у судовій системі, адже саме вона покликана забезпечувати захист прав і свобод людини та громадянина на засадах об'єктивності, безсторонності та верховенства права. Наявність корупції у судочинстві не лише спотворює зміст

правосуддя, а й підриває довіру суспільства до держави загалом. Саме тому подолання цього явища потребує комплексного, багаторівневого підходу, який враховує взаємодію правових, організаційних та інституційних механізмів і забезпечує системну протидію корупції на всіх етапах функціонування судової влади

Питання про ланки відповідно до яких вибудовується та організовується процес боротьби із корупцією на території нашої країни активно досліджували у своїх роботах В. А. Біленко, А.В. Боголепова, П. В. Дерев'янка, А. О. Діденко, О. З. Захарчук, О.В. Іванов, В. П. Кушпін, В. І. Лисий, Є. М. Пащенко, В. Т. Пунь, Д. В. Слинько та багато інших. Втім, попри існування теоретичного підґрунтя, проблема рівнів протидії корупції саме в роботі судової системи України не отримала на сьогоднішній день належної уваги з боку українських науковців.

Мета статті полягає у тому, щоб виділи рівні протидії корупції у судовій системі. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: розкрити загальнотеоретичні підходи щодо розуміння категорії «рівень»; здійснити аналіз норм чинного законодавства, яке регулює питання протидії корупції у судовій системі; сформулювати авторський підхід щодо визначення рівнів протидії корупції у судовій системі.

Виклад основного матеріалу. Згідно до визначення представленого в Словнику української мови за загальною редакцією І. К. Білодіда, слово «рівень» – це: 1) умовна горизонтальна лінія або площина, що служить межею висоти, яку має або на якій міститься хто-, що-небудь; 2) ступінь якості, величина досягнуті у чому-небудь; 3) простий прилад для перевірки горизонтального положення лінії, площини; ватерпас; 4) ступінь добробуту; 5) умовна вихідна точка для визначення висот на земній поверхні і таке інше¹. Приклади наукових підходів до вирішення питання рівнів боротьби із корупційними явищами можна знайти в багатьох теоретико-юридичних роботах. Так, Б. М. Головкін вважає, що протидія вказаному негативному явища проходить на: а) міжнародному рівні де відбувається перейняття та імплементація світових антикорупційних стандартів в правову систему України, а також співробітництво із міжнародними партнерами; б) загальнонаціональному, який передбачає формування та проведення антикорупційної політики, вироблення та запровадження антикорупційних ініціатив; в) громадському – рівень діяльності громадських об'єднань із забезпечення та запобігання корупції на конкретних підприємствах, в установах та організаціях всіх форм власності, особливо, в органах державної влади².

Аналізуючи сутність та особливості правових інструментів протидії корупції у секторі безпеки і оборони України, Є. М. Пащенко та М. Г. Чалий дійшли наступних висновків щодо рівнів їх застосування: «Наявні правові

¹ Словник української мови : в 11 т. : Т. 8 «Природа – Рахтливий» / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні ; редкол.: І. К. Білодід (голова) [та ін.]. Том 8. К. : Наук. думка, 1977. С. 527.

² Головкін Б. М. Механізм запобігання корупції. *Часопис Київського університету права*. 2018. № 4. С. 254.

антикорупційні інструменти у секторі безпеки і оборони являють собою спеціальні антикорупційні функції і повноваження різних суб'єктів трьох субординаційних рівнях: на рівні глави держави і офіційного вищого політичного керівництва держави, на рівні діяльності спеціально створених державних антикорупційних інституцій, на відомчому окремих відомств (у межах системи забезпечення національної безпеки і оборони). Слід зауважити, що подібна практика є характерною для більшості держав сучасного світу. У відповідності до відповідної градації, правові інструменти подолання корупції у секторі безпеки і оборони України здійснюється на рівні вищого політичного керівництва держави, на рівні функціонування спеціалізованих державних антикорупційних інституцій, на відомчому рівні»¹.

На рівні законодавства, передусім, якщо взяти до уваги положення Закону України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 р. №1700-VII, простежується досить чітка логіка поділу всього масиву процесів запобігання корупції між трьома ключовими рівнями: а) глобальним чи державним, який включає в себе роботу Національного агентства з питань запобігання корупції, формування та реалізацію антикорупційної політики і таке інше; б) локальним – запобігання корупційним та пов'язаним із цим правопорушенням на підприємствах, в установах, та організаціях владно-управлінської сфери; в) особовий – рівень етики діяльності державних службовців, який не допускає проявів неправомірної поведінки та особливо вчинення корупційним порушень².

Що стосується Закону України «Про судоустрій і статус суддів», то в його положеннях лише констатовано загальну структуру судової гілки влади, але не визначено як саме розподілено діяльність із протидії корупції в даній сфері. За положеннями Закону, судоустрій будується за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності. Найвищим судом у системі судоустрою є Верховний Суд. Систему судоустрою складають: 1) місцеві суди; 2) апеляційні суди; 3) Верховний Суд. Для розгляду окремих категорій справ відповідно до цього Закону в системі судоустрою діють вищі спеціалізовані суди. Єдність системи судоустрою забезпечується: 1) єдиними засадами організації та діяльності судів; 2) єдиним статусом суддів; 3) обов'язковістю для всіх судів правил судочинства, визначених законом; 4) єдністю судової практики; 5) обов'язковістю виконання на території України судових рішень; 6) єдиним порядком організаційного забезпечення діяльності судів; 7) фінансуванню судів виключно з Державного бюджету України; 8) вирішенням питань внутрішньої діяльності судів органами суддівського самоврядування³.

Отже, можна зробити висновок, що рівні протидії корупції у судовій

¹ Пашенко Є. М., Чалий М. Г. Правові інструменти протидії корупції у секторі безпеки і оборони України : сутність і особливості. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2022. Том 33 (72). № 5. С. 134.

² Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.

³ Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 р. №1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.

системі – це своєрідні ланки, відносно до яких вибудовується нормативно-правова основа, формується інституційна структура комплексної протидії корупції в сфері діяльності органів правосуддя, а також організовується реалізація уповноваженими суб'єктами адміністративних та інших спеціальних інструментів антикорупційного змісту. Враховуючи відсутність єдиного підходу щодо рівнів протидії корупції в цілому та у межах судової галузі у тому числі, нами сформульовано власну позицію з цього приводу. Згідно до неї першим рівнем доцільно виділити міжнародний. На цьому рівні устанавлюються світові стандарти протидії корупції в тому числі в сфері правосуддя, які переймаються та імплементуються в національну правову систему. Так, в період з 2006 до 2010 року Україною ратифіковано низку міжнародних договорів прийнятих під егідою Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) та Ради Європи, які регламентують механізми боротьби з корупційними явищами. Наприклад, Конвенцію ООН проти корупції від 31.10.2003 цілями якої є: а) сприяння вжиттю й посиленню заходів, спрямованих на більш ефективне й дієве запобігання корупції та боротьбу з нею; б) заохочення, сприяння та підтримка міжнародного співробітництва й технічної допомоги в запобіганні корупції та в боротьбі з нею, зокрема в поверненні активів; с) заохочення чесності, відповідальності й належного управління громадськими справами й державним майном. Відповідно до статті 5 кожна Держава-учасниця, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, розробляє й здійснює або проводить ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприяє участі суспільства і яка відображає принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й непідкупності, прозорості й відповідальності¹.

Іншим документом цієї групи є Бангалорські принципи поведінки суддів від 27.07.2006 в яких значна увага приділяється принципу незалежності судових органів, котрий визначено, як передумову забезпечення правопорядку та основну гарантію справедливого вирішення справи в суді. Суддя, відповідно із міжнародним актом, має відстоювати та втілювати в життя принцип незалежності судових органів у його індивідуальному та колективному аспектах². Окрім визначеного, на міжнародному рівні проводиться незалежний, зовнішній моніторинг протидії корупції в державі та дотримання антикорупційних стандартів. З цією метою у 1999 році Радою Європи створено міжнародний орган «Групу держав проти корупції» (GRECO). Мета GRECO полягає в покращенні можливостей своїх членів боротися з корупцією шляхом моніторингу їхнього дотримання антикорупційних стандартів Ради Європи через динамічний процес взаємної оцінки та тиску з боку колег. Це допомагає

¹ Конвенція проти корупції : Міжнародний документ. Конвенція Організації Об'єднаних Націй від 31.10.2003. *Офіційний вісник України*. 2010. № 10. Ст. 506.

² Бангалорські принципи поведінки суддів : Принципи. Міжнародний документ. Резолюція № 2006/23 від 27.07.2006 / Офіційний веб-портал Судової влади України. URL: <https://court.gov.ua/userfiles/02.pdf>.

виявляти недоліки в національній антикорупційній політиці, спонукаючи до необхідних законодавчих, інституційних та практичних реформ. GRECO також надає платформу для обміну передовим досвідом у запобіганні та виявленні корупції¹. З метою забезпечення участі в роботі Групи держав Ради Європи проти корупції (GRECO) Україною утворено спеціальну делегацію склад якої затверджується нормативно-правовими актами Президента України².

Таким чином, на міжнародному рівні протидія корупції у судовій системі здійснюється: по-перше, через затвердження та імплементацію міжнародних антикорупційних стандартів та принципів закріплених в концепціях міжнародних організацій; по-друге – встановлення загально-світових правил трудової діяльності та професійної етики представників органів правосуддя; по-третє – організацію та здійснення міжнародного співробітництва за напрямом розбудови прозорої системи правосуддя; по-четверте – участь в роботі міжнародних, незалежних організацій, які оцінюють стан протидії корупції в органах судової влади та виправлення виявлених в ході моніторингу прогалин, порушень та інших недоліків.

Наступним варто виділити загально-національний рівень протидії корупції в органах правосуддя. Його основа – конституційні положення які гарантують законність діяльності всього публічного сектору, а також незалежність, гласність та прозорість судової системи у тому числі. Відповідно до статті 6 Конституції державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією межах і відповідно до законів України. Дану вимогу Основного закону уточнено статтею 19 де зазначається: «Правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України»³.

Безпосередньо сектор правосуддя регламентовано Розділом VIII Конституції України за статтями якого незалежність і недоторканність судді гарантуються, а вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється. Основними засадами судочинства є: 1) рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом; 2) забезпечення доведеності вини; 3) змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості; 4) підтримання публічного обвинувачення в суді прокурором; 5) забезпечення обвинуваченому права на захист; 6) гласність судового процесу та його повне фіксування

¹ What is GRECO? Group of States against Corruption. Council of Europe. URL: <https://www.coe.int/en/web/greco/about-greco-what-is-greco>.

² Про делегацію України для участі в роботі Групи держав Ради Європи проти корупції (GRECO) : Указ Президента України від 19.11.2024 р. № 774/2024. *Офіційний вісник України*. 2024. № 105. Ст. 6667.

³ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. №254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

технічними засобами; 7) розумні строки розгляду справи судом; 8) забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках - на касаційне оскарження судового рішення; 9) обов'язковість судового рішення¹. Саме на загально-національному рівні протидія корупції в цілому та у системі правосуддя, зокрема, знаходить нормативного обґрунтування. Так, Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 р. №1700-VII визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень². Отже, на загально-національному рівні відбувається осмислення змісту явища корупції в аспекті вітчизняних правових, політичних, економічних та соціальних реалій. Законодавчого визначення отримують дії, які вважаються корупційними, а також механізми їх попередження, профілактики та припинення. На даному рівні формується державна антикорупційна політика, система виконання передбачених нею заходів, а також декларуються гарантії законної та незалежної роботи сфери правосуддя.

Третім є інституційний рівень протидії корупції в системі правосуддя держави, який охоплює діяльність виключно органів та установ судової гілки влади. Його юридичне підґрунтя – Конституція України та Закон України «Про судоустрій і статус суддів», який визначає організацію судової влади та здійснення правосуддя в Україні, що функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд³. Так, Законом ширше та точніше описано зміст принципу незалежності судів. Відповідно до статті 6, здійснюючи правосуддя, суди є незалежними від будь-якого незаконного впливу. Суди здійснюють правосуддя на основі Конституції і законів України та на засадах верховенства права. Звернення до суду громадян, організацій чи посадових осіб, які відповідно до закону не є учасниками судового процесу, щодо розгляду конкретних справ судом не розглядаються, якщо інше не передбачено законом. Втручання у здійснення правосуддя, вплив на суд або суддів у будь-який спосіб, неповага до суду чи суддів, збирання, зберігання, використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб з метою дискредитації суду або впливу на безсторонність суду, заклики до невиконання судових рішень забороняються і мають наслідком відповідальність, установлену законом. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи повинні утримуватися від заяв та дій, що можуть підірвати незалежність судової влади⁴.

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. №254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

² Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056

³ Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 р. №1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.

⁴ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. №254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради*

Останнім варто виділити індивідуальний рівень протидії корупції в судовій системі рушійним суб'єктом якого виступають безпосередньо судді та державні службовці органів правосуддя. Це ланка персональної діяльності вказаних посадових осіб, яких законом зобов'язано дотримуватись відповідних антикорупційних вимог та вчиняти дії, які можуть вплинути на їх доброчесність. При цьому, саме на суддів поширено більш суворі та широкі вимоги доброчесності, зважаючи на їх юридичний статус закріплений Законом України «Про судоустрій і статус суддів»¹.

Висновки. Підсумовуючи проведений аналіз можемо відмітити, що протидія корупції у судовій системі України в сучасних реаліях відбувається на міжнародному, загально-національному, інституційному та індивідуальному (персональному) рівнях. Незважаючи на самостійність кожної ланки, вони не відмежовується одна від одної та перебувають в активному зв'язку. Окрім суміжних нормативно-правових документів, кожен наступний рівень конкретизує та розширює закладені на попередньому принципи, вимоги антикорупційної діяльності в системі вітчизняного правосуддя, а також інструментарій її реалізації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бангалорські принципи поведінки суддів : Принципи. Міжнародний документ. Резолюція № 2006/23 від 27.07.2006 / Офіційний веб-портал Судової влади України. URL: <https://court.gov.ua/userfiles/02.pdf>.
2. Головін Б. М. Механізм запобігання корупції. *Часопис Київського університету права*. 2018. № 4. С. 254–260.
3. Конвенція проти корупції : Міжнародний документ. Конвенція Організації Об'єднаних Націй від 31.10.2003. *Офіційний вісник України*. 2010. № 10. Ст. 506.
4. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. №254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
5. Пашенко Є. М., Чалий М. Г. Правові інструменти протидії корупції у секторі безпеки і оборони України : сутність і особливості. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2022. Том 33 (72). № 5. С. 132–136.
6. Про делегацію України для участі в роботі Групи держав Ради Європи проти корупції (GRECO) : Указ Президента України від 19.11.2024 р. № 774/2024. *Офіційний вісник України*. 2024. № 105. Ст. 6667.
7. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.
8. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 р. №1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.

України. 1996. № 30. Ст. 141; Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 р. №1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.

¹ Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 р. №1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.

9. Словник української мови : в 11 т. : Т. 8 «Природа – Рахтливий» / АН Української РСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні ; редкол.: І. К. Білодід (голова) [та ін.]. Том 8. К. : Наук. думка, 1977. 927 с.

10. What is GRECO? Group of States against Corruption. Council of Europe. URL: <https://www.coe.int/en/web/greco/about-greco/what-is-greco>.

Стаття надійшла до редакції 11.03.2025

Yevhen Yu. SHAPTALA,

Candidate of Law

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

LEVELS OF COUNTERACTIONS AGAINST CORRUPTION IN THE JUDICIAL SYSTEM

It has been established that the levels of combating corruption in the judicial system are peculiar links in relation to which a regulatory and legal basis is being built, an institutional structure of comprehensive combating corruption in the sphere of activity of the judicial authorities is being formed, and the implementation of administrative and other special anti-corruption instruments by authorized entities is being organized. It has been noted that at the international level, combating corruption in the judicial system is carried out: firstly, through the approval and implementation of international anti-corruption standards and principles enshrined in the concepts of international organizations; secondly, the establishment of universal rules of labor activity and professional ethics of representatives of the judicial authorities; thirdly, the organization and implementation of international cooperation in the direction of building a transparent justice system; fourthly, participation in the work of international, independent organizations that assess the state of combating corruption in the judicial authorities and correcting gaps, violations and other shortcomings identified during monitoring.

It is argued that at the national level, the content of the phenomenon of corruption is understood in terms of domestic legal, political, economic and social realities. Actions that are considered corrupt, as well as mechanisms for their prevention, prevention and termination, are given a legislative definition. In addition, at this level, the state anti-corruption policy is formed, the system for implementing the measures provided for by it is implemented, and guarantees of the legal and independent work of the justice sector are declared.

Keywords: *levels, corruption, combating corruption, levels of combating corruption, judicial system.*

Василь Михайлович ШЕВЧЕНКО,
доктор філософії
(Головне управління Національної поліції в
Харківській області, м. Харків)

СИСТЕМА ДЕРЖАВНИХ ТА ГРОМАДСЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ

У статті аналізується система державних та громадських інституцій, які здійснюють захист прав дитини в Україні, а також розглядається історична еволюція підходів до розуміння дитинства та реалізації прав дітей. Відзначено, що держава має фундаментальну відповідальність за створення ефективної системи соціального захисту, яка охоплює мережу спеціалізованих установ, органів влади різних рівнів, а також сучасні механізми взаємодії з громадськими організаціями та міжнародними структурами. Особливу увагу приділено комплексному характеру нормативно-правового забезпечення захисту прав дітей, який поєднує національні та міжнародні стандарти, а також динамічній трансформації законодавства у відповідь на інтеграцію з європейським простором та глобальні виклики. У статті розкрито роль органів місцевого самоврядування, волонтерських і благодійних організацій у забезпеченні реального доступу дітей до своїх прав і свобод, а також підкреслено важливість розробки та впровадження інноваційних проектів, зокрема у сфері безпечного освітнього середовища.

Проаналізовано діяльність інституції омбудсмена, Національної соціальної сервісної служби, органів опіки та піклування, а також окремих громадських ініціатив, які беруть участь у захисті дітей, особливо в умовах воєнного стану. Вказано на необхідність подальшої модернізації інституційної структури, розширення профілактичних та підтримуючих заходів, підвищення рівня координації між усіма суб'єктами та забезпечення належних умов для реалізації прав кожної дитини. В умовах сучасних трансформацій суспільства та зростання зовнішніх викликів лише інтегрований, скоординований підхід дозволить гарантувати безпеку, добробут та розвиток нового покоління як основи сталого майбутнього України.

Ключові слова: правовий статус дитини, захист прав дітей, державна політика, соціальний захист, інституційна система, адміністративно-правові механізми, органи опіки та піклування, омбудсмен, громадянське суспільство

Постановка проблеми. Держава відіграє ключову роль у забезпеченні добробуту та захисту кожного громадянина, а особливо дітей, які є стратегічним ресурсом і майбутнім нації. Відповідальність держави у цій сфері реалізується через створення й підтримку ефективної системи соціального захисту, що включає мережу спеціалізованих установ, служб та організацій, які опікуються питаннями догляду, виховання й захисту дитинства. Соціальний захист дітей становить фундамент сучасних соціальних реформ і є пріоритетним напрямом державної політики, спрямованої на забезпечення рівних можливостей, підтримку вразливих груп та захист прав кожної дитини. Як форма соціального управління, діяльність держави сприяє втіленню суспільних інтересів, закріплених у законодавстві, і забезпечує їх практичну реалізацію шляхом упровадження дієвих механізмів підтримки та реагування на потреби дітей ще до виникнення конкретних соціальних викликів.

Питання забезпечення прав дитини є актуальним не лише у діяльності органів державної влади, а й набуває особливого значення у роботі органів місцевого самоврядування, громад та інших суб'єктів. У сучасних умовах державотворення ці інституції активно реформуються, що вимагає чітко врегульованої на законодавчому рівні взаємодії між усіма учасниками процесу захисту прав дитини. В Україні останніми роками інститут захисту прав дитини зазнає значного розвитку: впроваджуються нові посади, спрямовані на охорону інтересів дітей, а законодавство активно адаптується до міжнародних і європейських стандартів. Захист прав дитини здійснюється комплексно, шляхом поєднання різних правових категорій нормативно-правового та інституційного характеру. Це означає, що дієва система захисту включає не лише розгалужену нормативну базу, але й конкретні механізми та інституції, які забезпечують ефективне практичне впровадження та дотримання прав дитини в Україні.

Поглиблення інтеграційних процесів з Європейським Союзом зумовлює необхідність модернізації державної системи управління у сфері забезпечення прав неповнолітніх, орієнтуючись на пріоритет захисту інтересів дитини в умовах сучасних реформ і суспільних трансформацій. Це обумовлює впровадження нових підходів, удосконалення законодавства та адаптацію адміністративних механізмів відповідно до європейських стандартів захисту прав дитини.

Дослідження системи державних та громадських інституцій у сфері захисту прав дитини перебувають у фокусі уваги багатьох науковців, серед яких можна виокремити таких дослідників, як О. Мороз, Костовська К., В. Белевцевої, І. Волошиної, Н. Доброжанської, О. Китайко, І. Коржа, Н. Кудерської, О. Кудрявцевої, Н. Опольської, В. Подорожного, О.

Радзієвського, Л. Шобейта Б. Андрусишин, Л. Заблоцька, В. Журавський, К. Левченко, А. Ковальчук, Н. Коломоєць, О. Миськів, Є. Науменко, Н. Оніщенко, В. Оржеховська, В. Селюков, В. Синьов, В. Чорна, О. Шульцін та інші.

Метою статті є дослідження системи державних та громадських інституцій у сфері захисту прав дитини.

Виклад основного матеріалу. У давнину дошкільна освіта була спонтанною діяльністю, яку здійснювали сім'ї, і її реалізація залежала від конкретного контексту, іншими словами, діяльність дітей визначалася заняттями членів домогосподарства та їхніми засобами існування¹. Деякі діти отримували освіту, зосереджену на сільському господарстві, інші - на скотарстві, а можливо, деякі мали можливість брати участь у комерційній діяльності. На жаль, у найневдаліших випадках дітей виховували як слуг або навіть рабів, дотримуючись моделей, успадкованих від батьків. Таким чином, дитинство в давнину базувалося на певному типі структурованої освіти в сім'ї. У цьому сенсі Пуерто, досліджуючи культурні концепції дитинства, підкреслює, що з 354-430 років до IV століття дітей вважали залежними та беззахисними: «діти - це тягар», «діти - це ярмо»². Така перспектива зрозуміла, оскільки суспільство було створене для задоволення потреб дорослих. Однак, приблизно у XV столітті спостерігається зміна в уявленні про дитинство, коли дітей почали сприймати як людських істот від народження³. У XVI столітті уявлення про дитину еволюціонувало до поняття неповної, незавершеної людської істоти, яку вважають мініатюрним дорослим, потім у XVII столітті дітей визнали такими, що мають вроджений стан добра та невинності, називаючи їх «ангелами», у XVIII столітті дітям надали статус немовлят, хоча визнавали, що вони все ще не мають повного розвитку, тобто їх вважали примітивними істотами, а з XX століття до сьогодні, завдяки рухам, що відстоюють права дітей, та дослідженням, з'явилася нова категорія: дитина як соціальний суб'єкт прав⁴.

Історія громадського та дитячого здоров'я – це хроніка взаємозв'язків між здоров'ям та правами людини, рівністю та соціальною справедливістю. Однак глобалізація змінила баланс сил та підходів до ухвалення рішень з питань державної політики, пов'язаної зі станом прав людини. Ці та інші соціальні зміни створили новий контекст для осмислення здоров'я та добробуту дітей та їх дитинства⁵.

¹ Maturana, H., Vignolo, C. Conversando sobre educación. *Revista Perspectivas*. 2001. Vol. 4. № 2. P. 249–266.

² Puerto J. La práctica psicomotriz. Apuntes para comprender la evolución de la atención de la infancia. Ediciones Jaime Aljibe. 1980.

³ Jaramillo L. Concepciones de infancia. *Revista Zona Próxima*. 2007. № 8. P. 108–123. DOI: <https://doi.org/10.14482/zp.08.658.44>.

⁴ Cardona-Alarcón L., Gutiérrez-Giraldo V. Los niños sujetos de derechos: un posible mapeo de la cuestión. *Revista Criterios*. 2023. № 2 (30). P. 162–174. DOI: <https://doi.org/10.31948/rev.criterios/30.2-art11>.

⁵ Сенько В. Історичні аспекти становлення інституту захисту прав дитини у міжнародному праві. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2023. С. 479-482. DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.83>

Особливу роль у системі гарантій прав і свобод людини відіграє забезпечення прав дітей, оскільки саме ставлення до дітей, рівень захисту їхніх прав і повага до їхньої гідності є ключовими індикаторами гуманності та цивілізаційного розвитку сучасного суспільства. Діти становлять окрему соціально-демографічну групу, яка, крім визначених законом вікових меж, характеризується специфічними потребами, інтересами та унікальним спектром прав, що потребують особливої уваги та підтримки з боку держави і суспільства¹.

Права дитини являють собою сукупність можливостей, які необхідні для її всебічного та гармонійного розвитку, з урахуванням особливостей середовища і рівня зрілості. Міжнародно-правові акти визначають дитиною кожну людину до досягнення 18 років, якщо відповідно до національного законодавства повноліття не настає раніше. Для цієї категорії суб'єктів більшість основних прав людини співпадає з правами повнолітніх осіб. Проте окремі права мають специфічний зміст та особливості застосування щодо дітей. Крім того, Конвенція про права дитини передбачає для дітей додаткові, спеціальні можливості, які забезпечують їхній захист та розвиток з урахуванням вікових і соціальних особливостей. Біологічна та психологічна незрілість дитини зумовлює її нездатність повною мірою усвідомлювати факти порушення власних прав і безпеки, що часто призводить до замовчування випадків протиправних дій стосовно дітей.

У зв'язку з цим ключовим завданням батьків, педагогів та суспільства загалом є донесення до дитини, у доступній для її віку формі, інформації про межі допустимої й недопустимої поведінки з боку оточуючих. Такий підхід сприяє формуванню в дітей базових уявлень про їхні права, навичок самозахисту та довіри до дорослих у разі необхідності повідомлення про загрози чи порушення².

Конвенція ООН про права дитини є основним міжнародним договором про права людини, яка визначає дітей як суб'єкт права з такою самою цінністю, що й дорослих. Конвенція покликана прищепити світовій спільноті постулат поваги дітей. Визнаючи, що діти мають право на особливий захист та турботу, Конвенція також передбачає можливість участі дітей, відповідно до їх віку та дієздатності, у захисті своїх прав³. Україна ратифікувала Конвенцію в 1991 році та внесла відповідні зміни до національного законодавства. Держави-сторони, зокрема, мають уживати на національному, двосторонньому й багатосторонньому рівнях усі необхідні заходи щодо протидії схилянню або примусу дитини до будь-якої незаконної сексуальної діяльності, використання дітей з метою експлуатації

¹ Степаненко Н., Кубрак Д., Захист прав дітей під час реалізації гарантій у виконавчому провадженні: теоретико-правове дослідження. *Legal Bulletin*. 2023. № 4 (10). С. 59–66. DOI: 10.31732/2708-339X-2023-10-59-66.

² Коваль І. Захист прав та законних інтересів дітей під час війни в Україні. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2023. № 2. (38). С. 66–71. DOI: <http://doi.org/10.23939/law2023.38.066>.

³ Конвенція про права дитини : Конвенція Організації Об'єднаних Націй від 20.11.1989 р.: станом на 20 листоп. 2014 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text.

в проституції або іншій незаконній сексуальній практиці, використання дітей з метою експлуатації в порнографії та порнографічних матеріалах; щодо запобігання викраденню дітей, торгівлі дітьми чи їх контрабанді в будь-яких цілях і в будь-якій формі. Вони повинні захищати дитину від усіх форм експлуатації, що завдають шкоди будь-якому аспекту добробуту дитини¹.

Система адміністративно-правового захисту прав дитини є гнучкою та змінною, оскільки її складові можуть адаптуватися й оновлюватися відповідно до актуальних вимог часу й обставин з метою ефективного забезпечення правового статусу дитини в різних життєвих ситуаціях. Правова система має велику кількість законів, які захищають дітей, проте такі закони забезпечують захист дітей не в повному обсязі. Вони визначають лише основні права дитини і встановлюють заходи щодо їх захисту і найчастіше схильні до змін, або скасування національними виконавчими або законодавчими актами в різних державах. Конвенція ж встановлює правову основу для поширення прав людини на дітей, конкретну основу для комплексного захисту дітей та визначає соціальні умови, які необхідні для дотримання та захисту прав дитини².

У сучасному законодавстві України спостерігається тенденція до спеціалізації норм у сфері соціального захисту сімей із дітьми та самих дітей. Це зумовлює наявність широкого спектра прав дітей і різноманітних механізмів їх охорони, закріплених у різних нормативних актах. Зокрема, такі права гарантуються законами України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми», «Про державну соціальну допомогу особам з інвалідністю з дитинства та дітям з інвалідністю», а також рядом спеціалізованих законів щодо захисту окремих категорій дітей і сімей — наприклад, «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», «Про запобігання та протидію домашньому насильству» та ін.

У науковому дискурсі значна увага зосереджується на законодавчих актах, що визначають окремі аспекти забезпечення прав дитини, зокрема, право на освіту ґрунтовно регламентується спеціальними законами, які охоплюють різні рівні освітньої системи, право на охорону здоров'я дитини деталізується нормативними актами, що регулюють питання дитячого харчування та безпеки праці, майнові права та права, що не мають майнового характеру, закріплені на рівні Цивільного кодексу України. Соціальні гарантії, серед яких призначення тимчасової державної допомоги дітям, впроваджуються відповідно до спеціальних постанов Кабінету Міністрів України. Гарантії трудових прав для дітей забезпечуються

¹ Система захисту дітей від жорстокого поводження: [навчально-методичний посібник]. За ред.: К. Б. Левченко, І. М. Трубавіної. К.: Держсоцслужба, 2005. С. 91.

² Сенько В. Історичні аспекти становлення інституту захисту прав дитини у міжнародному праві. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2023. С. 479–482. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.83>.

положеннями чинного трудового законодавства, що створює правову основу для їх ефективного захисту.

На думку Новроцького О.О., національна система юридичного забезпечення прав дитини має унікальні риси. По-перше, інститут прав неповнолітніх характеризується закріпленням у різноманітних нормативно-правових актах, які відрізняються предметом правового регулювання, юридичною силою та особливостями змісту. По-друге, фундамент законодавчої бази з питань захисту прав дітей становить Закон України «Про охорону дитинства», що гарантує основоположні права неповнолітніх і передбачає обов'язкову реакцію держави у разі встановлення негативного впливу на права дитини в суспільстві. По-третє, у порівнянні з іншими категоріями громадян, правовий статус дитини передбачає значно ширший перелік гарантій, що свідчить про особливе становище дитини у суспільстві й визнання її пріоритетним об'єктом державного регулювання з боку всіх рівнів державної влади¹.

Поняття «інститут» спочатку закріпилося у конституційному праві, а згодом стало ключовим і для вивчення питань державної влади та реалізації основних прав людини. У державознавстві головну увагу приділяють реальним взаєминам між державою і суспільством, а також структурній організації державної влади, хоча їх аналіз завжди передбачає дослідження чинного законодавства. Політико-правовий інститут у цьому контексті розглядається як окрема організаційно-функціональна структура, що діє в системі державного регулювання на основі легальності та публічності за участю професійних державних службовців. Серед таких інститутів особливе місце займає держава, яка є системною формою реалізації громадського договору та засобом подолання соціальних відмінностей у суспільстві².

Інституційна система органів, відповідальних за захист прав дітей в Україні, охоплює широкий спектр суб'єктів, кожен з яких виконує свою унікальну роль у забезпеченні належних умов для життя та розвитку дитини. До цієї системи належать органи державної влади різних рівнів, органи місцевого самоврядування, а також спеціально створені установи, покликані реалізувати права дітей на безпечне середовище та соціальний захист. Значну роль у цій сфері відіграють міжнародні організації, інституції громадянського суспільства, волонтерські рухи та окремі громадяни, які активно залучені до процесу захисту дитячих прав. Кожен із зазначених суб'єктів має власні функції, обсяг повноважень, права й обов'язки, що визначаються відповідним законодавством та регламентуючими актами. Їхня діяльність спрямована на попередження правопорушень щодо дітей, забезпечення реального доступу дітей до своїх прав і свобод, а також надання допомоги у випадках порушення цих прав. Така багаторівнева

¹ Новроцький О.О. Види адміністративно правових гарантій забезпечення прав дитини в Україні. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2017. № 1. С. 69–74.

² Герасіна Л. Інституційна природа державної влади та система її політико-правових інститутів. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2003. № 3. С.3–16.

система взаємодії створює комплексний механізм захисту дітей, ефективність якого залежить від чіткої координації й співпраці між усіма учасниками цього процесу.

Дослідниця Волкова І.І. зазначає, що до інституційної системи забезпечення прав дітей належать органи державної виконавчої влади та місцевого самоврядування, їхні посадові особи, а також суб'єкти, яким делеговано владні управлінські функції. До цієї категорії відносяться Верховна Рада України, Уповноважений Верховної Ради з прав людини, Президент України, судові органи, громадські організації та окремі міжнародні інституції. Кожен із цих суб'єктів має власні повноваження у сфері захисту прав дітей, що дозволяє забезпечити комплексний і багаторівневий підхід до реалізації прав дитини як на національному, так і на міжнародному рівні¹.

З метою ефективної реалізації особистих, економічних, соціальних та культурних прав дітей, а також виконання міжнародних зобов'язань у цій сфері, в Україні з 2011 року діє інституція Уповноваженого Президента України з прав дитини. Запровадження цієї посади стало підтвердженням того, що охорона дитинства є одним із ключових напрямів державної політики. Діяльність Уповноваженого відповідає положенням Конвенції ООН про права дитини та рекомендаціям Комітету ООН з прав дитини.

Термін «омбудсмен» (з шведської — «представник») означає посадову особу, яка здійснює контроль за дотриманням прав людини з боку органів виконавчої влади. Інститут омбудсмена набув законодавчого та суспільного визнання у країнах із різними формами правління та правовими системами. Сьогодні дедалі частіше запроваджуються спеціалізовані омбудсмани, які захищають інтереси окремих соціальних груп. Завдяки незалежному статусу й широким повноваженням у сфері захисту прав людини, омбудсмен є важливою інституцією демократичного суспільства, сприяючи розвитку правової держави та громадянського суспільства².

Основними завданнями омбудсмена визначено постійний моніторинг дотримання конституційних прав дітей, аналіз виконання Україною міжнародних зобов'язань, підготовку пропозицій щодо удосконалення законодавства, ініціювання заходів для захисту порушених прав, інформування громадськості про результати цієї роботи, а також координацію взаємодії органів влади з питань захисту прав дітей³.

Національна соціальна сервісна служба України є центральним органом виконавчої влади, що відповідає за реалізацію державної політики у сфері соціального захисту населення та захисту прав дітей. До її основних функцій належать: забезпечення виконання державної політики з питань

¹ Волкова І.І. Інституційна система суб'єктів, які забезпечують захист прав дитини. *Правова позиція*. 2021. № 3 (32). С. 87–90.

² Лінник В. Права людини починаються з прав дитини. *Часопис Київського університету права*. 2020. № 1. С. 356–360. DOI: 10.36695/2219-5521.1.2020.71.

³ Мельник Л. А. Суб'єкти державної політики у сфері захисту прав дітей. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. № 1. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1551>. DOI: 10.32702/2307-2156-2020.1.32

соціального захисту і підтримки, здійснення державного контролю за дотриманням законодавства під час надання соціальних послуг та захисту прав дітей, а також методичне забезпечення і координація діяльності органів влади та місцевого самоврядування у сфері соціальної роботи. Служба також організовує надання базових соціальних послуг відповідно до потреб жителів територіальних громад¹.

Сьогодні в Україні діє відпрацьований механізм діяльності органів опіки та піклування щодо захисту прав дитини, який детально регламентований постановою Кабінету Міністрів України від 24.09.2008 № 866. Особливу увагу в цьому документі приділено питанням захисту дітей, чий батьки перебувають у районах ведення бойових дій або на тимчасово окупованих територіях.

Запуск загальнонаціональної програми «Дитина не сама» був важливим кроком у захисті дітей під час збройної агресії. Програма була започаткована Офісом Президента України у співпраці з Дитячим фондом ООН (UNICEF Ukraine) за підтримки Міністерства соціальної політики України. Програма працює як чат-бот, який вирішує проблеми, пов'язані з правами дитини під час воєнного стану².

На сучасному етапі розвитку держави ефективно створюється ювенальна політика, трансформується структура різноманітних органів влади, що мають відношення до забезпечення прав неповнолітніх, формується нова методика співпраці держави з громадськими організаціями, модернізується законодавча база. Водночас модель забезпечення прав неповнолітніх в Україні не є ідеальною та потребує удосконалення³.

До ефективних організаційно-правових заходів у сфері захисту прав дитини належить запровадження сучасних форм діяльності державних установ, зокрема правоохоронного проєкту «Шкільний офіцер поліції». Метою цієї ініціативи є створення й підтримка безпечного освітнього середовища шляхом активної взаємодії між Національною поліцією та закладами освіти. Програма проєкту складається з 25 інтерактивних уроків, з яких 6 призначено для учнів початкової школи, а 19 — для середньої та старшої. Такий підхід дозволяє ефективно висвітлювати важливі теми, як-от безпечна поведінка на дорозі та в побуті, дії у стресових чи небезпечних ситуаціях, права дитини, а також профілактика та протидія насильству в сім'ї й булінгу⁴.

¹ Національна соціальна сервісна служба України. URL: <https://nssu.gov.ua/>.

² Костишин, Е. О. Шевців Ю. Інституційно-правовий механізм захисту дітей в Україні в умовах воєнного стану. *Публічне управління та соціальна робота*, 2023. № 1, С. 29-36. DOI: <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2023-1-5>

³ Лесько Н. В. Державна політика України у сфері захисту дітей від насильства та інших протиправних дій: адміністративно правові проблеми формування та реалізації. Київ : Видавництво «Людмила». 2017. С. 70–72.

⁴ Пастушенко М. О., Кошова С. П. Організаційно-правовий аспект механізму захисту прав дитини в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 17. С. 84–91. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.17.84.

Громадянське суспільство відіграє важливу роль у захисті прав дітей, особливо в умовах воєнного конфлікту, коли державні інституції не завжди можуть повною мірою забезпечити всі потреби постраждалих. Волонтерські організації, благодійні фонди та програми психологічної підтримки стають критично важливими елементами допомоги, часто перевищуючи за обсягом і оперативністю можливості держави. Значна частина діяльності громадянського суспільства зосереджена на підтримці дітей, які постраждали від війни: це гуманітарна допомога, евакуація, соціальна адаптація, надання медичних, психологічних і матеріальних ресурсів. Крім того, громадські організації беруть участь у розробці й контролі виконання державних програм, а також лобіюють проведення соціально значущих реформ, сприяючи комплексному захисту прав дітей у складних умовах.

В Україні діє багато громадських організацій, які зосереджують свою роботу на захисті прав дітей. Зокрема, Всеукраїнська фундація «Захист прав дітей» активно бере участь у законодавчих ініціативах, моніторингу дотримання прав дитини, розвитку системи правосуддя щодо дітей, а також створює центри підтримки для дітей у складних обставинах. Організація «Ла Страда – Україна» відома діяльністю у сфері забезпечення гендерної рівності, протидії насильству та торгівлі людьми, а також захисту прав дітей, зокрема через розробку тренінгових програм і проведення навчань. Міжнародна організація HealthRight International («Право на здоров'я») працює над захистом здоров'я та прав дітей із груп ризику, надаючи підтримку сиротам, жертвам насильства, торгівлі людьми та іншим вразливим категоріям. Усі ці організації суттєво доповнюють державну систему захисту прав дітей в Україні¹.

Поділяючи позицію Н. Коломоець, варто зазначити, що внутрішня структура механізму адміністративно-правового захисту дитини в Україні є багатогранною і не обмежується лише діяльністю міжнародних та національних інституцій. Як слушно підкреслює О. Двуреченська, до спеціального механізму захисту неповнолітніх слід віднести низку комплексних заходів: захист прав дитини у сфері освіти та виховання; забезпечення права дітей на безкоштовну медичну допомогу, лікування, медичну реабілітацію, оздоровлення; правовий захист у сфері професійної орієнтації, підготовки та зайнятості, включаючи особливі трудові гарантії для неповнолітніх; забезпечення права на відпочинок і оздоровлення через відповідні установи; створення соціальної інфраструктури для дітей та контроль її використання; захист від шкідливої інформації, пропаганди, реклами, що завдають шкоди здоров'ю, моральному чи духовному розвитку дитини; комплексна підтримка дітей, які опинилися у важких життєвих обставинах, через соціальну реабілітацію, судовий і позасудовий захист з урахуванням їх вікових і соціальних особливостей. Такий підхід забезпечує

¹ Хмелевська Н. Роль громадських організацій у захисті прав дітей. *Економіка. Фінанси. Право*. 2022. № 8 С. 10–12 DOI: <https://doi.org/10.37634/efp.2022.8.2>.

системність і ефективність адміністративно-правового захисту дітей в Україні¹.

Висновки. Отже, захист прав дитини в Україні є комплексним і багаторівневим процесом, що базується на взаємодії державних, муніципальних, громадських та міжнародних інституцій, а також постійному удосконаленні законодавчої бази відповідно до міжнародних стандартів. Система адміністративно-правового захисту дітей залишається динамічною, реагуючи на сучасні виклики та соціальні зміни, і забезпечується розгалуженою мережею органів, спеціальних служб і програм. Особливу роль у цьому процесі відіграє громадянське суспільство, яке доповнює зусилля держави, особливо в кризових ситуаціях. Ефективність захисту прав дітей значною мірою залежить від чіткої координації, належного законодавчого регулювання та впровадження сучасних механізмів підтримки, що разом забезпечують належну реалізацію і охорону прав дитини в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Волкова І.І. Інституційна система суб'єктів, які забезпечують захист прав дитини. *Правова позиція*. 2021. № 3 (32). С. 87–90.
2. Герасіна Л. Інституційна природа державної влади та система її політико-правових інститутів. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2003. № 3. С. 3–16.
3. Коваль І. Захист прав та законних інтересів дітей під час війни в Україні. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: «Юридичні науки»*. 2023. № 2. (38). С. 66–71. DOI: <http://doi.org/10.23939/law2023.38.066>.
4. Коломоець Н. Механізм адміністративно-правового захисту прав дитини в Україні. *Приватне та публічне право*. 2018. № 4. С. 45–49.
5. Конвенція про права дитини : Конвенція Організації Об'єднаних Націй від 20.11.1989 р.: станом на 20 листоп. 2014 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text.
6. Костишин Е., Шевців Ю. Інституційно-правовий механізм захисту дітей в Україні в умовах воєнного стану. *Публічне управління та соціальна робота*, 2023. № 1. С. 29–36. DOI: <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2023-1-5>
7. Лесько Н. В. Державна політика України у сфері захисту дітей від насильства та інших протиправних дій: адміністративно правові проблеми формування та реалізації. Київ : Видавництво «Людмила». 2017. С. 70–72.
8. Лінник В. Права людини починаються з прав дитини. *Часопис Київського університету права*. 2020. 1. С. 356–360. DOI: 10.36695/2219-5521.1.2020.71.

¹ Коломоець Н. Механізм адміністративно-правового захисту прав дитини в Україні. *Приватне та публічне право*. 2018. № 4. С. 45–49.

9. Мельник Л. А. Суб'єкти державної політики у сфері захисту прав дітей. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. № 1. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1551>. DOI: 10.32702/2307-2156-2020.1.32
10. Навроцький О.О. Види адміністративно правових гарантій забезпечення прав дитини в Україні. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2017. № 1. С. 69–74.
11. Національна соціальна сервісна служба України. URL: <https://nssu.gov.ua/>
12. Пастушенко М. О., Кошова С. П. Організаційно-правовий аспект механізму захисту прав дитини в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 17. С. 84–91. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.17.84.
13. Сенько В. Історичні аспекти становлення інституту захисту прав дитини у міжнародному праві. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2023. С. 479–482. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.83>.
14. Система захисту дітей від жорстокого поводження: [навчально-методичний посібник]. За ред.: К. Б. Левченко, І. М. Трубавіної. К.: Держсоцслужба, 2005. 396 с.
15. Степаненко Н., Кубрак Д., Захист прав дітей під час реалізації гарантій у виконавчому провадженні: теоретико-правове дослідження. *Legal Bulletin*. 2023. № 4 (10). С. 59–66. DOI: 10.31732/2708-339X-2023-10-59-66.
16. Хмелевська Н. Роль громадських організацій у захисті прав дітей. *Економіка. Фінанси. Право*. 2022. № 8 С. 10–12. DOI: <https://doi.org/10.37634/efp.2022.8.2>.
17. Cardona-Alarcón L., Gutiérrez-Giraldo V. Los niños sujetos de derechos: un posible mapeo de la cuestión. *Revista Criterios*. 2023. № 2 (30). P. 162–174. DOI: <https://doi.org/10.31948/rev.criterios/30.2-art11>.
18. Jaramillo L. Concepciones de infancia. *Revista Zona Próxima*. 2007. № 8. P. 108–123. DOI: <https://doi.org/10.14482/zp.08.658.44>.
19. Maturana, H., Vignolo, C. Conversando sobre educación. *Revista Perspectivas*. 2001. Vol. 4. №. 2. P. 249–266.
20. Puerto J. La práctica psicomotriz. Apuntes para comprender la evolución de la atención de la infancia. Ediciones Jaime Aljibe. 1980.

Стаття надійшла до редакції 17.03.2025

Vasyl M. SHEVCHENKO

PhD in Law

(Main Directorate of the National Police in Kharkiv Region, Kharkiv, Ukraine)

SYSTEM OF STATE AND PUBLIC INSTITUTIONS IN THE FIELD OF PROTECTION OF CHILDREN'S RIGHTS

The article analyzes the system of state and public institutions that protect children's rights in Ukraine, and also considers the historical evolution of

approaches to understanding childhood and implementing children's rights. It is noted that the state has a fundamental responsibility for creating an effective social protection system, which includes a network of specialized institutions, government bodies at different levels, as well as modern mechanisms for interaction with public organizations and international structures. Particular attention is paid to the complex nature of the regulatory and legal support for the protection of children's rights, which combines national and international standards, as well as the dynamic transformation of legislation in response to integration with the European space and global challenges. The article reveals the role of local governments, volunteer and charitable organizations in ensuring children's real access to their rights and freedoms, and also emphasizes the importance of developing and implementing innovative projects, in particular in the field of a safe educational environment. The activities of the Ombudsman institution, the National Social Service, guardianship and trusteeship bodies, as well as individual public initiatives involved in the protection of children, especially in conditions of martial law, were analyzed. It was concluded that an effective system for protecting children's rights is possible only under the condition of a comprehensive approach, multi-level interaction and constant improvement of the legislative and practical framework, as well as active participation of the public. The need for further modernization of the institutional structure, expansion of preventive and support measures, increased coordination between all actors and ensuring proper conditions for the realization of the rights of each child was indicated. In the conditions of modern transformations of society and growing external challenges, only an integrated, coordinated approach will guarantee the security, well-being and development of the younger generation as the basis of a sustainable future of Ukraine.

Key words: *legal status of the child, protection of children's rights, state policy, social protection, institutional system, administrative and legal mechanisms, guardianship bodies, ombudsman, civil society.*

Ірина Геннадіївна ЛУЦЕНКО,
кандидатка юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Тетяна Анатоліївна ШЕВЧУК,
кандидатка юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Андрій Миколайович ЯЩЕНКО,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

КВАРТИРНІ КРАДІЖКИ, ЩО ВЧИНЯЮТЬСЯ В УМОВАХ ВІЙНИ: КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ

Стаття присвячена кримінологічному аналізу крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни. Характеристика кількісних кримінологічних показників цього виду крадіжок представлена такими статистичними даними, як: кількістю облікованих кримінальних правопорушень цього виду та кількістю зареєстрованих осіб, що їх вчинила. Зазначено, що обидва показники мають тенденцію до зменшення. Характеристика якісних кримінологічних показників здійснена через аналіз статистичних даних про осіб, які вчинили крадіжки цього виду, в результаті чого отримана така інформація: частка чоловіків значно більше, ніж жінок, найбільш криміногенна вікова група – 29–39 років, для більшості правопорушників характерний середній рівень освіти та відсутність

зайнятості на момент вчинення злочину. Обґрунтовано, що зменшення облікованих показників не завжди відображає реальні масштаби досліджуваного виду крадіжок, що значною мірою зумовлено зростанням латентності під впливом воєнних чинників. Встановлено домінування корисливої мотивації, яка в умовах війни зазнає певної трансформації та актуалізується під впливом соціально-економічної нестабільності та деформації правосвідомості. Зроблено висновок про значний вплив війни на структуру, динаміку та просторовий розподіл квартирних крадіжок, вчинюваних в умовах війни.

Ключові слова: кримінологічний аналіз, крадіжка, проникнення у житло, війна, корисливий мотив, латентність

Постановка проблеми. Одним з найбільш поширених кримінальних правопорушень проти власності, що посягають на особисте майно громадян є крадіжка. У свою чергу крадіжка, поєднана з проникненням у житло, вважається найбільш небезпечним різновидом цього виду кримінальних практик, адже посягає не лише на майнові права, гарантовані на вищому законодавчому рівні, а й створює підвищений рівень психологічної небезпеки для жертв та формує почуття незахищеності в суспільстві.

Особливо гостро стоїть питання захисту житла від кримінально протиправних посягань в умовах війни. Остання спричиняє глибокі трансформації всіх соціально-економічних відносин у нашій країні вже тривалий час (з 2014 р.), проте, з початком повномасштабного вторгнення (2022 р.) вони набули масового характеру. Такі трансформації, як міграційні процеси, руйнування та знищення житлової інфраструктури, евакуація населення, збільшення кількості покинутого житла та перебування частини населення у стані психоемоційного напруження створюють сприятливе криміногенне середовище для вчинення крадіжок, поєднаних з проникненням у житло.

Кримінальні правопорушення проти власності в умовах війни ставали предметом досліджень цілої плеяди науковців. Щодо крадіжки, та її різновиду – з проникненням у житло, то свої праці цій проблематиці присвятили такі науковці, як: А. О. Лисенко, О. В. Матвієнко, Б. А. Пазій, С. В. Панова, Г. І. Піщенко та ін. Високо оцінюючи науковий доробок зазначених вчених, маємо констатувати про відсутність окремого комплексного кримінологічного дослідження крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни.

Мета статті – проведення кримінологічного аналізу крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни.

Виклад основного матеріалу. В усі часи житло було однією з найважливіших умов існування будь-якої людини. На підтвердження цього можна навести приклади змісту законів царя Хаммурапі (1792–1750 рр. до н. е.), де вже в той час були здійснені перші спроби формулювання складу злочину таким способом, як проникнення в будинок - «Якщо чоловік зробить пролом в будинку, його слід убити і закопати перед цим проломом»

(§ 21)¹. Підстав вважати, що пробивання діри в стіні було елементарним намаганням пошкодити чуже майно, немає. Адже таке діяння потребувало значних фізичних сил, легко привертало на себе увагу сторонніх осіб, а тому є малоймовірним, що людина могла їх виконувати без надії отримати певну матеріальну вигоду. Це дало нам підстави стверджувати, що підготовка пролому була не чим іншим як замахом на таємне викрадення чужого майна з проникненням у приміщення².

Побіжний історичний аналіз дає підстави стверджувати, що з розвитком суспільних відносин і ускладненням форм власності, також трансформувався зміст охорони житла, проте його значення не зменшувалося. Навпаки, у різні часи незаконне проникнення до житла розглядалося не лише як діяння, що посягає на майно, але й як таке, що посягає і на приватне життя, і на особисту безпеку людини.

В умовах російсько-української війни захист власності та забезпечення недоторканості житла це не тільки забезпечення гарантованих Конституцією України прав і свобод, але й створення безпечних умов життя для українського суспільства. Це важливо для всіх громадян, і тих, хто попри воєнні загрози не покинув свого житла, і для примусово евакуйованих, і для вимушено переміщених осіб. Збережене і захищене житло є певним символом того, що в повоєнний час українці повернуться на Батьківщину до власних домівок.

Статистичні дані Офісу Генерального прокурора³ фіксують такі показники, так станом на 2022 р. було обліковано – 4 112 крадіжки з квартир, з дач та садових будинків, у 2023 р. – 4 416, у 2024 р. – 2 262. Якщо показники 2021 року за цей вид крадіжок взяти за базис (9 276), маємо наступну динаміку 2022 р. – -55,7 %, 2023 р. – -52,4 %, 2024 р. – -75,6 %. Майже за чотири роки війни спостерігається постійне різке зменшення облікованої кількості крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, за виключенням 2023 року.

Дані Офісу Генерального прокурора містять показники щодо абсолютної кількості зареєстрованих осіб, що їх вчинила⁴. Цей показник практично повторює динаміку кількості облікованих крадіжок цього виду, а саме у 2022 р. – 1 128, у 2023 р. – 1 673, у 2024 р. – 1 098, у листопаді 2025 р. – 655. Обравши показники 2021 року за базис (1 705), спостерігаємо наступну динаміку: 2022 р. – -34 %, 2023 р. – -2 %, 2024 р. – -35,6 %.

Щодо рівня судимості за крадіжки, поєднані з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни, то дані, відображені в звіті про склад засуджених, мають доволі узагальнений характер. По-перше, це пов'язано з

¹ Колос М. І. Стародавній схід: генезис кримінально-правового регулювання та охорони суспільних відносин. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2015. №2 (12). С. 1-30.

² Там само.

³ Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування / Офіс Генерального прокурора України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення: 20.12.2025).

⁴ Там само.

часовим лагом, що утворюється з моменту обліку кримінального правопорушення і реєстрації осіб, що їх вчинили та винесенням обвинувального вироку суду. Часовий лаг може обчислюватися роками. І по-друге, зміни в законодавстві, що посилюють відповідальність за мародерство, створили розбіжності у розумінні та застосуванні кваліфікуючої ознаки вчинення злочину «в умовах воєнного стану», тож більшість з низ кваліфікуються за ч. 4 ст. 185 КК України, в тому числі й досліджуваний нами вид крадіжок. Зважаючи на зазначені підстави, дуже складно встановити відповідність між кількістю облікованих кримінальних правопорушень та кількістю зареєстрованих, осіб, що їх вчинили, з кількістю засуджених осіб у відповідні періоди.

Представлена вище статистична картина квартирних крадіжок, вчинюваних в умовах війни, свідчить про суттєве зменшення досліджуваного виду кримінального правопорушення. Такі зміни в динаміці можуть бути викликані різними факторами, як-от: масова зовнішня міграція українських громадян; залучення значної частини наших співвітчизників до лав захисників і захисниць; переховування від мобілізації; посилений контроль з боку правоохоронців та військових (патрулювання, перевірка на блок-постах, комендантська година) тощо. На ряду з зазначеними факторами, не менш вагомим є латентність, яка ускладнює об'єктивну оцінку реальних масштабів досліджуваних кримінальних практик.

Латентність, в умовах війни, на ряду із властивими їй чинниками у мирний час може набувати нових проявів, зумовлених війною. До основних з них можна віднести: по-перше, тимчасову окупацію територій України, наявність ліній ведення бойових дій, «сірих зон» та прифронтових територій – на зазначених територіях ускладнений або унеможливлений захист житла від кримінально протиправних посягань; по-друге, брак людського та технічного ресурсу в правоохоронній сфері – залучення правоохоронців до захисту країни, відсутність досвіду розслідування кримінальних справ в умовах війни, пріоритет розслідування воєнних злочинів над ординарними; по-третє, значна кількість покинутого житла, що утворилася у результаті евакуації або переміщення населення, а також пошкодженого житла, як наслідок ведення війни; по-четверте, несприятливий соціально-психологічний стан частини суспільства, пріоритет життя над іншими цінностями, у тому числі майновими – в умовах постійної загрози життю і здоров'ю, обстрілів, втрат близьких та загальної невизначеності майнові посягання часто сприймаються як другорядні порівняно з іншими наслідками війни; по-п'яте, порушення звичних механізмів соціального контролю та комунікації в територіальних громадах та інше. Таким чином, латентність крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни, має комплексний характер і формується під впливом як традиційних, так і специфічних воєнних чинників. Все зазначене зумовлює необхідність урахування латентного компоненту при здійсненні кримінологічного аналізу.

Подальший аналіз квартирних крадіжок, вчинюваних в умовах війни,

доцільно здійснювати через розкриття їх внутрішнього змісту.

Крадіжки, поєднані з проникненням у житло, вчинювані в умовах війни, є тяжкими злочинами, що вчиняються з прямим умислом. Мотивація – корислива. У кримінологічній літературі неодноразово наголошується, що корислива мотивація є базовою, а інші мотиви, такі як помста, заздрість, особиста неприязнь мають ситуативний характер і лише посилюють основну спрямованість кримінально протиправної поведінки. Таким чином, «корисливість є стереотипом суспільної свідомості, сформованим історичним досвідом привласнення додаткового продукту праці»¹. Доречним з цього приводу є вислів Б. М. Головікіна про те, що «паралельно зі становленням інституту власності, закріпленням індивідуальної приналежності майна, визначенням його номінальної вартості, здатності бути товаром, з'являється корисливість як деформація суспільної свідомості і психології, змістом якої є протиріччя між прагненням людей отримувати матеріальну вигоду та необхідністю це робити законним шляхом»². Саме деформація свідомості і психіки під впливом комплексу соціально-економічних та морально-психологічних чинників формують внутрішню готовність особи до вчинення корисливого кримінального правопорушення. Щодо війни, то вона не породжує корисливість як таку, але під впливом різних чинників корислива мотивація може зазнавати певної трансформації. Війна радше актуалізує та загострює вже наявні деформації правосвідомості, які реалізуються у формі вчинення крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни.

Для характеристики осіб, які вчиняють крадіжки, поєднанні з проникненням у житло, що вчиняються в умовах війни, користуємось статистичними даними «Єдиного звіту про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення»³, а саме: кількість виявлених осіб, за цим видом злочину, у 2022 р. становить 981 особу, з них 127 – жінки (12,9 %), у 2023 р. кількість виявлених осіб склала 1 559, з них 260 – жінки (16,7 %), у 2024 р. кількість виявлених осіб склала 1026, з них 189 – жінки (18,4 %). Представлені показники свідчать, що першість належить чоловікам, як і в довоєнний час, проте впродовж досліджуваного періоду відмічається збільшення частки жінок у вчиненні цього виду кримінального правопорушення. До прикладу у 2021 р. жіноча частка складала 10,5 %.

Найбільш активною віковою категорією в умовах війни стали особи у віці 29-39 років. У співвідношенні з кількістю виявлених осіб, ці показники склали: у 2022 р. – 471 (48 %), у 2023 р. – 727 (46,6 %), у 2024 р. – 467 (45,5 %). Наведені статистичні дані свідчать про стабільну домінуючу роль

¹ Головікін Б.М. Понятійна визначеність корисливої насильницької злочинності – теоретична складова підвищення ефективності запобіжного впливу. Правові засади ефективності боротьби зі злочинністю в Україні: матеріали наук. конф. (15 трав. 2008 р.) / ред. кол.: В.І. Борисов (голов. ред.) та ін. Харків: Право, 2008. С. 266–269.

² Головікін Б.М. Корислива насильницька злочинність в Україні: феномен, детермінація, запобігання: монографія. Харків: Право, 2011. 432 с.

³ Єдиний звіт про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення / Офіс Генерального прокурора України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-osib-yaki-vchinili-kriminalni-pravoporushennya-2>.

вікової категорії 29-39 років у структурі виявлених осіб, які в умовах війни вчиняють крадіжки, поєднані з проникненням у житло. Попри незначні коливання у різні часи, їх частка в загальній кількості правопорушників залишається відносно сталою та перевищує 45 %, що дозволяє визначити цю вікову категорію найбільш криміногенно активною.

Переважаюча кількість осіб має базову середньою та профільною середню освіту, цей показник по відношенню до виявлених осіб склав: у 2022 р. – 726 осіб (74 %), у 2023 р. – 1 200 осіб (77 %), у 2024 р. – 771 особа (75 %). Зазначене свідчить про стійке домінування осіб з базовою середньою та профільною середньою освітою, частка яких в умовах війни стабільно становить близько трьох чвертей від загальної кількості виявлених правопорушників. Відносна незмінність цього показника в різні роки може вказувати на наявність сталого соціально-демографічного профілю осіб, схильних до злочинів проти власності.

Зайнятість осіб на момент вчинення досліджуваного виду крадіжок свідчить про те, більшість із них є працездатними, які не працювали і не навчалися, а саме: у 2022 р. – 909 осіб (92,6 %), у 2023 р. – 1 407 осіб (90,2 %), у 2024 р. – 885 осіб (86,2 %). Аналіз показників зайнятості осіб, які вчинили крадіжки, поєднані з проникненням у житло, в умовах війни, свідчить про переважання серед низ працездатних осіб, які на момент вчинення злочину не працювали і навчалися. Хоча впродовж досліджуваного періоду простежується тенденція до поступового зменшення цієї частки, вона залишається домінуючою. Це вказує на стійкий зв'язок між відсутністю зайнятості та підвищеним ризиком вчинення кримінальних правопорушень проти власності.

Найбільш вразливими регіонами України до квартирних крадіжок в умовах війни стали м. Київ, Дніпропетровська обл. та Харківська обл.¹. До початку повномасштабного вторгнення РФ, Харківська область не входила до трійки лідерів, на її місці була Донецька область. Більше того, Харківську область за показниками обходили Запорізька та Одеська області. Регіональний аналіз свідчить про певні трансформації просторової структури квартирних крадіжок в умовах війни. М. Київ та Дніпропетровська обл. були і, попри постійні воєнні загрози, залишаються одними з найбільш криміногенно навантажених регіонів за цим видом злочинів. Зміщення фокусу уваги з Донецької обл. на Харківську обл. можна пояснити окупацією більше 60 % території Донеччини. Щодо Харківської області, то такі зміни можуть бути зумовлені поєднанням прифронтового статусу регіону з високою щільністю населення, частковим руйнуванням житлової інфраструктури, значною кількістю внутрішньо переміщених осіб та ускладненням контролю за збереженням майна.

Висновки. Резюмуючи зазначимо, що проведений кримінологічний аналіз крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах

¹ Статистика кримінальної протиправності / Офіс Генерального прокурора України. URL: <https://erdr-map.gp.gov.ua/csp/map/index.html#/map>.

війни, дає підстави для низки узагальнених висновків: по-перше, зазначений вид крадіжок є одним із суспільно небезпечних різновидів злочинів проти власності, оскільки посягають не лише на майнові права громадян, а й на недоторканість житла, приватне життя та почуття безпеки.

По-друге, попри те, що офіційна статистика фіксує суттєве зменшення облікованої кількості злочинів цього виду, а також кількості виявлених осіб, які їх вчинили, у порівнянні з довоєнним періодом, все ж таки така динаміка не може розглядатися виключно як свідчення реального зниження рівня злочинності, оскільки значною мірою зумовлена впливом латентності.

По-третє, латентність квартирних крадіжок, вчинених в умовах війни, формується під впливом як традиційних чинників, притаманних мирному часу, так і воєнних факторів, як-от: тимчасова окупація території, бойові дії, міграція населення, значна кількість покинуто/пошкодженого житла.

По-четверте, внутрішній зміст зазначених кримінальних практик характеризується прямим умислом і домінуванням корисливої мотивації.

По-п'яте, переважну більшість осіб, що вчиняють квартирні крадіжки в умовах війни складають чоловіки, хоча частка жінок демонструє тенденцію до зростання. Найбільш криміногенно активною віковою категорією є 29–39 років. Для більшості правопорушників характерний середній рівень освіти та відсутність зайнятості на момент вчинення злочину.

По-шосте, регіональний аналіз свідчить про зміни просторової структури досліджуваного виду крадіжок, в умовах війни.

Загалом результати проведеного аналізу свідчать, що війна істотно трансформує як кількісні, так і якісні характеристики крадіжок, поєднаних з проникненням у житло, вчинюваних в умовах війни. Це зумовлює необхідність подальших кримінологічних досліджень, що дозволять виявити і дослідити фактори, що сприяють зменшенню цьому виду кримінальних практик в умовах війни, а також оцінити їх ризики зростання в повоєнний час.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Головкін Б. М. Корислива насильницька злочинність в Україні: феномен, детермінація, запобігання: монографія. Харків: Право, 2011. 432 с.
2. Головкін Б. М. Понятійна визначеність корисливої насильницької злочинності – теоретична складова підвищення ефективності запобіжного впливу. *Правові засади ефективності боротьби зі злочинністю в Україні: матеріали наук. конф.* (15 трав. 2008 р.) / ред. кол.: В.І. Борисов (голов. ред.) та ін. Харків: Право, 2008. С. 266-269.
3. Єдиний звіт про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення / Офіс Генерального прокурора України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-osib-yaki-vchinili-kriminalni-pravoporushennya-2>.
4. Колос М. І. Стародавній схід: генезис кримінально-правового регулювання та охорони суспільних відносин. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2015. №2 (12). С. 1–30.

5. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування / Офіс Генерального прокурора України. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2>.

6. Статистика кримінальної протиправності / Офіс Генерального прокурора України. URL: <https://erdr-map.gp.gov.ua/csp/map/index.html#/map>.

Стаття надійшла до редакції 18.04.2025

Iryna H. LUTSENKO,

Candidate of Law, Associate Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Tetiana An. SHEVCHUK,

Candidate of Law, Associate Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Andriy M. YASHCHENKO,

Doctor of Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

RESIDENTIAL BURGLARIES COMMITTED IN WAR CONDITIONS: CRIMINOLOGICAL ANALYSIS

This article presents a criminological analysis of burglaries committed during wartime. Quantitative criminological indicators for this type of theft are examined using statistical data, including the number of recorded criminal offences and registered perpetrators. Both indicators demonstrate a declining trend. Qualitative criminological indicators are analysed through statistical data on individuals who have committed such thefts, revealing that men constitute a significantly higher proportion of offenders than women, the most criminogenic age group is 29 to 39 years, and most offenders possess an average level of education and were unemployed at the time of the offence. The analysis substantiates that the decline in recorded indicators does not necessarily reflect the actual scale of this type of theft, primarily due to increased latency associated with military factors. The predominance of mercenary motivation is identified, which, during wartime, transforms and becomes more pronounced under the influence of socio-economic instability and changes in legal consciousness. The findings indicate that war significantly affects the structure, dynamics, and spatial distribution of burglaries committed during wartime.

Keywords: *criminological analysis, theft, breaking and entering, war, mercenary motivation, latency.*

Руслан Павлович ЧИЧА,
кандидат юридичних наук, доцент,
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

Валерія Сергіївна ГНАТЕНКО,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЗАІНТЕРЕСОВАНИХ УЧАСНИКІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Статтю присвячено окремим аспектам забезпечення прав заінтересованих учасників кримінального провадження. Проаналізовано низку питань щодо визначення поняття заінтересованих учасників кримінального провадження. Досліджено механізми реалізації прав заінтересованих учасників кримінального провадження. Проаналізовано точки зору окремих науковців щодо ефективності забезпечення прав заінтересованих учасників досудового розслідування. Зроблені висновки про необхідність подальшого удосконалення правового механізму захисту прав заінтересованих осіб, зокрема, потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача.

Ключові слова: кримінальне провадження, досудове розслідування, заінтересовані учасники досудового розслідування, заінтересована особа, реалізація прав, потерпілий, цивільний позивач, цивільний відповідач.

Постановка проблеми. Охорона та забезпечення прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження є одним з основних завдань кримінального судочинства, обов'язковою умовою

визнання відповідності вітчизняних кримінальних процесуальних процедур європейським стандартам захисту та реалізації прав людини.

Чинний кримінальний процесуальний закон не надає визначення заінтересованої особи, в той же час, згадуючи таких осіб в окремих нормах. Розробка поняття та визначення кола заінтересованих учасників в кримінальному судочинстві, зокрема під час здійснення дізнання, дозволить краще визначити їх процесуальний статус та організувати реалізацію прав, свобод та законних інтересів під час кримінального провадження.

Вивченню проблем правового статусу учасників кримінального судочинства та захисту їхніх прав, присвячено роботи таких учених, як С. А. Альперт, О. Р. Балацька, О. А. Банчук, С. О. Іваницький, Л. М. Лобойко, О. В. Мартовицька, М. С. Строгович, Ю. П. Аленін, Р. В. Бараннік, В. П. Бахіна, А.Я. Дубинський, В. І. Галаган, А.В. Іщенко, О. В. Капліна, О. П. Кучинська, В. Г. Лукашевич, Є. Д. Лук'янчиков, В. Т. Маляренко, М. А. Погорецький, В. О. Попелюшко, С. М. Стахівський, В. М. Тертишник, В. В. Ліщенко, Л. Д. Удалова, Ю. М. Чорноус, В. Ю. Шепітько, М. Є. Шумило та інших. Ураховуючи постійну увагу до реалізації прав і свобод учасників кримінального провадження, на теперішній час, є актуальним визначення статусу заінтересованих осіб у кримінальному провадженні.

Метою цієї статті є висвітлення теоретико-прикладних питань охорони та забезпечення прав, свобод та законних інтересів, визначення процесуального статусу заінтересованих осіб кримінального провадження. Така мета вимагає вирішення наступних завдань: розробка поняття заінтересованого учасника кримінального провадження, аналіз механізмів ефективної реалізації їх прав і свобод, визначення критеріїв віднесення до цієї категорії осіб, висловлення пропозицій щодо відображення вказаного поняття в кримінальному процесуальному законодавстві.

Виклад основного матеріалу. Фундаментальна ідея пріоритетності забезпечення захисту у кримінальному судочинстві прав і законних інтересів особистості, суспільства і держави, захисту від обмеження прав і свобод покладена в основу концепції кримінального процесуального законодавства. Поряд з виконанням основних завдань кримінального провадження, передбачених статтею 2 КПК України¹, окрема задача полягає у створенні належного та дієвого механізму правового забезпечення, реалізації та захисту прав і свобод учасників кримінального судочинства. КПК України призначений бути гарантом прав і свобод особи від порушень, що допускаються під час кримінального провадження. Підвищення ефективності правового регулювання захисту прав і свобод особистості в кримінальному судочинстві потребує вдосконалення, в першу чергу досудового провадження. Головним напрямком удосконалення кримінального процесуального законодавства розглядається регламентація

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

кримінальної процесуальної процедури і її гармонізація з механізмом захисту прав, свобод, честі і гідності особистості, орієнтації кримінального процесу на розширення можливості активної участі сторін в кримінальному провадженні. Своєчасний і об'єктивний розгляд питань, пов'язаних з підвищенням гарантій і прав учасників кримінального судочинства, сприятиме формуванню почуття справедливості, рівності всіх перед законом.

Аналіз тексту КПК України дозволяє констатувати, що термін «заінтересована особа» зустрічається в чинному КПК більше 15 разів. В основному використання цього словосполучення стосується, так званих інших учасників кримінального провадження, що виконують забезпечувальну (допоміжну) функцію, які мають право бути проінформовані про певні процесуальні дії, що вчиняються в рамках кримінального судочинства. Так, відповідно до п. 4 ч. 9 ст. 100 КПК України майно, яке не має ніякої цінності і не може бути використане, знищується, а у разі необхідності - передається до криміналістичних колекцій експертних установ або *заінтересованим особам* на їх прохання.

У тлумачному словнику української мови особа трактується як «окрема людина, індивід; людська індивідуальність, особистість»¹.

В кримінальному процесі України термін особа використовується достатньо давно і широко. Необхідно сказати про те, що аналіз тексту чинного КПК України вказує на 430 випадків використання слова «особа». У кримінальному процесуальному законодавстві, спеціальній літературі ми зустрічаємо такі поняття, як «особа підозрюваного», «особа обвинуваченого», «особа підсудного», «особа засудженого», «службова особа», «уповноважена особа», «затримана особа», «малолітня особа», «третя особа», «заінтересована особа» та інші. Ці поняття, хоча і мають спільне - «особу», суттєво відрізняються між собою. Не зважаючи на те, що всі вони називаються кримінальними процесуальними термінами, критерієм їх розмежування виступає смислове навантаження та процесуальні рішення, що встановлюють (змінюють) процесуальний статус відповідного суб'єкта.

Таким чином, мова йде про осіб, які виступають в ролі різних процесуальних фігур на різних стадіях кримінального судочинства. Розгляд зазначених понять у комбінації з терміном «особа» надає їм інший зміст, тому що припускає якісно іншу характеристику названих суб'єктів, що вимагає вивчення та розкриття змісту особи по суті.

Також, в контексті розуміння словосполучення «заінтересована особа», необхідно проаналізувати, що означає термін «заінтересований». Відповідно до «Словника української мови», цей прикметник означає: «Який має або може мати від кого-, чого-небудь користь, зв'язаний з кимсь, чимсь певною вигодою»².

¹ Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. С. 861

² Словник української мови URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd=заінтересований>.

Потрібно звернути увагу, що термін «заінтересована особа», окрім кримінального процесу, використовується і в інших галузях вітчизняного права. Зокрема, в цивільному процесі, як третя особа, поряд з позивачем та відповідачем, адміністративному, фінансовому, міжнародному праві, тощо.

Зокрема, Закон України «Про адміністративну процедуру» в ст. 27 визначає заінтересовану особу як іншу особу, на право, свободу чи законний інтерес якої негативно впливає або може вплинути адміністративний акт¹. Можна впевнено сказати про ключовий чинник визначення поняття «заінтересованої особи», а саме «право, свободу, або законний інтерес» які можуть бути порушені.

Таким чином, можна зробити узагальнюючий висновок, що ключовою рисою заінтересованої особи є те, що вона не являється стороною правовідносин, але має права, що захищаються законом.

Кримінальний процес характеризується певними особливостями, пов'язаними з його імперативним характером та чітко визначеною процесуальною формою, тому учасник кримінального провадження повинен визначатися кримінальним процесуальним законом та мати статус суб'єкта кримінального провадження, що певним чином, дає йому право на «легітимне існування» в рамках кримінальних процесуальних правовідносин.

З огляду на вищезазначене доречно навести позицію Т. О. Лоскутова, який зазначає, що у кримінальному судочинстві носіями законних інтересів можуть бути лише учасники кримінального провадження. Автор пояснює це тим, що діяльність останніх регулюється за загальнодозвільним типом правового регулювання, на відміну від спеціально-дозвільного типу правового регулювання, який унеможливорює включення до правового статусу суб'єктів кримінального процесу такого елементу, як законні інтереси. Разом з тим на суб'єктів кримінального процесу покладаються завдання щодо охорони та захисту законних інтересів учасників кримінального провадження².

Стаття 2 КПК України визначає, що до завдань кримінального провадження відноситься захист особи, суспільства і держави від вчинення кримінальних правопорушень, забезпечення охорони прав, свобод та законних інтересів усіх без винятку учасників кримінального провадження. Також важливим завданням є швидке, повне та неупереджене розслідування і судовий розгляд, метою якого є те щоб особа, яка вчинила кримінальне правопорушення була притягнута до кримінальної відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений та не був підданий необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного була застосована належна

¹ Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 р. № 2073-IX. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>.

² Лоскутов Т. О. Предмет регулювання кримінального процесуального права: монографія. Київ : Юридичний світ, 2016. С. 267–268.

правова процедура.

Суб'єкти кримінального провадження – це особи, які беруть участь у кримінальних процесуальних правовідносинах, мають, визначений законом, процесуальний статус, а відповідно, права та обов'язки.

Різноманітність суб'єктів кримінального провадження визначається тим, що вони можуть виконувати різні кримінальні процесуальні функції і мати різні права та обов'язки і як наслідок, мати різний правовий статус. В широкому сенсі цього значення, суб'єктів кримінального провадження можна визначити, як державні органи, посадові особи, що представляють інтереси держави, приватні особи, які залучаються до кримінального провадження і виконують певні кримінальні процесуальні функції, вступають між собою в процесуальні правовідносини, набувають процесуальних прав і несуть процесуальні обов'язки. В певному сенсі і заінтересованих осіб можна визначити як суб'єктів кримінального провадження.

Суб'єктів, що приймають участь у кримінальному судочинстві, потрібно розділити за певними критеріями, зокрема, процесуальним станом, функціями і завданнями, метою процесуальної діяльності, характером правовідносин в яких вони приймають участь, що визначає умови для їх подальшої класифікації. На теперішній момент використовується легальна класифікація учасників кримінального провадження, в основу якої законодавець поклав засаду змагальності, як одну з основ кримінального процесу. У зв'язку з цим всі суб'єкти кримінального провадження розподіляються на групи по функціям. Перша група включає суд, суддю, присяжних, як суб'єктів що здійснюють правосуддя. Друга група включає суб'єктів, що виконують функцію обвинувачення, зокрема, прокурора. У третю групу входять учасники які виконують функцію захисту, підозрюваний, захисник та інші. Четверта група включає в себе всіх інших учасників кримінального судочинства, які забезпечують (допомагають) виконанню завдань кримінального процесу, але не відносяться до вищезазначених груп.

В той же час, кримінальне процесуальне право України пропонує класифікацію, де визначальним критерієм є мета діяльності суб'єкта в кримінальному судочинстві, напрямок його діяльності, зв'язок з завданнями кримінального провадження, відношення до підсумкових результатів кримінального провадження, а також узгодженість з КПК України.

Враховуючи вищезазначене, можна виділити наступні групи суб'єктів кримінального провадження, державні органи та посадові особи, які здійснюють кримінальне провадження і залучають до його сфери всіх інших учасників, суд, суддя, слідчий суддя, прокурор, слідчий, дізнавач, керівник органу досудового розслідування або дізнання, оперативні підрозділи, друга група, особи, які мають та захищають власні інтереси: потерпілий, підозрюваний, обвинувачений, засуджений, виправданий, особа, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи

виховного характеру, цивільний позивач, цивільний відповідач, третя група, особи, які захищають та представляють інтереси інших: захисник, законний представник підозрюваного, обвинуваченого, представник потерпілого, законний представник потерпілого, представник цивільного позивача, цивільного відповідача, законний представник цивільного позивача і четверта група, особи, які забезпечують (допомагають) здійсненню кримінального провадження: заявник, свідок, перекладач, експерт, спеціаліст, секретар судового засідання, судовий розпорядник, понятий, педагог, лікар та інші.

Як зазначає в своїй роботі О. Ю. Маринич, коли забезпечення законного інтересу набуває суспільної значущості, воно гарантується покладенням обов'язків на окремих учасників кримінального провадження. Тобто, можна зробити висновок, що права заінтересованих учасників повинні обов'язково забезпечуватися покладенням певних зобов'язань на інших суб'єктів. Також, автор, говорячи про законні інтереси, слушно зауважує, що ефективною гарантією реалізації законних інтересів особи у кримінальному провадженні повинна бути можливість оскарження рішень, дій або бездіяльності правоохоронних органів в суді, як дієвої можливості стимулювати до вчинення активних дій, направлених на задоволення законних інтересів¹.

Згадуючи про заінтересованих осіб в кримінальному судочинстві, необхідно сказати про передбачену п. 16-1 ч. 1 ст. 3 КПК України іншу особу, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування, тобто стосовно якої (в тому числі щодо її майна) здійснюються процесуальні дії, визначені КПК України.

Так, М. П. Климчук та І. М. Бігунець, звертають увагу, що найбільш істотно права, свободи та законні інтереси особи, яка набуває статусу такого учасника кримінального провадження, піддаються обмеженню під час проведення слідчих (розшукових) дій. Так як їх проведення часто супроводжується обмеженням прав людини, що передбачає примусовий вплив, який застосовують уповноважені органи й особи, з метою забезпечення процесуального порядку, здійснення кримінального процесуального доказування².

Як зазначає В. Черванчук, важливим напрямом забезпечення прав учасників кримінального провадження, які перебувають у статусі іншої особи, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування є розвиток законодавства, що дозволяє усунути прогалини, неточності, суперечності правового регулювання не лише порядку проведення окремих слідчих (розшукових) дій, а й механізму такого забезпечення, наприклад, через належне встановлення елементів

¹ Маринич О. Ю. Забезпечення законних інтересів особи у досудовому кримінальному провадженні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. 2024. Вип. 83. Ч. 3. С. 257.

² Климчук М. П., Бігунець І. М. Гарантії прав і законних інтересів учасників кримінального провадження під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2020. № 2. С. 29.

процесуального статусу такої особи¹. З цим необхідно погодитися та наголосити на потребі законодавчого врегулювання визначення заінтересованої особи в кримінальному судочинстві.

Висновки. Це дослідження надає можливість сформулювати певні висновки. Зокрема, необхідно наголосити на важливості ефективної реалізації прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження.

Крім того, необхідно звернути увагу, що кримінальне судочинство передбачає як обмеження прав и свобод одних учасників, так і відновлення прав інших, що в підсумку створює зацікавленість у вирішенні кримінального правового спору. Інтереси учасників провадження можуть як принести користь так і нашкодити судочинству. Тому доповнення чинного КПК України поняттям заінтересованої особи дозволить більш чітко розмежовувати права і обов'язки окремих суб'єктів. Зокрема, доречно розглянути можливість доповнення статті 3 КПК України поняттям заінтересованого учасника кримінального провадження, як особи що має в кримінальному провадженні особистий кримінальний правовий, процесуальний правовий, цивільний правовий інтерес.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. 1728 с.
2. Климчук М. П., Бігунець І. М. Гарантії прав і законних інтересів учасників кримінального провадження під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2020. № 2. С. 27–35.
3. Кримінальний процес : підруч. / Бойко О. П., Гаркуша А. Г., Захарко А. В., Литвинов В. В., Рогальська В. В., Сербін М. М., Солдатенко О. А., Федченко В. М., Черняк Н.П./ кер. авт. кол. д-р юрид. наук, доц. О. Ф. Кобзар. У 2-х ч. Ч. 1. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ ; Ліра ЛТД, 2017. 337 с.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
5. Лоскутов Т. О. Предмет регулювання кримінального процесуального права: монографія. Київ: Юридичний світ, 2016. 416 с
6. Маринич О. Ю. Забезпечення законних інтересів особи у досудовому кримінальному провадженні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. 2024. Вип. 83. Ч. 3. С. 255–261.

¹ Черванчук В. Забезпечення прав учасників кримінального провадження, які перебувають у статусі іншої особи, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування, у проведенні слідчих (розшукових) дій. *Юридичний вісник*. 2021. №3. С. 190.

7. Паршак С. А. Механізм забезпечення прав учасників кримінального провадження у контексті правозахисної функції держави. *Європейські перспективи*. 2014. № 7. С. 157–162.

8. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 р. № 2073-IX. // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>.

9. Тарасюк С. М. Забезпечення прав людини в кримінальному провадженні: класифікаційні підходи та сучасні виклики. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. № 5. 2024. С. 107-115.

10. Черванчук В. Забезпечення прав учасників кримінального провадження, які перебувають у статусі іншої особи, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування, у проведенні слідчих (розшукових) дій. *Юридичний вісник*. 2021. №3. С. 186–192.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Ruslan P. CHYCHA,

Candidate of Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

Valeriia V. HNATENKO,

Candidate of Law

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

TOPICAL ISSUES OF ENSURING THE RIGHTS OF CONCERNED PARTICIPANTS IN PRE-TRIAL INVESTIGATION

The article is devoted to some aspects of guaranteeing the rights of concerned participants of pre-trial investigation. A number of issues to determine the problems of guaranteeing the rights of concerned participants of pre-trial investigation is analyzed. The mechanisms of realizing the rights of concerned participants of criminal proceedings are researched. The points of view of some scholars concerning the effectiveness of guaranteeing the rights of concerned participants of pretrial investigation are analyzed. Conclusions about the need for further improvement of legal mechanism of protecting the rights of concerned participants, namely the victim, civil plaintiff, civil defendant are made.

Keywords: *criminal proceedings, pre-trial investigation, concerned participants of pre-trial investigation, realization of the rights, victim, civil plaintiff, civil defendant.*

Олег Олександрович ПОЛЯНСЬКИЙ*(Науково-дослідний інститут публічного права, м. Київ)***СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ В УКРАЇНІ: КЛЮЧОВА РОЛЬ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ**

У статті здійснено комплексний науковий аналіз архітектури суб'єктів протидії торгівлі людьми в Україні та визначено ієрархічне місце Національної поліції у цій системі. Автор обґрунтовує, що торгівля людьми залишається одним із найбільш деструктивних транснаціональних злочинів, який набув особливої гостроти для України в умовах повномасштабної збройної агресії РФ та масового переміщення населення. У роботі детально розглянуто нормативно-правову базу, зокрема Закон України «Про протидію торгівлі людьми», та розмежовано компетенції ключових суб'єктів: Президента України, Кабінету Міністрів, центральних та місцевих органів виконавчої влади.

Особливу увагу приділено функціональній ролі Національної поліції України як провідного правоохоронного органу у цій сфері. Проаналізовано специфіку діяльності Департаменту міграційної поліції, який наділений широкими повноваженнями щодо запобігання, виявлення та припинення злочинів, пов'язаних із сексуальною та трудовою експлуатацією, незаконним усиновленням, трансплантацією та сутенерством. Висвітлено зміст оперативно-розшукових, адміністративно-правових та процесуальних заходів, що здійснюються поліцією для документування злочинних мереж та розшуку трафікерів.

Автор доводить, що роль Національної поліції у національному механізмі взаємодії є ключовою, оскільки саме на неї покладено основний тягар безпосередньої боротьби зі злочинністю та ідентифікації постраждалих осіб. У висновках підкреслено, що ефективність всієї державної системи протидії торгівлі людьми безпосередньо залежить від результативності роботи поліцейських підрозділів, чия діяльність є фундаментом для подальшого захисту прав жертв та притягнення винних до відповідальності.

Ключові слова: торгівля людьми, система суб'єктів, Національна поліція України, Департамент міграційної поліції, повноваження, правоохоронна діяльність, запобігання злочинності, національний механізм взаємодії, експлуатація, військовий стан.

Постановка проблеми. Торгівля людьми залишається одним із найбільш латентних та деструктивних транснаціональних злочинів, який грубо порушує фундаментальні права людини, нівелює особисту свободу та людську гідність. Для України ця проблема набула особливої гостроти в

умовах повномасштабної збройної агресії РФ. Масове переміщення населення, руйнування соціальних зв'язків, втрата майна та зростання рівня вразливості певних категорій громадян створили сприятливий ґрунт для активізації злочинних угруповань, що спеціалізуються на експлуатації людей.

Ефективність протидії цьому явищу безпосередньо залежить від злагодженості роботи системи суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання торгівлі людьми, надання допомоги постраждалим та притягнення винних до відповідальності. Попри існування розгалуженої нормативно-правової бази, на практиці виникають питання щодо чіткого розмежування компетенцій, міжвідомчої координації та адаптації методів роботи до нових викликів (зокрема, цифровізації злочинності та вербування через соціальні мережі).

Центральне місце у цій системі посідає Національна поліція України. Саме на органи поліції покладено критично важливі функції: від оперативно-розшукової діяльності та виявлення складних мереж трафікерів до превентивної роботи серед груп ризику. Проте динамічна зміна форм експлуатації (трудова, сексуальна, примусове залучення до жебрацтва чи злочинної діяльності) вимагає постійного переосмислення повноважень поліції та пошуку шляхів удосконалення її взаємодії з державними структурами, міжнародними організаціями та громадянським суспільством.

Таким чином, науковий аналіз ролі та специфіки повноважень Національної поліції в загальній системі суб'єктів протидії торгівлі людьми є не лише теоретично значущим, а й практично необхідним для формування дієвої стратегії захисту громадян в умовах воєнного стану та у період повоєнного відновлення.

Питання протидії торгівлі людьми та функціонування правоохоронної системи у цій сфері перебувають у центрі уваги багатьох українських та іноземних науковців. Теоретичне підґрунтя дослідження формується на основі праць фахівців у галузі адміністративного, кримінального права, кримінології та теорії державного управління, зокрема О. М. Бандурки, Т. І. Возної, В. О. Галуцька, В. М. Гаращука, І. П. Голосніченка, Є. В. Додіна, Р. А. Калюжного, С. В. Ківалова, З. Р. Кісіль, Л. В. Ковалю, Т. О. Коломосьця, В. К. Колпакова, Є. Б. Кубко, О. В. Кузьменко, В. І. Курила, Г. Л. Кохан, В. М. Куца, К. Б. Левченко, Я. Г. Лизогуба, О. М. Надьон, А. М. Орлеана та ін.

Метою наукової статті є системне розкриття архітектури суб'єктів протидії торгівлі людьми в Україні та обґрунтування провідної ролі Національної поліції у цій системі як головного органу, що забезпечує безпосередню оперативну реакцію, розслідування та координацію заходів щодо виявлення постраждалих. Дослідження спрямоване на критичний аналіз правових та організаційних механізмів, які дозволяють Національній поліції ефективно виконувати свої функції в умовах динамічних змін криміногенної обстановки, спричинених військовою агресією.

Виклад основного матеріалу. Конкретизуючи перелік суб'єктів

уповноважених на протидію та запобігання торгівлі людьми розглянемо норми статті 5 Закону України «Про протидію торгівлі людьми», де надано вичерпний перелік таких суб'єктів. До них відносяться: «1) Президент України; 2) Кабінет Міністрів України; 3) центральні органи виконавчої влади; 4) місцеві органи виконавчої влади; 5) закордонні дипломатичні установи України; 6) заклади допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми. У здійсненні заходів, спрямованих на попередження протидії торгівлі людьми, беруть участь органи місцевого самоврядування, а також, за згодою, підприємства, установи, організації незалежно від форми власності, громадські організації та окремі громадяни¹».

Розглянемо детальніше перелік функцій та повноважень, щодо протидії злочину даного типу, покладених на кожен з вище-перерахованих уповноважених на таку діяльність суб'єктів.

Згідно статті 5-1 ЗУ «Про протидію торгівлі людьми» на Президента України покладено завдання «визначати центральний орган виконавчої влади, який є національним координатором у сфері протидії торгівлі людьми²». У відповідності до вище-згаданого нормативно-правового акту Кабінет Міністрів України уповноважений на «1) спрямування і координацію роботи суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми 2) визначає: б) процедуру встановлення статусу особи, яка постраждала від торгівлі людьми; в) порядок утворення та функціонування Єдиного державного реєстру злочинів торгівлі людьми; 3) затверджує: а) Державну цільову програму у сфері протидії торгівлі людьми та здійснює контроль за її реалізацією; б) Національний механізм взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми, та контролює його реалізацію; в) форму опитувальника щодо встановлення статусу особи, яка постраждала від торгівлі людьми, та довідки про встановлення її статусу особи, яка постраждала від торгівлі людьми; г) форму довідки, що підтверджує факт звернення іноземця чи особи без громадянства за встановленням статусу особи, яка постраждала від торгівлі людьми на території України; г) положення про заклади допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми³».

Органам місцевого самоврядування у відповідності до чинного українського законодавства надано наступні повноваження у сфері протидії торгівлі людьми: «1) забезпечувати проведення соціальної роботи та надання соціальних послуг особам, які постраждали від торгівлі людьми; 2) організовувати проведення інформаційних кампаній, у тому числі з використанням медіа; 3) забезпечувати створення і підтримку “гарячих ліній”, пунктів консультування та розповсюдження інформаційно-просвітницьких матеріалів з питань попередження торгівлі людьми; 4)

¹ Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

² Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

³ Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

співпрацювати з об'єднаннями громадян з питань попередження торгівлі людьми; 5) відповідно до визначеної Кабінетом Міністрів України процедури беруть участь у роботі щодо встановлення статусу особи, яка постраждала від торгівлі людьми; 6) забезпечують впровадження та функціонування Національного механізму взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми; 7) реалізують заходи, що сприяють викоріненню передумов торгівлі людьми, зокрема щодо попередження насильства в сім'ї та дискримінації за ознакою статі; 8) вживають заходів для підвищення рівня обізнаності серед батьків та осіб, які їх замінюють, щодо протидії торгівлі дітьми та осіб, які постійно контактують з дітьми у сферах освіти, охорони здоров'я, культури, фізичної культури та спорту, оздоровлення та відпочинку, судовій та правоохоронній сферах¹».

Згідно статті 7 профільного закону до повноважень центральних органів виконавчої влади у сфері протидії торгівлі людьми віднесено «1) формування та реалізацію державної політики у сфері протидії торгівлі людьми; 2) розробку проекту Державної цільової програми протидії торгівлі людьми та забезпечують її реалізацію; 3) розробку проекту Національного механізму взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми, та забезпечують його реалізацію; 4) моніторинг діяльності суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми; 5) підготовку та оприлюднення у визначеному Кабінетом Міністрів України порядку щорічної доповіді про стан реалізації заходів у сфері протидії торгівлі людьми; 6) заходи щодо встановлення статусу особи, яка постраждала від торгівлі людьми, відповідно до визначеної Кабінетом Міністрів України процедури; 7) заходи, спрямовані на: а) викорінення передумов торгівлі людьми, зокрема щодо попередження насильства в сім'ї та дискримінації за ознакою статі; б) підвищення рівня обізнаності щодо протидії торгівлі дітьми серед батьків та осіб, які їх замінюють, та осіб, які постійно контактують з дітьми у сферах освіти, охорони здоров'я, культури, фізичної культури та спорту, оздоровлення та відпочинку, судовій та правоохоронній сферах; 8) координацію та контроль за діяльністю закладів допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми; 9) заходи щодо: а) комплексного аналізу стану попередження, виявлення та розкриття злочинів торгівлі людьми; б) попередження, виявлення та розкриття злочинів торгівлі людьми, у тому числі тих, що мають характер транснаціональної організованої злочинності; в) розшуку осіб, які переховуються від органів досудового розслідування і суду, ухиляються від виконання кримінального покарання за вчинення злочинів торгівлі людьми; 10) заходи: а) прикордонного контролю, спрямовані на попередження і виявлення фактів торгівлі людьми, у тому числі з використанням транспортних засобів, що експлуатуються комерційними

¹ Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

перевізниками; б) системного та комплексного характеру щодо удосконалення безпеки і контролю паспортних та інших документів, що дають право виїзду з України та в'їзду в Україну; в) щодо своєчасного оформлення документів на право перебування в Україні або повернення в Україну; г) щодо репатріації іноземців та осіб без громадянства, які постраждали від торгівлі людьми; г) щодо примусового видворення з України іноземців та осіб без громадянства, які порушили законодавство про протидію торгівлі людьми¹».

Встановивши перелік суб'єктів уповноважених на протидію торгівлі людьми, розглянувши окремо повноваження покладені на кожного з них, перейдемо до встановлення переліку органів виконавчої влади, що прямо або безпосередньо залучені до процесу превенції та протидії досліджуваному в даній статті злочину. Це потрібно з метою встановлення тої чи іншої ролі, що відіграє кожен з них в боротьбі з торгівлею людьми. Як наслідок, отримані знання стануть підґрунтям для визначення місця Національної поліції України в системі суб'єктів запобігання та протидії торгівлі людьми в Україні.

До центральних органів виконавчої влади уповноважених на протидію торгівлі людьми належать Кабінет Міністрів України, Міністерство соціальної політики України, яке є національним координатором в сфері протидії торгівлі людьми, Міністерство внутрішніх справ України, що координує діяльність Національної поліції України, яка в свою чергу є правоохоронним органом підслідності якого охоплює торгівлю людьми, Міністерство юстиції України, яке проводить правове супроводження жертв даного злочину, здійснює юридично-роз'яснювальну інформаційну кампанію щодо боротьби з даним явищем; Міністерство закордонних справ України, представляє інтереси громадян, що є потерпілими від даного типу злочину й перебувають закордоном, Міністерство охорони здоров'я України здійснює заходи спрямовані на реабілітацію та лікування потерпілих, Міністерство освіти і науки України проводить інформаційні кампанії, з метою поширення необхідної інформації серед населення, що здобуває освіту, Міністерство економіки України, реалізує фінансову допомогу та супровід жертвам даного злочину, Міністерство культури та інформаційної політики України, здійснює поширення інформації про даний тип злочину серед різних верств населення.

Можна прийти до висновку, що кожна з даних державних інституцій здійснює свій вагомий та необхідний внесок в протидію досліджуваному в даній роботі явищу. Боротьба та протидія досліджуваному типу злочинів охоплює широкий перелік органів виконавчої влади, так як жертви таких злочинів потребують лікування, злочини мусять бути розслідуваними, винуватці встановленими та покараними, інформаційна кампанія щодо запобігання та протидії потребує широкого залучення про-владних

¹ Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

державних інституцій з метою забезпечення очікуваного, належного ефекту. Водночас, варто відзначити, що серед вище-описаних центральних органів виконавчої влади уповноважених на протидію торгівлі людьми провідну роль займає Національна поліція України.

У відповідності до статті 11 профільного закону щодо боротьби з торгівлею людьми, протидія злочинам даного типу «є невід'ємною складовою частиною діяльності органів Національної поліції по боротьбі із злочинністю, які, зокрема, здійснюють заходи щодо виявлення злочинів торгівлі людьми, осіб, які постраждали від торгівлі людьми, встановлення осіб - торгівців людьми та притягнення їх до відповідальності шляхом реалізації організаційних, оперативно-розшукових, адміністративно-правових, процесуальних, аналітично-дослідницьких, інформаційних та інших заходів¹».

Тобто даний тип злочину знаходиться повною мірою в сфері підслідності органів Національної поліції України. Загалом до завдань НПУ щодо боротьби зі злочинном досліджуваного в даній роботі типу належить: «удосконалення нормативно-правової бази у сфері протидії торгівлі людьми; запобігання торгівлі людьми, її первинна профілактика; боротьба із злочинністю, пов'язаною з торгівлею людьми, кримінальне розслідування та переслідування; захист та допомога постраждалим від торгівлі людьми; Здійснення моніторингу у сфері протидії торгівлі людьми; міжнародне співробітництво у сфері протидії торгівлі людьми. Зазначені завдання співвідносяться із Планом дій Організації з безпеки і співробітництва в Європі (далі – ОБСЄ) з боротьби з торгівлею людьми, що забезпечує правову основу для діяльності ОБСЄ на підтримку зусиль країн-учасниць ОБСЄ щодо протидії торгівлі людьми. Він містить основні рекомендації щодо дій на національному рівні, відомі як “3Ps”, до них належать: – профілактика, зокрема й підвищення рівня обізнаності й усунення першопричин; – переслідування, зокрема й розслідування та співпраця з міжнародними правоохоронними органами; – захист прав жертв, зокрема допомога та компенсація²». Відмітимо також, що «основне завдання органів Національної поліції України у процесі взаємодії з державними та громадськими інституціями щодо попередження торгівлі людьми – підвищення ролі превентивної діяльності у сфері протидії злочинності й упровадження відповідних локальних програм у рамках єдиної політики, сформованої Міністерством внутрішніх справ (далі – МВС) передбачає виконання таких дій: – інформувати суспільство про наявну проблему – торгівлю людьми; – поширювати інформацію про: механізми протидії торгівлі людьми, про організації та соціальні проекти, що працюють у сфері запобігання торгівлі людьми, про легальні джерела закордонного

¹ Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

² Combating human trafficking. OSCE, 2020. URL: <https://www.osce.org/combating-humantrafficking>; Небитова Н. Взаємодія органів Національної поліції з державними органами та громадськими інституціями у протидії торгівлі людьми в Україні. *Адміністративне право і процес*. 2020. № 11. DOI: 10.32849/2663-5313/2020.11.22

працевлаштування. – сприяти формуванню толерантного ставлення до потерпілих осіб; – висвітлювати питання виконання/ невиконання органами Національної поліції України взятих зобов'язань у протидії торгівлі людьми тощо)¹».

Розглянувши перелік основних функцій, в умовно-узагальненому контексті, що виконують підрозділи поліції з метою запобігання, не допущення скоєння такого типу злочинів, як торгівля людьми, особливості взаємодії даного правоохоронного органу з різного роду державними інституціями в рамках в вище-зазначеного контексту, проведемо науковий аналіз діяльності НПУ щодо безпосередньо протидії досліджуваному в даній статті явищу. Аналіз діяльності даного правоохоронного органу саме під таким кутом дозволить наблизитися до наукової оцінки особистої ролі та персонального внеску НПУ в боротьбу з діяльністю трафікерів. Таким чином слід відзначити, що Національна поліція України налічує в своєму складі спеціальний підрозділ, уповноважений виключно на протидію та запобігання досліджуваному типу злочинів. Такий структурний підрозділ НПУ має назву Департамент міграційної поліції². Варто підкреслити, що законодавець наділив його великою кількістю функцій щодо протидії досліджуваному типу злочинної діяльності. До них відносяться: «1) запобігання кримінальним правопорушенням, пов'язаним з торгівлею людьми, зокрема щодо сексуальної експлуатації дітей; 2) запобігання кримінальним правопорушенням, пов'язаним з учиненням незаконних дій щодо усиновлення (удочеріння); 3) запобігання порушенням встановленого законом порядку трансплантації анатомічних матеріалів людини та застосування допоміжних репродуктивних технологій; 4) попередження, виявлення та припинення кримінальних правопорушень у частині насильницького донорства; 5) протидію кримінальним правопорушенням щодо створення або утримання місць розпусти і звідництва, а також у частині сутенерства та втягнення особи в заняття проституцією; 6) запобігання кримінальним правопорушенням, пов'язаним з увезенням, виготовленням, збутом і розповсюдженням порнографічних предметів; 7) попередження, виявлення та припинення кримінальних правопорушень щодо незаконного переправлення осіб через державний кордон України; 8) виявлення кримінальних правопорушень щодо підроблення документів, печаток, штампів та бланків у сфері міграції, а також їх використання для отримання в Україні правового статусу іноземця; 9) протидію кримінальним правопорушенням у частині службової діяльності та професійної діяльності у сфері міграції; 10) попередження, виявлення та припинення правопорушень, пов'язаних з порушенням установленого

¹ Висвітлення в засобах масової інформації проблеми торгівлі людьми. Посібник для журналістів / ОБСЄ. Київ : ТОВ «Інтертехнологія», 2007. 161 с. URL: <http://www.solor.gov.ua/docs/all/mediaua.pdf>; Небитова Н. Взаємодія органів Національної поліції з державними органами та громадськими інституціями у протидії торгівлі людьми в Україні. *Адміністративне право і процес*. 2020. № 11. DOI: 10.32849/2663-5313/2020.11.22

² Положення про Департамент міграційної поліції Національної поліції України : затв. наказом Національної поліції України від 22 січня 2021 р. № 52 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

законом порядку працевлаштування за кордоном; 11) оперативно-розшукову діяльність; 12) взаємодію з іншими структурними підрозділами центрального органу управління поліції, територіальними (зокрема міжрегіональними) органами Національної поліції України (далі – органи (підрозділи) поліції), органами державної влади, громадськими об'єднаннями, а також з правоохоронними органами іноземних держав, міжнародними організаціями і засобами масової інформації у вирішенні питань протидії злочинності; 13) координацію діяльності підрозділів міграційної поліції територіальних органів Національної поліції України (далі – підрозділи МП); 14) за погодженням з керівництвом Національної поліції України заслуховування керівників підрозділів МП з питань, віднесених до компетенції ДМП; 15) розроблення в межах компетенції методичних рекомендацій щодо організації діяльності територіальних органів Національної поліції України у сфері протидії незаконній міграції та торгівлі людьми, методики попередження, виявлення та припинення правопорушень, застосування ефективних методів і форм оперативно-розшукової діяльності, взаємодії з органами державної влади, органами місцевого самоврядування та громадськими об'єднаннями, а також розроблення проєктів нормативно-правових актів з питань діяльності підрозділів МП, опрацюванні розроблених іншими органами державної влади проєктів нормативно-правових актів, унесення пропозицій керівництву Національної поліції України щодо вдосконалення нормативно-правового забезпечення діяльності ДМП та підрозділів МП; 16) інформування керівництва Національної поліції України про стан і динаміку злочинності, причини та умови виникнення загроз публічній (громадській) безпеці і порядку, формування пропозицій та узгодження комплексних заходів з підвищення ефективності діяльності підрозділів МП; 17) участь у наповненні автоматизованих інформаційних систем оперативно-розшукового і профілактичного призначення. Забезпечення своєчасного наповнення та належного використання оперативно-розшукових обліків; 18) вивчення передового досвіду правоохоронних органів іноземних держав у сфері протидії торгівлі людьми та нелегальній (незаконній) міграції, участь у наукових дослідженнях і розробленні за їх результатами державних програм боротьби зі злочинністю, а також підготовці інформаційно-аналітичних, методичних матеріалів щодо стану та підвищення ефективності протидії правопорушенням у відповідних сферах; 19) виконання в межах компетенції та відповідно до законодавства України письмових доручень слідчого (дознавача), вказівок прокурора, ухвал слідчого судді, суду, а також запитів уповноважених органів державної влади, установ та організацій, правоохоронних органів іноземних держав або міжнародних організацій, членом яких є Україна, у частині проведення оперативно-розшукових заходів; 20) проведення нарад, науково-практичних конференцій, семінарів, прес-конференцій, брифінгів за напрямками діяльності ДМП; 21) контроль за збереженням державної таємниці та іншої інформації з обмеженим доступом, а також за

дотриманням поліцейськими, державними службовцями та іншими працівниками ДМП (далі – працівники) режиму секретності; 22) секретне діловодство, зокрема за матеріалами оперативно-розшукової діяльності, а також контроль за дотриманням правил роботи із шифротелеграмами; 23) за дорученням керівництва Національної поліції України розгляд звернень і запитів громадян та народних депутатів України з питань, що належать до компетенції ДМП; 24) організацію та вжиття заходів у межах компетенції щодо дотримання законодавства України про правовий статус іноземців та осіб без громадянства; 25) підготовку в межах компетенції проєктів міжнародних договорів України з питань протидії торгівлі людьми та нелегальній (незаконній) міграції, охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави; 26) вивчення обставин і причин надзвичайних подій, що трапилися за участю працівників ДМП, проведення в установленому порядку службових розслідувань за фактами порушення службової дисципліни, ужиття заходів щодо притягнення винних осіб до дисциплінарної відповідальності; 27) організацію та забезпечення у визначеному порядку відбору, розстановки, переміщення і професійного навчання працівників ДМП та дотримання ними службової дисципліни; 28) службову підготовку та стажування поліцейських і державних службовців ДМП; 29) виконання завдань у межах компетенції з мобілізаційної підготовки та готовності до організації та здійснення заходів цивільного захисту поліцейських ДМП; 30) складання протоколів про адміністративні правопорушення в межах компетенції та відповідно до законодавства України¹». Проаналізувавши функції даного структурного підрозділу НПУ варто відзначити, що в загальному сенсі департамент міграційної поліції приймає : «участь у реалізації державної політики у сфері протидії торгівлі людьми та нелегальній (незаконній) міграції, виявлення осіб, які постраждали від торгівлі людьми, зокрема серед іноземців, та надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги та захисту. Попередження, виявлення та припинення правопорушень у сфері торгівлі людьми, міграції та суспільної моралі, зокрема вчинених учасниками та членами організованих груп і злочинних організацій, розшук осіб, які вчинили такі правопорушення²». З метою виконання вище – описаних функцій працівникам департаменту міграційної поліції надано спеціальний широкий перелік повноважень, до яких відноситься можливість: «1) залучати в межах компетенції та за дорученням керівництва Національної поліції України структурні підрозділи центрального органу управління поліції та підрозділи МП для виконання завдань і функцій ДМП; 2) запитувати та отримувати від органів (підрозділів) поліції документи, довідкові та інші матеріали (у письмовій або усній формі), необхідні для прийняття рішень з питань, які належать до компетенції ДМП; 3) надавати

¹ Положення про Департамент міграційної поліції Національної поліції України : затв. наказом Національної поліції України від 22 січня 2021 р. № 52 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

² Положення про Департамент міграційної поліції Національної поліції України : затв. наказом Національної поліції України від 22 січня 2021 р. № 52 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

керівництву Національної поліції України пропозиції щодо створення робочих груп, комісій та консультативно-дорадчих органів за участю представників органів (підрозділів) поліції, а також інших органів державної влади; 4) за дорученням керівництва Національної поліції України в межах компетенції перевіряти стан виконання підрозділами МП законодавства України, наказів, доручень, рішень нарад керівництва Національної поліції України; 5) погоджувати кандидатуру претендента на посаду керівника підрозділу МП та його заступника, а також звільнення їх з посади; 6) накопичувати в процесі інформаційно-аналітичної діяльності статистичні, аналітичні, службові та інші матеріали за напрямками діяльності ДМП, обробляти персональні дані в межах повноважень, передбачених законом; 7) користуватися базами (банками) даних Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України та інших органів державної влади, державною системою урядового зв'язку, а також іншими технічними засобами, передбаченими законодавством України; 8) забезпечувати збереження службової документації та іншого майна, що зберігається в установленому порядку в спеціально обладнаних приміщеннях ДМП¹».

Підводячи підсумок аналізу прав та повноважень Департаменту міграційної поліції, варто відзначити, що на законодавчому рівні працівникам даного структурного підрозділу поліції надано достатньо широкий перелік прав та повноважень. Шляхом їх реалізації працівники ДМП здійснюють як превентивну так контр-діяльність відносно торгівлі людьми. Цей підрозділ є основним правоохоронним суб'єктом протидії торгівлі людьми, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, документування, розслідування злочинів даного типу. Керівництво НПУ та МВС України фактично виконують координаційні функції, здійснюють регулювання та супровід його діяльності.

Розглянувши особливості діяльності ДМП, на який покладено основний тягар правоохоронної діяльності в рамках боротьби з торгівлею людьми, перейдемо до аналізу законодавчих особливостей юридичної відповідальності, що передбачена за злочини даного типу. З вище-вказаною метою перейдемо від загального й умовного переліку діянь, що вже було проаналізованого в рамках даної роботи, до вивчення встановленої законом класифікації та переліку статей кримінального кодексу України, якими передбачається юридична відповідальність за діяння такого типу. Варто повторно наголосити на тому, що всі дані злочини перебувають в площині підслідності Національної поліції України, а конкретніше в сфері повноважень Міграційної поліції. До злочинів, що умовно мають характер діяння, що частково або в повному обсязі підпадає під термін «торгівля людьми» відносяться: «Стаття 143. Порушення встановленого законом порядку трансплантації органів або тканин людини; Стаття 144.

¹ Положення про Департамент міграційної поліції Національної поліції України : затв. наказом Національної поліції України від 22 січня 2021 р. № 52 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

Насильницьке донорство; Стаття 149. Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо людини; Стаття 150. Експлуатація дітей; Стаття 150-1. Використання малолітньої дитини для заняття жебрацтвом; Стаття 169. Незаконні дії щодо усиновлення (удочеріння); Стаття 190. Шахрайство; Стаття 303 – сутенерство або втягнення в проституцію, Стаття 302 – створення місць розпусти і звідництво, Стаття 300 – ввезення, розповсюдження творів, що пропагують культ насильства та жорстокості¹». Всі вище-окреслені типи кримінальних правопорушень так чи інакше пов'язані з торгівлею людьми, а саме встановлюють відповідальність за вчинення всіх її типів. Саме тому визначення такого переліку дає більш чітке розуміння того, як злочин досліджуваного типу виглядає на практиці. Водночас в фабулі кожної статті чітко викладено зміст злочину, і верхню та нижню межу покарання. Аналіз даної інформації надає можливість усвідомити наскільки значним є покарання за той чи інший тип злочину даної категорії.

Розглядаючи діяльність Національної поліції України через призму перебування даного правоохоронного органу в якості структурного елементу в національному механізмі суб'єктів, що здійснюють заходи в сфері протидії торгівлі людьми відзначимо, що НПУ є основним і єдиним правоохоронним органом до компетенції якого належить протидія кримінальним правопорушенням цього підтипу. Тобто його роль в вище-зазначеному механізмі є провідною. У відповідності до постанови Кабінету Міністрів про «Порядок взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми» будь – який виявлений факт торгівлі людьми підпадає під реєстрацію та проведення досудового розслідування згідно наявних фактів, навіть у разі коли потерпілий не бажає співпрацювати з уповноваженими підрозділами НПУ в даному напрямку². Враховуючи вище-викладену інформацію, очевидним є факт того, що від результативності виявлення, документування та притягнення винних у скоєнні досліджуваного типу злочину залежить загалом весь державний механізм протидії торгівлі людьми. Як вже було зазначено вище Національна поліція України є правоохоронним органом на який покладено основний тягар боротьби з вище-описаним типом кримінального правопорушення, саме тому її місце серед суб'єктів такої протидії є ключовим, рівнозначним за важливістю та впливом ролі Міністерства соціальної політики, що є національним координатором у сфері протидії торгівлі людьми. Діяльність Міністерства соціальної політики спрямована більша на підтримку жертв даного злочину, координацію дій органів державної влади з метою протидії злочинній діяльності такого типу. Поліція ж в свою чергу суб'єкт що здійснює заходи щодо ідентифікації злочинних схем і злочинців, порятунку

¹ Протидія торгівлі людьми в Україні (збірник законодавчих актів, видання оновлене та доповнене) / Міністерство закордонних справ України, Посольство України у Фінляндії. 2019. URL: https://finland.mfa.gov.ua/storage/app/sites/28/imported_content/5df2c90bdb05a.pdf.

² Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми : Постанова Кабінету Міністрів України від 22 серпня 2012 р. № 783. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/783-2012-%D0%BF>.

жертв такої експлуатації, затримання та арешту злочинців, що причетні до злочинів, здійснення з вище-викладеною метою міжнародної співпраці. Безпосередньо дані функції реалізуються через діяльність департаменту міграційної поліції. Враховуючи дану інформацію можна з впевненістю стверджувати, що в системі суб'єктів протидії торгівлі людьми вище-описаний правоохоронний орган займає провідну позицію, яка за вагомістю особистого внеску ймовірно займає перше місце серед таких суб'єктів, так як його не можливо порівняти з внеском в боротьбу зі злочином даного типу будь-яких інших суб'єктів національного механізму, що здійснюють заходи в сфері протидії торгівлі людьми. Так, як виявлення, документування, встановлення винних, розслідування обставин вчинення злочину є фундаментом його викорінення. Водночас варто окремо виділити його статус і місце саме в системі органів виконавчої влади, що уповноважені на боротьбу з описаним вище явищем. Він беззаперечно є одним основним серед них. Окрім безпосереднього розслідування злочинів такого типу, поліція також здійснює співпрацю з Міністерством соціальної політики в даному напрямку та органами місцевого самоврядування, та іншими суб'єктами уповноваженими на боротьбу з досліджуваним злочином.

Висновки. Підсумовуючи результати дослідження, відзначимо, що НПУ є основним за вагомістю свого впливу суб'єктом протидії торгівлі людьми в системі органів державної влади України. Так, як силами та засобами даного правоохоронного органу здійснюється найбільший об'єм найскладнішої та найважливішої діяльності стосовно протидії даному типу злочинів. Його місце в системі таких суб'єктів є провідне, ключове та таке від якого залежить результат не тільки протидії злочинам такого типу, а ще й порятунку жертв, попередження подібних дій не правомірного характеру в майбутньому. Працівники поліції часто навіть ризикують власним життям виконуючи оперативні завдання, щодо прихованої інтеграції в злочинні осередки, з метою встановлення фактів торгівлі людьми, їх документування, порятунку жертв. Жоден інший суб'єкт протидії людьми не здійснює подібних за своєю важливістю та складністю і небезпечністю заходів. Тому лідерське місце НПУ в національній системі суб'єктів протидії людьми є науково обґрунтованим фактом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Висвітлення в засобах масової інформації проблеми торгівлі людьми. Посібник для журналістів / ОБСЄ. Київ : ТОВ «Інтертехнологія», 2007. 161 с. URL: <http://www.solor.gov.ua/docs/all/mediua.pdf>.
2. Небитова Н. Взаємодія органів Національної поліції з державними органами та громадськими інституціями у протидії торгівлі людьми в Україні. *Адміністративне право і процес*. 2020. № 11. DOI: 10.32849/2663-5313/2020.11.22.

3. Положення про Департамент міграційної поліції Національної поліції України : затв. наказом Національної поліції України від 22 січня 2021 р. № 52 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

4. Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері протидії торгівлі людьми : Постанова Кабінету Міністрів України від 22 серпня 2012 р. № 783. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/783-2012-%D0%BF>.

5. Про протидію торгівлі людьми : Закон України від 20 вересня 2011 р. № 3739-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3739-17>.

6. Протидія торгівлі людьми в Україні (збірник законодавчих актів, видання оновлене та доповнене) / Міністерство закордонних справ України, Посольство України у Фінляндії. 2019. URL: https://finland.mfa.gov.ua/storage/app/sites/28/imported_content/5df2c90bdb05a.pdf.

7. Combating human trafficking. OSCE, 2020. URL: <https://www.osce.org/combating-humantrafficking>.

Стаття надійшла до редакції 02.03.2025

Oleh OI. POLYANSKY

(Research Institute of Public Law, Kyiv, Ukraine)

SYSTEM OF ENTITIES FOR COMBATING HUMAN TRAFFICKING IN UKRAINE: KEY ROLE AND POWERS OF THE NATIONAL POLICE

The article provides a comprehensive scientific analysis of the architecture of entities for combating human trafficking in Ukraine and defines the hierarchical place of the National Police in this system. The author argues that human trafficking remains one of the most destructive transnational crimes, which has become particularly acute for Ukraine in the context of full-scale armed aggression by the Russian Federation and mass displacement of the population. The work examines in detail the regulatory framework, in particular the Law of Ukraine "On Combating Human Trafficking", and delimits the competencies of key entities: the President of Ukraine, the Cabinet of Ministers, central and local executive bodies.

Particular attention is paid to the functional role of the National Police of Ukraine as the leading law enforcement agency in this area. The specifics of the activities of the Migration Police Department, which is endowed with broad powers to prevent, detect and stop crimes related to sexual and labor exploitation, illegal adoption, transplantation and pimping, are analyzed. The content of operational-search, administrative-legal and procedural measures carried out by the police to document criminal networks and search for traffickers is highlighted.

The author argues that the role of the National Police in the national mechanism of interaction is key, since it is they who bear the main burden of directly combating crime and identifying victims. The conclusions emphasize that

the effectiveness of the entire state system for combating human trafficking directly depends on the effectiveness of the work of police units, whose activities are the foundation for further protection of the rights of victims and bringing perpetrators to justice.

Key words: *human trafficking, system of subjects, National Police of Ukraine, Department of Migration Police, powers, law enforcement, crime prevention, national mechanism of interaction, exploitation, martial law.*

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

збірника наукових праць «Вісник Кримінологічної асоціації України» № 1 (34) 2025

АБЛАМСЬКА Вікторія Вікторівна – старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем правового забезпечення діяльності поліції та протидії злочинності навчально-наукового інституту № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ.

АВДЄЄВ Олександр Олександрович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

АСТАФ'ЄВ Денис Сергійович – кандидат економічних наук, докторант Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В. К. Мамутова НАН України».

БАБАЄВ Іван Федорович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

БАГАТИЙ В'ячеслав Андрійович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

БЕЗПАЛОВА Ольга Ігорівна – доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, директор Департаменту науки і освіти Харківської обласної військової адміністрації.

БОГАТИРЬОВ Іван Григорович – доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, професор кафедри кримінально-виконавчого права та кримінального права Пенітенціарної академії України.

БОНДАРЕНКО Вікторія Ігорівна – ад'юнкт відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

БУКІН Микола Петрович – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри військової підготовки Національного університету цивільного захисту України.

ВАПЛЯРУК Олександр Віталійович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ВАСЯНОВИЧ Лариса Василівна – аспірантка Харківського національного

університету внутрішніх справ.

ВАЩЕНКО, Світлана Сергіївна – доктор юридичних наук, доцент, Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГАВРИЛЮК Ігор Дмитрович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГАЛУШКО Петро Петрович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГНАТЕНКО Валерія Сергіївна – кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального процесу та організації досудового слідства навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГОРАШ Олена Сергіївна – викладач кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГУЛЕВАТИЙ Ілля Дмитрович – здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГУСЕВА Влада Олександрівна – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри криміналістики та судової експертології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГРІДІНА Наталія Юріївна – доктор філософії, доцент кафедри адміністративної діяльності навчально-наукового інституту № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГРОМ Наталя Олексіївна – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГУГНЯК Сергій Володимирович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ГУЙВАН Олександр Олександрович – здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ.

ДАНИЛО Сергій Михайлович – кандидат юридичних наук, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ДЕЛІМБОВСЬКИЙ Роман Володимирович – здобувач Харківського

національного університету внутрішніх справ.

ДЕНИЩУК Денис Євгенійович – кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем досудового розслідування навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ДЕРЕВЯГІН Олексій Олександрович – кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри оперативно-розшукової діяльності та розкриття злочинів навчально-наукового інституту № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ДЖАФАРОВА Олена В'ячеславівна – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри адміністративної діяльності навчально-наукового інституту № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЗАВІРЮХА Віктор Вікторович – аспірант відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЄМЕЛЬЯНОВ Вячеслав Павлович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального права та кримінології навчально-наукового інституту № 5 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЄНА Віктор Юрійович – здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЗАГИКА Віталій Миколайович – аспірант відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЗЕЛЕНІН Руслан Володимирович – аспірант відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

ІВАШИНА Сергій Іванович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ІНШЕКОВА Юлія Юріївна – старший викладач кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ІЩИК Інна Миколаївна – курсантка Харківського національного університету внутрішніх справ.

КАРПАЄВ Володимир Володимирович – аспірант відділу аспірантури

(ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

КІКІНЧУК Василь Юрійович – кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри адміністративної діяльності навчально-наукового інституту № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

КІКІНЧУК Василь Васильович – кандидат юридичних наук, доцент, директор навчально-наукового інституту № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ.

КОБЕЦЬ Наталія Володимирівна – старша викладач кафедри кримінального права та кримінології навчально-наукового інституту № 5 Харківського національного університету внутрішніх справ.

КОВАЛЕНКО Євгеній Валерійович – кандидат юридичних наук, доцент, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого.

КОВАЛЬОВ Юрій Юрійович – кандидат юридичних наук, Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

КОЗАР Віталій Васильович – здобувач Приватного вищого навчального закладу «Університет сучасних знань».

КОЛЕСНИК Марина Олександрівна – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

КОЛОМОЙЦЕВ Микола Миколайович – кандидат юридичних наук, Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

КОМЗЮК Анатолій Трохимович – доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, професор кафедри адміністративного права та процесу навчально-наукового інституту № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

КОРОЛЬ Наталя Петрівна – доктор філософії з державного управління та адміністрування, керівник апарату Вінницького апеляційного суду,

КОРОЛЬ Олександр Васильович – кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративної діяльності навчально-наукового інституту № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

КОРОЛЬОВА Вікторія Вікторівна – кандидат юридичних наук, доцент,

професор кафедри державно-правових дисциплін Університету економіки та права «КРОК».

КРИЩАК Іван Васильович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

КУЛАЧОК-ТІТОВА Людмила Вікторівна – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

КУШНІР Дар'я Михайлівна – кандидат юридичних наук, Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЛИТВИНОВ Олексій Миколайович – доктор юридичних наук, професор, заслужений працівник освіти України, в.о. ректора Національного аерокосмічного університету імені М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут».

ЛУКАШ Сергій Станіславович – доктор юридичних наук, професор, директор Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЛУКІН Богдан Павлович – кандидат юридичних наук, завідувач кафедри спеціальної фізичної підготовки навчально-наукового інституту № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЛУК'ЯНОВ Микола Олександрович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЛУЦЕНКО Ірина Геннадіївна – кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЛЮБАРСЬКИЙ Олександр Миколайович – ад'юнкт кафедри кримінального, кримінально-виконавчого права та кримінології Пенітенціарної академії України.

МАКАРОВА Олена Павлівна – кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри криміналістики та судової експертології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

МАРКО Сергій Іванович – кандидат юридичних наук, професор, докторант Національного університету «Львівська політехніка».

МАРОЩАК Григорій Петрович – аспірант Київського університету інтелектуальної власності та права.

МАРЧЕНКО Олександр Ельбрусович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

МАСЛЕННИКОВ Роман Сергійович – здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ.

МАТЮШЕНКО Олександра Сергіївна – здобувачка вищої освіти першого (бакалаврського) рівня вищої освіти за спеціальністю 081 «Право» Харківського національного університету внутрішніх справ.

МІНЕНКОВ Олександр Дмитрович – Військова служба правопорядку у Збройних Силах України.

МОЗГОВИЙ Олександр Олександрович – кандидат юридичних наук, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ.

НАЗАРОВ Олексій Миколайович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

НАУМЕНКО Катерина Сергіївна – кандидат юридичних наук, доцент, Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

НІКОЛАЄНКО Віталій Григорович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

НОВИК Марія Юріївна – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

НОВИЦЬКИЙ Антон Олександрович – доктор філософії зі спеціальності 081 «Право», Головне управління Національної поліції в Харківській області.

ОЛЕКСЮК Володимир Васильович – здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ.

ОЛІЙНИК Дмитро Михайлович – аспірант Київського університету інтелектуальної власності та права.

ОРЛОВ Юрій Володимирович – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПАХНІН Микола Леонідович – доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри кримінального права та кримінології навчально-наукового інституту № 5 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПАШНЄВ Дмитро Валентинович Сергійович – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем інформаційних технологій та протидії злочинності у кіберпросторі навчально-наукового інституту № 4 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПЕНЗЄВА Катерина Миколаївна – старший викладач кафедри криміналістики та судової експертології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПЕРЕДЕРІЙ Олександр Сергійович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

ПЕТРОСЬЯНЦ Дар'я Вікторівна – аспірантка відділу аспірантури та докторантури Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М.С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ПІДОЙМА Микола Миколайович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПЛЕТНЬОВ Олег Вікторович – кандидат юридичних наук, доцент, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого.

ПОЛЯКОВ Ігор Сергійович – кандидат юридичних наук, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПОЛЯНСЬКИЙ Олег Олександрович – Науково-дослідний інститут публічного права, м. Київ.

ПОМАЗАН Олексій Олександрович – аспірант відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПОНОМАРЬОВА Яна Олександрівна – кандидат юридичних наук, Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПОПОВ Володимир Юрійович – кандидат юридичних наук, Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ПОПОВИЧ Ірина Миколаївна – кандидат юридичних наук, провідний

науковий співробітник Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ПОСАШКОВ Олександр Олександрович – провідний науковий співробітник сектору інженерно-транспортних та дорожньо-технічних досліджень лабораторії інженерно-технічних досліджень Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М.С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ПРОЦЕНКО Роман Валерійович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ПУРІГА Ірина Петрівна – кандидат юридичних наук, Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

РАВЛЮК Антон Віталійович – здобувач ступеня доктора філософії відділу проблем кримінального права, кримінології та судоустрою Інституту держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України.

РАЙЧЕНКО Сергій Петрович – аспірант відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

РАСТОРГУЄВА Наталія Олегівна – аспірант відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Харківського національного університету внутрішніх справ.

РОССИХІН Василь Васильович – доктор юридичних наук, професор, заслужений працівник освіти України, проректор з інноваційно-корпоративної роботи та адміністрування Харківського національного університету радіоелектроніки.

РОССИХІНА Галина Володимирівна – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри державно-правових дисциплін Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

САЛЬНІКОВА Ангеліна Олександрівна – аспірантка Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

СЕЛЮКОВ Вадим Сергійович – доктор юридичних наук, доцент, начальник відділу аналітичної роботи та організації управління Харківського національного університету внутрішніх справ.

СЄДИХ Петро Васильович – аспірант Національного аерокосмічного університету ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут».

СІТАЛО Оксана Миколаївна – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

СОКУРЕНКО Віталій Валерійович – кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін Інституту права та безпеки Одеського державного університету внутрішніх справ.

СТАРОСТА Віталій Іванович – кандидат юридичних наук, начальник відділу юридичного забезпечення Харківського національного університету внутрішніх справ.

СТАХОВСЬКИЙ Тарас Васильович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

СТЕПАНЕНКО Наталія В'ячеславівна – доктор філософії в галузі права, доцент, доцент кафедри теорії та історії держави і права Університету економіки та права «КРОК».

СУП Євген Юрійович – кандидат юридичних наук, Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ТАРКАН Олександр Миколайович – кандидат юридичних наук, Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ТЕРЕМЕЦЬКИЙ Владислав Іванович – доктор юридичних наук, професор, провідний науковий співробітник відділу міжнародного приватного права Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України.

ТЕРЕЩУК Сергій Сергійович – кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

ТЕРНАВСЬКА Анастасія Андріївна – кандидат юридичних наук, докторант відділу проблем кримінального права, кримінології та судоустрою Інституту держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України.

УСАТИЙ Віталій Олександрович – кандидат юридичних наук, Національний науковий центр «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України.

ФЕДЧЕНКО Костянтин Анатолійович – Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЦІМУРА Яромир Володимирович – аспірант кафедри кримінально-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

ЧЕРЕВКО Кирило Олександрович – кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЧЕРНЯВСЬКИЙ Володимир Євстахійович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЧИЖ Сергій Анатолійович – кандидат юридичних наук, здобувач наукового ступеня доктора наук, Харківський національний університет внутрішніх справ.

ЧИЧА Руслан Павлович – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального процесу та організації досудового слідства навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШАДРІН Олександр Сергійович – аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШАПТАЛА Євген Юрійович – кандидат юридичних наук, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШАТРАВА Сергій Олександрович – доктор юридичних наук, професор, завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем досудового розслідування навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШВЕЦЬ Юлія Вікторівна – кандидат юридичних наук, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШЕВЧЕНКО Василь Михайлович – доктор філософії у галузі права, Головне управління національної поліції в Харківській області.

ШЕВЧУК Тетяна Анатоліївна – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШКІНДЮК Василь Іванович – кандидат юридичних наук, доцент кафедри

адміністративної діяльності навчально-наукового інституту № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ШУЛЬГА Андрій Михайлович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального права та кримінології навчально-наукового інституту № 5 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЮРТАЄВА Ксенія Володимирівна – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЯЦЕНКО Олександра Сергіївна – здобувач Університету сучасних знань.

ЯЦИК Юлія Григорівна – аспірантка Харківського національного університету внутрішніх справ.

ЯЩЕНКО Андрій Миколайович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

ВИМОГИ до оформлення наукових статей, що публікуються в збірнику наукових праць «Вісник Кримінологічної асоціації України»

1. Загальні вимоги до структури наукових статей

- постановка проблеми в загальному вигляді, визначення мети;
- аналіз останніх досліджень, у яких започатковано вирішення цієї проблеми й на які спирається автор, виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячено цю статтю;
- виклад основного матеріалу;
- висновки із цього дослідження або рекомендації щодо поліпшення ситуації, що склалась, чи вирішення існуючої проблеми.

2. Вимоги до оформлення тексту наукових статей

- обсяг статті/публікації (назва статті, відомості про автора, текст статті, використані матеріали, анотація, ключові слова), як правило, не повинен перевищувати 15 сторінок (інтервал – 1,5, шрифт Times New Roman, кегль 14, поля: верхнє, нижнє, праве, ліве – 2 см);
- перший рядок (ліворуч) – УДК статті;
- другий рядок (ліворуч) – фото, ім'я, по батькові, прізвище автора (співавторів) (шрифт напівжирний);
- третій (за необхідності) і четвертий рядки (ліворуч) – науковий ступінь, вчене звання, почесне звання, членство в НАПрН України (за наявності), місце роботи автора (співавторів);
- нижче (посередині рядка) – назва публікації великими літерами (шрифт напівжирний);
- коротка (150 слів) анотація українською мовою з ключовими словами (5–7 слів);
- текст статті – через 2 інтервали;
- СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ з урахуванням Національного стандарту України ДСТУ 8302:2015 «Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання»;
- коротка анотація (150 слів) та ключові слова (5–7 слів) англійською мовою;
- посилання у тексті здійснюються посторінково (посторінкові виноски) з урахуванням Національного стандарту України ДСТУ 8302:2015

«Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання».

2. **Вимоги до надання матеріалів до редакції**

До редакції мають подаватись такі матеріали:

- роздрукований примірник наукової статті (підписаний у кінці автором, із зазначенням дати надання статті до редакції). На час дії воєнного стану ця вимога є факультативною;
- електронний варіант статті;
- довідка про автора (співавторів) із зазначенням П. І. Б. (повністю), наукового ступеня, вченого звання, членства в НАПрН України (за наявності), місця роботи й посади, контактного номера телефону, електронної пошти та поштової адреси з індексом, на яку необхідно направити примірник збірника наукових праць, розділу наукового збірника (нижче перелічено розділи), в якому доцільніше розмістити статтю;
- фото автора 3.5x4.5 у форматі jpg.

Усі матеріали підлягають обов'язковому рецензуванню членами редакційної колегії.

Усі матеріали мають надсилатися на електронну пошту (kpik.univd@gmail.com).

ТЕРМІНИ ПОДАННЯ МАТЕРІАЛІВ ДО РЕДАКЦІЇ:

Вісник КАУ № 1	Вісник КАУ № 2	Вісник КАУ № 3
до 10 квітня	до 10 вересня	До 10 грудня

Відповідальність за достовірність поданої інформації та використаних джерел покладається на авторів. Редколегія залишає за собою право повертати матеріали авторам для виправлення виявлених помилок і доопрацювання, скорочувати та редагувати надані тексти.

Авторів поінформовано про те, що електронна копія журналу безоплатно розміщується у відкритому доступі на сайті Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського НАН України в розділі «Наукова періодика України», а також на офіційному сайті видання (<https://visnikkau.webnode.com.ua>).

Розділи збірника наукових праць:

1. Стаття номера.
2. Сучасні теоретичні та прикладні проблеми кримінального права.
3. Сучасні теоретичні та прикладні проблеми кримінології.
4. Сучасні теоретичні та прикладні проблеми кримінально-виконавчого права.
5. Питання кримінальної юстиції.
6. Кримінологічна безпека у міждисциплінарній оптиці.
7. Відгуки та рецензії.
8. Інституційні трансформації у фокусі правничих студій.

ЗМІСТ

СТАТТЯ НОМЕРА

ШВЕЦЬ Юлія Вікторівна

НАЦІОНАЛЬНІ САНКЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ В СИСТЕМІ ПРОТИДІЇ
НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ АКТИВІВ: КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ.....5

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

ОРЛОВ Юрій Володимирович

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ, ЩО
ЗАПОДІЮЮТЬ ШКОДУ ВЛАСНОСТІ.....34

**ОРЛОВ Юрій Володимирович,
ЯЩЕНКО Андрій Миколайович,
ТЕРЕЩУК Сергій Сергійович**

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВА МОДЕЛЬ КРИМІНАЛІЗАЦІЇ СУСПІЛЬНО
НЕБЕЗПЕЧНИХ ДІНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ПРОВАДЖЕННЯМ
ГОСПОДАРСЬКОЇ ЧИ ІНШОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ТЕРИТОРІЯХ, ЯКІ
ВІДНЕСЕНІ ДО КАТЕГОРІЇ НЕБЕЗПЕЧНИХ АБО ПОТЕНЦІЙНО
НЕБЕЗПЕЧНИХ.....50

**ПАХНІН Микола Леонідович,
ЄМЕЛЬЯНОВ Вячеслав Павлович**

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ
ІНФОРМАЦІЇ.....63

РАВЛЮК Антон Віталійович

ПОКАРАННЯ ТА ІНШІ ЗАХОДИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО ХАРАКТЕРУ
ЗА ВЧИНЕННЯ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ
ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА.....75

**ШУЛЬГА Андрій Михайлович,
МІНЕНКОВ Олександр Дмитрович**

ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ СТ. 407 КК УКРАЇНИ
(САМОВІЛЬНЕ ЗАЛИШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ АБО МІСЦЯ
СЛУЖБИ).....90

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНОЛОГІЇ

БОНДАРЕНКО Вікторія Ігорівна

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ В УКРАЇНІ.....106

ГОРАШ Олена Сергіївна,**ЧЕРЕВКО Кирило Олександрович**

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ОКРЕМИХ СУЧАСНИХ ДЕТЕРМІНАНТ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ.....120

ЛИТВИНОВ Олексій Миколайович,**ОРЛОВ Юрій Володимирович**

КОЛАБОРАЦІОНІЗМ: ОСОБЛИВОСТІ ДЕТЕРМІНАЦІЇ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ.....129

ЛУЦЕНКО Ірина Геннадіївна

ЗАХОДИ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ: ЕВОЛЮЦІЙНИЙ ЕТАП АБО ТЕМПОРАЛЬНЕ ЯВИЩЕ?.....145

МАРКО Сергій Іванович

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ ЗЛОЧИННОСТІ ПРОТИ ДОВКІЛЛЯ: КІЛЬКІСНИЙ ВИМІР.....155

МАРЧЕНКО Олександр Ельбрусович

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ НА ГРУНТІ НЕНАВИСТІ: КІЛЬКІСНІ ПОКАЗНИКИ.....168

СЄДИХ Петро Васильович

КРИМІНАЛЬНИЙ СЕПАРАТИЗМ: КІЛЬКІСНІ ПОКАЗНИКИ ЗЛОЧИННОСТІ.....182

ТЕРНАВСЬКА Анастасія Андріївна

ТИПОЛОГІЯ ОСІБ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ ВОЄННІ ТА ПОВ'ЯЗАНІ З ВІЙНОЮ ЗЛОЧИНИ У СФЕРІ РАДІОЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ.....194

ЮРТАЄВА Ксенія Володимирівна

ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНОЛОГІЧНОГО АНАЛІЗУ ЗЛОЧИННОСТІ В КОНТЕКСТІ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ.....204

ГУСЄВА Влада Олександрівна, САЛЬНІКОВА Ангеліна Олександрівна КРИМІНАЛІСТИЧНІ ЕКСПЕРТИЗИ У ДОКАЗУВАННІ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА	225
ДЕРЕВЯГІН Олексій Олександрович, ПАШНЄВ Дмитро Валентинович, НОВИЦЬКИЙ Антон Олександрович ОКРЕМІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУЧАСНОГО ПОРТРЕТУ ПРОФЕСІЙНОГО КІБЕРШАХРАЯ.....	236
КІКІНЧУК Василь Васильович ГЕНЕЗА НАУКОВОЇ ДУМКИ ЩОДО ЗАСОБІВ ДОКАЗУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	249
КОВАЛЬОВ Юрій Юрійович ЗМІСТ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ КОНТРАБАНДОЮ.....	260
КОЛОМОЙЦЕВ Микола Миколайович ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ОСОБИ НА БЕЗОПЛАТНУ ПРАВНИЧУ ДОПОМОГУ.....	268
КРІЩАК Іван Васильович, АВДЄЄВ Олександр Олександрович, ЛУКІН Богдан Павлович МІЖДИСЦИПЛІНАРНА ПАРАДИГМА У ЗДІЙСНЕННІ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА АКАДЕМІЧНОМУ ВИКЛАДАННІ КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОГО ПРАВА: ДУХОВНО-ЦІННІСНИЙ ВИМІР.....	276
ЛЮБАРСЬКИЙ Олександр Миколайович ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ОЦІНКИ АГРЕГОВАНОЇ УСПІШНОСТІ СТИМУЛЮВАННЯ ПРАВОСЛУХНЯНОЇ ПОВЕДІНКИ УВ'ЯЗНЕНИХ / ЗАСУДЖЕНИХ.....	311
МАКАРОВА Олена Павлівна, МАТЮШЕНКО Олександра Сергіївна ПОЛІГРАФ У КРИМІНАЛІСТИЦІ: ТЕОРЕТИЧНІ, ПРАВОВІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ.....	327
ПЕНЗЄВА Катерина Миколаївна ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗАПОДІЯННЯ НЕОБЕРЕЖНОГО ТЯЖКОГО АБО СЕРЕДНЬОЇ ТЯЖКОСТІ ТІЛЕСНОГО УШКОДЖЕННЯ.....	345

ПОПОВ Володимир Юрійович

СПОСОБИ ВТРУЧАННЯ У ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ
ВЛАДИ.....355

СУП Євген Юрійович

ТИПОВІ СПОСОБИ ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ
ПРОФЕСІЙНИМИ УЧАСНИКАМИ СУДОЧИНСТВА.....365

ТАРКАН Олександр Миколайович

ІМАНЕНТНІ ОЗНАКИ ПРОТИДІЇ РОЗСЛІДУВАННЮ КРИМІНАЛЬНИХ
ПРАВОПОРУШЕНЬ.....374

УСАТИЙ Віталій Олександрович

ВИСНОВОК СПЕЦІАЛІСТА У ГОСПОДАРСЬКИХ КРИМІНАЛЬНИХ
ПРАВОПОРУШЕННЯХ.....383

ЦІМУРА Яромир Володимирович

КОНСТИТУЦІЙНІ ОСНОВИ ПОНЯТТЯ НЕДОПУСТИМОСТІ ДОКАЗІВ У
КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ.....391

КРИМІНОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА У МІЖДИСЦИПЛІНАРНІЙ ОПТИЦІ

БАГАТИЙ В'ячеслав Андрійович

ПОВНОВАЖЕННЯ ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ МІНІСТЕРСТВА ФІНАНСІВ
УКРАЇНИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЗБАЛАНСОВАНOSTІ ДЕРЖАВНОГО
БЮДЖЕТУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 403

**БЕЗПАЛОВА Ольга Ігорівна,
ДЖАФАРОВА Олена В'ячеславівна,
ГРІДІНА Наталія Юріївна**

ЗАКОННІСТЬ І ДИСЦИПЛІНА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ
ПРАВАЗАСТОСОВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 416

БОГАТИРЬОВ Іван Григорович

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ
ПРАВОПОРУШЕННЯМ У СФЕРІ ДОВКІЛЛЯ В УКРАЇНІ.....426

БУКІН Микола Петрович

ДО ПИТАННЯ ЕКОЦИДУ В УМОВАХ ПОВНОМАСШТАБНОГО
ВТОРГНЕННЯ.....435

**ВАЩЕНКО Світлана Сергіївна,
ПОНОМАРЬОВА Яна Олександрівна,**

**СІТАЛО Оксана Миколаївна,
КУШНІР Дар'я Михайлівна**

ДО ПИТАННЯ ПРОФІЛАКТИКИ МІЖНАРОДНОГО ТЕРОРИЗМУ:
УПРАВЛІНСЬКИЙ ТА ЕТИЧНИЙ АСПЕКТИ.....444

**ДЕНИЩУК Денис Євгенійович,
ДЖАФАРОВА Олена В'ячеславівна,
ШАТРАВА Сергій Олександрович**

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОНЯТТЯ «ТАЄМНИЦЯ»:
СУТНІСТЬ, ОЗНАКИ ТА ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ.....454

ЗЕЛЕНІН Руслан Володимирович

ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ
УКРАЇНИ: ВИКЛИКИ, ПРІОРИТЕТИ, МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ.....465

КІКІНЧУК Василь Юрійович

ДО ПИТАННЯ НАУКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 480

КРИЦАК Іван Васильович

ВРАЖЕННЯ ВІД НАВЧАЛЬНОГО ПОСІБНИКА «КРИМІНОЛОГІЯ
(ЗАГАЛЬНА ЧАСТИНА)» (2025) ЗА ЗАГАЛЬНОЮ РЕДАКЦІЄЮ
Ю. В. ОРЛОВА З АКЦЕНТАМИ ВАЖЛИВОСТІ ВЧИТЕЛІВ І НАСТАВНИКІВ
У НАШОМУ ЖИТТІ.....489

**КРИЦАК Іван Васильович,
ІНШЕКОВА Юлія Юріївна,
ПОЛЯКОВ Ігор Сергійович**

ПРАВОТВОРЧІСТЬ У КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІЙ СФЕРІ: МІЖ
ТРАДИЦІОНАЛІЗМОМ ТА НОВАТОРСТВОМ.....506

**КРИЦАК Іван Васильович,
ІЩИК Інна Миколаївна**

ДУХОВНО-ЦІННІСНА КОНЦЕПЦІЯ ПРАВОРОЗУМІННЯ: ЗМІСТ, СУТНІСТЬ
І РОЛЬ У ПІЗНАННІ ЗЛОЧИННОСТІ ТА ПРОТИДІЇ ЇЙ.....526

**ЛУКАШ Сергій Станіславович,
КОБЕЦЬ Наталія Володимирівна**

ФІЛОСОФСЬКИЙ АСПЕКТ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ В
УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 543

**ЛУКАШ Сергій Станіславович,
НАУМЕНКО Катерина Сергіївна,
ПУРІГА Ірина Петрівна,
ЛУК'ЯНОВ Микола Олександрович**

ДО ПИТАННЯ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ТА ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ.....551

**НОВИК Марія Юріївна,
НАЗАРОВ Олексій Миколайович,
КОЛЕСНИК Марина Олександрівна,
НІКОЛАЄНКО Віталій Григорович**
ДО ПИТАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СКЛАДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ.....561

**ПЕРЕДЕРІЙ Олександр Сергійович,
КУЛАЧОК-ТІТОВА Людмила Вікторівна**
ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ
ЦИФРОВИХ ПОСЛУГ В АСПЕКТІ ПРОТИДІЇ КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ В
УКРАЇНІ.....570

**ПІДОЙМА Микола Миколайович,
ФЕДЧЕНКО Костянтин Анатолійович,
ІВАШИНА Сергій Іванович,
ПРОЦЕНКО Роман Валерійович**
АКТУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ТАКТИКО-СПЕЦІАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ
ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 579

**ПЛЕТНЬОВ Олег Вікторович,
КОВАЛЕНКО Євгеній Валерійович**
ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ЯК ФАКТОР
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДСІЧІ ЗБРОЙНІЙ АГРЕСІЇ РФ.....588

ПОПОВИЧ Ірина Миколаївна
НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ
ПРАВОСУДДЯ.....604

РАЙЧЕНКО Сергій Петрович
КОДИФІКАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЯК МЕХАНІЗМ СТАБІЛІЗАЦІЇ
ПРАВОВОГО ПРОСТОРУ В УМОВАХ ПРАВОВОЇ ТУРБУЛЕНТНОСТІ:
ДОКТРИНАЛЬНО-МЕТОДОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ.....612

РАСТОРГУЄВА Наталія Олегівна
ПОНЯТТЯ «АПРОКСИМАЦІЯ» В ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНІЙ
ТЕРМІНОЛОГІЇ.....624

**СОКУРЕНКО Віталій Валерійович,
ПЕРЕДЕРІЙ Олександр Сергійович,
АБЛАМСЬКА Вікторія Вікторівна**

ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У КРИМІНАЛЬНО ПРОТИПРАВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ В КІБЕРПРОСТОРІ: ФЕНОМЕН ТА ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ.....635

ТЕРЕМЕЦЬКИЙ Владислав Іванович,

АСТАФ'ЄВ Денис Сергійович

ПРАВОВА ПРИРОДА ТА ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОГО ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧОГО ТУРИЗМУ 654

ШЕВЧУК Тетяна Анатоліївна,

ПОЛЯКОВ Ігор Сергійович,

СТАРОСТА Віталій Іванович

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ТРАНСФЕР ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОСТІ СИСТЕМИ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ.....669

ІНСТИТУЦІЙНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ У ФОКУСІ ПРАВНИЧИХ СТУДІЙ

ВАСЯНОВИЧ Лариса Василівна

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ ЯК ОБ'ЄКТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....678

ДАНИЛО Сергій Михайлович

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....687

ГРОМ Наталя Олексіївна

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ ОБМЕЖУВАЛЬНИХ ПРИПИСІВ ЩОДО КРИВДНИКІВ ЯК ПРАВОВИЙ НАСЛІДОК ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА.....700

ОЛЕКСЮК Володимир Васильович

НАПРЯМИ ТА РІВНІ РЕАЛІЗАЦІЇ КАДРОВИХ ПРОЦЕДУР У НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....710

ПЕТРОСЬЯНЦ Дар'я Вікторівна

НАПРЯМИ ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ У СФЕРІ МІСТОБУДІВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....720

ПОСАШКОВ Олександр Олександрович

ДО ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В СУДОВІ ЕКСПЕРТИЗИ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....728

СТАХОВСЬКИЙ Тарас Васильович

ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У ПРОТИПРАВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ:
КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ КІЛЬКІСНИХ ПОКАЗНИКІВ СТАНУ 736

ЧЕРНЯВСЬКИЙ Володимир Євстахійович

ЗАВДАННЯ ТА ФУНКЦІЇ КОНТРОЛЮ ТА НАГЛЯДУ ЗА ВЕДЕННЯМ
ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ 752

БАБАЄВ Іван Федорович

ПІДПРИЄМНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ ЯК ОБ'ЄКТ
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....761

ГАВРИЛЮК Ігор Дмитрович

ТИПОВІ СПОСОБИ ВЧИНЕННЯ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ, ПОЄДНАНИХ
З ОТРИМАННЯМ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ.....768

КОРОЛЬ Наталя Петрівна,

КОРОЛЬ Олександр Васильович

РОЛЬ СУДУ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ
ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ 780

ЯЦИК Юлія Григорівна

ТАКТИКО-ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ДОПИТУ ПОТЕРПІЛОГО ПІД
ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ,
ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТ. 156-1 КК УКРАЇНИ.....791

ВАПЛЯРУК Олександр Віталійович

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНІХ ФОРМ ОЦІНЮВАННЯ
ЕФЕКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....801

ГАЛУШКО Петро Петрович

КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ: ПОНЯТТЯ ТА СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВА
ПРИРОДА.....808

ГУГНЯК Сергій Володимирович

НАПРЯМКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ ПУБЛІЧНОЇ
БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ.....818

МАРОЩАК Григорій Петрович

ШЛЯХИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ПРАВОВОГО ТА
ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА.....827

ОЛІЙНИК Дмитро Михайлович

СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ
ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО РОЗВИТКУ І ФУНКЦІОНУВАННЯ РИНКУ
ВІРТУАЛЬНИХ АКТИВІВ В США.....836

ЯЦЕНКО Олександра Сергіївна

ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ПРОТИДІЇ
ПРАВОПОРУШЕННЯМ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ.....845

ЕНА Віктор Юрійович

РІВНІ, МЕЖІ ТА НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ, ЯКІ
ВИКОНУЮТЬ ЗАВДАННЯ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І
ПОРЯДКУ.....853

КОМЗЮК Анатолій Трохимович,

ШКІНДЮК Василь Іванович

ПОНЯТТЯ ВЗАЄМОДІЇ ТА КООРДИНАЦІЇ У СФЕРІ ПРАВООХОРОННОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ОБ'ЄКТУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ.....863

РОССИХІН Василь Васильович,

РОССИХІНА Галина Володимирівна

ФЕНОМЕН СУДОВОЇ СИСТЕМИ ХХІ СТОЛІТТЯ: ТРАНСФОРМАЦІЯ,
ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....873

ЧИЖ Сергій Анатолійович

ДО ПИТАНЬ ОЦІНКИ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ В
УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ.....883

СТЕПАНЕНКО Наталія В'ячеславівна,

КОРОЛЬОВА Вікторія Вікторівна

ПРАВО НА ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ: ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА
ЗАСТОСУВАННЯ.....893

ЛУЦЕНКО Ірина Геннадіївна,

ШЕВЧУК Тетяна Анатоліївна,

ЯЦЕНКО Андрій Миколайович

КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СПОСОБІВ ВТЯГНЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ У
ПРОТИПРАВНУ ДІЯЛЬНІСТЬ: ВІД ТРАДИЦІЙНИХ ПРАКТИК ДО
КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ.....902

СЕЛЮКОВ Вадим Сергійович

КІНОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ МИТНОЇ
СЛУЖБИ УКРАЇНИ.....912

ШАДРІН Олександр Сергійович

СТАН НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО СТАТУСУ ЗАХИСНИКА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....924

КОЗАР Віталій Васильович

НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ ПРОТИДІЇ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ В УКРАЇНІ.....936

ГУЙВАН Олександр Олександрович

НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧО-ОПЕРАТИВНОЇ ГРУПИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....945

ЗАГИКА Віталій Миколайович

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ІНСТРУМЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ УКРАЇНИ.....955

ГУЛЕВАТИЙ Ілля Дмитрович

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ СУБ'ЄКТІВ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ.....962

МАСЛЕННІКОВ Роман Сергійович

ЗМІСТ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПОСЛУГ ЯК ОБ'ЄКТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....971

МОЗГОВИЙ Олександр Олександрович

ПОНЯТТЯ ТА СТРУКТУРА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН.....981

ДЕЛІМБОВСЬКИЙ Роман Володимирович

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ ПІД ЧАС РОЗКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....995

ЗАВІРЮХА Віктор Вікторович

ЗМІСТ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ОСІБ, ЯКІ ВІДБУВАЮТЬ КРИМІНАЛЬНІ ПОКАРАННЯ.....1004

ПОМАЗАН Олексій Олександрович

ОЗНАКИ, ЗМІСТ ТА ВИДИ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ.....1013

КАРПАЄВ Володимир Володимирович

ДОСВІД СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ
ЛЮДЬМИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ.....1022

ШАПТАЛА Євген Юрійович

РІВНІ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ У СУДОВІЙ СИСТЕМІ.....1030

ШЕВЧЕНКО Василь Михайлович

СИСТЕМА ДЕРЖАВНИХ ТА ГРОМАДСЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ У СФЕРІ
ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ.....1038

ЛУЦЕНКО Ірина Геннадіївна,

ШЕВЧУК Тетяна Анатоліївна,

ЯЩЕНКО Андрій Миколайович

КВАРТИРНІ КРАДІЖКИ, ЩО ВЧИНЯЮТЬСЯ В УМОВАХ ВІЙНИ:
КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СТАНУ.....1050

ЧИЧА Руслан Павлович,

ГНАТЕНКО Валерія Сергіївна

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЗАІНТЕРЕСОВАНИХ
УЧАСНИКІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....1058

ПОЛЯНСЬКИЙ Олег Олександрович

СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ В УКРАЇНІ:
КЛЮЧОВА РОЛЬ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ.....1066

НАШІ АВТОРИ

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ ЗБІРНИКА НАУКОВИХ ПРАЦЬ

«ВІСНИК КРИМІНОЛОГІЧНОЇ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНИ» № 1 (34) 2025 1080

TABLE OF CONTENTS

THE ARTICLE OF THE ISSUE

Yuliya V. SHVETS

NATIONAL SANCTION MECHANISMS IN THE SYSTEM OF
COMBATING ILLEGAL ASSETS TRAFFICKING: A CRIMINAL
ANALYSIS..... 5

MODERN THEORETICAL AND APPLIED PROBLEMS OF CRIMINAL LAW OF CRIMINAL LAW

Yurii V. ORLOV

SPECIFIC PROBLEMS OF QUALIFICATION OF WAR CRIMES
CAUSING DAMAGE TO PROPERTY..... 34

Yurii V. ORLOV,

Andrii M. YASHCHENKO,

Serhiy S. TERESHCHUK

THEORETICAL AND LEGAL MODEL OF CRIMINALIZATION OF
SOCIALLY DANGEROUS ACTS RELATED TO THE CONDUCT OF
ECONOMIC OR OTHER ACTIVITIES IN TERRITORIES THAT ARE
ASSIGNED TO THE CATEGORY OF DANGEROUS OR
POTENTIALLY DANGEROUS..... 50

Mykola L. PAHNIN,

Viacheslav P. YEMELIANOV

CRIMINAL LAW PROTECTION OF MEDIA ACTIVITIES..... 63

Anton V. RAVLIUK

PENALTIES AND OTHER CRIMINAL LAW MEASURES FOR
CORRUPTION-RELATED CRIMES COMMITTED BY AN OFFICIAL
OF A PUBLIC LAW LEGAL ENTITY..... 75

Andrii M. SHULHA,

Oleksandr D. MINENKOV

APPLICABLE ASPECTS OF THE APPLICATION OF ARTICLE 407
OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE (UNAUTHORIZED
LEAVING OF A MILITARY UNIT OR PLACE OF SERVICE)..... 90

**MODERN THEORETICAL AND APPLIED PROBLEMS OF
CRIMINOLOGY**

Victoria Ih. BONDARENKO CRIMINAL ANALYSIS OF THE STATE OF HUMAN TRAFFICKING IN UKRAINE.....	106
Olena S. HORASH, Kyrylo O. CHEREVKO CRIMINOLOGY ANALYSIS OF CERTAIN MODERN DETERMINANTS OF TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME.....	120
Oleksii M. LYTVYNOV, Yurii V. ORLOV COLLABORATIONISM: FEATURES OF DETERMINATION AND CONCEPTUAL PRINCIPLES OF COUNTERACTION.....	129
Iryna H. LUTSENKO MEASURES TO COMBAT CRIME IN WARTIME: AN EVOLUTIONARY STAGE OR A TEMPORAL PHENOMENON?.....	145
Sergii Iv. MARKO CRIMINOLOGY CHARACTERISTICS OF SOME QUANTITATIVE INDICATORS OF THE CURRENT STATE OF CRIME IN THE ENVIRONMENTAL SPHERE.....	155
Oleksandr El. MARCHENKO CRIMINAL ANALYSIS OF THE STATE OF HATE OFFENSES: QUANTITATIVE INDICATORS.....	168
Petro V. SEDYKH CRIMINAL SEPARATISM: QUANTITATIVE INDICATORS OF CRIME.....	182
Anastasiia An. TERNAVSKA TYPOLOGY OF INDIVIDUALS COMMITTING WAR AND WAR- RELATED CRIMES IN THE FIELD OF RADIOECOLOGICAL SAFETY.....	194
Kseniya V. YURTAYEVA PECULIARITIES OF THE CRIMINOLOGICAL ANALYSIS OF CRIME WITHIN THE CONTEXT OF ARMED AGGRESSION OF THE RUSSIAN FEDERATION AGAINST UKRAINE.....	204

CURRENT PROBLEMS OF CRIMINAL JUSTICE

Vlada Ol. HUSIEVA, Anhelina Ol. SALNIKOVA FORENSIC EXPERTISE IN PROVING DOMESTIC VIOLENCE.....	225
Olersii Ol. DEREVIAHIN, Dmytro V. PASHNIEV, Anton Ol. NOVYTSKYI SPECIFIC APPROACHES TO DEFINING THE MODERN PORTRAIT OF A PROFESSIONAL CYBERFRAUD	236
Vasyl V. KIKINCHUK GENESIS OF SCIENTIFIC THOUGHT REGARDING MEANS OF EVIDENCE IN CRIMINAL PROCEEDINGS.....	249
Yurii Yu. KOVALIOV CONTENT OF THE CRIMINAL CHARACTERISTICS OF CRIMINAL OFFENCES RELATED TO SMUGGLING.....	260
Mykola M. KOLOMOITSEV THEORETICAL AND LEGAL PRINCIPLES OF IMPLEMENTING THE RIGHT OF A PERSON TO FREE LEGAL AID.....	268
Ivan V. KRITSAK, Oleksandr Ol. AVDEEV, Bohdan P. LUKIN INTERDISCIPLINARY PARADIGM IN THE IMPLEMENTATION OF SCIENTIFIC RESEARCH AND ACADEMIC TEACHING OF CRIMINAL-EXECUTIVE LAW: SPIRITUAL-VALUE DIMENSION.....	276
Oleksandr M. LIUBARSKYI PROBLEMS AND PROSPECTS OF ASSESSMENT OF THE AGGREGATED SUCCESS OF STIMULATION OF LAW-ABIDING BEHAVIOUR OF PRISONERS.....	311
Olena P. MAKAROVA, Oleksandra S. MATYUSHENKO POLYGRAPH IN FORENSIC: THEORETICAL, LEGAL AND PRACTICAL ASPECTS.....	327
Kateryna M. PENZIEVA PECULIARITIES OF FORMING A FORENSIC CHARACTERISTIC IN CASE OF CAUSING NEGLIGENT SERIOUS OR MODERATE	

BODILY HARM.....	345
Volodymyr Yu. POPOV METHODS OF INTERFERENCE IN THE ACTIVITIES OF STATE AUTHORITY BODIES.....	355
Yevhen Yu. SUP TYPICAL METHODS OF COMMITTING CRIMINAL OFFENSES BY PROFESSIONAL PARTICIPANTS OF JUDICIAL PROCEEDINGS.....	365
Oleksandr M. TARKAN IMANENT SIGNS OF OPPOSITION TO THE INVESTIGATION OF CRIMINAL OFFENCES.....	374
Vitalii Ol. USATII EXPERT'S OPINION IN ECONOMIC CRIMINAL OFFENSES.....	383
Yaromyr V. TSIMURA CONSTITUTIONAL BASIS OF THE CONCEPT OF INADMISSIBILITY OF EVIDENCE IN UKRANIAN CRIMINAL PROCEEDINGS.....	391

CRIMINOLOGICAL SECURITY IN INTERDISCIPLINARY OPTICS

Vyacheslav An. BAHATYI POWERS AND RESPONSIBILITIES OF THE MINISTRY OF FINANCE OF UKRAINE IN ENSURING THE BALANCE OF THE STATE BUDGET UNDER MARTIAL LAW.....	403
Olha Ih. BEZPALOVA, Olena V. DZHAFAROVA, Nataliia Yu HRIDINA LEGALITY AND DISCIPLINE IN THE IMPLEMENTATION OF ADMINISTRATIVE LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES IN THE CONDITIONS OF MARTIAL STATE.....	416
Ivan H. BOHATYROV SOME PROBLEMATIC ISSUES OF PREVENTING CRIMINAL OFFENSES IN THE ENVIRONMENTAL SPHERE IN UKRAINE.....	426
Mykola P. BUKIN ON THE ISSUE OF ECOCIDE IN THE CONTEXT OF FULL-SCALE INVASION.....	435

Svitlana S. VASHCHENKO, Yana Ol. PONOMAROVA, Oksana M. SITALO, Daria M. KUSHNIR ON THE ISSUE OF PREVENTING INTERNATIONAL TERRORISM: MANAGERIAL AND ETHICAL ASPECTS.....	444
Denys Ye. DENISCHUK, Olena V. DZHAFAROVA, Serhii Ol. SHATRAVA REGULATORY AND LEGAL REGULATION OF THE CONCEPT OF «SECRET»: ESSENCE, FEATURES AND PROBLEMATIC ASPECTS.....	454
Ruslan V. ZELENIN FORMATION OF LEGAL POLICY IN THE FIELD OF SECURITY AND DEFENSE OF UKRAINE: CHALLENGES, PRIORITIES, AND IMPLEMENTATION MECHANISMS.....	465
Vasyl Yu. KIKINCHUK ON THE ISSUE OF SCIENTIFIC SUPPORT FOR THE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE UNDER MARTIAL LAW.....	480
Ivan V. KRITSAK IMPRESSIONS OF THE TEXTBOOK “CRIMINOLOGY (COMMON PART)” (2025), EDITED BY Yu. V. ORLOV, WITH EMPHASIS ON THE IMPORTANCE OF TEACHERS AND MENTORS IN OUR LIVES.....	489
Ivan V. KRITSAK, Yuliya Yu. INSHEKOVA, Ihor S. POLYAKOV LAWMAKING IN THE CRIMINAL-LEGAL SPHERE: BETWEEN TRADITIONALISM AND INNOVATION.....	506
IvanV. KRITSAK, Inna M. ISCHYK SPIRITUAL-VALUE CONCEPT OF LEGAL UNDERSTANDING: CONTENT, ESSENCE AND ROLE IN THE KNOWLEDGE OF CRIME AND COUNTERACTION AGAINST IT	526
Serhii S. LUKASH, Natalia V. KOBETS	

THE PHILOSOPHICAL ASPECT OF PROTECTING HUMAN RIGHTS IN UKRAINE UNDER MARTIAL LAW	543

Serhii S. LUKASH,
Kateryna S. NAUMENKO,

Iryna P. PURIHA,

Mykola Ol. LUKIANOV

ON THE ISSUE OF DISCIPLINARY AND CIVIL LIABILITY OF POLICE OFFICERS.....	551

Mariia Yu. NOVYK,

Oleksii M. NAZAROV,

Maryna Ol. KOLESNYK,

Vitalii H. NIKOLAIENKO

ON THE ISSUE OF ANTI-CORRUPTION COMPONENT ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE.....	561

Oleksandr S. PEREDERII,

Lyudmila V. KULACHOK-TITOVA

ORGANIZATIONAL AND LEGAL MEASURES TO ENSURING THE SECURITY OF DIGITAL SERVICES IN THE ASPECT OF COMBATING CYBERCRIME IN UKRAINE.....	570

Mykola M. PIDOIMA,

Kostiantyn An. FEDCHENKO,

Serhii Iv. IVASHYNA,

Roman V. PROTSENKO

CURRENT FEATURES OF TACTICAL AND SPECIAL TRAINING OF POLICE OFFICERS IN MARTIAL LAW CONDITIONS.....	576

Oleg V. PLETNOV,

Yevhenii V. KOVALENKO

MILITARY-TECHNICAL COOPERATION OF UKRAINE AS A FACTOR IN COUNTERING RUSSIA'S ARMED AGGRESSION.....	588

Iryna M. POPOVYCH

DIRECTIONS OF IMPROVING THE REGULATORY AND LEGAL REGULATION OF ENSURING LEGALITY IN THE ADMINISTRATION OF JUSTICE.....	604

Sergiy P. RAICHENKO

CODIFICATION OF LEGISLATION AS A MECHANISM FOR STABILIZING THE LEGAL SPACE IN THE CONTEXT OF LEGAL TURBULENCE: A DOCTRINAL AND METHODOLOGICAL STUDY.....	612

Natalya O. RASTORGUYEVA

APPROXIMATION OF NATIONAL LEGISLATION AND EU
LEGISLATION AS A COMPONENT OF UKRAINE'S EUROPEAN
INTEGRATION COURSE..... 624

**Vitalii V. SOKURENKO,
Oleksandr S. PEREDERII,
Viktoriia V. ABLAMSKA**

INVOLVEMENT OF MINORS IN CRIMINAL ILLEGAL ACTIVITIES
IN CYBERSPACE: A PHENOMENON AND PRINCIPLES OF
COUNTERACTION..... 635

**Vladyslav Iv. TEREMETSKYI,
Denys S. ASTAFIEV**

LEGAL NATURE AND FEATURES OF DOMESTIC MEDICAL AND
HEALTH TOURISM..... 654

**Tatiana An. SHEVCHUK,
Igor S. POLYAKOV,
Vitaly Iv. STAROSTA**

ORGANIZATIONAL AND INTELLECTUAL TRANSFER AS A
MEANS OF ENSURING THE SUSTAINABILITY OF THE SYSTEM
OF COUNTERING CRIME IN WAR CONDITIONS..... 669

INSTITUTIONAL TRANSFORMATIONS IN THE FOCUS OF LAW STUDIES

Larisa V. VASYANOVYCH

CONCEPT AND FEATURES OF PROFESSIONAL TRAINING OF
POLICE OFFICERS IN UKRAINE AS AN OBJECT OF
ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION..... 678

Serhii M. DANYLO

CONCEPTS AND FEATURES OF INTERNATIONAL LEGAL
STANDARDS FOR ENSURING HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS
AT THE PRE-TRIAL INVESTIGATION STAGE..... 687

Natalia Ol. HROM

PRACTICAL ASPECTS OF ENFORCEMENT OF RESTRICTIVE
ORDERS AGAINST ABUSERS AS A LEGAL CONSEQUENCE OF
DOMESTIC VIOLENCE..... 700

Volodymyr V. OLEKSYUK

DIRECTIONS AND LEVELS OF IMPLEMENTATION OF
PERSONNEL PROCEDURES IN THE NATIONAL POLICE OF
UKRAINE..... 710

Daria V. PETROSYANTS

DIRECTIONS OF CONTROL IN THE SPHERE OF URBAN
PLANNING ACTIVITIES..... 720

Oleksandr Ol. POSASHKOV

ON THE ISSUE OF IMPLEMENTING ARTIFICIAL INTELLIGENCE
IN FORENSIC EXAMINATION DURING PRE-TRIAL
INVESTIGATION OF CRIMINAL OFFENCES..... 728

Taras V. STAKHOVSKY

INVOLVEMENT OF MINORS IN ILLEGAL ACTIVITIES:
CRIMINOLOGY ANALYSIS OF QUANTITATIVE INDICATORS..... 736

Volodymyr Ye. CHERNYAVSKY

GOALS AND FUNCTIONS OF CONTROL AND SUPERVISION OF
FORESTRY MANAGEMENT IN UKRAINE..... 752

Ivan F. BABAIEV

ENTREPRENEURIAL ACTIVITY IN UKRAINE AS AN OBJECT OF
ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION..... 761

Ihor D. HAVRYLYUK

TYPICAL METHODS OF COMMITTING CORRUPTION CRIMES
COMBINED WITH OBTAINING ILLEGAL BENEFIT..... 768

Natalya P. KOROL,**Olexandr V. KOROL**

THE ROLE OF THE COURT IN THE SYSTEM OF SUBJECTS OF
PREVENTION AND COUNTERACTION TO DOMESTIC VIOLENCE.. 780

Yulia H. YATSIK

TACTICAL AND PROCEDURAL FEATURES OF INTERROGATION
OF A VICTIM DURING THE INVESTIGATION OF CRIMINAL
OFFENSES PROVIDED FOR BY ARTICLE 156-1 OF THE CRIMINAL
CODE OF UKRAINE..... 791

Oleksandr V. VAPLYARUK

CONCEPT AND FEATURES OF EXTERNAL FORMS OF
ASSESSMENT OF THE EFFICIENCY OF ENTREPRENEURIAL
ACTIVITIES..... 801

Petro P. HALUSHKO CYBERCRIME: CONCEPT AND SOCIO-LEGAL NATURE.....	808
Serhiy V. HUGNYAK DIRECTIONS OF PROVIDING PUBLIC SECURITY AND ORDER BY THE NATIONAL POLICE AT THE REGIONAL LEVEL.....	818
Hryhoriy P. MAROSCHAK WAYS OF IMPLEMENTING FOREIGN EXPERIENCE IN LEGAL AND ORGANIZATIONAL SUPPORT OF ENTREPRENEURIAL ACTIVITIES IN THE SPHERE OF AGRICULTURE.....	827
Dmytro M. OLIYNIK STATE OF LEGAL REGULATION ENSURING THE IMPLEMENTATION OF STATE POLICY ON THE DEVELOPMENT AND FUNCTIONING OF THE VIRTUAL ASSETS MARKET IN THE USA.....	836
Oleksandra S. YATSENKO TOWARDS THE DEFINITION OF THE CONCEPT OF ADMINISTRATIVE-LEGAL ACTIONS AGAINST OFFENSES IN THE SPHERE OF TAXATION IN UKRAINE.....	845
Viktor Yu. YENA LEVELS, BOUNDARIES AND DIRECTIONS OF INTERACTION BETWEEN ENTITIES PERFORMING TASKS TO PROVIDE PUBLIC SAFETY AND ORDER.....	853
Anatoliy T. KOMZYUK, Vasyl Iv. SHKINDYUK THE CONCEPT OF INTERACTION AND COORDINATION IN THE SPHERE OF LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION.....	863
Vasyl V. ROSSIKHIN, Galyna V. ROSSIKHIN THE PHENOMENON OF THE JUDICIAL SYSTEM OF THE 21ST CENTURY: TRANSFORMATION, CHALLENGES AND PROSPECTS..	873
Serhiy An. CHIZH ON ISSUES OF EVIDENCE EVALUATION IN CRIMINAL PROCEEDINGS UNDER MARTIAL STATE.....	883
Natalia V. STEPANENKO, Viktoria V. KOROLOVA	

RIGHT TO COMPENSATION FOR DAMAGES: THEORY AND PRACTICE OF APPLICATION.....	893

Iryna H. LUTSENKO,
Tatiana An. SHEVCHUK,
Andrii M. YASHCHENKO

CRIMINAL ANALYSIS OF WAYS OF INVOLVING MINORS IN ILLEGAL ACTIVITIES: FROM TRADITIONAL PRACTICES TO CYBERCRIME.....	902

Vadym S. SELIUKOV

CANINE (K9) SUPPORT OF THE ACTIVITIES OF THE STATE CUSTOMS SERVICE OF UKRAINE.....	912

Oleksandr S. SHADRIN

STATE OF SCIENTIFIC RESEARCH ON THE PROCEDURAL STATUS OF DEFENDANT IN CRIMINAL PROCEEDINGS.....	924

Vitaliy V. KOZAR

DIRECTIONS OF INTERACTION BETWEEN SUBJECTS OF COMBATING CRIMINAL OFFENSES IN UKRAINE.....	936

Oleksandr Ol. HUIVAN

DIRECTIONS OF INTERACTION OF THE INVESTIGATIVE AND OPERATIONAL GROUP OF THE NATIONAL POLICE WITH OTHER ENTITIES INVESTIGATING CRIMINAL OFFENSES	945

Vitaliy M. ZAGYKA

THE CONCEPT OF ADMINISTRATIVE INSTRUMENTS FOR ENSURING THE TERRITORIAL DEFENSE OF UKRAINE.....	955

Ilya D. HULEVATYY

FEATURES OF THE ADMINISTRATIVE-LEGAL STATUS OF ENTITIES OF THE SECURITY AND DEFENSE SECTOR OF UKRAINE.....	962

Roman S. MASLENNIKOV

CONTENT OF POLICE SERVICES AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION.....	971

Olexander Ol. MOZHOVYI

CONCEPT AND STRUCTURE OF THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL MECHANISM FOR IMPLEMENTING STATE POLICY IN THE SPHERE OF LAND RELATIONS.....	981

Roman V. DELIMBOVSKY

ADMINISTRATIVE-LEGAL FORMS OF INTERACTION BETWEEN
LAW ENFORCEMENT AUTHORITIES DURING THE DISCLOSURE
OF CRIMINAL OFFENSES..... 995

Viktor V. ZAVIRYUKHA

CONTENT AND FEATURES OF PROTECTING THE RIGHTS OF
PERSONS SERVING CRIMINAL PUNISHMENTS..... 1004

Oleksiy OI. POMAZAN

SIGNS, CONTENT AND TYPES OF LAW ENFORCEMENT
ACTIVITIES IN UKRAINE..... 1013

Volodymyr V. KARPAEV

THE EXPERIENCE OF THE UNITED STATES OF AMERICA IN THE
FIELD OF COMBATING HUMAN TRAFFICKING AND THE
POSSIBILITY OF ITS USE IN UKRAINE..... 1022

Yevhen Yu. SHAPTALA

LEVELS OF COUNTERACTIONS AGAINST CORRUPTION IN THE
JUDICIAL SYSTEM..... 1030

Vasyl M. SHEVCHENKO

SYSTEM OF STATE AND PUBLIC INSTITUTIONS IN THE FIELD
OF PROTECTION OF CHILDREN'S RIGHTS..... 1038

Iryna H. LUTSENKO,
Tatiana An. SHEVCHUK,
Andrii M. YASHCHENKO

RESIDENTIAL BURGLARIES COMMITTED IN WAR CONDITIONS:
CRIMINOLOGICAL ANALYSIS..... 1050

Ruslan P. CHYCHA,
Valeriia V. HNATENKO

TOPICAL ISSUES OF ENSURING THE RIGHTS OF CONCERNED
PARTICIPANTS IN PRE-TRIAL INVESTIGATION..... 1058

Oleh OI. POLYANSKY

SYSTEM OF ENTITIES FOR COMBATING HUMAN TRAFFICKING
IN UKRAINE: KEY ROLE AND POWERS OF THE NATIONAL
POLICE..... 1066

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

OF THE SCIENTIFIC WORK ASSEMBLY « BULLETIN
OF THE CRIMINOLOGICAL ASSOCIATION OF UKRAINE»

№ 1 (34) 2025..... 1080

Адреса:

61080, Харківська обл., м. Харків, просп. Льва
Ландау, 27, Харківський національний університет
внутрішніх справ, корп. 4, каб. 407.

Контактні телефони:

+38 (050) 954-72-28, Орлов Юрій Володимирович

Більш детальна інформація міститься на офіційному веб-сайті
збірника наукових праць
«Вісник Кримінологічної асоціації України»
<http://vca.univd.edu.ua/index.php/vca>

Наукове видання

ВІСНИК КРИМІНОЛОГІЧНОЇ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНИ

Збірник наукових праць
№ 1 (34) 2025

Українською та англійською мовами

Свідоцтво про державну реєстрацію: Серія КВ № 18944-7734ПР

Редколегія не завжди поділяє погляди авторів публікацій.

За достовірність наукового матеріалу, професійного формулювання, фактичних даних, цитат, власних імен, географічних назв, а також за розголошення фактів, що не підлягають відкритому друку, тощо відповідають автори публікацій.

Електронна копія збірника безоплатно розміщується у відкритому доступі на офіційному сайті видання (<https://vca.univd.edu.ua/index.php/vca>).

Переклад англійською: *авторський*
Дизайн обкладинки, верстка: *А. С. Тяпкін*

Підписано до друку 30.05.2025 р. Формат 70×100 1/16. Папір офсетний. Наклад 150 прим.

Видавець і виготовлювач –
Харківський національний університет внутрішніх справ, 61080,
Україна, м. Харків, просп. Льва Ландау, 27. Тел.: +38 (057) 7398–031.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3087 від 22.01.2008